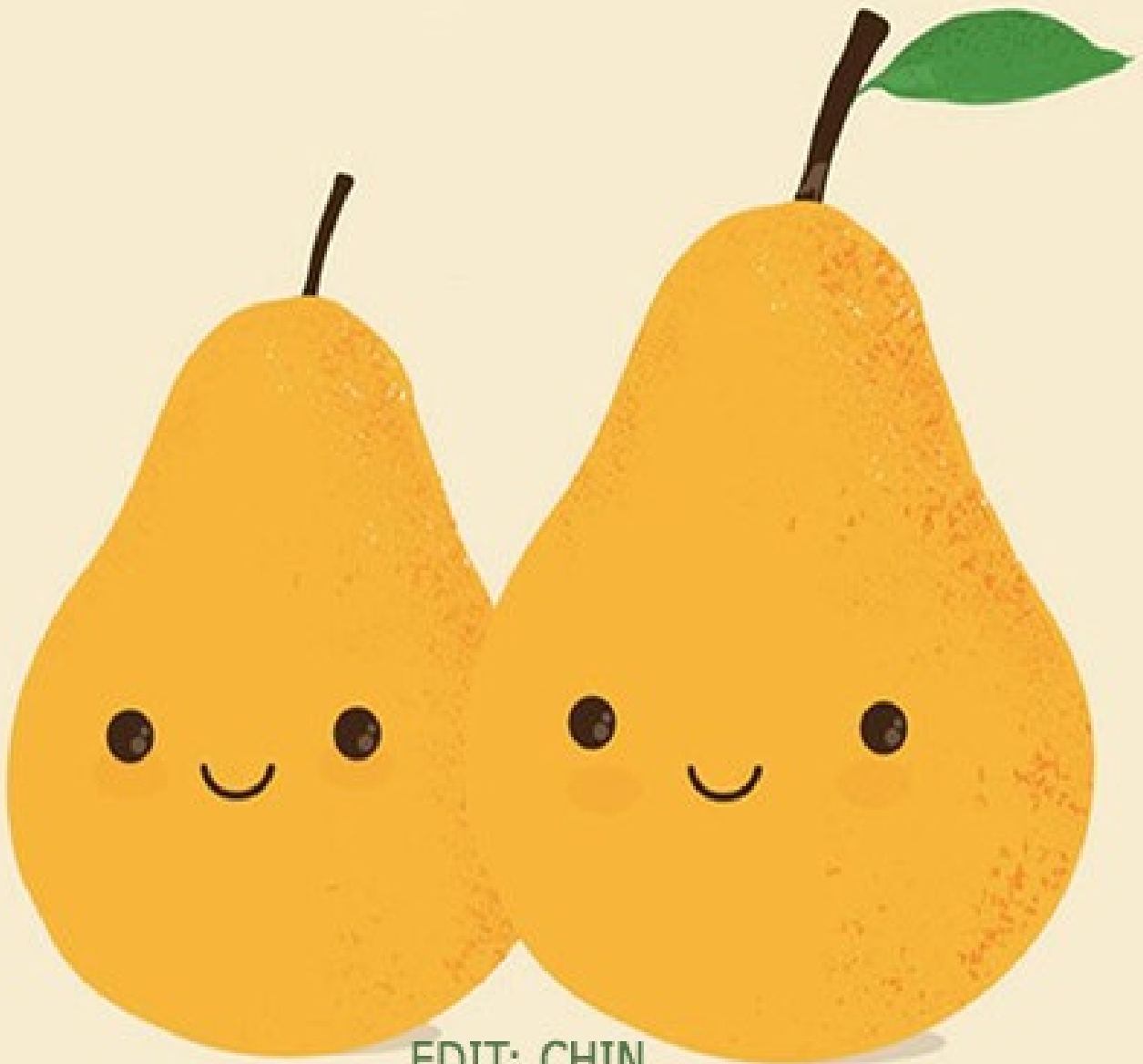

TỬU TIỂU THẤT

LÊ HẤP

ĐƯỜNG PHÈN

EDIT: CHIN

LÊ HẤP ĐƯỜNG PHÈN

Tửu Tiểu Thất

Sachvui.Com

Ngôn Tình, HÀi HƯỚC

Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã, sport, HE

Độ dài: 106 chương + N ngoại truyện

Edit: Chin (chương 1-22), Toét và Híp(chương 22-hết)

Câu chuyện tình yêu giữa cặp đôi thanh mai trúc mã rất là ngọt ngào, lãng mạn.

Mục lục

- Chương 1: Bạn cùng bàn của tôi
- Chương 2: Đường cùng phản kích
- Chương 3: Sự cố ngoài ý muốn
- Chương 4: Sóng gió
- Chương 5: Làm ba
- Chương 6: Niềm vui của cậu
- Chương 7: Nghỉ đông
- Chương 8: Sau này thì sao?
- Chương 9: Vào đại học
- Chương 10: Kế hoạch
- Chương 11: Trợ lý vận động viên
- Chương 12: Bạn học cũ
- Chương 13: Giăng co
- Chương 14: Không biết xấu hổ
- Chương 15: Một trận gió
- Chương 16: Giao dịch
- Chương 17: Người thầy cuộc đời
- Chương 18: Tình cờ chạm mặt
- Chương 19: Thiệt thòi lớn
- Chương 20: Biến thái
- Chương 21: Quyết đấu
- Chương 22: Lần thứ ba
- Chương 23: Chó khác đường
- Chương 24: Phá hư cùng khiêu khích
- Chương 25: Vé vào cửa
- Chương 26: Tranh tài và say rượu
- Chương 27: Cái hố to
- Chương 28: Phụ mẫu tái sinh
- Chương 29: Phòng học âm nhạc
- Chương 30: Phòng học âm nhạc 2
- Chương 31: Bộ ba xuất thần

Chương 32: Toàn trường yên tĩnh
Chương 33: Ca sĩ được yêu thích
Chương 34: Đoạn thời gian kia
Chương 35: Hối hận
Chương 36: Giảng hòa đi
Chương 37: Thay đổi nhanh chóng
Chương 38: Hình thức khó khăn
Chương 39: Làm người khác liên tưởng
Chương 40: Lớn lên rồi nói
Chương 41: Nguy cơ dư luận
Chương 42: Cảm động
Chương 43: Báo đáp
Chương 44: Đều là tà giáo
Chương 45: Lấy đức phục người
Chương 46: Phiên ngoại thời bé
Chương 47: Cùng đến ly biệt
Chương 48: Nhận nhặt tưởng niệm
Chương 49: Mặt đối mặt ôn tập
Chương 50: Tôi thích cậu
Chương 51: Biến thái quen thuộc nhất
Chương 52: Băng Ca trở về
Chương 53: Tặng cậu
Chương 54: Chuyện kể trước khi ngủ
Chương 55: Cấn cậu
Chương 56: Giang hồ Hiểm ác
Chương 57: Trại nuôi heo
Chương 58: Một nụ hôn
Chương 59: Đường Tuyết ngoan ngoãn
Chương 60: Ba ba yêu cậu
Chương 61: Lục Băng của chúng ta
Chương 62: Ngẫu nhiên gặp
Chương 63: Tim đập thành thịch
Chương 64: Tức giận

Chương 65: Không phải người đứng đắn
Chương 66: Hội chùa
Chương 67: Vóc dáng rất khá
Chương 68: Vạch trần
Chương 69: Thời gian
Chương 70: Chân ái và nói dối
Chương 71: Băng Thần
Chương 72: Nhóm fan hâm mộ
Chương 73: Quà tặng
Chương 74: Bị đùa giỡn
Chương 75: Một câu chuyện cười
Chương 76: Ngoài dự liệu
Chương 77: Vậy cậu làm bạn gái tôi đi
Chương 78: Thoát độc thân
Chương 79: Lễ vật đến muộn
Chương 80: Phá án
Chương 81: Vận mệnh an bài
Chương 82: Thần tượng chịu phạt
Chương 83: Một cành hoa
Chương 84: Muốn gặp con dâu
Chương 85: Trung niên lão sát thủ
Chương 86: Chó phi, thật ngoan
Chương 87: Đến lúc cho Lê Ngữ Băng một cái danh phận rồi
Chương 88: Phúc lợi chương tranh thủ thời gian xem
Chương 89: Mở màn chiến
Chương 90: Nhất chiến thành danh
Chương 91: Đến nhà thăm hỏi
Chương 92: Đuổi ra khỏi cửa
Chương 93: Nảo heo và đồng hồ Tình nhân
Chương 94: Phiên ngoại nhỏ về thời thơ ấu
Chương 95: Trạng thái đê mê
Chương 96: Hoa hồng
Chương 97: Thiếu nữ thần bí

Chương 98: Ánh dương cùng thổ lộ

Chương 99: Hư giả an lợi

Chương 100: "Lê Ngữ Băng kiếp trước nhất định đã cứu vớt hệ ngân hà"

Chương 101: Khó mà nhường nhịn

Chương 102: Đón giao thừa

Chương 103: Logo độc quyền

Chương 104: Tuổi trẻ thật TM tốt

Chương 105: "Em bây giờ như cái đồ Biến thái"

Chương 106

Chương 107: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (một)

Chương 108: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (hai)

Chương 109: Hạ mộng hoan x liêu chấn vũ (ba)

Chương 110: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (bốn)

Chương 111: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (năm)

Chương 112: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (1)

Chương 1: Bạn cùng bàn của tôi

"Bạn cùng bàn của tôi"

Tác giả: Đường Tuyết (lớp 2)

Bạn cùng bàn của tôi tên là Lê Ngữ Băng, một cậu bé vô cùng đáng ghét. Tại sao tôi lại ghét cậu ấy? Bởi vì ông nội hứa với tôi, nếu kết quả thi của tôi xếp thứ nhất lớp thì ông sẽ đưa tôi đi Disneyland chơi. Tôi rất muốn đi Disneyland! Nhưng người xếp thứ nhất không phải tôi, mà là Lê Ngữ Băng. Thầy cô ở trường luôn khen ngợi Lê Ngữ Băng. Ba nói với tôi, con nhìn Lê Ngữ Băng, rồi nhìn lại mình đi. Tôi hi vọng thầy cô đừng khen ngợi Lê Ngữ Băng nữa, bởi vì cậu ấy rất đáng ghét.

...

Lời phê trong bài văn của Đường Tuyết là một hàng dấu ba chấm, cô không biết cô giáo Triệu muốn nói gì.

Dù sao ý của cô đã trình bày rõ ràng rồi.

Nghỉ giữa giờ, cô Triệu gọi Đường Tuyết vào văn phòng, dạy cô một số đạo lý, ý tứ đại khái là phải tương thân tương ái bạn học, về học tập phải tự tìm tòi thêm, chỉ cần bỏ công sức, hạng nhất vẫn có khả năng... vân vân.

Đường Tuyết gật đầu như giã tỏi, thái độ chẳng khác nào nịnh bợ.

Sau đó, cô Triệu lại khen cô: "Lần này em viết văn không sai chính tả và diễn đạt, dấu ngắt câu cũng dùng chính xác, rất khá, cố gắng nhé."

Đường Tuyết thật vui vẻ: "Cảm ơn cô. Cô ơi, bài là do em nhờ Lê Ngữ Băng sửa hộ, lần sau em sẽ nhờ cậu ấy sửa tiếp!"

"Khụ, ý cô không phải vậy..." Trán cô Triệu nổi đầy vạch đen, "Đường Tuyết, em xem, Lê Ngữ Băng viết về em rất tốt, em ấy nói thích bạn cùng bàn như em."

Đường Tuyết đắc ý hất cằm, "Cậu ấy dám nói xấu em thử xem?!"

Cô giáo Triệu bất đắc dĩ đỡ trán, thầm nghĩ không biết đứa bé Lê Ngữ Băng đã bị ức hiếp thành dạng gì rồi...

Cô buộc lòng phải giảng giải đạo lý cho Đường Tuyết một chút.

Đường Tuyết nhận lễ rửa tội tinh thần ở chỗ cô giáo Triệu xong, quay về lớp, nhìn thấy mấy người đang vây quanh bạn cùng bàn tốt của cô.

Kỳ thi nào Lê Ngữ Băng cũng đạt điểm tuyệt đối, bất kể lớn nhỏ, chưa từng có ngoại lệ, hơn nữa bộ dạng cậu đáng yêu, thầy cô rất thích cậu. Các học sinh cũng chân chó theo phong trào, tan học luôn có người tìm Lê Ngữ Băng trò chuyện, người này sắp thành ngôi sao nhí rồi.

"Lê Ngữ Băng, gọt bút chì cho mình." Đường Tuyết còn chưa ngồi vào chỗ của mình đã bắt đầu chỉ huy cậu.

Lê Ngữ Băng nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, lấy ra gọt bút chì gọt bút cho cô.

Nhân tiện gọt cả hai chiếc bút của mình.

Lúc cậu lục hộp bút, Đường Tuyết tinh mắt phát hiện trong hộp bút của cậu có một xấp hình dán nhỏ. Cô biết rõ còn cố hỏi: "Đây là cái gì?"

"Hình dán."

"Vô nghĩa, mình biết là hình dán, nhưng là hình dán gì?"

"Hành tinh vui vẻ."

Đường Tuyết hơi ngoắc ngón tay, "Đưa mình xem."

Lê Ngữ Băng làm bộ không nghe thấy, ngược lại tự gọt bút chì. Từng vòng vun gỗ rơi khỏi lưỡi dao gọt, xếp chồng chất trên mặt bàn tựa như lá thu khô rơi đầy đất. Cậu cẩn thận vun vun gỗ vào một chỗ.

Đường Tuyết thấy cậu không để ý bèn mặt dày duỗi tay ra, tự lấy hình dán, tỉ mỉ đánh giá một phen, cảm thấy không tệ. Vì thế cô nói: "Mình dùng hộ cậu nhé?"

"Tùy cậu."

Đường Tuyết bóc hình dán, gần như không do dự, trực tiếp dán vào hộp bút, cặp sách của mình.

Ở góc cô không nhìn thấy, Lê Ngữ Băng tặng cô ánh mắt xem thường.

...

Tan học, cô giáo Triệu là chủ nhiệm lớp, phải giao tất cả học sinh vào tận tay phụ huynh mới được tan tầm.

Lê Ngữ Băng là cậu bé cuối cùng, cô Triệu và cậu đứng một chỗ trước cổng trường học chờ phụ huynh của cậu.

Tháng chín, tiết trời đã mát hơn, Lê Ngữ Băng mặc áo đồng phục trắng viền xanh dài tay, đứng dưới ánh mặt trời vàng cam trong buổi chiều chạng vạng, tò mò nhìn người qua lại trên đường. Khuôn mặt cậu nhỏ nhắn, trắng trẻo lại tinh xảo, nét mặt hiền lành đoan chính, cô giáo Triệu bên cạnh nhìn, nghĩ rằng sau khi đưa trẻ này lớn lên không biết sẽ gieo họa cho bao nhiêu cô gái, thiện tai thiện tai, a di đà Phật.

Cảm thấy cô Triệu đang chăm chú quan sát mình, Lê Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn cô.

Cô Triệu che miệng ho một tiếng, lại nghĩ đến bạn cùng bàn như Bá Vương (*từ để chỉ những người ngang ngược*) của Lê Ngữ Băng, bỗng thấy đồng cảm, nhẹ giọng gọi cậu: "Lê Ngữ Băng."

"Cô Triệu có chuyện gì ạ?"

"Bạn Đường Tuyết... Nếu bạn ấy ức hiếp em thì em cứ báo cô, không phải sợ."

Lê Ngữ Băng hơi nghiêng đầu, mắt nhìn cô giáo Triệu, hỏi: "Cô Triệu, tại sao em và Đường Tuyết lại là bạn cùng bàn?"

Cô giáo Triệu ghen lời, "À..."

Bị đôi mắt trong veo nhìn chăm chú, cô Triệu hơi đau tim.

Thấy cô không trả lời, Lê Ngữ Băng bèn trả lời giúp: "Bởi vì ba bạn Đường Tuyết là hiệu trưởng, đúng không ạ?"

Cô Triệu thoáng xúc động. Trẻ con bây giờ không đơn giản, cái gì cũng biết, người làm giáo viên như các cô phải lừa gạt thế nào đây...

Đáp án Lê Ngữ Băng đưa ra rất chính xác. Trong một lớp học, học sinh xuất sắc luôn là tài nguyên khan hiếm, Lê Ngữ Băng vừa thông minh lại nghe lời, hiệu trưởng Đường hy vọng con gái ngồi cạnh một cậu bé ưu tú, gần son sẽ đỏ.

Cô Triệu bị Lê Ngữ Băng hỏi, ánh mắt khẽ đảo, bàn tay đặt trên vai cậu, hỏi một điều cô vẫn luôn lo lắng: "Lê Ngữ Băng, em nói thật với cô, Đường Tuyết từng đánh em chưa?"

Lê Ngữ Băng lắc đầu: "Chưa ạ."

"Thế bạn ấy có mắng em? Nói lời khó nghe không?"

"Không ạ."

Cô giáo Triệu thầm thở phào, an ủi cậu: "Cô đã phê bình Đường Tuyết, về sau nếu ai ức hiếp em, em nhớ nói cô nhé."

Lê Ngữ Băng không muốn đắc tội Đường Tuyết, nói đúng hơn, tất cả bạn học đều không muốn đắc tội với cô.

Nhận thức của học sinh tiểu học tuy đơn giản nhưng rất chính xác: Hiệu trưởng quản lý giáo viên, giáo viên quản lý học sinh, nói cách khác, bọn họ là học sinh, vĩnh viễn không thể lay động quyền uy của hiệu trưởng.

Đương nhiên cũng không thể lay động quyền uy của con gái thầy.

...

Mẹ Lê Ngữ Băng lái một chiếc xe màu sâm banh, đỗ ở cửa trường học. Chiếc xe này, từ kiểu dáng đến màu sắc đều rất bắt mắt.

Mẹ Lê trang điểm nhẹ, mặc đồ công sở, đi giày cao gót, thoát nhìn rất trẻ. Bà nắm tay Lê Ngữ Băng, nói với cô giáo Triệu: "Thật xin lỗi, tôi bận việc nên tới muộn, làm phiền cô Triệu rồi."

"Không sao." Cô Triệu rũ tay áo, cười hỏi: "Gần đây Lê Ngữ Băng học thêm gì hả chị?"

"Nghe theo đề nghị của cô Triệu, tôi đã cho cháu nghỉ lớp phụ đạo. Hiện tại cháu đang học đàn cello, học rất nhanh." Mẹ Lê mỉm cười, khi cha mẹ nói về con mình, cảm xúc luôn dịu dàng mà kiêu ngạo.

"Cháu không học thêm môn thể thao nào sao? Lớp chúng tôi không ít học sinh nam đang học bơi lội, Taekwondo, có người còn học đấu kiếm."

Mẹ Lê có chút phiền muộn, "Thằng bé không thích vận động, đến lớp học bơi một lần rồi không chịu đi nữa, các môn thể thao khác cũng không có hứng thú."

Hai người lớn trò chuyện không lâu lắm, bởi vì mẹ Lê Ngữ Băng phải vội đưa cậu tới lớp học đàn.

Trên xe, mẹ cậu hỏi: "Hôm nay thế nào?"

Lê Ngữ Băng ngẫm nghĩ một chút, lập lòe trả lời nước đôi: "Tạm được ạ."

Mẹ Lê nghiêng đầu phát hiện lông mày con trai khểnh, dường như đang có tâm sự nặng nề. Bà cười một tiếng, nói: "Con làm sao vậy?"

Lê Ngữ Bằng không tiện nói ra ở trường mình bị một bạn nữ ức hiếp. Cậu im lặng một lát, nhỏ giọng nói: "Bạn cùng bàn của con, quá ngốc."

"Con không thể nói bạn như thế." Mẹ cậu dạy dỗ cậu, "Độ lượng là phẩm chất quan trọng nhất của con người, con chê bạn mình ngốc nghếch là vô cùng hẹp hòi, hiểu chưa?"

Lê Ngữ Bằng cảm thấy rất ấm ức, lại không thể không gật đầu nhận sai, "Con hiểu ạ."

"Học kỳ này, bạn cùng bàn của con vẫn là Đường Tuyết?"

"Vâng."

Mẹ Lê nở nụ cười: "Đường Tuyết rất đáng yêu mà!"

Lê Ngữ Bằng nhăn mặt: "Tuyết đối không đáng yêu."

Mẹ Lê nghĩ thầm, thằng bé ngốc.

Cô không muốn nói chuyện với con trai, bèn mở radio trên xe.

Radio chuyển đến kênh đang phát chương trình ca nhạc. Giọng nam phát thanh viên trầm thấp nói: "Thính giả "Cải bó xôi", bốn số cuối điện thoại 4591, muốn tặng một bài hát cho thanh mai trúc mã của mình..."

Lê Ngữ Bằng hỏi mẹ: "Thanh mai trúc mã có nghĩa là gì hả mẹ?"

"Thanh mai trúc mã, chính là cùng lớn lên từ nhỏ, giống như con và bạn cùng bạn của con Đường Tuyết."

"À, từ này không hay."

"..."

Chương 2: Đường cùng phản kích

Đường Tuyết nhật được chiếc bút bi đỏ liền dùng chiếc bút này tô tô vẽ vẽ, cô viết 100 điểm vào sách bài tập của mình, rồi viết 0 điểm vào sách bài tập của Lê Ngữ Băng.

Tiếp theo đến lượt sách giáo khoa Ngữ văn của Lê Ngữ Băng gặp họa, bất cứ động vật nào trong ảnh minh họa, mỗi đều bị tô đỏ, ngay cả ếch cũng không tha... Thoạt nhìn rất giống một quyển bách khoa toàn thư về yêu quái.

Chưa hết, cô còn vẽ đồng hồ trên cổ tay Lê Ngữ Băng.

Cô cầm lấy tay cậu, Lê Ngữ Băng vừa giận, vừa khó hiểu, mặt đỏ bừng, nói: "Cậu đừng làm loạn."

"Đừng nhúc nhích, lát sẽ vẽ cái nhẫn cho cậu."

Lê Ngữ Băng giận đến nổi trợn trừng mắt.

...

Cô giáo Triệu phát hiện Lê Ngữ Băng lại lại lại lại bị ức hiếp, có chút đau lòng.

Cho nên hôm nay khi đại hội toàn trường, hiệu trưởng Đường gọi cô lại hỏi thăm tình hình lớp, cô Triệu do dự một chút, cuối cùng quyết định ăn ngay nói thật.

Con gái thầy đúng là Bá Vương...

Hiệu trưởng Đường nghe cô Triệu một năm một mười báo cáo xong, tức giận nổi mũi, chạng vạng hôm ấy về nhà, đánh vào lòng bàn tay Đường Tuyết. Mới đánh một cái, căn bản chưa dùng sức, cô bé đã bắt đầu rung rung nước mắt, vô cùng đáng thương.

Hiệu trưởng Đường hận mình vô năng, mới một chút đã mềm lòng.

Ông nghiêm mặt nhìn đứa con gái nghịch ngợm, "Con biết sai chưa?!"

"Biết rồi ạ..."

"Về sau còn dám ức hiếp bạn bè không?"

"Không dám ạ..."

Đường Tuyết không bị đánh tiếp, nhưng vẫn bị phạt đứng.

Đứng ăn cơm, đứng làm bài tập.

Cô vừa làm bài vừa nghĩ rằng, miệng lẩm bẩm: "Dám cáo trạng hả? Lê Ngữ Băng, cậu cứ đợi đấy!"

...

Hôm sau đến trường, việc đầu tiên Đường Tuyết làm chính là châm chọc Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, "Mình không có."

Dĩ nhiên, Đường Tuyết không trông mong cậu thừa nhận.

Trong cơn tức giận, cô ăn hết bánh quy gấu của cậu, uống hết sữa Vượng Tử của cậu. Bữa trưa mọi người cùng nhau ăn cơm ở căng tin, cô lại ăn sạch sườn xào chua ngọt của cậu.

Mà Lê Ngữ Băng không thể không ăn hết rau cần Đường Tuyết vẫn ghét.

Chưa hết. Cơm nước xong, Đường Tuyết kéo Lê Ngữ Băng tới quầy bán quà vặt, bắt cậu mua cho cô một hộp socola trứng Kinder Joy.

Socola trứng Kinder Joy thứ yêu thích nhất của học sinh tiểu học bấy giờ, nó có hình một quả trứng vịt, bên trong là socola và một món đồ chơi bất kỳ, rất thú vị, khuyết điểm duy nhất chính là quá đắt.

Mua socola trứng xong, Lê Ngữ Băng sờ hai đồng xu cuối cùng còn sót lại trong ví, mặt đen sì.

Học sinh tiểu học tiết kiệm tiền dễ lắm ư...

Ngược lại, Đường Tuyết có socola trứng, tâm tình cực tốt, vừa ăn socola vừa nghịch máy bay trực thăng mới mở được, về lớp cầm máy bay trực thăng khoe mọi người xung quanh, nhận được ánh mắt hâm mộ của các học sinh tựa như người chiến thắng.

Đường Tuyết nói với Lê Ngữ Băng: "Mình quyết định tha thứ cho cậu." Dừng một chút, lại bổ sung thêm, "Có điều, sữa Vượng Tử ngày mai phải cho mình uống."

Lê Ngữ Băng cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cậu phải phản kích.

...

Nhà Lê Ngữ Bạng có rất nhiều kẹo, phần lớn đều là do bạn của ba mẹ tặng.

Nhưng ba mẹ không cho phép cậu ăn quá nhiều kẹo, bởi vậy rất nhiều loại kẹo bị để quá hạn.

Hôm nay, Lê Ngữ Bạng nhìn thấy mẹ lấy kẹo quá hạn đi vứt, cậu đột nhiên hỏi: "Mẹ ơi, ăn kẹo này vào sẽ bị làm sao?"

Mẹ Lê hù dọa: "Sẽ đau bụng, phải vào bệnh viện tiêm. Cho nên sau này con không được ăn đồ lạ, biết chưa."

Lê Ngữ Bạng ngoan ngoãn gật đầu, chỉ vào hộp kẹo trong thùng rác, nói: "Con có thể lấy mấy viên được không?"

"Hả? Con muốn làm gì?"

"Cho chó hoang ăn ạ."

Lê Ngữ Bạng mang kẹo quá hạn tới trường, quả nhiên không ngoài dự đoán của cậu, vừa lấy kẹo ra, Đường Tuyết hết như chó nhìn thấy xương, lập tức vơ hết.

"Lại còn là kẹo nhập khẩu nữa." Đường Tuyết chỉ vào dòng chữ nước ngoài trên vỏ, nói.

"Ừ." Lê Ngữ Bạng cố ý trả lời thản nhiên, không giống bình thường.

Đường Tuyết nuốt nước miếng, "Mình nếm giúp cậu nhé?"

Nghe chưa, nghe chưa, da mặt người này thật dày...

Không đợi Lê Ngữ Bạng đồng ý, Đường Tuyết đã tự cầm kẹo của cậu, bóc vỏ đưa vào miệng cực nhanh, tuyệt không cho cậu cơ hội từ chối.

Lê Ngữ Bạng quay mặt đi, len lén cong khóe miệng.

"Chó hoang." Cậu đưa lưng về phía cô, thì thầm.

"Cậu nói cái gì?" Đường Tuyết không nghe rõ, miệng ngậm kẹo truy hỏi.

Lê Ngữ Bạng không lên tiếng, chỉ bỏ hai viên kẹo thừa còn trong tay lên bàn cô, sau đó lấy sách giáo khoa Ngữ Văn mới tinh ra... Bách khoa toàn thư yêu quái lúc trước đã bị cậu ném vào thùng rác, đây là sách mẹ cậu mới mua cho.

Mẹ còn bảo cậu là gấu ngựa, chưa học xong đã làm mất sách.

Tuy ánh mắt Lê Ngữ Bạng chăm chú nhìn sách giáo khoa, nhưng lực chú ý đều đặt trên người Đường Tuyết. Cậu rất muốn nhìn thấy người kia đau bụng, sau đó bị đưa vào bệnh viện tiêm, nếu có thể chính tai nghe cô la hét khi tiêm thì càng hoàn mỹ.

Rắc...

Đường Tuyết cắn viên kẹo, bỗng cảm thấy không bình thường, cắn xong liền dừng lại.

Lê Ngữ Bạng nghiêng đầu len lén quan sát cô.

Mới liếc một cái, đầu óc cậu lập tức trống rỗng.

Đường Tuyết đang chảy máu.

Một bên má cô phồng lên, môi khế nứt, máu đỏ tươi theo khóe miệng chảy ra ngoài, càng chảy càng nhiều, hết như thác nước màu đỏ, trông rất dọa người.

Lê Ngữ Băng sợ đến nỗi cả người lạnh như băng, tay chân run lên.

Đường Tuyết cảm thấy khóe miệng hơi ngứa, cô đưa tay sờ một cái, cúi đầu nhìn, trên đầu ngón tay đều là máu tươi.

Cô lập tức choáng váng, lắc lắc đầu, ngơ ngác nhìn Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng cũng ngơ ngác nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mắt bắt đầu rơm rớm nước.

Hai người khác thường rất nhanh bị bạn bè xung quanh chú ý. Đúng lúc này, chuông vào lớp reo lên, cô giáo Triệu bước vào lớp học, nói: "Các em im lặng, không nghe thấy chuông vào lớp sao? Mau ổn định chỗ ngồi!"

Mạc Hiểu Lộ bàn trên gọi to: "Cô ơi, bạn Đường Tuyết chảy máu!"

Cô Triệu nghe vậy, vội nhìn về phía Đường Tuyết, quả nhiên thấy sắc mặt cô bé trắng bệch, miệng đang chảy máu, kỳ lạ hơn nữa là miệng còn cố ngậm gì đó. Cô Triệu phát hoảng, bỏ giáo án, lập tức chạy xuống, sau đó nâng má Đường Tuyết, ngón cái nhẹ nhàng ấn vào chỗ phồng lên, rất cứng.

"Sao lại thế này? Em đã ăn cái gì?"

Đường Tuyết bị dọa sợ, ngây ngốc nhìn cô giáo Triệu, không nói chuyện.

Lê Ngữ Băng lên tiếng: "Là kẹo, quá, quá..."

Cô Triệu ngắt lời cậu, bảo với Đường Tuyết: "Em nhỏ ra đi."

Đường Tuyết ngoan ngoãn cúi đầu, há miệng ới một cái.

Nhỏ ra viên kẹo bị cắn thành hai nửa.

Rồi lại ới tiếp lần nữa.

Nhỏ ra một vật thể màu trắng dính bột máu.

Cô Triệu chỉ nhìn thoáng qua, bả vai lập tức thả lỏng: "Đường Tuyết, em thay răng rồi."

...

Cô giáo Triệu đưa Đường Tuyết đi súc miệng, sau khi về lớp vẫn dạy học bình thường. Trong lớp đã có không ít các bạn thay răng, nhưng quá trình thay răng như phim kinh dị giống Đường Tuyết đúng là hiếm thấy.

Đường Tuyết vừa sợ hết hồn, lúc này trông càng thành thật. Sau khi ngồi xuống, cô nói với Lê Ngữ Băng: "Mình còn tưởng mình sẽ phải chết cơ."

Lê Ngữ Băng nhỏ giọng đáp: "Mình cũng vậy."

Đường Tuyết cảm thấy mình cần ăn kẹo để an ủi, vì thế duỗi tay định lấy hai viên kẹo còn thừa trên bàn.

Đột nhiên, Lê Ngữ Băng thu lại hai viên kẹo.

"Này." Đường Tuyết hơi mất hứng.

"Không được ăn." Lê Ngữ Băng nói.

Đường Tuyết đâu chịu nghe, chìa tay xin cậu, "Cậu đã cho mình rồi mà."

Lê Ngữ Băng: "Mình hối hận rồi."

Cô giáo Triệu trên bục giảng gõ vào bảng đen: "Chú ý nghe giảng! Đường Tuyết, Lê Ngữ Băng, các em nói xong chưa? Có muốn cô nhường bục giảng cho các em nói không?"

Đường Tuyết lập tức im bật, lại trừng Lê Ngữ Băng, bàn tay vẫn khẳng khẳng chìa về phía cậu.

Lê Ngữ Băng bóc hai viên kẹo, mỗi viên liếm một cái, sau đó gói kẹo lại như cũ, dúi vào lòng bàn tay cô.

"Ăn đi."

Đường Tuyết: "..."

Chương 3: Sự cố ngoài ý muốn

Đường Tuyết sắp sinh nhật, trước đó một tuần đã thông báo với Lê Ngữ Băng, yêu cầu cầu chuẩn bị quà.

Lê Ngữ Băng không muốn hao tâm tổn trí vào sinh nhật người kia, ban đầu chỉ định gấp máy bay giấy làm quà đối phó.

Chỉ là hôm nay, cậu thấy ở siêu thị có bán nhện giả. Con nhện làm bằng nhựa dẻo, to bằng bát canh lớn, đen sì giống y thật khiến da đầu người xem phải run lên.

Thứ ghê tởm như vậy rất thích hợp để tặng cô nhóc đáng ghét.

Vì thế Lê Ngữ Băng lén mua nhện giả, còn bỏ thêm 2 tệ nhờ ông chủ dùng giấy gói lại làm quà.

Ông chủ vừa gói quà vừa hỏi hỏi: "Quà này cháu tặng ai?"

Lê Ngữ Băng cong môi, thẳng thắn đáp: "Bạn cùng bàn của cháu."

"Ồ, bạn cùng bàn của cháu là nam hay nữ?"

"Nữ ạ."

Ông chủ giao món quà được gói cẩn thận cho cậu, lo lắng nhắc nhở: "Anh bạn nhỏ, cháu tặng con gái thứ này, e là sẽ bị đánh đấy."

...

Lê Ngữ Bạng đưa Đường Tuyết quà sinh nhật, Đường Tuyết vội vã mở ra.

Cậu ngồi bên cạnh yên lặng quan sát biểu cảm của cô, mong chờ được chứng kiến dáng vẻ cô sợ hãi.

Đường Tuyết nhìn thấy con nhện thì hơi ngạc nhiên, cô dùng đầu ngón tay vuốt ve lưng con nhện, nói: "Mình còn tưởng nhện thật, dọa mình nhảy dựng lên."

Dọa cậu nhảy dựng lên... Nhưng cậu đâu có nhảy...

Lê Ngữ Bạng thất vọng, hỏi cô: "Cậu không sợ à?"

"Không sợ. Mẹ mình nói, tất cả động vật đều sợ con người."

Lê Ngữ Bạng cảm thấy Đường Tuyết hơi đáng sợ.

Giờ cơm, Đường Tuyết bắt con nhện lớn thả sau lưng Lê Ngữ Bạng, hai người xuất hiện tại căng tin dọa những đứa trẻ khác khóc thét, suýt nữa xảy ra sự kiện giẫm đạp.

Bởi vậy cả hai đều bị mời phụ huynh.

Mẹ nghe hết chân tướng, cảm thấy không thể tin nổi. Trên đường về nhà, cô nói với Lê Ngữ Bạng: "Con có ngốc không hả, tặng bạn nữ quà sinh nhật lại đi tặng nhện? Con cứ thế này sợ rằng sẽ cô độc cả đời thôi."

Tâm trạng Lê Ngữ Bạng Tâm sa sút, mặt không biểu cảm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe.

Con đường phản kích Đường Tuyết, cậu đi rất gian khổ.

...

Thượng tuần tháng mười một, Đường Tuyết chào đón hoạt động cô thích nhất – du lịch mùa thu.

Địa điểm du lịch mùa thu năm nay là ngoại ô Lộc Sơn. Núi Lộc Sơn là một ngọn núi thấp, sườn núi trồng rất nhiều táo, thu sang, khắp núi đều là táo đỏ sai trĩu, tựa như hàng ngàn chiếc đèn lồng nho nhỏ, vô cùng xinh đẹp. Do đó dân bản xứ còn gọi Lộc Sơn bằng cái tên "Núi Bình Quả".(*)

(*) "Bình quả" có nghĩa là quả táo.

Đã tới núi Bình Quả thì nhất định phải đi xem các bác nông dân hái táo, hơn nữa nghe đồn rằng nếu ngoan ngoãn, bọn họ sẽ có cơ hội tự tay hái táo.

Vừa đến Lộc Sơn, các bạn nhỏ đã giống như chim sổ lồng lú lú không ngừng, cô giáo Triệu thấy các bạn nhỏ xôn xao bèn cảnh cáo: "Phải nghe lời cô, không được chạy loạn, trên núi có hổ chuyên ăn thịt trẻ con... Đường Tuyết, khăn quàng đỏ của em làm sao vậy?"

Vừa rồi Đường Tuyết nghịch ngợm lỡ cởi ra, lại không thắt được như ban đầu, thử vài lần đành từ bỏ, tùy tiện vắt khăn quàng đỏ trên cổ như mới bước từ phòng tắm ra.

"Cô ơi, em không biết thắt." Đường Tuyết nói.

Lúc này cô Triệu không có thời gian giúp cô nên nhờ Lê Ngữ Băng: "Lê Ngữ Băng, em giúp Đường Tuyết thắt lại khăn quàng đỏ nhé."

Lê Ngữ Băng có phần không tình nguyện nhưng vẫn làm theo.

Lúc cậu đang thắt khăn quàng đỏ thì cô rung đùi đắc ý, Lê Ngữ Băng không kiên nhẫn nói: "Đừng nhúc nhích."

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Đường Tuyết quan sát khuôn mặt Lê Ngữ Băng, lông mi cậu thật dài y như hai cây quạt nhỏ, miệng nhếch lên, trông khá nghiêm túc.

"Lê Ngữ Băng, bộ dạng cậu giống hệt búp bê của mình."

"Đừng nói chuyện."

Đường Tuyết hơi ngửa tay, vì thế duỗi tay, bắt đầu bẹo má Lê Ngữ Băng, trái một cái phải một cái, xoa xoa bóp bóp như đang nhào bột.

Lê Ngữ Băng cau mày, "Cậu đừng náo loạn."

Cậu thật sự chán mốc người, vừa phải thắt khăn quàng đỏ cho cô, vừa phải cho cô nghịch má.

Cô giáo Triệu dẫn đám trẻ đi bộ tới một khu đất bằng phẳng, nơi này tầm nhìn thoáng đãng, có thể nhìn thấy toàn cảnh Đầm Vạc, là địa điểm ăn trưa tuyệt vời.

Sau đó cô bảo cả lớp ngồi xuống ăn cơm trưa.

Ăn trưa xong có thể tự do hoạt động một lát nhưng không được chạy quá xa, tuyệt đối không được rời khỏi tầm mắt của giáo viên.

Lê Ngữ Băng ngồi trên thảm cỏ yên lặng quan sát cảnh vật nơi đây, nước hồ, sắc núi, chim bay, con thuyền... Du lịch mùa thu lần này không phải đi không, khi về phải viết bài thu hoạch.

May thay, cô nhóc Đường Tuyết không tới làm phiền cậu, cô đang chơi đuổi bắt với các bạn khác.

Lê Ngữ Băng ngồi một lát, đột nhiên cảm thấy có người chọc vào lưng mình. Cậu quay đầu, nhìn Đường Tuyết mặt mày hớn hờ.

"Lê Ngữ Băng, cậu xem đây là gì?" Đường Tuyết cười tủm tỉm chìa tay ra.

Lê Ngữ Băng hơi liếc mắt, nhìn thấy tay phải của cô cầm một con sâu, con sâu dài bằng ngón tay cái, màu xanh lá cây, trên lưng lấm tấm vệt màu sặc sỡ, lúc này con sâu bị ngã lộn ngược, thân hình mập mạp đang vặn vẹo.

Lê Ngữ Băng biến sắc, đứng dậy co cẳng chạy.

Nói thật, cậu không sợ rắn, không sợ chuột, thậm chí không sợ cả gián, chỉ sợ mỗi sâu.

Bởi vì trước kia bị sâu chui vào lỗ tai, ký ức ấy chẳng khác nào ác mộng.

Đường Tuyết vừa thấy Lê Ngữ Băng chạy, cười ha ha, cầm con sâu vừa đuổi theo, vừa hét: "Cậu đừng chạy, mau qua đây nhìn xem nó đáng yêu không!"

Lê Ngữ Băng càng chạy nhanh hơn.

Cậu giống như một chú ngựa hoang bị lạc, hoảng hốt chạy men theo con đường, Cô Triệu phát hiện tình hình không ổn, cất giọng hô: "Lê Ngữ Băng, Đường Tuyết, các em đang làm gì vậy? Đừng chạy nữa, mau quay lại cho cô!"

Lê Ngữ Băng mắt điếc tai ngơ.

Cậu chạy rất nhanh, nhanh đến mức không bình thường. Đường Tuyết có chút sợ hãi, vội ném sâu đi, nói: "Mình ném rồi, cậu đừng chạy. Cậu xem bây giờ tay mình không có gì hết!"

Nhưng đã quá muộn.

Lê Ngữ Băng chạy quá nhanh, không biết vấp phải cái gì, ngã xuống trong nháy mắt, thân hình nho nhỏ bay vèo lên tựa như chiếc lá mong manh bị gió thu cuốn lấy. Cô Triệu nhìn mà hoảng hốt...

Sau đó cậu rơi xuống bụi cây ven đường.

Huyết Thái dương của cô Triệu giật giật, vội vàng chạy tới.

...

Mẹ Lê nghe nói con trai mình ở bệnh viện, bỏ hết công việc đang dở để chạy tới.

Cô chạy vào phòng khoa nhi 1, thấy con trai đang ngồi trên ghế, có bác sĩ đang dùng bông băng khử trùng cho cậu. Bác sĩ là một phụ nữ có mái tóc xoắn gợn sóng, đeo kính gọng vàng, vừa khử trùng, vừa nói: "Cháu đau thì bảo cô, không cần chịu đựng."

Cô giáo Triệu đứng bên cạnh xem, thái độ rất niềm nở.

Mẹ Lê thầm thở phào. Trong tưởng tượng của bà, con trai đã sắp thành cổ thi thể, nhưng bây giờ có thể lành lặn ngồi trên ghế, đúng là vô cùng may mắn.

Bà bước vào, dịu giọng hỏi: "Bác sĩ, con tôi... sao rồi?"

Bác sĩ không ngẩng đầu, vừa bôi thuốc vừa nói: "Rơi vào bụi táo gai, không có chuyện gì, không cần lo lắng... Xương cốt con trai chị thật cứng, đau lâu vậy mà không kêu, không khóc, lớn lên nhất định có tiền đồ."

"Không có chuyện gì sao còn bôi thuốc?"

"Trên mặt bị một số thứ đâm vào, tôi vừa khử trùng sạch sẽ cho cậu bé, bây giờ bôi chút cồn iốt tiêu độc. May mà đây là mùa thu, cậu bé mặc nhiều, trên người không bị thương."

Mẹ Lê nhú mào nhìn Lê Ngữ Băng, mặc kệ có chuyện gì hay không, người làm mẹ vẫn đau lòng...

Cô giáo Triệu nói: "Xin lỗi mẹ em Lê Ngữ Băng, là do tôi thất trách, không để ý bọn trẻ chơi đùa. Bọn chúng chạy quá nhanh, chưa cho tôi thời gian phản ứng."

Mẹ Lê định lên tiếng, bỗng phát hiện ra có một cô bé đang lấp ló sau lưng cô Triệu.

Cô bé tết sam hai bên, khuôn mặt tròn trĩnh trắng trẻo, ánh mắt tròn xoe như trái nho, đáng yêu vô cùng.

Cô bé đi đến trước mặt mẹ Lê, nhét vào tay cô một quả táo. Quả táo đỏ rực, tươi mới, vỏ quả còn đọng lại sương trắng, hình như vừa mới hái xuống.

Trái tim mẹ Lê mềm nhũn, xoay người xoa đầu cô, cười nói: "Đường Tuyết? Sao con cũng ở đây? A, sao mắt đỏ hoe vậy, ai làm con khóc? Đừng khóc, dì giúp con đánh người đó."

Cô Triệu giải thích: "Lê Ngữ Băng vấp ngã, cô bé cũng tới theo, đuổi thế nào cũng không đi."

Lúc này, bác sĩ đang bôi thuốc cho Lê Ngữ Băng chột phì cười, nói: "Con bé đang chột dạ, cô Triệu quay về nhớ hỏi con bé, chuyện này không thoát khỏi liên quan đến con bé đâu, nếu con bé dám nói dối, cô cứ cho ba con bé biết."

Mẹ Lê cảm thấy vị bác sĩ này hơi kỳ lạ, hỏi: "Chị quen Đường Tuyết?"

"Quen chứ, tôi là mẹ con bé."

"..."

Phản ứng đầu tiên của mẹ Lê là kinh ngạc, tiếp theo là thân thiết. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy mẹ Đường Tuyết, trước kia mỗi lần họp phụ huynh đều là hiệu trưởng Đường đi. Phụ huynh hai đứa bé cùng bàn, đương nhiên thân thiết hơn phụ huynh các bạn khác một chút, hơn nữa Đường Tuyết còn đáng yêu như vậy.

Mẹ Đường ngồi thẳng người, áy náy nhìn mẹ Lê, "Thật xin lỗi, đứa bé nhà tôi rất nghịch ngợm, tôi xin lỗi chị."

"A? Không có gì, không có gì, trẻ con đùa nghịch là chuyện bình thường." Mẹ Lê xoa đầu Đường Tuyết, lại nhìn Lê Ngữ Băng. Cô có một vấn đề rất lo lắng, dè dặt hỏi: "Vậy... Lê Ngữ Băng nhà chúng tôi liệu có bị hủy dung không? Sau này mặt rỗ thì cưới vợ thế nào..."

Mẹ Đường bị chọc cười, đáp: "Chị yên tâm, nếu con trai chị bị hủy dung, tôi sẽ đền con gái tôi làm cô dâu của cậu bé."

Đúng lúc này, Lê Ngữ Bạng cứng cỏi đau cũng không khóc, ánh mắt bỗng ươn ướt.

"Cháu có thể từ chối không..." Cậu thì thào yếu ớt.

Chương 4: Sóng gió

Đường Tuyết bị Lê Ngữ Băng hù sắp chết, ngoan ngoãn được hai ngày, ngày thứ ba, khi cô bảo Lê Ngữ Băng mua socola trứng cho mình, cô còn phá lệ đưa Lê Ngữ Băng vỏ trứng, bày tỏ sự quan tâm nhân đạo với cậu.

Lê Ngữ Băng: "..."

Thật là cảm động.

Lại qua vài ngày, mắt Lê Ngữ Băng đã hoàn toàn bình phục. Cuối cùng cậu không bị biến thành mặt rỗ, chỉ là bên phải sống mũi có thêm một nốt ruồi nho nhỏ màu nâu, khá gần mắt phải. Nếu nói ánh mắt cậu tựa như ánh trăng thì nốt ruồi này chính là một ngôi sao nhỏ cách mặt trăng xa tí.

Ừm, rất đẹp mắt.

Đường Tuyết chạm vào nốt ruồi này, hỏi Lê Ngữ Băng: "Cậu còn đau hay không?"

Đầu ngón tay của cô bé mềm mại, Lê Ngữ Băng không quen vội quay đầu, chẳng nói chẳng rằng.

"Lê Ngữ Băng, chúng ta chơi đóng vai gia đình đi!"

"Mình không..."

Còn chưa từ chối dứt lời, Lê Ngữ Băng đã bị Đường Tuyết kéo đi.

Trên tivi gần đây đang chiếu bộ phim "Thâm cung nội chiến", Đường Tuyết tập hợp một đám trẻ, cô làm Hoàng thượng, những người khác làm phi tử, Lê Ngữ Băng làm phi tử được sủng ái nhất.

Đường Tuyết ôm bả vai Lê Ngữ Băng, các bạn nhỏ khác vây quanh hai người, tất cả đều gọi cô là "Hoàng thượng", cô vừa lòng gật đầu, biểu cảm giống hết hôn quân.

Cô dùng móng vuốt vỗ vai Lê Ngữ Băng: "Ái phi, trẫm đang nói chuyện với nàng, nếu nàng không lên tiếng sẽ bị thất sủng."

Lê Ngữ Băng bày ra bộ dạng anh dũng hy sinh tựa như Lưu Hồ Lan.

(*) Lưu Hồ Lan (8/10/1932 - 12/1/1947), bí danh Lưu Phú Lan, đảng viên Đảng cộng sản Trung Quốc.

Hai người này, một ở thời phong kiến, một ở thời kháng chiến, căn bản không cùng tần số.

Đường Tuyết gãi gãi đầu, thầm nghĩ bước tiếp theo nên cái gì, cô nghiêng đầu nhìn về phía "ái phi" Lê Ngữ Băng của cô... A ha ha, biết rồi!

Cô đột nhiên sáp tới gần, hôn bẹp một cái lên má "ái phi".

Lê Ngữ Băng tái mặt.

Còn có một người mặt cũng tái mét.

Hôm nay, hiệu trưởng Đường đến lớp của Đường Tuyết dự giờ, cách thời gian vào lớp chỉ còn hai phút, ông cùng mấy giáo viên đi tới cửa, vừa vặn bắt gặp Đường Tuyết một tay khoác vai Lê Ngữ Băng

như ác bá, còn hôn người ta.

Mới học lớp hai đã giỏi trò lưu manh!

Còn ở trước mặt nhiều giáo viên như vậy!

Bảo hiệu trưởng là ông giấu mặt vào đâu!

Hừ... hừ...

Hiệu trưởng Đường giận đến nổi thở hổn hển.

"Đường, Tuyết!"

Đường Tuyết phát hiện tình thế không ổn, quay về chỗ nhanh như chớp.

Trong giờ học thành thật ngoan ngoãn không hề nhúc nhích.

Đương nhiên Hiệu trưởng Đường không dễ dàng bỏ qua cho cô như thế.

Cho nên hôm nay Đường Tuyết tan học về nhà, lại lại lại lại bị phạt đứng.

"Con đã lớn rồi, sao vẫn còn như trẻ con vậy hả?" Hiệu trưởng Đường chỉ vào cô, giáo huấn.

"Con vốn là trẻ con mà."

"Con! Con không biết xấu hổ sao? Ba thấy xấu hổ thay con!" Nói đoạn, hiệu trưởng Đường còn cố ý dùng ngón trỏ chỉ vào mặt mình, "Vô cùng xấu hổ!"

Đúng lúc này, mẹ Đường mua thức ăn về, hôm nay bà được nghỉ.

Mẹ Đường đã sớm quen cảnh này, bà vừa thay giày vừa hỏi: "Lại sao nữa?"

"Em hỏi con bé đi!"

Đường Tuyết tội nghiệp nhìn mẹ: "Mẹ, hôm nay cô giáo đặt câu hỏi con đều trả lời đúng, cô còn khen con, thế mà ba lại phạt con đứng."

Mẹ Đường: "...???"

Hiệu trưởng Đường vội vàng giải thích: "Không phải vậy. Con bé công khai đùa giỡn bạn nam, còn hôn người ta. Nếu không tận mắt thấy, anh cũng không thể tin." Nói xong kể lại toàn bộ sự việc.

Hiệu trưởng Đường lăn lộn vài năm trong ngành giáo dục, quản lý con người khác rất thành thạo, đến lượt con gái mình thì nhúc nhích không thôi.

Mẹ Đường ngồi xổm xuống, hỏi Đường Tuyết: "Vì sao con hôn bạn Lê Ngữ Băng?"

"Bởi vì con đóng hoàng thượng. Lê Ngữ Băng làm ái phi."

Mẹ Đường vui vẻ, "Con nhận vai rất giỏi." Nói xong liếc hiệu trưởng Đường một cái, "Trẻ con đóng kịch, anh đừng dùng tư suy của người trưởng thành mà cả nghĩ."

Hiệu trưởng Đường thoáng an tâm, rồi lại cường điệu: "Đóng vai cũng không được, con bé lớn rồi."

Mẹ Đường xoa đầu Đường Tuyết, nói: "Đường Tuyết, con lớn rồi, không được hôn bạn nam. Cũng không được cho bạn nam hôn con."

"Tại sao ạ?"

"Hôn sẽ loét miệng, phải tiêm. Lát nữa con theo mẹ đến bệnh viện tiêm một mũi."

Khuôn mặt rạng rỡ của Đường Tuyết lập tức ảm đạm, sụt sùi đáp: "Dạ."

Nghĩ nghĩ, cô lại có chút không cam lòng: "Vậy tại sao mẹ có thể hôn ba?"

"Khụ."

Hai người lớn đều đỏ bừng mặt.

Hiệu trưởng Đường húng hắng "e hèm" một tiếng, dùng giọng điệu khoa trương che giấu sự bối rối: "Bởi vì ba là hiệu trưởng, cho dù hiệu trưởng hôn người khác hay bị người khác hôn, hai bên đều không sinh bệnh."

"À..." Đường Tuyết bừng tỉnh, "Chẳng trách ba có thể hôn Hoàng Lão sư."

Mẹ Đường nghe vậy, đột nhiên biến sắc, đứng lên, xắn tay áo toan động thủ, chợt nhớ ra con gái vẫn ở bên cạnh, sợ dọa đến con, vì thế gắng nhẫn nhịn, chỉ âm trầm nói: "Đường Hồng Giang, anh giải thích rõ ràng cho em."

"Trẻ con nói bậy thôi! Anh bị oan! Hoàng Lão Sư nào, anh không hề biết!"

Mẹ Đường kéo ống vào phòng ngủ, đóng cửa rầm một.

Sau đó nhéo lỗ tai ông, nghiêng răng cười lạnh: "Cho anh thêm một cơ hội, khai mau."

"Úi, đau đau đau! Vợ à, oan cho anh, thật sự oan cho anh, Đường Tuyết cố ý hãm hại anh, nhóc con kia nhất định ghi hận trong lòng, em đợi anh đi đánh con bé, anh, anh, ôi, đau đau đau..."

"Nói hay không?"

"Nói cái gì?"

...

Phòng ngủ cách âm rất tốt, Đường Tuyết không hay biết ba mẹ làm gì bên trong, nhưng cô có cảm giác sợ hãi, đành gõ cửa: "Ba mẹ mau ra đây đi..."

Gõ một hồi lâu, chốt cuộc cửa cũng mở, hiệu trưởng Đường từ trong bước ra.

Mắt trái tím đen, sắc mặt tối tăm, ông cúi đầu nhìn Đường Tuyết nói: "Oắt con nghịch ngợm, mau giải thích rõ ràng, cái gì mà Hoàng Lão Sư, Hắc Lão Sư, mới bé tí đã dám nói dối gài bẫy ba, ba là ba ruột của con đấy..." Càng nói càng ầm ức muốn khóc.

Đường Tuyết hơi sợ, lùi lại hai bước.

Mẹ Đường ôm cánh tay bước ra, hít thở sâu, cố gắng dùng giọng nhẹ nhàng hỏi Đường Tuyết: "Đường Tuyết, con nói cho mẹ biết, Hoàng Lão Sư là ai?"

"Hoàng lão sư chính là bảo vệ..."

"Bảo vệ! Đường Hồng Giang, anh là tên cầm – thú, ngay bảo vệ cũng không tha!"

"Con bé nói bậy! Bảo vệ là đàn ông, cũng không phải họ Hoàng, hơn nữa sắp sáu mươi tuổi rồi!"

"... Chó của ông bảo vệ ạ."

"..."

"..."

Hai vợ chồng trợn mắt há hốc miệng.

Mẹ Đường đỡ trán, không biết nên đối mặt với chồng thế nào.

Hiệu trưởng Đường bùng nổ: "Con chó kia tên là Hoàng Sư, con bé quậy phá này, làm gì mà gọi nó Hoàng Lão Sư, nó là Hoàng Sư! Hoàng Sư! Nhóc con hãm hại ba, tức chết ba rồi..."

"Ba..."

Hiệu trưởng Đường xua tay: "Không dám nhận không dám nhận, từ nay về sau con là ba của ba."

"..."

Chương 5: Làm ba

Cô giáo Triệu đưa lớp Đường Tuyết đi tham quan trang trại nuôi gà.

Trang trại nuôi gà rất thối, Đường Tuyết gần như sắp ngạt thở, hồn lìa khỏi xác. Cô bịt mũi hỏi Lê Ngữ Băng: "Cậu ngửi thấy mùi thối không?"

"Cậu nói xem?" Lê Ngữ Băng bịt mũi trả lời.

"Chúng ta đi thôi. Mình không muốn ở đây nữa."

"Không được, cô giáo bảo chúng ta nhặt trứng gà, mỗi người năm quả."

"Được, vậy cậu giúp mình nhặt." Đường Tuyết nhét chiếc giỏ xanh của mình vào tay Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng trợn mắt. Cậu trợn mắt đã thành thói quen rồi.

Nhặt trứng gà xong, cô Triệu dẫn họ đi tham quan phòng ấp trứng. Ở trong này, Đường Tuyết lần đầu nhìn thấy toàn bộ quá trình gà nở. Gà con mổ vỏ trứng từng chút một, sau đó thành công chui ra, đi lảo đảo... Thật sự rất rất rất rất đáng yêu!

Đường Tuyết không biết nên miêu tả tâm trạng hiện tại của bản thân thế nào. Cô về nhà kể chuyện với ba, mặc dù sắp bị chết ngạt nhưng khi nhìn gà con chui ra từ trong vỏ trứng, cô cảm thấy thật vui vẻ, tuyệt đối không hối hận, bla bla...

Hiệu trưởng Đường dạy cô một thành ngữ, "Chuyến đi đáng giá" và giải thích cặn kẽ về nó.

Đường Tuyết chăm chú lắng nghe, rồi rít gật đầu như gà con mổ thóc: "Đúng thế ạ!"

Lúc con gái ngoan ngoãn thật sự là muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu, hiệu trưởng Đường vui vẻ, xoa xoa đầu cô, lại nói cho cô nguyên lý ấp trứng.

Lần này bắt đầu phiên toái.

Đường Tuyết nghe xong bèn mở tủ lạnh lấy quả trứng gà, ấp trong lòng bàn tay. Cô quyết định sẽ tự mình ấp ra một chú gà con.

Hiệu trưởng Đường chỉ coi như cô đang vui đùa, không cảm thấy quan trọng. Nào ngờ cô nhóc này ngày nào cũng ấp trứng gà, ăn ngủ không buông tay, gần một tuần rồi...

Giờ phút này, hiệu trưởng Đường không đành lòng nói với cô, trứng gà này có ấp cũng không mở ra gà con.

Đường Tuyết lên lớp cũng ấp trứng gà. Cô Triệu thường thấy Đường Tuyết ngồi thẳng tắp, mặt chăm chú nghe giảng, còn tay trái nắm khư khư quả trứng... Hình ảnh này nhìn bao nhiêu lần cũng không quen.

Người không quen nhất chính là Lê Ngữ Băng.

Trứng gà con chưa nở, Đường Tuyết đã nhận mình là mẹ. Cô làm mẹ, đương nhiên sẽ để Lê Ngữ Băng làm ba, cô còn bàn bạc cùng Lê Ngữ Băng xem con của họ nên gọi là gì.

Lê Ngữ Băng vô duyên vô cớ trở thành ba của một quả trứng gà. Tuy

không thể nói có chỗ nào không đúng, nhưng cậu cảm thấy rất khó chịu.

Phương thức cậu bày tỏ phản đối chỉ có trốn tránh.

Bởi vậy, từ khi có đá con trứng gà, hết giờ học người làm ba liền chuồn mất, lẩn nhanh hơn bất cứ ai. Ngay cả cô Triệu cũng phải cảm thán, Lê Ngữ Băng bây giờ thích ra ngoài vận động thật không dễ dàng.

Thái độ của Lê Ngữ Băng khiến Đường Tuyết không vừa lòng, cô về nhà kể khổ với mẹ, mẹ Đường nói, đây là "Góa phụ dạy con", rất đúng với tình hình trong nước, không cần chuyện bé xé to.

Mặc dù cô không hiểu hết nhưng vẫn ra vẻ được an ủi. = =

Lê Ngữ Băng luôn trốn tránh trách nhiệm của người cha, vì thế phải trả giá nho nhỏ.

Cậu bị một thế lực hắc ám trong trường ác thế lực theo dõi.

Có mấy học sinh lớp lớn hợp thành một nhóm, chuyên dọa nạt mọi tiền học sinh lớp dưới, còn dùng bạo lực uy hiếp người bị hại không được báo thầy cô và phụ huynh.

Lê Ngữ Băng nhỏ gầy an tĩnh, không hòa đồng với mọi người dễ dàng trở thành mục tiêu của họ.

Sau vài lần quan sát, rốt cuộc bọn họ đã ra tay.

Hết giờ, Lê Ngữ Băng chạy ra khỏi lớp học, tản bộ trong sân trường, bất thành lình bị người ta lôi vào góc khuất.

Mấy nam sinh cao lớn trong mắt Lê Ngũ Bạng vừa nhe răng cười vừa uy hiếp cậu: "Cho mượn chút tiền tiêu vặt."

Lê Ngũ Bạng chợt nhớ ra cách đối phó khi gặp kẻ xấu từng được dạy, trước hết đưa tiền để khỏi bị đánh, sau đó báo cho thầy cô, phụ huynh. Cho nên hiện giờ tuy cậu hơi căng thẳng nhưng không quá sợ hãi, ngoan ngoãn lấy tiền.

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt vang lên ngắt lời bọn họ: "Các cậu đang làm gì vậy?!"

Mấy người quay về hướng phát ra âm thanh, thấy một lolita. Lolita có vóc dáng nho nhỏ, tết tóc hai bên, mặc áo đồng phục rộng rãi, dưới cổ áo là khăn quàng đỏ xộc xệch, quần đồng phục màu lam rất dài, gần như che hết chân.

Lolita tỏ vẻ nghiêm nghị, tay phải chống nạnh, tay trái... cầm quả trứng gà.

Hình ảnh này thoát nhìn có chút quỷ dị.

Mặc dù phong thái của cô bé rất chính nghĩa (tự động xem nhẹ trứng gà), nhưng thế lực hắc ám sao có thể e ngại một đứa bé nhỏ như vậy, tên cầm đầu hung tợn hù dọa cô: "Cút! Không đi thì mày cũng bị đánh!"

"Cậu dám! Ba tôi là hiệu trưởng! Sẽ đánh cả cậu và ba cậu luôn!"

Hai chữ "hiệu trưởng" chẳng khác nào "thượng phương bảo kiếm", mấy người lập tức sợ hãi, không do dự tha cho Lê Ngũ Bạng, trước khi đi còn không quên cảnh cáo bọn họ: "Không được cáo trạng!"

Lê Ngũ Bạng dựa vào tường, nhìn Đường Tuyết tiến về phía cậu.

Cô cầm trứng gà, vừa đi vừa nhảy, bộ dạng đắc chí, xem ra tâm tình khá tốt, hai bím tóc lắc lư theo động tác của cô khiến cô giống như một chú thỏ nhỏ.

Khoảnh khắc ấy, Lê Ngữ Băng cảm thấy dường như người này cũng không đáng ghét lắm.

Đường Tuyết đi tới cạnh cậu, gọi: "Ba Đoàn Đoàn."

Lê Ngữ Băng muốn dấm tường.

Đường Tuyết nói: "Tiền vẫn còn chứ?"

"Ừm." Lê Ngữ Băng mím môi, thoáng rồi rầm rồi thấp giọng nói, "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo, tiền của cậu chỉ mình mới được phép tiêu."

Chút cảm động vừa nhen nhóm trong lòng Lê Ngữ Băng nhanh chóng biến mất sạch sẽ.

*

Trích đoạn nhỏ:

Hỏi: Lần đầu tiên làm ba là khi nào?

Lê Ngữ Băng: Hồi lớp 2. Con chúng tôi tên Đoàn Đoàn.

Hỏi: Sau đó thì sao?

Lê Ngữ Băng: Sau bị ba vợ tôi ăn.

Chương 6: Niềm vui của cậu

Hiệu trưởng Đường cho rằng, con bé Đường Tuyết suốt ngày gây chuyện thị phi, hơn phân nửa là do quá rảnh rỗi.

Ông sẽ tìm chút việc để cô làm.

Việc học phụ đạo linh tinh tạm thời không cần, tự ông có thể bổ túc cho cô.

"Các môn cần vận động gân cốt thì sao? Ví dụ như khiêu vũ, bơi lội, Taekwondo?" Mẹ Đường thương lượng với ông.

"Taekwondo tuyệt đối không được, bây giờ đã ức hiếp bạn bè, học Taekwondo nữa thì sẽ thế nào?" Hiệu trưởng Đường gạch hết tất cả các môn thể thao có khả năng dẫn đến bạo lực.

Tan học, hiệu trưởng Đường đi một vòng quanh trường, thu được một số tờ rơi. Trải qua tầng tầng sàng lọc, cộng thêm tham khảo ý kiến của Đường Tuyết, tạm thời quyết định chọn trượt băng.

Vì thế hôm nay, Đường Tuyết tan học không trực tiếp về nhà, đứng chờ xe bus trước cổng trường với ba. Vừa tan học cổng trường khá loạn, nhộn nháo như cái chợ, giao thông ùn tắc, xe đẩy bán đồ ăn vặt tấp nập.

Đường Tuyết đeo balo nhỏ hết nhìn đông lại nhìn tây, đột nhiên cất tiếng hô: "Lê Ngũ Băng!"

Mẹ Lê Ngũ Băng phát hiện ra Đường Tuyết, dẫn Lê Ngũ Băng mím

cười bước tới. Bà biết Đường Tuyết sống ở chung cư, lúc này thấy bọn họ chờ xe bus, biết là không về nhà, bèn hỏi: "Thầy đi đâu vậy?"

"Tôi đăng ký lớp cho con bé."

"Lớp gì vậy?"

"Trượt băng."

"Tình hình thế nào?"

"Còn chưa đi, hôm nay là ngày học thử đầu tiên. Chị muốn đưa Lê Ngũ Bằng đi xem không? Học thử không thu phí."

Mẹ Lê cảm thấy thật mới mẻ, cúi đầu nhìn con trai, hỏi: "Hay con cũng đến xem nhé?"

Lê Ngũ Bằng quyết đoán lắc đầu.

Mẹ Lê vừa khuyên vừa dỗ, rốt cuộc khiến con trai gật đầu. Mẹ Lê không cho cậu thời gian hối hận, vui vẻ kéo cậu lên xe.

Đường Tuyết cùng ba cũng may mắn được đi nhờ.

...

Lê Ngũ Bằng nói được làm được, sau khi đến thật sự chỉ ngồi xem. Cậu đoan đoan chính chính ngồi trên ghế nhựa bên ngoài sân trượt băng, điệu bộ giống như lãnh đạo thị sát công việc.

Huấn luyện viên đưa trang bị tới trước mặt cậu bảo cậu thử, cậu chỉ lắc đầu.

Mẹ Lê hơi đau đầu, "Thằng bé ghét nhất là vận động. Haizz, con chúng tôi, người nhỏ chủ kiến lớn, tôi làm mẹ nó cũng không khuyên nổi."

Đường Tuyết thay xong giày trượt băng và miếng lót bảo vệ, theo ba vào sân băng. Không sai, hiệu trưởng đại nhân cũng trượt băng.

Sau đó, ba cô ném cô cho huấn luyện viên, còn mình tự chơi.

Người mới học trượt băng đều bắt đầu từ té ngã. Đường Tuyết theo chỉ đạo của huấn luyện viên còn chưa di chuyển đã ngã sấp xuống mặt băng.

Ngoài sân Lê Ngữ Băng hé miệng cười.

Đường Tuyết không khóc, đứng lên tiếp tục trượt, không lâu sau lại ngã, bịch.

Lê Ngữ Băng cười tíu mắt.

Tiếp theo chính là Đường Tuyết càng không ngừng ngã, Lê Ngữ Băng càng không ngừng cười, về sau còn không nhin được mà vỗ tay.

Trên trán mẹ Lê lấm tấm mồ hôi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đẩy đầu cậu một cái: "Thằng bé ngốc! Không cổ vũ người ta cố lên thì thôi, đằng này lại vỗ tay?!"

Dù thế nào, cảm tình của Lê Ngữ Băng với môn trượt băng cũng dần tăng vọt, thế nên cậu tự nguyện thử một lần.

Lê Ngữ Băng thay trang bị, vào sân, không ngoài ý muốn, bước đầu tiên cũng là té ngã.

Đường Tuyết: "Ha ha ha ha ha!"

Nếu không có Đường Tuyết bên cạnh vui sướng khi người gặp họa, chắc hẳn cậu ngã một hai lần sẽ cảm thấy không vui rồi từ bỏ, nhưng cố tình lại có tiếng huyền não đáng ghét, cậu thoáng tức giận, ngã xuống liền đứng lên tiếp tục, vừa tổng kết kinh nghiệm vừa làm theo hướng dẫn của huấn luyện viên, chỉ chốc lát sau, thế nhưng không té ngã nữa.

Sau đó cậu trượt băng trước mặt Đường Tuyết, động tác không tính là thuần thục, song biểu cảm tuyệt đối trấn định, kỹ thuật đạt điểm tối đa.

"Wow?" Đường Tuyết ngạc nhiên.

Lê Ngữ Băng chấp tay sau lưng, để lại cho Đường Tuyết một bóng lưng bí hiểm.

"Cậu làm thế nào vậy?" Đường Tuyết sốt ruột đuổi theo, vừa chuyển động lại ngã, cô không nhịn được kêu "ui da".

Lê Ngữ Băng vừa trượt vừa cười nhưng không dám biểu hiện quá rõ ràng, chỉ hơi cong khóe miệng.

Tóm lại, niềm vui của cậu được thành lập trên nỗi đau của cô.

Hiệu trưởng Đường trượt đến bên cạnh huấn luyện viên, chợt nghe thấy huấn luyện viên cảm thán: "Ngộ tính không tệ."

Hiệu trưởng Đường rất vui vẻ: "Thầy nói con chúng tôi ư?"

"Không phải, tôi nói bé trai kia." Huấn luyện viên nâng cằm, dõi theo

bóng lưng Lê Ngữ Bàng.

"Con chúng tôi thì sao?" Hiệu trưởng Đường không cam lòng truy hỏi.

Huấn luyện viên trầm tư suy nghĩ, cố gắng moi ra chút ưu điểm:
"Rắn chắc, chịu đau giỏi."

Hiệu trưởng Đường rất tức giận: "Thầy coi con bé là điện thoại Nokia đấy à..."

Chương 7: Nghỉ đông

Vốn dĩ Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng cùng báo danh trượt băng nghệ thuật, tuy nhiên chỉ sau vài lần, hai người họ đã mỗi người một ngả. Theo đề nghị của câu lạc bộ, Đường Tuyết đi học trượt băng tốc độ vòng ngắn, còn Lê Ngữ Băng bị một huấn luyện viên của câu lạc bộ băng cầu(*) nhìn trúng, bắt cóc cậu đi học băng cầu.

(*) Băng cầu (khúc côn cầu trên băng/ice hockey) là một môn thể thao đồng đội chơi trên băng, trong đó người tham gia sử dụng cây gậy trượt ván của mình để đánh bóng vào lưới đối phương. Đây là một môn thể thao vận động với tốc độ di chuyển nhanh. Tóm lại một câu, từ giờ trở đi mình sẽ dùng từ băng cầu cho ngắn,

Đẳng nào cũng là rèn luyện thân thể, phụ huynh hai nhà đều không quá để ý.

Chậm rãi đã đến cuối kỳ.

Đường Tuyết tới nhà ông nội, ông nội nhắc lại lời hứa hẹn của mình với cô: Nếu kết quả thi của Đường Tuyết xếp thứ nhất sẽ dẫn cô đi Disneyland Hongkong chơi.

Bấy giờ, Đại Lục vẫn chưa có Disneyland.

Vì Disneyland trong mộng, Đường Tuyết đành phải lấy ra bản lĩnh đặc biệt của mình... áp bức Lê Ngữ Băng. Cô nói với Lê Ngữ Băng, nếu cậu lại đạt 200 điểm, mình sẽ bắt sâu thả vào hộp bút của cậu, một ngày một loại khác nhau.

Dưới danh dự của cô, lúc thi Toán Lê Ngữ Bằng cố ý trả lời sai một câu điền vào chỗ trống, kết quả chỉ đạt 98 điểm.

Cộng thêm môn Ngữ văn, tổng điểm là 198.

Ừm, vẫn xếp thứ nhất lớp.

Đường Tuyết hơi tuyệt vọng.

Mẹ nói, mọi việc phải tìm nguyên nhân ở bản thân mình.

Đường Tuyết cảm thấy có đạo lý. Từ đó về sau cô bắt đầu tập thói quen mỗi ngày ăn một quả óc chó, không sai, cô muốn bổ não.

...

Nghỉ đông, Đường Tuyết và Lê Ngữ Bằng đều đăng ký tham gia hoạt động công ích dành cho học sinh tiểu học – hướng dẫn dẫn viên nhí.

Bọn họ được cử đến các điểm du lịch lớn, hướng dẫn miễn phí cho các du khách. Nhiệm vụ của Đường Tuyết và Lê Ngữ Bằng là một di tích chiến trường cổ xưa ở thành Tây, bên ngoài khu di tích cỏ hoang mọc thành bụi quá đỗi hoang tàn, bên trong có một số cổ vật khai quật được và một số người dựa vào ghi chép tiến hành trùng tu, tóm lại rất sống động.

Đáng tiếc, dường như thời bình chẳng có mấy ai muốn tham quan chiến trường, cho nên so với các điểm danh thắng lượng khách vắng hơn nhiều.

Với mục đích nâng cao sự tích cực của đám trẻ, người tổ chức hoạt động đã quy định, các hướng dẫn viên nhí sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ có thể xin cưỡng vé của du khách, ba cưỡng vé đổi được

một bông hoa hồng, hoa hồng có thể dùng để đổi đủ loại phần thưởng, có balo, đồ dùng học tập, đồ chơi, vân vân.

Điểm di tích chiến trường cổ xưa có bốn hướng dẫn viên, ở một nơi không người thế này, tất yếu sẽ hình thành cục diện "sư nhiều cháo ít" khó xử.

Đối mặt với kiểu cạnh tranh như vậy, Đường Tuyết như cá gặp nước.

Vừa thấy có người, cô bé đã lật đật chạy tới, chớp đôi mắt to, đồng dục hỏi: Anh, chị, chú, dì, ông, bà, có thể để em/cháu hướng dẫn được không? Miễn phí ạ!

Ai có thể từ chối đây?

Sau đó du khách cứ mơ hồ bị Đường Tuyết dẫn đi.

Thông tin về chiến trường cổ xưa khá buồn tẻ, thời điểm bồi dưỡng Đường Tuyết không ghi nhớ cẩn thận, đang nói bỗng quên lời, trong đầu trống rỗng.

Nhưng cũng không quan trọng! Làm người quan trọng nhất là phải tự tin!

Cho nên cô chỉ tạm dừng một chút, rồi bắt đầu nói hươu nói vượn.

Du khách mơ hồ đến, lại mơ hồ đi, trước khi đi còn đưa Đường Tuyết cuống vé của mình.

Hiệu trưởng Đường đứng ở cửa ngăn du khách lại, lặng lẽ hỏi: "Cô bé đã nói thế nào?"

Biểu cảm du khách phảng phất như đang nằm mơ, "Cô bé ấy nói đây là chiến trường Ultraman và Godzilla đánh nhau, còn là nơi triển lãm khí giới."

Hiệu trưởng Đường xấu hổ muốn đấm tường, đồng thời cũng có chút không hiểu: "Vậy tại sao anh còn đưa cuống vé cho cô bé?"

Ánh mắt du khách lấp lánh: "Bởi vì cô bé rất đáng yêu!"

...

Đường Tuyết thu thập xong một vé nữa, lúc đi ra nhìn thấy du khách mới, du khách này là một cô gái trẻ, bên cạnh có hai cậu bé đang vây quanh, muốn giành lấy cơ hội giới thiệu cho cô gái.

Còn Lê Ngữ Băng đứng ở sau bàn, yên lặng nhìn bọn họ.

Thoạt nhìn có chút cô đơn.

Trong lòng Đường Tuyết dâng lên một thứ cảm xúc là lạ, đại khái giống như "Người nọ là của mình". Cô dắt tay Lê Ngữ Băng đi đến trước mặt nữ du khách trẻ.

Hai cậu học sinh vẫn đang tranh hơn thua, người này nói "Dì ơi, cháu rất am hiểu nơi này, dì chọn cháu đi", người kia nói "Dì ơi, cháu từng diễn thuyết được khen ngợi, chọn cháu đi".

Đường Tuyết cất giọng loli, tốc độ nhả chữ chậm rì rì, nói từng chữ từng chữ: "Em chào chị."

Ba chữ, bắn trúng trái tim nhỏ của nữ du khách.

Nữ du khách ngẩn người, cười nhìn cô: "Sao lại gọi bằng chị?"

"Chị trẻ thế này, chẳng lẽ muốn em gọi là dì sao?"

Ôi! Nữ du khách ôm trái tim nhỏ, con nhà ai đây, muốn bắt về nhà quá!

Đường Tuyết kéo tay Lê Ngữ Băng, nói: "Chị ơi, bạn này là Lê Ngữ Băng. Chúng em là hướng dẫn viên miễn phí ở đây. Hôm nay Lê Ngữ Băng vẫn chưa nói gì, chị có thể để cậu ấy hướng dẫn chị không? Đi mà!"

Nữ du khách nhìn Lê Ngữ Băng, ôi, cậu bé này cũng muốn bắt!

"Gọi chị đi." Cô gái cười tủm tỉm nói với Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng thoáng ngượng ngùng, nhỏ giọng gọi một câu: "Chị."

Cuối cùng cậu cũng có cơ hội hướng dẫn lần đầu tiên.

Kể từ đó, phần lớn du khách tham quan chiến trường cổ xưa đều bị Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng lũng đoạn, hai người khác cùng nhóm tức giận mà không dám nói gì.

Sau khi hoạt động kết thúc, Đường Tuyết có tổng cộng 7 bông hồng, Lê Ngữ Băng 6 bông. Đường Tuyết cầm 13 bông hồng đi tới chỗ giáo viên đổi một con gấu bông lớn cho mình và đổi cho Lê Ngữ Băng một cục tẩy.

Lê Ngữ Băng nhìn cục tẩy trong tay, cảm động muốn đánh người.

Sớm nên đoán được cậu chỉ đang làm không công cho cô.

Trước đó đầu óc cậu bị úng nước mới thấy cảm động.

Chương 8: Sau này thì sao?

...

Trong ấn tượng của Đường Tuyết, thời thơ ấu của cô luôn có một người tên là Lê Ngữ Băng. Mỗi góc của hồi ức đều khắc tên của cậu, hình bóng của cậu.

Sau này thì sao?

Sau này à...

Năm lớp 6 tiểu học(*), Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng phải đối mặt với vấn đề chọn trường. Thành phố Hồ là một thành thị lớn với hơn mười triệu nhân khẩu, trường trung học rất nhiều nhưng chất lượng nhất chỉ có hai, một là trường Nhất Trung, trường còn lại là trung học Hoa Tây. Hai trường trung học đều có đặc sắc riêng, hàng năm có vô số phụ huynh đánh nhau vỡ đầu để đưa con em mình vào hai ngôi trường này.

(*) Bậc tiểu học ở Trung Quốc là 6 năm, trung học là 6 năm.

So sánh giữa hai trường, hoạt động ngoại khóa của trung học Hoa Tây đa dạng hơn một chút, hơn nữa còn có đội tuyển trượt băng bậc trung học tốt nhất thành phố. Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng đã hẹn nhau cùng vào trung học Hoa Tây. Đường Tuyết học khóa cấp tốc được khen ngợi, cho dù kết quả kỳ thi vượt cấp kém một chút cũng không phải vấn đề to tát, Lê Ngữ Băng lại càng không cần lo lắng, bỏ qua hoạt động ngoại khóa, chỉ nhìn thành tích học tập thì cậu chính là tài nguyên cả hai trường muốn tranh đoạt.

Nghỉ hè năm tốt nghiệp, Đường Tuyết cực kỳ vui vẻ bởi vì ông nội dẫn cô đi Disneyland.

Tuy sáu năm tiểu học cô chưa từng xếp thứ nhất nhưng ông nội cảm thấy mình đã lớn tuổi, không biết có thể sống đến lúc nào, lỡ như không đợi được ngày cô xếp thứ nhất... Cho nên vẫn đưa cô đi trước để cả đời khỏi tiếc nuối.

Cũng vào hè này, Lê Ngữ Băng đi trại huấn luyện nước ngoài, hai tháng bắt vô âm tín.

Tháng chín khai giảng, Đường Tuyết chính thức trở thành học sinh trung học. Cô đã đổi đồng phục mới, ba lô mới, đồ dùng học tập mới, ngồi tàu điện ngầm hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng tới trường mới.

Hiệu trưởng Đường lo lắng cho con nên cũng đi theo.

Hai cha con đứng trước bảng thông báo, rướn cổ nhìn chăm chăm vào danh sách chia lớp, động tác hai người giống y như đúc, vừa nhìn đã biết là ruột thịt.

Trước bảng thông báo chỉ có hai người xem.

Bảo vệ tốt bụng nhắc nhở bọn họ: "Danh sách chia lớp có thể tự lên mạng tra."

Hiệu trưởng Đường gật đầu: "Cảm ơn. Tôi biết rồi, tôi chỉ xem... Tìm được chưa?" Về sau là hỏi Đường Tuyết.

Đường Tuyết lắc lắc đầu, "Không có."

Đúng là cô đang tìm tên Lê Ngữ Băng.

Hiệu trưởng Đường nói: "Lẽ nào không phải trường này?"

"Không có khả năng!"

"Được được, vậy tìm tiếp, tìm tiếp."

Tìm mãi vẫn không có.

Hiệu trưởng Đường thấy sắc mặt con gái không tốt bèn an ủi cô:

"Con vào lớp trước đi, ba gọi điện thoại cho gia đình Lê Ngữ hỏi một chút là biết liền."

Khuyên con gái xong, Hiệu trưởng Đường gọi cho mẹ Lê Ngữ Băng.

"Alo, Hiệu trưởng Đường? Đường Tuyết đến trường chưa?"

"Đến rồi, Lê Ngữ Băng đâu?"

"Lê Ngữ Băng cũng đến trường rồi, Đường Tuyết học lớp nào? Hôm nay tôi đưa thằng bé đi không nhìn thấy hai người."

"Đường Tuyết học lớp 1, còn Lê Ngữ Băng?"

Mẹ Lê nghe vậy nở nụ cười, "Lê Ngữ Băng cũng là lớp 1, lại có thể làm bạn học, đúng là duyên phận. Lát nữa chúng ta nói với giáo viên, để hai đứa lại làm bạn cùng bàn nhé?"

Hiệu trưởng Đường thầm nghĩ không ổn, "Đợi, đợi chút, Lê Ngữ Băng học ở trung học Hoa Tây sao?"

"Hả? Trung học Hoa Tây gì? Không phải Đường Tuyết nói muốn vào Nhất Trung sao? Lê Ngữ Băng nói hai đứa đã hẹn nhau vào Nhất

Trung mà."

"..."

Hiệu trưởng Đường đã hiểu rồi. Con gái mình thật ngốc...

Vì không muốn con gái quá đau lòng, Hiệu trưởng Đường đành nói dối, buổi trưa tan học, trên đường đón Đường Tuyết về, ông vội tìm lý do không chê vào đâu được: "Lê Ngữ Băng vốn định vào trung học Hoa Tây, nhưng bên Nhất Trung thưởng học sinh xuất sắc, cho nhà họ một trăm ngàn, ba mẹ cậu nhóc đồng ý rồi. Lê Ngữ Băng không muốn nói với con. Đây là chuyện cơ mật, con phải giả bộ không biết, hiểu không?"

Đường Tuyết có thể chấp nhận kết quả này, cô nói: "Hóa ra Lê Ngữ Băng đáng giá như vậy? Còn con thì sao? Con muốn vào Nhất Trung, bọn họ cho con bao nhiêu tiền?"

"Con thuộc loại bán phá giá, không đáng mấy đồng, con bớt gây sự giúp ba, thành thật ở Hoa Tây đi."

"Hừ." Đường Tuyết phồng má.

Hiệu trưởng Đường đứng bên cạnh, nghĩ thầm con gái mình ngay cả tức giận cũng đáng yêu, không biết về sau thằng nhóc nào sẽ được lợi, vừa nghĩ đã thấy phiền muộn.

...

Mặc dù Hiệu trưởng Đường thấu hiểu mong muốn thoát khỏi Đường Tuyết của Lê Ngữ Băng, nhưng ông không thể tha thứ việc cậu lừa gạt Đường Tuyết. Đồng thời, Hiệu trưởng Đường cho rằng, cậu đã ghét bỏ Đường Tuyết, về sau nhà ông và nhà cậu cũng không cần lui

tới, không cần mặt nóng dán mông lạnh của người ta nữa.

Rồi hiệu trưởng Đường đưa số điện thoại nhà Lê Ngữ Băng vào danh sách đen.

Đường Tuyết về nhà gọi cho Lê Ngữ Băng nhưng điện thoại không thông, hỏi ba đã xảy ra chuyện gì.

"Lê Ngữ Băng ở nội trú, gia đình bạn ấy nói không cần dùng điện thoại nên cắt số. Thời này làm gì còn ai dùng điện thoại, đều dùng di động cả rồi." Mặt hiệu trưởng Đường không biến sắc, tiếp tục nói dối.

"À."

Sau này Đường Tuyết có viết cho Lê Ngữ Băng mấy phong thư, đều như đá chìm đáy biển. Nhiệt tình của cô cũng dần dần phai nhạt.

Bởi vậy nếu có ai hỏi cô "Sau này thì sao", đáp án của cô nhất định là — — không có sau này.

Ba nói, nhân sinh chính là một con đường, mỗi người đều phải tiến về phía trước. Bạn có thể quen biết một người nào đó, nói nói cười cười, nhưng là đi tới đi lui, có lẽ sẽ đi rất xa.

Trong lòng bạn tiếc nuối, chẳng qua chỉ là chưa quen mà thôi.

Có điều không quan trọng, tiếp tục đi, bạn sẽ gặp gỡ nhiều người mới. Sẽ có tiếng nói tiếng cười mới hòa vào thế giới của bạn.

Về phần mất đi kia, cứ cất vào hồi ức, coi như những tấm ảnh cũ trong album, lúc rảnh rỗi lục lại xem một chút, xem xong lại trả về, nên làm gì thì làm cái đó.

Ở trường trung học Hoa Tây, Đường Tuyết có bạn bè mới, cuộc sống mới. Sáu năm trung học trôi qua, cô chưa từng gặp lại Lê Ngữ Băng.

Cô nghĩ rằng cả đời này cũng sẽ không thấy cậu nữa.

Chương 9: Vào đại học

Trường đại học Đường Tuyết thi tuyển chính là Đại học liên kết thành phố Lâm, gọi tắt là Lâm Đại. Tiền thân của trường là bảy trường cao đẳng trong thành phố. Bảy trường cao đẳng này đặc biệt ở chỗ nhỏ mà chất lượng, có nhiều điểm mạnh về chuyên môn, song nếu xét tổng thể thì không tính là quá nổi. Năm năm trước, bảy trường cao đẳng sát nhập thành Đại học thành phố Lâm, lập tức chen chân vào top 5 trường đại học hàng đầu trong nước, dĩ nhiên điểm cũng là "nước lên thì thuyền lên".

Đường Tuyết đủ điểm trúng tuyển Đại học liên kết thành phố Lâm, nhưng cô không đủ điểm học ngành mình muốn, vì thế phải chuyển sang ngành bác sĩ thú y.

Cũng vào lúc này cô mới biết, hóa ra trong đại học còn có ngành bác sĩ thú y.

Hiệu trưởng Đường có chút lo lắng: "Bác sĩ thú y không phải là kích sữa cho heo mẹ sao? Chẳng lẽ sau này con muốn vào trang trại nuôi heo kích sữa cho heo? A không thể được, ba chỉ nghĩ đến viễn cảnh ấy thôi đã thấy choáng váng rồi... Con hãy cố gắng học tập thật tốt, tranh thủ học chuyên sâu, về sau có thể ở lại trường làm giảng viên, dạy người khác kích sữa cho heo mẹ thế nào."

Đường Tuyết cảm thấy con đường học chuyên sâu cũng không đáng tin cho lắm.

Chỉ là sinh cô luôn lạc quan, chỉ buồn phiền một chút, sau đó nên ăn thì ăn, nên chơi thì chơi, tận hưởng kỳ nghỉ hè còn lại rồi vui vẻ kéo

vali đến trường.

Bác sĩ thú y thì sao, ít nhất khoe cái mác "Lâm Đại" ra cũng có thể khiến người khác ghen chết.

Hiệu trưởng Đường lo lắng, đi tới trường cùng cô.

Đồng hành cùng Đường Tuyết còn có bạn trung học của cô, Liêu Chấn Vũ.

Liêu Chấn Vũ học chung với Đường Tuyết ba năm, có thể xem như đàn em của Đường Tuyết, bình thường đều gọi cô là "Lão đại", tuy nhiên trước mặt hiệu trưởng Đường cậu không dám lỗ mắng vì sợ lão đại bị ba lão đại mắng.

Bởi vậy đành phải gọi tên họ của cô, hai chữ "Đường Tuyết" phát ra từ miệng cậu nghe rất kỳ cục, không quen chút nào.

Hiệu trưởng Đường cảm thấy Liêu Chấn Vũ này có vấn đề, thái độ mắc cỡ ngại ngùng, không khéo lại làm tưởng người ta để ý con gái nhà ông, ha ha.

Trong lúc lơ đãng, ông dường như để lộ chút kinh nghiệm thời trẻ. Trên đường gặp một tên côn đồ, vung một nắm đấm, tên côn đồ khóc báo cảnh sát; nhà mẹ vợ giết gà không cần dao, ông vặn cổ gà một cái liền tắt thở...

Liêu Chấn Vũ nghe thấy thì hết hồn, lập tức biến thành cà lăm.

Hiệu trưởng Đường tạm hài lòng.

Đường Tuyết ngồi cạnh cửa sổ, tay chống cằm, ngắm phong cảnh lướt vụt qua ngoài cửa, tàu điện cao tốc chạy rất nhanh, cô thấy hơi

chóng mặt, xoay khớp cổ, nói: "Chán quá, Liêu Chấn Vũ, hay là cậu chuyển ngành đi?"

Liêu Chấn Vũ thoáng sửng sốt: "Chuyển, chuyển cái gì?"

"Chuyển sang ngành bác sĩ thú y, một mình tớ rất chán."

Hiệu trưởng Đường ngồi giữa hai người nghe xong, muốn gõ đầu cô một cái: "Người ta học y mà con lại bảo chuyển sang bác sĩ thú y? Hờ đồ."

"Bác sĩ thú y thì sao ạ? Đăng nào cũng là khám bệnh, khám bệnh cho người hay cho heo chẳng phải đều là cứu chữa sao. Hơn nữa, ba xem tin tức trên tivi, khám cho người có thể bị người đánh, khám cho heo, heo có biết đánh trả không?"

Hiệu trưởng Đường hết sức kinh hãi với lời ngụy biện của cô, nhất thời lại không tìm được lý do phản bác, chỉ vào cô nói: "Con, con đúng là... xằng bậy!"

Đường Tuyết hơi ảm ức và buồn bã, cô nằm sấp trên bàn nhỏ trước mặt, bĩu môi lí nhí: "Con chỉ sợ một thân một mình thôi..."

Hiệu trưởng Đường ngẩn người.

Liêu Chấn Vũ nói: "Lão... Lão... Đường Tuyết."

Hiệu trưởng Đường mất hứng liếc cậu một cái: "Sao cháu lại gọi 'Lão Đường Tuyết'? Con gái của chú già lắm sao?"

"A? Không, không phải, ý cháu là... Đường Tuyết, tớ đã xem bản đồ, viện Nông nghiệp và viện Y cách nhau không xa, chúng ta có thể cùng ăn cơm cùng đi học."

"Ừ, được rồi." Đường Tuyết ghé vào bàn nhỏ gật đầu một cái.

Từ thành phố Hồ đến thành phố Lâm ngồi tàu điện cao tốc mất hơn ba giờ đồng hồ. Hiệu trưởng Đường đưa hai cô cậu đi làm thủ tục nhập học, sắp xếp ký túc xá, ăn bữa tối ở căng tin, sau đó ngồi tàu điện cao tốc về nhà.

Đường Tuyết muốn tiễn ba đến ga tàu điện cao tốc, Hiệu trưởng Đường nhất quyết không chịu.

Lúc chia tay trước cổng trường, Hiệu trưởng Đường lại dặn cô: "Con học hành cho tốt, tranh thủ tốt nghiệp xong học liên thông lên thạc sĩ, dĩ nhiên nếu con muốn ra nước ngoài cũng được, con đừng lo, ba mẹ có tiền, bây giờ muốn dạy ở trường đại học phải là tiến sĩ trở lên, chắc chắc..." Ông vẫn không quên việc học của cô.

"Ba à, con thấy càng ngày ba càng đông dài."

Hiệu trưởng Đường xoay người, trong lòng khổ thờ dài.

Bởi vì ba đã già đi rồi.

Chương 10: Kế hoạch

Chỗ Đường Tuyết ở là ký túc xá mới xây sau khi bảy trường sát nhập, phòng bốn người, có điều hòa và phòng vệ sinh riêng. Tính cả cô thì phòng đã có ba người chuyển vào, hai người kia lần lượt là Triệu Cần và Diệp Liễu Oanh, đều học ngành kỹ thuật trường nông nghiệp. Còn cô bạn Hạ Mộng Hoan học cùng ngành với Đường Tuyết, đáng tiếc vẫn chưa đến. Đường Tuyết đoán là em gái Hạ Mộng Hoan này không chấp nhận nổi hiện thực, định ôn thi lại rồi.

Ba người đã có mặt đến từ các tỉnh khác nhau. Buổi tối Đường Tuyết trở về phòng tán gẫu với Triệu Cần, Diệp Liễu Oanh. Nhắc tới chuyên ngành của bản thân, hai người nghe nói cô bị chuyển sang học bác sĩ thú y đều an ủi cô, nói đầu ra ngành bác sĩ thú y sau khi tốt nghiệp rất rộng mở, làm bác sĩ thú y, mở phòng khám thú cưng, gia nhập hiệp hội bảo vệ động vật đều là không lựa chọn không tồi. Đường Tuyết lắng nghe, nghĩ thầm rằng tại sao suy nghĩ người khác rất tân tiến mà ba cô lại nghĩ là đi kích sữa cho heo mẹ? Rốt cuộc ông đã từng trải qua việc gì?

Đêm nay Đường Tuyết mang theo khát khao về tương lai xán lạn chìm vào mộng đẹp, sáng hôm sau tỉnh lại, phát hiện trong phòng có thêm một người.

Người này cao chừng 1m6, gầy nhom, làn da tái nhợt, một đầu màu nâu sẫm tóc dài khoác lên trên vai, theo của cô động tác, đôi trên vai đầu mềm mại sợi tóc giống sóng nước giống nhau rất nhỏ chóp lên.

Lúc này cô ấy vừa mới đến cửa, đang kéo hai vali lớn vào, đầu ngó nghiêng, nhìn thấy Đường Tuyết nằm sấp trên giường nhìn mình

chăm chăm. Cô ấy gật đầu cười với Đường Tuyết: "Chào cậu."

Giọng nói rất êm tai.

Đường Tuyết mềm lòng, vội vàng đứng dậy nói: "Xin chào, cậu là Hạ Mộng Hoan phải không? Tớ còn tưởng cậu không tới nữa."

"Nhà tớ gần đây nên hôm qua không tới."

Bốn người bạn cùng phòng chính thức gặp nhau, Triệu Cần chỉ chỉ cái vali lớn của Hạ Mộng Hoan, hỏi: "Tự cậu mang đấy à?"

"Không, trên đường gặp được người tốt."

"Sao tớ không gặp được người tốt nhỉ, nhất định là vì cậu xinh đẹp rồi."

"Tớ bảo này, nếu cậu gặp được nam giới, mặc kệ cao thấp, mập ốm, già trẻ, đẹp xấu, chỉ cần gọi một tiếng "Soái ca", hơn phân nửa là anh ta sẽ trở thành người tốt."

Đường Tuyết cảm thấy Hạ Mộng Hoan nói chuyện rất thú vị. Cô nhìn đồng hồ, ra về không kịp ăn sáng, vì thế gọi điện thoại cho Liêu Chấn Vũ.

Đường Tuyết: "Soái ca."

Liêu Chấn Vũ: "...!!!"

Đường Tuyết: "Soái ca ~~~ "

"Lão đại, cậu sao thế? Cậu đừng như vậy, tớ rất sợ... Cậu cứ gọi tớ là Tiểu Liêu, Tiểu Vũ Tử đi, không muốn thì gọi "Đồ ngốc" cũng

được..."

Đường Tuyết giúp đỡ một chút ngạch, "Đừng nhiều lời, mang điểm tâm đến cho tớ."

"Vâng."

...

Hôm qua Liêu Chấn Vũ mượn được một chiếc xe đạp, kiểu dáng nhỏ gọn đáng yêu, Liêu Chấn Vũ cao lớn lái chiếc xe chẳng khác nào cưỡi một con cừu nhỏ chạy băng băng, hình ảnh này khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Cậu dừng xe trước cửa khu phòng học, đưa Đường Tuyết bữa sáng.

Hạ Mộng Hoan đứng cạnh Đường Tuyết, hưng phấn đánh giá cậu ta, rồi lặng lẽ hỏi Đường Tuyết: "Bạn trai?"

Giọng đã cố đè thấp song vẫn bị Liêu Chấn Vũ nghe được. Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với Hạ Mộng Hoan, "Bạn học, cậu qua đây một chút."

"Hả?" Hạ Mộng Hoan đến gần.

Liêu Chấn Vũ nghiêm túc: "Nhìn vào mắt tôi."

Hạ Mộng Hoan khó hiểu nhưng vẫn làm theo.

Liêu Chấn Vũ: "Tôi có mù không?"

"..."

Đường Tuyết vốn đang nghiên cứu bữa sáng đều có gì, nghe vậy, cô bay lên một cước giả vờ muốn đá cậu ta. Liêu Chấn Vũ nhấn bàn đạp, cưỡi cừu nhỏ lủi mất, tốc độ nhanh như chó điên.

Đồng thời bỏ lại một câu trong gió: "Lão đại, cơm trưa cùng nhau ăn!"

Đường Tuyết và Hạ Mộng Hoan vào lớp. Nhìn thấy chữ viết của Hạ Mộng Hoan thanh tú xinh đẹp, nét chữ nét người, cộng thêm vẻ ngoài gầy gò xanh xao, giọng nói dịu dàng, Đường Tuyết cảm thấy đây là một em gái thanh thuần yếu đuối.

Ấn tượng đó duy trì hơn bốn giờ, cho đến giờ cơm.

Giờ cơm trưa, Hạ Mộng Hoan mua một cái xúc xích và hai cái bánh khoai môn viên, cô đặt xúc xích chính giữa đĩa, hai cái bánh khoai môn viên đặt hai bên.

Mô hình này trong sách giáo khoa sinh học cũng có.

Cầm Đường Tuyết suýt nữa rơi xuống.

Liêu Chấn Vũ ngồi cạnh Đường Tuyết, lén gửi Wechat cho cô.

Liêu Chấn Vũ: Lão đại, hình như bạn cùng phòng của cậu là lưu manh?

Đường Tuyết: Cậu câm miệng.

Liêu Chấn Vũ: Tớ không có mở miệng, tớ chỉ gõ chữ thôi.

Liêu Chấn Vũ: Lão đại à, bây giờ tớ khá lo lắng cho an toàn của cậu.

Liêu Chấn Vũ: A, mình đang sợ cái gì nhỉ, lão đại của mình là thủ

lĩnh của lưu manh, sao có thể sợ tiểu lưu manh?

Đường Tuyết: = =

Đường Tuyết dẫm vào chân cậu ta một cái thật mạnh, rồi cuộc cậu ta cũng yên tĩnh.

Đường Tuyết cảm giác Hạ Mộng Hoan hẳn là không cẩn thận bộ dạng này, vì thế lặng lẽ nhắc nhở cô.

Đường Tuyết: Em gái Hoan, trong đĩa của cậu có tiểu JJ!

Hạ Mộng Hoan: Không phải tiểu JJ, là đại JJ. (^-^)

Đường Tuyết:...

Chuyện xưa này dạy cho chúng ta biết, con người nên nhiều đọc sách, học đại học. Chờ đến khi vào đại học, bạn nhất định sẽ nhìn thấy một thế giới rộng lớn và kỳ diệu hơn.

...

Cơm nước xong, bọn họ nhìn thấy một tờ thông báo tuyển dụng giữa những thông báo dán trên tường bên ngoài căng tin. Thông báo rực rỡ dán chi chít trên tường tựa như các cô gái thanh lâu vẫy khăn tay, hận không thể sửa dụng tất cả vốn liếng để hấp dẫn sự chú ý của quần chúng. Chỉ duy nhất có tờ thông báo tuyển dụng này, giấy in A4, dùng font chữ Phỏng Tống(*) màu đen, đơn giản sạch sẽ, khác hẳn kiểu cách phồn hoa xung quanh.

(*) *Phỏng Tống (fangsong font): một kiểu chữ Hán trong in ấn.*

Trên thông báo ghi rõ, sân băng cần tuyển một số sinh viên làm bán

thời gian, nội dung công việc đại khái bao gồm làm các việc lật vật, tiền lương tính theo giờ, hơn nữa, còn có thể trượt băng miễn phí.

Đường Tuyết đọc xong dòng chữ cuối cùng, hai mắt sáng ngời, gãi cằm cười tủm tỉm: "Công việc này rất hợp với tớ."

"Lão đại, chúng ta phải đăng ký sao?"

Đường Tuyết định trả lời thì bị một nữ sinh xa lạ bên cạnh ngắt lời. Nữ sinh kia nhìn bọn họ, hỏi: "Em gái, năm nhất hả?"

"Vâng. Hình như chị có chuyện muốn nói ạ?"

Đàn chị kia chỉ vào thông báo tuyển dụng: "Các em không cần suy nghĩ, vẫn nên đi làm gia sư, hoặc làm nhân viên theo giờ ở tiệm cafe, fastood thì hơn."

"Tại sao ạ?"

"Bởi vì cạnh tranh rất kịch liệt, phải có quan hệ mới vào được. Các em có quan hệ không?"

Ba người đồng loạt lắc đầu.

Đường Tuyết vẫn không hiểu nên truy hỏi tiếp: "Vì sao lại nói cạnh tranh rất kịch liệt? Tiền lương không cao lắm mà..."

"Các em không biết rồi, làm công ở sân băng có thể nhìn thấy thành viên của đội tuyển băng cầu, biết đội tuyển băng cầu không?" Đàn chị năm trên nói tới đây bỗng cười hì hì, trong nụ cười có ba phần đáng khinh bảy phần khát khao, "Toàn bộ nam sinh đẹp trai nhất trường đều tập trung ở đó."

Đường Tuyết hơi thất vọng, bĩu môi nói nhỏ, "Nhưng em rất muốn trượt băng miễn phí."

Liêu Chấn Vũ nói: "Lão đại, chúng ta cứ đi thử xem, dù sao cũng không cần nộp tiền."

Ba người tải xuống mẫu đơn đăng ký, vì muốn thu hút sự chú ý của người tuyển dụng, bọn họ quyết định viết tay, dán ảnh chân dung, như vậy rất có thành ý.

Trong ba người, chữ của Liêu Chấn Vũ đẹp nhất, vừa ngay ngắn lại phóng khoáng, môn văn thi đại học chính là trông cậy vào điểm chữ đẹp này.

Vì thế, Liêu Chấn Vũ và Đường Tuyết trao đổi viết đơn đăng ký. Đường Tuyết đọc, cậu ta viết, lát sau Liêu Chấn Vũ bỗng châm chọc: "Giải nhất trượt băng tốc độ vòng ngắn cấp thành phố? Còn được gặp lãnh đạo? Đủ vốn để khoe khoang! Lão đại, cậu đúng là vì thành công mà bất chấp thủ đoạn..."

"Là thật, trước kia không nói là vì tở khiêm tốn."

Hạ Mộng Hoan đang cắn bút trầm tư nghe được bèn hỏi: "Vậy tại sao không tiếp tục trượt? Tở cảm thấy trượt băng tốc độ vòng ngắn rất ngẫu nhiên."

Đường Tuyết cắn môi dưới, "Ừm, chẳng phải sau này thi đại học sao."

...

Điền xong, ba người cùng tới phòng quản lý sân băng tầng một nộp đơn. Trong văn phòng chỉ có một người trực ban là một cô gái trẻ, họ

Mã, nhóm Đường Tuyết đều gọi "Cô Mã".

Cô Mã mỉm cười nhận đơn, lật qua lật lại hỏi: "Các bạn đều là sinh viên năm nhất?"

"Vâng!"

"Ngành bác sỹ thú y?"

"Vâng..."

"Ngành nào không quan trọng." Cô Mã an ủi các cô, "Năm nhất tương đối nhẹ nhàng, cũng tốt."

"Cảm ơn cô Mã!"

Cô Mã đặt đơn đăng ký của họ lên bàn, nơi đó đã có một chồng đơn đăng ký cao nửa mét.

Ước lượng độ dày của chồng đơn đăng ký, Đường Tuyết hoài nghi toàn bộ nữ sinh trong trường đều báo danh cả rồi.

Bệnh thần kinh, bán thời gian là bán thời gian, trượt bằng là trượt bằng, ngắm nam thần gì chứ, muốn ngắm nam thần thì lên mạng mà ngắm!

Tâm trạng hơi sa sút. TAT

Sau khi ba người rời khỏi, cô Mã lại rút ra đơn đăng ký của Đường Tuyết, chặc chặc lắc đầu: "Chữ viết không tề, đáng tiếc."

Mấy người Đường Tuyết không biết, cô Mã cũng chẳng phải giáo viên, mà là nhân viên của Câu lạc bộ băng cầu Kiều Long làm việc ở

sân băng Lâm Đại, tên Mã Tiểu Sam.

Câu lạc bộ Kiều Long có quan hệ hợp tác với Lâm Đại, thông báo tuyển dụng lần này cũng do bọn họ làm, Câu lạc bộ tuyển người chẳng qua chỉ là nể mặt hội sinh viên và đoàn thanh niên, bọn họ muốn nhét ai thì nhét, chỉ là công việc bán thời gian mà thôi, không cần quá nhiều chuyên môn.

Hạn ngạch tuyển dụng đã bị nhân sự điều động nội bộ chiếm hết, những lá đơn đăng ký kia đều như đá chìm đáy biển. Lương tâm của Mã Tiểu Sam dầu áy náy cũng không biện pháp gì.

Mặt trời lặn về tây, Mã Tiểu Sam chuẩn bị tan tầm. Lúc này, văn phòng bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

"Mời vào!"

Cửa bị đẩy ra, cô ngẩng đầu, nhìn người đứng ngoài cửa.

Nhờ vệt nắng len lỏi qua cửa sổ, Mã Tiểu Sam nhìn thấy một bóng người cao lớn. Sau đó cô mở miệng, cổ họng nghèn nghẹn bởi vì quá căng thẳng...

Mã Tiểu Sam: "Chào Băng, Băng Thần."

Người nọ một tay xách túi, một vai đeo balo, bước chân dài vào văn phòng, nghe thấy tiếng chào, đáp "ừ" một tiếng, nói: "Tôi tới lấy bưu kiện."

"À à!" Mã Tiểu Sam gần như đứng bật dậy, vội vàng tìm bưu kiện của Băng Thần.

Cậu nhận bưu kiện, nói cảm ơn. Mã Tiểu Sam đỏ mặt: "Đừng, đừng

khách sáo."

Cậu toan xoay người rời đi, ánh mắt lơ đãng đảo qua, thấy trên bàn có một chồng đơn đăng ký dày.

Chỉ trách thị lực cậu quá tốt, đơn đăng ký trên cùng, dòng họ tên viết hai chữ "Đường Tuyết" rành mạch.

Chân dài sắp bước ra quay trở lại, đi đến bàn làm việc.

Bàn tay trắng trẻo duỗi ra, cầm lấy đơn đăng ký.

Mã Tiểu Sam ở bên cạnh nhìn lén, cảm thấy nét mặt của Băng Thần thật kỳ lạ... Nhưng kỳ lạ đến mấy cũng vẫn đẹp trai...

Nhìn một lát, nét mặt cậu thả lỏng: "À..."

Sau đó, cậu búng đơn đăng ký, mỉm cười: "Người này, của tôi."

Chương 11: Trợ lý vận động viên

Đường Tuyết giống như chim non vừa lột xác, mất một tuần để thích ứng với hoàn cảnh mới, thói quen sinh hoạt mới ổn định một chút đã bị xe khách đưa tới nơi huấn luyện quân sự cách trường học hơn trăm kilomet.

Bọn họ phải ở nơi trước không thôn xóm sau không nhà trọ này một tháng, khoảng thời gian này bao gồm cả kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh. Nghĩa là, các sinh viên phải dùng phương thức huấn luyện mừng ngày Tổ quốc sinh ra.

Cảm động phát khóc.

...

Kỹ thuật diễn xuất của em gái Hạ Mộng Hoan rất xuất sắc, lúc huấn luyện thường xuyên tái mặt, lão đảo ngã xuống đất, sau đó được nghỉ ngơi. Đường Tuyết cũng thử một lần nhưng bị huấn luyện viên vạch trần rồi phạt chạy bộ, từ đó liền từ bỏ việc chống đối, nhẫn nhục chịu khó.

Một tháng sau, Đường Tuyết kết thúc huấn luyện quân sự, đúng dịp cuối tuần bèn trở về nhà một chuyến.

Cô đi cùng Liêu Chấn Vũ, vừa xuống ga tàu điện cao tốc, Đường Tuyết gọi điện cho ba: "Ba ở đâu?"

"Ba đứng ngoài cửa ga 1, các con ra chưa?"

"Rồi ạ, bọn con đã ra khỏi ga 1..." Đường Tuyết đang nói thì nhìn thấy ba mình tay cầm di động đi tới, cô vui vẻ vẫy tay loạn xạ.

Đường như Hiệu trưởng Đường không nhận ra, đi lướt qua trước mặt cô.

Đường Tuyết:???

Trong di động, hiệu trưởng Đường vẫn thắc mắc: "Cửa ga 1 không thấy con, có phải con đi nhầm rồi không?"

"Ba..." Đường Tuyết đứng sau lưng ông, khẽ gọi một tiếng.

Hiệu trưởng Đường xoay người, nhìn thấy Đường Tuyết, ông há miệng tỏ vẻ khiếp sợ, ngay sau đó phá ra cười: "Ha ha ha ha ha ha!"

Đường Tuyết: = =

Hiệu trưởng Đường: "Sao lại đen thế này? Trời ạ, ba cũng sắp không nhận ra rồi, rốt cuộc các con đi huấn luyện quân sự hay là đi khai thác than đá vậy?..."

Đường Tuyết xụ mặt: "Con biết con bị phôi đen, ba không cần nhắc con đâu!"

"A, xin lỗi con gái, là ba không tốt, không nhắc, không nhắc nữa."
Hiệu trưởng Đường vừa nói vừa nén cười, dẫn bọn họ tới bãi đỗ xe.

Trên đường, Liêu Chấn Vũ và Đường Tuyết đều đi toilet, Hiệu trưởng Đường ở bên ngoài, vội vàng gọi điện thoại cho vợ, "Anh đã đón được người, sẽ về nhà ngay, em về sớm một chút xem con gái đen thế nào, anh đi qua trước mặt con bé cũng không nhận ra, cứ

tưởng dân Châu Phi nhập cư trái phép... Chậc, chậc, trứng gà biến thành trứng muối! Á..." Hiệu trưởng Đường kể rất hưng phấn, vừa ngẩng đầu, phát hiện con gái đã quay lại, bắt trúng quả tang.

Đường Tuyết mặt không biểu cảm nhìn ba ruột.

Hiệu trưởng Đường thoáng xấu hổ, khẽ an ủi cô: "Không sao, da đen trông gầy..."

Đường Tuyết giả vờ ngây thơ cố ý hét vào di động: "Ba, hình như dì vừa rồi và chúng ta tiện đường? Ba muốn đưa dì ấy một đoạn không? Ba vừa khen dì ấy xinh đẹp, hai người còn thêm Wechat, nhanh như vậy ba đã quên rồi ư?" Nói xong cười tủm tỉm vào toilet.

Bỏ lại Hiệu trưởng Đường cuống cuống giải thích: "Vợ à, anh không có! Em đừng nghe con bé nói lung tung! Em phải tin anh, anh không phải người như vậy..."

...

Hai ngày Đường Tuyết ở nhà cơ bản có thể hình dung bằng thành ngữ "Ăn như rồng cuốn", đáng tiếc thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, chưa ăn được mấy bữa cô lại phải đóng gói đồ đạc chạy về trường.

Mẹ Đường xếp rất nhiều thức ăn vào vali của cô, còn cho cô 2000 tệ.

"Mua mỹ phẩm dưỡng da tốt một chút." Mẹ cô nói.

Đường Tuyết: Á... Nể mặt mẹ, cố mà lấy thôi.

Trên tàu điện cao tốc quay về Lâm Đại, Đường Tuyết nhận được một tin nhắn kỳ quái.

Đường Tuyết:...

Chúc mừng bạn trúng tuyển vào làm ở sân trượt băng Lâm Đại.

Công việc: Trợ lý vận động viên.

Tính chất: Bán thời gian.

Vui lòng mang theo chứng minh nhân nhân tới văn phòng tầng 1 phía đông sân trượt băng báo danh từ 9:00 đến 18:00 giờ trong ba ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư tuần sau, quá thời hạn sẽ mất hiệu lực.

Trợ lý vận động viên? Trợ lý vận động viên??

Ý gì đây?

Cô đang buồn bực, chợt nghe Liêu Chấn Vũ bên cạnh thốt lên: "Lão đại, tớ nhận được tin nhắn trúng tuyển rồi! Tớ được chọn rồi!"

Đường Tuyết giật lấy di động của Liêu Chấn Vũ nhìn thoáng qua, nội dung tin nhắn không khác nhau lắm, chỉ khác tên công việc. Công việc của cậu ta tên là "Nhân viên hướng dẫn sân băng". Quá tầm thường, vừa nghe đã biết là làm chân chạy vặt giống như người giúp việc theo giờ.

Liêu Chấn Vũ biết được công việc của Đường Tuyết là trợ lý vận động viên, nói: "Cũng bình thường, vận động viên trượt băng ở Lâm Đại rất nhiều, đội trượt băng tốc độ vòng ngắn, đội trượt băng nghệ thuật, còn có đội băng cầu, cậu chỉ là chân chạy của các vận động viên thôi."

Đường Tuyết ngẫm lại cảm thấy cũng có đạo lý.

Trở lại ký túc xá, cô biết tin Hạ Mộng Hoan cũng trúng tuyển. Thứ hai, ba người nhân giờ cơm trưa thời gian tới sân băng báo danh.

Hạ Mộng Hoan và Liêu Chấn Vũ đều là "Nhân viên hướng dẫn sân băng", hai người khai báo thông tin, ký tên, ghi nhớ thời gian training là có thể rời đi.

Chỉ có Đường Tuyết đơn độc ở lại.

Mã Tiểu Sam gọi điện thoại, chỉ chốc lát sau, trong văn phòng xuất hiện thêm một người. Người mới đến là nam, khoảng chừng ba mươi tuổi, chiều cao trung bình, hơi mập, đeo kính, da trắng, thoát nhìn khá hiền hòa.

"Xin chào, em là Đường Tuyết phải không?" Anh ta vừa vào cửa đã hỏi.

"À? Vâng. Anh là?"

"Xin giới thiệu một chút. Anh là người quản lý đội băng cầu, họ Ngô, em có thể gọi anh là quản lý Ngô."

"Chào anh, quản lý Ngô." Đường Tuyết ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng lại hơi nghi ngờ, đội băng cầu của trường còn có quản lý nữa hả? Hình thức cứ như Câu lạc bộ vậy...

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng cô, quản lý Ngô đẩy gọng kính, cười nói: "Chắc em chưa nắm rõ hết tình hình, để anh giới thiệu vắn tắt đi. Bắt đầu từ năm ngoái, Lâm Đại và Câu lạc bộ Kiều Long đặt quan hệ hợp tác, thành lập một "Đội băng cầu với hình thức hoàn toàn mới liên kết giữa công ty và trường đại học", hơn nữa còn giành được thành tích không tệ. Anh vốn làm việc ở tổng bộ, năm nay được điều tới phụ trách đội băng cầu Lâm Đại."

"À."

"Đội tuyển băng cầu Lâm Đại bồi dưỡng ra cầu thủ xuất sắc, vì muốn chăm lo cuộc sống đồng thời không quấy rầy đến bọn họ, chức vụ trợ lý vận động viên được giữ bí mật, không tiến hành công khai. Trải qua nhiều vòng chọn lọc, chúng tôi cho rằng điều kiện của em rất phù hợp. Thứ nhất, em có kinh nghiệm trên phương diện trượt băng, theo bản khai của em, em là người vô cùng chu đáo cẩn thận, mục đích ứng tuyển cũng rất thuần túy, hơn nữa..." Quản lý Ngô tỉ mỉ phân tích khiến Đường Tuyết có chút lảng lảng.

Quản lý Ngô nói xong, hỏi: "Em còn có vấn đề gì không?"

"Em muốn hỏi, có thể trượt băng miễn phí chứ?"

Quản lý Ngô cười hòa ái dễ gần: "Đương nhiên có thể."

Sau đó quản lý Ngô đưa cho Đường Tuyết một bản hợp đồng, nội dung hợp đồng khá vụn vặt, Đường Tuyết đọc, cảm thấy không có vấn đề gì, tiền lương còn cao hơn mấy người Liêu Chấn Vũ, vì vậy cô rất mừng rỡ, sáng khoái ký tên.

Ký hợp đồng xong, Quản lý Ngô nói muốn dẫn Đường Tuyết lên lầu gặp đối tượng cô sắp phục vụ, ngược được mệnh danh là "ngôi sao" của đội tuyển trường. Quản lý Ngô thân sĩ mở cửa cho Đường Tuyết, Đường Tuyết đi trước không nhìn thấy quản lý Ngô phía sau len lén lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

Quản lý Ngô lấy di động, soạn tin nhắn gửi đi: Tổ tông, tôi làm xong rồi.

Rất nhanh, bên kia hồi âm lại một chữ "ừ".

Chương 12: Bạn học cũ

Đường Tuyết được đưa tới phòng họp trên tầng ba.

Quản lý Ngô đẩy cửa, ra hiệu cho cô đi vào, Đường Tuyết cảm thấy hơi là lạ, nhưng cô chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, quản lý Ngô đã đẩy nhẹ một cái, cô cứ như vậy mà bước vào phòng.

"Anh nhớ anh còn có chút việc, anh đi trước, các em từ từ nói chuyện." Quản lý Ngô nói xong, không cho cô thời gian phản ứng, đóng sầm cửa lại.

"Này..." Đường Tuyết chẳng hiểu đầu đuôi ra sao.

Cô xoay người, đánh giá căn phòng này.

Phòng họp hình chữ nhật, diện tích khá lớn, trang trí đơn giản, thoát nhìn rất trống trải. Ở giữa là bàn hội nghị, cuối phòng là cửa sổ sát đất, rèm cửa màu xám mở toang ra, xuyên qua cửa kính trong suốt có thể nhìn thấy quảng trường, cây xanh, người đi đường.

Trước cửa sổ sát đất là một chiếc ghế xoay đã có người ngồi.

Giờ phút này, người nọ quay về phía cửa sổ sát đất, chỉ chừa lại cái gáy cho cô.

Giả tạo. Trong lòng Đường Tuyết thầm phỉ nhổ.

"Xin chào." Cô mở miệng gọi người nọ.

Chiếc ghế từ từ xoay lại, đối diện cô.

Người nọ mặc đồ thể thao màu trắng, để tóc ngắn qua tai, đưa lưng về phía ánh mặt trời rọi qua cửa sổ, gương mặt không tính quá rõ ràng nhưng khi Đường Tuyết nhìn thấy cậu vẫn thoáng kinh ngạc, trong lòng thờ dài: Người này thật đẹp!

Làn da trắng nõn, mặt mày đoan chính, ánh mắt trong trẻo, khí chất sạch sẽ, chính là một mỹ thiếu niên.

Cậu lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, tắm ánh mặt trời, cả người như được ánh hào quang bao phủ, khiến cậu có vẻ giống một bức tranh sơn dầu, dịu dàng nhã nhặn trầm tĩnh, muốn nói lại thôi.

Đường Tuyết lặp lại: "Xin chào."

Cậu "ừ" một tiếng, xem như đáp lại, rồi từ tốn hỏi: "Cô chính là trợ lý mới của tôi?" Âm điệu trầm thấp như dây đàn khê rung, hết sức dễ nghe.

Đường Tuyết vỗ ngực, "Ừ ừ!"

Cậu hơi nghiêng đầu đánh giá: "Đen quá."

Đường Tuyết: "..."

Đường Tuyết hơi xấu hổ, vội vàng giải thích: "Tôi đi học quân sự bị phơi đen, không lâu nữa sẽ trắng lại, thật đấy!"

Cậu từ chối cho ý kiến, đứng lên tiến về phía cô.

Khi cậu đứng lên, Đường Tuyết mới phát hiện người này thật cao. Cậu chấp tay sau lưng bước chậm rì rì đến chỗ cổ, bóng cậu dưới

nặng đồ dài, nhưng vô hình trung lại mang theo cảm giác áp bách, tựa như hai đầu của sợi dây thừng đột ngột bị kéo càng ngày càng xa, kéo căng hết cỡ.

Cô hơi căng thẳng, bả vai cứng ngắc, nuốt nước bọt, nhìn cậu.

Người nọ càng đi càng gần, gần đến nỗi Đường Tuyết có thể thấy rõ ngũ quan của cậu.

Sau đó cô bỗng hoang mang: Người này, nhìn quen quen!

Lông mày này, cái mũi này, đặc biệt là ánh mắt này, là kiểu mắt hai mí, đẹp mà không tục; hàng mi đen dày như nhiễm mực... A, trước kia cô từng hình dung một người như thế, là ai nhỉ...

Sắp nhớ ra rồi! Đường Tuyết hơi kích động, ánh mắt sáng lên, nhìn xuống gần khước mắt bên phải, có một nốt ruồi nhỏ màu nâu nhạt như vì sao tí hon xoay quanh mặt trăng.

A!

Trong đầu chợt lóe, cô thốt lên: "Lê Ngữ Băng! Cậu là Lê Ngữ Băng?!"

Lê Ngữ Băng hơi nghiêng đầu, cố ý nghi hoặc xem cô: "Cô là?"

"Tôi là Đường Tuyết, Đường Tuyết! Cậu đã quên rồi sao?" Đường Tuyết thật không ngờ lại gặp được Lê Ngữ Băng ở đây, cô rất kinh ngạc, cũng rất vui mừng. Dù sao cũng là bạn học cũ.

"Đường Tuyết." Nét mặt Lê Ngữ Băng có chút hoảng hốt.

"Đúng, tôi là Đường Tuyết, cậu không nhớ tôi hả?"

"Nhớ, bóng ma thời thơ ấu."

"A..."

Cái này hơi xấu hổ.

Lê Ngữ Băng: "Nhờ sự quan tâm của cậu, sáu năm tiểu học một đồng tiền tiêu vặt tôi cũng chưa dùng."

Đường Tuyết càng xấu hổ, khoát khoát tay, "Đừng nhắc nữa..."

Lê Ngữ Băng cẩn thận đánh giá Đường Tuyết một lần, không thể tin được hỏi cô: "Sao cậu lại đen thành như vậy?"

"Tôi đã nói là đi học quân sự rồi mà, cậu không tin ư! A, đợi một chút..." Đột nhiên, Đường Tuyết thấy quái lạ, "Hai chúng ta bằng tuổi, tôi học quân sự thì cậu cũng phải đi, sao cậu không bị đen nhỉ? Chuyện này không khoa học."

"À, tôi nhảy lớp, giờ đang học năm hai."

Đường Tuyết có chút hâm mộ ghen ghét. Hóa ra thực sự có người ưu tú từ nhỏ đến. Lê Ngữ Băng là Thiên lý mã, lúc nào cũng chạy rất xa so với lừa.

"Chúc mừng cậu." Đường Tuyết cắn môi dưới, giọng hơi chua, sau đó tiếp, "Bây giờ cậu vẫn chơi băng cầu hả? Tôi nghe quản lý Ngô nói, cậu là thành viên chủ chốt của đội?"

"Ừ, bọn họ sợ tôi bận quá, cho nên mời trợ lý. Không ngờ người đó là cậu."

Một câu nói đã nhắc nhở Đường Tuyết, hiện tại cô là trợ lý của Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng, người từng làm "ngựa" của cô, cô chỉ hướng Đông cậu không dám đi hướng Tây, nghe lời còn hơn cả Liêu Chấn Vũ.

Mà hiện tại, đến lượt cô làm "ngựa" cho cậu...

Đúng là thời thế thay đổi!

Cảnh còn người mất, thật đau buồn. Nội tâm Đường Tuyết chua xót vô cùng, nhất thời không thể tiếp nhận được sự thật này.

Cô chán nản mím môi, cuộc sống này chẳng còn gì đáng lưu luyến cả.

Lê Ngữ Băng ở bên cạnh thương thức biểu cảm của cô, không nhịn được khẽ cong môi, cười nhạt xong lập tức khôi phục lại dáng vẻ nghiêm chỉnh.

Đường Tuyết có thể làm trợ lý cho bất kì ai, chỉ riêng không thể hầu hạ Lê Ngữ Băng, người từng làm "ngựa" của cô. Cô hơi hất cằm, nói: "Công việc trợ lý này, tôi không thể làm được, đột nhiên tôi nhớ ra mình phải học, về sau còn phải học chuyên sâu."

"Có thể, thanh toán tiền vi phạm hợp đồng đi."

"Tiền vi phạm hợp đồng gì cơ?"

Lê Ngữ Băng chỉ vào hợp đồng trong tay cô: "Tự cậu xem đi."

Hợp đồng in thành hai bản, vừa rồi sau khi ký xong quản lý Ngô đưa cho cô bản này. Đường Tuyết mở ra cẩn thận tìm đọc điều khoản

hủy hợp đồng, nếu cô muốn chạy lấy người thì phải trả một trăm ngàn tệ, đồng thời còn phải bồi thường tổn thất. Nếu cô muốn nghỉ theo trình tự thông thường thì phải thông báo trước một tháng.

Ý là nếu muốn hủy hợp đồng, cô phải đợi một tháng mới có thể rời đi.

Được rồi, một tháng thì một tháng, cô nhịn!

"Bắt đầu từ mai cậu chính thức nhậm chức." Lê Ngữ Băng nói.

"Tôi phải làm gì?"

"Tôi bảo cậu làm gì thì cậu làm cái đó." Lê Ngữ Băng nói, trong lòng lại âm thầm bổ sung một câu, giống như cậu đã từng đối xử với tôi vậy.

Đường Tuyết cảm thấy cách nói chuyện Lê Ngữ Băng bây giờ rất muốn ăn đòn.

Nhưng cậu rất cao, không còn là cậu nhóc loắt choắt, cô đánh không lại cậu...

Lê Ngữ Băng lấy balo trên ghế, đeo hờ một vai, đút tay vào túi, "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Lên lớp."

Đường Tuyết nhìn đồng hồ, đến giờ lớp rồi. Cô đi sau lưng cậu, nói chua chát: "Hóa ra sinh viên thể thao các cậu cũng phải lên lớp à?"

"Tôi không phải sinh viên thể thao."

"Ồ? Vậy cậu thi đại học được bao nhiêu điểm?"

Lê Ngữ Băng kéo cửa, quay đầu nhìn cô: "Xác định muốn nghe?"

Kiểu cười như có như không của cậu rất đáng đánh đòn. Đường Tuyết vội vàng lắc đầu: "Không, không, không, tôi không muốn nghe, tôi sẽ không cho cậu cơ hội kiêu ngạo."

Hai người ra khỏi cửa, Lê Ngữ Băng đi tới cầu thang, Đường Tuyết y chang cái đuôi nhỏ sau lưng cậu, vừa đi vừa hỏi: "Vậy tại sao cậu vào Lâm Đại?"

Cậu không quay đầu lại, chỉ đáp: "Lâm Đại có đội băng cầu."

Người này vừa đẹp trai vừa thông minh, học giỏi, còn được làm chuyện mình thích... Nói chung rất đáng ngưỡng mộ.

Cảm xúc hâm mộ ghen ghét của Đường Tuyết lại bắt đầu lan tỏa.

Ra khỏi sân băng, Lê Ngữ Băng tìm được xe đạp của mình giữa một hàng xe, lấy nó ra. Đường Tuyết hỏi cậu: "Cậu đang học ngành gì?"

"Thiên văn học, còn cậu?"

"Tôi à, trường nông nghiệp."

"Trường nông nghiệp, ngành gì?"

"... Bác sỹ thú y." Đường Tuyết ngửa đầu nhìn trời, nhỏ giọng nói. Âm lượng nhỏ xíu như tiếng muỗi vo ve.

Ấy mà cậu nghe rõ ràng, rồi bật cười. Tiếng cười trầm thấp, ngân ngùn như tiếng dây đàn gảy khẽ. Âm thanh dần đã ngừng nhưng ý cười vẫn quanh quẩn không tan.

Bên tai Đường Tuyết hơi nóng, cô xấu hổ vô cùng.

Lê Ngữ Băng ngồi lên xe, một chân chống bàn đạp, một chân khác chống xuống đất, hỏi cô: "Có cần tôi chở một đoạn không?"

"Được." Đường Tuyết tiếp nhận ý tốt của cậu, vòng ra yên sau, nhẹ nhàng nhảy lên.

Đúng lúc ấy, Lê Ngữ Băng nhấn bàn đạp, chiếc xe như một con cá kiếm lao vút đi, Đường Tuyết bất ngờ không đề phòng, đặt mông ngồi bệt xuống đất.

"Nghĩ hay nhỉ." Lê Ngữ Băng nói.

Lê Ngữ Băng khoan thai lái xe, nghĩ đến cảnh tượng phía sau, không nhịn được cong môi, cười híp mắt, ven đường có nữ sinh nhìn thấy cậu, ôm mặt thốt lên "Đẹp trai quá".

Đường Tuyết bị phẫn đứng lên.

Cô nhìn bóng lưng cậu dần khuất xa, lại nhớ cậu bạn đáng yêu dễ bắt nạt trong ký ức, thật sự không có cách nào liên hệ hai người là một.

Một cậu bé ngoan ngoãn, sao trưởng thành lại một trời một vực vậy?

"Cầu Tử, cậu thay đổi rồi." Cô xoa mông, nét mặt buồn bã.

Chương 13: Giăng co

Giờ cơm chiều, Đường Tuyết kể chuyện tình cờ gặp lại bạn tiểu học ở sân trượt băng cho Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan nghe.

Người từng bị bạn đè đầu cưỡi cổ, đến khi gặp lại, người ta công thành danh toại, bạn tầm thường vô vi(*), loại chênh lệch rõ như ban ngày này, chính là sự sỉ nhục với bạn.

(*) vô vi: thuận theo tự nhiên, không làm gì cả. (thái độ xử thế và tư tưởng chính trị tiêu cực của Đạo giáo thời xưa)

Hơn nữa, tầm thường vô vi như bạn còn phải làm trâu ngựa cho người công thành danh toại, chính là nỗi nhục thứ hai.

Liêu Chấn Vũ dùng di động lên trang web chính thức của đội băng cầu Lâm Đại, "Lão đại, trước tiên chúng ta phải điều tra kỹ càng, thông tin về Lê Ngữ Băng ở ngay trên đầu trang web."

Đường Tuyết một tay chống cằm, một tay khuấy canh trứng trong bát, ỉu xiu đáp: "Hiện tại nói những thứ này đã vô dụng rồi."

Hạ Mộng Hoan nhìn ảnh chụp Lê Ngữ Băng trên trang web chính thức, tán thưởng: "Người này đẹp trai quá."

Liêu Chấn Vũ nghiêm túc nhìn cô ấy: "Em gái, nói chuyện phải chú ý trường hợp, hiện tại cậu ta đang là kẻ thù của lão đại."

"A, Lê Ngữ Băng thật xấu!" Hạ Mộng Hoan rất biết thời thế.

Đúng lúc này có người bưng đồ ăn đi ngang qua bàn bọn họ, nghe được lời nói Hạ Mộng Hoan, người nọ bỏ lại một câu: "Mất mù."

Đường Tuyết gõ bàn, kéo trở lại trọng tâm: "Phải nghĩ biện pháp... Lê Ngữ Băng này lòng dạ hẹp hòi, cậu ta muốn trả thù tớ."

Liêu Chấn Vũ: "Lão đại không phải sợ, tớ học y, sau này học chế thuốc, đầu độc cậu ta."

Hạ Mộng Hoan: "Học giải phẫu, lấy máu cậu ta."

Liêu Chấn Vũ: "Học lâm sàng, đánh gãy đùi cậu ta."

Hạ Mộng Hoan: "Học ngoại khoa(*), thiến cậu ta."

Liêu Chấn Vũ: "Học nội khoa(*), lừa cậu ta mua nhầm thực phẩm chức năng."

Hạ Mộng Hoan: "Liêu Chấn Vũ, cậu làm tôi không biết nói tiếp thế nào nữa..."

(*) Nội khoa ý nói đến việc điều trị bằng thuốc, ngoại khoa là điều trị bằng phẫu thuật.

Đường Tuyết bưng má, nét mặt chết lặng: "Dừng. Chờ các cậu học thành tài, hài cốt tớ đã lạnh rồi, tiết thanh minh nhớ mang cho tớ chút thức ăn là được, đừng hoá vàng mã, ô nhiễm môi trường. Với cả trên bia mộ của tớ phải viết: Tôi có hai người bạn, một người tâm lý chậm phát triển, người còn lại cũng là tâm lý chậm phát triển."

Liêu Chấn Vũ lau mặt, lại cúi đầu xem ảnh chụp Lê Ngữ Băng, nói: "Nếu không chúng ta dùng phương thức thô bạo, trực tiếp hơn một chút, người này vừa nhìn đã biết chính mặt trắng nhỏ, lão đại, cậu

nói xem tở đánh nhau với cậu ta có bao nhiêu phần thắng?"

Đường Tuyết dờ khóc dờ cười nghiêng đầu nhìn hắn: "Anh trai à! Cậu có biết băng cầu là môn gì không?"

Hạ Mộng Hoan giơ tay: "Tở biết, băng cầu là môn thể thao có thể đánh nhau."

"Không chỉ là đánh nhau đơn giản thôi đâu. Trong trận đấu băng cầu, tứ chi va chạm rất kịch liệt, muốn sống yên trên sân băng, tổ chất thân thể nhất định phải có." Đường Tuyết nói xong, giơ ngón tay cái, "Đừng nhìn cậu ta giống tiểu bạch kiểm, người này không đơn giản, đội tuyển trường mời trợ lý cho cậu ta, đãi ngộ ấy chỉ thành viên chủ chốt mới được hưởng. Nếu cậu và cậu ta đánh nhau một trận, tiết thanh minh sang năm tở sẽ mang cho cậu cháo bát bảo và bánh Takoyaki(*)."

(*) Takoyaki là một loại bánh nướng ăn nhẹ có hình cầu làm bằng bột mì với nhân bạch tuộc, nướng trong chảo takoyakiki. Thành phần chính của nhân bánh là bạch tuộc băm hay thái hạt lựu có thể trộn thêm một số thứ khác và rắc thêm một số gia vị cũng như còn được tẩm với nước sốt tùy vào công thức mà chúng có thể khác nhau.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Lão đại, chẳng lẽ bảo tôi trơ mắt nhìn cậu rơi vào hố lửa ư?"

"Hiện tại nói rơi vào hố lửa thì hơi sớm, đi một bước tính một bước thôi." Đường Tuyết Du Du thở dài, "Tở chỉ có chút không cam lòng. Đang quen làm hoàng đế, đột nhiên bị biếm thành thái giám." Càng nghĩ càng tức.

...

Hôm sau Đường Tuyết chính thức nhậm chức, bắt đầu từ 6 rưỡi sáng đã có một cuộc điện thoại.

Giọng Lê Ngữ Băng trầm thấp, tràn đầy sức sống và muốn đánh đòn. Cậu nói: "Đúng bảy giờ tôi muốn ăn bữa sáng."

"Ơ, liên quan gì đến tôi?"

"Cậu mua bữa sáng giúp tôi."

"Cút đi."

"Trợ lý của tôi." Giọng cậu mang theo ý cười muốn ăn đòn, "Ngày đầu tiên đã không nghe lời."

"Lê Ngữ Băng, cậu cố ý?"

"7 giờ sáng tôi phải ăn cơm, cậu đi mua bữa sáng có thể giúp tôi tiết kiệm 15 phút, đây là lý do đội trưởng tuyển cậu."

Đường Tuyết cắn răng nói: "Lê Ngữ Băng, tôi nhin cậu một tháng. Một tháng sau, tôi sẽ cho cậu biết ai mới là ba."

Lê Ngữ Băng không bị uy hiếp chút nào, nói: "Tôi muốn ăn trứng luộc, bánh bao nhân thịt, bánh bao nhân tôm với cải bó xôi, cháo thịt nạc trứng bắc thảo..."

Đường Tuyết giận dữ: "Cậu đang gọi món đấy à?!"

"Còn cả sữa tươi, hao hộp, đi sớm một chút, đến chậm sẽ hết."

"Cậu chờ đó cho tôi."

"Cửa Bắc sân vận động khu Đông, chờ cậu."

"..."

Đường Tuyết gian nan đứng lên, vừa rồi đầu óc cô mơ màng không nhớ tên đồ ăn Lê Ngữ Băng nói, chỉ nhớ cuối cùng là sữa tươi, vì thế tới căn tin tùy tiện mua một ít.

Sau đó cô mang bữa sáng đến cửa phía Bắc sân vận động khu Đông, liếc mắt một cái đã thấy Lê Ngữ Băng. Người này mặc đồ thể thao màu trắng và giày chạy bộ, quần băng trán chống mồ hôi, lúc này đang khoanh nhàn nhã dựa vào thân cây ở cửa sân vận động, cúi đầu không biết nghĩ cái gì. Ánh mặt trời chiếu vào người cậu, thân cây loang lổ, thiếu niên sáng ngời, cảnh nền là hàng rào kẽm gai màu xanh với đường chạy nhựa đỏ và sân bóng... Tất cả các yếu tố tổ hợp lại như một bức tranh tả thực đầy công phu.

Tuy rằng Lê Ngữ Băng khiến cô rất tức giận, nhưng trình độ kiêu ngạo của người này là... số một, ngạo thị quần hùng, ai dám tranh phong, không phục không được.

Đường Tuyết mang theo một bụng tức giận vì phải rời giường đi đến, "Này" một tiếng.

Lê Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn cô.

Sắc mặt cậu hồng nhuận, hình như vừa mới vận động xong. Vừa nhìn thấy Đường Tuyết, cậu nói: "Muộn năm phút."

"Lê Ngữ Băng, tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất cậu nên có chừng có mực, bằng không ngày này sang năm tôi sẽ tiến cúc hoa của cậu lên đường." Đường Tuyết nói xong, khoát tay, "Thứ ăn chó của cậu."

Lê Ngữ Băng nghe cô nói vậy cũng không tức giận, nhận lấy bữa sáng. Cậu vừa chạy xong, lúc này miệng hơi khô, vì thế uống một ngụm sữa lớn.

Đường Tuyết thứ cậu uống, chợt cười tà ác, "Nhân lúc còn nóng mau uống đi, tự tôi bài tiết đấy."

Phụt...

Lê Ngữ Băng phun hết sữa tươi ra.

Cậu lau chất lỏng màu trắng ở khóe miệng, mặt không cảm xúc nhìn cô, cắn chặt răng.

Đường Tuyết gân cổ trừng mắt, mày khế nhướng lên, ánh mắt có chút khiêu khích.

Hai người giằng co như vậy không biết bao lâu, Lê Ngữ Băng bỗng mở miệng trước.

"Hắc Tử."

"Cầu Tử."

Chương 14: Không biết xấu hổ

Lê Ngữ Băng phát hiện, sau nhiều năm không gặp, Đường Tuyết một chút cũng không thay đổi.

Vẫn cứ vô lại như vậy.

...

Giữa trưa tan học, Đường Tuyết lại nhận được điện thoại của Lê Ngữ Băng, yêu cầu cô đến viện Thiên văn học tìm cậu, sau đó hai người cùng tới căn tin.

Đường Tuyết trừng mắt. Người này thật sự coi mình là hoàng đế hả? Chờ cô đi nghênh giá?

"Lê Ngữ Băng, cậu là chó sao? Không có người dắt thì không thể ra ngoài?" Cô châm chọc qua di động.

Lê Ngữ Băng thản nhiên nhả ra ba từ "Tôi chờ cậu", rồi tắt máy.

Đường Tuyết triệu tập đồng bọn là Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan, người đông thể mạnh, cô hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, cảm thấy mình là hóa thân của chính nghĩa, đi đến viện Thiên văn học, từ rất xa đã thấy Lê Ngữ Băng đứng ở cửa lớn. Không có biện pháp, ai bảo người này quá bắt mắt.

Liêu Chấn Vũ cưỡi "con cừu nhỏ" xiêu xiêu vẹo vẹo đi bên cạnh Đường Tuyết, khi nhìn thấy Lê Ngữ Băng, cậu ta hơi lo lắng hỏi cô: "Lão đại, hình như cậu ta còn cao hơn tôi? Cậu ta cao bao nhiêu?"

"Hình như là 1m88. Hồi nhỏ cậu ta không cao hơn mình bao nhiêu, không biết ăn gì mà lớn như vậy. Tôm nhỏ biến thành tôm hùm, chắc chắc chắc."

Liêu Chấn Vũ thoáng hâm mộ: "Cậu ta úp rổ chắc tốt lắm."

Lúc này, Lê Ngữ Băng cũng phát hiện ra bọn họ, cậu ngoắc ngón tay với Đường Tuyết.

Liêu Chấn Vũ không phục: "Coi lão đại tôi là chó ư?"

"Cậu cảm miệng cho tở..." Hiểu rồi không cần nói, cảm ơn!

Đường Tuyết đi qua, Lê Ngữ Băng nhắc cánh tay, ném ba lô của mình vào lòng cô. Đường Tuyết tiếp được túi sách, sang tay cho Liêu Chấn Vũ bên cạnh. Liêu Chấn Vũ nhét ba lô vào giỏ xe của "con cừu nhỏ".

Cả quá trình giống hết trò chơi đánh trống chuyền hoa.

Lê Ngữ Băng nhìn thoáng qua Liêu Chấn Vũ, tiếp theo lại lướt qua Hạ Mộng Hoan.

Liêu Chấn Vũ mày rậm mắt to, bộ dạng trung hậu, Hạ Mộng Hoan gầy yếu dễ bắt nạt, hai người này thoạt nhìn rất giống nô lệ Đường Tuyết mới thu.

Lê Ngữ Băng nghĩ đến quá khứ của mình, khó tránh khỏi đồng cảm, lắc đầu bình một câu: "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

Bốn người đi về phía căn tin, không khí có chút xấu hổ. Lê Ngữ Băng vốn ít nói, Đường Tuyết ghét cậu đương nhiên cũng không thêm

phản ứng, Liêu Chấn Vũ tuân theo nguyên tắc địch không động ta cũng không động, chỉ dắt "con cừu nhỏ" lảng lạng quan sát, Hạ Mộng Hoan đi theo sau ba người, trực tiếp hóa không khí.

Đến căn tin, Hạ Mộng Hoan và Liêu Chấn Vũ đều đi tranh cơm như thường lệ.

Đường Tuyết cũng xắn tay áo muốn đi, vừa di chuyển một bước đã bị Lê Ngữ Băng níu lại. Một tay cậu giữ bả vai cô, cô lập tức có cảm giác bả vai lún xuống, quay đầu trừng cậu: "Cái gì?"

"Tôi muốn ăn..."

Lại bắt đầu, gọi đồ ăn.

Đường Tuyết hít một hơi thật sâu, nhéo mắt nhìn cậu, đột nhiên cười: "Lê Ngữ Băng, cậu từng làm việc ở khách sạn phải không?"

"Không, làm sao?"

"Cậu có biết, thời điểm nhân viên phục vụ ở khách sạn khó chịu sẽ nhổ nước miếng vào thức ăn không." Đường Tuyết nói xong, còn nhìn cậu bằng ánh mắt bỉ ổi, rất muốn ăn đòn.

Lê Ngữ Băng: "Cậu muốn nhổ nước miếng vào thức ăn của tôi à?"

"Còn phải xem tâm trạng của tôi." Đường Tuyết hất tay cậu.

"Nếu tôi ăn nước miếng của cậu..." Lê Ngữ Băng nói tới đây cố ý dừng một chút, phảng phất như câu kế tiếp hơi khó mở miệng, vì thế cúi đầu, ghé vào tai cô thì thầm, "Vậy thì tương đương với tôi gián tiếp hôn môi cậu rồi."

Đường Tuyết quần, châm chọc nói: "Lê Ngũ Bạng, sao bây giờ trở cậu lại trở nên không biết xấu hổ như vậy?"

Lê Ngũ Bạng khẽ nhướng mày, "Quá khen, cho cậu một người tên Đường Tuyết ngồi cùng bàn, cậu cũng có thể làm được."

Đường Tuyết giận đến nỗi run run khoe miệng, trừng cậu.

Lê Ngũ Bạng bình tĩnh đứng thẳng người lên, rũ mắt đối diện cô.

Giằng co một lát, Đường Tuyết chỉ vào cậu: "Được lắm, cậu thắng, cứ chờ đấy."

Lê Ngũ Bạng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, nhàn nhã dựa vào thành ghế, đặt một tay trên mặt bàn, bắt chéo chân, tư thế này rất phách lối, thật sự coi mình là hoàng đế rồi.

Cậu học bộ dạng vừa nãy của cô, quăng cho cô một ánh mắt: "Tôi chờ."

Đường Tuyết hàm hừ rời đi.

Lê Ngũ Bạng phát hiện ra một chân lý.

Đối phó với kẻ vô lại càng phải vô lại hơn mới được.

Trước kia cậu chịu thiệt là do ăn ở quá tốt mà.

Đường Tuyết vẫn đang mua cơm, Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan đã mua xong, đặt thức ăn xuống bàn ngồi đối diện Lê Ngũ Bạng, hai người nhìn cậu như hổ rình mồi.

Chợt, Liêu Chấn Vũ lý giải được thái độ hăm dọa kị sâu sắc của

lão đại nhà mình. Lê Ngữ Bạng này diễn hình là con nhà người ta, vừa cao lớn vừa đẹp trai lại còn là học bá, khẳng định có không ít fan cuồng theo đuôi, đừng nói lão đại, ngay cả cậu ta cũng ghen tỵ.

"Tôi cảnh cáo cậu." Liêu Chấn Vũ chột mở miệng.

"Cảnh cáo cậu." Hạ Mộng Hoan có kinh nghiệm diễn vai phụ gần hai mươi năm, vội vàng phụ họa.

Liêu Chấn Vũ: "Tôi học y."

Hạ Mộng Hoan: "Học y."

Liêu Chấn Vũ: "Nếu cậu dám ức hiếp lão đại của tôi."

Hạ Mộng Hoan: "Nếu cậu dám."

Liêu Chấn Vũ: "Tôi có 100 loại phương pháp khiến cậu đi không nổi."

Hạ Mộng Hoan: "Làm chết cậu."

Liêu Chấn Vũ: "Khụ khụ khụ..."

Câu này đúng là khiến người ta bất ngờ, cậu ta không tiếp tục được nữa, đỏ mặt tía tai, len lén trừng Hạ Mộng Hoan một cái.

Hạ Mộng Hoan sờ sờ mũi.

Bầu không khí hết sức khó xử, may thay lúc này Đường Tuyết hùng hùng hổ hổ bê khay thức ăn đã quay lại, cô thấy Liêu Chấn Vũ đỏ mặt, Hạ Mộng Hoan lơ mơ, thái độ rất không bình thường, cô đặt khay xuống bàn ăn, hiếu kỳ hỏi: "Sao thế?"

Lê Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn cô, tỏ ra vô tội: "Bọn họ nói cậu muốn làm chết tôi."

Chương 15: Một trận gió

Mặt Đường Tuyết không biểu cảm nhìn ba người đang ngồi, "Quấy rầy, tạm biệt." Nói xong xoay người rời đi.

Đi chưa được bao xa lại quay về, mặt tối sầm, hung hăng kéo Liêu Chấn Vũ khỏi chỗ: "Tớ thấy cậu không không muốn lăn lộn nữa rồi!" Vừa nói vừa lôi cậu ta ra ngoài, không biết muốn tới xó nào tra tấn cậu ta.

Không trêu ai mà lại bị đánh, Liêu Chấn Vũ cảm thấy rất ấm ức, liền mạng giải thích: "Không phải tớ, không phải tớ!"

Hạ Mộng Hoan rất áy náy, rời ghế chạy theo, "Là tớ, là tớ, là tớ!"

Lê Ngữ Băng dõi theo bóng lưng ba người, bỗng có chút đồng cảm với Đường Tuyết, bạn bè người này kết giao, chặc...

Không hiểu sao tâm trạng rất tốt, ăn cơm cũng ngon hơn.

*

Buổi tối Lê Ngữ Băng phải huấn luyện, huấn luyện xong chưa đến chín giờ, cậu vọt vào tắm rửa, khoác ba lô ra khỏi sân trượt băng thẳng tiến thư viện, đi tự học.

Dĩ nhiên, không tránh khỏi gọi Đường Tuyết theo hầu.

Đường Tuyết còn lâu mới tin cậu thật sự tự học, không hề khách sáo vạch trần cậu qua điện thoại: "Lê Ngữ Băng, cậu đúng là ác độc,

không nhìn xem bây giờ là mấy giờ, người khác tự học về rồi cậu mới đi tự học? Muốn đi để chụp một tấm ảnh đăng vòng bạn bè chứ gì? Đừng phủ nhận, tôi biết hết."

"Tôi chờ cậu."

"..."

Đường Tuyết bị cậu làm cho tức không chịu nổi.

Vốn dĩ cô đã hẹn Liêu Chấn Vũ Hạ Mộng Hoan đi ăn khuya, lúc này không thể không đổi lộ trình đến thư viện.

Lúc này, người trong thư viện không ít, xem ra sinh viên Lâm Đại vô cùng hiếu học.

Đường Tuyết tìm thấy Lê Ngữ Băng ở phòng tự học tầng hai. Thế mà người này đang học thật, cậu ta đọc sách rất nghiêm túc, cho nên chưa phát hiện ra Đường Tuyết đã đến. Đường Tuyết đứng ở chỗ không xa chụp cậu một tấm, trên ảnh còn viết thêm dòng chữ: Người này thật giống chó.

Lê Ngữ Băng ngẩng đầu, nhìn thấy cô.

Đường Tuyết ngồi đối diện cậu, ngoắc ngoắc ngón tay: "Nào, chúng ta thêm WeChat."

Thêm WeChat xong, cô gửi tấm ảnh đã qua chỉnh sửa cho Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng cũng không tức giận, chạm tay xóa sạch, rồi cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Khiêu khích của Đường Tuyết đều đánh vào bông, cô thấy không thú vị, xoay người bước tới giá sách rút một cuốn tiểu sử nhân vật, lật lật mấy trang. Cuốn tiểu sử này nói về một nàng công chúa triều Đường, tác giả động một tí là cho thêm giường diễn, kích thích ghê. Đang xem đến đoạn cao trào, trước mặt Đường Tuyết bỗng xuất hiện một cái bình giữ nhiệt màu xám.

Tầm mắt cô rời khỏi sách, nhìn bình giữ nhiệt.

Giọng Lê Ngữ Băng trầm thấp muốn ăn đòn ở đối diện vang lên: "Lấy nước giúp tôi."

"Lê Ngữ Băng." Đường Tuyết ném sách xuống bàn, trợn mắt nhìn cậu, "Cậu, có phải đi toilet cũng muốn tôi đỡ không?"

"Đừng giờ trò lưu manh với tôi."

"...???"

Đầu Đường Tuyết đầy dấu chấm hỏi, mắng một câu "Bệnh thần kinh", đứng dậy cầm bình giữ nhiệt đi mất. Vừa đi vừa suy nghĩ, rốt cuộc vì cái gì mà Lê Ngữ Băng nói cô giờ trò lưu manh, sao cô lại giờ trò lưu manh được? Tuy tên kia không nói, nhưng cô thật sự rất hiếu kỳ muốn biết đáp án...

Vốn không hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng khi đi qua toilet, nhìn thấy nam sinh ra vào, cô đột nhiên thông minh, đầu óc như bị một tia sét đánh vào, bỗng chốc hiểu rõ.

Không phải Lê Ngữ Băng cho rằng cô nói " đỡ", là đỡ... Ặc...

"Cụ nhà cậu!" Đường Tuyết đứng ở cửa toilet, hỏn hển mắng.

Mắng xong, cầm bình giữ nhiệt đập cửa toilet ỳnh ỳnh, "Muốn uống nước ư? Nước tiểu cũng không cho cậu uống!"

Hai nam sinh đi toilet xong định ra ngoài hoảng sợ, đứng chôn chân một chỗ không dám vượt qua cánh cửa.

Vốn dĩ Đường Tuyết muốn ném xù bình giữ nhiệt, lại lo sau khi ném xong Lê Ngữ Băng sẽ nhân cơ hội bắt đền cô, trải qua cân nhắc, cô đành chấp nhận cầm trong tay, chấp tay sau lưng vội tránh đi.

Dù sao cô cũng không định trở về tìm cậu ta, chết khát mới tốt!

Đường Tuyết cầm bình giữ nhiệt ra khỏi thư viện, gọi điện cho Liêu Chấn Vũ, biết cậu ta và Hạ Mộng Hoan vẫn đang ăn khuya.

Liêu Chấn Vũ gửi cô vị trí, chính là phố mỹ thực ở cửa Đông trường Lâm Đại, tiệm cơm tên "Món ăn gia đình: kho – nướng vệ sinh". Đường Tuyết lái chiếc xe màu vàng, chưa tới mười phút đã đến.

Cửa tiệm này ồn ã tiếng người, gần như các bàn đều chật kín, có vẻ làm ăn rất tốt. Đường Tuyết vừa vào cửa đã nhìn thấy Liêu Chấn Vũ, cậu ta đang ngồi dựa lưng về phía cô, không thấy Hạ Mộng Hoan, chắc là sang bên cạnh mua đồ ăn rồi.

Đường Tuyết cười tủm tỉm đi qua, dùng sức vỗ lưng Liêu Chấn Vũ, "Đồ ngốc!"

Cậu ta bị vỗ, bả vai run lên, quay đầu nhìn cô.

Sau đó, Đường Tuyết đối diện với ánh mắt xa lạ, nụ cười của cô lập tức cứng đờ, "Ơ..."

Người nọ có đôi mắt nai, trắng đen rõ ràng, dịu dàng long lanh, lúc

này đang ngẩng đầu nhìn cô, trông rất là vô tội.

Đường Tuyết bị đôi mắt ấy nhìn, trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi sâu sắc, vội vàng chấp tay trước mặt, đầu ngón tay cao bằng huyết Thái Dương, liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, thật xin lỗi, tôi nhận nhầm người, cậu cứ tiếp tục..." Nói xong, tầm mắt dời xuống dưới, lướt qua vai hắn, cô thấy trước mặt cậu ta đặt một bát hoàn thánh. Mặt bàn có mấy vệt nước, chắc là vừa rồi bị cô vỗ, cậu ta không cẩn thận làm bắn nước canh.

Đường Tuyết rút giấy ăn lau bàn cho cậu ta, lau xong còn nói: "Anh ăn từ từ." Rồi chạy nhanh như chớp.

Động tác của cô quá nhanh, đến như một trận gió, đi cũng như một trận gió, bỏ lại một người là cậu ta không phản ứng kịp, lẳng lặng nhìn xung quanh một chút, sau đó tiếp tục vùi đầu ăn hoành thánh.

Đường Tuyết tìm được Liêu Chấn Vũ cùng Hạ Mộng Hoan ở góc tiệm cơm.

Liêu Chấn Vũ kéo vạt áo, an ủi Đường Tuyết: "Lão đại, không trách cậu được, cậu xem, tớ và cậu ta mặc áo giống nhau!"

"Vô nghĩa, tớ biết, nếu không thì sao có thể nhận nhầm."

Hạ Mộng Hoan nói: "Bộ dạng cậu rất giống như đang đùa giỡn cậu ta."

Liêu Chấn Vũ: "Khí chất của lão đại tôi vốn là vậy, về sau cậu sẽ biết – – ôi chao, ui, ui!" Một câu ăn khổ.

Đường Tuyết gõ đầu cậu ta.

Liêu Chấn Vũ xoa đầu, hỏi: "Cậu chuồn đi như vậy, tên kia sẽ không gây phiền toái cho cậu chứ?"

Đường Tuyết nhếch khóe miệng, "Cậu ta dám."

Liêu Chấn Vũ biết thực ra lão đại là người miệng cọt gan thỏ, nhưng thân là đàn em của lão đại, cậu ta sẽ không vạch trần cô. Lúc này cậu ta chỉ nói: "Lão đại yên tâm, chúng tớ sẽ không buông tay cậu, sẽ không để cậu chiến đấu một mình đâu."

Đường Tuyết nghĩ đến sự việc giữa trưa, chân thành nhìn cậu ta: "Hay là các cậu cứ vứt bỏ tớ đi, để mình tớ chiến đấu, tự sinh tự diệt."

Hạ Mộng Hoan khẽ lắc cánh tay Đường Tuyết, lí nhí nói: "Đại Vương, tớ phát hiện một tin tức quan trọng."

Đường Tuyết vừa nghe lập tức hăng hái, cắn xiên thịt cừu, nói: "Gì thế? Nói tớ nghe thử."

"Tớ phát hiện nhóm fan của Lê Ngữ Băng ở ngay trong trường chúng ta, hơn nữa tớ đã trà trộn vào thành công."

Đường Tuyết cảm thấy rất khó tin, "Người này có cả nhóm fan? Trường mình có nhiều người mù vậy ư?"

"Tớ cũng không rõ, để tớ thêm cậu vào, đây nhóm fan không chính thức, quản lý không quá nghiêm." Nói đoạn, Hạ Mộng Hoan ấn màn hình đi động định thêm cô.

Đường Tuyết ngăn cản Hạ Mộng Hoan, "Tớ không thêm vào nhóm fan của cậu ta, tớ đâu phải fan cậu ta."

Liêu Chấn Vũ: "Lão đại, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhóm fan này, cậu nhất định phải vào."

"Hừm, cũng có chút đạo lý."

Liêu Chấn Vũ vẫy người phục vụ gọi thêm đồ, hỏi Đường Tuyết muốn uống gì, Đường Tuyết gọi một chai sữa đậu nành, nghĩ đến chuyện tốt bản thân vừa gây ra, cô nói với người phục vụ: "Thêm một chai sữa đậu nành cho cậu trai kia." Nói xong, chỉ chỉ cái bàn bên phải phía trước.

Cậu trai vừa bị cô dọa, lúc này vẫn đang ăn hoành thánh.

Một lát sau, người phục vụ mang sữa đậu nành ra, trước đưa cho Đường Tuyết, rồi đưa cho cậu trai kia, cậu ta nghe người phục vụ nói mấy câu bèn nhìn về bàn Đường Tuyết.

Đường Tuyết đang chống cằm nhìn cậu ta, lúc này cậu ta cũng nhìn về phía cô, ánh mắt hai người giao nhau trong không khí.

Đường Tuyết mỉm cười với cậu ta.

Liêu Chấn Vũ ghé vào tai Đường Tuyết, thì thầm: "Lão đại, hôm nay là lần đầu tiên tớ thấy có người dùng sữa đậu nành ghẹo trai, tớ thật sự trợn mắt há hốc mồm... Cửa tiệm món ăn gia đình bị cậu biến thành quán bar, không hổ là lão đại, bội phục, bội phục."

"Cậu rút đi!" Đường Tuyết đá ghế cậu ta, Liêu Chấn Vũ cùng cái ghế lùi lại một đoạn. Đường Tuyết: "Tớ chỉ muốn biểu đạt lời xin lỗi, hiểu không."

"Lão đại thế nào tớ là người hiểu nhất."

"Bốp bốp bốp..."

Lúc sau cậu trai kia không uống sữa đậu nành mà mang đi mất rồi.

Lê Ngữ Băng gọi Đường Tuyết hai lần, đều bị Đường Tuyết trực tiếp tắt máy, không muốn quan tâm.

Lê Ngữ Băng gửi cho cô một tin nhắn: Không cần ba lô?

Đường Tuyết vỗ đầu, thế mới nhớ ra ba lô. Nhìn đồng hồ, đã sắp 10 rưỡi.

"Được rồi, đi thôi."

Ba người đi xe đạp về, Đường Tuyết vòng đi lấy ba lô. Gần đến thư viện, cô đã nhìn thấy Lê Ngữ Băng đứng dưới cột đèn. Cái bóng cao ngất, khí chất trong trẻo, đứng chỗ nào cũng không giống người thường. Trong số những người đi đường, cậu là người bắt mắt nhất.

Kít – –

Đường Tuyết dừng xe, đứng trước mặt Lê Ngữ Băng.

Hai người giống như trao đổi tín vật, cậu đưa cô ba lô, cô đưa cậu bình giữ nhiệt.

"Về sau chớ bảo tôi rót nước, cẩn thận tôi hạ độc cậu đấy." Đường Tuyết hàm hừ bỏ một câu, chân khế đạp, lái xe đi mất.

Lê Ngữ Băng ánh chừng trọng lượng bình giữ nhiệt, nặng trịch, chắc phải hơn nửa bình nước. Cậu nghĩ thầm, coi như người này còn chút lương tâm.

Lê Ngữ Băng trở lại ký túc xá, bạn cùng phòng Lão Đặng đang chơi game, hai người khác vẫn chưa về.

Cậu đặt bình xuống định tắm rửa, Lão Đặng nhìn thấy bình giữ nhiệt của Lê Ngữ Băng, hỏi cậu: "Cậu có nước à?"

"Ừ."

"Cho tớ uống với, khát chết mất."

"Tự lấy đi."

Lão Đặng rời bàn phím thân ái, lon ton chạy tới lấy bình giữ nhiệt. Lê Ngữ Băng cởi áo khoác, nghe thấy Lão Đặng trách móc.

"Lê Ngữ Băng, cậu TM có bị bệnh không?"

Lê Ngữ Băng ngơ ngác không hiểu, quét mắt nhìn cậu ta, "Cậu mới có bệnh."

"Phiền cậu giải đáp giúp tớ, cậu dùng yêu pháp gì vậy?" Lão Đặng dứt lời, đưa cậu bình giữ nhiệt.

Lê Ngữ Băng nhìn vào bình giữ nhiệt, bên trong căn bản không có nước.

Chỉ có một khẩu xương lớn.

Lê Ngữ Băng: "..."

Chương 16: Giao dịch

Khẩu xương này chưa gặm sạch, vẫn còn rất nhiều dầu răng.

Lê Ngữ Băng dường như có thể tưởng tượng ra bộ dạng Đường Tuyết gặm xương, miệng đầy dầu mỡ.

Cậu lắc bình giữ nhiệt hai lần, khẩu xương lớn vẫn mắc kẹt không động đậy, cậu rất muốn đổ khẩu xương ra, nhưng mấy thứ dầu mỡ đầy dầu răng có cho cậu cũng không muốn chạm vào.

Lê Ngữ Băng cảm thấy, dù có lấy khẩu xương ra thì cậu dùng bình giữ nhiệt này cũng sẽ có bóng ma tâm lý một thời gian dài.

Thậm chí lúc uống nước có thể sinh ra ảo giác như mình đang uống canh xương.

Nghĩ đến đây, cậu dứt khoát ném bình giữ nhiệt vào thùng rác.

Lão Đặng chứng kiến mà đau lòng, thầm nghĩ vị thiếu gia này không sống nổi qua ngày rồi.

*

Từ khi Đường Tuyết tham gia nhóm fan của Lê Ngữ Băng, di động luôn luôn báo tin nhắn. Cô về phòng soát lại lịch sử trò chuyện, phát hiện các cô nàng không chỉ tán gẫu về Lê Ngữ Băng, còn có bát quái, minh tinh, làm đẹp, ẩm thực, linh ta linh tinh.

Đường Tuyết chẳng phát hiện ra tin tức quan trọng nào trong cuộc

trò chuyện. Chợt, cô cảm thấy biện pháp tham gia nhóm fan đi biết người biết ta cũng không mấy khả thi.

Lê Ngữ Băng là loại người gì, cô còn rõ hơn những fan này.

Nhóm fan vốn đang nói chuyện son môi, đột nhiên có người đăng một tấm ảnh. Đường Tuyết thấy hình ảnh hơi hơi quen mắt, vừa mở ra nhìn, suýt thì nhảy dựng lên.

Nhân vật trong ảnh chính là cô và Lê Ngữ Băng, hai người mặt đối mặt tọa ngồi trong thư viện tự học.

Đây không phải chuyện mới phát sinh tối nay sao...

Internet bây giờ thật đáng sợ, không chào một tiếng đã chụp ảnh người ta, không tốt lắm thì phải?

Đáng giận hơn chính là, người chụp ảnh ngay cả kính lọc cũng không chỉnh bộ lọc, làn da Đường Tuyết rất đen, ánh sáng ban đêm lại không tốt như ban ngày, chụp ảnh như vậy, hiệu quả vô cùng thâm.

Cùng với sự xuất hiện của tấm ảnh, nhóm fan lập tức nổ tung chào.

[Đây là ai? Cùng Băng Thần của tôi tự học? Tôi không nhìn lầm chứ?]

[Bình tĩnh, cũng có thể là người qua đường, vừa khéo ngồi cùng nhau.]

[Bọn họ quen nhau, tôi thấy cô ấy và Băng Thần nói chuyện.]

[Quen thì sao, tôi và Băng Thần cũng quen nhau đấy.]

[VẬY CẬU VÀ BĂNG THẦN ĐÃ CÙNG TỰ HỌC CHƯA?]

[YÊN TÂM, ĐEN THẾ NÀY ĐẢM BẢO BĂNG THẦN SẼ CHỨNG MẮT.]

[BĂNG THẦN NGAY CẢ HOA KHÔI VIỆN NGOẠI NGỮ CŨNG TỪ CHỐI THÌ CÓ THỂ COI TRỌNG NGƯỜI NÀY KHÔNG? CÁC CẬU DỪNG NÃO THỬ Suy Nghĩ Chút ĐI.]

[MẤY NGƯỜI ĐÚNG LÀ YÊU QUÁI.]

...

Một câu chen ngang đã làm xáo trộn hoàn hoàn toàn không khí yên bình trong nhóm, mọi người trầm mặc mấy giây, sau đó các cô ấy nói gì, Đường Tuyết không biết được.

Bởi vì cô bị mời ra khỏi nhóm.

Không được, càng nghĩ càng không cam lòng, Đường Tuyết chìa tay với Hạ Mộng Hoan: "Cho tớ mượn di động một chút, tớ dùng tài khoản của cậu nhắn trong trong nhóm fan của Lê Ngữ Băng, được chứ?"

"Cứ tự nhiên." Hạ Mộng Hoan đưa cô di động, lại hiếu kỳ ngó đầu sang, muốn xem thử Đường Tuyết nói gì.

Đường Tuyết bắt đầu tự biên tự diễn chuyện xưa.

[TÔI BIẾT TÔI BIẾT, NGƯỜI NÀY LÀ BẠN CÙNG PHÒNG TÔI, CÔ ẤY VÀ LÊ NGỮ BĂNG LÀ THANH MAI TRÚC MÃ, LÊ NGỮ BĂNG NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN CÔ ẤY NHIỀU NĂM, HIỆN TẠI ĐANG QUẤN QUÝT THEO ĐUỔI CÔ ẤY.]

[TÔI BIẾT CHẮC LÀ CÁC CẬU KHÔNG TIN, NÓI RA CHÍNH TÔI CŨNG KHÔNG TIN.]

[Còn nữa, Lê Ngũ Bạng người này có thể biến đổi thái, chặc chặc chặc, càng nhiều đề cập đến riêng tư đừng nói rồi.]

[Tôi vừa mới hỏi bạn cùng phòng, cô ấy nói cô ấy không thích Lê Ngũ Bạng, nhưng không bỏ mặc được nên rất buồn. Các cậu mau nghĩ biện pháp giúp cô ấy đi.]

Lời vừa nói ra lập tức bị mọi người chất vấn ầm ầm.

Đường Tuyết:

[Là sự thật, à đúng rồi, Lê Ngũ Bạng còn ép bạn cùng phòng tôi đưa bữa sáng cho cậu ta. Các cậu có muốn thay cô ấy đưa bữa sáng không? Cô ấy thật sự không hiếm lạ đâu.]

Lời vừa nói ra, lập tức có người yêu cầu kết bạn với WeChat của Hạ Mộng Hoan, số lượng không ngừng tăng lên.

Đường Tuyết liếc Hạ Mộng Hoan, Hạ Mộng Hoan đè nặng vai cô, trịnh trọng gật đầu: "Đại Vương, mạnh tay làm đi."

Đường Tuyết chấp nhận yêu cầu của mấy người, những người đó đều không ngoại lệ, vừa thử độ thật giả trong lời cô nói, vừa hàm súc tỏ vẻ bản thân nguyện vất vả thay.

Đường Tuyết thấy vui vẻ, chấp nhận tất cả, soạn một tin nhắn chung gửi đi.

[Người muốn đưa bữa sáng cho Lê Ngũ Bạng quá nhiều, tôi và bạn cùng phòng quyết định mở cuộc đấu giá, người thắng cuộc là người trả giá cao nhất. Số tiền thu được sẽ được quyên góp cho "Hiệp hội cứu trợ người bị hại quốc tế". Yên tâm, chúng tôi không phải kẻ lừa

đảo, các cậu có thể đợi đến khi đưa bữa sáng cho Lê Ngữ Băng xong rồi chuyển khoản bằng WeChat, không thành công không lấy tiền.]

...

Cứ như vậy, Đường Tuyết mang quyền lợi "Ngày mai đưa bữa sáng cho Lê Ngữ Băng" ra bán đấu giá được 50 tệ.

Hạ Mộng Hoan bên cạnh nhìn mà choáng váng: "Thế cũng được?"

Đường Tuyết trả cô di động: "Dù sao ngày mai tớ cũng không cần dậy sớm."

"Tớ còn có một vấn đề chưa hiểu, "Hiệp hội cứu trợ người bị hại quốc tế" là cái gì vậy?"

"Tớ vừa mới thành lập. Hội viên chính là tớ."

"...?"

"Có vấn đề gì hả?" Đường Tuyết chỉ vào ngực mình, "Tớ đang bị Lê Ngữ Băng hãm hại, trong lúc nước sôi lửa bỏng, tự thành lập một hiệp hội cứu trợ bản thân, coi như là sự đấu tranh cuối cùng."

Hạ Mộng Hoan cảm thấy, kể từ khi gặp Đường Tuyết, thế giới quan của cô liền trở nên sống động, không ngừng đổi mới, thật kích thích.

...

Rạng sáng hôm sau, quả nhiên Lê Ngữ Băng lại gọi điện thoại cho Đường Tuyết, nhắc cô mang cho cậu bữa sáng, Đường Tuyết luôn miệng đáp ứng.

Lúc này, cậu đứng ngoài sân vận động cũng không phải chờ lâu lắm, có điều, người tới không phải Đường Tuyết.

"Chào anh, Lê Ngữ Băng, em là Vu Vi, anh có thể gọi em là Vi Vi."
Cô gái tự xưng Vi Vi đưa bữa sáng cho cậu.

Cô nàng mặc váy, trang điểm nhẹ, sắc mặt khá tốt, trong mắt mang theo ý cười nhẹ nhàng, cười đến tận thềm, tựa như nụ hoa hồng mới hé nở.

Lê Ngữ Băng rút tay trong túi, không nhận bữa sáng, mà hỏi:
"Đường Tuyết đâu rồi?"

"Cô ấy có chút việc gấp, sợ anh sốt ruột, nên nhờ em đưa bữa sáng cho anh." Vi Vi và Đường Tuyết đã thống nhất xong lý do thoái thác, đáp.

Lê Ngữ Băng từ chối cho ý kiến, lẳng lặng nhìn cô nàng. Vi Vi bị anh nhìn chăm chú vào, má bất giác nóng lên, đỏ mặt quay đi.

Lê Ngữ Băng đột nhiên nói: "Cô."

"Dạ?"

"Nói thật cho tôi biết, tôi mời cô đi xem phim."

Vi Vi hoàn toàn không chút do dự, khai báo lại cuộc giao dịch không sót chữ nào.

Lê Ngữ Băng nghe xong, ánh mắt chợt lóe, khóe môi hơi nhếch lên.

Ha ha. Thiên đường có lối cậu không đi, địa ngục không cửa cứ

muốn chui vào.

Tâm trạng cậu bỗng tốt hẳn lên, nhận bữa sáng, cầm chai sữa uống một ngụm.

Vi Vi nhìn nam thần ăn bữa sáng, cảm thấy cậu rất gần gũi, rất mê người. Cô nàng hơi tò mò, tăng thêm can đảm hỏi: "Băng Thần, anh thật sự nhớ mãi không quên Đường Tuyết, khổ sở theo đuổi, liều chết dây dưa, không cách nào tự kiềm chế sao?"

Phụt – –

Miệng lại phun sữa tươi.

Chương 17: Người thầy cuộc đời

Đường Tuyết ngủ tiếp một giấc thật sâu, buổi sáng mở mắt ra, phát hiện Hạ Mộng Hoan đã rời giường, trong phòng thoang thoang mùi sữa đậu nành và bánh quẩy.

"Sao cậu dậy sớm thế?" Đường Tuyết nằm úp trên giường nhìn cô ấy.

"Tại vì tớ rất vui!" Hạ Mộng Hoan duỗi tay đưa túi bánh quẩy cho cô, "Ăn bữa sáng không?"

Đường Tuyết nhận bánh quẩy cắn một miếng, miệng đầy bánh quẩy hỏi: "Có chuyện gì mà vui vậy?"

"Cái cậu Vu Vi kia sáng sớm đã gửi lì xì 50 tệ cho tớ qua Wechat, còn nói muốn đặt trước cơ hội đưa bữa sáng cho Lê Ngữ Băng lần nữa. Chơi thật vui."

Đường Tuyết có chút ngoài ý muốn: "Lê Ngữ Băng tin hả? Không nói gì khác?"

"Không."

"Ừm, xem ra mức độ cảnh giác của cậu ta chưa đủ cao. Chúng ta sẽ tiếp tục bán đấu giá cơ hội đưa bữa sáng, Lê Ngữ Băng không bảo dừng, chúng ta sẽ không dừng."

...

Đường Tuyết không có tiết, Hạ Mộng Hoan muốn dùng thời gian nhàn rỗi buổi chiều tới sân trượt băng làm việc bán thời gian, không thể chơi cùng cô. Đường Tuyết nhàm chán, bèn đi theo Hạ Mộng Hoan tới sân băng.

Cơ hội trượt băng miễn phí, nhất định phải tận dụng, đây chính là phúc lợi cô bán mình kiếm được.

Công việc của nhân viên hướng dẫn sân băng chủ yếu ở trên mặt băng, là công việc đòi hỏi thể lực, Hạ Mộng Hoan không biết trượt băng, phải tham gia khóa huấn luyện học trượt băng trước. Tuy nhiên chủ quản thấy cô gầy yếu, thể lực kham ưu, cho nên trực tiếp điều cô đi quản lý trang bị cho thuê.

Hạ Mộng Hoan hơi nghi hoặc, hỏi Đường Tuyết: "Cậu nói thử xem, rõ ràng điều kiện của tớ không tốt, sao lại được chọn nhỉ? Chẳng phải nói công việc bán thời gian này cạnh tranh dữ lắm sao?"

Cả cô và Liêu Chấn vũ đều không biết, bởi vì bọn họ là bạn của Đường Tuyết nên cũng được thông qua luồng xanh(*).

(*) Luồng xanh (Green Channel): thuật ngữ ngành hải quan để chỉ hình thức phân loại hàng hóa: miễn kiểm tra chi tiết hồ sơ, miễn kiểm tra thực tế hàng hóa. Ý câu này muốn nói là nhờ Đường Tuyết nên hai người cũng được đặc cách.

Đường Tuyết phỏng đoán khả năng tốt nhất: "Có lẽ vì cậu xinh đẹp."

Hạ Mộng Hoan tin.

Nơi hai người đang đứng là khu Đông sân băng trong nhà. Sân băng của Lâm Đại chia thành hai khu, khu Đông là sân nhà đội trượt băng,

diện tích lớn nhất, xung quanh có hơn một ngàn chỗ ngồi, sân này dùng làm nơi thi đấu. Ngày nào không có trận đấu sẽ mở cửa cho người ngoài, số tiền thu được dùng để duy trì hoạt động thường ngày của sân băng. Nghe nói mấy năm trước sân trượt băng trong nhà của Lâm Đại liên tục lỗ lã, nhưng từ lúc giao cho Câu lạc bộ Kiều Long kinh doanh, báo cáo tài vụ càng ngày càng tốt.

Hai bên hợp tác không chỉ mang đến phản ứng hoá học như vậy.

Các đội thể thao trên băng ở Lâm Đại bao gồm đội trượt băng tốc độ vòng ngắn, đội trượt băng nghệ thuật, đội băng cầu, trong đó đội băng cầu thành lập muộn nhất, thành tích kém nhất. Sau nhiều năm thành lập đội băng cầu cũng chưa giành được thành tích gì, không có thành tích thì kinh phí eo hẹp, hơn nữa băng cầu còn là môn thể thao đốt tiền nhất... Dần dần đội băng cầu trở thành một mớ hỗn độn.

Lâm Đại hết cách đành phải hợp tác với doanh nghiệp cứu đội.

Hai bên thảo luận chuyện hợp tác đã hơn một năm, song phương đều muốn chiếm nhiều lợi ăn ít mệt, không đạt được nhận thức chung, cục diện đàm phán gần như rơi vào bế tắc.

Cho đến khai giảng tháng chính năm ngoái, một sinh viên năm nhất tên Lê Ngữ Băng nhập học.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông, cậu chạy đến sân nhà đội băng cầu, bày tỏ hi vọng gia nhập đội, còn nói có thể đưa bọn họ đi lên.

Huấn luyện viên đội băng cầu đã nhiều năm chưa gặp người nào kiêu ngạo như vậy, tuy hơi nghi ngờ nhưng không đuổi cậu đi.

Lê Ngữ Băng cũng không nhiều lời, thay trang phục vào sân thi đấu với các thành viên trong đội, ngày hôm đó thuận lợi gia nhập đội

băng cầu.

Sau khi phát hiện tài năng của cầu thủ mới, Câu lạc bộ Kiều Long nhanh chóng nhượng bộ, cùng Lâm Đại tá ký tên vào thỏa thuận hợp tác chiến lược.

Lê Ngữ Băng và Câu lạc bộ Kiều Long gia nhập đã mang đến biến hóa lớn cho đội băng cầu. Tháng một năm nay tổ chức Đại hội thể dục thể thao sinh viên toàn quốc mùa đông, đội băng cầu Lâm Đại Băng vượt qua đội Lực Khắc, giành huy chương vàng, Lê Ngữ Băng một trận thành danh, được người người bàn tán. Mấy tháng sau cậu lại tham gia một số trận đấu, dần dần thu hút fan. Fan hâm mộ nam cảm thấy kỹ thuật của cậu rất tốt, fan nữ cảm thấy cậu rất đẹp trai, ông chủ Câu lạc bộ cảm thấy khắp người cậu dán nhãn dân tộc, Ban lãnh đạo cảm thấy cậu là nhân tố quan trọng nhất trong chiến thắng của đội...

Tất cả mọi người đều coi cậu như tổ tông mà cung phụng.

...

Đường Tuyết ở chỗ thuê trang bị, nghe chị thu ngân tám chuyện bát quái.

Chị gái rất có tài khoe khoang, Đường Tuyết và Hạ Mộng Hoan nghe mà choáng váng. Đường Tuyết hơi khó tin: "Cậu ta á? Khoa trương vậy sao?"

"Đúng thế, người trong giang hồ đều gọi cậu ấy một tiếng "Băng Thần", em nghĩ là nói ngoa sao?"

Đường Tuyết bĩu môi, lắc đầu nói: "Em cảm thấy danh hiệu này không hợp với cậu ta."

"Vậy theo em danh hiệu gì mới thích hợp?"

"Cầu Tử."

Chị gái sầm mặt, thở phì phò: "Chị là fan cậu ấy, nói chuyện chú ý chút!"

"Xin lỗi, xin lỗi chị." Đường Tuyết vội vàng nói xin lỗi, "Chị à, em muốn kể chị nghe một bí mật, về Lê Ngữ Băng, chị muốn nghe không?"

"Hả? Chuyện gì?"

"Cậu ta chơi băng cầu là do em dẫn vào đấy." Đường Tuyết vỗ ngực, "Là thật, không lừa chị. Em chính là người thầy cuộc đời của cậu ta."

Chị gái tỏ vẻ thán phục: "Rất nhiều người đều nói mình là bạn gái cậu ấy, chỉ có em tự xưng là người thầy cuộc đời. Cách ba hoa của em đúng là mới mẻ thoát tục. Nếu có cuộc thi ba hoa, chị nhất định sẽ bầu cho em một phiếu."

Đường Tuyết không được ai tin đành đi tản bộ.

Vốn dĩ cô định đi trượt băng, nhưng đi ngang qua cửa hông phía Tây của sân băng, cô nhìn thấy cửa mở, trên đề tấm biển "Không phận sự miễn vào".

Câu này càng khiến lòng người ngửa ngáy.

Cửa hông phía Tây không thông với lối ra, mà thông ra khu Tây.

Đường Tuyết biết rõ. Sân trượt băng chỉ mở khu Đông, khu Tây là

nơi vận động viên huấn luyện, không mở cho người ngoài. Cô hơi tò mò bên trong kia thế nào, liếc ngang liếc dọc thấy không ai để ý mình, vì thế lách vào.

Đằng sau cánh cửa là một con đường, đi hết đường lại là một cánh cửa nữa.

Cô đẩy cửa ra, nhìn thấy một bảo vệ yên lặng nhìn cô chăm chú.

"Khụ." Xấu hổ quá.

"Cô tìm ai? Muốn tìm người thì đến cửa chính đăng ký."

"Cháu... Cháu chỉ xem thôi."

"Nơi này không thể xem."

"Xem cũng không được sao..." Đường Tuyết than thở, thấy thái độ của bảo vệ rất kiên quyết, cô xoay người định đi, đột nhiên nhìn thấy đằng xa có bóng dáng quen thuộc.

"Quản lý Ngô!" Cô gọi một tiếng.

Quản lý Ngô bị người ta gọi, nhìn theo tiếng vọng phát hiện ra Đường Tuyết, anh ta cười nói: "Đường Tuyết hả, em đến tìm Lê Ngữ Bằng sao?"

"A? Dạ." Đường Tuyết gật đầu một cái.

"Đi thôi, huấn luyện cũng gần kết thúc rồi. Em có biết cậu ấy ở đâu không?"

"Em biết." Đường Tuyết trợn mắt nói dối.

Quản lý Ngô không hỏi gì nữa.

Vì thế Đường Tuyết tự đi bộ vào khu Tây.

...

Quản lý Ngô phải làm chút việc nhỏ ở khu Đông, lúc quay lại khu Tây vừa vặn bắt gặp Lê Ngữ Băng khoác ba lô ra ngoài. Ánh mắt quản lý Ngô nhìn Lê Ngữ Băng không khác khi nhìn cụ Mao(*) nhiều lắm, anh ta cười tủm tỉm nhìn Lê Ngữ Băng, hỏi: "Lên lớp à?"

"Ừm."

Thấy Lê Ngữ Băng cô đơn lẻ bóng, anh ta hiếu kỳ nói: "Đường Tuyết đi rồi sao?"

Lê Ngữ Băng dừng lại, "Đường Tuyết?"

"Đúng vậy, cô ấy tới tìm em, anh vừa nhìn thấy cô ấy mà."

Lê Ngữ Băng nhướn mày, thầm nghĩ, không biết người này lại muốn làm gì đây.

Cậu không đoán được trò hề của cô, cảm thấy lo lắng, bèn quay lại tìm người.

(*) cụ Mao = nhân dân tệ.

Chương 18: Tình cờ chạm mặt

Đường Tuyết vào một gian phòng có tiếng nhạc. Dù đôi tai cảm âm(*) không tốt cũng biết tiếng nhạc này do đàn cổ đánh ra, giai điệu du dương êm ái, tựa như suối chảy róc rách.

(*) cảm âm (hay thẩm âm): cảm thụ âm nhạc.

Cửa phòng không khóa chặt, dòng suối cứ như vậy trôi ra.

Cô nghe đến mê mẩn, bất giác đẩy cửa vào.

Sau cánh cửa là một sân băng rộng lớn bằng phẳng. Trên mặt băng trắng như tuyết có một người đang khiêu vũ.

À không, là đang trượt băng.

Cậu ta mặc một bộ trang phục huấn luyện đen nhánh, ẩn sau trang phục là tứ chi săn chắc dẻo dai. Theo tiếng nhạc trầm bổng, cậu ta ở trên mặt băng trượt, xoay tròn, nhảy, bay lên không. Lúc tiếp đất, lưỡi dao và mặt băng ma sát tạo ra một ít vụn băng màu trắng.

Không biết có phải vì cách đất một đôi lưỡi dao trượt hay không, khi cậu ta khiêu vũ trên băng, thân hình có vẻ phá lệ nhẹ nhàng, giống một con bướm đen, chao liệng quanh khe núi lưu luyến chẳng rời.

Đường Tuyết ở bên nhìn rất đẹp mắt, không nhìn được mà tiến gần thêm một chút, muốn nhìn rõ mặt cậu ta.

Bỗng, một giọng nói gọi cô lại: "Bạn học bên kia, xin hỏi bạn tìm ai?"

Đường Tuyết dừng bước, phát hiện bên cạnh sân băng có không ít người, có người ngồi có người đứng, có người mặc quần áo bình thường, có cả mặc trang phục huấn luyện.

Gọi cô lại là một người phụ nữ trung niên tóc dài mặc quần áo thể thao, thấy cô không trả lời, người đó tiếp tục nói: "Chúng tôi đang huấn luyện." Ngụ ý là không có chuyện gì mau đi đi.

Đường Tuyết gãi gãi đầu, "A, ngại quá."

Cô thu hồi ánh mắt, toan bước đi.

Lúc này, người trên mặt băng đột ngột dừng động tác khiêu vũ, dầm lưỡi dao, cơ thể chậm chậm lắc lư, thay đổi phương hướng trượt đến chỗ Đường Tuyết.

Bướm bướm đen tuyền, càng bay càng gần.

Đường Tuyết lại nhìn thấy đôi mắt nai kia. Con người trong treo, dịu dàng ướt át.

Cô sợ run một chút, lập tức nhoèn miệng cười: "Sao lại là cậu?"

Người này đúng là người cô nhận nhầm lúc đi ăn khuya, không ngờ mới đó hai người đã chạm mặt.

Trang phục màu đen làm nổi bật da dẻ trắng tuyết, lúc này cậu ta vừa mới tập xong, đường cong mềm mại trên má thoáng ửng hồng, tóc mái cũng bị mồ hôi làm ướt, dính trên trán.

Đường Tuyết nhìn mái cậu ta, rất muốn vén lên giúp cậu.

Cậu ta nghe Đường Tuyết hỏi nhưng không trả lời mà chỉ mỉm cười với cô.

Lúc cậu ta cười, lúm đồng tiền ẩn hiện trên má trái, thoát nhìn trông thật đáng yêu.

Thấy vậy, Đường Tuyết cũng ngây ngô cười theo, cười xong định mở miệng, bỗng có người vỗ vai cô.

Động tác ấy khiến bà vai cô trĩu xuống.

Vỗ xong, bàn tay kia vẫn đặt trên vai cô, không chịu rời đi.

Đường Tuyết đen mặt quay đầu, nhìn thấy gương mặt điển trai đáng đánh của Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng khẽ cau mày, đôi mắt đẹp mang theo ý cười kỳ dị, "Cậu muốn làm gì?"

Đường Tuyết bị cậu giữ chặt bà vai chất vấn, rất mất hứng, "Mắc mớ gì đến cậu?!" Vừa nói vừa gạt tay cậu. Đáng tiếc lực tay người này quá lớn, cô gắng sức mãi cũng không thoát được.

"Đường Tuyết, cậu có tiền đồ gớm nhỉ." Giọng Lê Ngữ Băng cổ quái, như cười như không, "Bình thường cậu làm xằng làm bậy chưa tính, còn dám tới đội trượt băng nghệ thuật gieo họa cho mấy cậu nhóc?"

"Lê Ngữ Băng, cậu đừng nói hươu nói vượn."

Lê Ngữ Băng giữ bà vai cô đẩy cô ra ngoài, "Đừng người quấy nhiễu người ta huấn luyện." Cậu nhìn nóm người cạnh sân băng, nói với một người trong số đó, "Xin lỗi huấn luyện viên Dương, em không quản lý cô ấy."

"Không sao." Huấn luyện viên Dương bị điểm danh lắc đầu.

Đường Tuyết bị Lê Ngữ Băng đẩy, muốn thoát ra lại không được, cảm giác một điểm bài mặt đều không có rồi. Khi hai người chuẩn bị ra ngoài, cô nghe người phía sau nói: "Tôi không phải cậu nhóc."

Giọng cậu ta cũng giống như ánh mắt cậu, hiền hòa sạch sẽ, tựa dòng suối chảy xuôi yên ả.

Đường Tuyết lắc lắc đầu tưởng nói với cậu ta một câu, cô còn chưa tìm thấy người đã bị Lê Ngữ Băng đẩy mạnh, của cô tầm nhìn bay nhanh cắt, cuối cùng dừng hình ảnh khi, trước mắt cũng chỉ có một bức tường rồi.

"Lê Ngữ Băng, tên vô lại này." Đường Tuyết nghiêng răng mắng.

Không ngờ sẽ có ngày được nghe hai từ "vô lại" từ trong miệng kẻ vô lại, chẳng hiểu sao Lê Ngữ Băng siêu có cảm giác thành tựu, thi đấu giành huy chương vàng cũng chưa kích thích như vậy.

Hai người cứ như vậy mà rời khỏi sân huấn luyện, đột nhiên Đường Tuyết bắt lấy cổ tay Lê Ngữ Băng trên vai mình, kéo cánh tay cậu xuống, định quật ngã cậu.

Cô từng đã từng áp dụng cách này với Liêu Chấn Vũ và ba cô, quan trọng nhất chính phải đánh chớp nhoáng, bất ngờ.

Đáng tiếc, Lê Ngữ Băng không phải trạch nam cũng không phải người trung niên, cậu phản ứng quá nhanh, ngay khoảnh khắc cổ tay bị Đường Tuyết đụng chạm đã đoán ra ý đồ của cô, vì thế cánh tay nhẹ nhàng gấp lại, lập tức đảo khách thành chủ, dùng một cánh tay vòng qua cổ cô, giam chặt cả người cô trước ngực.

Đường Tuyết bị giam chằng khác nào tù nhân, một chút tôn nghiêm cũng không có. Đáng ghét hơn nữa chính là cô bị bắt dựa vào trong lòng Lê Ngữ Băng, bả vai sát ngực cậu khiến cô có thể cảm nhận rõ từng nhịp cậu hô hấp. Lê Ngữ Băng cao hơn cô rất nhiều, cậu khổng chế cô, bao phủ cô, khoảnh khắc này xung quanh đều là hơi thở của cậu.

"Cậu muốn làm gì?" Lê Ngữ Băng cười. Tiếng cười nghe qua cực kỳ sung sướng.

Đường Tuyết hơi ngửa đầu về sau, muốn dùng sợ hãi húc cằm cậu, nhưng mà Lê Ngữ Băng đã nhanh chóng nâng tay lên, giữ chặt đầu cô, còn xoa đầu cô một cái, sau đó cậu cười ha ha, cố ý dùng ngữ điệu buồn nôn khiến cô ghê tởm: "Nghịch ngợm."

Da đầu Đường Tuyết run lên, tức giận nói, "Lê Ngữ Băng, cậu bỏ tôi ra."

Lê Ngữ Băng nhìn Đường Tuyết giãy dụa trong lòng mình, giống như con thỏ đen dính bẫy, yếu ớt, tuyệt vọng lại bất lực. Trong lòng có cảm giác sáng khoái không nói nên lời. Cậu cười tủm tỉm: "Cầu xin tôi đi."

Đường Tuyết cắn răng: "Lê Ngữ Băng, đừng ép tôi sử dụng tuyệt chiêu."

"Ngược lại tôi muốn xem, cậu còn có chiêu gì?"

"Tôi lặp lại lần nữa, buông tôi ra."

"Cầu xin tôi."

Đường Tuyết từ từ nhắm hai mắt, phảng phất như hạ quyết tâm, cô chột mở mắt, tay phải thăm dò phía sau, ở giữa hai chân cậu dùng sức đẩy một cái.

Cơ thể Lê Ngữ Băng chấn động, cả người như bị điện giật, bật lùi về sau.

Cuối cùng Đường Tuyết cũng thoát khỏi cậu, cô khẽ thở hắt ra, khoanh tay xoay người nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng đen mặt, trên trán mờ hồ nổi gân xanh, rất dễ nhận thấy cậu bị kích thích không nhẹ. Cậu nhìn chằm chằm Đường Tuyết, nghiêng rằng: "Cậu, đồ lưu manh."

Chiêu này của Đường Tuyết thuần túy là đã thương địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, nhưng cô không thể rút rè, còn phải tiếp tục, vì thế hất cằm lạnh lùng nhìn cậu, "Lưu manh với cậu thì sao, cậu có thể làm gì tôi?"

"Tôi có thể làm gì cậu? Tôi, tôi..." Lê Ngữ Băng giống như mất đi lý trí, nheo mắt cười lạnh, "Tôi phải báo thù, cậu qua đây cho tôi."

"Cậu muốn gì?"

"Sờ lại."

"..." Đường Tuyết thấy tình thế không ổn vội xoay người bỏ chạy.

Lê Ngữ Băng xắn tay áo, vè mặt dữ tợn đuổi theo.

Chương 19: Thiệt thòi lớn

Lê Ngữ Băng ý vào ưu thế chân dài, không đợi Đường Tuyết chạy ra khỏi sân vận động đã tóm được người.

Cậu kéo Đường Tuyết vào trong góc, đẩy vào tường, một tay kéo hai tay cô qua đỉnh đầu, bàn tay giữ chặt cổ tay cô. Thân hình cao lớn của cậu bao phủ trước mặt cô, mang lại cảm giác cực kỳ áp bách.

Đường Tuyết cảm thấy mình giống như một con cá muối, chờ người hạ dao.

Cô có chút sợ hãi, "Này, có gì từ từ nói..."

Lê Ngữ Băng hỏi: "Cậu muốn tôi sờ chỗ nào của cậu?"

"Lê Ngữ Băng, cậu mau lên lớp đi, muộn rồi..."

Lê Ngữ Băng giơ tay, khoa tay múa chân trước ngực cô một lúc. Cậu bỗng phát hiện mình không xuống tay được.

Quả thật cậu rất muốn báo thù, đáng tiếc, dù sao cậu cũng là người đứng đắn, không thể làm ra chuyện sờ ngực nữ sinh kể cả khi đối phương là tên lưu manh.

Chỉ trách giới hạn đạo đức của cậu quá cao, gặp tình huống cần mặt dày mày dạn, khó tránh khỏi phải chịu thiệt.

Bởi vậy cậu thoáng rối rắm rồi cam chịu buông tha, tay dờ lên trên, nâng cao hơn một chút, bẹo má cô.

Lê Ngũ Bãng còn nhớ, hồi nhỏ Đường Tuyết thích táy máy mặt cậu, vừa nhéo vừa bóp khiến cậu không có chút tôn nghiêm. Bây giờ ăn miếng trả miếng cũng coi như báo được thù rồi.

Đường Tuyết tuy đen nhưng làn da vẫn tốt lắm, mịn màng nhẵn nhụi, mười tám tuổi, collagen dồi dào, sờ vào rất đàn hồi, xúc cảm không tệ.

Hai bàn tay của Lê Ngũ Bãng đặt hai bên má cô, nắn, nhéo. Má Đường Tuyết biến dạng nghiêm trọng, miệng bị banh ra như con cá nhỏ muốn phun bong bóng.

"Cậu đi tẩy đi." (Cậu đi chết đi)

Cô bị bẹo má, ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng.

Lê Ngũ Bãng nhìn dáng vẻ của cô, một tiếng cười khế phát ra từ mũi, âm cuối hơi nâng lên, đắc ý, sung sướng, muốn đòn.

Đây là tiếng cười thuộc về người chiến thắng.

Cậu đang định phát biểu cảm tưởng thắng lợi thì nghe thấy một tiếng "bóp" giống như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Hai người giật nảy mình, đồng loạt quay đầu, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Mã Tiểu Sam đứng ở chỗ không xa, miệng há thật to như là gặp phải chuyện gì đáng sợ lắm. Dưới chân cô ta là file kẹp tài liệu màu xanh cùng một số giấy tờ rải rác xung quanh.

Lê Ngũ Bãng và Đường Tuyết đều hơi xấu hổ.

"A! Tôi không thấy gì hết, tôi bị mù tạm thời rồi." Nói đoạn, Mã Tiểu Sam vươn tay ra đằng trước, quơ quơ loạn xạ, đóng giả người mù, xoay người rời đi.

Vừa đi còn vừa khua khoắng, không ngừng cường điệu: "Đen quá, không thấy gì cả..."

Tuy là người mù lại bước đi như bay, chỉ chốc lát sau đã mất dạng.

Một loạt thao tác khiến Đường Tuyết nhìn ngây người.

Lê Ngữ Băng buông Đường Tuyết, cô day day má, nói: "Không phải cô ấy nghĩ cậu muốn hôn ưm..."

Lê Ngữ Băng đặt ngón trỏ trên môi cô, ngón tay mang theo vết chai dè chặt cánh môi mềm mại.

"Lời ghê tởm như vậy không cần nói ra."

...

Lê Ngữ Băng vào lớp muộn, cậu nhẹ nhàng lén vào từ cửa sau, ngồi ở hàng cuối cùng, bên cạnh Lão Đặng.

Lão Đặng nằm nhoài trên bàn, vừa chìm vào mộng đẹp thì bị Lê Ngữ Băng làm ồn nên tỉnh. Cậu ta tỉnh cũng không thèm ngồi dậy, nằm sấp trên bàn như người không xương, ánh mắt lim dim buồn ngủ nhìn Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng lấy sách giáo khoa và vở ghi ra, lát sau lại lấy ra một tờ đề thi Tiếng Anh cấp 6, vừa nghe giảng vừa giải đề, làm hai việc cùng lúc.

Lão Đặng gối đầu lên cánh tay, nghiêng đầu nhìn cậu, mở miệng:
"Băng Băng à..."

"Cút."

"Haizz, con tởm tu thế này, không biết sau này con gái nhà ai được lợi đây." Lão Đặng cảm khái như cha già.

Lê Ngữ Băng xem cậu ta như không khí.

Làm đề một lát, tâm tư của Lê Ngữ Băng chột đi vào cõi thần tiên, cậu cầm bút ngẩn người.

Lão Đặng: "Ngẩn người cái gì, có phải tư – xuân rồi không?"

Lê Ngữ Băng nheo mắt liếc cậu ta: "Tớ đang suy ngẫm."

Đúng vậy, là đang suy ngẫm. Lê Ngữ Băng nghĩ đến hành động cậu làm với Đường Tuyết buổi chiều, tự nhiên cậu phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng: Vì muốn phân cao thấp với kẻ vô lại kia, cậu sắp trở thành biến thái rồi.

Không, cậu không thể tự nhận mình như vậy.

Kẻ vô lại kia đúng là có tiềm năng gần mực thì đen, Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan gì đó chơi cùng cô, không có ai đàng hoàng.

Đây là là một loại năng lực cực kỳ đáng sợ.

Nếu muốn dạy dỗ cô, không những phải đề phòng cô phản công, còn phải cảnh giác để tránh bị cô nhuộm đen nữa...

Lê Ngữ Băng day huyệt Thái Dương.

Lão Đặng ngoảnh đầu sang, ngửi ngửi khắp người Lê Ngữ Băng, trước khi bị Lê Ngữ Băng tát bay, cậu ta vội rút cổ về, nằm sấp trên bàn học cười hì hì: "Trên người cậu có mùi của nữ sinh."

"Bệnh thần kinh."

"Còn là một em gái đáng yêu."

Lê Ngữ Băng nghĩ đến Đường Tuyết đen sì, ha ha, đáng yêu chỗ nào?

Nhưng chạm vào không ảnh hưởng xúc cảm.

Ặc, cậu đang nghĩ gì vậy... Lê Ngữ Băng hơi bất đắc dĩ, lại day day huyệt Thái Dương.

"Băng Băng." Lão Đặng thâm tình gọi cậu, giọng điệu ngọt ngọt ngấy ngấy cộng thêm bản mặt béo phì chưa cạo sạch râu khiến Lê Ngữ Băng dựng hết lông tơ.

Lê Băng lườm cậu ta: "Cậu muốn chép bài của tớ nữa không?"

"Muốn."

"Muốn thì cầm miệng, ngủ tiếp đi."

Quả nhiên Lão Đặng nằm bò xuống ngủ, nhưng giờ giải lao cậu ta lại tỉnh, gọi Lê Ngữ Băng: "Băng Băng."

Lão Đặng: "Băng Băng, người ta có chính sự muốn nói với cậu."

Lê Ngữ Bằng không muốn nhin nữa, thu dọn đồ đạc định đổi chỗ ngồi.

Lão Đặng bỗng níu cổ tay cậu, lập tức sửa miệng: "Ba ba."

Lê Ngữ Bằng: "..."

"Ba ba, có việc nhờ cậu."

Lê Ngữ Bằng nhắm chặt mắt, anh bạn cùng phòng khôn ngoan khiến cậu không thể nổi nóng đánh người, chỉ hỏi băng quơ: "Việc gì."

"Tối nay phòng chúng ta tổ chức buổi giao lưu với mấy em gái viện ngữ pháp, nhớ đi nhé."

"Không đi, không rảnh." Lê Ngữ Bằng từ chối thẳng thừng. Việc này bạn cùng phòng đã từng đề cập với cậu một lần, chỉ là cậu bạn như con quay, lấy đâu ra thời giờ tham gia giao lưu.

"Đi đi mà, chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi."

"Tớ phải huấn luyện."

Lão Đặng không cho là đúng, "Bỏ huấn luyện một ngày không chết được, cậu xem, khỏe như vậy mà." Dứt lười, néo néo cánh tay cậu.

Lê Ngữ Bằng hất tay cậu ta, "Cậu béo thế này rồi mà không lo rèn luyện thân thể hả?"

Lão Đặng: "Tớ có rèn luyện mà, hôm qua tớ chơi đá bóng rồi."

Lê Ngữ Bằng: "PES?"

Lão Đặng: = =

(*) Pro Evolution Soccer hay được gọi một cách thông dụng là PES hoặc Pro Evo, là một thể loại game thể thao điện tử về bóng đá của Konami và là dòng game kế nhiệm của serie International Superstar Soccer.

Reng reng, chuông vào lớp vang lên. Lê Ngữ Băng không chịu nổi tiếng ồn của Lão Đặng, chuyển lên hàng trước.

...

Sau khi ra khỏi khu Tây, Đường Tuyết quay lại khu Đông, bấy giờ mới chính thức bắt đầu trượt băng.

Người trên sân băng không ít nhưng cả đám đều là nghiệp dư, không thể so với vận động viên chuyên nghiệp cách vách. Đường Tuyết dẫm giày trượt, cẩn thận khống chế tốc độ, sợ đụng vào người khác. Có điều "tốc độ bình thường" theo suy nghĩ của cô ở trong mắt người khác đã là rất nhanh rồi. Cô hơi cúi người, di chuyển thoăn thoắt như báo săn, "vèo" một cái, tốc độ nhanh dần, mái tóc ngắn tung bay để lộ vàng trán trơn bóng, ánh mắt sáng lấp lánh, khóe môi hơi cong mỉm cười kiêu ngạo nhưng cũng không khiến người ta chán ghét.

Lúc queo cua càng khoa trương hơn, tốc độ quá nhanh, dưới tác dụng nghiêng của lực hướng tâm, cơ thể cô gần như áp sát mặt băng, người xem không nhìn được toát mồ hôi hột thay cô, nhưng hết lần này đến lần khác cô lại không ngã.

Đổi hướng xong lại bật dậy như con lật đật, tiếp tục trượt.

Hạ Mộng Hoan không nhìn được lấy di động ra chụp cô mấy tấm.

Đường Tuyết trượt mệt, liền đứng thẳng, giảm tốc độ, trượt chậm rì. Mái tóc rối tung nên cô phải giơ tay gạt lại.

"Cô gái, trượt không tệ." Một người đàn ông tiến lên bắt chuyện với cô, Đường Tuyết nhận ra đó là huấn luyện viên.

Phạm vi kinh doanh của Câu lạc bộ Kiều Long không chỉ dừng lại ở băng cầu, họ cũng nhận một số học viên trượt băng, vị huấn luyện viên trước mặt này chính là người chuyên dạy trượt băng.

Đường Tuyết cười nói: "Bình thường ạ."

"Trước kia em từng luyện phải không? Tôi quan sát kỹ thuật đổi hướng của em, không luyện mấy năm thì không thể điều luyện như vậy được."

"Em chỉ tập cho vui thôi."

Huấn luyện viên thấy cô không muốn nhiều lời, cũng không truy hỏi tiếp, "Em là sinh viên Lâm Đại?"

"Vâng."

"Có hứng thú đến đây làm huấn luyện viên bán thời gian không? Đãi ngộ có thể bàn bạc."

Đường Tuyết ngẫm nghĩ một chút rồi nói, "Em rất có hứng thú, nhưng hiện giờ em không thể làm, em phải đối phó với tên biến thái, một tháng sau em sẽ tới tìm thầy trao đổi."

...

Đường Tuyết rời sân băng, Hạ Mộng Hoan đưa mấy tấm ảnh cho cô xem, nói: "Đường Tuyết, tớ cảm thấy lúc trượt băng cậu thật quyến rũ."

"Quyến rũ thế nào?"

"Ừm, rất khó nói." Hạ Mộng Hoan cẩn thận nghĩ xem nên dùng từ nào, sau đó nói, "Chính là, nếu bình thường cậu là xe đạp thì trên sân băng lại là Ferrari."

"Khoa trương như vậy cơ à." Đường Tuyết xem ảnh nhiều lần, cảm thấy rất hài lòng, vì thế gửi sang di động của mình, đăng lên vòng bạn bè.

Lướt lie, không lâu sau, Đường Tuyết nhìn đến Lê Ngữ Băng cho cô nhắn lại rồi.

Lê Ngữ Băng: Buổi chiều ăn ở Sướng Thiên Viên, cậu gọi thức ăn ngon chờ tôi. bít tết áp chảo, trứng chiên cà chua, nộm gà, canh củ từ nấu sườn, canh cải cá diếc. Còn dám mua thịt viên chiên nữa thì tôi sẽ chiên cậu.

Đường Tuyết: Cầu Tử, quên chặn cậu.

Lê Ngữ Băng:...

*

Sướng Thiên Viên là nhà hàng cao cấp, đắt đỏ hơn cả tin. Đường Tuyết tới Sướng Thiên Viên trước, khi Lê Ngữ Băng tới, cô nhìn thấy phía sau cậu có một cái đuôi nhỏ.

À không, cái đuôi to.

Người nọ mập mạp béo tròn, theo đuôi Lê Ngữ Băng, cầu xin: "Năn nỉ cậu, không ăn cơm thì không ăn cơm, đợi lát nữa chúng mình đi hát karaoke cậu lộ mặt được không? Tớ đã khoe với người ta rồi, sao có thể làm mấy em gái thất vọng được? Ba kẻ độc thân phòng mình đều trông cậy vào cậu hết! Lê Ngữ Băng, anh Băng, ba ba, đồng ý đi!"

Đường Tuyết rất hiếu kỳ, hỏi Lê Ngữ Băng: "Đây là ai?"

"Không biết."

Người nọ ngồi ở bàn bên cạnh, "Chào cậu, tôi là bạn cùng phòng của Lê Ngữ Băng, cậu có thể gọi tôi là Lão Đặng."

"Xin chào, tôi là Đường Tuyết." Đường Tuyết nhìn Lão Đặng rồi lại nhìn Lê Ngữ Băng, "Các cậu sao vậy?"

Lão Đặng giải thích vắn tắt buổi giao lưu.

Đối tượng giao lưu của họ là sinh viên năm nhất viện ngữ pháp, sở dĩ người ta chấp nhận gặp mặt cũng là vì có Lê Ngữ Băng, Lão Đặng trót ba hoa quá đà, hôm nay nếu Lê Ngữ Băng không lộ diện thì cậu ta không còn mặt mũi nào nữa.

Nhưng cố tình Lê Ngữ Băng dầu muối không ăn, sống chết không chịu.

"Nếu cậu không đi, tớ sẽ chết cho cậu xem, để cậu vĩnh viễn bị lương tâm dày vò." Lão Đặng bắt đầu lấy cái chết ra uy hiếp.

Đường Tuyết bắt chéo chân ngồi xem, đột nhiên nói: "Đàn anh, anh

uy hiếp không đúng cách rồi."

"Hả? Vậy theo em phải uy hiếp thế nào?"

"Nếu cậu ta không đi thì anh hãy nhét tất thối vào chần cậu ta."

Lê Ngữ Băng lập tức đen mặt.

Dưới công kích của tất thối, Lê Ngữ Băng đáp ứng buổi tối huấn luyện xong có thể tới KTV nghe hát mấy bài. Lão Đặng nhận được đáp án vừa lòng, rốt cuộc có thể báo cáo kết quả công tác, vui vẻ rời đi.

Đường Tuyết nhìn bóng lưng Lão Đặng cảm thán: "Trường mình nhiều em gái mù thật."

Lê Ngữ Băng: "Buổi tối theo tôi đi giao lưu."

Đường Tuyết không phục: "Dựa vào cái gì?"

Trong lòng Lê Ngữ Băng nghĩ thầm, cậu không muốn tôi yên ổn, sao tôi có thể cho cậu dễ chịu?

*

Đối diện cửa Tây Lâm Đại có quán KTV Nhạc Già, giá cả không cao lại gần trường học, là địa điểm hát karaoke hàng đầu mà sinh viên Lâm Đại lựa chọn.

Hơn 9 giờ, Lê Ngữ Băng và Đường Tuyết mới đến Nhạc Già, họ lên tầng, đi qua rất nhiều phòng bao, trên đường nghe thấy không ít tiếng gào khóc thảm thiết như thể đây là hang ổ của yêu quái.

Đi tới trước phòng 208, Lê Ngũ Băng đẩy cửa vào.

Đường Tuyết đứng sau lưng cậu nhìn vào, mấy cô gái trong phòng vừa thấy Lê Ngũ Băng đến, tất cả đều ào ào đứng lên.

Mấy cô gái đều rất xinh đẹp.

Đường Tuyết kiễng chân, ghé vào tai Lê Ngũ Băng, dùng giọng điệu chân chó nói: "Hoàng thượng, đây là tú nữ mới tiến cung năm nay, người xem rồi chọn một người đi."

Lê Ngũ Băng không quay đầu lại, chỉ giơ tay xoa xoa đầu cô.

Đường Tuyết che đầu đi vào, trong bụng ghen đầy ý nghĩ xấu xa, nghĩ xem lát nữa trừng trị Lê Ngũ Băng thế nào. Nhưng cô vừa vào phòng bao, nhìn thấy gương mặt một cô gái, lập tức quên hết sạch.

"Đường Tuyết?"

"Chu Nhiễm?"

Cô nàng tên Chu Nhiễm có mái tóc xoăn màu hạt dẻ, ngũ quan tinh tế quyến rũ, vóc người không tính là cao nhưng thân hình yếu điệu, chỗ lồi chỗ lõm đủ cả.

Lão Đặng nhìn Đường Tuyết lại nhìn Chu Nhiễm, cười nói: "Các cô quen nhau hả?"

"Đương nhiên." Chu Nhiễm gật đầu cười, "Chúng tôi bạn trung học."

Đường Tuyết lắc lắc ngón tay, sửa lại: "Bạn lớp mười."

Lão Đặng nghe ra ân oán bất thường trong lời cô.

Đường Tuyết rút tay vào túi áo, cà lơ phất phơ bước đến ghế sofa, khi đi qua chỗ Chu Nhiễm, cô nghe thấy Chu Nhiễm nói: "Không ngờ cậu có thể thi đỗ Lâm Đại."

"Như nhau cả thôi. Tôi còn nghĩ cậu thi vào Lam Trường cơ."

Chu Nhiễm hơi tức giận nhưng trước mặt nhiều người không tiện phát tác, gương mặt trắng trẻo nhăn nhó vắn vẹo.

Phòng bao rất lớn, Đường Tuyết hoàn toàn không định ôn lại chuyện cũ với bạn học, đi vào trong góc ngồi xuống.

Lê Ngữ Băng lẳng lặng ngồi bên cạnh cô.

Bầu không khí khá xấu hổ nhưng rất nhanh đã bị bạn cùng phòng của Lê Ngữ Băng xoa dịu, mọi người tiếp tục ca hát vui vẻ, mắt đi mày lại.

Đường Tuyết nhắc đĩa trái cây định ăn, Lê Ngữ Băng ghé vào tai cô thì thầm chuyện bát quái: "Tình địch?"

Cô xiên một miếng dưa gang nhét vào miệng cậu, "Hoàng thượng, người đừng chọn Chu Nhiễm."

Lê Ngữ Băng thuần túy là bị tất thối ép đến, cậu cũng không muốn chọn ai. Có điều cậu rất hưởng thụ cảm giác được Đường Tuyết lấy lòng, ăn xong một miếng dưa, cậu lại há miệng: "Dứa."

Hai người ngồi yên ăn trái cây, lát sau ngẩng đầu, phát hiện xung quanh xuất hiện thêm vài người.

Mấy em gái chìa cuốn sổ ra: "Đàn anh, có thể ký tên cho em không?"

Lê Ngữ Băng ký tên xong, mấy cô nàng vẫn không chịu đi, lú lú tán gẫu khiến cậu hơi đau đầu.

"Các cậu cứ trò chuyện, tôi đi hát đây." Đường Tuyết nói xong muốn đứng dậy.

Đột nhiên Lê Ngữ Băng bóp cổ tay cô, "Cậu dám." Dám ném mình tôi trong này...

Đường Tuyết đành đoan đoan chính chính ngồi xuống, "Được rồi, tán gẫu thôi, nào nào."

Cô làm như vậy khiến mấy em gái hơi xấu hổ, nhìn nhau không biết nói gì.

Đúng lúc Lão Đặng bên kia đang hát "Đàn cello khá lớn" của Châu Kiệt Luân, Chu Nhiễm hỏi Lê Ngữ Băng: "Đàn anh, nghe nói anh kéo cello rất giỏi?"

"Bình thường, không hay luyện." Năm ngoái Lê Ngữ Băng chơi đàn cello tại hội diễn văn nghệ vẫn bị mọi người nhắc đến bây giờ.

Chu Nhiễm gật gật đầu, "Đúng là phải thường xuyên luyện tập mới được. Em học piano cũng thế, thi qua cấp 10 là không đụng tới nữa."

Một em gái khác nói: "Đúng đúng đúng, phải chăm chỉ luyện tập, saxophone của em đã đạt cấp 8, em định gia nhập xã đoàn giao hưởng, như vậy sẽ có nhiều cơ hội luyện tập hơn."

Lại thêm một em gái: "Em học đàn cổ, còn từng livestream chơi đàn trên mạng, cũng coi như nổi tiếng, hì hì."

Em gái cuối cùng: "Em biết chơi trống, hồi trung học em là tay trống dàn nhạc."

Đường Tuyết vừa ăn dưa vừa xem bọn họ diễn.

Đợi mấy em gái nói xong, mọi người đều quay đầu nhìn cô.

Em gái saxophone hỏi cô: "Đường Tuyết, cậu chơi nhạc cụ gì?"

"Tôi biết gõ mõ."

"..."

Em gái saxophone cho rằng cô đang nói đùa nhưng lại thấy nét mặt cô nghiêm túc, khóe miệng khẽ cong lên, con ngươi trắng đen rõ ràng, sáng ngời mà phẳng lặng.

Khí thế của cô quá mạnh mẽ, em gái saxophone hơi khiếp sợ, chưa nói gì khác.

"Tôi đi toilet." Lê Ngữ Băng đột ngột đứng lên.

"Tôi cũng đi, tôi cũng đi." Đường Tuyết đi theo.

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng bao, Đường Tuyết nhìn thấy bả vai Lê Ngữ Băng run lên như bị động kinh. Cô tò mò đi nhanh mấy bước, đến trước mặt cậu mới phát hiện không phải người kia phát bệnh, cậu chỉ đang cười thôi.

Cười vui đến độ mặt mày giãn ra, môi cố sức mím chặt để không phát ra âm thanh.

Biểu cảm nhỏ của cậu khiến Đường Tuyết có cảm giác lạc về thời

thơ ấu, lúc đó cậu cũng cười thế này. Nhiều năm trôi qua, tính cách cậu đã thay đổi hoàn toàn, chỉ duy nhất điều cười chưa từng thay đổi.

Đường Tuyết cảm thấy có chút thân thiết, tâm trạng cũng tốt hơn, nghiêng đầu hỏi: "Cậu cười cái gì?"

"Đường Tuyết, cậu đúng là thần kinh."

"Cậu mới bị bệnh thần kinh!"

Lê Ngữ Băng không để ý tới cô, tiếp tục đi về phía trước, Đường Tuyết vội bước qua, "Lê Ngữ Băng, nhờ cậu một việc."

"Gì?"

"Cậu có biết Chu Nhiễm muốn của cậu không. Cậu xem ánh mắt cậu ta nhìn cậu, say mê quyền luyến lắm."

Lê Ngữ Băng nhàm chán đáp: "Mắc mớ gì tới tôi."

"Không mắc mớ tới cậu nhưng liên quan tới tôi. Không gạt cậu, Chu Nhiễm và tôi có thù oán. Nếu người cậu ta thích lại thích tôi..."

Đường Tuyết nói xong, vỗ ngực, sau đó cười tí mắt, "Cậu ta nhất định sẽ tức chết."

Lê Ngữ Băng vui vẻ: "Cậu muốn tôi thích cậu? Nghĩ hay góp."

"Đâu phải làm thật, chỉ giả vờ thôi, khoe ân ái chút xíu, xin cậu."

"Vì sao tôi phải giúp cậu, tôi và cậu cũng là kẻ thù đấy."

"Tôi thích sự thẳng thắn của cậu." Đường Tuyết cũng không tức

giận, "Nður vậy đi, điều kiện cậu chọn."

Lê Ngử Bắg khoanh tay, mỉm cười: "Ngày mai bắt đầu giặt tất cho tôi."

"Cậu..."

"Vớ lại giặt mười ngày."

"Tôi cảnh cáo cậu, đừng có mà quá đáng."

"Ồ, vậy tôi đi thổ lộ với Chu Nhiễm đây." Nói đoạn nhấc chân lên.

Đường Tuyết vội vàng đuổi theo, "Được được được, giặt tất thì giặt tất, cậu là hoàng thượng, cậu quyết định hết."

Phương thức khoe ân ái của Lê Ngử Bắg chính là bẹo má.

Hai người quay lại phòng bao, ngồi một lát, cậu duỗi tay dài ôm lấy bả vai Đường Tuyết, một tay kia nâng lên, ngựa quen đường cũ bắt đầu bẹo má cô.

Đường Tuyết vừa phải để cậu bẹo má, vừa phải giặt tất thối cho cậu, ngẩng lại hình như có chỗ nào không đúng.

"Tôi chịu thiệt lớn rồi." Cô phiền muộn nói.

"Không sao, cậu chiếm được súng ái của tôi." Lê Ngử Bắg an ủi cô.

"Cậu cút đi..."

Chương 20: Biến thái

Hôm sau là chủ nhật.

Buổi sáng Lê Ngữ Bằng tham gia hoạt động cắt băng khai trương sân trượt băng trong nhà của Câu lạc bộ Kiều Long. Người này mặc tây trang đeo cà vạt, "nhân mô cầu dạng"(*). Vận động viên một khi đã mặc tây trang gần như đều không khó coi, cơ bắp do luyện tập quanh năm suốt tháng cân xứng, vai ra vai, chân ra chân, mặc tây trang, sơ mi vào, mũ áo chỉnh tề, vừa gợi cảm vừa cấm dục, tỏa đầy hormone nam tính.

(*) nhân mô cầu dạng: mặt chó thân người hay thân chó mặt người, ám chỉ hành vi và vẻ ngoài thoát nhìn rất phong độ, quang minh chính đại, nhưng thật ra nội tâm hèn hạ.

Theo lý thuyết, Lê Ngữ Bằng trâu bò thế nào chẳng nữa thì cũng chỉ là một cầu thủ, những hoạt động kiểu này không nhất thiết phải đi, có điều Câu lạc bộ Kiều Long cực kỳ thích dẫn cậu theo. Bộ dạng cậu đang hoàng, mặc tây trang đứng đâu cũng có người hỏi thăm là kia là minh tinh nào, ban quản lý Câu lạc bộ cảm thấy, vô cùng, có, thể, diện!

Đường Tuyết cũng đi theo. Cô là trợ lý nhỏ mặt xám mày tro, chịu trách nhiệm làm chân chạy rót nước cho Lê Ngữ Bằng, nhìn người khác quang vinh chói lọi gấm hoa rực rỡ. Tịch mịch là một người, náo nhiệt là cả thế giới.

Lúc về Lê Ngữ Bằng đón xe, hai người ngồi ở ghế sau, Đường Tuyết ngửi thấy mùi nước hoa nam giới thoang thoảng trên quần áo cậu,

cảm xúc mang tên đổ kỵ ghen ghét ào ào tuôn ra.

"Cầm thú mặc quần áo." Cô ném ra một câu.

Lê Ngữ Băng cười tây trang, trùm lên đầu cô.

Đường Tuyết bị che kín mặt, thở phì phò, kéo tây trang xuống, chui đầu ra, "Cậu muốn ăn đánh hả?"

"Cầm giúp tôi." Lê Ngữ Băng nói xong, nới lỏng cà vạt.

Cà vạt bị kéo lỏng lẻo, lệch sang một bên, cổ áo sơ mi mở rộng hình thành chữ V, lộ ra cần cổ và xương quai xanh tinh tế khiến cậu có vẻ lười nhác hiếm thấy.

Cửa xe có ánh nắng hắt vào, đậu trên nửa khuôn mặt và trên áo sơ mi của cậu. Một khoảng áo sơ mi của cậu sáng rực, đường nét nhẹ nhàng như chim câu chuẩn bị vỗ cánh.

Có vẻ cậu không thích bị nắng chiếu, quay mặt đối diện với Đường Tuyết, vừa vặn thấy cô đang nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng hơi nhướn mày.

"Bộ dạng cậu trông rất giống chó." Đường Tuyết nói.

Lê Ngữ Băng vừa uống vài ngụm rượu, hơi mệt, lúc này cũng không còn sức đấu võ mồm với cô, nhắm mắt nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Ban đầu cậu vẫn còn quy củ, nhưng sau đó lắc lư, đầu liền gối lên vai Đường Tuyết.

Đường Tuyết ghét bỏ đẩy cậu ra, chỉ chốc lát sau cậu lại gối đầu vào.

Cứ lặp đi lặp lại như thế, Đường Tuyết bèn gõ đầu cậu một cái.

Cậu ngủ rất say, vô tri vô giác.

Cô cũng lười phản ứng.

Cơ thể Lê Ngữ Băng phập phồng, thông qua bộ phận tiếp xúc giữa hai người, truyền sang cơ thể cô. Đường Tuyết chợt nghĩ, trong nhóm fan của Lê Ngữ Băng có người từng kể, mỗi ngày cậu đều 11 giờ ngủ 6 giờ rời giường, vừa lo bài vở vừa tập băng cầu, thỉnh thoảng còn chơi nhạc cụ, thời gian biểu ngày nào cũng kín lịch, mệt như chó.

Bản thân Đường Tuyết từng là học sinh thể dục thể thao nên biết loại tự chủ biến thái này của cậu đáng quý cỡ nào.

Bởi vậy, tuy có chán ghét nhưng cô vẫn tin phục phẩm chất của cậu.

*

Lê Ngữ Băng quay về trường, thay tây trang đi huấn luyện, buổi tối lại thay quần áo huấn luyện đi tự học.

Tự học buổi tối xong, cậu về phòng thay đồ ngủ.

Một ngày này, tổng cộng ba đôi tất bị thay ra.

Đường Tuyết: "..."

Khi Lê Ngữ Băng cười tủm tỉm đưa túi đựng ba đôi tất cho cô, cô phải dùng hết tự chủ từ lúc sinh ra mới không nháy dựng lên đánh vào đầu chó của cậu.

"Ngủ ngon." Lê Ngữ Băng nói.

"Lê Ngữ Băng, từ giờ trở đi, vì sự an toàn của bản thân, tốt nhất cậu đừng nói chuyện với tôi."

Lê Ngữ Băng xoay người đi về ký túc xá nam, đưa lưng về phía cô nhẹ nhàng phẩy tay.

Đường Tuyết xách túi, thái độ vô cùng ghét bỏ. Kỳ thực bất tất đều được gói trong túi nilon, căn bản không ngửi thấy mùi gì nhưng cô vẫn có ảo giác mình bị khí độc bao phủ.

Đột nhiên hơi thấu hiểu cảm giác bác nông dân xách phân là gì rồi.

Ký túc xá của Lê Ngữ Băng và ký túc xá của Đường Tuyết cách nhau chừng năm phút đi bộ, đường về phải qua ký túc xá của Liêu Chấn Vũ. Lúc đi ngang qua ký túc xá, cô tình cờ đụng phải cậu ta.

Liêu Chấn Vũ vừa đổ "con cừu nhỏ" dưới ký túc xá, ngó nghiêng nhìn thấy lão đại mình, vì thế rất ngạc nhiên: "Lão đại!"

Đường Tuyết tuyệt đối không ngạc nhiên: "Ừ." Cô nghĩ thầm, ngàn vạn lần đừng hỏi hỏi cô đang xách cái gì.

Liêu Chấn Vũ: "Lão đại, cậu đang xách cái gì vậy?"

"Bom khí."

"Hà?"

Đường Tuyết nói xong muốn đi, không định nhiều lời. Trong lúc lơ đãng cô nhìn phía sau Liêu Chấn Vũ, phát hiện cách chỗ cậu không

xa là bảo vệ.

Bảo vệ cảnh giác nhìn cô, tay phải ấn dùi cui bên hông, tay trái giữ bộ đàm.

Đường Tuyết: "..."

"Không phải đâu, anh à, anh nghe em giải thích, đây không phải bom khí thật, em chỉ đùa thôi... Không tin anh xem." Đường Tuyết vội vàng chìa túi ra, "Anh xem, tất cả đều là bít tất!"

Bảo vệ vẫn không khỏi nghi ngờ, cầm dùi cui tiến lên phía trước.

Tay nhận túi nilon đen, anh ta mở túi ra, nhìn thấy bên trong thật sự là tất.

Ba đôi, một đôi trắng, một đôi đen, một đôi xanh lục.

Bảo vệ thở phào nhẹ nhõm.

"Sau này đừng ăn nói lung tung, trước đó không lâu chúng tôi vừa diễn tập chống khủng bố xong."

"Vâng vâng!" Đường Tuyết vội vàng gật đầu.

Bảo vệ này là người đi tuần tra mỗi tối, giáo dục Đường Tuyết xong bèn lắc đầu đi mất.

Liêu Chấn Vũ bước đến bên cạnh Đường Tuyết, lặng lẽ nói: "Lão đại, chẳng lẽ cậu là biến thái chuyên chạy đến ký túc xá nam trộm tất?"

"Cậu câm miệng cho tở."

Liêu Chấn Vũ lập tức bày tỏ sự trung thành: "Lão đại yên tâm, tớ sẽ không nói cho người khác biết. Chờ tớ quay về sẽ trộm hết tất của bạn cùng phòng cho cậu."

Đường Tuyết đỡ trán, "Cậu có bị bệnh không?"

"Chỉ cần lão đại vui là tốt rồi, nếu không đủ, tớ còn có thể trộm cả tất của phòng bên."

"Không phải..." Đường Tuyết cảm thấy cần phải giải thích một chút, bằng không ngày mai sẽ có thêm tất thối bị nhét vào người cô, không tiêu hóa nổi. Cô nói, "Tất này là của Lê Ngữ Băng."

Liêu Chấn Vũ nheo mắt, cậu ta phát hiện sự việc không đơn giản bên ngoài: "Tại sao cậu lại trộm tất của Lê Ngữ Băng? Hay là cậu để ý cậu ta?"

"Không phải là trộm, tớ phải giặt tất cho cậu ta."

Liêu Chấn Vũ miệng chữ O kinh ngạc nhìn lão đại nhà mình. Cậu ta giữ nguyên tạo hình, thật lâu sau vẫn chưa hoàn hồn, đứng im như bức tượng điêu khắc.

Đường Tuyết lờm cậu ta: "Có cần kinh ngạc thế không?"

"Lão đại, cậu nói thật với tớ đi." Liêu Chấn Vũ hạ giọng, "Có phải video khóa thân của cậu nằm trong tay Lê Ngữ Băng không?"

Liêu Chấn Vũ nói bậy, hậu quả chính là túi tất đập trên tay cậu ta.

Đường Tuyết vỗ vai cậu ta, "Ngày mai cậu chờ tớ ở chỗ này." Cô quyết định, tất của Lê Ngữ Băng chín ngày tới đều phải đưa cho Liêu Chấn Vũ giặt.

Liêu Chấn Vũ cầu xin nói: "Ngày mai không được, tối mai xã đoàn tớ có hoạt động, không biết mấy giờ mới về."

"Xã đoàn gì cơ?"

"Chính là xã đoàn trượt patin, tớ nói qua với cậu rồi."

Đường Tuyết khẽ gật đầu, đúng là có chuyện đó."Vậy chúc cậu chơi vui vẻ, chơi đã rồi gọi điện cho tớ."

"Lão đại..." Liêu Chấn Vũ còn muốn phản kháng tiếp.

"Vất vả rồi, tớ mời cậu ăn cơm." Đường Tuyết đơn phương quyết định.

*

Ngày hôm sau, Đường Tuyết cứ nghĩ rằng cô phải đợi rất lâu thế nhưng Liêu Chấn Vũ gọi điện cho cô rất sớm.

"Lão đại, tớ bị ức hiếp!" Giọng Liêu Chấn Vũ cực tủi thân.

Chương 21: Quyết đấu

Đường Tuyết nghe Liêu Chấn Vũ nói mình bị ức hiếp, cười ha ha đáp: "Đừng có giờ trò trốn tránh trách nhiệm."

"Thật mà, lão đại, hôm nay ở quảng trường Hồ Quảng, tớ..."

Sau khi bảy trường sát nhập thành Đại học liên kết thành phố Lâm, vấn đề quy hoạch có hơi phức tạp, nhiều khu vực thuộc quyền sở hữu của Lâm Đại nhưng người ngoài cũng có thể tự do ra vào, quảng trường Hồ Quảng chính là ví dụ, nó vốn là quảng trường công cộng để nghỉ ngơi, cư dân xung quanh thường xuyên đến tản bộ khiêu vũ.

Lâm Đại có một số xã đoàn thích hoạt động ở nơi này bởi vì không cần tìm Đoàn trường phê chuẩn, rất tiện lợi.

Địa điểm tập trung của xã đoàn Liêu Chấn Vũ hôm nay chính là ở quảng trường Hồ Quảng, cùng lúc đó, còn một nhóm khác cũng đang trượt patin, là câu lạc bộ trường ngoài.

"Sau đó thì sao? Các cậu đánh nhau hả?"

"Không, nhưng suýt thì đánh thật. Tớ không cẩn thận đụng phải một người trong số họ, bọn họ liền đẩy tớ, mắng tớ. Rồi hai bên gây gổ."

"Về sau thế nào?"

"Sau đó hạ chiến thư."

"... Cái quái gì vậy?"

"Mọi người quyết định so tài, bên thua phải xin lỗi."

"Ừm, người không có chuyện gì là được."

"Lão đại quan tâm tớ, tớ rất cảm động."

"Khi về đừng quên giặt tất."

"..." Cảm động gì đó đều là ảo giác.

*

Buổi tối Đường Tuyết chuyển phát tất của Lê Ngữ Băng đến tay Liêu Chấn Vũ, tiếp theo đánh giá Liêu Chấn Vũ từ trên xuống dưới một lần, hỏi: "Thực sự không bị đánh?"

"Không. Nhưng mà lão đại, bọn họ quá kiêu ngạo, cậu xem." Liêu Chấn Vũ nói xong, đưa di động cho Đường Tuyết, nhân tiện giải thích, "Bọn họ rêu rao chuyện này khắp nơi trên mạng, đăng Weibo, đăng vòng bạn bè, đăng lên diễn đàn trường và thành phố. Đáng sợ hơn là, tớ vừa tìm kiếm thông tin, Câu lạc bộ của họ có người đạt giải trượt patin nghệ thuật. Tớ cảm thấy xã đoàn của mình sắp xong đời rồi."

Đường Tuyết gạt ngón tay, xem nội dung bài đăng, sau đó xem tư liệu của Câu lạc bộ kia, cô xâu chuỗi các sự việc lại: "Ha ha."

"Sao thế?"

"Ngu ngốc, các cậu trai đường cho người ta thì có."

"Có ý gì?"

"Câu lạc bộ mới thành lập cần khuếch trương thanh thế, cố ý bới móc, khơi mào mâu thuẫn, thu hút sự chú ý của mọi người, tuyên truyền khắp nơi... Tất cả đều là chiêu trò PR. Người ta là muốn dìm Lâm Đại dưới chân quảng cáo cho Câu lạc bộ đấy."

"Hơ."

Liêu Chấn Vũ cảm thấy sự tình không ổn, lập tức báo cáo suy đoán của lão đại với xã trưởng.

Xã trưởng cũng đã nghi ngờ như vậy, nhưng vấn đề là, mặc kệ đối phương có PR hay không, bọn họ đã đâm lao thì phải theo lao, hiện giờ chỉ có hai lựa chọn, hoặc là thắng, hoặc là bẽ mặt.

"Tôi đang thử liên lạc xem có thể nhờ thành viên trong đội trượt băng nghệ thuật hỗ trợ không." Xã trưởng đại nhân nói.

Đường Tuyết ở bên cạnh nghe được, thẳng thừng lắc đầu, "Như thế quá liều lĩnh."

Tắt điện thoại, Liêu Chấn Vũ lặng lẽ chọc cánh tay Đường Tuyết, "Lão đại, cậu có cách mà, đúng không? Giúp một chút?"

"Giật tất."

"Được, giật thì giật."

*

Tối chủ nhật, bát quái trên mạng lan truyền chóng mặt như virus, qua một đêm, cả trường học đều biết xã đoàn trượt patin muốn quyết đấu

với người ngoài trường. Nhất thời, người nói mát có, xem kịch có, bày mưu có, toát mồ hôi cũng có, nhưng phần đông là chung kẻ thù, là sinh viên Lâm Đại, không ai muốn nhìn bạn cùng trường bị người ngoài ức hiếp.

Nhất định phải thắng!

Đây là tiếng lòng của rất nhiều người, bằng chứng là họ đang điên cuồng bình luận trong vòng bạn bè.

Chẳng hiểu sao Đường Tuyết cảm thấy vô cùng áp lực.

Ngày quyết đấu ấn định vào thứ hai, Đoàn trường sau khi nghe nói lập tức mở "luồng xanh", từ 5 rưỡi đến 6 rưỡi sân vận động khu Đông do xã đoàn trượt patin toàn quyền sử dụng, thầy phụ trách Đoàn sâu xa căn dặn, trường học mang lại lợi thế sân nhà, hi vọng các sinh viên cố gắng blabla...

Trước giờ xã đoàn trượt patin chưa từng hưởng đãi ngộ lớn như vậy... xã trưởng thật sự được quan tâm mà lo lắng.

Tan học, Đường Tuyết chạy về phía sân vận động, vừa đến đến, ồ, sao đông người thế!

Hầu hết đều là đến xem náo nhiệt.

Ngay cả Lê Ngữ Bằng cũng đến, cậu khoác ba lô một vai, mặc quần áo thể thao màu trắng, nhàn nhã dựa vào cột sắt của hàng rào lưới, thoát nhìn như bức tranh phong cảnh.

Có một số người chính là đặc biệt như vậy, cậu khiêm tốn, yên tĩnh, lẳng lặng không nói nhưng lại khiến người ta không cách nào bỏ qua cậu.

Đường Tuyết không có thời giờ để ý Lê Ngữ Băng, chạy thẳng vào giữa tâm bão.

Lê Ngữ Băng nhìn thấy cô đi qua, lập tức theo sau.

Đường Tuyết đi đến bên cạnh xã trưởng xã đoàn trượt patin, giả mù sa mưa hỏi: "Xã trưởng, bắt đầu chưa?"

"Vẫn chưa, còn chưa quyết định thi gì." Xã trưởng đáp.

Đường Tuyết nhìn thoáng qua chỗ đối diện xã trưởng, nhóm kia có năm sáu người, đều là nam, cầm đầu là người tóc nhuộm màu xám. Cô hỏi tóc xám: "Rốt cuộc là thi cái gì?"

"Còn phải hỏi sao, đương nhiên là thi trượt patin nghệ thuật."

"Trượt patin nghệ thuật không được, không có trọng tài, làm sao mà biết ai thắng ai thua? Muốn phân rõ thắng bại phải gia tăng độ khó chứ? Và lại chẳng may bị thương thì sao? Cậu mua bảo hiểm chưa? Hơn nữa, các cậu có người đạt giải toàn quốc, bây giờ chạy đến ức hiếp lũ nghiệp dư chúng tôi, các cậu có ý gì?"

"Nói vậy, cô muốn thế nào? Không thi trượt patin nghệ thuật thì thi cái gì?"

Đường Tuyết nhún vai, "Thi tốc độ. Tất cả mọi người ở đây làm chứng."

Dứt lời, không ít người xem phụ họa theo.

Tóc xám vui vẻ, trên mặt mang theo vẻ châm chọc, nói: "Em gái, cô coi tôi là đồ ngốc hả? Các cậu đã xin viện trợ từ bên ngoài, bây giờ

định chờ tôi sập bẫy hả?"

Đường Tuyết khoanh tay, học vè mặt của cậu ta, trả lời: "Cậu cũng coi tôi là đồ ngốc hả, rốt cuộc là ai chơi xấu, trong lòng mọi người trong lòng đều rõ ràng." Nói xong, móc thẻ sinh viên đưa cho cậu ta, "Đây là thẻ sinh viên của tôi, nhìn kỹ một chút, dấu đỏ, không phải thẻ giả mấy đồng. Không tin cứ đi tìm giáo vụ điều tra."

Hành động của cô khiến tóc xám sừng sốt, "Cô nói cô thi?"

"Đúng, tôi."

"Cô muốn thi trượt patin tốc độ với chúng tôi?" Tóc xám không tin nổi, nhấn mạnh lại câu hỏi.

"Tôi thì sao, không được à?" Dứt lời, Đường Tuyết đưa mắt nhìn xã trưởng, "Xã trưởng, được không?"

"Được, được..." Xã trưởng cảm thấy người mình bắt đầu đổ mồ hôi.

Tóc xám không hài lòng: "Như vậy sao được, thi với cô, chúng tôi thắng cũng không vẻ vang, gọi nam sinh ra đây, tốc độ thì tốc độ, ai sợ là cháu."

Đường Tuyết cười một tiếng, kiêu ngạo lại ngang tàng, "Tôi nói này, chưa chắc các cậu thắng được nữ sinh như tôi đâu."

Tóc xám nhú mày định lên tiếng, một người đằng sau bỗng đứng ra, nói: "Tôi thi với cô ta."

Đường Tuyết theo tiếng nói nhìn lại, người nọ vóc người tung bình, da hơi ngăm đen, mặc áo khoác đỏ in hình đầu lâu, trông như một rapper trẻ.

Cậu ta đi tới trước mặt Đường Tuyết: "Tôi thi với cô."

"Được."

"Người thua phải khóa thân chạy."

Lời vừa nói ra, xung quanh chấn động, rất nhiều người lú lú phản đối, lên án cậu ta ức hiếp người. Nữ sinh thi trượt patin tốc độ với nam sinh, hầu hết mọi người cảm thấy chắc chắn là thua không thể nghi ngờ, thậm chí có người còn giải thích hộ xã đoàn trượt patin: Cứ một em gái thi đấu, cho dù thua, cũng sẽ không quá mức xấu mặt đúng không? Hành động của xã đoàn trượt patin lần này chính là biết trước sẽ thua nên mới cố gắng hạ thấp cảm giác xấu hổ xuống mức thấp nhất. Để một em gái đến khuấy vũng nước đục, chiêu này tuy không lỗi lạc nhưng vẫn có tác dụng.

Không chỉ quần chúng vây xem, ngay cả tóc xám cũng nghĩ vậy.

Thậm chí, trong lòng xã trưởng xã đoàn cũng nghiêng theo chiều hướng đó.

Đầu lâu nói xong càng khiến cục diện tệ hại hơn, xã đoàn trượt patin Lâm Đại muốn lăn lộn như trước là điều không có khả năng.

Đường Tuyết ngậy người một chút, dùng ánh mắt trịnh trọng hỏi: "Cậu nghiêm túc?"

"Đương nhiên."

Đường Tuyết chỉ mặt cậu ta, "Tôi bội phục dũng khí của cậu. Được, theo ý cậu, thua sẽ khóa thân chạy."

Mọi người ồ lên, chột đồng cảm với cô, em gái này mất lý trí rồi!

Liêu Chấn Vũ sắp rơi nước mắt: "Lão đại, không thể!"

Lúc này, một giọng nói từ trong đám người vang lên, trầm thấp nội liễm, ngữ khí lãnh ngạnh, nghe qua không mấy vui vẻ: "Tôi thi."

Mọi người quay đầu, thấy Lê Ngữ Băng bước ra, cậu đi đến sau lưng Đường Tuyết, nói: "Tôi thi, ai thua người đó khóa thân chạy."

Wow...

Sinh viên vây xem đồng loạt kinh hô. Ngay cả Lê Ngữ Băng cũng xuất hiện rồi! Cậu ấy còn muốn thay em gái này thi đấu! Rốt cuộc cậu ấy và em gái này có quan hệ gì?

Trận đấu hôm nay có vẻ lắm bất ngờ, đáng giá để xem.

Đường Tuyết không ngoái lại, tay đẩy phía sau, vừa vịn đúng ngực Lê Ngữ Băng, rất khí phách cản ngăn cậu. Cô nói: "Không cần. Cậu cầm di động quay video là được, lát nữa cậu ta sẽ phải khóa thân chạy."

Lê Ngữ Băng hơi bất đắc dĩ: "Cậu chớ làm loạn."

"Tôi không làm loạn."

Lê Ngữ Băng nắm cổ tay cô, kéo xuống, "Chẳng lẽ cậu đã quên, bây giờ cậu phải nghe lời tôi nói."

"Cậu đứng một bên xem tôi thể hiện. Ngày mai tôi sẽ nghe cậu nói."

Lê Ngữ Băng trầm mặt, "Họ Đường, sao cậu vẫn tùy tiện như vậy?"

"Họ Lê." Đường Tuyết ngoảnh mặt nhìn cậu, "Lúc này cậu chỉ cần hét "cố lên" cổ vũ tôi là đủ rồi."

Nội tâm quần chúng vây xem... khóc thét, còn đóng phim tình cảm nữa hả! Mẹ nó, muốn xem tiếp...

Rốt cuộc Lê Ngữ Băng không lay chuyển được Đường Tuyết, lùi lại chỗ đám đông. Cậu đứng cạnh Liêu Chấn Vũ, thì thầm với cậu ta: "Lát nữa nếu thua, tôi bế cô ấy chạy, cậu mở đường cho tôi."

"Được!" Liêu Chấn Vũ gật đầu lia lịa, đột nhiên cảm thấy Lê Ngữ Băng cũng không quá đáng ghét.

Tuy cậu ta luôn đối nghịch với lão đại nhưng vào thời khắc quan trọng vẫn còn chút nhân tính...

"Tôi nguyện giết tất cho cậu." Liêu Chấn Vũ chân thành nói.

Trên trán Lê Ngữ Băng nổi đầy vạch đen, "Tôi không đồng ý..."

Chương 22: Lần thứ ba

Rất nhanh xã viên xã đoàn trượt băng đã sơ tán mọi người tránh khỏi đường piste.(*)

(*) Đường piste: như mình gọi nô-m-na là đường chạy thi điền kinh màu đỏ bên ngoài sân vận động.

Hai bên thống nhất trượt quanh sân vận động năm vòng, ai cán đích trước sẽ thắng cuộc.

Đường Tuyết thay giày và mũ bảo hiểm, làm tư thế chuẩn bị xuất phát, đầu lâu cũng vậy.

Trong đám người vây xem có hơn 90% sinh viên trong trường, cộng thêm một số thầy cô đóng giả sinh viên, lúc này đều đang nín thở nhìn hai người trên đường chạy.

Phảng phất như giông tố sắp kéo đến, bầu không khí vô cùng áp lực.

Liêu Chấn Vũ thầm hỏi Lê Ngữ Băng: "Cậu nói xem lão đại tôi có thể lộn ngược dòng thành công không?"

Cậu ta hỏi vậy đại khái là muốn nghe một câu an ủi, nào ngờ Lê Ngữ Băng nhìn bóng lưng Đường Tuyết, lẩm bẩm: "Lưu manh."

Liêu Chấn Vũ: = =

Hạ Mộ Hoan đứng bên cạnh Liêu Chấn Vũ, nhẹ nhàng nói: "Chưa biết được, tất cả đều có khả năng."

Đây mới gọi là an ủi chứ. Khoảnh khắc này. Liêu Chấn Vũ cảm thấy Hạ Mộng Hoan rất giống thiên sứ nhỏ của mình.

Xã trưởng xã đoàn trượt patin đứng trên cỏ, giơ tay, "Chuẩn bị... 3, 2, 1..."

Môn thể thao trượt patin có nguồn gốc từ trượt băng. Giữa trượt băng nghệ thuật và trượt patin nghệ thuật, bởi vì hệ số ma sát của giày và phương thức chịu lực khác nhau rất lớn, không thể thay thế nhau, cho nên Đường Tuyết mới nói xã trưởng bọn họ tìm đội trượt băng nghệ thuật hỗ trợ là vô ích.

Nhưng trượt băng tốc độ và trượt patin tốc độ không giống vậy, mức độ tương tự của hai môn này rất cao, cao đến nỗi có thể tiến hành huấn luyện thay thế. Sân trượt băng bị hạn chế nhiều hơn, vì thế trước kia lúc luyện trượt băng Đường Tuyết còn luyện thêm cả trượt patin.

Nói cách khác, nếu một người trượt trên mặt băng rất nhanh thì đồng nghĩa với trượt trên mặt đất cũng nhanh như thế.

Đường Tuyết luyện trượt băng tám năm, từ lớp 2 đến lớp 10. mấy năm đầu xem như nghiệp dư, giai đoạn sau cơ bản là hướng tới con đường bồi dưỡng vận động viên chuyên nghiệp, có điều chính cô không tiếp tục kiên trì nữa.

Dẫu vậy, hiện giờ thi đấu cùng một người bình thường cũng không có vấn đề gì.

Chính xác, trong mắt cô đầu lâu chỉ tính là bình thường, nghiệp dư trong nghiệp dư. Cô đã điều tra tư liệu Câu Lạc Bộ trượt patin này, lấy được thông tin bọn họ thiên về trượt patin nghệ thuật, không có

chủ công trượt patin tốc độ.

Đó là lí do trong mắt cô bọn họ chỉ giống như gà chết.

Xã trưởng xã đoàn trượt patin hô xong, cánh tay dùng sức phát xuống, đồng thời thổi một hồi còi.

Tiếng còi sắc bén cắt qua không khí, đâm vào màng nhĩ. Hai người trên đường chạy như hai viên đạn được lệnh, "vèo" một cái bắn ra ngoài.

Tình huống lợi ngược dòng trong tưởng tượng của Liêu Chấn Vũ không xuất hiện.

Bởi vì, bắt đầu từ giây thứ nhất Đường Tuyết đã dẫn trước rồi.

Cả đám người im phăng phắc.

Lúc trước im lặng là vì bi quan, lúc này im lặng là vì khiếp sợ.

Bầu không khí yên lặng đến đáng sợ kéo dài hồi lâu mới có người than thở: "Mẹ nó."

Tiếp theo cả khán đài dậy sóng bằng những từ ngữ như "Mẹ nó", "Trâu bò", "Cố lên".

Liêu Chấn Vũ vỗ đồ bàn tay, "Lão đại cố lên!"

Đường Tuyết khom người, mắt nhìn phía trước, hai chân phát lực trượt luân phiên, cơ thể và cánh tay đóng đưa theo nhịp, tạo ra động lực lớn nhất. Để giảm bớt sức cản của gió, cô mặc quần áo thể thao bó sát, lúc này hai đùi thoát nhìn vô cùng bắt mắt, khỏe mạnh lại xinh đẹp.

Cô trượt hết một vòng, trượt qua chỗ mọi người, tất cả đều xôn xao, hò hét ầm ĩ nhưng cô không mấy may bị ảnh hưởng, vẫn đầu vào đấy, ánh mắt như điện.

Lê Ngữ Bằng quan sát ánh mắt cô.

Tựa như một con chim ưng lần đầu đi săn, trầm tĩnh, chuyên chú, ngây ngô, sắc sảo.

...

Năm vòng chỉ diễn ra trong vài phút, khi Đường Tuyết vượt qua vạch đích, mọi người vỗ tay hoan hô. Cô đắc ý, giảm tốc rồi ngoặt trở về, lần lượt đập tay mọi người, mặc kệ có quen hay không, cứ đập tay trước hãy nói.

Quần chúng vây xem cũng không ngần ngại, ào ào đuổi tay tranh cướp cái đập tay của cô.

Lê Ngữ Bằng rất bội phục Đường Tuyết. Một màn gà mổ nhau lại bị cô biến thành Thế vận hội Olympic long trọng.

Đường Tuyết còn chưa ăn mừng đủ, không biết là ai vướng chân cô khiến giày patin chênh vênh, cơ thể bất ngờ nghiêng lệch, mắt thấy chuẩn bị té ngã.

Vào đúng thời khắc quan trọng, có người vươn tay kéo cô lại. Người nọ nắm chặt tay cô, lực rất lớn, Đường Tuyết bắt lấy tay cậu ta, mượn cơ hội điều chỉnh tư thế, lập tức đứng thẳng bằng như cũ.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đúng là sợ bóng sợ gió.

Sau đó giương mắt nhìn chủ nhân cánh tay.

Ánh mắt cứ thế chạm vào đôi mắt nai kia.

Lần thứ ba rồi...

Đường Tuyết thoáng sửng sốt, không nhìn được mà mỉm cười.

Cậu ta cũng cười, lần này cậu cười rất thoải mái, sắc mặt đỏ ửng, môi khê cong lên, lộ ra hàm răng trắng đều, lúm đồng tiền bên má trái càng rõ hơn. Cậu ta vừa cười, vừa nháy mắt với cô, con ngươi đen láy, ánh mắt tựa sương sớm theo gió lăn trên lá sen, ướt át lại sinh động.

Cậu ta giật mình, Đường Tuyết cúi đầu nhìn, bất giác phát hiện mình vẫn còn đang nắm chặt tay người ta. Cô hơi ngượng ngùng, vội vàng buông tay cậu.

Cậu ta nới tay, từ trong túi xách lấy ra một thứ.

Sau đó, trong tay Đường Tuyết có thêm một chai sữa đậu nành.

Đường Tuyết vui hẳn lên, thầm nghĩ người này thật thú vị.

Cô đang muốn trò chuyện với cậu, đám người bỗng xông xáo, ngay sau đó là tiếng hét cao thấp nối tiếp nhau: "Khò thân chạy, khò thân chạy, khò thân chạy..."

Ồ, thì ra đầu lâu đã trở lại.

Đầu lâu cực kỳ bất hạnh, vừa rồi bởi vì sốt ruột còn vấp ngã, áp lực tâm lý tăng vọt tới tận đích. Tại đích, không có ai ủng hộ cho sự kiên trì của cậu ta, tất cả mọi người đều đang đợi cậu ta chạy.

Chẳng giống với trên tivi tẹo nào.

Đường Tuyết dẫm giày patin đi đến trước mặt đầu lâu, cười nói: "Có phục hay không?"

Sắc mặt đầu lâu rất khó coi, đứng sững một chỗ, không nói lời nào.

Tóc xám bình tĩnh hỏi Đường Tuyết: "Rốt cuộc cô là ai?"

"Autobots."

"..."

Tóc xám bị sét đánh.

"Đừng nhiều lời." Đường Tuyết khoanh tay, nhìn về phía đầu lâu, "Khỏa thân chạy nhanh chút, chúng tôi còn đi ăn cơm."

Lời này vừa nói ra lập tức nhận được phụ họa.

Đánh cược bị thua không phải chuyện gì mất mặt, nhưng nếu thua xong bỏ chạy thì không cần làm đàn ông nữa. Cuối cùng đầu lâu vẫn chọn chịu phạt.

Cậu ta nhắm mắt cởi từng món đồ, về sau chỉ còn độc một cái quần lót.

Dưới quần áo của đầu lâu chính là quần lót Spongebob Squarepant(*).

(*) Nhân vật chính trong phim hoạt hình cùng tên (Tiếng Việt: Chú bọt biển tinh nghịch) do Derek Drymon sản xuất.

Thật sự là, tuyệt đối em gái nó không ngờ đến...

Đầu lâu bình nứt không sợ bể, mặc quần lót đi mấy chục mét trên sân vận động, vừa đi vừa lắc hông. Cậu ta đưa lưng về phía mọi người, theo bước chân cậu ta, cơ mông bị tác động, khuôn mặt và ánh mắt Spongebob Squarepant cũng di chuyển, phảng phất như đang sống, nhếch mép, nháy mắt với mọi người.

Hôm nay, nhóm người chứng kiến trên sân vận động đều lưu lại bóng ma tâm lý, cảm thấy bản thân giống như đang bị một cái quần lót đùa giỡn.

Khỏa thân chạy xong, tóc xám chủ động giảng hòa với xã trường xã đoàn trượt patin. Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, sinh viên da mặt mỏng, dễ dụ, lúc này nói mấy câu hay ho, dùng biện pháp hoà bình khiến sóng gió lắng nhanh hơn, giảm thiểu tối đa ảnh hưởng tiêu cực với Câu lạc bộ của bọn họ.

Cuối cùng sự việc cũng đi tới hồi kết, đám người cũng dần dần giải tán.

Đường Tuyết cầm chai sữa đậu nành, hết nhìn đông lại nhìn tây, mãi mà không thấy người kia.

"Còn chưa biết tên mà." Cô thì thảo lẩm bẩm.

Lê Ngữ Băng thừa dịp cô ngăn người, thuận tay lấy đi sữa đậu nành từ tay cô, khi Đường Tuyết hoàn hồn, cậu đã vặn nắp chai ra uống một ngụm.

Tuyết đối không coi mình là người ngoài.

"Này!" Đường Tuyết hơi mất hứng.

Miệng Lê Ngữ Băng đầy sữa, quai hàm phồng lên. Cậu rũ mắt, nuốt xuống.

Ưc ực.

Âm thanh rõ mồn một.

Đường Tuyết nghiêng răng, "Cậu..." Nói xong một từ bỗng nghẹn lời.

Tầm mắt Lê Ngữ Băng dừng ở trên mặt cô, cậu nhìn cô, ánh mắt trong trẻo, bình tĩnh, chưa bao giờ nghiêm túc đến vậy.

Vốn dĩ Đường Tuyết muốn mắng người, nhưng cậu như vậy khiến cô không quen chút nào, cô không mắng mà chỉ mạnh miệng: "Làm sao?"

"Tại sao không trượt băng nữa?" Lê Ngữ Băng hỏi.

Đường Tuyết giật mình, lập tức quay phắt đi, tức giận nói, "Mắc mớ gì đến cậu."

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 23: Chó khác đường

Lê Ngữ Băng quan sát biểu tình của Đường Tuyết, không hỏi thêm, cậu đưa tay vặn nắp bình sữa đậu nành, tùy tiện nói ra: " Tất cả sổ sách tôi còn chưa tính với cậu."

" Cái gì tất, tôi không hiểu cậu đang nói gì!"

Lê ngữ Băng nắm cái bình giơ tay lên, dùng nắp bình giữ lại cầm Đường Tuyết, dùng chút lực hướng lên, khiến Đường Tuyết phải hất cằm: "Cậu giả bộ cái gì hả? "

Với động tác này, để khiến mình không có cảm giác bị cậu ta khinh bạc, cô tức giận đẩy một tay giữ bình của cậu ra, trừng mắt nhìn cậu: " Cậu bị tâm thần hả? Đừng tưởng rằng tôi không dám đánh cậu."

Cô tròn tròn mắt, con ngươi vừa đen vừa sáng, dáng vẻ giống như một con thú cưng nhỏ, như mèo hay là một loại thỏ gì đó. Lúc này cả người cô căng cứng như gặp phải đối thủ mạnh. Đường cong khuôn mặt thiếu nữ mềm mại, sung mãn, da thịt bị nắng chiều đập lên đó một tầng chanh hồng. Nếu nhìn lên trên, ba phần như là tức giận, bảy phần như thiếu nữ đang thẹn thùng.

" Cậu dám không nghe theo?". Lê Ngữ Băng từ tốn nói.

Đường Tuyết cứng cổ lên, có phần kiêu ngạo: "Nếu tôi không thì sao?"

"Tôi sẽ phạt cậu." Lê Ngữ Băng nói, cũng không đợi cô kịp phản ứng, đột nhiên vòng tay, bóp mặt cô.

Đường Tuyết:"... "

Ngón tay cậu mang theo nhiệt độ, chèn ép trên da mặt cô, cảm giác đó không đau nhưng đã để lại cho cô cảm giác nhục nhã

Lê Ngữ Băng thả tay xuống vòng về sau, Đường Tuyết xoa mặt, xạm mặt lại nhìn cậu: "Lê Ngữ Băng, cậu có phải bị biến thái không vậy? "

Cậu không để ý cô, quay người rời đi, một tay vịn trên vai ba lô, tay còn lại nhàm chán mà tung bình sữa đậu nành.

Đường Tuyết trượt giày đuổi theo, đi theo bên cạnh cậu, trong giọng nói chứa đầy sự phòng ngừa:" Lê Ngữ Băng, tôi khuyên cậu, cậu đừng nên yêu tôi nha, hai chúng ta không thích hợp, dù sao người chó khác đường."

Lê Ngữ Băng đột nhiên cười hừ, liếc mắt nhìn, ánh mắt tràn ngập sự khinh thường: " Tôi làm phiền cậu về soi lại gương đi. Cậu yên tâm, nếu nữ nhân trên thế giới này chết hết tôi cũng sẽ không tuyển cậu."

Đường Tuyết ôm một cánh tay gật gù:" Cũng đúng, cậu còn có thể chơi gay mà."

Lê Ngữ Băng:=_=_

Đường Tuyết sờ cằm, lắc đầu nói: "Tôi thì lại không giống cậu. Nếu đàn ông trên toàn thế giới này chết hết, tôi sẽ chừa cậu ra, tôi sẽ..."

Mi mắt Lê Ngữ Băng run run:" Cậu sẽ thế nào? "

Đường Tuyết híp mắt cười:" Tôi sẽ đem cậu giam lại, trước tiên là đánh cho một trận. "

Lê Ngữ Băng trợn trắng mắt:" Bệnh tâm thần. "

" Sau đó..". Cô đột nhiên cười hắc hắc, tiếng cười chứa đầy ý định xấu, lộ ra nét dâm dăng.

Lông mày Lê Ngữ Băng nháy mọi cái, nghĩ thầm chẳng lẽ cô định đánh xong lại muốn cậu..? Thật là biến thái!

Đường Tuyết:" Sau đó tôi sẽ cho cậu xem tiểu đệ của cậu có sự lợi hại như thế nào? "

Lê Ngữ Băng: "..."

Đường Tuyết:" Sau đó nữa, để cho người ta đem đời đời con cháu của cậu thu thập lại, lưu lại trong bệnh viện, về sau nếu có nữ nhân nào muốn sinh con thì đến đó lấy mọi phần mà thụ tinh nhân tạo."

Lê Ngữ Băng:"..."

Thật sự là một bộ não rất là độc đáo.

Đường Tuyết một mặt biểu cảm nhìn Lê Ngữ Băng: "Cậu nhìn xem, trong đầu cậu toàn là ý nghĩ chơi gay. Tôi là vì lo lắng cho việc kéo dài đại nghiệp của nhân loại chủng tộc."

Lê Ngữ Băng tức giận nói:" Ai nghĩ chơi gay?"

Đường Tuyết mặc sức tưởng tượng, cảm giác không tẻ, huyết sáo rồi trượt đi.

Lê Ngữ Băng nhìn theo bóng lưng cô giẫm lên vòng trượt, cậu đột nhiên nghĩ đến. Nhìn lại phía bên trong thao trường.

Một bên ở nơi đó, Liêu Chấn Vũ cùng Hạ Mộng bị lãng quên còn cầm trong tay đồ vật của Đường Tuyết, nhìn về phía cậu.

Lê Ngữ Băng sờ sờ mũi, liếc mắt lên trời một cái, làm bộ như không lúng túng, quay người đi.

Đêm đó, sự kiện quyết đấu ngay tại vòng bằng hữu trên bãi tập được truyền đi, mọi người đều biết. Đường Tuyết cũng bởi vậy mà được nhắc đến tên, thậm chí có người thêm cô trên Wechat mà thổ lộ. Ngày thứ hai lúc ăn cơm tại nhà ăn, có vị học tử nhận ra cô, chủ động mua cho cô cái đùi gà.

Đường Tuyết ăn đùi gà không khỏi đắc ý, hỏi Lê Ngữ Băng: " Lê Ngữ Băng, cậu ở trường cũng được coi là một nhân vật nổi danh, trên đường có người đưa cho cậu hơn một cái đùi gà sao? "

Lê Ngữ Băng không thèm để ý đến cô. Hôm nay tinh thần cậu có chút uể oải, đều tại vì đêm hôm qua gặp ác mộng.

Từ trên bàn ăn, Liêu Chấn Vũ nâng đầu lên, nói với Đường Tuyết: "Lão đại, ngày mai câu lạc bộ Sướng Thiên của chúng ta mời khách, cậu có đến không? "

Đường Tuyết khó hiểu: "Câu lạc bộ các cậu liên hoan, tôi tới làm gì? "

" Không phải câu lạc bộ liên hoan mà là trường câu lạc bộ nghĩ mời khách khoản đãi vì đã cứu câu lạc bộ lần này."

" Vậy ư, mấy giờ "

" Sáu giờ, a đúng rồi..". Liêu Chấn Vũ nói đến đây, trên mặt đột nhiên

tràn đầy sự thần bí rạo rức, hạ giọng nói:" Cậu có vẻ coi trọng cái tiểu khả ái kia nhỉ? "

Đường Tuyết bị nói đến sừng sốt một chút:" Cái gì tiểu khả ái? "

" Thì là cái kia đó, chúng ta ăn bữa khuya cùng lúc cậu cầm sữa đậu nành, cậu quên rồi hả? Cậu ta là trượt đội, cũng tại hôm qua, cậu cũng không thấy được? "

" Cậu ta hôm qua đi làm cái gì? "

" Trưởng câu lạc bộ từ đầu đã nghĩ không phải mời trượt đội hỗ trợ nha, vì thế cho nên đã mời cậu ta. Nghe nói Dụ Ngôn này là thiên tài thiếu niên, năm nay mới 17 tuổi. Lão đại, cậu muốn trâu già gặm cỏ non? "

Đường Tuyết dùng lưng đũa đánh đầu Liêu Chấn Vũ một cái:" Nói mò gì đâu, tranh thủ thời gian ăn cơm đi. "

Liêu Chấn Vũ cúi đầu ăn cơm, lại ngẩng đầu lên hỏi cô: "Cái đó, lão đại cậu có muốn đi cùng hay không đấy? "

" Đi, vì cái gì không đi. "

Lê Ngữ Băng yên lặng ở một bên ăn cơm, nghe đến đó, lỗ mũi phát ra tiếng hừ nhẹ nhàn nhạt.

Chương 24: Phá hư cùng khiêu khích

Câu lạc bộ trượt băng trường lần này mời khách đúng là có thành ý, cố ý đặt phòng sớm. Phòng ăn bên trong sân trường đại học luôn luôn khó đặt trước, không hiểu làm sao mà đặt được.

Đường Tuyết chậm 2 phút, lúc cô đến, phát hiện trong phòng đã không ít người ngồi vây quanh các bàn. Cô mở cửa, ánh mắt của toàn phòng nhìn về phía cổng, vị trí gần cửa nhất có người lắc lắc đầu nhìn cô. Cô cùng mọi người trong phòng chào hỏi, cậu ta nhìn cô cười cười, má trái nổi lên cái má lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Đường Tuyết cùng mọi người nói chuyện một lúc, như không có việc gì đi vào, gặp chỗ trống bên cạnh Dụ Ngôn, từ từ ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, cô nghe người bên cạnh nói một câu:" Xin chào."
"

"Xin chào, tôi tên Đường Tuyết."

" Tôi biết. " Cậu ta khẽ nhếch khóe miệng:" Tôi gọi Dụ Ngôn."

"Tôi cũng biết."

Hai người ngồi nói chuyện cùng nhau, tại phía đối diện Liêu Chấn Vũ chớp chớp mắt nhìn Đường Tuyết, biểu cảm sâu xa trông thấy. Hắn đem bộ đồ ăn vặt ở bàn quay pha lê trong suốt trước mặt mình, đến trước mặt Đường Tuyết.

Đường Tuyết mở bộ đồ ăn ra, triển khai cốc đĩa.

Dạ Ngôn cầm cái chén không qua cho cô, cầm theo ấm trà sau đó rót một chén nước.

Đường Tuyết ở bên cạnh cậu khẽ nhìn. Ngón tay cậu đặt trên chén sứ màu trắng. Nơi ánh đèn chiếu xuống, đầu ngón tay phản xạ nhàn nhạt chút quang trạch, tạo một cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Dạ Ngôn đem nước đẩy lên trước mặt Đường Tuyết, bắt gặp ánh mắt Đường Tuyết rơi trên tay mình, có chút ngượng ngùng mà rút tay về.

Liêu Chấn Vũ có chút bội phục lão đại nhà mình. Một ánh mắt cũng có thể đùa giỡn người ta.

Trưởng câu lạc bộ đem thực đơn đến:" Mọi người gọi món đi, đừng khách khí."

Chờ món ăn được đưa lên, Đường Tuyết lại với mọi người cùng nhau nói chuyện. Vốn tính cô thân thiện, với ai cũng có thể nói một vài câu, không quan tâm có biết hay không.

Dạ Ngôn ngồi bên cạnh cô, yên tĩnh nghe bọn họ nói chuyện tào lao.

Bầu không khí rất hòa hợp, đến tận khi có người mở cửa.

Đường Tuyết tưởng rằng phục vụ bùng thức ăn lên, vừa nghiêng đầu liền trông thấy Lê Ngữ Băng.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, cô nhanh chân đứng lên đóng cửa lại. "Chắc là người đi nhầm."

Trưởng câu lạc bộ trượt Băng đầy mồ hôi ngăn cản cô:" Đường Tuyết à, không sai, không sai, Băng Thần là tôi mời tới." Âm thanh có phần nâng lên gọi:" Băng Thần, Băng Thần mau vào."

Lê Ngữ Băng nghe được tiếng trưởng câu lạc bộ vậy gọi, một lần nữa đẩy cửa bước vào.

Trưởng câu lạc bộ kia thật cao hứng, vẻ mặt tràn đầy tươi cười," Băng Thần, ta còn tưởng rằng cậu không tới. Nhanh! Đem thêm ghế. Lát sau thức ăn sẽ được đem lên. À, cậu xem thực đơn một chút, còn muốn ăn cái gì cứ việc gọi."

Trong phòng có một cái ghế thừa, Lê Ngữ Băng kéo qua một thanh, kẹp ở giữa Đường Tuyết và Dụ Ngôn:" Nhường một chút, thêm chỗ ngồi."

Đường Tuyết ngồi lù lù trên ghế bất động, làm bộ nghe không hiểu tiếng nói của cậu. Kết quả Lê Ngữ Băng trực tiếp cúi người, đưa cô cùng chiếc ghế rời khỏi mặt đất.

Đường Tuyết:"..."

Lê Ngữ Băng xách cô xê dịch theo hướng bên cạnh, trống đi một không gian.

Cậu dọn xong chiếc ghế, miễn cưỡng ngồi xuống. Không gian quá nhỏ, hơn nữa thân hình Lê Ngữ Băng cao lớn, sau khi ngồi xuống, ba người ngồi cạnh rất chật chội. Dụ Ngôn cảm giác như chân mình dán vào chân Lê Ngữ Băng.

Dụ Ngôn yên lặng xê dịch về hướng bên cạnh.

Hôm nay Đường Tuyết tâm tình tốt đều bị Lê Ngữ Phong làm hỏng,

cơ thể cô khẽ lại gần cậu, nhỏ giọng:" Cậu tới đây làm gì?"

Lê Ngữ Băng nghiêng người nói nhỏ tai cô:" Hình như tôi là người được mời đến."

"Cậu bình thường không phải nhàm chán các bữa tiệc loại này sao? Sao lại đổi tính rồi? "

Đường Tuyết liếc mắt suy đoán trong lòng, Lê Ngữ Băng này chắc hẳn phải có động cơ.

Đồ ăn lục tục ngo nghoe đi lên, Lê Ngữ Băng lại ghé bên tai Đường Tuyết nói:" Gắp đồ ăn cho tôi."

Đường Tuyết không thể tin được cậu ta có thể mặt dày mà yêu cầu như vậy được:" Cút. "

" Kẹp một đĩa một khối tiền."

" Cút "

" Hai khối. "

" Mau cút "

" Năm khối, mười khối, hai mươi khối. "

Phanh_____

Đường Tuyết vỗ bàn một cái đứng lên.

Tất cả mọi người đều bị cô dọa giật mình.

Cô túm lấy cánh tay Lê Ngữ Bằng kéo ra ngoài:" Cậu ra ngoài cho tôi. "

Lê Ngữ Bằng cũng không phản kháng mà cứ để cô kéo ra khỏi phòng. Đường Tuyết dắt hần qua 6 đường quặt 7 đường rẽ, tìm tới một cái góc, đẩy cậu vào tường.

" Lê Ngữ Bằng ".Đường Tuyết chỉ chỉ cậu:" Tôi thấy cậu nên đổi tên là Lê Có Bệnh. Cậu xem bị bệnh gì thì tranh thủ thời gian đi điều trị. Đừng chạy ra ngoài, gây nguy hại cho xã hội."

" Gấp đồ ăn cho tôi, năm mươi khối tiền một lần."

"..." Đường Tuyết nắm chặt cổ áo cậu:" Cậu rốt cục muốn làm gì? "

Lê Ngữ Bằng mỉm cười:" Đừng cho là tôi không biết cậu định làm gì, người ta vẫn là trẻ vị thành niên, cậu hạ thủ được không? "

Đường Tuyết chống nạnh, trừng cậu:" Không nói trước được tôi đối với cậu ta có phải thật vậy hay không có ý.... Vấn đề là tôi muốn thì mắc mớ gì đến cậu? "

" Đồ cậu muốn có được, tôi đều muốn phản đối."

" Vậy tôi muốn trở thành kẻ nghèo hèn.

" Tốt. Đáp ứng cậu, vài ngày nữa cậu sẽ trở thành kẻ nghèo rớt mùng tơi.

Đường Tuyết lười nhác đấu võ mồm với cậu, nàng nắm tóc:" Cậu, thật mẹ nó là cái đồ yêu nghiệt. "

" Gấp đồ ăn cho tôi, một trăm khối tiền một lần.

....

Lúc hai người trở lại phòng khách, Đường Tuyết điên cùng gấp thức ăn cho Lê Ngữ Băng, rất nhanh một tòa núi nhỏ thức ăn được chất trước mặt hắn.

Lê Ngữ Băng dùng giọng điệu vừa nhẹ nhàng lại ngọt ngào nói:" Không muốn gấp, tôi sẽ không ăn hết."

" Đừng. Cậu quên lúc ở Cao lão trang một hơi có thể ăn bao nhiêu cái bánh bao. Tôi tin tưởng thực lực của cậu. "

Trưởng câu lạc bộ nhìn hai người, biểu cảm có chút mập mờ. Dù Ngôn nghiêng đầu quan sát bọn họ, trong lúc vô tình bắt gặp ánh mắt Đường Tuyết thối ra, trong mắt liền hiện lên chút lo lắng.

Đường Tuyết sừng mặt lên, nhìn cậu làm vẻ mặt bất đắc dĩ.

Liêu Chấn Vũ nâng má, cảm giác con đường tình cảm của lão đại thật khó hiểu.

Một bữa cơm ăn xong, mọi người dọn dẹp đồ đạc ra về, Đường Tuyết nhìn Lê Hướng Băng giơ một ngón trỏ:" Mọi vạn khối. " Nói xong cũng không để ý đến cậu, cùng bọn Liêu Chấn Vũ xuống lầu.

Lê Ngữ Băng chụp lấy túi bọn họ. Cậu chân dài người khác bình thường bước nhanh nhưng cậu tựa như là tản bộ, nhanh nhẹn thông suốt, có một loại khí chất như lão đại gia đi dạo trong công viên.

Xuống lầu sau, Đường Tuyết cùng Liêu Chấn Vũ đi dắt xe, xe của Đường Tuyết hiện tại cũng là xe nhất tộc, trước đó đã mua bằng tám mươi khối tiền.

Dụ Ngôn đứng bên cạnh xem bọn họ mở khóa, đáy mắt mang theo sự ngạc nhiên và khâm phục.

Đường Tuyết thấy cậu đứng ngốc ở đấy, hỏi:" Xe của cậu đâu?"

" Tôi đi bộ tới."

" Vậy cậu trở về kí túc xá thật lãng phí thời gian. " Đường Tuyết nhìn bên cạnh chỉ chỉ:" Nếu không ngại cùng nhau đi xe đạp."

Hắn mím cười khóe miệng:" Để tôi tự đi cũng được."

Đường Tuyết đem khóa xe ném vào

O bên trong khung xe, nâng nười lên nhìn kĩ cậu, đột nhiên vui lên:" Tôi nói, cậu chẳng lẽ là không biết đi xe đạp?"

Dụ Ngôn bị cô nói trúng, khuôn mặt khế đỏ:" Tôi không có thời gian học."

Cậu quay mặt đi, Đường Tuyết đẩy xe đi bên cạnh cậu nói:" Vậy tôi chờ cậu đi, dù sao cũng tiện đường! "

" Không cần, tôi rất nặng."

" Không sao." Đường Tuyết chỉ chỉ Liêu Chấn Vũ:" Cái tên mập mập cũng đều là tôi chờ đấy."

Liêu Chấn Vũ vô tội nói:" Lão đại, cậu sờ lương tâm mà nói, tôi nào có mập? "

Đường Tuyết cười hì hì chỉ vào sau xe mình:" Đi lên đi, mau lên, cam

đoan không quảng cậu đi."

Dụ Ngôn cười cười ngồi lên xe của cô, Đường Tuyết dùng sức đạp một cái, bánh xe cũng từ từ di chuyển.

Lê Ngữ Băng đứng tại cửa phòng ăn, ôm cánh tay đưa mắt nhìn hai người họ rời đi.

Liêu Chấn Vũ thấy trên môi cậu khế nở một nụ cười lạnh, thắc mắc nói:" Lão đại thường ngày như hổ, mà sao cũng thật là đào hoa."

Đường Tuyết đạp như trâu như bò, đúng là không thuận lợi như vậy. Mặc dù Dụ Ngôn nhìn gầy teo nhưng rất nặng...

Cũng có thể lí giải, trên người cậu đều là cơ bắp, cơ bắp nặng hơn mỡ thịt nhiều.

" Dụ Ngôn, cậu cao bao nhiêu?" Đường Tuyết hỏi cậu.

" Một mét bảy tám." Dụ Ngôn đáp

" Cậu còn chưa trưởng thành đâu, còn có thể cao hơn nữa."

" Tôi không muốn cao hơn nữa."

" Ơ. Tại sao vậy?"

" Trọng tâm quá cao, dễ dàng ngã sắp xuống."

Đường Tuyết cũng đã hiểu, cậu là đang nói về trượt băng, với trượt băng nghệ thuật mà nói, thân cao đúng là gây khó khăn trong

phương diện này. Cô an ủi cậu:" Không sao, ảnh hưởng cũng không quá lớn mà. Với lại thân cao, đôi chân dài nhìn rất vừa mắt."

" Ừm."

" Nhưng bây giờ trông cậu cũng rất đẹp trai. " Cô nói bổ sung.

Dụ Ngôn khẽ " Ừ " một tiếng, mang theo ý cười. Khẽ cười bởi vì ngại ngùng mà khắc chế, bởi vì ôn nhu mà động nghe. Đường Tuyết có chút say mê, nghĩ thầm chờ sau này hai người thân quen, cô muốn sờ sờ lúm đồng tiền của cậu.

Đúng lúc này, Lê Ngữ Băng cưỡi xe chạy qua, lúc đi qua hai người còn cố tình:"Nha

" một phát, giọng điệu rất là ngả ngớn.

Đường Tuyết xem chút bị té từ xe đạp xuống.

" Bệnh tâm thần. " Cô mắng một câu.

Lê Ngữ Băng cũng không giận, phảng phất khoe khoang, đạp xe đạp lại nghỉ một chút rồi hất bọn họ ra.

Đường Tuyết liền cảm giác, cái tên tiểu tiện nhâ Lê Ngư Băng này, cái đuôi nhỏ lại vểnh lên trời.

Đúng là ba ngày không bị ăn đánh liền ngoi lên đầu.

Chờ đấy, ba ba đến dạy cậu làm người...

Chương 25: Vé vào cửa

Gương mặt Đường Tuyết thấy rõ sự gian xảo, nói: " Cậu có biết nhược điểm lớn nhất của Lê Ngũ Băng là gì không? "

Hạ Mộng Hoan cười cười: " Tôi chính là nhược điểm của tất cả nam nhân. "

Đường Tuyết:=_=_

Hạ Mộng Hoan luôn coi trọng cô, bên cạnh cô lại như một đại lưu manh.

Đường Tuyết: " Tôi rất hiếu kì không biết trước đây cậu đã xảy ra những việc gì đó. "

Hạ Mộng Hoan khoát tay áo: " Một lời khó nói hết, một lời khó nói hết. "

Vài ngày sau, Đường Tuyết dẫn Lê Ngũ Băng đến một nơi yên lặng, hẻo lánh. Nơi này trước kia là một mảnh ruộng thí nghiệm của một lão nông nông nghiệp, về sau hoang phế, cải tạo thành một tiểu hoa viên. Trong đó trồng cây phong với cây đào. Sắc đỏ lửa của lá phong, rải trên mặt đất là màu xanh của cỏ dại, sắc trẻ của cúc non. Nếu nhìn quanh, phong cảnh cũng không tệ.

Mặt trời rất lớn, người đứng trong cảnh sắc như vậy, làn da trông cũng đặc biệt tốt. Lê Ngũ Băng nhìn mặt Đường Tuyết, cảm giác như

hiện tại cũng không đen lắm.

Đường Tuyết hí mắt nhìn Lê Ngữ Băng, tay chấp sau lưng nói:"
Tiểu Băng Băng~~~" Trong ngữ khí có phần rợn rợn.

Lê Ngữ Băng tê dại da đầu một hồi, gõ đầu cô:" Nói tiếng người."

Cô bị cậu gõ đến nghiêng người một cái, cũng không giận, trên mặt tràn đầy nụ cười rạo rức, nói:" Hôm nay là sinh nhật cậu đấy. "

" Ừm." Lê Ngữ Băng không ngờ Đường Tuyết lại nhớ kĩ sinh nhật của mình như vậy.

"À". Cô đưa bàn tay đến trước mặt cậu:" Quà sinh nhật của cậu đây."

Lê Ngữ Băng rũ mắt nhìn cái nhìn cái hộp trong tay cô. Bọc bốn phía là màu tím nhạt, to vừa bằng bàn tay của cô. Cậu khẽ nâng mi, nghĩ lại nhiều năm trước cô cũng đã tặng quà sinh nhật cho mình.

Là một vật rất đặc biệt, đặc biệt đến buồn nôn.

Lê Ngữ Băng bất động đứng đấy, hơi kéo khóe miệng:" Cậu lại có hảo tâm như vậy sao? "

"Chắc chắn rồi, tôi còn đang trong thời gian chờ được cậu phát lương mà." Đường Tuyết khẽ nháy mắt:" Cậu mở quà ra xem đi!"

Cậu đón lấy, mở hé nắp hộp.

Nằm trong hộp có một con tắc nhỏ màu hồng phấn.

Tắc con vừa béo vừa mập mạp, chắc là vì đói bụng, không ngừng nhúc nhích thân thể, bò quanh chiếc hộp, hình như có ý muốn leo

ra.

Lê Ngữ Băng buồn nôn một trận, trên mặt lại không có biểu cảm gì. Đem nắp hộp đóng kín, tiện tay ném đi.

Chiếc hộp bay tự do, rơi vào thùng rác trống ven đường vang một tiếng.

Lê ngữ Băng phản ứng như vậy, không giống với mong chờ của Đường Tuyết chút nào. Cô rõ ràng nhớ kĩ, Lê Ngữ Băng sợ nhất là sâu róm. Cô cứ tưởng sâu róm có thể không chế cậu.

" Cậu ". Cô chỉ chỉ thùng rác, bộ mặt không thể tin được:" Có phải cậu không thấy rõ đồ bên trong không? "

Lê Ngữ Băng ôm cánh tay nhìn cô, kéo khóe miệng:" Cậu đã nghe qua chẩn đoán trị liệu tinh thần chưa? "

" Là cái quỷ gì?"

" Bóng ma tâm lí về sâu róm tôi đã trị liệu và khỏi hẳn rồi."

" Tại sao lại có người làm ra việc nhàm chán như vậy cơ chứ? "

Đường Tuyết cực kì thất vọng, rũ mặt xuống, bắt đầu đi qua lật thùng rác.

Lê Ngữ Băng hỏi:" Cậu làm cái gì vậy?"

" Tầm con là tôi mượn từ phòng thí nghiệm." Cô vừa lật thùng rác vừa trả lời.

" Cậu trộm? "

Đường Tuyết trừng mắt liếc cậu một cái, "Chớ nói nhảm, người đọc sách sao có thể gọi là trộm."

Thùng rác trống không, cô rất nhanh đã đem tầm con trở về, nhẹ nhàng phủi bụi trên chiếc hộp.

Sau đó bước đi đem theo tầm con.

Lê Ngữ Băng đưa mắt nhìn bóng lưng cô rời đi, đợi cô đi xa hẳn, cậu đột nhiên thở nhẹ ra, thân thể nãy giờ căng cứng như lò xo cuối cùng cũng được thư giãn.

Tay chân cậu có cảm giác như sắp nhũn ra, lấy tay đỡ lấy cây phong ven đường, lấy tay lau trán, phát hiện toàn là mồ hôi.

" Sớm biết là cậu sẽ làm vậy." Lê Ngữ Băng nhìn về phía bóng lưng Đường Tuyết nói:"Đồ đần."

Đường Tuyết trở về phòng ngủ, sau đó đem tầm con tặng cho hai bạn cùng phòng Triệu Cần và Diệp Liễu Oanh. Tầm con đúng là đồ trộm được, nhưng là do hai bạn cùng phòng học nông nghiệp trộm. Một người là học công trình nông nghiệp học, người kia là học viên thí nghiệm bồi dưỡng chủng loại, nghe nói có thể thái sắc tơ tầm.

Diệp Liễu Oanh cầm tầm con, đối mặt Triệu Cần, hai người phía sau Đường Tuyết nháy mắt với nhau. Đường Tuyết quay người lại đúng lúc hai người họ nháy mắt ra hiệu, giống như có chuyện mờ ám.

" Các cậu có chuyện gì đó." Cô hỏi.

" Đường Tuyết. " Diệp Liễu Oanh có chút khó khăn, do dự một hồi

nói:" Cuối tuần có trận đấu hữu nghị khúc côn cầu tại nhà trượt băng. Cậu có đi xem không?"

Diệp Liễu Oanh nói thi đấu hữu nghị nghĩa là, Lâm Đại tranh tài côn cầu cùng với Đại Học Đức. Đối với những việc giao lưu đó, đám học sinh không có hứng chú ý, nhưng bọn họ lại mang tới một đội giáo viên khúc côn cầu, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Từ khi đội khúc côn cầu của Lâm Đại được thành lập, tất cả học sinh trong trường cũng có vinh hạnh, được các trường trên cả nước chú ý đến. Rất có cảm giác Độc Cô Cầu Bại. Lần này lại có cơ hội được cùng băng hữu Châu Âu tranh đấu, khiến bọn họ tràn ngập chờ mong.

Trước lúc trận đấu hữu nghị được diễn ra, giới thông tin đã trắng trợn đưa tin làm tất cả mọi người đều biết.

Đường Tuyết tự biết sẽ sẽ có một trận tranh vé xảy ra, chắc cuối cùng thì mình cũng không có nổi vé đâu.

" Mình không đi." Cô đáp

" Ồ" Diệp Liễu Oanh có chút thất vọng sau đó không hỏi thêm nữa.

Đường Tuyết hỏi:" Các cậu muốn đi à? "

Diệp Liễu Oanh lắc đầu:" Chúng mình cũng muốn đi, thế nhưng lại không giành được vé. Vé vào cửa hiện tại đã bị đặt trên mạng để trực lợi, giá cả rất đắt, mua không nổi. "

Triệu Cần thừa cơ nói:" Đường Tuyết, nghe nói cậu rất thân với Lê Ngữ Băng ở đội khúc côn cầu trường. Cậu có thể hỏi cậu ta giúp bọn mình xem cậu ta còn vé vào hay không? "

Đường Tuyết không muốn đi cầu xin Lê Ngũ Băng, nhưng Diệp Liễu Oanh bọn họ đã giúp cô trộm tấm con mà lại cùng là bạn cùng phòng tốt của nhau, cũng đồng ý giúp đỡ họ.

Thế là cô sảng khoái gật đầu một cái:" Được, mình sẽ hỏi giúp cậu."

Thế là lúc ăn cơm tối cùng ngày, cô bỏ ra một khoản tiền để mời Lê Ngũ Băng ăn cái nồi canh sườn bắp ngô.

Lê Ngũ Băng lại một mặt cảnh giác:" Cậu định làm cái gì? "

" Tiểu Băng Băng~~~ " Đường Tuyết khẽ gọi.

Lê Ngũ Băng đã chuẩn bị tốt tinh thần nếu bây giờ cô đem ra một cái đầu sâu róm khác, kết quả cô chỉ nói:" Khúc côn cầu tranh vé, cậu còn vé hay không? "

À, thì ra là cô muốn hỏi cái này.

Lê Ngũ Băng buông lỏng cơ thể đang căng cứng, chiếc cằm khể cong lên, liếc mắt nhìn cô:" Cậu muốn sao? "

" Cuối cùng là cậu có hay không? "

Cậu lấy một xấp ví vào cửa từ trong cặp ra, hỏi:" Là cái này sao? "
Thấy Đường Tuyết giơ tay muốn cướp, cậu cực nhanh giơ lên né tránh cô.

Đường Tuyết:" Nói đi, phải làm sao thì cậu mới có thể cho tôi? "

Lê Ngũ Băng dựa người vào ghế:" Lấy lòng tôi. "

Đường Tuyết cực kì cô được dẫn được, đứng dậy đi đến phía sau cậu, giờ móng vuốt lên bắt đầu xoa bóp trên bả vai cậu.

Ngón tay con gái mềm mại, lực đạo nhẹ nhàng. Rõ ràng cách lớp quần áo, động tác của mỗi ngón tay uyển chuyển lại rõ ràng, truyền đến bên người cậu.

Hết lần này tới lần khác còn đem giọng điệu của người say thối gần tai cậu:" Băng lão ca, dễ chịu thoải mái không? "

Lê Ngữ Băng da đầu căng lên, dùng tay đẩy tay của cô ra:" Cậu đừng động vào tôi. "

Đường Tuyết buông tay nhìn cậu, cậu đem một xấp vé vào vung vào trong tay cô.

Cô đếm, lại có được sáu tấm liền.

Sáu tấm vé vào cửa, cô cho bạn cùng phòng, cho Liêu Chấn Vũ một tấm, cũng cho Dụ Ngôn một tấm. Hai người hẹn gặp tại cửa khu tây nhà trượt băng, lúc cô đưa vé cho Dụ Ngôn, đúng lúc đụng phải Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng tận mắt thấy Đường Tuyết cầm vé đưa tận tay Dụ Ngôn.

Đứng cánh đó không xa, cậu ôm cánh tay đứng đó cười lạnh.

Dụ Ngôn nhận vé vào cửa, cười:" Bây giờ vé này rất khó cướp, tôi phải làm sao để cảm ơn cậu đây? "

Đường Tuyết cười hắc hắc:" Vậy cậu gọi tôi một tiếng chị đi! "

Dụ Ngôn bị đùa giỡn cho không kịp trở tay, mặt có chút nóng, dờn đôi mắt nói: " Hay là tôi mời cậu ăn cơm? "

" Được đó. " Đường Tuyết đẩy xe đạp quay đầu. Lúc nhìn thấy Lê Ngữ Băng, cô thấy cậu nghiêm túc quan sát, thấy cậu không có ý định nói chuyện, quay lại tạm biệt Dụ Ngôn, lên xe đi về.

Dụ Ngôn đứng tại chỗ, mặc dù biết cô không quay đầu vẫn nhìn theo bóng lưng cô phát phát tay.

Sau đó cậu ta cẩn thận đặt tấm vé vào trong cặp.

Lúc cậu ngẩng đầu, nghe được cách đó không xa Lê Ngữ Băng đang gọi cậu: " Cậu kia."

Dụ Ngôn ngoan ngoãn đi tới.

Lê Ngữ Băng cao hơn Dụ Ngôn trọn vẹn mười centimet, nhàn nhạt dựa vào tường nhìn xuống Dụ Ngôn.

Dụ Ngôn gọi một tiếng: " Học trưởng."

Lê Ngữ Băng gật đầu nói: " Đừng đến quá gần Đường Tuyết."

Dụ Ngôn nhìn cậu, ánh mắt bình tĩnh không lay động, bộ dáng kiêu ngạo không tự ti: " Vì cái gì ạ?"

Vì cái gì? Vấn đề này phải giải thích sao đây, cũng không thể nói cho cậu ta biết Đường Tuyết là cái dạng lưu manh... Cũng không thể thừa nhận là chính mình muốn phá hoại sự đào hoa của Đường Tuyết.

Lê Ngữ Băng suy nghĩ hai giây, tùy tiện tìm cái cớ: " Cô ấy là của tôi."

Dụ Ngôn hơi ngửa đầu, ngây thơ nói:" Nhưng mà học trưởng, Đường Tuyết lại hsy nói người là chó của cậu ấy."

Lê Ngữ Băng:"...."

Lúc huấn luyện hôm nay, Lê Ngữ Băng như nổi máu trâu. Huấn luyện viên cùng động đội nghĩ rằng chắc cậu lo lắng phần đấu cho cuộc thi. Vừa thấy kính nề lại có chút đau lòng.

Vé vào cửa được chia xong, trong tay Đường Tuyết còn lại chiếc vé cuối cùng cho cô. Lại đem tấm vé này treo trên mạng, kiếm chút lợi.

Cùng ngày thi đấu hữu nghị, Lê Ngữ Băng muốn dẫn cô đến nhà trượt băng. Đường Tuyết mặt đầy hối lỗi nói:" Thật xin lỗi, tôi làm mất vé vào rồi."

" Đồ đàn." Lê Ngữ Băng gõ đầu của cô, sau đó dẫn cô đi lối đi đặc biệt, vẫn là đến nhà trượt băng.

Đường Tuyết không có thể công tác, nhưng không ai dám ngăn cản cô. Hết cách rồi, tất cả mọi người đều nhận ra Lê Ngữ Băng. Lão đại khúc côn cầu, thật là không thể trêu vào nha.

Cuối cùng Đường Tuyết như người ăn xin ngồi xổm ở lối đi nhỏ, nhìn nguyên một trận tranh tài khúc côn cầu.

Chương 26: Tranh tài và say rượu

Hôm nay đến xem so tài, ngoại trừ học sinh trong trường mà còn có không ít người bên ngoài. Vé trong tay của họ đều là của trường công khai đem bán, công khai ghi giá.

Khúc côn cầu là môn thể thao kích thích vận động. Giẫm lên băng đao trên mặt băng. Đến như gió, đi như điện. Tiết tấu đặc biệt nhanh. Chính bởi vì nhanh có chút va chạm là không thể tránh khỏi. Cho nên bình thường, dáng vé của vận động viên khúc côn cầu rất cao lớn.

Đội khúc côn cầu của Lâm đại thường được học sinh gọi đùa là "Mẫu nam đội". Có thể hình dung ra được hình thể của bọn họ, nhưng đối đầu với nhân chủng Âu Mỹ vẫn là kém hơn một chút.

Cho nên vừa mới bắt đầu, Lâm đại liền bị áp chế. Đám cầu thủ nước Đức thể công rất mạnh, cầu luôn tại vị trí phòng thủ của Lâm đại. May mắn thay thủ môn Lâm đại rất đáng tin cậy, nhiều lần ngăn cản đối thủ tấn công.

Nhưng cuối cùng vẫn là lọt một quả cầu.

Tại khán đài âm thanh cổ lên không ngừng. Cảm xúc của khán giả đều có chút nôn nóng. Ai cũng không muốn cầu thủ nhà mình bị đè lên đánh tại sân nhà.

Đường Tuyết ngồi sát lối đi nhỏ, nghe được cạnh đó có tên mập mập phàn nàn liên miên, lải nhải: "Bị đánh cho thành như vậy, đầu hàng được rồi, làm mất mặt người Trung Quốc."

Đường Tuyết giận tái mặt.

Mập mạp oán thán xong, đứng dậy đi nhà cầu. Đường Tuyết vịn nước khoáng ra, đến chỗ ghế ngồi của hắn đổ thật nhiều nước lên trên.

Cô nghĩ đức ranh giới luôn luôn thấp, làm chuyện xấu như vậy hoàn toàn không có áp lực tâm lí.

Mập mạp sau khi trở về, đặt mông ngồi xuống vũng nước, làm hắn tức chết liền chửi ầm lên

Không ai phản ứng hắn.

Đường Tuyết quay đầu lại, nghe mập mạp mắng chửi, lại tiếp tục xem cầu.

Hiện tại trên sân, trạng thái đơn phương áp chế kéo dài đúng mười lăm phút. Đường Tuyết cảm giác được cầu thủ bên ta cũng đã hơi mệt sức. Kỳ thật, thể trạng chênh lệch như vậy, thật quá khó để quyết định trình độ thắng bại tranh tài.

A....

Biến cố phát sinh ở một nháy mắt.

Lê Ngữ Băng đột nhiên lấy được bóng, đơn thương độc mã mang bóng qua tuyến. Đối phương biết được ý đồ của cậu, nhanh chóng tổ chức phòng thủ.

Thế nhưng cậu quá nhanh, đã nhanh lại linh hoạt. Luồn qua hai người, trong chớp mắt đã đến phía trước cầu môn, đem cầu hướng

thủ môn phòng thủ trong góc chết một nhóm.

Dẫn bóng!

Đường Tuyết phúi đất một chút nhảy dựng lên.

Hiện trường người xem dừng lại hai ba giây, mới nhiệt liệt reo hò. Không trách bọn họ phản ứng chậm, thật sự là Lê Ngữ Bằng quá nhanh.

"Cố lên! Cố lên! Cố lên!" Đường Tuyết dất cuống hòng hò.

Lê Ngữ Bằng phảng phất nghe được tiếng kêu gào của cô, đột nhiên quay người nhìn theo hướng của cô.

Đường Tuyết sờ sờ mũi, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Tiếp tục tranh tài.

Lê Ngữ Bằng một mình oai hùng dẫn bóng, như thuốc trợ tim cho các cầu thủ thêm phần chấn, phía sau tranh tài đánh cho đối phương không thể rút lui.

Sau trận đấu này, danh tiếng của Lê Ngữ Bằng liền được rất nhiều người biết đến.

Cậu không thua đối phương về thể trạng, cậu có tài trượt băng cùng kỹ xảo khống chế bóng. Càng đáng sợ hơn là cậu có khả năng đọc đấu trường phi thường. Đấu trường tình thế thay đổi trong nháy mắt, sau đó phải làm thế nào mới là quyết sách, mới thu được ích lợi nhiều nhất. Đây là một môn học vấn rất phức tạp.

Cần trí thông minh....

Người xem dẫn đầu hô:" Lê Ngữ Bạng! Lê Ngữ Bạng! Lê Ngữ Bạng!"

Đường Tuyết kích động, cũng không nhịn được mà hô theo. Dù sao cũng nhiều người hô như vậy, cô nghĩ cậu cũng không thể nghe thấy âm thanh của cô.

Làm náo động cũng phải trả giá thật lớn_____ Lê Ngữ Bạng bị nhằm vào đến có chút thảm.

Nhưng mà tranh tài như vậy, cũng không thể nào là một người vận động, cậu bị nhằm vào không lí do, thừa cơ đó đồng đội phòng thủ phía sau.

Nghiêm túc so sánh mà nói, Lâm đại cầu thủ phối hợp trội hơn đối thủ.

Song phương ai cũng có sở trường riêng, đánh cho có đến có đi, điểm số một mực là người truy ta đuổi, tình hình chiến đấu kịch liệt. Đường Tuyết thấy nhiệt huyết sôi trào, cuống họng đều khản cả.

Quá trình tranh tài cũng quá là đặc sắc, coi như kết quả thua, cũng nhiều nhất là tiếc nuối.

Lượt đánh cuối cùng là quả phạt bóng kết thúc của Lê Ngữ Bạng.

Bị nhằm vào đến ác như vậy, cậu cũng phải có điểm phúc lợi.

Lúc này tỉ số trên bảng là 5:5. Lúc cậu phạt bóng, khán giả khẩn trương thái quá, đều ngưng thở, trong lúc nhất thời toàn bộ đều im ắng yên tĩnh.

Lê Ngữ Bạng dẫn bóng phóng tới cầu môn đối phương.

Thủ môn đối phương đáng cao vai rộng, quỳ rạp xuống trước cầu môn, y như một tòa cự tháp. Toàn thân hấn đề phòng, ánh mắt như điện nhìn chăm chăm đối thủ.

Lê Ngữ Băng vừa mới bắt đầu động tác nhắc cán, thủ môn viên đã dự đoán cậu sẽ tấn công theo hướng bên phải.

Cây cơ nâng lên, quả nhiên là hướng về bên phải của thủ môn viên.

Nhưng, ngay lúc đụng vào bóng, Lê Ngữ Băng điều chỉnh tư thế xoay người. Cầu bay khỏi mặt băng. Chạy về góc bên trái của thủ môn viên.

Thủ môn viên phản ứng ra mình đã bị lừa thì quá chậm. Hấn ghé vào mặt băng, nghe tiếng hô của toàn trường, nặng nề đập một cái.

Tỉ số trên bảng số lượng cuối cùng dừng lại ở 6:5.

Từ lúc kết thúc tranh tài đến khi ra về, Lê Ngữ Băng một mực không có bất kì biểu cảm gì. Luôn lãnh đạm, nghe được rất nhiều tiếng hét của các nữ sinh khóa dưới.

Đường Tuyết cho rằng sức hút cuat người này cùng khả năng đánh bóng đều cao siêu như nhau.

Trận đấu này Đường Tuyết xem rất vui vẻ, tâm tình vô cùng thoải mái, đi ra phía sau nhà trượt băng. Thấy Lê Ngữ Băng gọi điện cho cô, lần đầu tiên cảm thấy mất kiên nhẫn.

" Nghe. Lê Ngữ Băng. Cậu gọi tôi có việc gì? "

" Vừa rời tại phòng thi đấu, có phải cậu gọi không? "

"... Không có"

" Hình như tôi nghe được."

" Bệnh tâm thần. " Đường Tuyết vội vàng cúp điện thoại

Lê Ngữ Băng lại gọi tới:" Lát nữa liên hoan đội bóng, cậu có tới không?"

" Sao tôi phải đi?"

" Vì cậu là người hầu của tôi."

" Vậy thì được. Tôi sẽ nhìn cậu một ngày."

Thời gian một tháng vào cương vị cũng đã tới, cuối cùng cô cũng sắp được tự do.

Lê Ngữ Băng trở về phòng ngủ. Đường Tuyết và cậu gặp mặt ở dưới lầu túc xá, sau đó hai người cùng đi tới phòng ăn. Lê Ngữ Băng vừa tắm rửa xong, đi xuống quá gấp tóc còn chưa có thời khô, có mấy cọng ẩm ướt dính tại thái dương, phối hợp với da thịt cậu trắng nõn, khiến cho cậu nhìn còn rất thủy nộn.

Thấy Đường Tuyết, cậu liền nói:" Tôi nghe được cậu cổ vũ tôi."

Đường Tuyết liếc mắt:" Chắc là cậu thi đấu quá khấn trương nên xuất hiện ảo giác."

Lê Ngữ Băng " À " một tiếng, cười híp mắt nhìn cô.

Cái hình dáng tiện nhân kia.

Cô lại muốn đánh cho cậu một trận.

Lúc hai người đến phòng ăn, gặp được hai nam sinh dưới lầu, dáng người đều to cao cường tráng. Đường Tuyết suy đoán bọn họ cũng là người của đội khúc côn cầu.

Quả nhiên hai người vừa thấy Lê Ngữ Băng, liền lập tức thân thiết gọi: "Băng ca"

Đường Tuyết trong lòng đang không biết xưng hô thế nào, thành linh, hai nam sinh nhìn về phía cô, khom sâu người: "Chào tẩu tẩu."

Đường Tuyết: "..."

Cô chỉ chỉ mình, lại chỉ Lê Ngữ Băng, một mặt nghiêm túc giải thích: "Chúng tôi không phải loại quan hệ đấy."

Một nam sinh trong đó hỏi: "Vậy quan hệ của hai người là như thế nào?"

Đường Tuyết chút nữa là thốt ra "Quan hệ phụ tử", nghĩ nghĩ cảm thấy biểu hiện của Lê Ngữ Băng hôm nay không tệ, cô cũng định cho cậu chút mặt mũi.

Lê Ngữ Băng mang giọng điệu như lão đại xã hội đen nói đỡ: "Các cậu đừng nói giỡn."

Hai nam sinh nhìn nhau, hi hi ha ha tiến vào.

Đường Tuyết không yên lòng, nói với Lê Ngữ Băng: "Cậu nhất định

phải giải thích rõ ràng, tôi không muốn bại hoại thanh danh đâu."

Lê Ngữ Băng có chút không phục:" Cậu quên tại Chu Nhiễm làm sao cầu cùng tôi ân ái rồi hả? Bây giờ gặp được Dụ Ngôn lại sợ tôi làm cậu bại hoại thanh danh? Cậu là đồ không có lương tâm."

" Tôi vốn không có lương tâm, lương tâm của tôi đều bị cậu ăn rồi."

Lê Ngữ Băng nghe xong liền muốn đánh người.

.....

Đường Tuyết đã hiểu cô vì cái gì mà bị hiểu lầm. Những người liên hoan trong đó, ngoại trừ cô còn có những nữ sinh khác, đều là bạn gái của đám cầu thủ đưa tới. Chỉ có thân phận của cô là tươi mới thoát tục, là người hầu của cậu. Cô giới thiệu mình và cậu không cùng ban, nhưng lại thấy hơi liền nói là đồng hương.

Đồng hương nha....

Người nghe biểu cảm toàn là:" Cậu yên tâm chúng tôi hiểu."

Đường Tuyết: =_ =

Cảm giác giải thích không rõ ràng.

Cô đành phải vui đầu ăn, mang phần muộn phát tiết lên hết đồ ăn. Huấn luyện viên đội bóng không tới, nhưng đưa tới một bình rượu đỏ. Bọn Lê Ngữ Băng mở, Đường Tuyết nếm nếm thấy rất ngon, thế là một bên uống rượu, một bên ăn thịt.

Vô tình uống đến quá nhiều.

Rượu đỏ hậu kinh nhi rất mạnh, lúc cô uống không có cảm giác. Nhưng thời điểm từ nhà ăn đi ra, đường đi đều bất ổn, ngã trái ngã phải.

Lê Ngữ Băng đi bên cạnh cô, lúc nhìn thấy cô chuẩn bị ngã sắp xuống. Liền nhanh tay nắm lấy cổ áo, kéo ngược lại.

Đêm rằm bầu trời thường rất sáng. Đường Tuyết vừa đi vừa hát:" Chúng ta nhìn lên trăng sáng~ nấc. Chúng ta nhìn lên trăng sáng~ nấc...."

Hát đi hát lại đều là câu này.

Hát ca một lúc, cảm thấy rất sáng khoái, Đường Tuyết nói:" Lê ngữ Băng tôi hát có đúng không? "

" Cậu vui vẻ là được rồi." Lê Ngữ Băng lười nhác không muốn nói nhiều với con ma men.

" Tôi dự định sẽ đi báo danh tranh tài ca hát."

" Hà "

Đường Tuyết nắm tay, mặc sức tưởng tượng:" Đến lúc đó cậu giúp tôi kéo đàn violong, Dụ Ngôn là bạn nhảy, chúng ta cùng nhau liên thủ, lấy tiền thưởng giống như lấy đồ trong túi. Thắng tiền thưởng, tôi sẽ mời cậu ăn bánh bao đường."

Lê Ngữ Băng đột nhiên sợ hãi nghĩ đến nghỉ đông năm thứ hai lúc bị cao su chi phối.

Cậu tức giận nói:" Cậu nghĩ hay lắm."

Vừa dứt lời có một nữ sinh bên cạnh họ đột nhiên phát ra tiếng cười khế. Tiếng cười nhàn nhạt mang theo sự khinh thường. Lê Ngữ Băng biết tiếng cười đó không phải nhằm vào cậu, mà là nhằm vào mộng đẹp ca hát của Đường Tuyết.

Mặc dù cậu cũng rất khinh bỉ cô, nhưng nghe được tiếng cười kia vẫn có chút không thoải mái, không thể nói vì cái gì mà cảm thấy rất khó chịu.

Cậu nghiêng đầu, nhàn nhạt quét qua nữ sinh kia một chút.

Nữ sinh kia bị dọa đến rụt cổ, lặng lẽ chạy đi, cách bọn họ xa xa.

Đường Tuyết không chú ý đến bọn họ, lại hát hai câu, đột nhiên nói: "Lê Ngữ Băng này, nói thật, hôm nay trên sân thi đấu cậu rất là đẹp trai."

Lê Ngữ Băng cực kì vui mừng, lay lay cô hỏi: "Ồ! Nói nghe một chút. Làm sao lại soái rồi?"

"Nói thật, tôi trước đó vẫn cho là cậu lạc bộ bởi cậu như vậy, có hơn một nửa nguyên nhân là xem mặt. Hôm nay, xem hết cậu tranh tài liền hiểu vì sao cậu lạc bộ coi trọng cậu, cậu rất tuyệt."

Lê Ngữ Băng định nói chuyện lại bị cô cướp lời nói tiếp: "Tôi cho rằng cậu giỏi như vậy nhất định không phải do kĩ thuật cũng không phải do đầu não."

"Vậy cậu nói xem là gì?"

"Là dũng khí" Đường Tuyết nói, ngón trỏ chỉ, cường điệu một chút: "Dũng khí, là khúc côn cầu đó. Trên sân thi đấu, đối kháng nhiều rất là đáng sợ, rất dễ bị thương. Cậu và những khác đánh, cậu phải vượt

qua nỗi sợ hãi và khiếp đảm. Đây là bản năng con người, cậu phải vượt qua những bản năng này mới có thể biến thành một người dũng cảm, mới có thể dũng cảm tiến tới. Cậu trước kia không như vậy, khi còn bé rất mềm yếu, nhưng mà Lê Ngữ Băng hiện tại trở thành một con người gan dạ. Bất kể đối thủ nào đứng trước mặt cậu, cậu cũng không sợ bọn họ. Tôi cảm thấy đây mới là điều đáng quý nhất...."

Cô vẫn còn lại nhai.

Lê Ngữ Băng đứng bất động nhìn cô.

Không có ai nói với cậu những điều này. Cậu tại đội bóng, tại câu lạc bộ, mỗi người đều bùng lấy cậu, tán dương cậu. Nhưng mà bọn họ sẽ chỉ nói cậu thông minh, ưu tú, kĩ xảo cao siêu.

Không có ai chú ý tới, dũng cảm phải khó khăn lắm mới có được. Chỉ có cậu mới biết cậu đã bỏ ra nhiều công sức đến đâu mới có được như hiện tại.

Mà bây giờ, Đường Tuyết chỉ nhìn một trận tranh tài của cậu, liền cứ vậy nhìn ra dễ như trở bàn tay.

Quả nhiên, người hiểu rõ cậu nhất vĩnh viễn là đối thủ của cậu.

Đường Tuyết nói xong, hình như là hơi mệt, ỉu xiu ỉu xiu, đi trong chốc lát cô đột nhiên nhỏ giọng nói:" Kì thật tôi rất hâm mộ cậu."

Lê Ngữ Băng ngạc nhiên một chút, nhìn dáng vẻ buồn thối đầu của cô, không biết tại sao lại có chút mềm lòng. Liền đưa tay, che chở trên đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng vuốt vuốt.

Đường Tuyết sa sút không bao lâu, Lê Ngữ Băng dẫn cô đến lầu

dưới kí túc xá, cô đã cao hứng đi lên.

" Lê Ngữ Băng " Đường Tuyết ngửa mặt lên, cười hì hì gọi cậu.

"Ừm?" Lê Ngữ Băng phát hiện hình như cô đã trắng ra. Trước kia đêm hôm khuya khoắt đều không thấy rõ khuôn mặt của cô, hiện tại cậu có thể mượn ánh sáng đèn đường phân biệt được hai đóa say đỏ trên mặt cô.

Đường Tuyết uống nhiều quá, trong mắt giống như là có nước, lóe lóe sáng." Từ mai là tôi được tự do rồi, cuối cùng cũng không cần hầu hạ cậu nữa, Băng chó."

Lê Ngữ Băng " A " một tiếng, đột nhiên khom lưng tới gần một chút, hai người mặt đối mặt, cậu nhìn chăm chăm đôi mắt của cô, đột nhiên cười lạnh.

" Đường Tuyết"

"Hà?"

"Chỉ muốn thoát khỏi tôi? Cậu nằm mơ."

Chương 27: Cái hổ to

Đêm nay Đường Tuyết ngủ rất say, không có nằm mơ.

Buổi sáng thức dậy, kí ức say rượu đêm qua đều vụn vặt, lẻ tẻ, quên hơn một nửa. Cô nhớ rõ ràng hình như mình ca hát, hát đặc biệt tốt, Lê Ngữ Băng vỗ tay khen cô, còn đề nghị cô báo danh tranh tài ca hát, cậu cũng sẽ kéo vi-ô-lông cho cô.

Đường Tuyết không xác định được cô có muốn để lại cho cậu chút mặt mũi hay không nữa.

Phòng ngủ lúc này ngoại trừ cô không còn ai khác. Vì đêm qua say rượu, đầu vẫn còn chút choáng váng nên cô vẫn nằm lại trên giường. Một lát sau, Hạ Mộng Hoan đem đồ ăn sáng trở về, thấy Đường Tuyết đã tỉnh liền nói: "Rời giường ăn bữa sáng thôi."

"Hạ Mộng Hoan" Đường Tuyết lười biếng nói: "Buổi tối hôm nay, mình mời các cậu ăn cơm."

"Được, vì cái gì mà cậu lại mời?"

"Bởi vì.." Đường Tuyết nghĩ đến nguyên nhân, liền cười cười lăn lộn trên giường một vòng: "Bởi vì hôm nay mình có thể rời chức ở chỗ Lê Ngữ Băng, trưa nay sẽ đi tìm Ngô quản lí để lấy tiền lương. Cuối cùng cũng không cần phải theo cái tên tâm thần kia nữa, ha ha ha....."

Giữa trưa tan học, còn chưa kịp ăn cơm Đường Tuyết đã không chờ nổi mà đi tìm Ngô quản lí.

Hai người trong phòng làm việc ngồi đối diện nhau. Ngô quản lí một mặt hòa khí, cầm văn kiện cẩn thận xác nhận một lượt, nói: "Tôi đưa tiền lương cho cậu trước, cậu nhìn tiền lương tháng này của mình một chút đi. Tiền lương bình thường sẽ là 2450 khối tiền." Nói xem đưa bảng tiền lương cho cô.

Đường Tuyết nhắc nhở cậu: "Ngô quản lí, Lê Ngữ Băng còn nợ tôi một vạn khối tiền, cậu ấy không nói với cậu sao?"

"Có nói, phí phục vụ đặc thù (*), dòng cuối cùng cột một."

(*): Là khoản tiền được tính thêm vào.

"Phí phục vụ đặc thù" mấy chữ này làm cho lông mày Đường Tuyết nháy lên, cảm giác như mình sắp phát tài.

Tiền lương bề ngoài sở hữu kim ngạch cộng lại tổng cộng là 12450, Đường Tuyết mặt mày hớn hờ, nâng bút kí xong đưa cho Ngô quản lí, sau đó hỏi: "Ngô quản lí, cả tiền nợ và tiền lương, chúng ta thêm Wechat, vẫn là e-banking(*)?"

(*): dịch vụ ngân hàng điện tử

"Ừm" Ngô quản lí cầm bảng lương nhẹ gật đầu, rồi lấy ra một bảng biểu khác: "Tất cả tháng này cậu phải giao ra năm vạn đồng tiền phạt, trừ đi tiền lương phải đưa cho tôi ba vạn bảy ngàn năm trăm đồng. Còn nữa..."

"Cậu đợi chút đã." Đường Tuyết giật mình, vội vàng ngắt lời Ngô quản lí: "Tiền phạt là chuyện gì xảy ra vậy? Ngô quản lí cậu đừng làm

tôi sợ, tôi vẫn còn nhỏ tuổi nha."

Ngô quản lí đưa bảng biểu mới cho Đường Tuyết, lắc đầu thở dài, một mặt bất đắc dĩ:"Đường Tuyết, cậu nhậm chức ba mươi ngày, buôn bán phi pháp riêng tư cá nhân của Lê Ngũ Bạng 29 lần, tất cả bán cho 20 người, tôi nói không sai chứ?"

Đường Tuyết sửng sò:" Cái đó... là có ý gì hả?"

"Ý là mỗi buổi sáng, riêng tư của Lê Ngũ Bạng đều sẽ bị cậu bán một lần, trước sau tính gộp lại là 29 đợt người, tình tiết đặc biệt ác liệt, ảnh hưởng đặc biệt nghiêm trọng."

Đường Tuyết mau chóng giải thích:" Tôi chỉ là giúp người ta đưa đồ ăn sáng cho Lê Ngũ Bạng, không đến mức đó chứ?"

"Vậy tôi hỏi cậu, cậu có thu tiền không?"

"Tôi..." Trên trời rơi xuống khoản làm ăn tại sao cô không làm. T^T

Ngô quản lí dùng ngón tay trở gõ lên mặt bàn, khó xử nhìn cô:" Đường Tuyết, tôi thật phục cậu. Cậu chỉ cần lấy tiền, đã là dùng riêng tư của người khác làm mục đích buôn bán mà thu lợi nhuận, tính chất liền hoàn toàn khác nhau. Lại nói cậu có biết không, đều là bởi vì cậu buôn bán riêng tư của cậu ta, hiện tại nằm vùng tại đông thao trường bắc lối ra luôn luôn có người chờ cậu ta tập thể dục buổi sáng, thậm chí vì tranh giành tình nhân mà xảy ra xung đột. Việc này đối với Lê Ngũ Bạng mà nói, người làm công vụ chúng ta, thậm chí là câu lạc bộ, đều bị quấy nhiễu và tổn thất lớn. Để cậu bồi năm vạn khối, thật không oan uổng cho cậu."

Đường Tuyết nắm tóc, bực bội một trận:" Thế nhưng tôi nào có nhiều tiền như vậy?"

"Vậy tôi cũng hết cách, phiền cậu trong một tuần mang tiền phạt nộp đủ, nếu không chúng tôi sẽ khởi tố cậu."

"Cậu khởi tố tôi, tôi vẫn không có tiền... "

"Đường Tuyết, nếu như bên đó phán cậu trả tiền kết quả cậu vẫn không trả, cậu biết sẽ có bao nhiêu vấn đề nghiêm trọng không? Thất tín danh sách bên trên, tôi nói cậu nghe về sau nếu mua nhà mua xe đều không vay được, mà nói trước mắt, cậu không thể cưới phương tiện giao thông đắt đỏ, máy bay, đường sắt, cao tốc tất cả đều không được. Lần sau muốn về nhà chỉ có thể ngồi xe lửa da xanh, ghế ngồi rất cứng à nha."

Ngô quản lí nói liền một hơi, chờ cậu nói xong, phát hiện khuỷu tay Đường Tuyết chống đỡ ở trên bàn, vịn cằm im lặng nhìn cậu. Đôi mắt đen nhánh xinh đẹp nhìn chằm chằm cậu, phảng phất như có thể nhìn thấu nội tâm của cậu.

Cậu có chút xấu hổ, nâng kính mắt hỏi:" Cậu còn điều gì muốn nói?"

"Ngô quản lí, có phải Lê Ngữ Băng bảo cậu làm như vậy phải không?"

"Khụ, cái đó..."

Đường Tuyết đã suy nghĩ rõ ràng, lúc này đè nén tức giận trong lòng, cười lạnh:" Cậu phủ nhận cũng vô dụng. Cậu ta nếu muốn phản đối thì đã sớm mở miệng, trên thực tế cậu ta luôn nhẫn nhịn vì chờ giờ khắc này sao? Cậu ta muốn chơi tôi "

Ngô quản lí có chút khó chịu, một lão cẩu độc thân như cậu ta sao lại dính phải đám phá sự này chứ. Cái gì mà tổng giám đốc theo đuổi

không bỏ, cái gì mà khế ước nhỏ của thư kí với tổng giám đốc chứ.

Mặc dù trong lòng như vậy, nhưng mặt ngoài vẫn là giúp cậu ta. Ngô quản lí sửa sang lại văn kiện, đưa số tài khoản của mình nói cho Đường Tuyết.

"Tôi muốn gặp Lê Ngữ Băng." Đường Tuyết nói.

"Cậu lúc nào cũng có thể gặp cậu ta, đó là chuyện của cậu." Ngô quản lí nói, thu thập xong văn kiện, bước chân nhanh chóng ra khỏi văn phòng.

Sau khi ra ngoài liền nhắn cho Lê Ngữ Băng một tin:" Một lần cuối cùng giúp cậu."

Bên này, sau khi Ngô quản lí rời đi, Đường Tuyết tức giận đến run người, đập:"Ầm" một cái trên mặt bàn.

Màn hình điện thoại di động sáng lên, cô cúi đầu mắt nhìn điện thoại, là Lê Ngữ Băng vừa phát định vị tức thời, tại nhà ăn.

.....

Lúc đến nhà ăn, cơn giận của Đường Tuyết còn chưa tan, cô ngồi đối diện Lê Ngữ Băng, nhìn cậu chăm chăm. Bởi vì tức giận, lồng ngực nâng lên hạ xuống, con mắt đều tròn tròn, bắn ra hào quang thù hận, quai hàm phồng lên, giống y con cá nóc phẫn nộ.

Lê Ngữ Băng trong lòng rất là thoải mái.

Nhìn bộ dạng cô như vậy, Lê Ngữ Băng bất tri bất giác khẩu vị mở rộng, ăn sạch đồ ăn, lại đi mua một phần.

Lúc cậu ngồi trở về, Đường Tuyết ở dưới bàn nặng nề đạp chân của cậu.

Cô giẫm trúng lần này, lúc giẫm thêm nhát nữa, cậu lại né mất nhanh chóng. Hai người cứ như vậy vừa đi vừa về qua lại mấy chiêu. Lát sau, Lê Ngữ Băng đột nhiên duỗi chân dài ra, linh xảo khép lại hai chân Đường Tuyết, bấp chân cậu thon dài lại có lực, vững vàng kẹp lại hai cổ chân Đường Tuyết, nhìn như một cái kẹp bắt thú.

Cậu chân dài khí lực lớn, Đường Tuyết tránh thoát mấy lần, đều không tránh ra được, liền giận:" Bệnh tâm thần, thả tôi ra."

Lê Ngữ Băng ngược lại không dây dưa, cứ như vậy buông cô ra.

Đường Tuyết còn muốn giẫm cậu, cậu nhẹ nhàng linh hoạt né tránh, nhú mày nhìn cô cười:" Còn nào?"

Đường Tuyết xám xịt thu chân về, giong cái cằm lên hỏi cậu:" Lê Ngữ Băng, cuối cùng là cậu muốn làm gì tôi?"

"Tôi bị cậu áp bức sáu năm." Lê Ngữ Băng nhoen miệng, nụ cười trên mặt có chút biến thái:" Hiện tại mới một tháng cậu đã không chịu nổi rồi?"

"À, tôi hiểu rồi. Cậu không phải là muốn tôi tiếp tục làm tiểu thái giám cho cậu sao? Lê Ngữ Băng, cậu làm khó tôi như vậy, có phải rất thoải mái không?"

"Không." Lê Ngữ Băng mỉm cười lắc đầu,:" Là đặc biệt thoải mái."

Đường Tuyết thật muốn đánh chết cậu.

Lê Ngữ Băng ăn xong cơm, thu lại bàn ăn, nói với Đường Tuyết:"

Hoặc là trả tiền, hoặc là lấy công trừ nợ, tự chọn một cái."

"Nếu tôi đều không chọn thì sao?"

"Vậy tôi đành phải lấy vũ khí luật pháp ra bảo vệ mình. Quên nói cho cậu, hai mươi người đã từng mua riênh tư của tôi đều nguyện ý ra làm chứng."

Đường Tuyết tựa trệ ghế ngồi, khoanh tay nhìn cậu lắc đầu thờ dài:" Một nam hài tử đáng yêu như vậy, thật muốn treo lên đánh."

Lê Ngữ Băng:=_ =

.....

Đường Tuyết không nghĩ tới Lê Ngữ Băng cho cô đào một cái hố to như vậy. Càng không nghĩ trước được cậu ta sẽ dùng phương pháp kia để đối phó cô.

Cô đường đường là một học sinh về thú y chuyên nghiệp ngồi phân tích một phen, cuối cùng nhẫn cho ba một tin.

Đường Tuyết: Ba ba! Con rất nhớ các người!

Đường hiệu trưởng: Hà? Thiếu tiền?

Đường Tuyết: -= =

Đường hiệu trưởng: Tháng này mới trôi qua mấy ngày, con đã tiêu hết tiền sinh hoạt rồi?

Đường Tuyết: Không phải. Con muốn mua ít đồ.

Đường hiệu trưởng: Mua cái gì?

Đường Tuyết: Máy tính, quần áo, túi sách, son môi...

Đường Tuyết: Con đây là muốn mua "một ít đồ vật đó sao? Con đúng là rất khiêm tốn.

Đường Tuyết: Còn cả kính thiên văn.

Đường hiệu trưởng: Con là bác sĩ thú y cần kính thiên văn làm gì? Trên trời có heo sao?

Đường Tuyết: Ai mà chả có thứ yêu thích mà ba...

Đường hiệu trưởng: Nói đi, muốn bao nhiêu?

Đường Tuyết: Bốn vạn chắc là đủ.

Đường Tuyết: Nếu không có bốn vạn, ba vạn bảy cũng được.

Đường hiệu trưởng: Con à, con đã mười tám tuổi, có chuyện ba ba nên nói cho con biết.

Đường Tuyết: Chuyện gì ạ?

Đường hiệu trưởng: Con đó, kì thật không phải con ruột của ta.

Xém chút nữa tin -_-

Không thể từ chỗ ba ba lấy tiền, Đường Tuyết cũng không muốn ngồi xe lửa da xanh về nhà, nhẩn nhẩn đến trưa liền nhẩn cho Lê Ngữ Băng một tin.

Đường Tuyết: Tôi nói cho cậu biết, tôi còn một vũ khí bí mật nữa đấy.

Chương 28: Phụ mẫu tái sinh

Dụ Ngôn còn nhớ rõ lần trước nói muốn mời khách, liền gọi điện thoại hẹn Đường Tuyết. Đường Tuyết lừa Lê Ngữ Băng là đi Sướng Thiên viên, thật ra là cùng với Dụ Ngôn đi cửa hàng hải sản ở phố ẩm thực ăn tôm hùm.

Lúc gọi món, cô gọi cho mình một bình Coca-cola. Dụ Ngôn không thể uống đồ uống cacbon- axít, vẫn là uống sữa đậu.

Đường Tuyết cầm coca, lưu loát kéo một phát móc kéo, chất lỏng bên trong bắt đầu bốc lên bong bóng nhỏ, xì xì.

Dụ Ngôn ngồi đối diện, nhìn theo động tác của cô.

Cậu có chút nghiêng đầu qua, con mắt sáng mềm ướt át, yên tĩnh lại nghiêm túc. Bộ dáng kia đặc biệt giống như con chó con còn chưa dứt sữa, với cái thế giới này tất cả đều tràn ngập hiếu kì.

Đường Tuyết vui vẻ, nhẹ nhàng lung lay bình Coca trong tay, hỏi cậu: "Cậu chưa từng uống qua sao?"

Dụ Ngôn lắc đầu.

"Chưa từng có."

"Ừm"

Đường Tuyết một mặt khó hiểu nhìn cậu, tựa như người ngoài hành tinh.

Cô biểu lộ quá khai trương, Dụ Ngôn bị cô nhìn thấy có chút ngượng ngùng, mím môi giải thích: "Tôi không thể uống những thể này."

"Tôi biết, trước kia tôi cũng là học sinh thể dục, huấn luyện viên cũng không cho uống nhưng vẫn sẽ vụng trộm uống." Đường Tuyết nói, đang muốn uống một ngụm, nhìn thấy dáng vẻ trông mong của Dụ Ngôn, cô đột nhiên dừng lại động tác, cười hỏi cậu: "Này! Cậu có muốn nếm thử hay không?"

Dụ Ngôn lắc đầu.

"Nếm thử thôi, uống một ngụm không có chuyện gì đâu." Đường Tuyết cầm li pha lê qua, đổ một đoạn, cao có hai ba centimet, đưa cho cậu.

Cô cười hì hì nhìn cậu, cậu cũng có chút dao động.

Hơi do dự một chút, cậu tiếp nhận cái cốc, uống một ngụm.

Hương vị rất là kỳ quái. Có điểm giống thuốc, nhưng mà tươi mát ngon miệng hơn so với thuốc nhiều. Hơi lạnh chất lỏng, nhiệt độ kích thích phía dưới trong khoang miệng, lại sục lên rất nhiều bọt khí. Cảm giác đó, thật giống như có nhiều tiểu tinh tinh ở khoang miệng khiêu vũ.

Chờ tiểu tinh tinh nhảy múa xong, Dụ Ngôn nuốt xuống Coca, liếm môi một cái, cảm giác có chút vẫn chưa thỏa mãn, cầm cái cốc, lại muốn uống.

Đường Tuyết vội vàng cướp đi cốc của cậu: "Được rồi, được rồi, một ngụm là đủ rồi. Nếu cậu mà uống đến nghiện thì làm sao bây giờ, tôi cũng không muốn làm hư tiểu bằng hữu."

"Tôi không phải tiểu bằng hữu."

"Tốt, tốt, tốt. Cậu không phải tiểu bằng hữu cậu là đại bảo bối."

"..."

Không thèm đếm xỉa đến Dụ Ngôn một mặt phần uất đến phát ghen. Đường Tuyết cầm ly pha lê, bên trong vẫn còn không ít Coca, cảm giác ném đi rất lãng phí, thế là cô nhanh chóng đem Coca trong chén đổ lại về bình.

Ở giữa quá trình có chút gian nan, bị đổ ra ngoài một chút.

Dụ Ngôn nhìn cô làm như vậy, không biết tại sao trên mặt có chút khô nóng.

Tôm hùm hầm tỏi đi lên, hào cũng nổi lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Dụ Ngôn hỏi Đường Tuyết: "Cậu trước kia là thể dục sinh, học mục hạng chính là gì?"

"Trượt tốc độ quãng ngắn"

Dụ Ngôn không hỏi về sau vì sao cô không trượt tiếp. Con đường này rất vất vả, cậu cũng đã gặp rất nhiều người từ bỏ.

Tôm hùm hầm vừa đủ lửa, cảm giác tươi ngon, cùng với tỏi hương, Đường Tuyết ăn đến một mặt say mê. Dụ Ngôn nhìn tướng ăn của cô, cười cười đột nhiên lại nói: "Cậu có nghĩ tới việc đổi sang trượt nghệ thuật không? Tôi cảm thấy thân hình của cậu nhìn rất đẹp, tính cân bằng cũng tốt."

Đường Tuyết cố ý đùa cậu:" Nếu không hai chúng ta cùng nhau trượt nghệ thuật đôi đi?"

"Hả?"

Đường Tuyết nâng cằm nói:" Mà cũng không biết thân hình cậu như vậy có nhắc được tôi nâng lên không nữa?"

"Tôi có thể sẽ cao hơn."

Đường Tuyết nhìn cậu một cái, nhìn qua đôi mắt của cậu, rõ ràng là cậu đang nghiêm túc trả lời vấn đề đó. Cô bật cười:" Cậu thật là ngốc, làm sao mà cái gì cũng đều tin. Tôi muốn luyện trượt nghệ thuật thì đã sớm luyện. Khi đó, huấn luyện viên cảm thấy tôi không có tố bào nghệ thuật, mới đề nghị tôi luyện trượt tốc độ." Cô còn nhớ rõ, lúc đó huấn luyện viên đề nghị Lê Ngữ Băng đi học khúc côn cầu, về sau cô thắc mắc rất lâu. Bởi vì Lê Ngữ Băng học đàn cello không tốt lắm. Tố bào nghệ thuật khẳng định là điều không thể thiếu.

Tận đến khi gặp Lê Ngữ Băng, nhìn thấy cái hàng dài 1m88 này, cô mới tỉnh ngộ ra năm đó huấn luyện viên thật biết nhìn xa trông rộng_____ lớn lên cao như vậy, rất khó chơi trượt băng nghệ thuật, nhiều nhất là chơi đấu vật.

Đường Tuyết vừa suy nghĩ tới tên hỗn đản Lê Ngữ Băng kia, không ngờ lúc đấy tựa như nghe thấy tiếng cô gọi, cậu ta đột nhiên gọi điện thoại tới.

Cô nhú mày, vẫn để máy đó.

Cậu lại gọi.

Dụ Ngôn nhìn thấy trên màn hình điện thoại Đường Tuyết tên danh bạ là:" Bàng Chó", liền đoán được là Lê Ngữ Bàng.

Đường Tuyết lần thứ ba không nghe máy của cậu, quả quyết tắt máy. Dụ Ngôn nhìn thần sắc cô không vui, do dự hỏi cô:" Cậu không phải nói đã vứt bỏ cậu ta sao?"

"Đấy là trước đó." Đường Tuyết ủ rũ, bất đắc dĩ nói:" Tôi kiếp trước chắc chắn là người mổ heo."

"Cậu ta là heo sao?"

"Không phải, cậu ta là chó. Lúc tôi bán thịt heo, cậu ta ngồi xổm bên cạnh gian hàng trông mong nhìn tôi, muốn đợi tôi ném xương cho. Kết quả tôi trước nay đều không cho hăn miếng nào. Đó chính là tôi cùng cậu ta đời trước thù oán, cậu ta đời này tới tìm tôi đòi nợ."

Dụ Ngôn lần đầu nghe được có người mang thù hận của con người hình dung đến như vậy... Hình tượng sinh động, có một phong cách riêng.

Cậu thấy cô phiền não, cũng có chút sốt ruột, hỏi:" Sau đó thế nào?"

"Không có sau đó nữa, tóm lại chính là tôi thiếu tiền cậu ta, thiếu rất nhiều."

"Thiếu nhiều hay ít?"

"Hơn ba vạn." Đường Tuyết nghĩ đến đây đột nhiên cười một tiếng,:" Cùng lắm thì cậu yên tâm. Tôi đã nghĩ kỹ biện pháp chơi lại cậu ta."

"Biện pháp gì?"

Cô híp mắt, nói: "Tôi lừa cậu ta vào văn phòng, khóa cửa sau đó ta đem quần áo cởi ra..."

Dụ Ngôn đang uống sữa đậu, nghe đến đó, dọa đến bị sặc, ho kịch liệt đến đỏ bừng mặt.

Đường Tuyết rút khăn tay đưa cho cậu, nói: "Tôi còn chưa nói xong mà, tôi cũng không có mạnh bằng cậu ta, cậu tuyệt đối đừng đoán mò... Ý của tôi là, đến lúc đó tôi uy hiếp cậu ta, nói cậu ta phi lễ, cậu nói xem cậu ta có thể không phục?"

Dụ Ngôn nghĩ thầm, cậu ta có phục hay không tôi không biết nhưng tôi không phục.

"Không muốn như vậy, biện pháp này không tốt." Dụ Ngôn chùi miệng, chậm rãi nói.

Đường Tuyết sờ cằm nói: "Tôi cảm thấy cũng tạm được."

"Không được, cậu là con gái. Vớ lại...". Cậu nói đến đây đột nhiên dừng lại.

Đường Tuyết hiểu kì: "Vớ lại cái gì?"

Dụ Ngôn nghĩ thầm, tôi không muốn cậu ở trước mặt cậu ta cởi quần áo...

Dụ Ngôn trở lại phòng ngủ, từ bên trong tủ quần áo lấy ra một hộp sắt hình chữ nhật. Trước kia đó là hộp kẹo đường, nhiều kẹo như vậy, cậu chỉ ăn một khối, còn lại cho người khác.

Trong hộp đều là giấy chứng nhận cùng huy chương.

Bạn cùng phòng Tổng Chí Viễn thấy cậu loay hoay hộp, tò mò lại gần, tán thưởng:" Oa! Nhiều quá nha!" Giọng nói chứa đầy sự kính nể và hâm mộ.

Dụ Ngôn từ một đồng huy chương lấy ra một khối, ngồi quan sát một chút hỏi Tổng Chí Viễn:" Cậu nói xem, cái này có thể bán lấy tiền không?"

Tổng Chí Viễn cũng học trọt nghệ thuật, chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, không thể so sánh được với thiên tài. Lúc này nghe Dụ Ngôn hỏi, Tổng Chí Viễn nói ra:" Đây đều là vinh dự, sao có thể dùng tiền ra cân nhắc được chứ? Dung tục."

"Bán cái này phải đi đâu mới được nhỉ?"

"Đừng nói với tôi là cậu muốn bán thật nha. Đây là huy chương đó." Tổng Chí Viễn đau lòng một trận, không phải cậu cậu cũng đau lòng...

Dụ Ngôn lơ đãng:" Bán đi một cái huy chương, còn có nhiều huy chương khác?"

....

Qua vài ngày sau, Đường Tuyết đột nhiên nhận được bốn vạn khối chuyển khoản từ Wechat của Dụ Ngôn, cô bị dọa đến giật mình, vội vàng gọi điện thoại.

"Dụ Ngôn, cậu làm cái gì vậy?"

"Cầm đi trả nợ."

"Không phải, tiền này cậu lấy từ đâu? Một khoản tiền lớn như vậy."

"À" Dụ Ngôn nghĩ nghĩ, viện cớ:" Là tiền thưởng khi thi đấu."

"Không được, cậu mau thu về. Tôi cần tiền thưởng của cậu đi cho Lê Ngữ Băng. Tôi không phải thành cầm- thú sao?" Đường Tuyết bị cậu làm cho khó xử đến chết mà.

"Tôi giữ lại cũng vô dụng."

"Tôi nói, cậu sao có thể ngốc như vậy? Tôi với cậu mới thân có mấy ngày cậu đã gửi cho tôi tiền. Ai thân cùng cậu cậu cũng liền đưa tiền sao?"

"Không phải." Cậu nhỏ giọng nói.

"Cậu cũng nên nghĩ cho mình một chút."

"Ừm" Âm thanh càng nhỏ hơn.

Đường Tuyết chậm rãi nói:" Ý tốt của cậu tôi xin nhận. Nhưng mà không cần đâu, nhưng nói thế nào thì tôi cũng rất cảm ơn cậu nha."

"Đường Tuyết" Dụ Ngôn đột nhiên gọi cô.

"Hử?"

"Cậu chịu thiếu tiền Lê Ngữ Băng nhưng vẫn không chịu nhận tiền của tôi sao?"

"..."

Đường Tuyết quả thực không thể tin được,

mình lại bị cái đồ đàn này nói một câu liền thuyết phục. Cô đột nhiên có chút không hiểu rõ, tiểu tử này cuối cùng là thông minh hay ngốc nghếch nữa.

Cô cũng muốn nhận tiền của người ta, tóm lại là có chút không ý tứ, gãi đầu một cái, nói:" Vậy thì tôi đồng ý, về sau sẽ nhận thêm việc từ từ trả cậu."

"Ừm" Thanh âm lần này như mang theo ý cười.

"Dạ Ngôn, từ giờ trở đi cậu sẽ là phụ mẫu tái sinh của tôi."

Dạ Ngôn:=_=_

Tôi cũng không muốn làm ba mẹ của cậu đâu....

.....

Đường Tuyết cầm tiền, tưởng tượng xem phải dùng tư thế gì để vung tiền trên mặt Lê Ngữ Băng mà có thể tạo ra bá khí ngút trời. Nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy cư như vậy mà hai tay dâng tiền cho Lê Ngữ Băng, đều cảm thấy mình bị thiệt thòi.

Không được, cô không can tâm.

Trước tiên cô phải chơi cậu ta một trận.

Chương 29: Phòng học âm nhạc

Lúc ăn cơm, Đường Tuyết cầm phiếu báo danh, nói với Lê Ngũ Băng:" Cậu không phải nói muốn cùng tôi đi báo danh tranh tài ca hát sao?"

Lê Ngũ Băng:"...??"

"Đừng giả bộ, cậu muốn kéo đàn violong cho tôi, hôm đấy tôi đều nghe được, đừng cho là tôi uống quá nhiều cái gì cũng không nhớ rõ." Đường Tuyết lúc nói chuyện, ngón tay nhỏ dài dao động, xoát xoát chuyển động trước mắt cậu.

Lê Ngũ Băng liền bị một trận hoa mắt.

Đường Tuyết:" Vậy tôi điền tên cậu vào trong nhé! "

Cậu hôm trước vừa chơi cô một vố, lương tâm cũng có chút áy náy, hiện tại thấy cô cầu khẩn như vậy liền đáp ứng:" Điền đi."

Đường Tuyết điền xong phiếu báo danh, hỏi Lê Ngũ Băng:" Lúc nào chúng ta luyện một chút nha."

"Có thể dành thời gian sau bữa ăn, cậu đã nghĩ sẽ hát bài gì chưa?"

"Tôi hôm đó hát "Nhìn mặt trăng bò lên" cảm giác cũng không tệ.

"Không được."

"Ồ, tỏ tình khí cầu thì sao?"

"Không được."

"Lúm đồng tiền nho nhỏ."

Lê Ngữ Băng hí mắt nhìn cô:" Tại sao muốn hát "Lúm đồng tiền nhỏ"?"

Đường Tuyết cảm giác cậu không hiểu thấu:" Thích không được hả?"

"Không được."

Đường Tuyết không còn gì để nói:" Lê Ngữ Băng, trong những ca khúc này cậu không chọn được bài nào sao?"

"Những loại nhạc này không thích hợp đàn cello, cậu nên chọn một bài trữ tình"

Đường Tuyết khoát tay áo:" Tôi xem như cũng nhìn ra, vì sao cậu kéo cello chẳng ra sao cả. Được rồi, cậu chọn đi, tôi đều đồng ý."

Lê Ngữ Băng chọn bài "Chỉ mong người lâu dài"

Bên kia trường học, có thuê một căn hộ làm phòng học âm nhạc, diện tích không lớn, tại lầu hai.

Sau bữa cơm trưa, Lê Ngữ Băng cùng với Đường Tuyết đi đến đó. Lúc đi lên lầu cậu thấy cô nháy nháy mắt.

"Cậu khẩn trương cái gì?" Cậu hỏi.

"Ai khẩn trương, đừng đoán mò."

"Cậu vừa căng thẳng liền nháy mắt, từ nhỏ đã vậy rồi." Cậu không chút lưu tình vạch trần cô.

Đường Tuyết liếc mắt nhìn cậu:" Ừm, tôi với nam thần của trường ở chung một phòng, không khẩn trương sao được?"

"Người nên khẩn trương là tôi mới đúng, tôi không muốn cùng lưu manh ở cùng một phòng."

Đường Tuyết cũng không giận, móc chìa khóa mở cửa:" Mời ngài đi."

Lê Ngữ Băng mấy hôm nay không kéo đàn, ký túc xá cách âm không tốt, với lại sinh viên đại học thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất đa dạng, bất kể lúc nào cũng có thể có người đang ngủ.

Cho nên lúc nào cậu kéo cũng sẽ làm phiền đến người khác.

Hiện tại cậu muốn luyện trước một khúc, tìm lại cảm xúc.

Về phần làm sao để cùng Đường Tuyết phối hợp_____ cậu cũng không cảm thấy hai người có thể phối hợp. Để tay lên ngực tự hỏi, cậu trình độ có hạn mà giọng hát của Đường Tuyết thì...

Lê Ngữ Băng luyện cầm một lúc, Đường Tuyết an vị dưới cửa sổ nhìn cậu, cuồn chân lại y như lão bà đang đang ngồi thiền.

Cậu dáng dấp thật là dễ nhìn nha, mặt màu anh tuấn, mũi thẳng, cánh môi mỏng, sắc môi khỏe mạnh tự nhiên, tựa như hoa anh đào.

Ánh mắt cậu khẽ chuyển xuống dưới, thần thái yên tĩnh. Tiếng nhạc từ đầu ngón tay cùng với dây đàn thượng phát ra, âm sắc trầm thấp, khắc chế, làn điệu thư giãn du dương khiến cho người ta nghĩ đến ban đêm mùa thu tịch mịch cùng với ánh trăng lạnh lạnh.

Đường Tuyết nâng cằm lên, nghe đến mê mẩn. Lê Ngữ Băng lơ đãng ngẩng đầu, nhìn cô một cái. Cô chống cằm nhìn cậu rộ ra nụ cười ngây ngô.

Lê Ngữ Băng nghĩ thầm, đồ đàn.

Sau đó không tự giác mà cong khóe miệng.

Cậu kéo xong một khúc, Đường Tuyết nhìn cậu ngoắc ngoắc tay:" Lê Ngữ Băng, tới đây."

Lê Ngữ Băng không hiểu:" Làm gì?"

"Tới đây." Đường Tuyết một mặt thần bí cười, tiếp tục ngoắc.

Lê Ngữ Băng buông đàn xuống, đi đến, Đường Tuyết vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình:" Ngồi xuống."

Cậu nghe theo đến ngồi cạnh cô.

Hai người cứ như vậy ngồi dưới đất, đưa lưng về phía ánh nắng, Lê Ngữ Băng nhìn xem trên mặt đất hai người ngồi có gì không, không kiên nhẫn hỏi:" Cuối cùng là cậu muốn làm gì?"

"Nhắm mắt lại, tôi muốn cho cậu cái này."

Cậu theo lời nhắm mắt lại.

Bên cạnh vang lên tiếng tìm tòi đồ vật. Sau đó Lê Ngữ Bằng cảm giác được tay mình bị tay của cô nắm lấy. Mắt không nhìn thấy, nhưng xúc giác cũng cảm nhận được ngón tay nhỏ dài chụp lấy tay của cậu, da thịt lòng bàn tay dính sát da thịt của cậu.

Lòng bàn tay cô có chút nóng, cái này cậu không quá quen thuộc, theo phản xạ giật tay một cái, nhưng không có kháng cự.

Tận đến khi cậu cảm giác được trên tay mình có thêm một vật cứng lạnh buốt.

Chương 30: Phòng học âm nhạc 2

Lê Ngữ Băng cảm thấy không đúng, bỗng nhiên mở mắt ra, chỉ thấy Đường Tuyết nắm lấy cái còng tay màu đen, một tay của cậu đã bị cô còng lại, một cánh tay khác cũng đã bị cô bắt lấy.

Lê Ngữ Băng không kịp nghĩ, theo bản năng giật tay lại.

Thấy con cừu non muốn chạy đi, Đường Tuyết sao có thể bỏ qua, vội vàng gắt gao bắt lấy còng tay:" Đừng nhúc nhích."

Lê Ngữ Băng nào còn tâm trí mà nghe nói, dùng sức giật cánh tay chỉ muốn thoát khỏi cô. Có thể là cậu dùng sức quá mạnh, cô còn chưa kịp phòng bị, cả người đi theo còng tay bị kéo một cái, suýt nữa bổ nhào trên người cậu.

Đường Tuyết có chút nóng nảy, một tay nắm chặt còng tay, tay kia bắt cánh tay còn lại của Lê Ngữ Băng tránh để cậu giở thủ đoạn. Đáng tiếc cánh tay cậu so với cô mạnh hơn nhiều, giờ cánh tay về sau lẩn trốn, cô liền đuổi đến khó khăn, đem hết toàn lực mà chỉ có thể chạm vào, kéo kéo nhưng vẫn không động.

"Cậu định làm gì?" Lê Ngữ Băng cau mày hỏi.

"Phối hợp một chút đi." Đường Tuyết vẫn còn cố gắng.

Cô ở gần cậu, không quan tâm, lôi kéo ở giữa, thân thể hai người

không tránh khỏi có chút ma sát đụng vào. Lê Ngữ Băng cảm giác tứ chi cô mềm mại, yếu ớt như không chịu nổi một đòn, cậu sợ làm cô bị thương, không dám dùng quá sức phản kháng, chỉ nhẹ nhàng né tránh. Cậu càng tránh, cô lại càng đuổi đến cùng, cả người đều muốn dính sát.

Hai người sát lại gần như vậy, gần đến nỗi cậu có thể cảm nhận được cổ hương thơm nhàn nhạt kia trên người cô. Tươi mát, mềm mại, chỉ thuộc về con gái, mơ hồ tựa như mưa phùn, vừa lả lẫm lại mới mẻ, quanh quẩn tinh tế, không cách nào ngăn cản.

Lê Ngữ Băng lung lay tinh thần một chút.

Thời điểm cậu ngăn người, Đường Tuyết sốt ruột trực tiếp bổ nhào lên người cậu.

Sau đó thừa dịp cậu chưa kịp phản ứng, cực nhanh đem tay còn lại của cậu còng vào.

Lê Ngữ Băng nằm ngửa trên sàn nhà, nhìn cô từ đầu đến cuối. Cô quỳ gối bên thân thể của cậu, bởi vì quá kích động, trên mặt đỏ bừng, con mắt tỏa sáng. Tóc ngắn màu đen bởi vì trọng lực tác dụng rũ xuống bên mặt, theo động tác của cô khẽ đung đưa. Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, nghiêng chiếu vào, bị cô ngăn lại ở phía sau.

Cái góc độ này có thể gọi là hoàn mỹ.

Cô thấy Lê Ngữ Băng nhìn mình, liền nhìn cậu nháy mắt, môi cười cười.

Lê Ngữ Băng trong đầu có chút lộn xộn, dời mắt đi tránh ánh mắt của cô, giật giật tay, phát hiện cuối cùng mình đã bị còng.

Giấy giấy, giấy dựa mà không thoát.

Phá còng tay, nhưng còn rất chắc chắn.

Lê Ngữ Băng cau mày, nói: "Rốt cuộc cậu muốn làm cái gì?"

Đường Tuyết từ phía trên thân thể của cậu lui xuống, dùng giọng điệu như đang khiển trách nói: "Lê Ngữ Băng, là cậu, là cậu buộc tôi đi đến con đường phạm pháp phạm tội."

Lê Ngữ Băng muốn ngồi dậy, cô đột nhiên đè lấy chân của cậu: "Không được nhúc nhích."

Cách một tầng vải vóc, cậu vẫn cảm nhận được từ tay cô hình dạng và nhiệt độ.

Tâm cậu tự lưu động, trong thân thể giống như có đồ vật gì muốn mọc ra, cái này khiến cậu cảm giác không tốt lắm. Cậu nhẹ nhàng thở hắt ra, buông lỏng thân thể, nằm trên mặt đất yên lặng nhìn cô, nói: "Cậu muốn làm gì? Nhanh lên một chút."

Đường Tuyết trước tiên đem điện thoại chống lên đến đến đặt ở sau ban công, đối diện cậu.

Lê Ngữ Băng nghĩ thầm, lưu manh này không biết xấu hổ, không biết thẹn còn muốn thu hình lại.

Sau đó cô từ trong túi xách lấy ra không ít thứ, triển khai từng cái một: Dao phẫu thuật, băng gạc, còng y dụng.

Lông mày Lê Ngữ Băng nháy một cái.

Đường Tuyết cầm lấy dao giải phẫu, nhẹ nhàng linh hoạt, khẽ xoay qua xoay lại, động tác gọi là rất man rợ.

Lê Ngữ Bằng nhin không được nói:" Khóa học giải phẫu bên trên của cậu chủ yếu là biểu diễn nghiệp dư à?"

"Bớt nói nhảm." Đường Tuyết bắt lấy dao, cười gằn nguýt cậu một cái:" Tôi thực hành giải phẫu bên trên đều không tốt lắm, thầy giáo nói phải luyện tập bên ngoài nhiều hơn. Cho nên bây giờ, cậu có ngại hay không cho tôi luyện một chút?"

Lê Ngữ Bằng bất động, không nói chuyện, quan sát biểu cảm của cô.

"Muốn từ nơi nào bắt đầu đây ta....." Đường Tuyết kéo dài âm điệu, đưa tay vỗ vỗ mặt của cậu:" Gương mặt đúng là không tệ, một đao kia xuống dưới thì khá là đáng tiếc."

Lê Ngữ Bằng nhìn cô chằm chằm thấp giọng nói:" Cậu cảm thấy tôi đẹp trai sao?"

Đường Tuyết có chút quỳnh, chỉ chỉ cậu:" Không sai, rất biết bắt trọng điểm." Ánh mắt dọc theo thân thể của cậu mà đảo qua,

một đường xuống phía dưới.

Cuối cùng, ánh mắt của cô dừng ở giữa hai chân cậu, nâng cằm lên đánh giá.

Đường Tuyết lấy dao nói:" Vậy tôi sẽ giải phẫu cái nho nhỏ kia của cậu giúp cậu hạn chế sinh đẻ." Nói xong câu đó, lặng lẽ meo meo quan sát nét mặt của cậu.

Lê Ngữ Bằng cũng đang nhìn cô, lúc ánh mắt cô nhìn sang, cậu hơi

neho mắt, ánh mắt âm u rơi trên mặt cô.

"Đừng đùa." Cậu nói. Thanh âm trầm thấp.

Đường Tuyết cảm giác nét mặt của cậu có hơi kì quái, nhưng chắc chắn không phải sợ hãi. Cô có hơi thất vọng, còn có chút không dám tin, hỏi cậu:" Thật là cậu không sợ? Bây giờ tôi lập tức thiến cậu "

Nếu đổi lại là một người khác, đột nhiên đối xử với Lê Ngữ Băng như thế này, không chừng cậu sẽ biết sợ thật. Nhưng mà cậu không sợ Đường Tuyết, bởi vì cậu hiểu rõ cô, biết cô là hạng người nào, giới hạn làm việc đến đâu.

Bởi vì thân thuộc cho nên tin tưởng.

Lê Ngữ Băng ngược phập phồng, nói:" Tôi lặp lại lần nữa, đừng đùa, nếu không cậu tự gánh lấy hậu quả."

Đường Tuyết không sợ lời uy hiếp của cậu, cùng lắm cô bây giờ đâm lao phải theo lao. Lúc đầu chỉ nghĩ muốn hù dọa cậu một chút. Vì để tránh bị thương, dao giải phẫu đều là đặt mua trên mạng, nhìn rất dọa người nhưng thực ra đến bỏ tào cũng không cắt không ra.

Dao là giả, diễn mới là thật. Cô tự cho là mình có thể làm như thật, bất kể là ai bị uy hiếp cắt JJ như vậy, đều phải bị dọa đến tè ra quần quỳ xuống đất cầu xin tha thứ chứ?

Có thể riêng Lê Ngữ Băng thì không, cậu nhìn chăm chăm cô, giống như đang đợi cô xuống dao.

Chẳng lẽ cậu ta căn bản không có JJ, cho nên mới không sợ hãi?

Không được, lão tử không tin là sẽ không dọa được cậu.

Đường Tuyết quyết định chắc chắn, làm bộ như muốn thoát quần của cậu. Áo thể thao bên ngoài bị vung lên, bên trong áo thun cũng lưu tình mà vạch lên, cô liền nhìn thấy bụng của cậu.

Bụng dưới bằng phẳng, một chút thịt thừa cũng không có, bởi vì lâu không ra ánh nắng màu da trắng nõn. Lúc này thân thể bị căng đến thật chặt, cơ bụng có chút phồng lên, từng khối chình tề rõ ràng, trông như socola trắng.

Đường Tuyết có chút cao hứng, huýt sáo cười hì hì:" Vóc dáng rất khá nha."

Da thịt của mình lỏa lồ bên trong tầm mắt của đối phương, cái này khiến cho Lê Ngữ Băng bên ngoài có chút khó chịu, nhưng lại ẩn ẩn có chút hưng phấn. Cơ hưng phấn này là bản năng của thân thể, cậu không có cách nào khống chế. Cảm giác được tình thế dần dần mất kiểm soát, Lê Ngữ Băng không thể làm gì khác hơn nhắm hai mắt lại, một lần cuối cùng cảnh cáo cô:" Đừng làm loạn...."

Đường Tuyết cho rằng Lê Ngữ Băng đã bị mình hù chết, mặt ngoài còn cứng hơn cả áo chống đạn. Cô sờ lấy ven quần thể tha, giả bộ như muốn thoát quần của cậu, một bên hí mắt cười quan sát nét mặt cậu.

Đầu ngón tay thiếu nữ mềm mại tinh tế lại tỉ mỉ, trong lúc lơ đãng chạm phải da thịt trên bụng của cậu. Cảm giác kia, tựa như một thùng thuốc nổ gặp phải ngọn lửa, oanh_____ toàn nổ.

Lê Ngữ Băng trên trán toát ra mồ hôi, ngực phập phồng kịch liệt, cô khó hiểu thu hồi ánh nhìn cậu. Quét qua, giật nảy mình, "A.."

Thân thể nhảy ngược một cái, dao giải phẫu cũng ném đi.

Giữa hai chân Lê Ngữ Băng tựa như có tòa núi nhỏ.

Đường Tuyết quả thật không thể tin được, trong bầu không khí khẩn trương như vậy cậu ta còn có thể... Ách..

"Cậu.. " Đường Tuyết bị xấu hổ một trận đến nóng mặt, đầu óc có chút hỗn loạn, không biết nên nói cái gì.

Sau đó cô đột nhiên nghĩ ra, nghe nói nam giới muốn đi ngoài, cái chỗ kia hình như cũng sẽ biến lớn. Thế là cô chỉ vào Lê Ngữ Băng, dùng giọng điệu không xác định, hỏi:" Cậu, cậu, cậu như vậy là sợ bị tè ra quần đúng không?"

Lê Ngữ Băng:"....."

Đường Tuyết cảm giác nét mặt của cậu rất không thích hợp, nhìn đáng vẻ thật là nguy hiểm. Cô đem đồ vật thu lại, móc ra một cái chìa khóa ném xuống đất:" Cậu tự đi nhà cầu đi, tôi đi đây, bái bai."

Nói xong bước qua cậu, chạy thật nhanh ra ngoài.

Lê Ngữ Băng nằm một hồi trên mặt đất, chờ thân thể bình phục một chút cậu mới sờ lên chìa khóa mở còng tay.

Phát ngốc một lát, nhìn thời gian một chút, buổi chiều còn phải huấn luyện, thế là thu dọn đồ đạc cũng muốn rời đi.

Lúc thu đồ đạc, cậu nhìn thấy trên bàn công điện thoại của Đường Tuyết bị rơi. Điện thoại kia vẫn còn cần cù chăm chỉ ghi chép.

Lê Ngữ Băng cầm điện thoại di động lên, ngừng thu hình, đem đoạn video này trực tiếp xóa đi. Xóa xong video, đang muốn đóng cửa,

vừa lúc có người gửi Wechat cho Đường Tuyết.

Cái này nếu là người khác cậu chắc chắn không nhìn, nhưng biệt danh hiện ra là" Dụ Ngôn".

Thấy cậu ta cũng có chút liên quan đến tên hỗn đản Đường Tuyết. Cuối cùng ranh giới đạo đức của Lê Ngữ Băng luôn muốn hạ thấp xuống, lúc này nhìn lên tin nhắn của người ta, một chút áp lực tâm lí cũng không có.

Dụ Ngôn:" Đang làm cái gì?"

Lông mày Lê Ngữ Băng nhíu lại, giúp Đường Tuyết nhấn lại.

Đường Tuyết:" Vừa mới đi sờ vật cứng rắn của Lê Ngữ Băng.

Dụ Ngôn:.....

Chương 31: Bộ ba xuất thần

Đến trưa, Dụ Ngôn huấn luyện đều không tập trung, trong lòng đè ép tâm sự, luôn luôn thất thần.

Sau khi kết thúc huấn luyện, cậu nhận được một cuộc gọi, là từ một số lạ.

"Alo?"

"Alo. Dụ Ngôn. Tôi Đường Tuyết nè."

Cậu cũng không thể nói vì cái gì, lúc này đột nhiên nghe được âm thanh của cô, trong lòng lại có chút ủy khuất cùng khổ sở, nhỏ giọng "Ừm" một tiếng.

Ngữ khí Đường Tuyết có chút không có ý tứ nhẹ nói:" Dụ Ngôn, cậu có thể giúp tôi một việc được không?"

"Việc gì?"

"Điện thoại di động của tôi ở chỗ Lê Ngữ Băng, cậu tới lấy giúp tôi, tôi không muốn gặp cậu ta."

Dụ Ngôn nhớ đến tin nhắn lúc giữa trưa đó. Cậu đã cảm thấy rất kì quái, thì ra là của Lê Ngữ Băng nhắn ra... Cái này cũng không khó hiểu.

Tâm tình trong nháy mắt liền vui vẻ.

"Được." Cậu đáp, ngữ khí kiên định, nghĩ nghĩ, cậu cảm giác Lê Ngữ Băng không dễ đối phó, lại hỏi:" Nếu cậu ta không đưa thì làm sao bây giờ?"

"Ừm... nếu cậu ta dám không đưa cho cậu, cậu liền nói cho cậu ta biết, phương thức liên lạc của cậu ta sẽ được treo cùng với quảng cáo ◇. Cậu nghĩ cậu ta có chịu đưa hay không?"

Dụ Ngôn lau trán một cái:"Được."

Hai người lại hàn huyên một lúc, cuối cùng lúc muốn nói tạm biệt, Dụ Ngôn đột nhiên hỏi:" Số điện thoại của tôi, có phải cậu học thuộc rồi không?"

"Đúng vậy, cái này có gì khó đâu."

Số điện thoại của Đường Tuyết và Dụ Ngôn bảy số đầu tiên giống nhau như đúc, chỉ khác bốn số về sau, muốn nhớ kỹ cũng không khó.

Mặc dù không phải việc gì khó, nhưng Dụ Ngôn vẫn là có chút vui vẻ.

Về sau cậu và Đường Tuyết tạm biệt, đi tới quán khúc côn cầu tìm Lê Ngữ Băng. Đúng lúc Lê Ngữ Băng vừa huấn luyện xong, cùng với mấy người đi ra. Đội viên lùn nhất của đội khúc côn cầu cũng vượt qua một mét tám. Dụ Ngôn lẻ loi một mình đứng trước mặt bọn họ, thân ảnh lại tôn lên chút nhỏ nhỏ xinh xắn.

"Học trưởng, tôi đến lấy điện thoại giúp Đường Tuyết." Dụ Ngôn cũng không nói vòng vo nhiều.

Lê Ngữ Băng chớp lấy túi, mặt không thay đổi nhìn cậu:" Để cậu ấy tự tới."

"Nếu như học trưởng không đưa điện thoại cho tôi, phương thức liên lạc của cậu sẽ được treo cùng với quảng cáo << Ai cầu có con, xin liên hệ. Không mang thai, không lấy tiền>>."

Dụ Ngôn mặt không biểu cảm tự nhiên mà nói, hiệu quả kinh người, các anh em của Lê Ngữ Băng cười vang một trận, có người thậm chí cười đến gãy lưng rồi, không thể không đỡ lấy bả vai người bên cạnh.

Có người còn nhìn Dụ Ngôn, giong ngón tay cái:" Cậu thật có gan"

Lê Ngữ Băng không cần nghĩ cũng biết chủ ý này xuất phát từ Đường Tuyết. Cậu cũng có chút bội phục cô. Trong đầu cái tên hỗn đản ấy không biết chứa cái gì, mấy chiêu trò quái thai dùng mãi không hết, cũng có thể coi là thiên phú dị bẩm.

Mà mỗi lần gặp được cô, cậu sẽ không thể khống chế mà bị cô lây nhiễm thành bệnh nhân tâm thần, đấy mới là đáng sợ nhất.....

Cậu mặt buồn rầu, lấy điện thoại cầm tay ra đưa cho Dụ Ngôn.

Lúc Dụ Ngôn nhận điện thoại, Lê Ngữ Băng đột nhiên cong môi cười một tiếng, nói:" Cậu có thể hỏi cô ấy một chút, vì cái gì mà không thể tự mình đi lấy."

"Cám ơn học trưởng." Dụ Ngôn tiếp nhận điện thoại, quay người rời đi.

Các thành viên trong đội tò mò lại gần Lê Ngữ Băng:" Cậu ấy là ai vậy?"

"Tân sinh đội trượt nghệ thuật, nghe nói là một tiểu thiên tài, là niềm

tự hào của đội bên đây."

"Oa, lợi hại vậy sao? Không biết so với Băng Thần ai lợi hại hơn?"

"Thiếu năng à, táo với dưa hấu, làm sao mà so."

"Tôi thích dưa hấu."

"Tôi lại thích táo hơn."

Lê Ngữ Băng nghe bọn họ ồn ào một trận, đau cả lỗ tai.

Lúc cơm tối, Đường Tuyết không đi ăn cùng Lê Ngữ Băng, giờ tự học buổi tối cũng không gặp nhau.

Tại thư viện tầng hai, Lê Ngữ Băng làm xong bài tập có chút nhàm chán, liền nhìn lên kệ sách phía trước.

Đảo đảo, thấy một trang bìa nhìn rất quen mắt. Cậu nhớ lại một chút, thì ra là Đường Tuyết đã từng xem qua.

Đó là một bản truyện ký của Đường triều công chúa nào đó. Cậu mở ra xem, trong chốc lát bị một trận nóng mặt, vội đóng lại, nhỏ giọng nói một mình:" Đồ lưu manh "

Trong đêm, lưu manh xông vào trong mộng của cậu.

Lúc này cô không có trốn, cô không trốn vậy cô định làm cái gì?

Không biết, không nói rõ ràng. Cậu chỉ biết lúc cô ở bên cạnh cậu, cậu lại nghĩ thấy khí tức của cô, cậu bị khí tức của cô bực lại, giống

như rơi trên một đám mây mềm mềm. Cô lại gần, ghé vào tai cậu nói chuyện, thân thể quấn lấy cậu. Cái tay, cái tay lại làm cái gì?

Mộng cảnh hỗn loạn mà vỡ vụn, thân thể lại cảm giác rõ ràng tựa như thật, như thế vui vẻ, như thế sung sướng, như thế.....

Lúc tỉnh lại, Lê Ngữ Băng trợn tròn mắt, ánh mắt vô hồn lại mê man, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Bên ngoài đã là bình minh, cách lớp rèm cửa, tia sáng ảm đạm chiếu vào. Đám bạn cùng phòng vẫn còn ngủ, tiếng ngáy phát ra tứ phía. Lão Đặng không biết đang nằm mơ được ăn cái gì, một bên ngáy ngủ, một bên bẹp miệng.

Ba người kết hợp làm cho gian phòng như có cái ban nhạc náo nhiệt.

Lê Ngữ Băng giật giật thân thể, cảm giác được dưới thân một mảng lạnh buốt trơn nhẵn. Cậu nhắm mắt lại, tay che trên trán.

Thật là đau đầu.

Buổi sáng khi đi học, Wechat của Lê Ngữ Băng nhận được tin nhắn chuyển khoản từ Đường Tuyết.

Cô chuyển cho cậu 37550 khối tiền.

Lê Ngữ Băng nhìn một dãy số, vắn mi.

Đường Tuyết lại nhắn cho cậu một tin:

Băng chó, cầm lấy mà mua xương, đây là kiếp trước tôi thiếu nợ cậu.

Lê Ngữ Băng: Đấy chỉ là tôi đùa cậu.

Đường Tuyết:?...? Cậu có ý gì?

Lê Ngữ Băng: Tôi nói, đó chỉ là đùa cậu, tôi không cần tiền của cậu.

Cậu nhắn xong tin này, còn chuyển sổ sách cho cô, vốn là cậu muốn gửi tiền lương cho cô.

Đường Tuyết hoài nghi đây là một cái bẫy của Lê Ngữ Băng, cô xoắn xuýt một chút, cho rằng không nên ham món lợi trước mắt. Không thấy trên TV đi lừa gạt, toàn là lợi dụng người tham lam à.

Thế là cô cũng không nhận khoản tiền kia.

Đường Tuyết: Lê Ngữ Băng, về sau chúng ta đừng nên gặp lại.

Lê Ngữ Băng: Vẫn còn ngại?

Đường Tuyết: Xéo đi.

Đường Tuyết: Ý của tôi là, vì để tránh lúc gặp lại có khả năng phát sinh xung đột đẫm máu, hai ta tốt nhất cả đời không qua lại với nhau.

Lê Ngữ Băng: Tranh tài ca hát làm sao bây giờ?

Đường Tuyết: Cậu bỏ thi đấu đi.

Lê Ngữ Băng: Không được, tôi không thích bỏ dở giữa chừng.

Đường Tuyết: Nói trắng ra không phải là cậu muốn bám lấy tôi sao? Được, tôi cho cậu thêm một cơ hội, cậu nếu còn dám làm loạn, tôi

lập tức đá cậu.

Lê Ngữ Băng: Nói chút đạo lí đi, cuối cùng là ai làm loạn..

Thế là lúc cơm trưa, hai người lại gặp mặt.

Nhưng mà giữa bọn họ lại có thêm một người, Dụ Ngôn.

Nhanh như vậy đã nhìn thấy Lê Ngữ Băng, Đường Tuyết vẫn rất là khó chịu, buông thõng ánh mắt không nhìn cậu, vùi đầu chuyên tâm ăn cơm.

Dụ Ngôn ngồi bên cạnh Đường Tuyết cũng đang vùi đầu ăn cơm.

Hai người đều cúi đầu không nói lời nào, giống như học sinh tiểu học cùng bị phạm lỗi.

Lê Ngữ Băng ngồi đối diện bọn họ, ánh mắt nhìn Đường Tuyết cùng Dụ Ngôn đảo qua mấy lần, dùng giọng điệu như đang chất vấn, hỏi:" Đến cùng nhau là có ý gì?"

Đường Tuyết cũng không muốn đối mặt nhìn thấy mặt của cậu, lúc này cúi đầu đáp:" Ý chính là Dụ Ngôn là bạn nhảy của chúng ta, cậu ấy có bản lĩnh về vũ đạo, học theo video trên mạng luyện một chút là được, video đều download tốt. Đến lúc đó cậu kéo đàn, cậu ta là bạn nhảy, tôi ca hát. Đội hình này của chúng ta khẳng định kinh diễm toàn trường. Chờ lấy được quán quân_____"

"Mời tôi ăn bánh phao đường?" Lê Ngữ Băng không chờ cô nói ra, liền nói.

"Hả?" Đường Tuyết rốt cục cũng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cậu:" Cậu là muốn ăn bánh phao đường sao? Tôi vốn còn muốn nói nếu

thắng tiền thưởng sẽ chia đều."

Lê Ngữ Băng:=_ =

...

Lê Ngữ Băng không nghĩ tới, Đường Tuyết cùng Dụ Ngôn nhanh như vậy đã cấu kết với nhau, cậu có thể nói cái gì đây? Nếu cậu đề ra ý kiến phản đối, khẳng định bị hai người bọn họ bỏ phiếu đá ra ngoài.

Ba người lại bàn thời gian luyện tập một chút, Lê Ngữ Băng và Dụ Ngôn đều bề bộn việc, chỉ có thể tranh thủ thời gian sau bữa ăn. Sau hai ngày, Đường Tuyết liên hệ thuê một gian ở tầng hầm làm phòng võ đạo.

Vì tiết kiệm thời gian, bọn họ dự định sẽ đi xe đạp, nhưng vấn đề là Dụ Ngôn không biết lái...

Lê Ngữ Băng so với Đường Tuyết khỏe hơn, cho nên trách nhiệm chở Dụ Ngôn rơi vào trên vai cậu.

Cậu thật sự rất muốn đánh người.

Dụ Ngôn có cơ sở võ đạo tốt, tư thái lại tốt. Lên trên mạng học những cái kia cũng rất nhanh, lúc ngày đầu luyện tập, cậu đã có thể đem võ đạo từ đầu đến cuối ăn khớp trôi chảy làm theo.

Lê Ngữ Băng kéo cầm, Dụ Ngôn khiêu vũ, Đường Tuyết ở một bên cầm túi bút giả làm microphone, ca hát.

"Minh Nguyệt bao lâu nha_____

Nhỏ rượu hôn Thanh Điền_____

Không biết trên trời chung hay thiếu_____

Chiều nay ta muốn uống cùng nhau_____"

Lê Ngữ Băng trong đầu liền nghĩ: Ổn định, chúng ta có thể thắng.

Dụ Ngôn bước chân lảo đảo mấy lần, không có đứng vững, quay đầu nhìn Đường Tuyết một chút.

Đường Tuyết nhìn cậu cười cười.

Dụ Ngôn mím khóe miệng, cũng cười một chút.

Mặc dù cười có chút miễn cưỡng.

Lê Ngữ Băng ở một bên nhìn thấy hai người bọn họ mất đi mảy lại, cười ha ha, làn điệu liền chuyển sang bài "Hai tuổi Ánh Nguyệt".

Đường Tuyết theo đó mà làm mặt buồn, cô cảm thấy trong tay mình thiếu cái bát mè, cô đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Lê Ngữ Băng:" Lê Ngữ Băng, cậu bị lạc điệu rồi."

Lê Ngữ Băng nghĩ thầm, không tầm thường, cậu còn biết điều đấy.

Cậu bất động, ứng phó cô:" Nhớ lắm, tiếp tục đi."

Về sau, mỗi khi Đường Tuyết với Dụ Ngôn hi hi ha ha cùng nhau, Lê Ngữ Băng liền từ "Chỉ mong người lâu dài", không chút sơ hở chuyển sang "Hai tuổi Ánh Nguyệt", lần nào cũng khớp.

Đường Tuyết bị cậu làm cho không còn gì để nói. Cô chống nạnh, đi

qua đi lại, có chút nóng nảy nói:" Có biện pháp nào đem ampli ngăn chặn đi không? Chúng ta lên mạng tìm một đoạn nhạc đệm cello để lên, đến lúc đó cậu chỉ cần diễn cho giống là được."

Lê Ngữ Băng nói:" Tôi đề nghị cậu nên giả hát, đến lúc đó động động miệng nhép theo thì tốt hơn."

Dụ Ngôn một bên nghe đến sững sốt:" Là ý nói, cũng chỉ có tôi là phải dùng sức à..."

Chương 32: Toàn trường yên tĩnh

Vì để tránh cho thế giới quan của trẻ vị thành niên bị ảnh hưởng xấu, Đường Tuyết đề nghị cô cùng Lê Ngữ Băng không cần làm bộ, dùng chính bản lĩnh thật sự của mình.

Trong những ngày luyện tập về sau, có lúc Lê Ngữ Băng thực sự không chịu đựng được, thử uốn nắn Đường Tuyết. Thử mấy lần, cậu phát hiện dạy cô ca hát thật sự là một nhiệm vụ vượt qua mọi khó khăn gian khổ.

Bất kể dạy đến như thế nào, khuyên đến như thế nào, nói thì hay nhưng đến lúc hát lại nguyên hình.

Càng khó khăn là phương thức lạc điệu của cô luôn cố định, cũng không phải chạy lung tung loạn xạ.

Đường Tuyết cũng bất đắc dĩ bới lông tìm vết Lê Ngữ Băng: "Rất cục cậu muốn cái gì? Chính cậu cũng kéo đàn không tốt, còn muốn quản tôi." Nói xong nhìn về phía Dụ Ngôn: "Dụ Ngôn, cậu nói xem tôi hát thế nào?"

"Tôi cảm thấy..." Dụ Ngôn kéo xuống khóe miệng đáp: "Quan trọng nhất vẫn là tự tin."

Dù sao khi lên sân khấu biểu diễn, ngoại trừ tập luyện, bọn họ còn phải cân nhắc về vấn đề phục trang, nhất là trang phục biểu diễn của

Dụ Ngôn.

Phần biểu diễn của Dụ Ngôn là dưới ánh trăng múa kiếm, cái này yêu cầu quần áo vừa tốt lại phải đẹp mắt, còn phải phù hợp với khí chất của cậu.

Đường Tuyết tìm thật nhiều ngày cùng không tìm được bộ nào hài lòng, cuối cùng vẫn là tự Dụ Ngôn lên Taobao mua một bộ.

Một bộ áo dài quần dài màu trắng, vải áo mềm mại bóng loáng, cắt xén rộng rãi thoải mái dễ chịu. Có thể dùng cho tập thể dục buổi sáng... là một bộ đồng phục thái cực.

Tám mươi chín khối tiền một bộ. Đường Tuyết cũng không có ôm hy vọng quá lớn tận đến khi Dụ Ngôn mặc vào đứng trước mặt cô, cô nhìn nhìn cậu trong đầu ý nghĩ đầu tiên: Quả là không lãng phí.

Hình thể của cậu khổng lồ vô cùng tốt, cái eo nhỏ, dáng người cân xứng lại thêm màu da trắng hơn tuyết, mặt mày như vẽ. Mặc như thế một thân rộng rãi, phiêu dật, có vài phần khí chất như thần tiên phong đạo.

Đường Tuyết thấy có chút ngốc.

Dụ Ngôn nhắc lên thanh kiếm, đi vào trong phòng vũ đạo, rút ra vỏ kiếm, bắt đầu làm theo các động tác. Áo vải tuyết trắng theo động tác của cậu tung bay đong đưa, dưới ánh đèn tựa như sóng nước.

Lúc đó tiếng đàn của Lê Ngữ Băng vang lên, âm sắc trầm thấp xung mãn, uyển chuyển du dương. Cầm cùng kiếm, âm thanh cùng hình ảnh, hô ứng lẫn nhau, tương trợ thành một.

Đường Tuyết cũng kích động hát theo:" Minh Nguyệt bao lâu

nha_____"

Tiếng đàn cùng kiếm ánh đồng thời dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục.

...

Giải quyết xong trang phục của Dụ Ngôn, với Lê Ngữ Băng thì dễ giải quyết hơn. Lê Ngữ Băng bình thường mặc áo sơ mi, quần tây cùng giày da là được. Cuối tuần, Đường Tuyết và Hạ Mộng Hoan cùng đi shopping, mua một chiếc váy lụa dài màu trắng đầu vàng nhạt, thêm một đôi giày cao gót lỏa sắc. Váy dài là theo thiết kế ôm eo, rất làm tôn lên thân hình, cổ tròn, cổ áo xuyên thêm một vài hạt đính long lanh.

Cô trước khi ra khỏi cửa còn trang điểm. Kỹ thuật trang điểm của cô không được nên để Hạ Mộng Hoan giúp.

Lúc xuống lầu, Hạ Mộng Hoan một mực giữ lấy cánh tay Đường Tuyết, sợ cô không quen đi giày cao gót sẽ bị té sắp xuống. Đường Tuyết thân cao có một mét sáu, lúc này đi giày cao gót thêm tám centimet, cao hơn Hạ Mộng Hoan hẳn một đoạn. Hạ Mộng Hoan nhìn gương mặt trang điểm tinh xảo của Đường Tuyết nói: "Đại vương, tôi đối với cậu là chân ái nha."

"Ồ! Lời này giải thích thế nào?"

"Cậu biết tôi phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể đi chung với cậu không? Cậu bây giờ là siêu nữ thần."

"Có thật không?" Đường Tuyết đứng trước cửa thủy tinh ở đại sảnh lầu ký túc xá soi soi, sau đó lại sờ gương mặt của Hạ Mộng Hoan một cái, nói: "Mộng Phi, cậu cũng rất là động lòng người nha."

...

Hai người đi ra khỏi lầu ký túc xá, gió thu khẽ thổi, Đường Tuyết váy có chút nhấc lên một chút, cô sờ lên cánh tay bị lộ ra, có chút lạnh nha.

Lê Ngữ Băng và Dụ Ngôn đang đợi cô, lúc cô ra khỏi cửa liền nhìn thấy bọn họ.

Bọn họ cũng nhìn thấy cô.

Lê Ngữ Băng cảm thấy khả năng mình bị điên rồi, vậy mà cậu lại có cảm giác Đường Tuyết rất đẹp.

Kiểu tóc không thay đổi, nhưng là hóa trang, màu da trắng nõn trong suốt, con mắt hình như lớn hơn một chút, động nước linh động, bờ môi sung mãn tinh xảo, sắc môi như lửa.

Cái cổ thon dài, xương quai xanh gầy gò tươi sáng, eo thon mềm mại...

Lê Ngữ Băng không tự giác mà nghĩ đến cái mộng xấu hổ kia, trong mộng cô cũng như vậy eo thon, như vậy....

Đường Tuyết đi đến trước mặt bọn họ, thấy hai người đều đang sững sờ, giơ tay vẫy vẫy:" Này, thấy choáng à? Ha ha ha ha!"

Lê Ngữ Băng:= =

Nhưng vẫn là tính cách quen thuộc.

Ba người cứ như vậy đi đến quảng trường lễ đường, cuộc thi tranh

tài ca hát diễn ra ở đó, trên đường đi hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Tranh tài ca hát tên đầy đủ là: "Giải thi đấu ca sĩ sân trường", là hoạt động hàng năm do hội học sinh tổ chức loại lớn nhất. Nghe nói có những người thông qua cuộc thi này mà trực tiếp vào ngành giải trí, không biết thực hư như thế nào.

Giải thi đấu ca sĩ sân trường lần này gồm hai đội tuyển chọn. Tuyển chọn liên tiếp cử hành ba ngày, mỗi đội ngũ báo danh hoặc là đội ngũ đều có thể lên đài biểu diễn. Phương thức tuyển chọn có hai loại, ban giám khảo bỏ phiếu và khán giả bỏ phiếu. Tất cả ban giám khảo đều bỏ phiếu thông qua thì sẽ được trực tiếp vào vòng trong, nếu không đạt được ban giám khảo thông qua, chỉ cần quần chúng bỏ số phiếu đủ nhiều, cũng có cơ hội lọt vào vòng trong.

Hôm nay là ngày tuyển chọn cuối cùng, tiết mục của nhóm Đường Tuyết ở mãi phía sau, đây là do bốc thăm số thứ tự. Tiết mục ở phía sau có nhiều yếu tố bất lợi, bởi vì ngày đầu tiên quần chúng đã bỏ ra rất nhiều phiếu, không ít bạn học đã đem phiếu trong tay phát đi, để lại cho người phía sau cơ hội càng ít.

Nhưng Đường Tuyết cho rằng đây không phải là vấn đề, cô tin tưởng ánh mắt của ban giám khảo, nhất định sẽ cho bọn họ phiếu thông qua.

Đến lễ đường quảng trường là phải đi qua hướng phòng ăn, lúc này đã là thời gian tan học, cuộc thi bây giờ không ít quần chúng lân cận vây quanh xem.

Người chủ trì đứng trên lễ đài, giới thiệu một chút: "Kế tiếp <<Chỉ mong người lâu dài>>, xin mời Đường Tuyết, Lê Ngữ Băng, Dụ Ngôn."

Quần chúng vây xem rối loạn tung bừng.

"Lê Ngữ Băng? Là Lê Băng thật sao? Sao cậu ấy lại tới đây?"

"Hà? Băng Thần? May mà tôi không có gấp đi đoạt đùi gà!"

"Tại sao lại là Đường Tuyết, Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng ở một đội sao? Sao hai người họ lại xuất hiện cùng nhau?"

"Đường Tuyết là ai?"

"Là chuyện ở sân trượt băng đó, lúc ấy cô ấy rất là soái, đề nghị cậu về xem video"

"Tôi lúc ấy có ở hiện trường, khẳng định chắc chắn Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng có gian tình."

"Nói bậy, Lê Ngữ Băng là của tôi."

"Thôi nào các cậu, quan trọng là Dụ Ngôn kia. Cậu ấy làm sao lại với Đường Tuyết...? Nữ sinh đó không biết là thần thánh phương nào?"

"Dụ Ngôn là ai?"

"Các cậu đều không chú ý đến trượt nghệ thuật sao?"

"À! Thì ra là cậu ấy."

Líu ríu...

Đường Tuyết dẫn theo váy, chậm rãi đi lên sân khấu, mặt hướng mọi người dưới đài cười cười, bộ dáng tự tin hào phóng, rất có hảo cảm.

"Một khúc <<Chỉ mong người lâu dài>> xin mời mọi người thưởng

thức. Cô mở miệng, âm sắc thanh nhuận, giọng điệu không nhanh không chậm. Lúc nói lời này, trên mặt nở một nụ cười thản nhiên, ánh mắt nhìn về phía giám khảo nháy nháy mắt.

Ban giám khảo cũng mỉm cười đáp lại.

Wow, nữ thần!!!

Có một số bạn học nam kích động, không chờ cô mở miệng đã bóp bóp vỗ tay.

Lê Ngữ Băng cùng Dụ Ngôn ở phía sau đã triển khai tư thế.

Nhìn thấy Lê Ngữ Băng muốn kéo đàn, một nhóm nữ sinh cũng kích động: Thì ra nam thần sẽ kéo đàn violon.

Dụ Ngôn cầm kiếm đứng yên, lúc tiếng đàn vang lên, cậu cũng bắt đầu động tác.

Rất nhiều người xem xét động tác múa kiếm của cậu, cảm giác không đơn giản. Động tác vô cùng trôi chảy, nhẹ nhàng mà lại cường độ, cường dạt mà tiêu sái, cái này đúng là rất chuyên nghiệp.

Tiếng đàn êm tai, múa kiếm đẹp mắt, khán giả nhao nhao lên bội phục chiến trận của Đường Tuyết, nhỏ giọng thảo luận.

"Lợi hại nha, nam nhân đẹp như vậy cũng bị đem làm vật nền."

"Cái gì mà làm vật nền, bọn họ đấy là cùng một đội."

"Lê Ngữ Băng vì cái gì mà kéo đàn cho cô ấy, a a a.. ghen ghét khiến ta điên cuồng mà."

"Cái này mẹ nó là phổi trí quán quân à? Ta tuyên bố giải quán quân lần này là của Đường Tuyết."

Lúc bọn họ đang mải thảo luận, Đường Tuyết đột nhiên mở miệng, hát sớm hơn dự định một nhịp, khiến cho quần chúng một chút chuẩn bị tâm lí cũng không có."

"Minh Nguyệt bao lâu nha_____"

"..."

"..."

"..."

Yên tĩnh, toàn thể chết lặng.

"Nhỏ rượu thôn Thanh Điền____"

Không biết trên trời chung thiếu____"

"..."

"..."

"..."

Trầm mặc, thế giới trầm mặc diệt vong.

Trên ghế giám khảo đang có người uống nước, lúc này không cẩn thận mà nôn ra cả bàn, lúng túng dùng khăn giấy lau lau.

Bình tĩnh nhất toàn trường là hai người đang múa kiếm và kéo đàn

kia. Một người đôi mắt buông xuống, thần thái yên tĩnh, một người múa kiếm dung đưa, bông bênh như tiên.

Đường Tuyết hát đến một mặt say mê, còn bắt đầu chơi bão, tay phải cầm mic, tay trái học theo nhóm nhảy trên TV giờ lên.

"Có thể đi được rồi." Đấy đại khái là tiếng lòng của quần chúng.

Có một số người trong tay đang cầm bình nước khoáng cũng chậm chậm rơi xuống.

Các nam sinh không đành lòng chê Đường Tuyết, ngược lại các nữ sinh đặc biệt nhẫn tâm thế nhưng lại sợ tổn thương hai tiểu ca ca ở đằng sau.

Thế là Đường Tuyết có thể an toàn đem bài hát hát hết từ đầu đến cuối.

Quần chúng dưới đài có cảm giác linh hồn của mình bị tẩy lể, à không, cướp sạch.

Đường Tuyết hát xong bài, cười nhìn về ghế giám khảo.

Ba ghế ban giám khảo, toàn bộ giờ lên màu đỏ gạch chéo.

Đường Tuyết dáng tươi cười bỗng tắt ngấm.

Biểu cảm có chút nhỏ úy khuất, dưới người xem có chút không đành lòng.

Lê Ngữ Băng đứng dậy cầm đàn đi về phía bên cạnh cô, thấy dáng vẻ sa sút của cô giống như chim nhỏ đánh nhau bại trận.

"Cảm ơn ban giám khảo, cảm ơn lão sư." Đường Tuyết mặc dù phiền muộn, vẫn là nói xong câu lời khách sáo này.

Đột nhiên có một bàn tay trắng nõn vươn tới, cầm lấy mic trong tay cô.

Đường Tuyết kì quái nghiêng mặt qua, thắc mắc nhìn Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng cầm mic nói ra:" Nếu muốn trong vòng sau nhìn thấy chúng tôi một lần nữa, hãy bầu cho chúng tôi một phiếu. Cảm ơn mọi người!"

Người bên trong xem có người phấn khích vỗ tay:" Được rồi nam thần."

Chương 33: Ca sĩ được yêu thích

Lê Ngữ Băng nói xong lời này, đem mic cho người chủ trì, thấy Đường Tuyết vẫn còn sững sờ nhìn cậu, cậu liền đẩy bờ vai của cô một chút, nhẹ nói: "Đi thôi."

Trong giọng nói có chứa vài phần ôn nhu.

Ba người trầm mặc rời sân, Hạ Mộng Hoan cùng Liêu Chấn Vũ tới tìm bọn họ, Liêu Chấn Vũ vừa nhìn thấy Đường Tuyết liền an ủi cô: "Lão đại, mắt của giám khảo chắc bị mù rồi, không nên tức giận."

Đường Tuyết nhỏ giọng cúi đầu nói: "Tôi vẫn cảm thấy mình hát không có vấn đề."

Lê Ngữ Băng đột nhiên cực kỳ hiếu kỳ, tới hỏi: "Cho tới bây giờ chưa ai nói rằng cậu hát lạc điệu sao?"

"Ba mẹ của tôi, gia gia nãi nãi còn có cả mỗ mỗ, ông ngoại...đều nói tôi hát đặc biệt hay."

"Bạn học đâu? Không có bạn học nói qua?" Lê Ngữ Băng vừa hỏi xong vấn đề này lập tức lắc đầu: "Được rồi, chắc hẳn người khác nói cậu cũng không có tin."

Đường Tuyết ngửa mặt lên trời, kỳ thật nói cô lạc điệu cũng không có mấy người, dù sao mọi người cũng không muốn vạch ra nhược điểm của đối phương.

Mà sự thật là, cô cũng không có tin lời họ nói.

Liêu Chấn Vũ đột nhiên cà nhắc đi tới bên tai Lê Ngữ Băng nhỏ giọng nói:" Sao cậu lại hiểu rõ lão đại của tôi như vậy? Tôi sẽ bầu cho cậu một phiếu."

Lê Ngữ Băng nhắc lông mày, liếc qua nhìn cậu, đưa qua một ánh nhìn tán thưởng.

Cùng ngày hôm đó, video tranh tài của Đường Tuyết cũng được đăng tải lên internet.

Bình luận trên đó cơ bản toàn là của hoa si (*) và đám người rảnh rỗi.

(*): người mê trai đẹp gái đẹp

[Cô ấy là ai? Sao lại có dũng khí đứng trên đó?]

[Thật là một đội nhan sắc, không thể trêu vào, không thể trêu vào.]

[Phiền các tiểu ca ca, các tiểu tỷ tỷ bầu cho nhà Băng Thần một phiếu.]

[Tôi....muốn móc người ca hát trên kia xuống dưới.]

[Tỉnh đi....cậu móc xuống rồi, tiếng ca vẫn còn ở đó.]

[Nếu không chúng ta trù diệt cô ấy đi.]

[Không biết Lê Ngữ Băng đang nghĩ cái gì? Không phải cậu ấy rất bận sao? Sao lại có thời gian làm việc này?]

[Huynh đài lâu trên, cậu nhìn mặt Đường Tuyết xem, nhìn lại thân hình của cô ấy, đáp án không phải rõ ràng rồi sao? Em gái như thế này làm bạn gái của cậu, cậu có thể cự tuyệt?"

[Ha ha, tôi là nữ, cảm ơn.]

[Tôi cũng là nữ, tôi cũng muốn tiểu tử Đường Tuyết làm bạn gái tôi, tôi có thể cho cô ấy ca hát #mặt ửng hồng#.]

[Ai biết tiểu ca ca khiêu vũ là ai không? Có thể cho chút thông tin được không? Máu sôi sôi trào rồi, hắc hắc hắc..."

[Cái đám người hoa si này, chỉ biết chú ý đến Lê Ngữ Băng, đó là tiểu ca vô địch thế giới trượt băng nghệ thuật- Dụ Ngôn."

[Tôi con mẹ nó....biết rõ cô ấy hát khó nghe, vẫn là không nhận được mà bầu cho cô ấy một phiếu."

[Trên lầu chờ chút, không chỉ có mình cậu đâu. Mở to hai mắt nhìn xem, cái này ba tấm mặt, phiếu bầu của cậu có đáng giá hay không?"

[Nhìn thoáng chút, nhìn thoáng chút...]

[Vậy tôi hỏi một câu, mọi người còn muốn nhìn thấy bọn họ nữa không?]

[Muốn]

[Tôi đi bỏ phiếu đây.]

Đường Tuyết cảm giác cuộc sống thật sự là biến ảo khó lường. Thời điểm cô thi đấu, bị ban giám khảo cho ba gạch chéo ném xuống rồi, cho rằng mình không còn chút hy vọng nào lại được nhóm quần chúng quảng đại từng phiếu, từng phiếu, từ trong đồng rác vớt ra.

Cho nên có thể nói ánh mắt của quần chúng đúng là sáng như sao.

Cuộc thi gồm vòng đấu loại bán kết và trận chung kết ba bộ phận. Nhóm của Đường Tuyết cũng khá là bận rộn, không có thời gian chuẩn bị ca khúc mới, mỗi lần biểu diễn đều là <<Chỉ mong người lâu dài>>, cái này trong trận đấu ca hát là phi thường hiếm thấy.

Nhân dân quần chúng đều là một bên nghe ma âm rót vào tai, một bên tay run run dâng lên phiếu bầu của mình. Nam bầu cho Đường Tuyết, nữ bầu cho Lê Ngữ Băng và Dụ Ngôn, trăm sông đổ về một biển.

Cứ như vậy đem bọn họ một đường vào vòng chung kết.

Hội học sinh có chút hoảng. Thi đấu ca sĩ sân trường là hoạt động thịnh đại nhất hàng năm của bọn họ. Trận chung kết lần này còn mời ca sĩ nổi danh tới làm ban giám khảo khách mời, còn có đài truyền hình trực tiếp phát sóng. Nếu mà đem đại vương lạc điệu này lên làm ca sĩ giải nhất thì đúng là không còn mặt mũi.

Không thể trách bọn họ khẩn trương. Bình chọn cho ca sĩ trong trận chung kết, ban giám khảo ở hiện trường chấm điểm và ngoài sân bỏ phiếu đều chiếm một nửa số điểm, đây cũng là muốn hấp dẫn quần chúng tham gia. Những năm qua đều làm như vậy, hoạt động đều làm đặc biệt thành công.

Hội học sinh cho tới bây giờ chưa từng gặp qua loại tình huống như của nhóm Đường Tuyết. Theo lý thuyết phải trải qua tầng tầng sàng

chọn, coi như trình độ không phải đỉnh cao, nhưng chí ít cũng phải dễ nghe đi? Ai biết còn có thể có loại cá lợt lợt này đâu...

Mấy người trong hội học sinh nghiên cứu mấy lần, cho rằng không thể mạo hiểm, liền mặt dày đổi quyền trọng chấm điểm của ban giám khảo từ năm mười đến tám mươi phần trăm.

Đường Tuyết làm mưa làm gió lâu như vậy, cuối cùng bị quy tắc này đè bẹp.

Lê Ngữ Băng nghiên cứu danh sách ban giám khảo một chút, có hai giáo sư hệ âm nhạc, hai ngài phó hiệu trưởng còn có hai khách quý bên bên ngoài mời tới.

Hai người phó hiệu trưởng cậu đều quen biết, tìm số của một người, gọi điện thoại đi.

"Alo, Lê Ngữ Băng." phó hiệu trưởng cười như lão hồ ly: "Tôi biết cậu muốn nói gì, yên tâm đi, lúc chấm điểm tôi sẽ chiếu cố một chút."

"Em không phải có ý này." Lê Ngữ Băng nói.

"Ồ?"

"Khi kết thúc biểu diễn, ban giám khảo có nhận xét và đặt câu hỏi. Em biết Đường Tuyết ca hát không tốt lắm, nhưng dù sao cô ấy cũng là con gái, da mặt mỏng. Cho nên em muốn nhờ thầy Vương nói với các vị khách quý lúc nhận xét và đặt câu hỏi có thể ôn hòa một chút."

Thầy Vương nghe cậu nói như thế, cười cười, ngữ khí trở nên thân thiết rất nhiều: "Được, cậu yên tâm đi."

...

Đường Tuyết cuối cùng cũng được giải "Ca sĩ được yêu thích nhất", nhưng tại hiện trường còn thu được rất nhiều hoa, còn nhận được sự cổ vũ của ban giám khảo cho nên tổng thể kết quả cũng là chấp nhận được.

Tan cuộc về sau, ba người đi ra, cùng đi ăn bữa khuya.

Ký túc xá quá xa nên cũng không có trở về thay quần áo, Đường Tuyết mặc lễ phục giày cao gót, Dụ Ngôn mặc đồng phục thái cực, Lê Ngữ Băng mặc âu phục, ba người này đi trên đường nhìn có chút điểm quái dị. Mà Dụ Ngôn còn đeo cái túi vải thô làm rất to con, y như loại túi đi mua thức ăn của các bác gái. Kiếm của cậu cắm ở trong túi nghiêng nghiêng, do bị nặng nên rũ xuống, theo bước cậu đi lại nhoáng một cái nhoáng một cái.

Gió đêm quá mát, Đường Tuyết không chịu được vuốt ve cánh tay. Lê Ngữ Băng liếc mắt nhìn về phía cô, muốn cởi âu phục xuống cho cô, lại hơi dừng lại.

Thời điểm cậu đang do dự, Dụ Ngôn đã từ trong túi lấy ra một chiếc áo khoác vận động đưa cho Đường Tuyết: "Mặc vào đi, lạnh."

Đường Tuyết vui vẻ tiếp nhận áo khoác: "Cậu còn mang theo y phục sao? Thật thông minh."

Dụ Ngôn nhấp xuống khóe miệng: "Tôi sợ cậu lạnh."

Đường Tuyết cúi đầu kéo khóa, Lê Ngữ Băng cúi đầu nhìn cô, từ góc độ của cậu chỉ có thể nhìn thấy non nửa khuôn mặt mặt đào của cô, cũng không tự chủ mà cong khóe miệng.

Đường Tuyết giày vò nửa ngày cũng không kéo nổi khóa, thế là nói: "

Cái khóa này bị hỏng rồi à?" Nói xong tùy tiện đem áo quần lại.

"Tôi xem một chút."

Dụ Ngôn đi tới trước mặt cô, cô liền buông áo ra. Dụ Ngôn cúi người nắm vuốt khóa kéo, tỉ mỉ, xoay_____

Một đường thông suốt kéo đi lên.

Lúc kéo qua bộ ngực Đường Tuyết, cậu thoáng đỏ mặt.

Lê Ngữ Băng ở một bên ôm cánh tay nhìn bọn họ, lúc nhìn thấy Dụ Ngôn đỏ mặt, trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh. Haha, chọn đến chọn đi, chọn cái khóa kéo có vấn đề đưa cho cô, rắc tâm ở đâu cơ chứ?

Đường Tuyết móc tay vào túi áo, cười hì hì nói ra:" Quả nhiên là y phục của cậu, chỉ nghe một mình cậu."

Dụ Ngôn mím môi cười cười, bộ dáng giống như có chút xấu hổ.

Đường Tuyết mang giày cao gót, độ cao cùng Dụ Ngôn không phân biệt lắm. Lúc cậu kéo khóa áo, hai người nhìn ngang có thể nhìn thấy ánh mắt của đối phương.

Ngón tay Dụ Ngôn còn chụp tại đầu khóa kéo, không nỡ buông tay.

Lê Ngữ Băng nhìn không được, đột nhiên đem áo khoác âu phục của mình cởi ra trùm một cái lên đầu Đường Tuyết.

Đường Tuyết chỉ cảm thấy mặt mũi tối sầm lại, cái gì cũng không nhìn thấy, chớp mắt liền ngửi thấy khí tức nam tính xa lạ, đó là trên quần áo lưu lại cùng nhiệt độ. Cô đem âu phục trên đầu gỡ xuống,

trường Lê Ngữ Bạng:" Lê Ngữ Bạng cậu bị bệnh thần kinh à?"

"Tôi cũng sợ cậu lạnh không được à?" Lê Ngữ Bạng một mặt vô tội.

"Tôi còn đang mang giày cao gót này, cậu không sợ tôi bị mệt sao?"

Lê Ngữ Bạng vẫy mi một cái, nhìn nhìn cô:" Nếu không, tôi bế cậu?"

Đường Tuyết cảm giác Lê Ngữ Bạng càng ngày càng không biết xấu hổ. Đang định giáo huấn cậu chợt thấy phía xa có một người đâm đầu chạy tới, trên mặt liền mỉm cười ngọt ngào.

Một hành động kia khiến cho Dụ Ngôn cùng Lê Ngữ Bạng ngây ngốc một chút.

"Này" Đường Tuyết cùng Chu Nhiễm giơ ngón tay lên chào, còn liếc mắt đưa tình.

Chu Nhiễm thấy Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Bạng thân mật như thế, không ghen ghét là không thể nào. Nhưng bề ngoài lại không biểu lộ ra, chỉ cười cười nhìn Đường Tuyết, nói:" Đường Tuyết, giải thi đấu ca sĩ tôi có xem, phòng ngủ của chúng tôi đều cười đến đau cả bụng."

Chu Nhiễm sắc mặt đột nhiên biến đổi, cực nhanh khôi phục trấn định, đột nhiên nói:" Đúng rồi, Biên Trùng sắp tới Lâm đại đó."

Lê Ngữ Bạng phát hiện lúc Đường Tuyết nghe cái tên "Biên Trùng" này, vẻ mặt hết hoảng một chút, sau đó nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Chu Nhiễm lại hỏi:" Cậu ấy không có nói với cậu sao?"

Đường Tuyết không nói chuyện.

Lê Ngữ Băng tiến đến nắm chặt tay Đường Tuyết:" Là tôi không cho phép cô ấy liên hệ với người kia."

P/s: Mình mới tập edit, có lỗi gì các bạn cứ cmt góp ý thoải mái và nếu thấy hay thì vote cho mình 1 sao nhé

Chương 34: Đoạn thời gian kia

Lúc ăn khuya, cảm xúc Đường Tuyết sa sút rõ ràng. Dụ Ngôn và Lê Ngữ Băng cũng không hiểu đầu đuôi sự tình nên cũng không biết làm sao an ủi cô. Lê Ngữ Băng có ý khuyên cô uống chút rượu, nhưng Dụ Ngôn ở đây nên cũng không nói.

Ban đêm trở ký túc xá, Lê Ngữ Băng nhắn cho Liêu Chấn Vũ một tin.

Lê Ngữ Băng: Biên Trung là ai?

Liêu Chấn Vũ: Bạn học cao trung, thế nào?

Liêu Chấn Vũ: Là lão đại nói với cậu sao?

Lê Ngữ Băng: Cậu ta sắp tới Lâm đại.

Liêu Chấn Vũ: Vì cái gì?

Lê Ngữ Băng: Tôi cũng không rõ.

Liêu Chấn Vũ: Để tôi hỏi một chút.

Liêu Chấn Vũ tìm bạn học cũ nghe ngóng, cuối cùng thành công thu hoạch tình báo, tranh thủ thời gian báo cáo cho Lê Ngữ Băng: Là vì sắp tới có tranh tài diễn thuyết Anh Ngữ, cả nước quyết định tổ chức ở trường mình. Tôi quên mất, Anh Ngữ của Biên Trung rất tốt.

Lê Ngữ Băng: Ừ.

Lê Ngữ Băng tra xét bảng giờ giấc diễn thuyết một chút. Tổng quyết sẽ được diễn ra vào buổi sáng ngày kia, hay nói cách khác, người gọi Biên Trùng đó chậm nhất là ngày kia sẽ đến Lâm đại.

Xem ra Đường Tuyết không giống như là sẽ chủ động liên hệ Biên Trùng, cũng không biết người kia có muốn dây dưa hay không?

Lê Ngữ Băng ngồi trên ghế, chân dài trùng điệp, cầm cái cầm trầm tư. Cậu hơi hí hửng, ngón tay thon dài vô ý thức chùi môi, nhìn như tên biến thái.

Lão Đặng từ bên ngoài đi tới, nhìn bộ dáng này của cậu, có cảm giác như "Tổng giám đốc bá đạo trầm mê". Thật không phải lão Đặng cậu nói mò, trong tủ quần áo của Lê Ngữ Băng có treo một chiếc còng tay màu đen tình thú, bọn họ đều nhìn thấy. Lần đầu tiên Lê Ngữ Băng mang cái còng tay đó ra, đám bạn cùng phòng đều sợ đến ngáy người, chặc chặc chặc, đúng là không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Kinh ngạc đến ngáy người về sau là cảm thấy may mắn, may mắn cậu ta là trai thẳng nếu không....

Liên tiếp hai ngày, Lê Ngữ Băng như người tuần tra, luôn xuất hiện lân cận Đường Tuyết, hành tích thần bí lại khả nghi.

Ngày đầu tiên cậu cũng không phát hiện điểm dị thường, đến giữa trưa ngày thứ hai thì cuối cùng cũng đã tới.

Lê Ngữ Băng ngồi trên xe đạp, đứng ở cách đó không xa nhìn về phía lầu của nam sinh.

Nam sinh thân cao 1m75, đeo một chiếc kính mắt, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, nhìn đậm chất thư sinh.

Lê Ngữ Bạng cũng không thể nói là vì cái gì, nhưng mà có một cổ trực giác mách bảo rằng người này chính là Biên Trừng trong truyền thuyết.

Nhìn nhìn Biên Trừng, lại suy nghĩ lại Dụ Ngôn một chút, Lê Ngữ Bạng nhin không được giật giật khóe miệng, có chút khinh thường, tên kia khẩu vị không chỉ kém mà lại còn chẳng khác nhau.

Đinh linh linh____ chuông tan học vang lên.

Nam sinh kia sửa sang lại quần áo một chút, hướng về phía cổng nhìn quanh.

...

Đường Tuyết cùng Hạ Mộng Hoan đang thảo luận sẽ ăn cái gì:" Bún gạo hay là cơm, cơm đi. Thịt kho tàu hay là cá viên, cá viên đi. Còn có..." Lúc đi tới cửa cô ngẩng đầu một cái, bỗng im lặng.

Hạ Mộng Hoan thấy có chút kì quái, nhìn theo ánh mắt của Đường Tuyết nhìn thấy một nam sinh khí chất nho nhã.

Nam sinh đó hướng các cô nở nụ cười, sau đó nói:" Đường Tuyết."

Hạ Mộng Hoan nhón chân lên, lặng lẽ meo meo tiến đến bên tai Đường Tuyết nhìn như con cún nhỏ ngoan ngoãn, cô cũng không biết mình bị trúng tà gì mà gần đây lại đặc biệt lại thích làm như vậy:" Đại vương, mệnh đào hoa của cậu lại tới rồi."

Đường Tuyết bởi vì giải thi đấu ca sĩ mà thành danh, hấp dẫn một nhóm người cho nên gần đây hay có người chủ động đến làm quen, Hạ Mộng Hoan cũng nhìn đến quen mắt.

Nhưng mà đóa hoa đào này lại...

Hạ Mộng Hoan cảm giác không khí giữa hai người bọn họ có gì đó quái lạ, thế là không nói nữa, ở một bên lặng lẽ quan sát.

Đường Tuyết nhìn thấy Biên Trùng, trầm mặc một hồi mới mở miệng:" Sao cậu lại tới đây?"

"Tôi tới trường các cậu để tranh tài diễn thuyết."

"Ừ, cậu tới khi nào?"

"Vừa tới không bao lâu."

Trên mặt cậu treo nụ cười thản nhiên, nhu hòa sạch sẽ. Đường Tuyết có chút hoảng hốt, tựa như trở về ba năm trước, cậu cũng cười với cô như thế này.

Đường Tuyết có chút không tự nhiên mà gãi gãi ót, không biết nói cái gì. Đúng lúc này cô nhìn thấy Lê Ngữ Băng. Cậu ta cưỡi xe đạp thoải mái nhàn nhã đi ngang qua mặt cô.

Đường Tuyết lập tức gọi cậu:" Ê, Lê Ngữ Băng."

Kít_____

Lê Ngữ Băng dừng xe đạp, nhìn cô khẽ nhíu mày.

Đường Tuyết nhìn cậu khẽ nháy mắt.

Hạ Mộng Hoan thật bội phục hai người bọn họ. Một người ra hiệu, một người thu thông tin. Chỉ riêng hai người họ hiểu,

người ngoài thì không biết gì.

Lúc này Đường Tuyết truyền thông tin xong, Lê Ngữ Băng liền quay đầu xe. Một chân đỡ trên mặt đất, nhìn cô một cái lại nhìn Biên Trùng một cái:" Cậu không định giới thiệu chút à?"

"Đây là bạn học cao trung của tôi, Biên Trùng."

Biên Trùng nhìn Lê Ngữ Băng, ánh mắt cực nhanh quét qua một lần toàn thân cậu, nói " Xin chào, tôi tên Biên Trùng."

"Tôi tên Lê Ngữ Băng." Lê Ngữ Băng cảm giác ánh mắt của Biên Trùng không có nhiều thiện ý, nhưng cậu cũng không quan tâm cho lắm.

Biên Trùng dù sao cũng là đường xa mà đến, Đường Tuyết là phận chủ nhà không mời khách thì đúng là không phải lễ. Thế là quyết định đi đến Sướng Thiên viên.

Đường Tuyết vịn xe đạp đứng ở ven đường, cùng Lê Ngữ Băng chờ Biên Trùng đi lấy xe đạp. Hạ Mộng Hoan không cần dùng xe của mình vì căn bản phía sau xe của Đường Tuyết đều do cô an tọa.

Đường Tuyết im lặng nhìn Lê Ngữ Băng, hướng cậu dùng khẩu hình nói: Cảm ơn.

Lê Ngữ Băng hướng cô ngoắc ngoắc tay.

Đường Tuyết cho là cậu có điều gì muốn nói, thế là tiến tới gần một chút, nghiêng mặt đem lỗ tai tiến tới.

Lê Ngữ Băng nín lấy gương mặt của cô, vẽ lên má mấy cái vòng tròn.

Đường Tuyết nghe được rõ ràng trong cổ họng cậu còn có tiếng cười khế.

"Bệnh tâm thần." Cô nói.

Biên Trùng lấy xong xe, liền bắt gặp một màn này của hai người họ, sắc mặt đen thui.

Hạ Mộng Hoan nhìn cảnh hai người náo loạn, không hiểu sao có cảm giác mình có chút dư thừa. Cô chưa bao giờ hy vọng Liêu Chấn Vũ ở đây như thế này bao giờ. Cô thật không muốn chịu cảnh này một mình.

Như là nghe được tiếng gọi của Hạ Mộng Hoan, Liêu Chấn Vũ từ xa hùng hổ chạy đến, hỏi:" Lão đại, hôm nay chúng ta ăn cái gì?"

Đội ngũ 5 người ngồi, lại tăng thêm một Chu Nhiễm.

Chuyện này cũng hết cách, ba người bọn họ đều học tại Lâm đại. Hiện tại đến đón tiếp Biên Trùng nhất định phải gọi đầy đủ.

Chu Nhiễm đến Sướng Viên thiên nhìn thấy Biên Trùng, không biết là vô ý hay cố tình, ở trước mặt Lê Ngữ Băng và Đường Tuyết phàn nàn nói:" Biên Trùng cậu thật không biết suy nghĩ nha, vừa xuống phi cơ đã tới tìm Đường Tuyết, tôi nhắn tin gọi cậu đến sao cậu không đến."

"Tôi không phải là đã đến rồi sao." Biên Trùng nói, rót đưa cho cô cốc nước.

Lê Ngữ Băng bên cạnh khế cười, nói:" Cậu nói như vậy không sợ tôi ghen sao?"

Chu Nhiễm sững sờ nói: "Tôi không có ý đó. Băng Thần cậu đừng có đoán mò nha."

Lê Ngữ Băng ôm cánh tay, bấu môi: "Tôi nói đùa thôi. Ngồi."

Chu Nhiễm lập tức ngồi xuống, ngồi xuống rồi lại có cảm giác không thoải mái, sao mình lại nghe lời Lê Ngữ Băng như thế, tựa như mình là thuộc hạ của cậu ta, lại còn ngồi cúi đầu khom lưng.

Trong sáu người có bốn người đã từng học chung, nói nói liền bắt đầu nhớ lại những năm tháng trước đây.

Lê Ngữ Băng nghe được từ trong miệng bọn họ rất nhiều việc tốt mà Đường Tuyết đã làm qua thời cao trung.

Trong giờ tự học trên lớp ăn vụng mì tôm, hại các bạn trong lớp thêm ăn nên học tập.

Làm hư cửa sổ ở phòng dụng cụ, thầy giáo để cô tự mình lắp đặt lại. Bạn học trong lớp còn đang say sưa học mà cô đing đing đang đang giờ búa tu sửa.

Leo tường ra ngoài trường mua xôi nướng, mua xong lại leo tường trở về. Về sau giúp toàn bộ bậm học mua xôi. Lại còn được tất cả bạn học bỏ phiếu làm ban trưởng.

Còn trộm nuôi con thỏ nhỏ của thầy hiệu trưởng.

Sau đó cậu tự nhiên hỏi: "Sao cậu lại đi ăn trộm thỏ?"

"Tôi đã nói bao nhiêu lần là không phải tôi trộm." Đường Tuyết mặt bất đắc dĩ: "Là chính nó chạy đến, làm sao tôi biết được nó chạy

đến như thế nào. Ta tưởng rằng không ai cần đến nó nữa, cũng không thể để cho nó chết rét, liền mang nó về nhà. Kết quả lại truyền thành là tôi ăn trộm thỏ..."

Lê Ngữ Bạng cơ hồ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc ấy của Đường Tuyết khi nhặt con thỏ nhỏ. Không, không ngừng, cậu có thể tưởng tượng ra cả dáng vẻ cô ăn mì tôm, mua xôi nướng và cả khi sửa cửa sổ. Đủ loại.

Nhưng cũng chỉ có thể là tưởng tượng.

Một quãng thời gian dài như vậy.

Cậu đột nhiên có chút bức bối.

Chu Nhiễm nâng má, liếc mắt mỉm cười:" Các cậu còn nhớ biệt hiệu của Đường Tuyết là gì không?"

Liêu Chấn Vũ đang muốn ngăn cản cô, nhưng không ngờ cô căn bản không đợi người khác đáp lại, tự hỏi tự trả lời:" Là "Cao lớn trắng đó", không biết là do ai đặt, bây giờ Đường Tuyết đã gầy đi nhiều rồi."

Lê Ngữ Bạng nhìn Đường Tuyết thấy sắc mặt cô khó coi, cậu đưa tay xoa nhẹ trên đầu cô cười nói:" Cao lớn trắng? Với tôi cô ấy nhỏ hơn hai mươi phân, vĩnh viễn chỉ có thể là con chim nhỏ."

Đường Tuyết lúc đầu cũng không quan tâm lời của Chu Nhiễm, nhưng nghe được Lê Ngữ Bạng nói như vậy, tiểu tâm can của cô cũng run rẩy.

Thật không muốn thừa nhận, cô lại bị cậu trêu chọc đến như thế này.....

Chương 35: Hồi hận

Ăn cơm trưa, Chu Nhiễm nói muốn đưa Biên Trùng đến gần Lâm Đại đi dạo, Đường Tuyết viện cớ phải đến sân băng làm thêm nên cùng bọn họ tạm biệt.

Mấy người tại cổng Sướng Thiên chia tay, mỗi người một ngả. Lê Ngữ Băng cũng muốn đến sân băng huấn luyện, cậu đi cùng Đường Tuyết. Tay phải cậu chum lên đầu Đường Tuyết, hai người chênh lệch đến hai mươi centi nên việc này cậu làm không cần dùng sức cứ thế tùy ý đặt lên.

Đường Tuyết có chút quỳnh quáng, đầu rung lên không kịp thoát

Tay trái Lê Ngữ Băng vung lên hướng Biên Trùng chào " Đi trước, gặp lại sau.". Nói xong cậu đẩy đẩy Đường Tuyết chuẩn bị kéo đi.

Biên Trùng đột nhiên gọi cô: " Đường Tuyết. "

Lê Ngữ Băng cùng Đường Tuyết đồng thời quay lại, Đường Tuyết phát hiện ma chảo trên đầu cô có chút nới lỏng nên nhanh chóng thoát ra quay lại nhìn Biên Trùng hỏi, " Còn chuyện gì sao?"

" Tôi ngày mai tranh tài cậu sẽ đến xem chứ? "

Đường Tuyết giật giật khóe miệng: "Cậu chả phải biết là tôi ghét nhất môn anh ư."

Sau khi nói xong lời này Lê Ngữ Băng đem đầu cô đẩy trở về, hai người ra ngoài được một khoảng, Đường Tuyết nói:" Này, buông tôi

ra được rồi".

Lê Ngữ Băng không có thả cô trái lại lực tay trên đỉnh đầu tăng thêm một bậc, một bên nói:" Xoay trái, rẽ phải, làm chó mù". Sau đó cười cười.

" Bệnh tâm thần."

Đường Tuyết tức điên vén áo muốn đánh người, cậu lại đem đầu cô kẹp tại một đầu cánh tay giữ một khoảng cách, mà tay cậu lại quá dài, kết quả là Đường Tuyết gặp bi kịch, tránh cũng tránh không được, đánh cũng không xong.

Cô quay đầu bỏ chạy ý đồ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của cậu.

Lê Ngữ Băng muốn đuổi kịp cô quả thật dễ như trở bàn tay, thế là chụp lấy đầu cô như hình với bóng. Hai người cứ như vậy rong ruổi khắp đường đi, cũng không thềm quên những ánh nhìn xung quanh.

Đường Tuyết chạy đến giao lộ thiếu chút nữa đụng một chiếc xe tuần tra. May mắn Lê Ngữ Băng ở đằng sau kịp thời giữ cô lại.

Cậu dùng sức kéo hai vai cô quay lại, bởi vì quán tính hai người liền như thế va chạm, phía sau lưng cô dán vào ngực cậu.

Có thể là vừa mới chạy nên lồng ngực cậu lên xuống phập phồng, nhiệt lượng cơ thể tỏa ra bừng bừng, cô ở trong ngực cậu cảm thấy rất không tự nhiên, lập tức nhảy sang một bên.

Sau đó trừng mắt với cậu.

Dựa vào chiều cao Lê Ngữ băng, cậu cơ hồ quan sát Đường Tuyết. Khuôn mặt cô lộ ra càng nhỏ, đôi mắt lớn cùng con ngươi trắng đen

rõ ràng rất có thần, thời điểm này còn tức giận trừng cậu nhìn đặc biệt giống con mèo xù lông.

" Lê Ngữ Băng, tôi hôm nay tâm trạng không tốt, cậu đừng chọc tôi."

Lê Ngữ Băng vừa rồi bởi vì chạy mà cặp sách rơi xuống cánh tay, lần nữa vung lên vai, nói:"Tôi giúp cậu, một tiếng cảm ơn cũng không có? Đồ vô lương tâm."

" Tốt tốt tốt, cảm ơn cậu."

" Quá qua loa".

Đường Tuyết bực bội nắm tóc: "Vậy đến cùng là cậu muốn cái gì?"

Lê Ngữ Băng suy nghĩ một chút, đột nhiên một bên miệng khế dất: " Đêm nay cậu mời tôi bữa khuya."

Bữa khuya đến nhanh chóng.

Lê Ngữ Băng điểm cả bàn đồ ăn, còn gọi thêm hai bình bia, vừa nhắc mắt thấy Đường Tuyết đang nhìn, cậu hỏi: " Cậu muốn sao?"

Đường Tuyết nhẹ gật đầu.

Thế là có thêm hai bình bia xuất hiện trên bàn.

Đường tuyết có tâm sự, một bình bia không do dự nuốt xuống, thổ lộ hết dự vọng ngày càng mãnh liệt. Cho nên lúc Lê Ngữ băng hỏi cô có hay không lúc trước cùng Biên Trùng có khúc mắc, cô cũng sáng khoái trả lời.

"Tôi trước kia có thích cậu ấy."

Mặc dù từng có suy đoán như vậy, nhưng khi nghe chính miệng cô thừa nhận, cả người cậu hơi trùng xuống một chút, trái tim nhẹ nhàng bị kéo ra, không thể nói là chuyện gì xảy ra, dù sao cảm giác rất khó chịu.

Đường Tuyết một bên hướng ly thủy tinh trong tay rót rượu, một bên cường điệu nói: " Đặc biệt thích cái tên kia."

Lê Ngữ Băng ngoắc viên phục vụ lại gần lấy thêm hai bình bia sau đó quay đầu làm ra dáng vẻ khinh thường:" Thích hẳn ta điểm nào?"

" Không biết, dù sao lần đầu tiên gặp liền thích, đại khái là trong cái tuổi ấy không phải đều có người thích sao..... cậu không có sao?"

Lê Ngữ Băng lắc đầu" Không có, tôi bận bịu muốn chết." Nói rồi uống xuống một hớp rượu, muốn rượu còn hóa giải điểm khó hiểu trong lòng. Cậu hỏi " sau đó thì thế nào?"

" Tôi lúc ấy ở ban thể dục, còn hẳn ở ban lớp chọn, tôi vì muốn tiếp cận hẳn lấy danh nghĩa đề cao thành tích học tập mới cầu ba nhờ quan hệ chuyển tôi vào ban lớp chọn."

Lê Ngữ Băng nghe được đây, nhẹ gật đầu " Cái đó cũng giúp cậu làm nên sự tình."

" Lúc ấy Chu Nhiễm cũng thích hẳn, " cao tráng lớn", biệt hiệu này là Chu Nhiễm đặt, cậu ta cho là tôi không biết đâu..... dù sao bảy tám chuyện cứ thế xảy đến một đồng lớn, nghĩ lại thật là ngây thơ."

" Là bởi vì cái ngoại hiệu " cao tráng lớn" mà từ bỏ trượt băng?"

"Hả? Thế thì không đến mức." Đường Tuyết vội vàng lắc đầu.

"Đến cùng là bởi vì cái gì?" cậu ép hỏi.

Nhắc lại chuyện này, Đường Tuyết rất khó khăn, mắt nhìn xung quanh, gặp Lê Ngữ Băng hùng hổ dọa người mà nhìn cô, gãi gãi cái ót có chút ngượng ngịu." Ai không muốn cùng người mình thích thi chung một trường đâu." Lúc nói lời này cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của cậu, cũng không biết trong lòng thực hư cái gì, cũng cố ý đưa âm thanh tăng lên để đền bù khí thế.

Lê Ngữ Băng yên lặng nhìn qua cô, ánh mắt có chút phức tạp.

Đường Tuyết nghiêng mặt, nhỏ giọng nói:" Giấc mơ của tôi là vào trường Bắc Đại nha, tôi luôn muốn....." Luôn muốn cùng hắn thi lên rồi.

Đại khái đối với học sinh cấp ba mà nói, cùng một người nỗ lực thi lên đại học danh tiếng là điều lãng mạn nhất trên thế giới.

"Cậu khi đó....." Lê Ngữ Băng đột nhiên nói.

Đường Tuyết chờ cậu nói hết lời, lại không ngờ tới, cậu nói đến một nửa lại không nói, cứ như vậy nhìn cô, trong mắt chứa một tầng sâu thẳm. Cô cực kỳ tò mò:" khi đó làm sao vậy?"

Khi đó cậu cũng muốn cùng tôi thi vào sơ trung. Cậu có nghĩ như thế?

Lê Ngữ Băng nhiều lần suy nghĩ muốn hỏi cô nhưng cuối cùng cậu cũng không mở lời.

Có những thứ cậu rất muốn hỏi. Nhưng là không đủ tư cách.

Giờ phút này tâm tư của cậu một bên nóng bỏng một bên lại lạnh buốt, cả cơ thể chịu giày vò như sắp mất mạng. Thế là bưng chén rượu lên một hơi tu ừng ực ừng ực.

Đường Tuyết nhìn một màn mắt tròn tròn, " Lê Ngũ Băng, cậu có phải bị trúng tà không thế? Uống chậm thôi."

Lê Ngũ Băng vốn nghĩ bởi Đường Tuyết giải buồn lại không ngờ đem mình uống đến phiền muộn. Cậu đặt chén rượu xuống, nhìn một bên khác nói:" Cậu có phải đồ ngốc không? Nói không trượt là không trượt."

" Tôi đây không phải là mớ heo làm mê muội đâu, được rồi được rồi không muốn nhắc lại chuyện này nữa, mỗi lần đề cập đến lại thấy đau đầu, từ nay không cho phép cậu nhắc đến vấn đề trượt băng này nữa."

Lê Ngũ Băng thờ dài, cười rồi lại cười, cười đến bất đắc dĩ cùng vô lực:" Cậu đấy nói cho cùng là thích hấn ta bao nhiêu?"

Đường Tuyết thấy Lê Ngũ Băng vậy mà khinh bỉ mình, cô không nói cho cậu biết, cô đã từng thổ lộ với Biên Trường thế mà lại bị cự tuyệt, lí do cũng thật đáng cười. Cậu ta nói cậu ta không muốn yêu đương ở cao trung, phải học tập tốt.

"Vậy bây giờ thì thế nào? còn thích cậu ta?."

Đường Tuyết tay cầm lung lay, nhìn chén rượu chứa dung dịch màu hổ phách, vẻ mặt tang thương đáp, " Cậu biết không, có những người không thể dùng thích hoặc không thích để khái quát. Cũng như cậu ta là hồi ức, là thời gian, là đoạn thanh xuân độc nhất vô

nhị."

Đúng vậy, thanh xuân độc nhất.

Ở trong cái thanh xuân duy nhất đó, có Biên Trường, có Liêu chấn Vũ, thậm chí có cả Chu Nhiễm và rất nhiều người.

Duy chỉ không có cậu.

Lê Ngữ Băng bỗng cảm thấy lòng ngực bị chèn ép, buồn bực đến không thở nổi. Cậu nâng người lên, mắt nhìn xung quanh cuối cùng dừng lại trên mặt Đường Tuyết.

Đường Tuyết tửu lượng vốn kém, lại thêm hôm nay có tâm sự, mới uống chút chút hơi cồn cấp hết lên mặt, hiện ra hai sắc hoa đào, ánh mắt mê ly nhìn chén rượu.

"Đừng uống." Lê Ngữ băng lấy đi chén rượu của cô.

"Cho tôi."

"Không uống. Đi thôi."

"Không đi, đợi một hồi nữa đi, tôi nói cậu nghe chuyện của Biên Trường."

"Tôi không muốn nghe."

Cậu gọi người phục vụ đến thanh toán, sau đó mặc kệ sự phản đối của cô trực tiếp kéo ra ngoài. Đường Tuyết tức giận:"Làm gì vậy, đừng đụng tôi, thịt dê nướng còn chưa có ăn."

Lê Ngữ Băng đưa tay bắt lấy mấy miếng thịt dê trên bàn nhét vào tay

cô. Đường Tuyết yên lặng ăn thịt dê nướng, bị Lê Ngữ Băng kéo rời khỏi tiệm cơm.

Sau khi ra ngoài cậu cũng không lấy xe, hai người cứ thế tản bộ trở về.

Đường Tuyết ăn thịt dê nướng đến miệng bóng loáng. Lê Ngữ Băng móc khăn tay lau cho cô, sau khi lau xong còn sờ lên mặt cô, khuôn mặt nhỏ còn rất nóng hổi.

Ăn xong thịt dê Đường Tuyết lại bắt đầu ca hát. Lê ngữ Băng đã trải qua vô số lần khảo nghiệm làm cay lỗ tai bởi tiếng hát của cô, lòng mày cũng không thềm nhếch lên.

Hát một lúc Đường Tuyết đột nhiên an tĩnh.

Lê Ngữ Băng lỗ tai được thu lại dễ chịu nên không có hỏi cô vì cái gì liền yên lặng.

Đến khu kí túc xá, cậu cùng cô đối mặt đứng đấy, cậu cúi xuống muốn cùng cô từ biệt, lại gặp cảnh cô rũ đầu xuống một cái.

" Ngủ rồi?". Cậu đưa tay lên đầu cô đẩy đẩy gọi mấy tiếng.

Nhưng cô không động tĩnh, không phản ứng.

Lê Ngữ Băng cảm thấy kì quái, đưa tay nâng cằm cô khiến cô ngẩng đầu.

Sau đó cậu phát hiện, trong mắt cô là một tầng nước mắt.

Cô nháy nháy mắt, những giọt nước mắt lớn bé thi nhau rơi xuống. Nước mắt được phản xạ bởi ánh đèn huỳnh quang như những hạt

trân châu rạng rỡ.

Mặc dù biết cô hơn nửa là uống say, mượn rượu làm càn. Nhưng khi thấy cô khóc Lê Ngữ Bằng vẫn không chịu được liền mềm lòng, thanh âm cũng tự giác ôn nhu đi mấy phần " Thế nào?"

" Lê Ngữ Bằng tôi đặc biệt hối hận." Đường Tuyết khóc càng lớn hơn, nước mắt hợp thành tuyến, lan ra gò má hồng chứa hai đạo nước mắt. " Tôi đặc biệt rất hối hận." Giọng nói cường điệu hơn.

" Hối hận cái gì?"

" Tôi lúc ấy sao lại từ bỏ sự nghiệp trượt băng chứ. Đầu bị nhúng nước thật mà"

Lê Ngữ Bằng vuốt tóc cô an ủi," Lúc ấy khả năng là thấy trượt băng chưa phải là trọng yếu."

Trên đời này, có rất nhiều việc không hẳn là theo ý mình. Có lúc được lại chẳng để ý, mất đi rồi mới thấy quý giá.

Đường Tuyết vừa khóc liền không thu lại được, càng khóc càng hăng, một bên vụng về lau nước mắt, một bên nói:"Thời điểm nghỉ hè ở sơ trung huấn luyện viên Phương tìm tôi nói chuyện. Cậu biết huấn luyện viên Phương nói gì với tôi không?" "Ông ấy nói ông ấy cảm thấy ta có thể vào đội tuyển quốc gia, không nghĩ tới là ta cũng không trượt nữa. Tôi lắng nghe, cứ đề cập đến là khó chịu. Vì có gì tôi không tình nguyện nhìn thấy Biên Trùng. Nhìn thấy cậu ta tôi lại thấy giống như mình đánh mất một món đồ. Tôi tôi thật....."

Cô khóc đến nổi nghẹn khí trong cổ. Lê Ngữ Bằng bắt lấy tay cô kéo vào ngực, một tay ôm cô, một tay nhẹ nhàng giúp cô thuận khí, nhỏ nhẹ an ủi," tất cả đều là chuyện đã qua."

Cô nằm sấp trong ngực cậu, buồn bã nói" cậu nói xem tôi có phải hay không rất ngốc?"

Lê Ngữ Băng ôm cô, cánh tay tăng thêm chút lực. Cậu vừa nhìn thấy một người.

Dụ Ngôn cầm bó hoa trên tay. Lúc đầu bước chân đều nhẹ nhàng, sau thấy hai người trước mắt ôm nhau bước chân cậu chậm lại.

Cậu đi đến chỗ hai người họ cách hai ba mét đứng chôn chân nhìn cô và cậu.

Kinh ngạc và bi thương đều viết lên mặt.

Lê Ngữ Băng một tay ôm eo Đường Tuyết, một tay nhẹ ấn gáy cô, lại nhìn Dụ Ngôn một chút, nói ra": " Trẻ vị thành niên mời tránh ra một chút."

Chương 36: Giảng hòa đi

Đường Tuyết thức dậy lúc sáng sớm, cảm giác đầu lại trướng đau. Cô nằm lì ở trên giường nhớ lại đủ loại hồi ức tối qua, uống quá nhiều, nói những gì cũng không có nhớ rõ. Nhưng mơ hồ nhớ kỹ, cô hình như nằm sấp trong ngực Lê Ngữ Băng mà khóc...

... Đúng là ngày chó.

Giờ khắc này cô hận không thể lập tức mất trí nhớ.

Cô nằm xuống nhàm chán sờ qua điện thoại, lướt xuống vòng bằng hữu.

Hôm nay vòng bằng hữu có thể thần kỳ.

Lê Ngữ Băng: Mất ngủ.

Biên Trùng: Mất ngủ.

Dụ Ngôn: Mất ngủ.

Đường Tuyết.....excuseme? Ba người này tối hôm qua là thức đêm đấu địa chủ sao?

Ba người bên trong chỉ có Dụ Ngôn là vòng bằng hữu phối đồ, phối đồ là dùng báo chí cũ bọc lấy hoa tươi, nhìn rất tinh tế. Đường Tuyết gửi cho Dụ Ngôn một tin:" Cậu sao thế?"

Dụ Ngôn không có trả lời cô, chắc là đang huấn luyện. Đến giữa trưa

cậu liền gọi lại cho cô.

"Alo. Dụ Ngôn, cậu tâm tình không tốt sao?"

Dụ Ngôn không vòng quanh, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Đường Tuyết, cậu có phải đang quen Lê Ngữ Băng không?"

Đường Tuyết giật mình: "Làm sao có thể? Đừng nói mò."

"Thế nhưng tối qua tôi nhìn thấy hai người..."

Đường Tuyết lập tức Dụ Ngôn đã nhìn thấy cái gì. Đừng nói Dụ Ngôn, chính cô cũng khó có thể tin, liền giải thích: "Tại hôm qua tôi uống nhiều quá liền... Đều không nhớ rõ mình đã làm cái gì."

"Ừm." Đầu này điện thoại Dụ Ngôn nhẹ nhàng thở ra, thần kinh vẫn đang căng thẳng cuối cùng cũng được buông lỏng. Cậu cười nói: "Lần sau muốn uống có thể gọi tôi."

"Hả? Được rồi. Tôi cũng không nên giết hại trẻ vị thành niên."

Lại là vị thành niên.... Ba chữ này hiện tại đã vinh dự trở thành ba chữ Dụ Ngôn ghét nhất.

Dụ Ngôn: "Trưa nay cùng nhau ăn cơm được không?"

Đường Tuyết: "Được."

Đường Tuyết vừa cúp điện thoại Dụ Ngôn, Lê Ngữ Băng liền gọi tới.

"Đồ đàn."

"Cầu tử."

Hai người thân thiết lại lễ phép chào hỏi nhau một lượt, lúc này mới chính thức tiến vào chủ đề. Đường Tuyết hỏi:" Lê Ngữ Băng, nghe nói hôm qua cậu mất ngủ, có phải mơ thấy ác mộng không?"

"Ừ, mơ thấy cậu."

"Cút."

Lê Ngữ Băng cười một tiếng, tiếng cười vui vẻ trầm thấp, giống như một thanh bàn chải nhỏ nhẹ nhàng chạm vào màng nhĩ cô. Sau đó nói:" Trưa nay cùng nhau ăn cơm, tôi có chuyện này muốn nói với cậu."

"Chuyện gì? Trong điện thoại không thể nói sao?"

"Chuyện tốt."

Đường Tuyết cũng không hy vọng Lê Ngữ Băng có chuyện tốt gì, nhưng lòng hiếu kỳ thúc đẩy cô đồng ý. Thế là giữa trưa, cả ba người cùng ngồi lại một chỗ. Lê Ngữ Băng và Dụ Ngôn cũng không ngờ tới đối phương cũng sẽ tới.

Từ lúc bắt đầu gặp mặt, hai người đã không cùng đối phương nói chuyện, ngẫu nhiên liếc nhau. Đường Tuyết từ góc độ của người xem, cảm giác mãnh liệt ánh mắt của hai người họ như có thuốc nổ, lớp bốc, hỏa văng khắp nơi.

Tình huống này là sao vậy.....

Trong miệng cô cắn cái bánh bao lớn, con người khế di chuyển, bộ dáng có vài phần rất hèn mọn.

Lê Ngữ Băng dùng lưng đũa nhẹ nhàng gõ vào đầu cô một cái:" Cậu ăn ngon nhỉ?"

Đường Tuyết vung tay lên đẩy ra bàn tay của cậu, miệng cắn bánh bao, nhai mấy lần rồi nuốt xuống:" Lê Ngữ Băng, cuối cùng cậu có chuyện gì muốn nói với tôi? Thần thần bí bí."

"Ăn xong rồi nói."

"Chuyện tốt" này, Lê Ngữ Băng cũng không muốn nói ngay trước mặt Dụ Ngôn.

Đường Tuyết cảm giác tên Lê Ngữ Băng này hôm nay thật khó hiểu, thế là đổi đề tài, nhìn về phía Dụ Ngôn:" Dụ Ngôn, cậu vì cái gì mà tâm trạng không vui?"

"Tôi tâm tình rất tốt."

"À. Vậy là được rồi." Đường Tuyết cho rằng Dụ Ngôn không muốn nói nên cũng không có hỏi thêm.

Ăn bữa cơm hôm nay, bầu không khí khá là quý dị, Đường Tuyết quen náo nhiệt, hôm nay đều cảm giác không di chuyển được, tâm thật mệt mỏi. Cuối cùng cũng ăn xong, ba người tách nhau ra, Đường Tuyết thấy đáng vẻ kìm nén sự tình của Lê Ngữ Băng, sợ là thật sự có điều muốn nói với cô, thế nên để Dụ Ngôn đi trước.

Sau đó Lê Ngữ Băng đưa cô đến một nơi hẻo lánh, cười cười nhìn cô.

Môi của cậu rất đẹp, răng trắng tấp, cho nên lúc cười vừa đẹp mắt lại vừa ấm áp. Giống như là biết phát sáng, lại thêm mặt mày nhu hòa, ánh mắt thanh tịnh sạch sẽ... Nụ cười như thế, khiến cho người

nhân gian biết thế nào gọi là hoàn mỹ.

Nhưng Đường Tuyết có chút không thích ứng. Thường thấy bộ dạng đê tiện của Lê Ngữ Băng, nay cậu đột nhiên thanh tịnh không làm bộ. Cô liền cảm thấy như thiếu gì đó, tựa như ăn mì tôm mà không cho gia vị ý.

Cậu không làm bộ đang đê tiện cô liền không có cảm giác an toàn.

Chẳng lẽ đây là run trong truyền thuyết.....

Lê Ngữ Băng hỏi cô:" Cậu còn muốn trượt băng không?"

Đường Tuyết một mặt không hiểu:" Tôi lúc nào muốn trượt thì trượt, thế nào? Tôi nói cậu này Lê Ngữ Băng, cậu lại muốn tìm cớ để tôi làm tiểu thái giám cho cậu sao?"

"Tôi không nói nhà băng, mà là.... trượt tốc độ quãng ngắn."

Lúc Đường Tuyết nghe được mấy chữ" Trượt tốc độ quãng ngắn.", trái tim cực nhanh nháy mấy lần, nhẹ nhàng lại mạnh mẽ.

Cô há to miệng, sau đó nhướn mày nói:" Lê Ngữ Băng, cậu đừng chọc vào nỗi đau của tôi được không? Tôi sẽ không..."

"Tôi đem chuyện của cậu nói cho Chủ huấn luyện viên bên đội trượt tốc độ, Chủ huấn luyện viên đáp ứng cho cậu một cơ hội." Lê Ngữ Băng cười cười vỗ bờ vai của cô:" Chuẩn bị cẩn thận một chút."

Lê Ngữ Băng nói xong lời này, không đợi cô phản ứng, chộp lấy túi nhân nhả rời đi. Đường Tuyết đứng ngốc tại chỗ mấy giây, lập tức căng chân đuổi theo đến bên cạnh cậu, kích động truy hỏi:" Thật sao? Tôi vừa khai giảng đã qua chào hỏi đội giáo viên nhưng người

ta căn bản không thêm chú ý đến."

Lê Ngữ Băng có chút đắc ý, không ngừng bước, nhìn không chớp mắt:" Bây giờ cậu đã biết Băng Ca của cậu lợi hại thế nào rồi?"

Đường Tuyết tâm tình rất tốt, cũng không thấy bộ dáng của cậu bây giờ đáng ghét, chân chó đến bên cạnh cậu, vỗ vỗ vào cánh tay:" Băng Ca~"

Lê Ngữ Băng liền cười, dừng bước lại, nghiêng mặt qua nhìn cô.

Đường Tuyết ngửa mặt lên, cười nói:" Lê Ngữ Băng, hai ta hòa giải đi."

"Ồ?". Cậu nhú mày.

"Cậu nghĩ xem, ngày bé tôi đúng là có khi dễ cậu, nhưng bây giờ cậu báo thù cũng đã báo thù rồi. Chúng ta còn sánh vai chiến đấu lâu dài, cũng coi như là chiến hữu, dù sao chuyện gì qua rồi hãy để nó qua đi, hai ta coi như hòa nhau, được không?"

Lê Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn bầu trời mùa thu xanh như ngọc, giống như là đang tự hỏi. Suy nghĩ xong, cậu chớp lấy túi, tiếp tục đi.

Đường Tuyết vẫn còn rất phẫn khích.

Cô đi sau lưng cậu, nghe được tiếng thở dài nhẹ nhẹ.

"Tự chuốc phiền phức rồi." Cậu bình thản nói.

Chương 37: Thay đổi nhanh chóng

Cái mà Lê Ngữ Băng gọi là " cho cậu một cơ hội", đấy là cậu đi nói với Chủ huấn luyện đáp ứng để Đường Tuyết đi trước đội trượt băng quảng ngấn làm khảo sát, nếu kết quả khảo sát không vấn đề, liền để cô làm nhân viên ngoài biên chế của đội trượt băng. Chờ sau khi xử lí được chứng nhận thì mới để cô chính thức trở thành đội viên.

Đường Tuyết vì lần khảo nghiệm này, luyện tập sớm mấy ngày, nhưng cũng không dám tập luyện quá sức, lo lắng mệt nhọc quá độ. Dù sao cũng lâu rồi chưa có vận động với cường độ cao.

Đảo mắt hết một vòng. Đường Tuyết đi theo Lê Ngữ Băng vào khu tây. Đây cũng là lần thứ hai cô đến nơi này. Lần trước đến đây chính cô cùng Lê Ngữ Băng đùa nghịch lưu manh rồi để mất mặt đấy sao...?

Sân đội trượt băng quảng ngấn gần sát bên đội trượt băng nghệ thuật của Dự Ngôn. Lê Ngữ Băng dẫn Đường Tuyết đến trước cửa, chỉ chỉ nói: " Chính cậu tự mình vào đi, đi tìm huấn luyện viên Chủ nói chuyện."

Đường Tuyết đứng bất động tại chỗ, có chút khó khăn ấp úng nói: " Nếu không, thì cậu cùng tôi đi xem chút, thế nào?"

Lê Ngữ Băng khoanh tay, nhìn cô cười: " Không nghĩ là cậu cũng biết sợ ha?"

Đường Tuyết cho là cô không phải sợ, chỉ là có người đi cùng sẽ làm tăng thêm động lực mà...

Cô cứ thế đứng đó không nói lời nào, lọt vào mắt Lê Ngữ Băng lại nhìn ra trong thần thái chần chừ của cô lại có mấy phần then thùng, cậu sờ lên đầu, ha, sợ thì nói là sợ đi.

Đường Tuyết chỉ coi là Lê Ngữ Băng sẽ không theo cùng vào, thế là quyết định xoay người đi vào nơi huấn luyện.

Lê Ngữ Băng lại chân dài một bước hai bước đi, chậm rãi ung dung đi phía sau. Cậu thân hình cao lớn, bước đi như người bình thường đặt vào cậu liền xem rất thoải mái nhàn nhã.

Chữ Hà đang theo dõi đội viên làm huấn luyện, ngẩng đầu một cái thấy tiểu cô nương đang tiến vào sân trượt. Tiểu cô nương đầu tóc ngắn, mắt to, trên mặt mang chút trẻ thơ mập mạp, dáng dấp nhìn rất đẹp. Người đứng phía sau, Lê Ngữ Băng, mắt dõi theo sát, dáng vẻ ngoan ngoãn, cỡ nào nhìn như chú chó. Chỉ kém là trên tay cô bé kia không cầm thêm sợi dây buộc cổ lại.

Chữ Hà cho tới bây giờ cũng chưa có nhìn qua bộ dạng này của Lê Ngữ băng, cảm thấy hiếm lạ, nhin không được phốc phốc nở nụ cười.

Lê Ngữ Băng nhìn thấy Chữ hà, hướng cô giơ tay:" Chữ huấn luyện."

Đường Tuyết đi qua, cúi đầu, " Chào Chữ huấn luyện." sau đó nâng mắt, vụng trộm dò xét xem Chữ huấn luyện.

Nghe nói Chữ huấn luyện này con cái cũng đều đã lên đại học nhưng cô trông còn rất trẻ, vẻ ngoài như tầm ba mươi. Mái tóc màu nâu

được cắt ngắn, đôi mắt nhỏ một mí dài hẹp, bờ môi mỏng, điểm trên mặt làn những đốm tàn nhang.

Thời điểm Đường Tuyết nhìn cô ấy thì Chử Hà cũng đang đánh giá người trước mặt.

Chỉ cần nhìn thân hình đã thấy rất đạt tiêu chuẩn, dáng người tỉ lệ tốt, eo nhỏ chân dài. Đặc biệt là chân thẳng một đường, thật đúng là sinh ra để trượt tốc độ.

Chử Hà để Đường Tuyết thay quần áo, trước làm nóng người. Sau đó Đường tuyết đó cô lấy đồng hồ bấm giờ đo tốc độ trượt của Đường Tuyết.

Trước đó năm mét, Đường Tuyết dường như đem cả sức lực bình thường xuất ra, trượt đến điểm cuối cùng cô len lén liếc Chử Hà một chút gặp lúc Chử Hà đầu mi đang giãn chột nhú lại.

Tim Đường Tuyết khẽ siết chặt.

Tiếp đo một nghìn mét cùng một nghìn năm trăm mét, lông mày Chử Hà càng lúc càng nhăn chặt. Cuối cùng khe khẽ thở dài.

Đường Tuyết cũng biết thành tích này của mình không thực xuất sắc, cô ra khu sân băng tiến đến bên Chử Hà khẽ nhẹ giọng, "Em thật lâu rồi chưa có tập luyện qua."

"Nhìn ra được, " Chử Hà nói.

Đường Tuyết cảm thấy rất buồn bực.

"Em trước cứ thay quần áo ra, chúng ta làm chút khảo nghiệm cơ thể."

" Dạ!"

Làm xong khảo nghiệm cơ thể, Chử Hà liếc nhìn ghi chép trên tay. Đường Tuyết đứng bên giống như chuẩn bị nhận thi hành án, trong lòng nóng như lửa đốt, hô hấp cũng không đều.

Chử Hà cân nhắc tìm một chút để tìm từ, mới mở miệng nói. " Ừ, xem ra kiến thức cơ bản của em cũng không tệ."

" Cảm ơn Chử huấn luyện."

" Nhưng là đã quá lâu không tập nên cơ bắp bị thoái hóa nghiêm trọng. Khoảng cách so với vận động viên chuyên nghiệp khá lớn. Em hiểu ý tôi không?"

" Em.... em có thể cố gắng."

Chử Hà nhìn vào mắt Đường Tuyết, đôi mắt sang linh động, bên trong như chứa ngọn lửa nhỏ chân thành, cô đột nhiên không nói được nữa. Chính là nhìn Đường Tuyết vẫn là đứa trẻ, rất sợ làm tổn thương cô.

Thế nhưng dù sao cũng vẫn phải nói ra. Chử Hà thở dài:" Em nói em có thể cố gắng, nhưng em xác định cố gắng thì đạt được kết quả sao? Hoặc là em cố gắng bao nhiêu mới đạt được kết quả đây? Môn trượt băng cầu này rất được đề cao, tôi cùng cả đội cũng phải chịu rất nhiều áp lực về thành tích, điểm này hẳn Lê Ngữ Băng có thể hóa giải. Bên cậu ta môn khúc côn cầu vấn đề nghiêm trọng hơn một chút. Chúng tôi cũng không thể nào đem tài nguyên tinh lực đi linh tinh, Nói thế nào đây, căn bản là tôi không thấy được ở em chút tương lai nào."

" Em....."

Chữ Hà cuối cùng khép lại cuốn sổ ghi chép, "Em đối với trượt băng yêu quý tôi rất cảm động. Nhưng là thật xin lỗi, tôi không thể chấp nhận em."

.....

Đường Tuyết không nhớ rõ mình làm thế nào ra khỏi sân trượt băng, dù sao đi vẫn là đi, nhìn dưới đất phát hiện bóng của mình, cô ngẩng đầu, thế mà mình cũng ở dưới mặt trời rồi.

Cô vuốt vuốt mi mắt bị mặt trời chiếu vào, cúi đầu xuống, tiếp tục đi.

Kỳ thật kết quả này cô cũng đã đoán trước, chỉ là khi phải đối mặt, lại thấy khổ sở.

Khổ sở đến độ muốn khóc.

Lê Ngữ Băng bên cạnh, cúi xuống nhìn cô. Đầu của cô chôn xuống rất thấp, cậu chỉ có thể nhìn đến cái ót đen nhánh, bộ dạng cô ủ rũ cúi đầu thật giống một con gà trống bại trận.

Lê Ngữ Băng cảm thấy kì quái. Cậu đặc biệt quen với dáng vẻ ra oai của Đường Tuyết, thời điểm cô ra oai, cậu là nhìn không được muốn để cô cúi đầu. Thế nhưng bây giờ thấy bộ dạng cô như vậy, cậu phát giác mình không thể tiếp tục nhìn cô như vậy nữa...

Nâng trán, cậu cảm giác mình cũng thật là khó hiểu...

Hai người cứ như vậy trầm mặc bước đi, không ai nói lời nào.

Lúc Đường Tuyết lấy xe đạp, Lê Ngữ Băng đột nhiên đè lại bờ vai

của cô, nói: " Cậu chờ một chút."

Cô ngẩng đầu: " Hử?" một tiếng. Còn chưa kịp khôi phục lại từ đả kích vừa rồi, cho nên động tác cùng phản ứng đều chậm nửa nhịp.

"Chờ tôi ở đây, đừng nhúc nhích." Lê Ngữ Băng nói xong, quay đầu chạy đi.

Cậu chạy thật là nhanh, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Đường Tuyết còn cầm trong tay chìa khóa xe, chăm chăm nhìn về phía cậu vừa chạy đi, tự nhủ: " Làm gì không biết?"

Mà dù không hiểu thấu nhưng cậu bảo cô đợi thì cô cũng sẽ đợi đi, dù sao cũng không có việc gì làm.

Đại khái là mười mấy phút sau, Lê Ngữ Băng lại hùng hổ chạy về.

Trên mặt cậu còn treo ý cười, đứng trong ánh nắng nhìn cô.

Đường Tuyết kỳ quái nói: " Có việc gì?"

Lê Ngữ Băng cười: " Ngày mai đi báo danh."

Đường Tuyết càng thêm không rõ ràng: " Báo báo cái gì cơ?"

"Cậu bị choáng à?" Cậu đẩy đầu cô một cái: " Đương nhiên là đội trượt tốc độ quăng gần."

"Cậu mới bị choáng đấy! Tôi vừa rồi rõ ràng đã bị Chủ huấn luyện từ chối."

Lê Ngữ Băng ôm cánh tay:" Tôi vừa mới cầu xin coi ấy nửa ngày, cô ấy lại đồng ý."

"Thật...thật sao?" Đường Tuyết không thể tin được. Lúc đầu tâm tình rơi tận hố sâu, nay lại cao phất lên, trái tim cũng nhảy nhót một trận. Cô kích động nuốt một chút nước bọt, nghĩ nghĩ lại lo lắng Lê Ngữ Băng đùa chơi mình, lại cảnh giác nhìn cậu:" Lê Ngữ Băng cậu đừng có mà đùa tôi, thời điểm này không nên cùng tôi nói đùa, tôi sẽ nổ cho cậu xem.

"Thật. Nhưng mà trong đội không thể phát trợ cấp cho cậu. Và trong vòng nửa năm cậu phải lấy được bằng vận động viên cấp hai."

Đường Tuyết một mặt hoài nghi:" Tôi vẫn là không thể tin được lại có chuyện tốt như vậy. Rõ ràng vừa rồi tôi bị Chỉ huy huấn luyện viên cự tuyệt như vậy, đến một chỗ trống cũng không để lại cho tôi... Cuối cùng làm sao mà cậu thuyết phục được cô ấy vậy?"

Lê Ngữ Băng biểu cảm có chút thần bí:" Tôi có bí quyết riêng."

Đường Tuyết tới gần cậu một chút, tò mò hỏi:" Là gì ấy?"

Lê Ngữ Băng liếc nhìn cô, thấy dáng vẻ một mặt tò mò cùng con mắt sáng ngời của cô, liền biết cuối cùng cô đã trở về bộ dáng như ban đầu. Cậu cười, bấm ngón tay gõ lên đầu cô:" Nói ra hù chết cậu."

Đường Tuyết rúc đầu về, ôm đầu. Cân nhắc đến vừa rồi cậu giúp cô đại ân, cơ hồ không do dự mà tha thứ cho cậu.

Tóm lại tâm tình của cô lại tốt trở lại rồi. Hôm nay đúng là đại bi đại hỉ, thay đổi rất nhanh, so với ngòi cấp treo còn kích thích hơn.

"Lê Ngữ Băng, tôi sẽ báo đáp cậu thật tốt." Đường Tuyết ôm đầu

cười nói.

Lê Ngữ Băng gật đầu:" Cậu định báo đáp tôi thế nào?"

"Tôi mời cậu ăn cơm."

"Không có thành ý."

"Địa điểm tùy cậu chọn."

"Chúng ta là vận động viên, đối với ăn uống cũng không hứng thú lắm."

"Ừm..." Ngón trỏ Đường Tuyết giữ lấy cái cằm nghĩ nghĩ, cuối cùng đem quyền chủ động cho cậu:" Cậu nói đi, muốn cái gì?"

"Tôi muốn cậu...." cậu nói đến đây cố ý dừng lại một chút, mới nói tiếp:" Tiếp tục làm tùy tùng của tôi."

"Cậu..cậu.." Đường Tuyết một hơi buồn bực tại ngực, ngón chỏ chỉ chỉ cậu, một mặt giật mình:" Cậu đối với tôi tốt như vậy, thì ra là chờ thờ khắc này."

Lê Ngữ Băng cười híp mắt nhìn cô.

Đường Tuyết lại nâng lên một ngón tay, hướng về phía cậu tươi cười làm động tác chữ "V", Lê Ngữ Băng không hiểu cho lắm, nhưng vẫn hòa khí mà đáp lại một chữ "V".

Sau đó Đường Tuyết híp mắt, chậm chạp thu hồi lại ngón trỏ, cuối cùng chỉ còn lại một ngón giữa giơ trước mặt cậu.

Lê Ngữ Băng cười, "Ồ" một tiếng. Sau đó cậu đưa tay, dùng hai

ngón tay nắm vuốt cô tay cô, ung dung lay lay một chút. Nói:" Cậu có biết cậu làm như thế là biểu đạt cái gì không?" Nói xong, tới gần một chút, cúi đầu, hạ giọng, chậm chạp nói:" Cậu, muốn, làm, tôi."

Đường Tuyết:"...." sau đó xoay người rời đi. Trên tay vẫn còn cầm chìa khóa xe.

Lê Ngữ Băng đứng tại chỗ, cúi đầu cười trầm.

Sau giờ ngọ ánh nắng chiếu xuống, rơi vào phía sau vành tai của cậu, tại nơi da thịt nhẵn nhụi mẫn cảm ấy phơ ra một tầng thật nhỏ màu hồng phấn.

Chương 38: Hình thức khó khăn

Thắng đến ngày thứ hai, Đường Tuyết

thành công nhận được lời gọi, tới nhận lưỡi trượt, giày trượt băng, đồ phòng vệ các thứ.

Mộng đẹp cuối cùng cũng thành sự thật rồi....

Cùng lúc đó, cô lại càng thêm tò mò.

"Chỉ huấn luyện viên, tôi muốn biết về sau vì cái gì mà người lại đồng ý vậy?" Đường Tuyết nhìn không được, lặng lẽ hỏi Chỉ huấn luyện viên.

"Em có thời gian suy nghĩ cái này, không bằng suy nghĩ xem làm sao trong thời gian ngắn nhất tăng cơ giảm mỡ." Chỉ Hà chỉ chỉ đồng hồ vật ôm trong ngực của cô, cuối cùng gõ một cái trên cái hộp của giày trượt băng:" Đây là một bộ lưỡi trượt, bốn ngàn tám."

Đường Tuyết biết giá cả của lưỡi trượt tốc độ, cô cũng đã có một bộ, bình thường đi trượt sân băng đều là tự cầm đi nhưng dùng lâu rồi nên thay.

Băng trên hạng mục đó không tốt, quá đắt tiền. Ví dụ như cô trượt tốc độ quãng ngắn cũng quan trọng nhất là kinh tế. Như Dụ Ngôn trượt băng nghệ thuật, có người chuyên biên đạo múa và thiết kế trang phục. Lại như Lê Ngữ Băng học khúc côn cầu nhiều năm như vậy, chi phí thuê huấn luyện viên cũng không phải con số nhỏ, mà lại

bọn họ cơ hồ mỗi năm đều ra nước ngoài huấn luyện, đi nhiều nhất là Canada.

Nếu không có vốn liếng, thật đúng là không dám chơi như vậy.

"Chữ huấn luyện viên, em nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của cô." Đường Tuyết nói xong loid này đem đồ vật buông xuống trước, cô tạm thời không lên bằng, sáng hôm bay luyện cơ bắp và tính cân bằng trước.

Huấn luyện trong quán có không ít người, đa phần đều là thể dục sinh. Lúc Đường Tuyết huấn luyện, cảm nhận được rõ ràng ánh mắt khinh bỉ đến từ bốn phương tám hướng, cũng không thềm che giấu.

"Cậu nói xem, làm thế nào để có thể nhanh chóng tăng cơ giảm mỡ nhất?" Lúc ăn cơm trưa, Đường Tuyết hỏi Lê Ngữ Băng, nói xong lại ung dung thở dài:" Tôi lại có chút hoài niệm cái biệt hiệu "Cao lớn trắng" này."

Lê Ngữ Băng chỉ về phía khay đồ ăn của cô:" Cậu ăn sườn xào chua ngọt và thịt kho tàu rồi hỏi tôi vấn đề này?"

"Haizz, tôi đúng là mệt mỏi quá, cái gì cũng quên." Đường Tuyết nhìn đồng thức ăn trong khay, cảm giác sắp cùng với chỗ mỹ thực này cáo biệt, trong lòng lại có chút không đành lòng, hỏi:" Thịt kho tàu cũng không được sao? Lúc ấy tôi luyện thể dục có thể ăn được mà?"

"Không thích hợp cho cậu bây giờ."

"À, được rồi." Đường Tuyết thở một hơi thật dài, hạ quyết tâm:" Vậy cái này là một lần cuối cùng, coi như là nghi thức cáo biệt đi." Nói

xong liền đưa đĩa, muốn gấp miếng thịt kho tàu.

Lê Ngữ Băng nhanh chóng xuất thủ, dùng đĩa kẹp lấy đĩa của cô.

"Không phải nghi thức cáo biệt, là tang lễ." Cậu nói, đem thịt kho tàu đổ hết vào trong khay của mình.

Về phần sườn xào chua ngọt, chỉ có thể vào thùng rác.

Đường Tuyết một mặt ủy khuất nhìn nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng thấy cô giận đến mức đôi mắt động động nước, nhìn đặc biệt đáng yêu. Cậu nâng trán, đầu óc gần đây hoàn toàn bị hư mất rồi, luôn cảm thấy coi nhóc này đáng yêu.

Được rồi, hư rồi thì cứ để hư luôn đi, cậu nhận.

Lê Ngữ Băng lại dạo qua cửa sổ phòng ăn một lần. Giúp cô lấy phần cơm trưa khác. Lúc trở về thấy Đường Tuyết nhìn chăm chăm thịt kho tàu đến gần người, nhưng cũng không có hạ đĩa.

Lê Ngữ Băng đưa ngón tay chỉ miếng thịt đếm từng miếng từng miếng, đếm xong nói:" Rất tốt, một miếng cũng không thiếu."

Đường Tuyết cũng không muốn để cậu kiêu ngạo, chỉ chỉ thịt kho tàu nói:" Thật không dám giấu diếm, những miếng đó tôi đều đã liếm qua một lần."

Lê Ngữ Băng không thêm quan tâm, khi ăn xong còn đuổi đầu lưỡi liếm khóe miệng một chút, con mắt khẽ híp cố ý khiêu khích.

"Tôi có một vấn đề nghĩ mãi không thông." Đường Tuyết nói.

"Là gì?"

"Cậu làm sao sống đến bây giờ mà không bị người ta đánh chết vậy?"

"Bởi vì trong lòng tôi luôn có một tín niệm."

"Nói."

"Đường Tuyết có thể làm được, tôi cũng có thể làm được."

Đường Tuyết:=_=_

Ăn cơm trưa xong, Lê Ngữ Băng nói với Đường Tuyết:" Cậu hôm nay biểu hiện không tệ, tôi sẽ thưởng cho cậu."

Đường Tuyết cũng không có tin cậu sẽ tặng mình cái gì....

Quả nhiên, cậu không phụ sự kỳ vọng của cậu, cậu vậy mà lại mua cho cô một quả bơ.

Quả, Bơ!

"Cậu có thể hấp thụ mỡ, nhưng nhất định phải là mỡ chất lượng tốt, thứ này có thể thỏa mãn cậu." Lê Ngữ Băng đem quả bơ đưa cho Đường Tuyết.

Đường Tuyết thật sự không thể chấp nhận được:" Tôi cảm thấy tôi không xứng với mỡ chất lượng như thế, vẫn là ăn đồ kém chất lượng thì hơn."

"Không được." Cậu kéo tay của cô, ép buộc đem quả bơ nhét vào trong tay cô.

Tay của Đường Tuyết so với cậu nhỏ hơn rất nhiều, da thịt mu bàn tay bóng loáng tinh tế, rơi vào trong lòng bàn tay cậu, xúc cảm đó khiến cậu có chút yêu thích không lẽ buông tay. Lúc buông tay cô ra còn nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay nhè nhè vuốt.

Đường Tuyết bây giờ tất cả lực chú ý đều rơi trên quả bơ trong tay, giờ phút này trên mặt đều là sự ghét bỏ.

Lê Ngữ Băng còn nói: " Cuối tuần bắt đầu, cùng tôi huấn luyện."

Liên tiếp một tuần lễ, Đường Tuyết nghiêm ngặt thi hành thực đơn do Lê Ngữ Băng đặt ra, còn phải đeo theo cậu tập huấn, ngày nào cũng mệt mỏi như con chó chết. Thân thể chịu khổ thì cũng thôi đi, con mẹ nó cô còn bị Lê Ngữ Băng đả kích tinh thần.

Có một lần hai người tại thao trường tập luyện động tác nghiêng người lên bậc, động tác này rất có ích cho việc rèn luyện cơ bắp ở chân. Đường Tuyết động tác chậm, Lê Ngữ Băng không có cổ vũ cũng không có an ủi cô, mà lấy ra một chuỗi thịt kho tàu ở trước mặt cô đứng đưa nói: " Muốn ăn thì nhanh lên một chút."

Đường Tuyết thật tức giận, cậu ta coi cô là chó trượt băng sao? Cô cắn răng trợn mắt nhìn: " Lê Ngữ Băng, tôi hôm nay nhất định phải đánh chết cậu."

Lê Ngữ Băng xoay người chạy.

Đường Tuyết đuổi theo.

Hai người một đường chạy xuống khán đài, chạy ngang qua đường

bằng. Lúc chạy lên bãi cỏ, Đường Tuyết đuổi theo bắt cậu lại, cậu thấy thế ngã luôn xuống đất, ôm theo cô đổ trên đồng cỏ.

Đường Tuyết đang định đứng lên phát hiện mình đang trên người Lê Ngữ Bằng. Mượn cơ hội bóp cổ cậu:" Cậu còn dám phạm thượng sao?"

Lê Ngữ Bằng thở phì phò, lồng ngực tiếng trống đập thành thịch, cậu nằm trên mặt đất nhìn cô:" Không dám."

Đường Tuyết không nghĩ tới cậu lại đầu hàng nhanh như vậy, thu tay lại. Đang chuẩn bị đứng dậy, nào ngờ Lê Ngữ Bằng đột nhiên nghiêng người, trời đất quay cuồng một trận, hai người hoán vị, cậu đặt cô ở dưới hạ thân.

Đường Tuyết nằm trên đồng cỏ, cánh tay của Lê Ngữ Bằng uốn lượn, dùng tay chống hai bên tai, thân thể như bao trên người cô.

Đường Tuyết đẩy cậu một chút:" Cậu làm gì vậy?"

Lê Ngữ Bằng dùng tay trêu chọc ít tóc trên trán của cô, sau đó chụp tại bên trên đỉnh đầu, nhìn nhìn cô.

Đường Tuyết cảm giác không khí này không đúng lắm.

Lê Ngữ Bằng đột nhiên cúi đầu xuống, cô giật mình, thân thể căng cứng đột nhiên nhắm mắt.

Hai người càng ngày càng sát lại gần, gần đến mức cô hô hấp lồng ngực cao ngất cũng như là cơ thể sắp chạm vào ngực của cậu, gần đến chóp mũi của cô cơ hồ toàn là khí tức nam tính. Đường Tuyết vùng vẫy một hồi:" Này."

"Đừng nhúc nhích." Lê Ngữ Băng đề lại Đường Tuyết, đầu lại cúi xuống gần thêm một chút.

Bờ môi Lê Ngữ Băng cơ hồ có thể chạm vào chóp mũi của cô, ngay tại khoảng cách như vậy dừng lại, dừng lại mấy giây, sau đó nói:" Vẫn còn ở đây sao?" Lúc nói ngón tay cũng đề lên miếng da kia trên ngón tay cô.

Nơi đó có một vết sẹo, được che lại nhờ tóc, bình thường đều không nhìn ra. Vết sẹo đó là Đường Tuyết còn bé chơi chạc cây (*) làm mình bị thương, kết quả là làm bể đầu chảy máu, hồi ấy máu chảy rất nhiều, trông rất đáng sợ.

(*): Cành cây có nhiều nhánh.

Lê Ngữ Băng lúc ấy đi theo bên cạnh giúp cô cầm chạc cây. Lê Ngữ Băng cũng không hiểu sao bọn họ lại muốn đi nhặt chạc cây sau trận gió to đó nữa...

Lê Ngữ Băng xem hết vết sẹo, liền buông Đường Tuyết ra. Hai người từ dưới đất đứng lên, phát hiện ở gần thao trường có người đang nhìn bọn họ.

Đường Tuyết sờ sờ lên mũi, không nói một lời, quay người đi về phía hướng đài.

Lê Ngữ Băng nhàn nhã đi phía sau cô. Đi trong chốc lát, đột nhiên cười một tiếng.

Đường Tuyết quay mặt qua ngó cậu một cái:" Cậu cười cái gì?"

"Tôi nói.." Lê Ngữ Băng cúi đầu, ánh mắt tự nhiên yên lặng rơi trên mặt cô:" Cậu sẽ không cho là tôi muốn hôn cậu chứ?"

"Bệnh tâm thần."

Chương 39: Làm người khác liên tưởng

Trên thực tế là hôm nay Đường Tuyết cúp học chạy đến huấn luyện. Đến lúc cô trở lại phòng ngủ, Hạ Mộng Hoan cũng vừa tan học trở về.

"Mệt chết bốn cung rồi." Đường Tuyết vừa vào cửa, ném một cái cặp sách đã nằm co quắp trên ghế. Hạ Mộng Hoan thấy đuôi tóc của cô đều bị mồ hôi làm ướt, quần áo cũng ướt một mảng, liền đến phía sau Đường Tuyết bóp vai cho cô: "Đại vương, tôi xoa bóp cho ngài nha."

Đường Tuyết thoải mái cử động bờ vai: "Đúng là chỉ có Mộng Phi là tốt với ta."

Diệp Liễu Oanh đang làm bài tập, thấy Đường Tuyết một thân mệt mỏi trở về, buông bài tập xuống, kéo ghế đến bên cạnh, vịn thành ghế nhìn cô.

Hạ Mộng Hoan cầm cái bình nhỏ trên bàn của mình, bên trong là đặc sản mẹ cô gửi tới, là cá khô cay.

"Đại vương, ăn cá con làm không?" Hạ Mộng Hoan cười hỏi.

Diệp Liễu Oanh vịn thành ghế cười: "Có cảm giác như nuôi mèo nhỏ vậy."

Đường Tuyết vừa nghe thấy chữ cá khô chiên liền muốn vồ lấy mà ăn nhưng nhớ đến lượng dầu mỡ khi chiên lại cá lại phân vân.

Ừng ực... cô nhin không được nuốt một miếng nước bọt lớn.

Cô đấu tranh tư tưởng hơn nửa ngày, biểu cảm trên mặt đều méo mó, cuối cùng im lặng đẩy bình nhỏ ra, nói:" Mộng Phi cầm lấy bồi bổ thân thể đi, người còn mang long mạch của ta."

Diệp Liễu Oanh sắp bị hai người bọn họ đóng vai đến hoảng luôn rồi. Cô nhớ kỹ, lần đầu gặp Hạ Mộng Hoan, là một cô gái bình thường, vừa cùng với Đường Tuyết chơi chưa được bao lâu, hiện tại lại chơi thành như vậy... Về sau nữa...thật không dám tưởng tượng.

Triệu Cần đang phơi quần áo ở trên ban công, quay đầu hỏi:" Đường Tuyết, cậu dự định đi luyện trượt băng à?"

"Không sai, về sau các cậu có thể gọi tôi là tiểu bá vương trên băng."

Cái biệt hiệu này là Đường Tuyết định đặt cho mình trong tương lai, bây giờ vẫn chưa có công bố ra ngoài. Cũng hết cách rồi, chưa có thành tích, không thể làm tiểu bá vương trên băng thì tôi làm tiểu bát vương trên băng.

Triệu Cần nói:" Vậy cậu phải thường xuyên luyện tập, cũng thật là vất vả."

"Đúng.." Diệp Liễu Oanh gật đầu phụ họa, còn nói tiếp:" Cậu luyện cho mình một thân cơ bắp như vậy, cũng hơi là khó nhìn nha..."

"Các cậu đều lo lắng dư thừa." Hạ Mộng Hoan nắm vuốt cằm Đường Tuyết khẽ lung lay:" Nhìn xem, nhìn xem, cậu ấy có gương mặt này, còn cần dáng nữa sao?"

Đường Tuyết xam mặt lại, có thể khen người như vậy sao....

Cô đẩy tay Hạ Mộng Hoan ra, hướng phía Diệp Liễu Oanh dùng đưa ngón tay:" Các cậu hiểu lầm rồi. Nói thật cơ bắp nhìn rất đẹp mắt, chỉ có thịt mỡ mới khó coi."

Diệp Liễu Oanh cúi đầu lúng túng nhìn xuống bụng của mình.

"Ý tôi nói chính là thịt khó coi đó, cũng không có nói cậu. Mà cậu cũng giảm bớt thịt này đi, không phải càng dễ nhìn sao? Thế nào? Có muốn luyện tập thân cùng tôi không?"

Diệp Liễu Oanh vui đầu làm bài tập tiếp, ở một bên nói ra:" Tôi vẫn nên học thật giỏi thì hơn, về sau kiếm nhiều tiền mua thuốc giảm cân cũng chưa muộn."

Đường Tuyết:" Kiếm được nhiều tiền rồi thì giảm cân làm gì, trực tiếp đi bao nuôi một ổ cún con không phải hơn sao?")(*)

(*): Ý là bao nuôi bạn trai đấy

"Cái gì mà gọi là "Ổ"?" Diệp Liễu Oanh bị cô làm cho có chút sượng đố:" Cậu sao có thể lại dùng từ như vậy, thời cao trung chắc cậu bị lão sư môn văn phạt không ít..."

"Tôi dù sao cũng là bác sỹ thú y chuyên nghiệp mà." Đường Tuyết nói, quay mặt mắt nhìn Diệp Liễu Oanh, nghiêm trang nói:" Phải tôn trọng ngành học của chúng tôi."

Hạ Mộng Hoan cũng gật đầu:" Nói đúng."

Hai người tựa hồ quên mất, Đường Tuyết vừa mang môn chuyên ngành của mình vênh lên.

Triệu Cần phơi xong quần áo, trở về chỗ ngồi chơi điện thoại, cô cầm điện thoại, vừa mới ngồi xuống, đột nhiên "A" một tiếng kêu sợ hãi, làm ba người kia bị một trận giật mình.

Đường Tuyết hỏi:" Cậu ngồi phải thứ gì à?"

"Không phải..." Triệu Cần tựa hồ có chút thẹn thùng, xoắn xuýt một chút, cẩn thận nhìn từng li từng tí Đường Tuyết nói:"Cậu phải chuẩn bị tâm lí thật tốt đi."

Đường Tuyết:"?...?"

Triệu Cần đưa di động cho cô.

Đường Tuyết tò mò nhận điện thoại, nhìn thấy một đôi cầu nam nữ đang ghé vào trong bụi cỏ... A, chờ đã...

Đây không phải Lê Ngữ Băng sao?

Còn kia không phải là cô sao?

Cái này là ai chụp?

Từ góc độ này có thể thấy được, Lê Ngữ Băng giống như là ép cả người trên người cô cùng cô hôn môi. Vị chụp hình kia đúng là một nhân tài, ngày sau chỉ cần bồi dưỡng thêm, nhất định có thể trở thành một đạo diễn cấp ba ưu tú.

Đường Tuyết rời khỏi hình thức bức ảnh một chút, thật là không còn cái gì mà chối, hình tượng của hai người lần này nhất định sẽ bị vùi dập, trong ảnh nhìn rất rõ mặt hai người họ.

Nhất định là có làm qua xử lí ảnh động, ảnh động bên trong Lê Ngữ

Băng đem cô đặt trong bụi cỏ, phần eo nhẹ nhàng nhúc nhích, kéo theo bờ mông hướng lên trên có chút nhún. Mị lực của ảnh động đúng là không gì bằng, Lê Ngữ Băng chỉ nhún như vậy một chút, nhưng đặt trong ảnh động là càng không ngừng được, tuần hoàn giống như đang....

Đúng là làm cho người ta liên tưởng.

Đầu Đường Tuyết bị choáng một trận, thật lâu mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần.

Cô mặt đen lên để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu. Phát hiện ba vị cùng bàn kia cũng vừa nghiêng đầu cùng cô xem hết, lúc này nâng người lên yên lặng nhìn cô.

"Nếu như tôi nói đây chỉ là hiểu lầm các cậu có tin không?" Đường Tuyết chỉ vào điện thoại hỏi.

Ba bạn cùng phòng đồng loạt lắc đầu.

"Vậy nghĩa là người trong toàn trường học cũng sẽ không tin?" Cô lại hỏi.

Ba bạn cùng phòng đồng loạt gật đầu.

Đường Tuyết nắm tóc, đột nhiên nện bàn một phát.

Ầm!

Ba bạn cùng phòng đều sợ đến run cả bả vai.

"Lê, Ngữ, Băng." Đường Tuyết cắn răng, ba chữ này là từ trong kẽ răng, từng chữ từng chữ phát ra. Kêu tên cúng cơm của Lê Ngữ

Băng xong, cô đột nhiên đứng lên.

Ba bạn cùng phòng bị dọa đến lùi về sau một bước.

Đường Tuyền nắm lấy cặp sách, hướng đến cửa bước ra. Hạ Mộng Hoan yên lòng, đuổi theo cô: "Cậu đi làm gì vậy?"

"Tôi đi làm thịt Lê Ngữ Băng, đêm nay chúng ta sẽ được ăn thịt."

Hạ Mộng Hoan: "..."

Suy nghĩ của tác giả:

Lê Ngữ Băng: Nghe nói cậu muốn ăn tôi (yên lặng mà cười áo), đến đây đi~~

Đường Tuyết:.....

Chương 40: Lớn lên rồi nói

Đường Tuyết vừa ra khỏi lầu ký túc xá đã nhìn thấy Dụ Ngôn đứng ở bên ngoài.

Hôm nay trời đầy mây, cậu yên tĩnh đứng ở nơi đó, dáng vẻ cô đơn, mặc dù hình tượng rất đẹp nhưng nhìn vẫn thấy đáng thương.

Đường Tuyết hướng cậu cất tiếng chào: "Dụ Ngôn, cậu làm gì ở đây?" Nói xong lời này, nghĩ đến ngày đó bị quỷ bát quái (*) làm hại, nghĩ thầm tuyệt đối đừng để Dụ Ngôn trông thấy.

(*): Buôn chuyện, lảm mồm

Dụ Ngôn vừa nhìn thấy Đường Tuyết, đột nhiên xoay người rời đi.

Đường Tuyết vội vàng đuổi theo: "Cậu sao vậy? Sao lại không nói chuyện?"

Dụ Ngôn bước nhanh hơn.

Đường Tuyết chắc hẳn là cậu đã biết đến chuyện kia, từ đầu năm đến nay, tốc độ truyền thông tin của nam nữ bát quái còn nhanh hơn so với tốc độ sinh sôi của virus.

Cô chạy chậm đến bên cạnh cậu, ở một bên nói đùa: "Chẳng lẽ thuốc Mộng Hoan cho tôi uống thật sự có tác dụng rồi? Tôi thật sự đã tàng hình sao?"

Dụ Ngôn mặt vẫn không thay đổi bước tới, nhìn cũng không nhìn cô

một chút.

Đường Tuyết đột nhiên bắt được cánh tay của cậu:"Này."

Cậu rớt cục cũng dừng lại, liếc nhìn cô một chút, ánh mắt lại dời xuống phía dưới, rơi vào trên tay của cô.

Dụ Ngôn giật giật bờ môi, nhìn chăm chăm bàn tay xinh đẹp trắng nõn trên cổ tay của mình, cậu thấy mình đặc biệt khổ sở.

"Cậu như vậy.." ánh mắt ôn nhuận mang theo một cảm giác bức bách, hỏi cô:" Không sợ Lê Ngữ Băng nhìn thấy sao?"

"Tôi biết là cậu sẽ hiểu lầm." Đường Tuyết giải thích:" Tôi và cậu ta thật không có gì."

Đối với những lời này của cô, nếu là trước đây, Dụ Ngôn khẳng định không có chút nào hoài nghi liên tin, nhưng bây giờ thì không. Có trời mới biết, lúc cậu nhìn thấy những bức ảnh mập mờ kia, trong lòng đã sụp đổ như thế nào.

"Gạt người." Cậu nói, giọng nói lộ ra sự ủy khuất cùng chỉ trích.

"Thật, lúc đó là cậu ta muốn xem vết sẹo trên đầu tôi, không tin cậu nhìn xem, nơi này." Đường Tuyết nói, dùng tay gỡ tóc ra cho cậu xem. Một lát sau, thu hồi động tác, nhìn thấy Dụ Ngôn yên lặng nhìn cô, biểu cảm kia là hoàn toàn không tin.

"Cậu đợi một lát, tôi để Lê Ngữ Băng tự giải thích với cậu." Đường Tuyết nói xong, cầm điện thoại gọi cho Lê Ngữ Băng, mở loa ngoài ra.

Điện thoại được kết nối, câu đầu tiên của Lê Ngữ Băng là:" Đêm nay

muốn ăn cái gì?"

Cậu vẫn còn vui vẻ như thế, khiến Đường Tuyết rất khó chịu, chỉ trích:" Lê Ngữ Băng, cậu vẫn còn tâm tình ăn cơm sao? Tôi sắp bị cậu hại chết rồi."

"Hà?"

"Chúng ta ở trên bãi cỏ đã bị người ta chụp lại, truyền đi rất khó nghe, bây giờ toàn trường đều hiểu lầm. Đều tại cậu, hôm đó làm sao phải nhất định xem vết sẹo đó làm gì?" Câu cuối cùng mới là câu trọng điểm, Đường Tuyết nói xong, lặng lẽ quay qua nhìn Dụ Ngôn một chút.

Dụ Ngôn dựng thẳng lỗ tai, cũng đang chờ Lê Ngữ Băng trả lời.

Bên này, Lê Ngữ Băng cầm di động, nghe Đường Tuyết nói, cảm giác được một tia không thích hợp. Hôm nay cách Đường Tuyết nói chuyện không giống với lúc bình thường cho lắm. Có chút nhẹ nhàng và dõng dãi. Là ảo giác của cậu sao?

Lê Ngữ Băng không có thừa nhận cũng không có phủ nhận lời Đường Tuyết nói, phản kích lại:" Là cậu bổ nhào vào người tôi trước."

Sắc mặt Dụ Ngôn càng khó coi hơn.

Đường Tuyết vội vàng giải thích:"Đó là tôi muốn đánh cậu. Tại cậu mạo phạm tôi trước."

"Ha ha." Lê Ngữ Băng đột nhiên cười. Đường Tuyết không kịp chờ mà đã vội vàng giải thích như vậy, cậu nắm chắc bảy phần bên cạnh cô bây giờ còn có người khác. Cậu nói thêm:" Cậu đùa nghịch lưu

manh với tôi ở phòng âm nhạc sao lại không đề cập nữa?"

Dụ Ngôn bây giờ rất muốn đánh người.

Sự tình càng làm càng phức tạp, Đường Tuyết không thể không thừa nhận Lê Ngữ Băng là khắc tinh của cô. Cô đưa tay đỡ trán nói: "Việc đó qua lâu rồi cậu gợi lại là có ý gì hả? Tôi cũng nói trước mắt, cậu không phải bạn trai tôi, tôi cũng không phải là bạn gái cậu, cậu nói xem, có đúng không?"

Lê Ngữ Băng lần này không còn gì để nói. Trầm mặc một hồi, hỏi: "Cậu đến cùng muốn nói cái gì?"

"Nếu chúng ta đã không phải là mối quan hệ đó, thì làm phiền cậu đi làm sáng tỏ một chút. À đúng rồi, những bức ảnh kia cũng để bọn họ xóa đi, nhìn xem bức mình."

"Sao cậu không tự đi mà nói?"

"Cậu uy danh lớn hơn tôi, nói chuyện có tác dụng hơn, tôi thấp cổ bé họng, cậu hiểu không? Lại nói, cậu có biết hay không, những bài đăng gần đây đều là tìm kiếm thông tin về cậu. Tôi chính là bị cậu làm liên lụy."

Đường Tuyết cúp điện thoại, ra vẻ thoải mái đứng thẳng vai trước mặt Dụ Ngôn.

Mặc dù quá trình có chút quỷ dị. Nhưng kết quả cũng đã làm người khác tin là được rồi.

Dụ Ngôn cũng không biết mình còn xoắn xuýt cái gì, Đường tuyết thấy sắc mặt cậu vẫn chưa được tốt, đẩy cánh tay của cậu một chút: "Hay là tôi mời cậu xem phim?"

Dụ Ngôn mím môi, nhẹ gật đầu.

Bên kia, Lê Ngữ Băng lên mạng tìm kiếm thông tin một chút. Đứng đầu tìm kiếm trong diễn đàn đều là thông tin liên quan của cậu và Đường Tuyết, thử xem bình luận một chút, biến thái giữ...

Sau đó mới để lại trên đó một câu nói. Lát sau, gửi cho Đường Tuyết một tin:" Đêm nay muốn cùng ăn cơm không?"

Đường Tuyết: Không muốn.

Đường Tuyết cũng bị đám người buôn chuyện kia làm cho đau đầu, lúc này cùng Dụ Ngôn ra ngoài tạm thời cho là giải sầu.

Trước khi xem phim, hai người dự định đi xem phim trước. Lúc chọn phòng ăn, Đường Tuyết ngồi đọc lời bình của những người từng qua, hỏi Dụ Ngôn xem muốn ăn ở đâu. Dụ Ngôn nhô đầu, đầu hai người sát bên chăm chú, cậu chỉ chỉ màn hình:" Cái này."

Đó là một tiệm cơm Tây, được đánh giá rất tốt, nhưng mà giá cả có chút cao. Đường Tuyết gật đầu:" Nhà này có chút mắc nha."

Dụ Ngôn:" Tôi mời cậu."

Trước đó bán huy chương, Đường Tuyết cũng đã sớm trả lại tiền cho cậu, chính cậu cũng không dùng nhiều tiền quá. Thế là cứ như vậy trở thành tiểu phú ông, hiện tại mời khách ăn cơm, không đáng kể.

Đường Tuyết nghe vậy khoát tay:" Thế thì không cần, tôi mời, tôi

mời. Hôm nay tôi bao nuôi cậu."

Dụ Ngôn còn muốn nói tiếp, Đường Tuyết liền ngắt lời, nghiêm trang nói:" Tôi trộm tiền của Lê Ngữ Bằng bao nuôi cậu."

Dụ Ngôn biểu cảm căng cứng nửa ngày, nghe cô nói rồi cũng bật cười. Cậu tựa như là có chút ngượng ngùng, không có nhìn cô, ánh mắt rơi vào mặt đất cách đó không xa, nhẹ nói:" Cậu sao có thể lời gì cũng dám nói."

Lúc ăn cơm, Đường Tuyết lên mạng tìm kiếm thông tin vụ việc hôm đó, đã bị thủ tiêu, động tác của Lê Ngữ Bằng cũng thật là nhanh.

Cô vuốt vuốt tóc, đứng dậy đi toilet.

Dụ Ngôn thừa dịp lỗ hổng cô rời đi, vụng trộm đem hóa đơn thanh toán.

Lát sau Đường Tuyết trở về phát hiện ra, phàn nàn nói:" Không phải nói tôi mời cậu sao?"

Dụ Ngôn tâm tình đã triệt để tốt, kéo khoe miệng trấn an cô:" Lần sau cậu mời."

...

Bộ phim chọn xem cũng không tệ lắm. Xem xong, Đường Tuyết đến bên cạnh máy gấp thú, không nói chuyện, cứ yên lặng nhìn mấy con thú qua lớp kính.

Dụ Ngôn hỏi:" Muốn chơi sao?"

"Tôi chơi cái này không giỏi lắm." Đường Tuyết có chút bất đắc dĩ

nói.

"Thử một chút không?"

Hai người mua điểm tiền trò chơi, Đường Tuyết thử hai lần đều thất bại, sau đó đem vị trí của mình tặng cho Dụ Ngôn:" Cậu chơi thử đi."

Dụ Ngôn đi đến điều khiển cán trước, mười bảy năm qua đây là lần đầu tiên cậu chơi gấp thú, cảm thấy rất mới lạ. Quay đầu nhìn Đường Tuyết, nháy nháy mắt, hỏi:" Chơi như thế nào?"

"Thả chuẩn chút, cẩn thận một chút, nhất định phải ổn..." Đường Tuyết đem kinh nghiệm nhiều năm của mình truyền thụ lại.

Kỳ thật nói nhảm cũng không ít.

Dụ Ngôn nhìn chằm chằm kẹp bên trong hòm thủy tinh, ánh mắt chuyên chú, kẹp đến một con rồng nhỏ.

Rồng nhỏ chậm chậm ung dung bị nhấc lên, Đường Tuyết khẩn trương đến nín hơi nhìn chăm chú, không dám nói tiếp nữa, sợ cậu bị phân tâm.

Dụ Ngôn cẩn thận từng li từng tí thao túng kẹp, đem rồng nhỏ đến gần hòm đựng, ánh mắt Đường Tuyết đuổi theo rồng nhỏ, nhìn không chớp mắt.

Tận đến lúc cầm rồng nhỏ trên tay, cô vẫn có cảm giác không chân thực như cũ.

"Cậu xác định đây là lần đầu tiên chơi?" Đường Tuyết.

Dụ Ngôn nhẹ gật đầu.

"Vậy cậu thử lại một lần nữa đi."

Thử một lần nữa, lại thành công, lần này là gặp được một con gấu trúc nhỏ.

Đường Tuyết tay trái cầm rồng nhỏ, tay phải cầm gấu trúc nhỏ, yên lặng nhìn Dụ Ngôn.

Dụ Ngôn một mặt vô tội lại hoang mang: "Rất khó sao?"

"Cậu ngậm miệng." Kiều ngạo như vậy, thật là chọc tức người.

Dụ Ngôn thấy dáng vẻ bị đả kích của cô, gãi gãi cổ, hỏi: "Còn muốn chơi không?"

"Muốn."

...

Cuối cùng của cuối cùng, Đường Tuyết trên vai treo một túi thú bông, trong ngực còn ôm một con Doraemon to, cứ như vậy hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, vạn chúng chú mục dự định dẹp đường hồi phủ.

"Tôi rất cuộc cũng hiểu vì sao bọn họ đều nói cậu là thiên tài." Đường Tuyết sờ túi thú bông, từ đáy lòng tán thưởng.

"Không phải là bởi vì cái này..." Dụ Ngôn có chút quỳnh. Nhìn bộ dáng này của cô, lo lắng cô mệt mỏi, liền nói: "Tôi giúp cậu cầm."

"Không cần." Đường Tuyết nói xong lời này, lại cảm thấy không tốt lắm, vội lấy xuống một túi thú bông đưa cậu: "Đây là chúng ta cùng

nhau bắt, chia cho cậu một nửa."

Dụ Ngôn cầm túi thú bông về ký túc xá. Cậu cùng đám bạn cùng phòng đối với loại đồ chơi này đều không có hứng thú.

Đường Tuyết đem đồng thú bông về phòng ngủ, quả nhiên thu hoạch được liên tiếp sợ hãi cùng thán phục của đám bạn cùng phòng. Cô ngồi xồm ở trên ghế phát thú bông:" Tới đây, tới đây, ai cũng có phần."

Hạ Mộng Hoan ôm thú bông trong lòng, hỏi cô:" Đại vương, những thứ này là ở đâu vậy? Đừng nói với tôi là cậu bắt, tôi cũng không tin đâu."

"Dụ Ngôn bắt. Cậu ấy đúng là thiên tài." Đường Tuyết nghĩ đến dáng vẻ gấp thú bông của Dụ Ngôn, chắc chắc lắc đầu:"Người này không thể ra tùy tiện rải ra, có thể dễ dàng làm nhà người ta phá sản."

Hạ Mộng Hoan thấy có gì đó không đúng, liền hỏi:" Cậu cùng Dụ Ngôn hẹn hò rồi sao?"

Đường Tuyết bị hỏi đến sững sốt một chút, ánh mắt liếc nhìn một vòng, phát hiện ba người bạn cùng phòng đều là một mặt tò mò chờ đợi câu trả lời của cô, liền đáp:" Cũng không tính là hẹn hò."

Hạ Mộng Hoan có chút khó hiểu:" Vậy đến cuối cùng là cậu có thích Dụ Ngôn không?"

Đường Tuyết sờ lên cằm nghĩ nghĩ, ung dung thờ dãi đáp:" Nói thật, cậu ấy như là đồ ăn vậy, có thể là hiện tại cậu ấy quá nhỏ, tôi không xuống được... chờ lớn lên rồi nói, đúng, chờ lớn lên rồi nói."

Diệp Liễu Oanh kỳ quái nói:" Còn Lê Ngữ Băng thì sao?"

Đường Tuyết không hiểu thấu:" Lê Ngữ Băng thế nào?" Nói xong nghĩ đến chuyện kia xế chiều hôm nay, thế là lắc đầu:" Chuyện kia thật sự là hiểu lầm, đừng nhắc lại nữa."

"Thế nghĩa là...cậu không thích Lê Ngữ Băng?"

Đường Tuyết hít sâu một hơi, xem chút là té từ trên ghế xuống. Xem ra, nhân dân quần chúng đúng là hiểu lầm rất sâu.

Cô chỉ chỉ đầu mình:" Thích cậu ta, trừ khi đầu tôi bị kẹp cửa."

(-Chị yên tâm, kẹp cửa thì đã có Băng Ca mua mũ bảo hiểm)

Chương 41: Nguy cơ dư luận

Sáng sớm hôm sau, đám người bát quái đó đăng một bài viết, bài viết mở đầu đơn giản là thích thích về việc xóa bài đăng chiều qua, sau đó tới trọng điểm là....

Ngay tại đêm hôm qua, thông tin quân (*) thu được rất nhiều bản thảo của các bạn học, biểu thị bên trong đều là ở sân trường Đường Tuyết cùng một nam tử khác rêu rao khắp nơi. Vì cái gì nói bọn họ rêu rao khắp nơi? Bởi vì họ cảm thật nhiều là thú bông. Bộ dáng như vậy, nghĩ sao mà không bị người khác chú ý.

(*): người chuyên thu thập thông tin

Sau đó thả rất nhiều ảnh, đều là ở từng góc độ, từng địa điểm chụp lên Đường Tuyết cùng Dụ Ngôn đi cùng nhau trong sân trường, nhiều thú bông như vậy, thật là chói mắt. Bài đăng cuối cùng, là bức Đường Tuyết tại dưới lầu ký túc xá nhận thú bông từ chỗ Dụ Ngôn. Về sau, trên người cô đầy là thú bông, đang cùng Dụ Ngôn tạm biệt.

Trong tấm ảnh, hai người nhìn nhau, trên mặt đều treo nụ cười thản nhiên.

Cái này mẹ nó là tình yêu chứ là gì nữa!!! ____ thông tin quân cảm thán như thế.

Tại bài đăng cuối cùng này, thông tin quân phổ cập khoa học một chút nhân vật nam sinh sự kiện lần này, tiểu đệ đệ Dụ Ngôn. Tiểu đệ tại vòng trượt nghệ thuật vẫn rất nổi danh, cầm qua không ít giải thưởng, khả năng bởi vì vẫn là tân sinh nên học sinh trong trường

chú ý cậu không bằng Lê Ngữ Băng nhiều như vậy. Nhưng mà bây giờ tất cả học sinh cũng đều đã biết hết....

Cuối cùng là bức ảnh Dự Ngôn khi 16 tuổi lúc lên đài lĩnh thưởng, trong tấm ảnh cậu chưa có nẩy nở, trên mặt vẫn còn nét mập mạp của hài nhi, mặt mày sạch sẽ thanh tú ôn nhu.

Quần chúng bát quái vẫn còn đang đắm chìm trong sự kiện chiều qua, sáng nay nhìn thấy bài viết này, đều muốn phát điên rồi.

Còn có thể như vậy sao? Trong vòng một ngày cùng hai nam nhân hẹn hò? Còn đều là nam thần? Đầu năm nay có phải thị lực của nam thần đều không tốt không? Nếu không phải bị mù, làm sao lại có thể coi trọng thể loại đó. Đáng thương Lê Ngữ Băng, đáng thương Dự Ngôn! Các cậu mở to mắt nhìn đi, Đường Tuyết cô ta là tên đại lừa gạt...

Thời điểm Lê Ngữ Băng nhìn thấy những thứ này là đang trong lớp.

Lão Đặng cũng không biết hôm nay bị cái gì kích thích, nói phải học tập thật giỏi. Thế là buổi sáng không có cúp học cũng không có ngủ, còn chủ động ngồi bên cạnh Lê Ngữ Băng, muốn tiếp nhận chút bá quang của thiên tài.

Đáng tiếc, nghiêm túc nghe không được mấy phút, cậu đã thất thần, bắt đầu chơi điện thoại.

Lê Ngữ Băng đang ghi bài, lão Đặng bên cạnh đung đung cánh tay của cậu, cậu tránh, lão Đặng tiếp tục đung. Lê Ngữ Băng khó hiểu ngẩng đầu nhìn cậu.

Lão Đặng ánh mắt tràn đầy sự thông cảm, đưa điện thoại cho cậu, thấp giọng nói: "Huynh đệ, bình tĩnh."

Lê Ngữ Băng tiếp nhận điện thoại cúi đầu nhìn.

Đầu ngón tay cậu nhẹ nhàng trên màn hình, buông thõng con mắt.

Lão Đặng ngồi một bên cũng không dám lên tiếng.

Lê Ngữ Băng xem hết, lúc đưa di động cho lão Đặng, cậu ta nghe được rất rõ ràng tiếng cắn răng. Sau đó Lê Ngữ Băng đột nhiên đứng lên, cầm điện thoại di động của mình đi ra ngoài.

Lê Ngữ Băng ngồi tại hàng thứ ba, cùng lối đi nhỏ ở giữa còn cách tên mập mập lão Đặng, lúc này cậu muốn ra ngoài, hai người phát ra tiếng động không nhỏ. Các bạn học đằng sau quên nghe giảng, đều bị cậu hút đi lực chú ý.

Trên giảng đài giáo sư tóc bạc bị ngắt lời, nhưng xem xét đối phương là Lê Ngữ Băng, liền rất nhanh tha thứ cho cậu. Lê Ngữ Băng là học sinh tốt, khẳng định có việc gấp mới có thể làm như vậy.

Lê Ngữ Băng cứ như vậy đường hoàng đi ra khỏi phòng học.

Đi vào trong hành lang, cậu liền thở hắt ra.

Nhưng cũng không có đem cảm xúc phun ra. Loại trầm mặc kia tích tụ, giống như mây đen bị đè ép, buông xuống dày đặc, chiếm cứ ở trong lòng, thật lâu cũng không có tiêu tan.

Cậu đi ra khỏi lầu dạy học, cầm điện thoại bấm dãy số gọi cho Đường Tuyết.

Tu____tu_____

Tiếng chuông kêu lần hai lần, chưa đợi đối phương nghe máy, cậu đột nhiên lại dập máy.

Gọi được rồi thì có thể nói gì đây... Lê Ngữ Băng cười một cái tự giễu, một sự thật vô lực bày ở trước mặt. Cậu tự hỏi lập trường của cô cũng đều không có.

Bên trong thế giới ở quá khứ của cô có Biên Trùng, hiện tại bên trong thế giới có Dụ Ngôn. Còn cậu, coi là gì chứ?

Cậu thậm chí chưa từng đi vào thế giới của cô.

Không, cậu có.

So với Biên Trùng, so với Dụ Ngôn đều sớm hơn.

Nếu như lúc trước...

Cậu đột nhiên lắc đầu.

Cuộc sống là những sự lựa chọn, chọn được đáp án đúng là sự may mắn, nào có cái gọi là nếu như.

Đạo lý đó cậu đều hiểu, nhưng làm được gì chứ.

Lê Ngữ Băng chộp lấy túi, bước đi không có mục đích bên trong sân trường, hết như cô hồn dã quỷ.

Cậu tự ngược giống như những lần tưởng tượng cảnh thấy Đường Tuyết hẹn hò cùng Dụ Ngôn. Nghĩ đến cuối cùng, đột nhiên nghĩ thông suốt____ bất luận nói thế nào, cậu cũng không thể tha thứ khi

bọn họ ở chung một chỗ.

Mặc dù cái này nghe rất không có đạo lí, nhưng mà dù không có ý tứ nhưng cậu vẫn không đồng ý.

...

Nghĩ thông suốt chuyện này, cậu lại đi xem những cái bát quái kia. Thế nhưng nhìn một chút, lại không bình tĩnh được_____ cả thế giới đều đang mắng Đường Tuyết.

Lê Ngữ Băng nhìn một hồi liền nhìn không được, cậu không chấp nhận Đường Tuyết bị những dạng người này nhục mạ, coi như cách một mạng lưới cũng không được.

Ác ngôn ác ngữ tựa như đao kiếm, một đao một kiếm đều hướng người yếu hại bên trên mà đâm. Đường Tuyết mặc dù da mặt dày, nhưng cũng chỉ là con gái, huống chi cô còn sĩ diện như vậy.

Lê Ngữ Băng đang suy nghĩ sẽ thay đổi thế cục dư luận như thế nào, đột nhiên nhận được Wechat từ Đường Tuyết.

Đường Tuyết: Băng chó, gọi cho tôi làm gì? Cậu có biết tôi bị cậu hại thảm rồi không?"

Lê Ngữ Băng: Thật xin lỗi

Đường Tuyết:...

Lê Ngữ Băng xin lỗi nhanh như vậy, khiến cho Đường Tuyết có chút không thích ứng. Mà cô cũng cảm thấy chuyện này Lê Ngữ Băng cũng là người bị hại, cậu bây giờ trong mắt người toàn trường đều là màu xanh lá (*) đây này...

(*): Ý là bị cấm sùng

Lê Ngữ Bạng: Cậu ở đâu?

Đường Tuyết: Tôi vừa rời cúp học, tôi muốn đi huấn luyện, hiện tại chỉ có vận động mới có thể tiêu hao năng lượng phụ.

Lê Ngữ Bạng: Tôi đi cùng cậu?

Đường Tuyết: Tuyết đối dừng. Tôi đi nhà trượt băng, không cần cậu bồi. Tôi thấy, hai ta gần đây tốt nhất đừng gặp mặt. Cậu càng đến gần tôi, hình tượng của cậu trong mắt người khác càng bị ảnh hưởng, hiểu không?

Lê Ngữ Bạng: Giữa trưa cùng nhau ăn cơm

Đường Tuyết: Hà?

Lê Ngữ Bạng: Gọi cả Dụ Ngôn

Đường Tuyết:?...?

Đường Tuyết bị đám bát quái kia làm cho thật phiền. Tỉnh lại sau giấc ngủ, toàn thế giới đều mắng cô là nữ cận bã lừa đảo, chân đứng hai thuyền làm hại hai tiểu ca ca...

Chuyện này đầu đầu nhất chính là căn bản giải thích không rõ ràng, với lại người khác cũng chưa chắc đồng ý nghe cô giải thích.

Cô tại nhà trượt băng luyện nửa ngày, đem mình khiến cho mồ hôi

đầm ã, lúc này mới hơi ã chũ một chút.

Lúc giữa trưa cô huấn luyện xong, Lê Ngũ Bắg vậy mà chạy tới trước mặt cậu. Cậu thật muốn cùng cô và Dụ Ngôn cùng nhau ăn cơm.

Càng thần kỳ là Dụ Ngôn cũng nghĩ như vậy.

Thế là, cứ như vậy, ba người bọn họ vui vẻ hòa thuận ngồi trong phòng ăn.

Thời điểm mua cơm, Lê Ngũ Bắg muốn phối hợp bữa cơm tăng cơ cho Đường Tuyết, cho nên cầm thẻ của cô ã lấy cơm. Đường Tuyết dựa vào yêu cầu của cậu, cầm phiếu ăn ã ã mua cơm cho cậu. Mua ãược một nửa phát hiện phiếu ăn của Lê Ngũ Bắg không còn tiền, cô tìm một vài người lân cận soát phiếu ăn, sau ãó thanh toán chuyển tiền cho người ta.

Đây chỉ là việc nhỏ xen giữa.

Tóm lại cuối cùng, ba người ngồi cùng một bàn, cùng nhau ăn cơm, bầu không khí hòa hợp ãến phảng phất như một nhà ba người.

Trong phòng ăn, quần chúng bát quái vây nhóm nhóm nhìn chăm chăm, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lập tức liền trợn mắt há hốc mồm.

Cái này là hành ãộng vì vậy? Chuyện ra như vậy rồi, bọn họ còn có thể tâm không khúc mắc ngồi cùng một chỗ? Tâm thật là lớn? Có thể chứa một Thái Bình Dương sao? ãã nói xong nữ cận bã bị bắt tại chỗ ãâu? ãã nói xong Tu La Trầg ãâu? Không khí này cũng quá là hòa bình ãi?

Van cầu các người, cho quần chúng vây xem chúng ta một chút mầy mũi có được hay không.....

Nhưng mà ba người cũng không có nghe thấy tiếng lòng của quần chúng vây xem, một bên ăn còn một bên cười cười nói nói.

Haizz, bộ dạng này, làm tất cả mọi người đều thấy xấu hổ.

Quần chúng lúng túng đem hiện trường tại chỗ, vụng trộm chụp truyền lên diễn đàn. Trong diễn đàn, lúc đầu có người đang chờ tiết mục " Lê Ngữ Băng cùng Dụ Ngôn sau khi biết chân tướng, tức giận vứt bỏ nữ cận bảo" kết quả nghênh đón lại là đại kết cục gia đình thịnh thế đoàn viên.

Thế là hiện trường xấu hổ thành công được tổng lên diễn đàn, đám bát quái thảo luận khí thế ngất trời đột nhiên đều im thin thít.

Cảm giác này tựa như là tất cả mọi người đều đang chờ đốt một dây pháo, khoa chiêng gõ trống chuẩn bị nửa ngày, cõi lòng đầy mong đợi đem pháo hoa đi đốt mới phát hiện là cái pháo lép.

Trầm mặc về sau, một bài đăng mới được nổi lên.

[Cầu Đường Tuyết viết một bài đăng phản kích, bao nhiêu tiền tôi cũng mua.]

Đường Tuyết cũng đang cày diễn đàn, nghĩ đến động tĩnh dư luận một chút, vừa vận nhìn thấy bài viết này, xem xét tiêu đề liền cười một tiếng.

Lê Ngữ Băng thấy cô cười, cũng kéo khóe miệng, hỏi:" Cười cái gì?"

Đường Tuyết không có trả lời, ngẩng đầu nhìn bọn họ, nghiêm mặt

nói ra:" Cảm ơn các cậu nha."

Lê Ngữ Băng nhích lại gần thành ghế, "Cậu nhất định là phải cảm ơn tôi, tôi trước kia ngoại hiệu là Băng Thần, hiện tại ngoại hiệu là Lục Băng."

Đường Tuyết cười cười phát tay:" Nói đi, cậu muốn cái gì?"

Lê Ngữ Băng giống như suy tư một chút, cuối cùng vẫy mi một cái, nói:" Tôi cũng lâu rồi chưa đi gặp thú bông."

Đường Tuyết đang muốn nói chuyện, Dụ Ngôn giống như là sợ cô đáp ứng gì đó, vượt lên trước nói ra:" Tôi đi cùng, tôi gặp thú bông đặc biệt tốt."

Lê Ngữ Băng liền cảm giác Dụ Ngôn chắc chắn là bị truyền nhiễm từ Đường Tuyết, da mặt càng ngày càng dày. Cậu đứng lên lùi ghế ra:" Tôi đùa thôi. Chỉ có trẻ con mới chơi những trò đó."

Dụ Ngôn không hiểu bị trúng đạn.

Ba người cùng ra khỏi nhà ăn, lúc Đường Tuyết đổi lại phiếu ăn cùng Lê Ngữ Băng, nói với cậu:" Đúng rồi. Phiếu ăn của cậu không còn tiền."

"Ừ."

Lê Ngữ Băng trở lại phòng ngủ, tra xét số dư trong tài khoản ngân hàng một chút, sau đó an vị ngồi trên ghế ngán người.

Lão Đặng đi vào ký túc xá, nhìn thấy Lê Ngữ Băng ngồi đó năng cầm

lên như một pho tượng trầm tư. Đi quanh cậu hai lần, đến khi bị cậu phát hiện.

Lê Ngữ Băng hỏi:" Cậu làm gì vậy?"

"Tôi nói, cậu cùng Đường Tuyết, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, tôi càng ngày càng xem không hiểu... "

"Trả lời tôi một vấn đề." Lê Ngữ Băng nói.

"Cái gì?"

"Cần ít thời gian, lợi ích cao, còn không cần kiêm chức. Cậu có biết công việc nào không?"

Lão Đặng suy nghĩ một chút, có chút khó hiểu nhìn Lê Ngữ Băng:" À thì, bán cái mông thì sao?"

Lê Ngữ Băng mặt đen lên, lại tăng thêm một điều kiện:" Không cần bán thân xác."

"Nếu có chuyện tốt như vậy, tôi đã làm từ lâu rồi." Lão Đặng bắt đầu dĩ lắc đầu, bật máy tính lên, lên diễn đàn dạo qua một vòng, nhìn một hồi vỗ bàn một cái:" Đây rồi, cái này thích hợp với cậu. Tới xem một chút!"

Lê Ngữ Băng tò mò bước đến, nhìn màn ảnh máy vi tính.

Lão Đặng chỉ vào màn hình, nói:" Thấy không, học viện mỹ thuật nhận người mẫu, có bán khóa thân, có khóa thân hoàn toàn, giá cả không giống nhau. Học viện mỹ thuật đấy, đây chính là nơi tụ tập của các mỹ nữ, thế nào, đã động tâm chưa?"

Lê Ngữ Bằng có chút kháng cự:" Không cần cởi quần áo có được không?"

"Cởi quần áo thì làm sao?" Lão Đặng xoay thân thể mập mạp của mình, vịn thành ghế giáo dục cậu:" Đây là nghệ thuật, sao cậu có thể dùng cởi quần áo để khái quát chứ? Lại nói, đó là thoát cho các tiểu tử ở học viện mỹ thuật nhìn, người khác muốn thoát cũng không có cơ hội đâu."

"Tôi không muốn thoát."

Lão Đặng một mặt không hiểu:" Làm gì, cậu còn muốn thủ thân như ngọc cho Đường Tuyết sao? Cô ấy cùng tiểu đệ đệ kia hẹn hò, cậu không có ngại?"

Lê Ngữ Bằng một phái thông dong:" Chính cung (*), cũng nên có khí chất của chính cung."

(*): Ý ảnh là ảnh là bà cả đấy ạ

Lão Đặng:=_=_

(Chỗ em bây giờ là không khí lạnh rồi nè mấy chế, nhưng đọc chương sau là ấm ngay ấy mà)

Chương 42: Cảm động

Đường Tuyết nghĩ là chuyện bát quái kia cuối cùng cũng chìm xuống, không ngờ tới vẫn còn một đại Boss chân chính ở trước mắt.

Buổi chiều, cô vừa đến quán huấn luyện, liền bị Chuẩn huấn luyện viên gọi qua một bên.

Lúc ăn cơm trưa cũng là lúc Chử huấn luyện viên nghe được người khác nói đến sự tình kia, người kia nói xong còn hỏi Chử Hà:" Nghe nói hiện tại Đường Tuyết đó ở bên đội trượt băng của cậu rồi."

Người ta không có ác ý, có thể Chử Hà nghe vẫn như cũ, rất không thoải mái. Thanh niên bây giờ, cũng quá là làm loạn!!!

Lúc này, Đường Tuyết nhìn thấy Chử Hà sắc mặt không tốt, trái tim cũng nhẹ nhàng bị nhắc lên.

"Theo lí thuyết, các em riêng tư sinh hoạt tôi không quản lí, cũng không xen vào." Bộ dáng Chử Hà xem ra là tức giận thật, biểu cảm không có ôn hòa như thường ngày, ngữ tốc cũng nhanh hơn mấy phần:" Thế nhưng Đường Tuyết này, từ chuyện này bên trên tôi có thể nhìn thấy, tâm của em không có ở nơi này, không có ở trượt băng."

Cô cứ như vậy, đâm vào trái tim mà nói, cách đó không xa có mấy bạn học đang nhảy cóc. Bởi vì khoảng cách quá gần, có thể nghe được rõ ràng Chử huấn luyện viên răn dạy, mấy vị bạn học cũng không còn tâm tư huấn luyện, đều vĩnh tai nghe hóng chuyện.

Đường Tuyết bị Chử Hà dạy dỗ, nhin không được giải thích:" Không phải như thế, Chử huấn luyện viên..."

Chử huấn luyện viên ngắt lời cô:" Tôi không muốn nghe giải thích, tôi chỉ nhìn sự thật. Sự thật em là người kém cỏi nhất trong đội trượt tốc độ, tôi là em, khẳng định không còn mặt mũi yêu đương. Còn nói chuyện cùng hai... " Câu cuối cùng này Chử Hà không nói, đến cùng vẫn là bận tâm đến mặt mũi của tiểu cô nương.

Đường Tuyết biết giải thích cũng vô dụng, đành phải nhỏ giọng xin lỗi:" Thật xin lỗi, Chử huấn luyện viên."

"Em không có lỗi với tôi, người mà em có lỗi là Lê Ngữ Băng kia."

Đường Tuyết đau cả đầu:" Em cùng Lê Ngữ Băng thật không phải là loại quan hệ đó."

"À, vậy tại sao Lê Ngữ Băng lại tự móc tiền túi để em đến huấn luyện ở đội trượt tốc độ."

Đường Tuyết nghe được câu này, ngây ngẩn cả người. Cô ngơ ngác nhìn Chử Hà, lặp lại một lần lời cô nói:" Chử huấn luyện viên, người là nói em có thể đến đội trượt tốc độ là Lê Ngữ Băng đưa tiền ra sao?"

"Mỗi một phân tiền đều là cậu ta bỏ tiền ra."

"Không phải nói, tạm thời trong đội được đệm sao?"

"Làm sao có thể? Trong đội có quy định trong đội. Em cho rằng lúc đó là vì cái gì mà tôi đổi ý? Lê Ngữ Băng cầu xin tôi nửa ngày, cậu ta còn một lần mà trả luôn ba tháng chi tiêu trong đội của em nữa."

Đường Tuyết sững sờ, ánh mắt có chút náo loạn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chữ Hà nhìn cô như vậy, lại có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói ra:" Tóm lại chính là một câu. Đội trượt tốc độ không phải là nơi em có thể tùy tiện tới chơi, tự trả tiền cũng không được. Tôi cho em hai tháng, hai tháng về sau là đến "Đăng liệt cốc", đến lúc đó em trượt không ra chút thành tích nào, vậy thì đến từ chỗ nào thì quay lại nơi đó. Em..này, em đi đâu đó?"

Đường Tuyết đã quay đầu chạy.

Chữ Hà há to miệng, nhìn bóng lưng phía xa của cô, lắc đầu thở dài:" Vẫn chỉ là một đứa trẻ..." Cô thu hồi ánh mắt, thấy mấy người nhảy cóc quanh đó đều dừng lại, hướng cô nhìn chăm chăm.

"Làm gì đó?" Chữ Hà nói:" Ai bảo các cậu ngừng?"

Một bạn nữ sinh trong đó nói:" Chữ huấn luyện viên, người thật muốn cho tiểu ốc sên kia đến "Đăng liệt cốc" thật sao? Đến lúc đó thì đúng là ném đi mặt mũi của đội trượt tốc độ Lâm đại."

Mấy người khác liền cười vang.

Chữ Hà trở nên đau đầu:" Luyện thêm hai mươi vòng."

Cười vang biến thành kêu rên.

Đường Tuyết ra khỏi quán huấn luyện trượt tốc độ, nhanh như chớp chạy đến quán huấn luyện khúc côn cầu, xem chút là đụng phải một người.

Ngô quản lí đang nghe điện thoại, bị cô làm cho giật nảy mình, lấy tay che đi điện thoại, dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn Đường Tuyết.

"Em tìm Lê Ngữ Băng." Đường Tuyết nói.

"Cậu ấy đang ở phòng thay đồ, em đến cổng chờ cậu ấy là được".
Ngô quản lí nói, chỉ phương hướng:" Đi lên phía trước rẽ phải, cửa thứ hai." Nói xong tiếp tục gọi điện thoại.

...

Lê Ngữ Băng đổi trang bị, dẫn theo cây cơ từ phòng thay đồ đi tới, liếc nhìn thấy Đường Tuyết ở cửa. Cô đứng dựa tường, thân thể hơi hạ thấp một chút, cúi đầu cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ lưu lại cho cậu cái đỉnh đầu đen nhánh.

Lê Ngữ Băng không nhìn thấy mặt của cô, nhưng bằng cái đỉnh đầu này cậu liền dễ dàng nhận ra cô.

"Đường Tuyết."

"Hử?"

Đường Tuyết ngẩng đầu, phát hiện tầm mắt của mình đều bị thân thể của một người cản trở.

Lê Ngữ Băng trang phục đầy đủ, đi giày trượt băng, người mặc đồ bảo hộ, lộ ra đặc biệt cao lớn cùng khôi ngô, giống như một tòa núi nhỏ. Cậu đứng trước mặt cô, khoảng cách của hai người có chút gần, Đường Tuyết đối mặt cùng cậu đều cố hết sức, cô liều mạng ngửa mặt lên, thân thể rời khỏi vách tường, cái ót chống đỡ trên bức tường, như vậy mới miễn cưỡng nhìn thấy mặt của cậu.

Lê Ngữ Băng cúi đầu nhìn cô, dáng vẻ cô dùng sức ngửa mặt lên, cho người ta cảm giác giống như sắp bị cưỡng hôn. Cách lớp mặt nạ trong suốt, ánh mắt Lê Ngữ Băng cực nhanh lướt qua bờ môi cánh hoa đáng yêu kia, sắc mắt liền không tự giác sâu một chút.

Đường Tuyết ánh mắt vô định, tựa hồ như là đang thất thần.

Lê Ngữ Băng cố ý đùa cô:" Đường Tuyết, cậu cố ý nhìn tôi thay quần áo sao?"

"Tôi không có."

Không có phát tác tính tình, cũng không có chế giễu lại, cũng không giống như là đang kiểm chế. Lê Ngữ Băng có chút ngoài ý muốn, kỳ quái nhìn cô:" Cậu sao vậy?"

"Lê Ngữ Băng, cậu vì sao lại trả tiền huấn luyện cho tôi?" Đường Tuyết hỏi.

"Tôi cảm thấy cậu không trượt khá là đáng tiếc." Lê Ngữ Băng đáp, tựa hồ là nhớ tới cái gì, đột nhiên nở nụ cười, nói:" Cậu còn nhớ tiểu học năm ba không, cậu nói muốn tham gia Olympic mùa đông, mang về vàng cho đất nước."

Khi đó cô tham gia tranh tài được thưởng, mỗi ngày đều cầm giấy khen khoe khoang với cậu, tiền thưởng đều dùng để mua trứng kỳ thú, phá hủy một tuần đều không có đỡ sạch.

Khi đó cậu luôn hy vọng chính mình cũng có thể tranh tài đánh khúc côn cầu, có thể cầm cái giấy khen lợi hại hơn so với cô, để cô ngậm miệng.

Khi đó cô mỗi ngày đều đoạt sữa bò vụng từ của cậu, khi đó mơ ước lớn nhất của cậu là đáng dấp lớn hơn Đường Tuyết, khi đó..

Đúng, là khi đó.

...

Đường Tuyết nghe được Lê Ngữ Băng nói như thế, có chút quỳnh:" Tiểu học năm thứ ba, cũng không cần nhắc đến nữa."

"Nhưng mà cũng hết cách, trời sinh trí nhớ tốt." Lê Ngữ Băng nói, còn chỉ chỉ đầu của mình, thấp giọng nói:" Nên nhớ, không nên nhớ, đều nhớ kỹ."

Đường Tuyết chợt nghĩ đến một việc, liền hỏi:" Cậu có phải tiền trong phiếu ăn cũng sung mất không? Cậu có phải ngốc không vậy? Một khoản tiền lớn như vậy, nói móc liền móc ra, đều không có nói với tôi một tiếng."

"Không sao cả, chờ cậu lấy được tiền thưởng trả lại cho tôi, không lỗi."

Lê Ngữ Băng kỳ thật có thể từ chỗ ba mẹ xin tiền, nhưng cậu không muốn mở miệng. Lúc đầu dự định là làm thêm mấy ngày đối phó trước, chờ phát trợ cấp lần sau là được. Làm chủ lực trong đội khúc côn cầu, trợ cấp của cậu đều sẽ nhiều hơn so với những người khác.

Đường Tuyết nói:" Làm sao cậu biết tôi nhất định có thể kiếm thưởng, tôi lâu như vậy không có trượt."

"Tôi tin tưởng cậu."

"Vì cái gì?"

"Đại khái là bởi vì.." Lê Ngữ Băng suy nghĩ một chút, đột nhiên cười trích dẫn danh ngôn của cô:" Cậu có vũ khí bí mật."

Đường Tuyết ngửa mặt lên nhìn cậu, cũng không có nói chuyện, cứ như vậy nhìn một hồi, vành mắt bỗng nhiên đỏ lên, ánh mắt bịt kín một tầng nước, khẽ lắc lư.

Lê Ngữ Băng rất ít khi thấy cô như vậy, cậu cảm giác tim mình có chút đau. Cậu nhìn mắt của cô, trong lúc nhất thời lại có chút luống cuống:" Cậu..cậu..."

Đường Tuyết tựa hồ là có chút xấu hổ, đột nhiên cúi đầu xuống không nhìn cậu nữa.

"Lê Ngữ Băng, kỳ thật tôi không có mặt ngoài kiên cường như vậy." Cô nhỏ giọng nói.

Cô những này trải qua toàn những chuyện xấu. Nhiều bài tập như vậy, cường độ huấn luyện lại lớn. Sẽ buồn khổ, sẽ mất ngủ, sẽ táo bạo, thậm chí sẽ hoài nghi bản thân.

Thế nhưng, từng ngày qua còn phải giả dạng làm như không có chuyện gì, tâm tình tiêu cực buồn bực đều dồn nén ở trong lòng, đều sắp bị nghẹn đến điên rồi.

Vào thời điểm này, lại có người tin tưởng cô vô điều kiện, đối với cô mà nói đây là một chuyện vô cùng quan trọng.

"Cám ơn cậu." Đường Tuyết cuối cùng cũng cất lời, nói xong cúi đầu bước đi.

Lê Ngữ Băng cúi đầu nhìn vị trí cô vừa đứng, bên trên nền gạch màu

xám tro nhạt, có một điểm nhỏ màu đậm nước đọng lại.

Cậu nhìn bóng lưng của cô, đợi cô đi xa, mới nói một mình:" Vậy sao cậu không hướng tôi nhìn lấy một lần?"

Chương 43: Báo đáp

Cơm tối lại là ba người cùng nhau ăn, Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng dùng chung một phiếu ăn. Lúc hai người đi mua cơm, Dụ Ngôn luôn đi theo không rời.

Lê Ngữ Băng thấy có chút không kiên nhẫn.

Lúc ngồi xuống ăn cơm, Đường Tuyết cùng Dụ Ngôn nói chuyện. Lê Ngữ Băng ở bên cạnh cúi đầu nhìn điện thoại, ngồi nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Dụ Ngôn hỏi: "Hôm nay huấn luyện thế nào?"

Đường Tuyết: "Cũng tốt, nhưng mà hôm nay bị huấn luyện viên mắng, ngay trước mặt rất nhiều người làm tôi sợ muốn chết."

"Tôi cũng bị huấn luyện viên nói."

"Hử?" Đường Tuyết kinh ngạc: "Nói cậu cái gì?"

"Nói tôi huấn luyện không chuyên tâm, hiệu quả không lí tưởng, như vậy đó."

Đường Tuyết gật gật đầu: "Thì ra các huấn luyện viên ai cũng giống nhau."

Đến cả Dụ Ngôn mà cũng bị mắng, một người như cô chịu vài câu giáo huấn cũng không có gì. Đột nhiên có cảm giác mình được an ủi phần nào.

Đường Tuyết thấy Dụ Ngôn một mặt ưu sầu, cảm thấy đứa trẻ như cậu chắc là không quen bị mắng, thế là an ủi cậu:" Huấn luyện viên đều thích nói nặng lời, không cần để trong lòng."

Dụ Ngôn thở dài, nhẹ nhàng nói:" Tôi chỉ lo là mình sẽ cao hơn."

Đây đúng là một việc bất lợi đối với cậu.

Lê Ngữ Băng lên diễn đàn dò xét một vòng, lúc đầu là muốn nhìn xem còn có ai mắng Đường Tuyết nữa không. Đột nhiên nhìn thấy một bình luận có ý nghĩ thật là phi thường, nói ba người cậu cùng Đường Tuyết Dụ Ngôn ngồi một chỗ ăn cơm cùng nhau, thật giống như một gia đình, ba mẹ mang theo con nhỏ.

Ai là ba mẹ ai là con nhỏ, còn cần hỏi sao.

Ở đầu bên này đọc bình luận, Lê Ngữ Băng thấy rất thú vị. Để di động xuống ngang đầu, nhìn Dụ Ngôn bây giờ không hề cảm thấy chướng mắt, ánh mắt lại nhiễm lên vài phần như của một phụ thân hiền lành.

Dụ Ngôn:"..."

Cậu có chút xấu hổ, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Bầu không khí không biết sao lại chuyển sang một trận lạnh lẽo, ai cũng không nói tiếp. Cơm nước xong xuôi, ba người đi ra khỏi nhà ăn, Đường Tuyết nói với Lê Ngữ Băng:" Tiền tôi sẽ trả cho cậu."

"Không cần phải gấp."

Dụ Ngôn lặng lẽ đung đung Đường Tuyết, nói:" Tôi vẫn còn tiền."

Lê Ngữ Băng yên lặng liếc mắt, nhà người muốn làm gì?

Thật muốn đem cái đồ bất hiếu này ném vào thùng rác.

Cũng may Đường Tuyết khoát tay nói:" Không cần, tôi đã có cách rồi. Mặc dù ba tôi tương đối keo kiệt, nhưng mà còn khối người thương tôi. Tôi dự định sẽ kéo một quỹ tài trợ."

Lê Ngữ Băng cùng Dụ Ngôn đều hiếu kỳ mà nhìn cô.

Đường Tuyết ở ngay trước mặt bọn họ, gọi điện thoại cho ông nội, bà nội, ông ngoại bà ngoại, nội dung cuộc gọi cũng không khác mấy, đều là nói với các vị gia trưởng: Đại bảo bối nhà bọn họ chuẩn bị tái xuất giang hồ sẽ đi luyện trượt băng. Nhưng mà trong tay bây giờ có chút gấp, cần một quỹ tài trợ kha khá. Cô cũng đã nghĩ xong hình thức đấu thầu để thu được tài trợ. Ai cho nhiều nhất, về sau lúc cô giành được quán quân sẽ đi cảm tạ người đó đầu tiên và sẽ tiếp nhận phỏng vấn.

Blabla...

Lê Ngữ Băng hoảng hốt, lần đầu tiên cậu tận mắt thấy vụ án lừa đảo hàng loạt các vị gia trưởng.

Dụ Ngôn cũng bị hành động này của cô làm cho trợn cả mắt lên, chờ Đường Tuyết nói chuyện điện thoại xong, cậu chỉ chỉ điện thoại di động của cô:" Như vậy cũng được sao?"

Đường Tuyết nhẹ gật đầu:" Tôi cảm thấy, không thành vấn đề.

...

Vấn đề kia phải là tương đối lớn. Không cần phải nói, bây giờ các vị gia trưởng trong nhà đều rất tấp nập, nô nức đi đấu thầu, còn đem đối phương coi như đối thủ cạnh tranh. Trong nhà sẽ cãi nhau, đi ra ngoài gặp được người thân, sẽ nghe ngóng giá quy định của lẫn nhau, sau đó thì không thể tránh khỏi đấu miệng vài câu.

Đấu thì đấu, nhưng mọi người đều nhớ kỹ lời Đường Tuyết dặn dò, tuyệt đối không được nói chuyện này ra ngoài.

Đường hiệu trưởng cảm giác thời gian qua có gì đó rất lạ, các lão nhân trong nhà bình thường tu thân dưỡng tính rất tốt, làm sao mà mới qua một hai ngày, đều có chút nóng nảy? Ba mẹ ông cũng vậy, nhạc phụ nhạc mẫu cũng như thế. Chẳng lẽ là có sự tình gì xảy ra?

Đó vẫn chỉ là nghi vấn, đến lúc ông phát hiện vấn đề nghiêm trọng là ngày mẹ ông vụng trộm đi ngân hàng gửi tiền, kết quả là mức tiền tương đối lớn, nhân viên công tác ngân hàng không yên lòng, gọi điện thoại lại nhà để xác nhận.

Đường hiệu trưởng đuổi tới ngân hàng, xem xét người thu tài khoản là Đường Tuyết, tức giận vô cùng:" Biết ngay là đứa con xui xẻo này lại làm loạn."

Ông đưa lão gia nhân về nhà xong, trên đường nghe người một năm một mười bàn giao tận tình.

Sau đó Đường hiệu trưởng gọi điện thoại cho Đường Tuyết, đổ ập xuống đầu tiên là phê bình.

"Con có còn lương tâm không vậy, ông bà trong nhà tích lũy được ít tiền dễ dàng lắm sao? Để con moi ra như thế. Có phải con cảm thấy lên đại học rồi không ai trị được con liền vô pháp vô thiên? Con chờ đấy, ngày mai ta tới tìm con."

"Ba, con thật không có gặt tiền, con thật muốn tập luyện trượt băng, nhưng trước tiên phải tự mình trả tiền." Đường Tuyết giải thích.

Đường hiệu trưởng ngừ khí nhẹ đi một chút:" Vậy sao con không nói với ta?"

"Con không phải là sợ ba không ủng hộ sao?" Đường Tuyết nhỏ giọng phàn nàn:" Vì mấy vạn tiền, ba còn nói con không phải là con ruột nữa đấy."

"Hừ? Chuyện này con nhớ rõ sao? Chuyện tốt thì không nhớ mà chuyện xấu lại nhớ kỹ vậy?"

"Chuyện tốt con cũng nhớ kỹ đấy. Con nhớ lần đầu tiên đi tới nhà trượt băng, là ba dẫn con đi. Huấn luyện viên nói con là Nokia, sau khi ba về đã an ủi con rất lâu."

"Hừ." Đường hiệu trưởng bị cô chọc cho cũng nguôi nguôi giận, một lát sau thờ dãi nói:" Con chính là tới tìm ta đòi nợ mà."

"Ba, đừng nói như vậy, chờ về sau con kiếm được tiền, khẳng định sẽ báo đáp ba đầu tiên, còn cả mẹ nữa."

"Được, con muốn trượt băng thì trượt đi, chút tiền ấy nhà ta vẫn xuất ra được. Chính con phải chú ý một chút, đừng quá khoe khoang."

Đường Tuyết vui mừng:" Cảm ơn ba ba, ba là đệ nhất nam thần của con."

"Được rồi, được rồi, lại còn thích nịnh bợ. Nhưng mà ba phải nhắc nhở con."

"Chuyện gì ạ?"

"Khoản tài trợ này là chúng ta móc ra, chờ con được quán quân phải cảm ơn ta và mẹ con trước tiên, biết chưa?"

Được thôi, chuyện này có gì khó.

Đường Tuyết nhận được tiền, trước tiên là đi tìm Lê Ngữ Băng.

Tan học, Lê Ngữ Băng cùng lão Đặng cùng nhau ra ngoài, cậu so với các học sinh bình thường đều cao hơn, trong đám đông vẫn rất dễ nhìn thấy. Lúc đến cổng lầu dạy học, bên ngoài trời liên đổ mưa, Lê Ngữ Băng cúi đầu đang định móc dù ra, lão Đặng đột nhiên chỉ vào phía xa bên lề đường nói: "Này, hoàng thượng nhà cậu tới kìa."

Lê Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Đường Tuyết tay cầm cái dù đỏ, đang ở trong mưa nhìn cậu.

Cậu quả quyết đem cặp sách khế chụp lên, đội mưa chạy đến chỗ cô.

Đường Tuyết nhìn thấy cậu chạy tới gần, nhấc cánh tay giơ dù cao lên một chút cho vừa với chiều cao của cậu.

Lúc Lê Ngữ Băng đi vào trong, mặt không đổi sắc thuận tay tiếp nhận dù từ tay cô. Lúc tiếp dù, cậu theo thói quen đi tìm cán dù, liền hừ hừ khép lại mu bàn tay cô, chợt nhìn giống như tay của cậu bao lấy hoàn toàn tay cô.

Lòng bàn tay cậu lửa nóng khô ráo, trong lúc vô tình đụng phải da thịt bóng loáng tinh tế, Đường Tuyết liền vội vã rút tay về.

Lê Ngữ Băng nắm chặt dù, khẽ nghiêng nghiêng theo hướng của Đường Tuyết, sau đó cúi đầu nhìn cô hỏi:" Có chuyện gì sao?"

Đường Tuyết ngửa mặt lên, cười nói:" Trả tiền chứ sao."

Cô cười một tiếng, Lê Ngữ Băng cũng không tự giác cười theo, cậu cũng không biết mình đang cười cái gì, nhưng chỉ là khi đồ đạc này cười, cậu cũng không khống chế nổi mà bị truyền nhiễm.

Thật sự là ma tính mà...

Đường Tuyết lấy điện thoại cầm tay ra, chuyển hết nợ cho Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng không hỏi cô vì cái gì mà có thể trả tiền trên mạng còn muốn chạy đến tìm cậu, cậu cho rằng cô làm như vậy chỉ vì muốn gặp cậu.

"Tôi còn muốn ở trước mặt cậu cảm tạ. Lê Ngữ Băng, cảm ơn cậu."

Lê Ngữ Băng nháy nháy mắt nhìn cô:" Chỉ cảm ơn thôi sao?"

"Dĩ nhiên không phải, để tôi nghĩ xem phải làm gì để báo đáp cậu đây..." Đường Tuyết nói, đột nhiên xoa xoa đôi bàn tay, cười đến một mặt thần bí.

Loại nụ cười này ở trong mắt Lê Ngữ Băng có thể hiểu qua là cực kỳ thâm đáng.

Lê Ngữ Băng cười híp mắt, ánh mắt quét một vòng trên mặt cô, cuối cùng nhìn chằm chằm con mắt của cô, có chút không xác định hỏi:" Cậu không phải muốn....lấy thân báo đáp tôi chứ?"

Câu hỏi này thành công khiến Đường Tuyết xấu hổ một trận.

Cô lắc đầu, nói:" Lê Ngữ Băng,cậu khả năng không có hiểu khẩu vị của tôi."

Lê Ngữ Băng nghĩ thầm, tôi hiểu rất rõ.

Đường Tuyết:" Cậu yên tâm, tôi sẽ không ra tay ác với cậu nữa đâu."

Lê Ngữ Băng nghĩ thầm, tôi cảm ơn cậu.

Đường Tuyết:" Tôi thừa nhận dung mạo của cậu rất đẹp trai, nhưng loại nam thần hàng vạn thiếu nữ theo đuổi không phải là đồ ăn của tôi. Tôi chỉ thích loại thiếu niên mềm mềm trắng trắng."

Lê Ngữ Băng nghĩ thầm, tôi trước kia cũng là mềm mềm trắng trắng.

...Ai biết về sau hội trưởng lại huấn luyện ra như vậy.

Chương 44: Điều là tà giáo

Lê Ngữ Băng nội tâm như nổi sóng nhưng mặt ngoài vẫn thể hiện như không có gì, hỏi Đường Tuyết:" Như vậy, cuối cùng là cậu muốn làm sao báo đáp tôi?"

"Tôi dự định như người ta diễn trên TV, thỏa mãn một nguyện vọng của cậu. Chỉ cần là việc tôi làm được, không trái với pháp luật và đạo đức, đều có thể."

"Trên TV đều là ba nguyện vọng."

"Loại chuyện này cậu cũng có thể cò kè mặc cả hả? Lê Ngữ Băng cậu càng ngày càng vô sỉ."

"Tôi vốn là người tốt, về sau gặp được cậu liền..."

Đường Tuyết vung tay lên:" Tôi hôm nay tâm tình tốt, sẽ tha một mạng chó cho cậu."

"Ba nguyện vọng."

"Được thôi ba cái thì ba cái, kì kèo như một lão bà. Nói đi, cậu muốn cái gì?"

Lê Ngữ Băng cười cười:" Cậu quay lại ngân hàng lần nữa đi, đem số tiền đó đi gửi tiết kiệm, hàng năm lấy lãi."

Đường Tuyết sắp bị cậu bức đến điên rồi, giơ tay làm bộ muốn đánh cậu.

Lê Ngữ Băng cười rộ tránh về sau, người khể lùi lại, nhưng không che dù mà nghiêng nghiêng đưa tới đỉnh đầu cô, bao lấy toàn bộ bên trên, vì do kéo dài khoảng cách nên thân thể cậu hoàn toàn bị hứng mưa.

Đường Tuyết thấy cậu bị dầm mưa, thu tay lại nói: "Làm như vậy đúng là có lợi."

Cùng lúc đó trong nội tâm cô nghĩ là, tên này, cũng rất có phong độ.

Hai người che chung một cây dù đi tới quán huấn luyện, trời mưa không thích hợp đi xe đạp nên cũng cứ như vậy mà đi bộ. Thời tiết rất lạnh, Đường Tuyết lúc ra ngoài ăn mặc ít, lúc này các đầu ngón tay cũng đang rét run, thế là để ngang hai đầu cánh tay ra, đem tay trái luồn vào trong tay áo tay phải, tay phải luồn vào trong tay áo tay trái, da thịt dính vào nhau, cũng cảm thấy ấm hơn một chút. Nhưng mà bộ dáng như vậy trông có chút kỳ quái, hết như một lão nông dân thuần phác.

"Đồ dân." Lê Ngữ Băng đột nhiên nói.

Đường Tuyết giận dữ, "Lê Ngữ Băng, tôi cảm thấy hôm nay cậu đặc biệt muốn ăn đánh, có phải không? Bây giờ tôi sẽ thỏa mãn cậu."

Lê Ngữ Băng không để ý đến lời cô dọa, lại hỏi: "Đi ra ngoài không biết mặc thêm quần áo vào sao?"

"Ai biết sẽ lạnh như thế." Đường Tuyết oán trách một câu.

Dự báo thời tiết chỉ nói hôm nay nhiệt độ là bao nhiêu, chứ không có nói cụ thể xem hôm nay phải mặc gì.

Lê Ngữ Bạng đem cây dù nhét vào trong tay cô, nhanh nhẹn cởi áo khoác của mình ra chụp một cái lên đầu cô.

"Bệnh tâm thần." Đường Tuyết đem áo của cậu gỡ xuống.

Lê Ngữ Bạng đặc biệt thích xem cô giãy dụa, nhất là lúc vươn đầu ra từ áo của cậu, thật, nhìn trăm lần không chán.

Cậu cảm thấy khả năng mình như một tên biến thái.

Đường Tuyết đem áo đưa cho cậu:" Tôi không cần."

Lê Ngữ Bạng đón lấy dù trong tay cô, cùng lúc đó bàn tay chụp lên vai cô, lúc này thật sự là hai bàn tay chồng lên nhau, cậu để cô cảm giác nhiệt độ tay mình một chút, sau đó nói:" Tôi càng không cần."

Đường Tuyết đến quán huấn luyện, trước tiên là đến phòng thay quần áo.

Trong phòng thay đồ, lúc đầu có mấy người đang ngồi trên ghế nói chuyện phiếm. Lúc Đường Tuyết mở cửa nghe được rõ ràng, thế nhưng lúc cô đi vào, đột nhiên trầm mặc tập thể.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, rõ ràng nhất lại là tiếng bước chân của Đường Tuyết.

Đường Tuyết có chút xấu hổ.

Xấu hổ thì xấu hổ, đệ nhất bí quyết để người sống một đời chính là chỉ cần mặt dày việc gì cũng có thể giải quyết. Cho nên cô làm như không có chuyện gì, thay xong quần áo liền đi ra ngoài, căn bản là

không có quan tâm mấy người kia, coi mấy người nữ sinh bọn họ như là trái dưa bên trong ruộng dưa.

Mà Đường Tuyết cô là cao quý nhuận thổ (*)

(*): Đất tốt.

...

Hôm nay ngoại trừ huấn luyện thông thường, còn tăng thêm một hạng huấn luyện tiếp sức. Bởi vì cuối tuần này, đội trượt tốc độ Lâm đại sẽ đi thi đấu tranh giải theo tỉnh.

Đương nhiên trong đó không bao gồm Đường Tuyết.

Nhưng Đường Tuyết cũng xâm nhập được vào trong đội ngũ huấn luyện, dự thi tranh tài tiếp sức lúc đầu sẽ có nhiều thay đổi, thử qua nhiều cặp tổ hợp cũng coi như là chuẩn bị vạn toàn. Đường Tuyết đặc biệt có thể hiểu được an bài của Chữ Hà, ra tay như vậy kết quả là có người không vui.

"Huấn luyện viên, em không muốn cùng một tổ với Đường Tuyết."

Người nói chuyện kia là Trương Duyệt Vi, học năm ba, mạch sắc da thịt, mặt sắc dài nhỏ. Cũng được coi như là mỹ nhân.

Gương mặt này nhìn rất cao cấp, đầu óc cũng rất thông minh. Nhưng Đường Tuyết cảm giác cô gái này vẫn có chút trung nhị (*)

(*): là một hội chứng tuổi teen, thường có hành vi quá khích, hay cãi vã, nổi nóng.

Nhưng mà thành tích của cô không tệ, cũng có thể nói là toàn diện.

"Vì cái gì?" Chữ Hà hỏi.

"Bởi vì vô dụng."

Chữ Hà từ chối cho ý kiến, nhìn về phía Đường Tuyết hỏi:" Đường Tuyết, em nghĩ thế nào?"

Đường Tuyết tự biết hiện tại mình quá gà, cũng không có dễ chịu gì, giờ phút này chỉ liếc mắt nhìn Trương Duyệt Vi nhỏ giọng nói:" Tôi nói cho cậu biết, đừng khinh thiếu niên nghèo."

Có mấy đội viên cạnh đó nghe cô giảng dạy như vậy, cười ra tiếng.

Chữ Hà nói:" Đi, làm cái gì thì làm cái đó đi."

"Nhưng mà huấn luyện viên..." Trương Duyệt Vi đứng tại chỗ bất động.

"Tôi bảo em làm cái gì thì đi làm cái đó đi." Chữ Hà nói:" Nếu không em tự đi làm huấn luyện viên."

...

Lúc huấn luyện kết thúc, các đội viên được phân tổ thực hiện xoa bóp bụng lỏng lẫn nhau. Đường Tuyết và Trương Duyệt Vi được phân thành một tổ, Đường Tuyết nằm rạp trên mặt đất, Trương Duyệt Vi cố ý dùng sức_____

"A.." Đường Tuyết kêu lên thảm thiết.

Chữ Hà nhìn về phía cô một chút, Trương Duyệt Vi bụng lỏng lực đạo, chờ một lúc lại lặp lại chiêu cũ.

Đường Tuyết thở phì phò:" Tôi hỏi cậu, có phải các cậu không thích tôi cho lắm phải không?"

"Cậu nghĩ xem." Trương Duyệt Vi ngữ khí cũng không có mấy ý tốt.

"Tôi cảm thấy nhân cách của tôi rất có mị lực." Đường Tuyết nói.

Trương Duyệt Vi liếc mắt.

"Các cậu không thích tôi, không phải là bởi vì tôi trượt chậm sao?" Đường Tuyết tự quyết định, cũng mặc kệ Trương Duyệt Vi có trả lời không, lại nói:" Tôi cho cậu biết, tôi mặc dù bây giờ thành tích kém, nhưng một ngày nào đó, tôi sẽ vượt qua tất cả các cậu, đến lúc đó các cậu đều phải làm ngựa cho tôi."

Lúc đầu Trương Duyệt Vi nghĩ sẽ không để ý đến cô, thế nhưng lại bị bộ dạng ra oai này của cô làm cho tức giận không nhẹ, thế là khinh bỉ nói:"Cậu cho rằng cậu là ai? Cậu có thể vào đội trượt tốc độ không phải đều là dựa vào Lê Ngữ Băng sao?"

"Đó là vì Lê Ngữ Băng cậu ấy có mắt nhìn người, từ góc độ này mà nhìn, cậu ta so với các cậu cấp độ đều cao hơn, cậu không phục không được."

Trương Duyệt Vi từ chỗ Đường Tuyết học được một đạo lý: Không nên cùng người vô sỉ đấu võ mồm, bởi vì người ta có thể dùng sự vô sỉ đánh bại ta, mà ta thì không thể.

Trương Duyệt Vi hỗ trợ Đường Tuyết xong, hai người đổi vị trí. Đường Tuyết từ dưới đất bò dậy, hưng phấn xoa tay:" Tới đây nào, bảo bối."

Trương Duyệt Vi:"..."

Cái đồ tâm thần này một mặt cuồng nhiệt, bộ dáng còn rất đáng sợ.

Đường Tuyết đối với Trương Duyệt Vi như vậy cũng là ăn miếng trả miếng, nhưng theo Trương Duyệt Vi nghĩ lại là đại nghịch bất đạo. Cô không nghĩ tới một người mới như Đường Tuyết lại đối xử với cô như vậy.

"Tôi đoán là cậu không muốn lẫn lộn nữa." Trương Duyệt Vi nhắc nhở.

"Tôi là đang muốn noi theo gương tiền bối."

"..." Trương Duyệt Vi rất muốn nện chết cô.

Lê Ngữ Băng ra sớm một hồi, nhanh nhẹn một đường đi tới quán trượt tốc độ tìm Đường Tuyết.

Đi vào quán, cậu tại lối vào nhìn thấy Chử Hà. Các đội viên đang thực hiện buồng lòng cơ bắp, Chử Hà cũng không nhìn bọn họ chăm chăm, cúi đầu nhìn điện thoại.

Lê Ngữ Băng đi qua chào hỏi:" Chử huấn luyện viên."

Chử Hà ngẩng đầu, thấy Lê Ngữ Băng " Ừ" một tiếng.

"Sao rồi ạ?" Lê Ngữ Băng hỏi, ánh mắt nhìn theo phương hướng của Đường Tuyết.

"Rất tốt." Chử Hà nghe thấy tiếng Trương Duyệt Vi kêu gào thảm

thảm thiết, gật đầu nói:" Thành tích kém cỏi nhất, còn có thể từng ngày làm thiên làm địa, long tinh hổ mãnh, cậu khoan hãy nói, tiểu cô nương này tinh khí coi như không tệ."

Lê Ngữ Băng đem lời này cẩn thận nhận xét, có chút không xác định hỏi:" Người đây là đang khen cô ấy sao?"

Nhưng mà, dùng loại thành ngữ long tinh hổ mãnh này để hình dung một cô nương thì đúng là thần kỳ, khóa ngữ văn của Chử huấn luyện viên nhất định là giáo viên thể dục dạy thay.

Chử huấn luyện viên trầm tư nửa ngày, đột nhiên nói:" Tôi không muốn các cậu yêu đương bây giờ."

Lê Ngữ Băng cúi đầu nhìn mặt đất:" Kỳ thật chúng em không có như vậy."

"Hử? Vậy thì tốt, ngày mai ta đưa con trai tới giới thiệu với Đường Tuyết."

"Đừng, không cần đâu ạ." Lê Ngữ Băng vội vàng ngăn cản cô:" Sẽ làm cô ấy phân tâm."

Chử huấn luyện viên trầm mặc nhìn về phía Đường Tuyết, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, cứ như vậy một lát sau, đột nhiên nói:" Kỳ thật em ấy cũng rất khó mà đến."

"Đúng vậy ạ." Lê Ngữ Băng hơi xúc động, phụ họa nói.

Lúc ăn cơm, Đường Tuyết gặp Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan.

Không phải hẹn trước mà là ngẫu nhiên gặp.

Cô từ khi trượt băng trở lại, cả ngày như ngựa không dừng vó, trôi qua từng ngày như đánh trận, còn ngẫu nhiên cúp học, cho nên đều không thể nào cùng Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan ăn cơm. Bình thường đều là đi cùng Lê Ngữ Băng và Dụ Ngôn. Hạ Mộng Hoan còn tốt, tại ký túc xá còn có thể thường xuyên gặp, về phần Liêu Chấn Vũ muốn gặp được cũng chỉ có thể là ngẫu nhiên gặp.

Lần này ngẫu nhiên gặp, năm người ngồi chung một chỗ, tìm hai cái ghế xếp cùng nhau mới đủ cái bàn. Đường Tuyết, Liêu Chấn Vũ, Hạ Mộng Hoan, Dụ Ngôn ngồi đầy một bàn bốn người, Lê Ngữ Băng ngồi tại một bàn khác.

Cậu có chút khó chịu.

Liêu Chấn Vũ một mặt u oán nhìn Đường Tuyết, giống như nương tử nhỏ bị chồng ruồng bỏ:" Lão đại, cậu có phải đã vứt bỏ chúng tôi rồi không?"

"Tôi không phải là vôi vàng đi tranh đấu giành thiên hạ cho các cậu sao?" Đường Tuyết ngồi bên cạnh ăn cơm đáp. Gần đây lượng cơm của cô đặc biệt lớn. Hạ Mộng Hoan nhìn đồ ăn chất núi trước mặt cô, liền cảm giác hải hùng khiếp vía.

Liêu Chấn Vũ nghe cô nói như thế "A" một tiếng, hỏi:" Vậy hiện tại đánh như thế nào rồi?"

"À thì ta mới đang nghĩ trận." Đường Tuyết có chút ngượng ngùng, dùng tay cọ cọ chớp mũi.

"Không sao cả." Liêu Chấn Vũ an ủi cô "Tôi sẽ tuyển thêm lính cho cậu."

Lê Ngữ Băng thật bội phục Liêu Chấn Vũ, có thể cùng cô hoàn hảo mà phối hợp diễn xuất.

Hạ Mộng Hoan ghé vào bên tai Đường Tuyết nhỏ giọng nói:" Đại vương, tôi hôm nay nhìn thấy biến thái."

"Hả?" Đường Tuyết nhìn cô một cái, lặng lẽ vĩnh tai:" Biến thái thế nào?"

"Là loại đó đó, ở nơi công cộng lộ JJ."

Đường Tuyết tức giận, cô ghét nhất là những tên biến thái hèn mọn, liền vỗ đũa:" Thật buồn nôn. Nhìn thấy ở đâu? Chúng ta đi tập kích đánh hấn."

Hạ Mộng Hoan vội vàng khoát tay:" Không cần, không cần, tôi bảo hấn về nhà nuôi JJ cho lớn rồi hấn chạy ra ngoài, hấn liền đỏ mặt chạy mất."

Đường Tuyết gãi đầu một cái, suýt nữa thì quên mất, Mộng Phi nhà cô có thể sợ con gián, nhưng tuyệt đối không sợ lưu manh.

Hạ Mộng Hoan kể vừa rồi âm lượng to nhỏ thất thường, cho nên Liêu Chấn Vũ cùng Dụ Ngôn đều nghe rõ chuyện gì xảy ra, sau đó nháo cái đã đỏ mặt.

Chỉ có ngồi tại bàn khác, Lê Ngữ Băng mới may mắn thoát khỏi. Nhìn thấy Dụ Ngôn cùng Liêu Chấn Vũ đỏ mặt, Lê Ngữ Băng khẳng định chắc chắn Đường Tuyết đã nói câu đùa tục.

Lưu manh này!

Lê Ngữ Băng đem đĩa ở trong miệng cắn khanh khách, cũng không biết cậu đang tức cái gì.

...

Dụ Ngôn ăn cơm một lát, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lục lại cặp sách một chút, lấy ra mấy phiếu đỏ đỏ xanh xanh, phân phát cho mọi người.

"Học trưởng, anh cũng muốn sao?" Dụ Ngôn phát xong những người khác, cầm phiếu trong tay nhìn Lê Ngữ Băng.

Gần đây, ánh mắt của Lê Ngữ Băng nhìn cậu rất kì quái, giống như nhìn một đứa trẻ, cái này khiến Dụ Ngôn cảm giác rất khó chịu, cũng rất quỷ dị.

"Đây là cái gì?" Lê Ngữ Băng tiếp nhận phiếu, nhìn lướt qua đọc mấy chữ bắt mắt bên trên:" Băng tuyết đại minh tinh?"

"Ừm."

"Băng tuyết đại minh tinh" là một chương trình giải trí, biểu diễn trượt băng nghệ thuật bởi các minh tinh, hiệu quả truyền ra không tệ, đã ổn định nhóm người xem.

"Băng tuyết đại minh tinh" kỳ này muốn tới nhà trượt băng của Lâm đại ghi hình, Dụ Ngôn được chọn là khách mời biểu diễn, tổ tiết mục cũng tặng cậu một xấp phiếu vào.

"Chúc mừng cậu nha,"băng tuyết đại minh tinh". Đường Tuyết cong khóe miệng, cúi đầu nhìn tấm phiếu trong tay, phát hiện có chút không thích hợp,:" Vì cái gì các cậu đều là màu xanh lá, của tôi lại là màu vàng."

Những người khác cũng phát hiện vấn đề này.

Dụ Ngôn mím môi một cái, liền giải thích:" Cửa cậu là chỗ ngồi VIP."

"Thì ra là vậy."

Lê Ngữ Băng cũng muốn phiếu vàng, không muốn phiếu xanh. Cậu chán ghét màu xanh lá.

(Anh là anh vẫn còn tức vụ Lục Băng, màu xanh lá là ám chỉ bị cấm sừng đấy ạ)

"Tất cả có mấy phiếu VIP?" Lê Ngữ Băng hỏi.

Dụ Ngôn buông thông ánh mắt, không đối mặt cùng Lê Ngữ Băng:" Một phiếu. "

Lê Ngữ Băng "Ừ" một tiếng, cũng không có vạch trần. Chính cậu cũng đã từng được tặng phiếu, bình thường khi tặng phiếu đều sẽ tặng theo đôi. Cho nên Dụ Ngôn không có khả năng chỉ có một phiếu, ít nhất là hai.

Đương nhiên, Lê Ngữ Băng cũng không cho rằng Dụ Ngôn sẽ đưa tấm phiếu còn lại cho mình.

Ngày chương trình diễn ra, bởi vì có thể gặp đại minh tinh, cho nên khán giả rất nhiệt tình, còn mang theo cả băng rôn, vừa nhìn liền biết là fan hâm mộ của ai. Đường Tuyết ngồi trên bàn tiệc VIP, tượng tượng Lê Ngữ Băng chút nữa chen chúc chỗ ghế thường tay còn cầm theo ống nhòm... chặc chặc....đáng thương.

Nghĩ như vậy, cô vô tình quay quay đầu:" A" lên một tiếng sợ hãi.

Lê Ngữ Băng an vị ngồi cạnh, lúc này còn đang cười híp mắt nhìn cô.

Dáng vẻ Đường Tuyết như gặp phải quỷ, hỏi cậu:" Cậu vào bằng cách nào?"

"Kiệu khiêng đến." Cậu mặt dày vô sỉ nói.

"Lê Ngữ Băng, cậu có thể giữ cho mình chút mặt mũi được không?" Đường Tuyết không hiểu thấu, còn nói:" Một lát có người tới, không phải cậu sẽ bị đuổi đi sao?"

"Sẽ không có người."

"Là sao?"

Ý chính là, Dụ Ngôn đương nhiên sẽ không đem phiếu cho cậu, nhưng Lê Ngữ Băng dám chắc, cậu ta cũng sẽ không đưa cho người khác.

Bởi vì giữa trưa cậu ta nói dối.

Để lời nói dối này không bị vạch trần, đem tấm phiếu đó đi tiêu hủy là lựa chọn ổn thỏa nhất.

Cho nên, Lê Ngữ Băng mới dám đường hoàng ngồi ở đây.

Tiết mục của nhóm trượt băng đại minh tinh cũng không tệ, đám fan hâm mộ hò hét cuồng nhiệt, Đường Tuyết cảm giác toàn bộ trận

quán lung lay như sắp đổ. Dụ Ngôn biểu diễn cuối cùng, nhưng mà cậu vừa bước ra cảm giác liền không giống với những người khác.

Có đôi khi, một tư thế, hay thậm chí là một ánh mắt, người ta có thể phán đoán người này có chuyên nghiệp hay không.

Trang phục biểu diễn hôm nay của Dụ Ngôn là màu lam nhạt đến trắng quá độ, phối cùng loại nhạc khúc tươi mát, kỳ ảo. Tựa như gió xuân lộ ra từ đầu ngón tay.

Lúc cậu biểu diễn, không có fan hâm mộ hò hét reo hò.

Nhưng lúc biểu diễn kết thúc, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay, kéo dài không thôi.

Lúc kết thúc buổi biểu diễn, Lê Ngữ Băng cúi đầu muốn rời sân, cậu cúi đầu nhìn Đường Tuyết, phát hiện cạnh cô có một bông hoa.

Ha Ha, còn muốn tặng hoa.

Đường Tuyết đi tìm Dụ Ngôn, Lê Ngữ Băng lặng lẽ đi theo sau, thừa dịp cô không chú ý, cướp đi hoa trong tay cô.

Cướp xong liền chạy.

"Đồ tâm thần, trả đây." Đường Tuyết co cẳng chạy theo.

Lê Ngữ Băng cầm hoa chạy một đường, vừa hay nhìn thấy Dụ Ngôn từ trận quán đi ra, đang hướng về hướng bọn họ nhìn quanh. Cậu ỷ vào ưu thế chân dài, vèo một cái chạy tới trước mặt Dụ Ngôn, nhanh đến mức y như chó bị đứt xích.

Sau đó đem hoa đưa cho Dụ Ngôn.

Nói thật, Dụ Ngôn thật không muốn nhận chút nào.

Nhưng mà cự tuyệt ý tốt của người ta, cũng không được hay cho lắm, rốt cục vẫn là chậm rãi tiếp nhận.

Lúc này Đường Tuyết mới ấp a ấp úng chạy đến, nhìn thấy hoa đã ở trong tay Dụ Ngôn, cô còn có thể nói cái gì đây? Quá tính toán chi li cũng không phải tác phong của cô.

Thế là phải dùng ánh mắt đánh lén nhìn Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng:" Muốn ăn bữa khuya không, hôm nay tôi mời."

Đường Tuyết nhìn Dụ Ngôn:" Đi, chúng ta đi ăn sạch ví cậu ta."

Nói xong liền đi đến con đường đầy mỹ thực.

Thời điểm ăn bữa khuya, Lê Ngữ Băng mắt nhìn diễn đàn, phát hiện lại có người thảo luận về ba người họ.

[Hình ảnh] [Hình ảnh]

[choáng, ở phố mỹ thực ngẫu nhiên gặp Thiết Tam Giác cùng nhau ăn bữa khóa, bọn họ thật là đã khóa lại một chỗ sao?"

[Ba gương mặt này, cho tôi một cái là được rồi, tôi có thể nhìn cả một đời.]

[Càng xem càng giống như một nhà ba người.]

Lê Ngữ Băng mỉm cười, đầu ngón tay nhanh nhẹn lưu lại trên đó câu hỏi [Ai là ba, ai là mẹ, ai là con nhỏ?]

Rất nhanh nhận được rất nhiều câu trả lời.

[Lê Ngữ Băng là ba, Dụ Ngôn là mẹ, Đường Tuyết là con nhỏ.]

[Còn phải hỏi sao, Đường Tuyết so với hai người bọn họ chỉ có thể làm một nhi đồng nhỏ.]

[Dụ Ngôn nhìn thật là ôn nhu, đúng là người mẹ tốt, hihi.]

Lê Ngữ Băng xem chút tức hộc máu.

Đều là tà giáo! Phải thiêu cháy hết!

Cậu để điện thoại di động lên bàn, nhấn một cái, ngẩng đầu quét qua Dụ Ngôn một chút.

Dụ Ngôn đang ăn mì hoành thánh, vô tình bị chịu một đao của Lê Ngữ Băng, trong ánh mắt kia mang theo chút kháng cự cùng ghét bỏ, còn có chút không tả rõ được, giống như muốn đem cậu đi chém chết.

Dụ Ngôn:"..."

Dụ Ngôn khẳng định, Lê Ngữ Băng người này có chút bệnh ở tinh thần.

Chương 45: Lấy đức phục người

Ăn xong bữa ăn khuya, Đường Tuyết trở lại phòng ngủ, vừa buông cặp sách ra liền nhận được điện thoại từ Dụ Ngôn.

Cô cầm lấy áo khoác choàng vội lên người bước xuống lầu. Nhìn thấy Dụ Ngôn đứng dưới đèn đường, thân thể một nửa là ánh sáng một nửa là bóng tối. Xung quanh mọi người đi qua nói đùa, nháo nháo nhiệt nhiệt. Cậu đứng đó tự tạo ra lãnh địa của riêng mình, thanh lãnh cô độc, khác hẳn với thế giới ồn ào bên ngoài.

Thật là kỳ quái, Đường Tuyết gật đầu một cái, rõ ràng bề ngoài Dụ Ngôn cũng không có thanh lãnh, nhưng có những lúc cậu sẽ cho người ta một cảm giác cô độc.

Lúc Đường Tuyết đi về phía cậu, Dụ Ngôn giương mắt thấy cô, nhìn cô cười cười.

Cậu cười một tiếng, lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt làm sáng bừng cả khuôn mặt, cái gì mà cô độc thanh lãnh, lập tức tan thành mây khói.

"Có chuyện gì sao?" Đường Tuyết nắm chặt áo hỏi.

Dụ Ngôn nháy mắt một cái, biểu cảm có chút xoắn xuýt, do dự một hồi, nói ra:" Đường Tuyết, tôi cảm thấy Lê Ngữ Băng có chút kỳ quái."

"À, cậu ta vẫn luôn kỳ quái." Đường Tuyết đưa tay chỉ huyệt thái dương của mình:" Chỗ này có vấn đề."

Dáng vẻ nghiêm túc mà lại nói hươu nói vượn của Đường Tuyết khiến cho Dụ Ngôn không biết đây là nói đùa hay thật, liền hỏi: "Anh ấy có hay nổi nóng không?"

Đường Tuyết nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Trong ấn tượng của tôi hình như không có...sao đột nhiên lại nhắc tới cậu ta. Cậu ta làm khó cậu phải không?"

"Không có. Nhưng mà ánh mắt anh ấy nhìn tôi rất kỳ quái."

"Vì cái gì?"

"Tôi không biết."

Đường Tuyết nâng cằm lên nghĩ không biết Lê Ngữ Băng này lại làm loạn cái gì, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được.

Dụ Ngôn quan sát biểu cảm Đường Tuyết một chút, mím mím khóe miệng nói ra: "Đường Tuyết, ngày mai chúng ta không cùng ăn cơm với Lê Ngữ Băng, được không?"

"Hả?" Đường Tuyết khó hiểu nhìn Dụ Ngôn.

"Tôi không muốn cùng cậu ấy ăn cơm, với lại..." Dụ Ngôn cúi thấp đầu, không đối mặt với cô, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn bóng của cô trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Tôi cũng không muốn nhìn thấy cậu và anh ấy ở cùng nhau."

Đường Tuyết nhìn biểu lộ có chút xấu hổ kia của cậu, càng xem càng động lòng người. Cô cong khóe miệng cười cười nói: "Được rồi, tôi sẽ nói với cậu ấy."

Đường Tuyết cũng cảm thấy quả thật là nên bảo trì khoảng cách với Lê Ngữ Băng. Dù sao nam nữ khác biệt, lỡ bị người khác hiểu nhầm cũng không tốt. Lại nói, không chừng Lê Ngữ Băng cũng có người thích, không thể làm ảnh hưởng người ta truy cầu chân ái.

Thế là Đường Tuyết dùng giọng điệu quan tâm nhắn đến Wechat Lê Ngữ Băng, biểu thị là vì hai bên cân nhắc, chúng ta tốt nhất nên bảo trì khoảng cách, ngày mai cũng không cùng ăn cơm cùng nhau v.v..

Tin được gửi, đợi một hồi cũng không thấy Lê Ngữ Băng nhắn lại.

Đường Tuyết vừa mới chuẩn bị đi tắm, Lê Ngữ Băng lại gọi điện thoại tới.

"Xuống đây." Cậu chỉ nói vồn vện hai chữ.

Đường Tuyết choàng lại áo khoác, lê dép một lần nữa xuống lầu.

Lê Ngữ Băng ôm cánh tay dựa trên cây cột đèn đường, một chân chạm đất, một chân khác uốn lượn chạm đáy cột đèn. Ánh đèn từ trên đầu rơi xuống, khắc họa lên hình ảnh một nam nhân vừa kiêu ngạo lại ẩn chứa sự ôn nhu.

Những tiểu cô nương đi qua ký túc xá cũng nhin không được nhìn cậu, còn có người nâng mặt thấp giọng hô:" Rất đẹp trai nha."

Lê Ngữ Băng đối với những lời tán thưởng của các nữ sinh kia chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng cảm giác được gì đó, bỗng nhiên ngẩng đầu một cái.

Đường Tuyết vừa trong lầu ký túc xá đi ra, một chân còn đứng không

vững.

Lê Ngữ Băng đột nhiên nhìn cô, dưới đèn đường nét mặt của cậu u ám khó hiểu, khiến cô có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, sững sốt một chút.

"Tới đây." Lê Ngữ Băng mở miệng trước.

Đường Tuyết đi tới, Lê Ngữ Băng vẫn ôm cánh tay như thế, híp mắt quét một lần từ trên xuống dưới người cô. Đường Tuyết thật không thích như bây giờ, cô không quen với bộ dáng kìm nén tức giận của tên này.

Ánh mắt Lê Ngữ Băng cuối cùng dừng trên dép lê bằng vải bông của cô. Dép lê là màu xám, đầu dép là mặt con cừu, mắt cừu làm không tốt nhìn y như mắt con gà chọi con, giờ phút này ở trước mặt Lê Ngữ Băng, nhìn đặc biệt ma tính.

"Cậu đúng là rất thích cừu nhỏ." Trong tình huống này mà Lê Ngữ Băng lại nói ra một câu như vậy.

Đường Tuyết hỏi:" Lê Ngữ Băng, cậu tìm tôi có việc gì sao?"

Lê Ngữ Băng vốn là muốn tới tìm cô hỏi tội. Vừa mới lúc trước cậu cảm giác như mình đã bị vứt bỏ. Cậu như vậy tức giận, ồ giận trong lòng bùng nổ, thế nhưng sau khi ra ngoài bị gió lạnh đêm đông thổi, đầy ngập lửa giận lại chậm rãi hóa thành một mảng mưa tuyết lạnh buốt.

Lúc này, Lê Ngữ Băng thần sắc lãnh đạm nói ra:" Tôi quên nói với cậu một chuyện."

"Hử? Việc gì?"

"Chữ huấn luyện nhờ tôi nói với cậu, trước khi đạt được thành tích, không cho phép yêu đương."

"Ừm, chắc chắn." Đường Tuyết gật đầu.

Cô đáp ứng dứt khoát như vậy, khiến cậu có chút ngoài ý muốn, nhìn một chút lại hỏi: "Vậy đến cùng cậu và Dụ Ngôn là sao?"

Đường Tuyết có chút ngại ngùng: "Dụ Ngôn vẫn còn nhỏ, tôi đợi cậu ta lớn lên đã."

Tim Lê Ngữ Băng khẽ đau.

...

Lê Ngữ Băng trở lại ký túc xá nghiêm túc suy nghĩ, phát giác việc này có chút khả nghi. Cậu nghĩ tới Đường Tuyết, tổ tông này nếu có ngày giác ngộ được vậy, đã sớm có. Vài giờ trước còn cùng cậu đi ăn bữa khuya, sau vài giờ liền trở mặt không nhận người, khả năng cao là nghe được một số người yêu ngôn hoặc chúng, mới đột nhiên hành xử như vậy.

Người này, một là bạn cùng phòng, hai là Dụ Ngôn.

Lê Ngữ Băng nghi ngờ khả năng cao là cái thứ hai.

Ngày thứ hai, Dụ Ngôn tại phòng thay đồ bị Lê Ngữ Băng chặn lại.

Lúc ấy trong phòng còn có mấy người. Lê Ngữ Băng mang theo cây cờ, khí thế hung hăng đi vào phòng thay quần áo của đội trượt nghệ

thuật, bộ dáng thật hung như một bá vương. Người trong phòng đều giật nảy mình.

Có chút sợ hãi...

Mặc dù mọi người đều luyện thể dục, thân thể của bọn họ điều kiện cũng không kém, có thể là do Lê Ngữ Băng cầm theo vũ khí, quan trọng là cậu quá cao. Vóc dáng của một đội viên trượng nghệ thuật không thể cao quá, đem ra so sánh với Lê Ngữ Băng XXXXXL này, cả đám đều lộ ra có chút nhỏ nhắn xinh xắn, đứng một hàng như một loạt con mèo nhỏ.

Lê Ngữ Băng cầm cây cơ chỉ chỉ Dụ Ngôn:" Tôi tìm cậu ấy, các cậu về trước tránh một chút, cảm ơn."

Thật sự là một sự lễ phép rất là lưu manh...

Những người khác ra ngoài trước, có người không yên tâm còn đi tìm huấn luyện viên.

Dụ Ngôn đứng tại chỗ, không biểu cảm hỏi cậu:" Anh muốn làm gì?"

Lê Ngữ Băng xoay tay khóa lại cửa phòng, sau đó cầm theo cây cơ đến gần một chút, hỏi:" Là cậu ở trước mặt Đường Tuyết nói hươu nói vượn?"

Ngữ khí chắc chắn, tựa như cậu cũng có mặt ở hiện trường nghe qua góc tường.

Dụ Ngôn con người không nhúc nhích, mím môi không nói chuyện. Cậu không muốn thừa nhận cũng không muốn phủ nhận, nói láo với Lê Ngữ Băng mà nói là một công trình chật vật, thế là đành phải giữ yên lặng.

"Buổi trưa hôm nay." Lê Ngữ Bạng nói còn mang theo giọng điệu ra lệnh:" Cậu đi nói với Đường Tuyết, vẫn còn muốn cùng tôi cùng nhau ăn cơm, cùng nhau hoạt động."

Dụ Ngôn một mặt không hiểu:" Nếu tôi không nói thì sao?" Cậu sao có thể đồng ý chứ.

Lê Ngữ Bạng nghe cậu nói như vậy, đột nhiên nhắc cây cơ trong tay lên. Dụ Ngôn thấy động tác này của cậu, theo bản năng lùi lại một bước, phòng bị nhìn theo.

Lê Ngữ Bạng lại đem cây cơ hất lên vai, cây cơ gác ở đó, nói ra:" Đừng sợ, tôi sẽ không dùng bạo lực giải quyết vấn đề. Tôi chỉ là muốn lấy đức phục người."

Dụ Ngôn cũng không buông lỏng đề phòng, giương mắt lạnh lẽo nhìn cậu.

"Nếu như cậu không nghe lời.." Lê Ngữ Bạng bình chân như vại nói:" Tôi sẽ đi nói với Đường Tuyết tôi và cậu đã... A đúng rồi, cô ấy còn thiếu tôi ba nguyện vọng, nếu như cô ấy không tin tôi và cậu ở cùng một chỗ với nhau, tôi cũng có thể yêu cầu cô ấy đem cậu nhường cho tôi."

Dụ Ngôn bị vô sỉ của cậu chấn kinh, thật lâu không thể nói chuyện.

Lê Ngữ Bạng nhìn cậu mỉm cười:" Muốn chết thì cùng nhau chết."

Nụ cười này của cậu, thật là quá thiếu đánh, Dụ Ngôn lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên có cảm xúc muốn đánh người.

Phanh phanh phanh! Bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa.

"Dụ Ngôn, Lê Ngữ Bạng, các cậu có ở bên trong không? Mở cửa."
Là tiếng huấn luyện viên đội trượt nghệ thuật.

Lê Ngữ Bạng đi tới mở cửa ra, huấn luyện viên không yên tâm thăm dò nhìn quanh, thấy hai người không có đánh nhau, nhẹ nhàng thở ra.

"Chúng em chỉ là trò chuyện một chút." Lê Ngữ Bạng nói với huấn luyện viên, dứt lời vẫy tay từ biệt bọn họ, sau đó đổi mặt hướng Dụ Ngôn chớp chớp mắt:" Giữa trưa gặp."

Nếu như giờ phút này Lê Ngữ Bạng đem tấm gương ra soi soi mình một chút, liền sẽ phát hiện cậu bây giờ như bị Đường Tuyết nhập hồn.

...

Giữa trưa huấn luyện xong, Đường Tuyết theo thói quen đi theo hướng của quán huấn luyện khúc côn cầu. Rất nhanh đã tới cửa, đột nhiên nhớ tới cô hôm nay không cùng Lê Ngữ Bạng ăn cơm, thế là quay trở lại, đi tìm Dụ Ngôn.

Trước kia đều là ba người đi, hiện tại đột nhiên biến thành hai người đi, Đường Tuyết có chút không quen.

Đường Tuyết cùng Dụ Ngôn vừa ra khu tây, thật vừa đúng lúc, tại cửa chính đụng phải Lê Ngữ Bạng.

Lê Ngữ Bạng cũng vừa ra, vẫn giống như kiểu trước đây, trên vai đeo cặp sách, tay cầm túi, nhàn nhã bước bước dài, từ trước mắt bọn họ đi qua nhìn không chớp mắt.

Đường Tuyết lên tiếng chào, cậu chỉ khẽ liếc một cái, cũng không nói chuyện, vẫn như cũ nhìn không chớp mắt.

"Lạnh lòng cơ đấy." Đường Tuyết nói một mình.

Lúc Lê Ngữ Băng đi qua bọn họ, bước chân thả chậm một chút.

Một bước, hai bước, ba bước...

Ngay tại lúc cậu sắp đi xa, Dụ Ngôn đột nhiên gọi cậu: "Học trưởng."

Bước chân Lê Ngữ Băng đột nhiên ngừng, đứng tại chỗ, quay mặt nhìn bọn họ: "Chuyện gì?"

Đường Tuyết cũng không hiểu nhìn Dụ Ngôn.

Dụ Ngôn nhỏ giọng nói với Đường Tuyết: "Học trưởng tại đội bóng thật đáng thương, cũng không có bằng hữu gì.."

Theo như mấy câu này của cậu, Đường Tuyết nhớ lại đám người chào hỏi, chụp bả vai các kiểu: "Băng Ca" trước, "Băng Ca" sau, như thế chưa đủ thân mật sao?

Đường Tuyết yên lặng nhìn Dụ Ngôn.

Dụ Ngôn cũng có chút xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì đem lời kích của mình nói cho xong: "Hay là, vẫn để học trưởng cùng chúng ta ăn cơm đi?"

Đường Tuyết:???

Ban đầu là cậu muốn tách ra, tách ra thì đã tách ra rồi.

Bây giờ cậu lại muốn yêu thương lẫn nhau, gọi cậu ta quay trở về?

Nam nhân, thật giỏi thay đổi.

P/s: Lịch đăng truyện của mình là mỗi ngày 1 chương, lâu nhất là hai ngày. Cuối cấp rồi nên hơi bận xí ạ. Arigatou mọi người đã ủng hộ mình những chương qua nha

Chương 46: Phiên ngoại thời bé

Lại kể đến, rất lâu trước đây, Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng đã từng tổ chức một hôn lễ.

Cũng có thể coi là cuộc hôn nhân chính trị đi.

Đó là vào giữa năm lớp hai tiểu học.

Khi đó, trong trường học đột nhiên lưu hành loại đồ ăn vặt tên gọi "Cầm tinh đại loạn đấu", bản chất cũng chỉ là một loại bánh, nhưng mới lạ hơn là làm thành hình dạng của mười hai động vật cầm tinh(*). Một tầng thật mỏng, ở giữa trống không, thơm thơm giòn giòn, có vị cà phê, vị dâu... đủ loại lựa chọn.

(*): 12 con giáp

Ngoại trừ ăn ngon, đồ ăn vặt này còn hấp dẫn bởi tấm thẻ thu thập được đặc sắc. Bên trong mỗi túi đồ ăn vặt đều có một tấm thẻ cầm tinh, tập hợp đủ mười hai con vật có thể đổi được một bộ đồ chơi lắp ráp.

Có rất nhiều đứa trẻ trầm mê vào thu thập tấm thẻ này, tiền tiêu vặt đều dùng để mua "Cầm tinh đại loạn đấu."

Đường Tuyết đi theo trào lưu, không thêm để ý đến trứng kỳ thú, cũng đầu tư một khoản tiền vào đồ ăn vặt kia.

Lê Ngữ Băng cũng muốn theo, nhưng mà tiền ăn vặt của cậu đều

phải cống nạp cho Đường Tuyết, không có cách nào tự mình mua được, đành phải để ba mẹ mua cho. May mắn là, có bác là bạn của ba cậu nghe nói cậu thích cầm tinh đại loạn đấu, mang cho cậu một hộp. Lê Ngữ Băng mỗi ngày đều mang một gói đến trường.

Xác suất sản xuất tấm thẻ cầm tinh đại loạn đấu cũng không phải là đều đều, trong đó xác suất thấp nhất là tấm thẻ con thỏ. Tất cả bạn học trong lớp đều đã thu thập được mười một tấm, chỉ thiếu mỗi tấm thẻ con thỏ. Trong phạm vi toàn trường, tất cả cũng đang nhiệt liệt truy lùng tấm thẻ con thỏ. Chưa ai có thể chân chính thu thập đủ mười hai tấm thẻ, bộ lắp ghép trên kệ đồ chơi trên phố hàng rong cũng đã bị bám bụi, thậm chí các bạn học còn hoài nghi tấm thẻ con thỏ có tồn tại hay không.

Trong thời điểm nghỉ ngơi dày đặc này, vào một buổi chiều bình thường, giờ giải lao giữa khóa, Lê Ngữ Băng như thường lệ bóc ra một gói cầm tinh đại loạn đấu.

Sau đó, lấy ra từ bên trong một tấm thẻ bé thỏ trắng.

Toàn lớp náo loạn, mọi người chen đến bên cạnh Lê Ngữ Băng nhìn tấm thẻ bé thỏ trắng, có người đẩy bả vai cậu, nói: "Khi nào cậu đi đổi đồ chơi?"

Lê Ngữ Băng nghĩ nghĩ, trả lời: "Tan học sẽ đi." Quay đầu, nhìn thấy Đường Tuyết một mặt hâm mộ nhìn tấm thẻ trong tay cậu, cậu đột nhiên đổi chủ ý.

Không cần vội.

Sau đó vài ngày, Đường Tuyết vì muốn đoạt được tấm thẻ tuyệt thế kia, đối với Lê Ngữ Băng vừa đấm vừa xoa, dùng mọi thủ đoạn.

Mà Lê Ngữ Bạng đem tấm thẻ kia đi giấu thật kỹ.

Cô tựa như con lừa bị củ cà rốt trong tay cậu điều khiển, mặc dù Lê Ngữ Bạng bị cô khi dễ không nhẹ, nhưng cũng mừng thầm rất lâu.

Đến một ngày, Đường Tuyết nghe được ba mẹ nói chuyện phiếm, biết được khi hai người kết hôn, tài sản đều là dùng chung. Nói cách khác, nếu cô và Lê Ngữ Bạng kết hôn, tấm thẻ kia của cậu nhất định phải lấy ra cùng hưởng.

Ngày thứ hai, Đường Tuyết liền cùng Lê Ngữ Bạng tổ chức một buổi hôn lễ vội vàng.

Người chủ hôn là Mạc Hiểu Lộ.

Mạc Hiểu Lộ tay cầm một tờ giấy nói: "Lê Ngữ Bạng, cậu có có đồng ý cùng với Đường Tuyết, đem đồ ăn vặt cùng tiền tiêu vặt của mình chia cho cậu ấy, bất luận cậu ấy nghèo khổ hay thất bại cỡ nào, cũng không rời bỏ cậu ấy không?"

"Tôi không đồng ý." Lê Ngữ Bạng nói.

Mạc Hiểu Lộ lại quay đầu nhìn Đường Tuyết: "Đường Tuyết, cậu có đồng ý cùng Lê Ngữ Bạng, đem đồ ăn vặt cùng tiền tiêu vặt của mình chia cho cậu ấy, bất luận cậu ấy nghèo khổ hay thất bại cỡ nào, cũng không rời bỏ cậu ấy không?"

"Tôi cũng không quá đồng ý..." Đường Tuyết nói lời trong lòng.

Mạc Hiểu Lộ: "Tôi tuyên bố, bây giờ các cậu đã kết làm phu thê."

Đường Tuyết giương tay lên: "Tốt, bây giờ chúng ta bắt đầu chia tài sản."

"Tài sản" của Lê Ngữ Bạng có đủ loại, nào là đồ ăn vật, tiền kim loại, đồ lưu niệm, đồ chơi...

Cuối cùng Đường Tuyết không thể lấy tấm thẻ con thỏ từ chỗ Lê Ngữ Bạng, nhưng mà cô thu được rất nhiều tài sản, cảm giác kết quả này cũng không tệ.

Sau vụ việc này, mô phỏng theo kết hôn tài sản, hình thức này được lan truyền rộng rãi trong trường học. Đường hiệu trưởng đau cả đầu, không chịu được cảm thán mạch suy nghĩ của trẻ con bây giờ thật là rộng lớn, tà môn chủ ý gì cũng nghĩ ra được. Cũng may, Đường Tuyết nhà ông không có học đòi theo đám nhóc con này.

Cực kỳ lâu về sau.

Có một ngày, Lê Ngữ Bạng thu thập vật cũ, tại khe hẹp tầng cuối cùng giá sách, phát hiện tấm thẻ này.

Trên bé thỏ trắng, đã bị thời gian choáng nhiễm lên một tầng nhàn nhạt.

Lê Ngữ Bạng ngồi xếp bằng trên mặt đất, bị tấm thẻ này cuốn vào vòng xoáy ký ức.

Tận đến khi Đường Tuyết gọi điện đến.

"Lê Ngữ Bạng, đang làm gì đó?"

Đầu ngón tay Lê Ngữ Bạng kẹp lấy tấm thẻ, lật qua lật lại, giữa lòng mày đều là ý cười ôn nhu:" Tôi phát hiện đệ nhất tài sản khi cưới của chúng ta."

"...Đồ tâm thần." Đường Tuyết không hiểu.

Lê Ngữ Băng đứng dậy:" Bây giờ tôi tới tìm cậu."

"Tìm tôi làm gì?"

Lê Ngữ Băng thấp giọng cười:" Đương nhiên là, đi thực hiện nghĩa vụ của một người chồng."

Chương 47: Cùng đến ly biệt

Tuần cuối tháng mười hai, Lê Ngữ Bạng nhận được lời chiêu mộ của đội khúc côn cầu nam thanh thiếu niên Trung Quốc, đi thi đấu tranh giải khúc côn cầu U20 thế giới được cử hành mỗi năm một lần ở Ba Lan. U20 là một độ tuổi tiêu chuẩn, ý là 20 tuổi trở xuống.

Cùng đi với Lê Ngữ Bạng còn có một người khác là giáo viên trong đội Lâm đại, Tưởng Thế Giai.

Hai người trước tiên đi đến Cáp Nhĩ Tân cùng tự hợp tiến hành tập huấn, chờ một tháng rồi bay đến Ba Lan. Tưởng Thế Giai vốn là người Cáp Nhĩ Tân, lần này đi tập huấn cũng là được về quê một chuyến.

Trước ngày hai người bọn họ xuất phát một ngày là ngày thi đấu trượt băng theo tỉnh. Đội trượt băng bên này cũng không sắp xếp quá nhiều nhiệm vụ huấn luyện, nhưng mà Đường Tuyết lúc đầu không có thi đấu cho nên nghĩ tự mình cũng phải luyện thêm một chút. Kết quả bị Lê Ngữ Bạng yêu cầu đi tiễn mình.

Lý do là không ai đến tiễn thật mất mặt.

"Lê Ngữ Bạng, cậu là tiểu công chúa sao." Đường Tuyết càu nhàu nói.

Lê Ngữ Bạng cũng không giận, cười nhẹ nói: "Tôi chờ cậu."

Đường Tuyết liếc mắt nhìn điện thoại.

Lật hết bạch nhãn, vẫn là đồng ý.

Bọn họ đến sân bay dùng taxi, hai cái vali quá lớn, phía sau xe taxi chỉ có thể đựng một cái, bắt buộc phải đem cái còn lại vào tay lái phụ kia, ba người cùng nhau ngồi đằng sau, Lê Ngữ Băng ngồi ở giữa.

Dưới tình huống bình thường, phía sau xe taxi ba người ngồi không thành vấn đề, có thể là do Lê Ngữ Băng cùng Tưởng Thế Giai đều quá cao, mặc dù không mập nhưng là rất trắng, lúc này ba người chen tại một chỗ, Đường Tuyết liền cảm giác không gian rất chật chội. Tư thế ngồi của Lê Ngữ Băng còn rất quyết đoán như thổ phỉ, bắp đùi của cô và cậu đều dính cả vào nhau. Cách gần như vậy, vượt quá xa khoảng cách an toàn, bị khí tức nam sinh lạ lẫm lại quen thuộc xâm nhập, khiến cho cô một trận không được tự nhiên.

Bầu không khí rất là kỳ quái, người cả xe đều không nói chuyện, tài xế xe có chút ủy khuất, cảm giác lốp xe của mình sắp bị ép xẹp, muốn kêu oán nhưng không dám.

Vẫn là Lê Ngữ Băng mở miệng trước, hỏi Đường Tuyết: "Cậu không muốn nói lời tạm biệt nào với tôi sao?"

"Cũng không phải là đi không trở lại." Đường Tuyết phui khóe miệng một chút, cô không có lời tạm biệt nào để nghe, nghĩ nghĩ lại nói: "Hay là tôi hát cho các người một bài?"

Lê Ngữ Băng vội vàng ngăn cô lại: "Đừng hát, người một nhà cả."

Đường Tuyết dưới cơn tức giận, giật giật chân dùng đầu gối đụng cậu, Lê Ngữ Băng một bên cười một bên tránh.

Tưởng Thế Giai ở một bên yên lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đột nhiên xe con xóc nảy một chút, Đường Tuyết thân thể lắc lư, đầu không khống chế vọt tới cửa sổ xe. Lê Ngữ Băng tai mắt lanh lẹ, cánh tay dài nhấc lên, bàn tay rộng lớn giống như tiểu bình phong ngăn trước cửa kính xe.

Thế là đầu Đường Tuyết rần rần chắc chắc tiến đến đụng vào lòng bàn tay của cậu.

Cô mới đầu là có chút mê man, ngẩng đầu nhìn bàn tay cậu dán trên cửa kính xe, mới tỉnh ngộ là chuyện gì xảy ra.

Đường Tuyết ngơ ngác nhìn vân tay trong lòng bàn tay cậu, không biết nên phản ứng như thế nào.

Lê Ngữ Băng quan tâm như thế này, thật không thích ứng được...

Mau gọi cái tên Lê có bệnh đê tiện ra đây nhanh...

Thấy Đường Tuyết ngẩn ngơ, Lê Ngữ Băng động tác tự nhiên thu tay lại, nói ra: "Đã ngốc rồi, lại đụng thì không biết sẽ ngốc thêm như thế nào."

Đường Tuyết liếc mắt trừng cậu một cái.

Buổi sáng, Dụ Ngôn ở phòng huấn luyện nghỉ ngơi, một bên uống đồ uống chất điện phân, một bên ngắm người.

Cậu đang nghĩ Đường Tuyết khi nào thì trở về, hôm nay ở sân bay không biết cái người vô sỉ Lê Ngữ Băng kia sẽ làm gì với cô, có phải sẽ...

"Ngôn Ngôn." Phía sau đột nhiên có người gọi cậu.

Dụ Ngôn từ trong suy nghĩ phân loạn bỗng nhiên quay đầu, lúc nhìn thấy người kia, sửng sốt một chút, "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Người gọi kia chính xác là mẹ của cậu, Lương nữ sĩ.

Lương nữ sĩ mặc bộ âu phục màu xám tro nhạt cùng nửa người váy, trang dung tân trang đến tinh xảo vừa vặn, làn da trắng đến phát sáng, nhìn khí sắc rất tốt. Đáng tiếc là trên trán nếp nhăn rõ ràng, lại thêm bờ môi quá mỏng, hiện tại tuổi khá lớn, khuyết điểm này càng thêm nổi bật, khiến bà có chút cay nghiệt, không dễ nói chuyện.

Vừa nhìn thấy Dụ Ngôn, Lương nữ sĩ trên mặt liền lộ ra ý cười, nói: "Không phải con sắp thi đấu sao? Ta tới thăm con một chút."

"Con đúng là vài ngày nữa phải thi đấu rồi."

Thi đấu tranh giải theo tỉnh phân ra thành thi đấu trượt tốc độ quãng ngắn, trượt tốc độ đội và trượt băng nghệ thuật. Trượt tốc độ quãng ngắn bắt đầu sớm nhất, trượt nghệ thuật sau đó năm ngày.

"Vậy ta sẽ ở đây cùng con mấy ngày." Lương nữ sĩ nói, thấy con trai muốn nói lại thôi, bà liếm dáng tươi cười hỏi: "Con không muốn nhìn thấy mẹ sao?"

"A? Không phải..."

Dụ Ngôn chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái.

Cùng mẹ hàn huyên một hồi, cậu tạm thời đè nén nghi hoặc, lát sau tiếp tục đi tập luyện.

Bên này, Lương nữ sĩ tới tìm Dương huấn luyện viên, hai người đứng ở một bên nói chuyện.

Dụ Ngôn là người kể tục tốt nhất trong đội trượt nghệ thuật, Dương huấn luyện viên yêu ai yêu cả đường đi, đối với Lương nữ sĩ khách khách khí khí, nghe được Lương nữ sĩ muốn hỏi thăm tình hình gần đây của con trai, thế là đem Dụ Ngôn khen lấy khen để.

Khen xong, Dương huấn luyện viên còn nói: "Nhưng mà, tôi cảm giác em ấy gần đây huấn luyện có một chút phân tâm, có phải trong nhà có chuyện hay không?"

"Trong nhà không có việc gì, tôi và ba nó đều rất tốt."

"Ừm. Có thể là bởi vì em ấy tuổi còn nhỏ, vẫn cần đợi trưởng thành. Đương nhiên thi đấu lần này không thành vấn đề. À đúng rồi, vài ngày trước, Mã Duệ huấn luyện viên chính của đội tuyển quốc gia có xem có phần biểu diễn của em ấy, cảm thấy biểu hiện của em ấy rất tốt, điều này đặc biệt khó mà có được. Tôi nghe ý tứ của Mã huấn luyện viên, rất muốn tiếp nhận Dụ Ngôn vào đội tuyển quốc gia, không biết bà nghĩ sao?"

Lương nữ sĩ đối với nghề nghiệp của con trai mình có quy hoạch rõ ràng, lúc này nghe Dương huấn luyện viên nói như thế, cười nói: "Tôi ngược lại cảm thấy Dụ Ngôn đi theo Dương huấn luyện viên rất tốt, không cần phải vào đội tuyển quốc gia."

Dương huấn luyện viên nghe bà nói như vậy có chút vui vẻ, cười đến không ngậm được miệng, khoát khoát tay nói: "Đội tuyển quốc gia vẫn là tốt hơn."

Lương nữ sĩ mím môi một cái, đột nhiên nói: "Dương huấn luyện"

viên, tôi muốn nhờ ông nghe ngóng một người."

"Là ai?"

"Là một tiểu cô nương, tên gọi Đường Tuyết."

Thì ra, lần này Lương nữ sĩ vội vội vàng vàng chạy đến, không đơn thuần là muốn thăm Dụ Ngôn.

Bà vì muốn hiểu rõ hơn sinh hoạt của con trai, lắp đặt app Lâm đại, tìm kiếm trên diễn đàn, sau đó tìm kiếm hai chữ "Dụ Ngôn" một chút, không hiểu sao lại tìm ra được một đồng tin tức màu hồng phấn.

Đứa trẻ này cũng đã lớn đâu! Ngôn Ngôn nó chỉ mới có mười bảy tuổi.

Càng kỳ quái hơn chính là, nhân vật chính của tin tức màu hồng phấn kia không phải hai người mà là ba người. Một đứa con gái yên tâm thoải mái chân đứng hai thuyền, đem hai người con trai xoay đến xoay đi, tại sao lại có đứa con gái như vậy? Nó làm như vậy bố mẹ nó biết làm sao?

Xem hết những tin tức nhốn nháo này, Lương nữ sĩ lập tức ngồi không yên, lúc này liền vội vàng đến tìm Dụ Ngôn.

Vừa rồi nghe được Dương huấn luyện viên nói Dụ Ngôn huấn luyện phân tâm, Dương nữ sĩ càng thêm chần chẫn suy nghĩ trong lòng.

Xem ra, lần này đến đây bà phải gặp mặt Đường Tuyết một lần.

Chương 48: Nhân nhật tượng niệm

Đường Tuyết từ sân bay trở về, hùng hùng hổ hổ đi tới quán huấn luyện. Tới quán huấn luyện, nhìn thấy Trương Duyệt Vi mấy người bọn họ không có huấn luyện, đang nghỉ ngơi nói chuyện phiếm.

"Nhường một chút, nhường một chút, nhuận thổ ta lại trở về." Đường Tuyết nói.

Mấy người họ cũng không lý giải được vì sao Đường Tuyết lại tự xưng mình là nhuận thổ. Lúc này nhìn thấy Đường Tuyết, Trương Duyệt Vi đầu tiên lật ra đôi bạch nhãn, sau đó mới nói: "Ốc sên, mẹ cậu tới tìm."

"Hả?" Đường Tuyết sửng sờ.

"Đang ở phòng nghỉ chờ cậu." Toàn bộ hành trình Trương Duyệt Vi nói chuyện cùng cô đều là ngữ khí cứng rắn, sau đó không đợi cô phản ứng, tiếp tục cùng những người khác nói đùa.

Đường Tuyết quả thật không thể tin được, mẹ của cô vậy mà có thể đến thăm mình. Mẹ cô là bác sĩ chính, mỗi ngày bận bịu muốn chết, giáo dục con cái đều có chút sơ sẩy, bình thường chủ yếu đều là Đường hiệu trưởng hỏi thăm cô. Cho nên, hiện tại là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ mẹ cô rốt cục cũng phát hiện lương tâm, nhớ tới mình còn có một đứa con gái sao???

Ngao ngao ngao!

Thật là cảm động!

Đường Tuyết một đường phi nước đại chạy đến phòng nghỉ, đẩy cửa, người chưa thấy đã thấy âm thanh:" Mẹ, cuối cùng mẹ đã đến rồi."

Đi vào nhìn thấy người bên trong, cô lập tức tròn tròn mắt,"Ách..."
Mẹ của cô, trông không có giống như vậy.

Lương nữ sĩ nghĩ tới lần gặp mặt đầu tiên của hai người sẽ như thế nào, gương cung bật kiếm hay là âm dương quái khí hay là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhưng mà chắc chắn là không được hài hòa. Nhưng bà vạn vạn không nghĩ tới, cô bé này vừa thấy mặt đã gọi mình là mẹ.

Cũng không quá xem bà như người ngoài.

Lương nữ sĩ tức giận đến khuôn mặt vặn vẹo, khóe miệng nặng nề đè xuống, vốn là có chút rủ xuống cứ như vậy bộ mặt cơ bắp càng thêm rõ ràng hơn, thần sắc nhìn có chút u ám. Thêm màu da trắng bệch, lúc này bởi vì tức giận trên mặt ẩn ẩn lộ ra cổ thanh bạch, chột nhìn giống như nữ quỷ trên TV.

Đường Tuyết giật nảy mình, cô cảm thấy vị nữ nhân xa lạ này phần nộ là có thể lý giải, cô gọi người ta là mẹ tức là ý bảo người ta trông rất già. Nữ nhân đều rất quan tâm tới tuổi tác của chính mình, lúc cô cùng mẹ ruột của mình ra ngoài dạo phố, còn muốn che giấu lương tâm hống hách một câu:" Người khác nhìn vào đều nghĩ chúng ta là tỷ muội." Chỉ có ba cô là khá ngay thẳng, có lần một nhà ba người cùng nhau ra ngoài, nghe cô nói như thế, ba ba liền nói:" Vậy mẹ con có phải năm mươi tuổi mới mang thai không?", kết quả bị mẹ cô đánh thành cái dạng gì thì chắc..chắc...

Đường Tuyết thu hồi suy nghĩ, khom người đối với nữ nhân xa lạ kia, "Thật xin lỗi tỷ tỷ, tôi nhận nhầm người."

"Ai là tỷ tỷ cô." Lương nữ sĩ lại không cao hứng.

Đường Tuyết biết vị nữ sĩ này cơn giận còn chưa tan, lại nói câu "Thật xin lỗi". Nói xong quay quay người muốn đi ra ngoài, trong lòng suy nghĩ chắc là mẹ cô ở trong phòng nghỉ ngơi không yên, đi ra ngoài tản bộ rồi.

Sau lưng vị kia lại đột nhiên gọi cô.

"Đường Tuyết."

Đường Tuyết lần này ngạc nhiên, quay người lại nhìn bà: "Bác, bác biết cháu sao?"

"Ừ." Lương nữ sĩ thua nấp biểu lộ, gật đầu một cái, "Ta có chuyện muốn tìm cô."

Đường Tuyết vỗ trán một cái, đã hiểu ra. Mẹ của cô đến thăm là không thể nào, cả đời này cũng không thể. Người Trương Duyệt Vi nói chắc chắn là người này.

Đều do Trương Duyệt Vi, cậu tướng đây là mẹ tôi thì thật sự là mẹ tôi sao? Thiếu năng!

Hiểu ra về sau lại nghi hoặc, cô lặng lẽ đánh giá vị nữ sĩ này một chút, xác định chính mình cũng không biết, liền hỏi: "Bác là...?"

Lương nữ sĩ dung mạo lãnh đạm mà nhìn cô: "Ta là mẹ của Dụ Ngôn."

Đường Tuyết đọc từ trong ánh mắt của bà mấy chữ: Kẻ đến không thiện.

Thế là Đường Tuyết vẫn không thể huấn luyện, mà là cùng mẹ Dụ Ngôn đi tới quán cà phê, bởi vì bà ấy hy vọng được cùng cô " Tâm sự"

Vậy thì tâm sự đi.

Đến một quán cà phê cạnh trường, Lương nữ sĩ gọi một cốc Espresso, chỉ uống một ngụm nhỏ liền để xuống không uống nữa.

Đường Tuyết có thể nhìn ra, loại cà phê này chắc chắn là không thể lọt vào mắt của bà.

Lương nữ sĩ lau miệng, nói với Đường Tuyết:" Cô có biết lần đầu tiên ta nhìn thấy tên của cô là ở đâu không?"

Đường Tuyết không hiểu lắm, con người đi lòng vòng hỏi:" Là Dụ Ngôn nói với bác?"

"Không phải." Lương nữ sĩ lắc đầu." Là trên diễn đàn trường của các cô."

Đúng vậy.

Đường Tuyết cũng đã hiểu ra.

Cô rất hổ thẹn, không tự dùng ngón tay cọ cọ chóp mũi của mình, cười nói:" Bác vẫn còn rất thời thượng nha, ba mẹ cháu cũng không lên đó bao giờ."

"Ừ." Lương nữ sĩ hé miệng nhìn qua cô, ánh mắt trầm tĩnh nhưng có chút sắc bén, tựa như có thể nhìn thấy bên trong đáy lòng của người ta.

Đường Tuyết cảm giác vị bác gái này giống như bị kính chiếu yêu phụ thể (*), có thể coi bà ấy là kính chiếu yêu, tôi cũng không phải yêu quái nha...

(*): khả năng thần thánh gì đó

Đường Tuyết thật không tự nhiên, chịu đựng không thoải mái, giải thích:" Bác à cháu biết, bác khả năng trong diễn đàn nhìn thấy mấy tin nhốn nháo. Những cái đó đều là giả, là người khác chỉ nhìn bề ngoài ngụy biện lên."

Lương nữ sĩ nhẹ gật đầu, lại "ừ" một tiếng, trong lòng lại thốt ra ba chữ "Ta không tin".

Đường Tuyết nhìn bà như vậy, một trận bất lực," Là thật...". Nói thật, nếu không phải bởi vì đối phương là mẹ Dụ Ngôn, cô cũng không kiên nhẫn ngồi ở chỗ này cùng bà giải thích. Cô cảm giác chính mình cùng bác gái này tính tình không hợp, ngồi chung một chỗ nói chuyện thật khó chịu.

Lương nữ sĩ cũng không muốn cùng Đường Tuyết ngồi tranh luận thật giả, thật không có ý nghĩa. Bà nói:" Đường Tuyết, cô như thế nào làm người, làm việc, đó là do ba mẹ cô quản, không tới phiên ta nói."

Đường Tuyết nghe xong lời này, hoắc một chút đứng lên, mặt đen lên nhìn bà. Lời nói này, không phải muốn nói cô thiếu giáo dục, thiếu quản giáo sao? Có cần phải âm dương quái khí như vậy không? Đến

cả ba mẹ cô cũng có thể lôi ra!

Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Lương nữ sĩ, cũng chính là coi đối phương là trưởng bối, nếu không đã sớm đánh lại.

Lương nữ vẫn là người lớn tuổi hơn, không giống như Đường Tuyết không giữ bình tĩnh như thế, lúc này thần sắc trấn định tựa ở trên ghế salon, nhàn nhạt nhìn cô một cái, lại nói tiếp:" Nhưng là dính đến con trai ta, ta phải quản."

"A?" Đường Tuyết kéo khóe miệng một cái, nhú mày," Bác tính làm sao quản?"

"Ngôn Ngôn nó mới chỉ có mười bảy tuổi, trọng tâm hiện tại đặt hết lên sự nghiệp, không nói tới chuyện yêu đương, vớ lại.." Ánh mắt Lương nữ sĩ quét trên người Đường Tuyết một chút, giọng nói vô cùng lãnh đạm nói:"Nó rất đơn thuần, hai người không thích hợp."

Đường Tuyết nghe bà chỉ cây dâu mà mắng cây hòe như vậy, rất cục nịnh không được, làm như biết nghe lời phải, gật đầu nói:" Dạ, hai chúng cháu xác thực là không thích hợp." Lời này vừa nói ra, Lương nữ sĩ sững sốt một chút, sau đó Đường Tuyết nói tiếp," Mẹ cháu đặc biệt thông tình đạt lý, tâm địa lương thiện, làm việc bằng phẳng, quang minh lỗi lạc, còn mẹ cậu ấy thì..." Nói đến đây phui xuống khóe miệng, nhún nhún vai nói:" Thì chưa hẳn."

Lương nữ sĩ bị cô đâm một cái, nhú mày nói," Cô thật là nhanh mồm nhanh miệng."

"Nhưng mà bác à" Đường Tuyết vẫn như cũ đứng đấy, một tay vịn bàn, khom người trịnh trọng nhìn Lương nữ sĩ. Dưới góc độ từ trên xuống nhìn cô có chút hơi uy nghiêm, khiến cho Lương nữ sĩ nhìn không được thân thể nhích lại gần về sau.

Đường Tuyết:" Cháu còn có chuyện muốn nói rõ một chút. Yêu đương là chuyện của hai người, một cây làm chẳng nên non. Cháu chân thành mà đề nghị bác, đi quán giáo con cái nhà người khác, không bằng đi quán con trai nhà mình trước."

Nói xong lời này, Đường Tuyết không nhìn bà, đeo cặp sách lập tức rời đi. Lúc đi đến quầy bar, gặp nhân viên thu ngân, ngón tay chỉ chỉ sau lưng:" Vị kia tính tiền!"

Đường Tuyết kỳ thật có chút hối hận, cảm thấy mình không nên hành động như vậy, dù sao đối phương cũng là mẹ Dụ Ngôn.

Nhưng mà cô trời cho bản tính lưu manh, cho nên rất nhanh nghĩ thông suốt. Làm cũng đã làm, hối hận cũng vô dụng.

Nhưng mà nghĩ thông suốt thì nghĩ thông suốt, tâm tình vẫn không tốt hơn như cũ.

Ban đêm tại phòng ngủ, Đường Tuyết ngồi làm vài tập đề cương. Đã đến cuối kỳ rồi, nếu thành tích không được tốt, lúc trở về không có cách nào ăn nói với các hương thân phụ lão, đến xin tiền mừng tuổi cũng khó.

"Đại vương, cậu bắt đầu làm bài tập rồi sao? Tôi không phải bị mù chứ?" Hạ Mộng Hoan ở phía sau cô nói.

"Thi cuối kỳ rồi đó ái phi, ta không có thời gian tự học suốt đêm." Đường Tuyết đáp. Cô vẫn muốn giữ trạng thái tốt nhất cho huấn luyện, vẫn còn có một đẳng lượng cốc đang chờ cô.

Đường Tuyết cuối cùng cũng cảm giác được Lê Ngữ Băng cũng không dễ dàng gì. Muốn đem học tập cùng sở thích kết hợp tốt phải tổn hao tinh thần và sức lực cỡ nào.

"Đại vương không nên gấp gáp, cậu nhìn biệt danh mới của tôi nè." Hạ Mộng Hoan nói.

Hạ Mộng Hoan đã đem tên QQ cùng Wechat đổi thành "Hoan mù mờ". Đường Tuyết xem hết, khó hiểu để điện thoại di động xuống, nói "Thật biết chơi."

"Cậu đặt biệt danh tốt tương đương với tinh thần của cậu cũng sẽ tốt hơn, đấy là Liêu Chấn Vũ dạy tôi. Đại vương cậu cũng thử đổi đi."

Đường Tuyết nghe vậy cũng lặng lẽ meo meo đem biệt danh của mình đổi thành "Đệ nhất thế giới thi vương."

Vừa định để điện thoại xuống tiếp tục làm bài tập, lại thấy Lê Ngữ Băng mời tới phát video.

Đường Tuyết quay lưng lại với bàn đọc sách, sau đó tiếp nhận.

Video kết nối, mặt Lê Ngữ Băng tiến vào màn hình điện thoại. Ở đó bên cạnh đang có tuyết rơi, giống như những tiểu hồ điệp trắng bay lả tả rơi xuống, cậu đội chiếc mũ màu xám tro nhạt cùng cái khăn quàng cổ bên trên đã chất đông một tầng tuyết.

Lê Ngữ Băng nhìn thấy video kết nối, trong đông tuyết trong khăn khẻ nở nụ cười, ánh mắt trong suốt, tuyết trắng chiếu rọi lại có chút cảm giác rất là ấm áp.

Tuyết thật sự là một vật kỳ lạ, rõ ràng là thứ đồ băng lãnh nhưng lại làm cho người ta cảm giác ấm áp.

Lê Ngữ Băng bới bới khăn quàng cổ dày trước môi, mở miệng ra lại cười, bờ môi xinh đẹp cong lên, dáng tươi cười giống như mặt trăng nhỏ khế cong sáng tỏ. Sau đó lại gọi "Ồ ồ ồ." Lúc này nói chuyện còn có thể nhìn rõ hơi thở thoát ra.

Đường Tuyết phát hiện cái tên này vậy mà lại tự cầm cán chụp, khoảng cách đối với ống kính cũng rất thích hợp, lộ ra khuôn mặt đẹp mắt nhất, thật sự là tâm cơ.

Cô yên lặng đưa di động đặt lên kệ điện thoại, đẩy lên đỉnh bàn đọc sách, sau đó ghé vào mặt bàn nhìn cậu.

Không biết là ai mới người có tâm cơ.

"Cầu tử." Đường Tuyết đáp lại.

Lê Ngữ Băng:" Chỗ tôi đang có tuyết rơi."

"Tôi cũng không mù."

"Khẳng định cậu chưa thấy qua tuyết lớn như thế." Lê Ngữ Băng còn nói.

Đường Tuyết lần này không thể phản bác. Cô lớn lên tại tại phương nam, bình thường có tuyết đều là từng hạt nhỏ, từng hạt nhỏ. Lão thiên gia keo kiệt cho rơi xuống dưới một xiu, không lâu sau lại tan hết sạch. Cảm giác giống như thả muối khi xào rau vậy.

Tuyết lông ngỗng gì chứ, chỉ tồn tại trên sách vở.

"Cho cậu mở mang kiến thức một chút." Lê Ngữ Băng nói, di chuyển ống kính, Đường Tuyết liền thấy được cái gọi là tuyết lông ngỗng

chân chính. Đầy màn hình là bông tuyết chậm rãi rơi xuống. Trên phố lớn chất đầy tuyết đọng, từ đầu nay sang đầu kia, toàn thế giới đều bị màu trắng bao trùm, toàn bộ thành thị giống như bị một chiếc chăn lông màu trắng thật dày bao bọc lấy, ngủ yên dưới ánh đèn lay động trong bóng đêm.

Chiều xong phố lớn, ống kính lại quay tới một một tòa kiến trúc phương tây đập vào mi mắt. Trong gió tuyết vàng son lộng lẫy.

"Đây là cái gì?"

"Đại giáo đường Sophia."

Quay trong chốc lát Đại giáo đường Sophia, Lê Ngữ Băng lại di chuyển ống kính tới đồng mút quả," Muốn ăn không?"

Đường Tuyết nâng cằm lên, nhìn điện thoại không nói câu nào.

Lê Ngữ Băng thấy cô thần sắc rời rạc, giống như là có tâm sự, liền hỏi:" Cậu sao vậy? Tâm tình không tốt sao?"

"Không có gì."

Lê Ngữ Băng nói," Tâm tình không tốt, vậy tôi kể chuyện cười cho cậu nghe."

Đường Tuyết cũng không hy vọng cậu kể được câu chuyện cười gì, nhưng mà cậu lại nói," Hôm nay tôi cũng mới nghe được, là chuyện của đội lái xe. Người lái xe đến từ Cát Lâm Trường Bạch sơn, khi còn bé trong nhà mở tiệm bán hạt thông. Cậu biết hạt thông được lấy như thế nào không?"

"Đương nhiên là hái trên cây tùng rồi, Lê Ngữ Băng cậu coi tôi là

thiếu năng sao?"

"Tốt, đừng ngắt lời. Rừng cây tùng là nhận thầu ở trên núi. Lúc hạt chưa lớn cần phải trông coi, nếu không sẽ bị trộm... "

Vì muốn trông coi cẩn thận, những nhóm nông dân sẽ phải dựng trại trên núi, ở tại đó ngày đêm trông coi. Lại nói năm đó, người lái xe mới chỉ có mười ba tuổi. Có lần lên trên núi cùng ba trông coi, cùng mấy người ở đó đánh bài poker giải buồn. Đang chơi vui, đột nhiên có một con hùng cẩu (*) đang chơi đùa trên một cái cây gần đó, trượt chân rơi xuống, đập xuyên nóc nhà, trực tiếp rơi xuống giường.

(*): gấu chó

Vài người sợ tè ra quần, tranh thủ thời gian chạy ra ngoài. Hùng cẩu cũng sợ tè ra quần, cũng chạy ra ngoài. Trong lúc nhất thời cả người cả gấu đều chạy té khói ra ngoài.

Đường Tuyết tưởng tượng cảnh người với gấu cùng nhau chạy bừa ra bên ngoài, cười đến gập cả người ghé vào mặt bàn.

Lê Ngữ Băng cũng cười nhìn cô. Mới một ngày không gặp, lại có một bụng lời nói muốn nói với cô. Trong lòng cậu có một câu đặc biệt muốn hỏi cô một chút, thế nhưng là lời đến khóe miệng, lại thay đổi chỉ là nhẹ nói, "Đã vui hơn chút nào chưa?"

Không đợi Đường Tuyết trả lời, hai người đột nhiên mất kết nối.

Lê Ngữ Băng cầm xuống điện thoại, thấy điện thoại đã sập nguồn, cậu có chút ngoài ý muốn, "Hết pin nhanh vậy sao?"

Tưởng Thế Giai ở một bên dùng ánh mắt thiếu năng nhìn cậu, đầu đường Cáp Nhĩ Tân -30°. Ngài chơi điện thoại đã tính là một kỳ tích,

lại còn mở video, có thể chơi như vậy nửa ngày mới tắt. Chẳng lẽ thượng đế đã bị tình yêu của các cậu làm cho cảm động sao???

Lê Ngữ Băng thu lại điện thoại, chào hỏi Tường Thế Giai, "Đi, trở về."

Lê Ngữ Băng cùng Tường Thế Giai được sắp xếp vào một phòng. Trở lại ký túc xá, Lê Ngữ Băng đem điện thoại nạp kỹ, nhắn cho Đường Tuyết một tin: Khi này điện thoại hết pin.

Đường Tuyết: Ừm.

Lê Ngữ Băng phát hiện biệt danh của Đường Tuyết đã được sửa lại, đệ nhất thế giới thi vương? Cái quý gì vậy?

Cậu tìm một tấm hình chụp rổ khoai nướng, ghi thêm "Đệ nhất thế giới khoai nướng", gửi cho Đường Tuyết.

Không lâu sau, Đường Tuyết nhắn lại: Lê Ngữ Băng, tôi giết cậu.

Lê Ngữ Băng cầm điện thoại, cúi đầu cười cười.

Tường Thế Giai ngồi ở một bên, lạnh lùng nhìn cậu, nhìn một hồi đột nhiên gọi, "Này."

"Hả?" Lê Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn về phía Tường Thế Giai.

Tường Thế Giai: "Cậu có xem tin tức trên TV những kẻ giết bần cùng phòng, họ đều có một điểm giống nhau là gì không?"

"Đều là biến thái?"

"Sai. Bọn họ đều không có bạn gái."

" ... "

P/S: Hai hôm qua mình có chút chuyện không vui định tuần sau mới đăng truyện tiếp. Nhưng mình dễ buồn dễ vui, với lại thấy được mấy câu an ủi cổ vũ của các bạn là tâm tình vui ngay nên vẫn sẽ đăng bình thường. Và câu cuối vẫn là cảm ơn các bạn đã ủng hộ bộ truyện này. Nếu thấy ok thì vote cho mình 1 sao nhé

Chương 49: Mặt đối mặt ôn tập

Liên tiếp hai ngày, Lương nữ sĩ tham gia hai buổi tiệc lớn. Một bữa tiệc là tham gia cùng đội trượt băng nghệ thuật. Một cái khác là cùng Dương huấn luyện viên, lãnh đạo đội huấn luyện viên tỉnh và những người lãnh đạo trung tâm vận động.

Dụ Ngôn như vật triển lãm bị mẹ cậu mang theo, cậu vốn ít nói, lại không quen với những hình thức xã giao này. Bởi vậy phần lớn thời gian đều giữ im lặng, người khác không hỏi, cậu tuyệt đối không mở miệng.

Những người lãnh đạo tán thưởng cậu nào là "trầm ổn" với "có phong độ đại tướng", nói chuyện đều có chút khách sáo.

Những dạng bữa tiệc kiểu này khiến Dụ Ngôn thật mệt mỏi.

Lúc kết thúc bữa tiệc, Lương nữ sĩ cùng Dụ Ngôn quay lại trường học. Xuống xe taxi, Dụ Ngôn đưa bà đến khách sạn hội nghị trung tâm, Lương nữ sĩ ở gần đó.

Lúc đi trên đường, Dụ Ngôn hỏi Lương nữ sĩ, "Mẹ, con có chuyện không rõ?"

"Việc gì?"

"Vì sao lại muốn con ở câu lạc bộ mà không phải như những người khác, vào đội tỉnh, đội tuyển quốc gia?"

"Câu lạc bộ tương đối tự do, có thể rèn cho con tính tự chủ cao. Có điều vẫn nên giữ gìn mối quan hệ với những người bên trên." Lương nữ sĩ đáp, bà tâm tình không tệ, ánh mắt ôn hòa hiền lành nhìn về phía con trai.

Đương nhiên có một việc bà không muốn nói cho Dụ Ngôn, đó chính là nếu tiến vào đội tuyển quốc gia sẽ có nhiều điểm tốt hơn, nhưng lại bị quản chế nghiêm khắc khắp nơi, mà bà lại không muốn cuộc sống của con mình bị khống chế như vậy.

Lương nữ sĩ trả lời Dụ Ngôn xong, lại hỏi cậu, " Mẹ cũng có một chuyện muốn hỏi con."

"Việc gì ạ?"

"Ngôn Ngôn, con có phải đã yêu mến một đứa con gái rồi phải không?"

Dụ Ngôn không do dự liền gật đầu, " Vâng."

Lương nữ sĩ trong nội tâm liền không vui, mặt ngoài vẫn thản nhiên hỏi, " Có phải là Đường Tuyết đó không?"

Dụ Ngôn trầm mặc, cúi đầu nhìn dưới chân. Một lát sau, đột nhiên ngẩng đầu nhìn bà, " Mẹ, có phải mẹ đã tự đi tìm Đường Tuyết rồi?"

Lương nữ sĩ bị hỏi đến sững sốt một chút.

Án mắt của Dụ Ngôn không còn dịu dàng ngoan ngoãn, ngược lại mang theo chút thụ thương, nhìn bà nói ra: " Đường Tuyết hiện tại không để ý đến con. Mẹ đến cùng đã nói với cô ấy cái gì?" Sau một câu, ngữ khí không tự giác mang theo sự chất vấn.

Lương nữ sĩ đã khó chịu cực điểm, nhưng lại tỏ ra vẻ sững sốt vô tội," Ta nói với nó cái gì? Ngược lại nên hỏi nó một chút, nó đã nói với ta những gì. Ta chỉ muốn hỏi các con đã xảy ra chuyện gì, liền bị nó ngắt lời. Chắc chắn chắc, con gái gì mà miệng y như cái họng súng, ta đến cơ hội muốn cãi cũng không có."

Dụ Ngôn giật mình, lập tức lắc đầu," Đường Tuyết cậu ấy không phải loại người như vậy."

"Ý của con là ta đang nói dối sao?"

"A? Con không có ý này... "

Lương nữ sĩ ung dung thờ dài nhìn cậu, thấm thía nói:" Ngôn Ngôn, ta thừa nhận ta không thích đưa con gái đó, nhưng đó không có quan trọng. Nói đúng hơn là, bây giờ con không thể yêu đương, bất luận đối tượng là ai, hiểu không?"

"Vì sao ạ?"

"Bởi vì con nhất định phải chuyên chú vào sự nghiệp, mục tiêu của con, ước mơ của con là vô địch thế giới, trừ cái đó ra không còn gì khác. Con cũng không cần cảm thấy ta là người gia trưởng, không cho con tự do. Người cả nhà nhiều năm như vậy, đã dồn bao nhiêu công sức lên người con, bao nhiêu tiền tài, bao nhiêu chờ mong của người khác. Không riêng chúng ta, con không biết có bao nhiêu người vì con mà nỗ lực sao? Con bây giờ không phải chính con, cuộc sống của con cũng không phải của con, ước mơ của con cũng không đơn thuần là của con." Lương nữ sĩ nói một hơi rất nhiều, cảm xúc cũng có chút kích động mà nói nhanh hơn.

Dụ Ngôn giải thích:" Con biết, con nhất định sẽ cố gắng, không phụ lòng mọi người. Có thể cái này với yêu đương không gây ảnh

hưởng."

"Làm sao không ảnh hưởng? Nó sẽ làm con phân tâm." Lương nữ sĩ ôm cánh tay, nhìn chăm chăm đôi mắt cậu, khí thế trở nên hùng hổ dọa người," Con dám nói nó không làm con phân tâm không? Lúc con huấn luyện có nghĩ đến nó? Lúc tranh tài có nghĩ đến nó? Không vì nó mà chậm trễ thời gian không?"

"Con_____"

Lương nữ sĩ ngắt lời cậu," Có hay không, trong lòng con sẽ rõ."

Ánh mắt Dụ Ngôn rũ xuống, nhỏ giọng nói," Con có thể điều chỉnh."

"A, con có thể điều chỉnh, vậy con có thể điều chỉnh bao lâu? Sao con không tự hỏi xem mình có thời gian và cơ hội để điều chỉnh không? Ngôn Ngôn, con cao bao nhiêu rồi. Đã một mét bảy tám! Cao như vậy đối với trượt băng nghệ thuật có ảnh hưởng như thế nào con cũng biết. Ai biết khi nào con lại cao hơn nữa. Dài đến bao nhiêu? Ước mơ của con tùy thời đều có khả năng gián đoạn, mà bây giờ con còn cả ngày nghĩ đến những cái nữ nhi tình trường đó, con là đem ước mơ của mình thành trò đùa sao?" Lương nữ sĩ càng nói càng tức, cuối cùng hít thật sâu, lắc đầu:" Ngôn Ngôn, ta rất thất vọng về con."

"Mẹ.."

"Ước mơ và tình yêu, con chỉ có thể chọn một."

Trong lúc tranh giải thi đấu tỉnh, Đường Tuyết không ai quản thúc. Ban ngày tự mình luyện tập, ban đêm mệt mỏi như chó chết trở về ký

túc xá, tắm rửa xong liền ôn tập. Cô cảm giác lúc mình thi đại học cũng không có cực khổ như vậy.

Vậy mà Lê Ngữ Băng lại tới phiên cô, mời phát video tới.

Đường Tuyết từ chối mời, nhả lại một tin: Sắp cuối kì rồi đó đại ca.

Lê Ngữ Băng: Tôi cũng ôn tập, chúng ta cùng nhau kiểm tra.

Đường Tuyết: Cậu đi vì nước làm vẻ vang cũng cần phải thi sao?

Lê Ngữ Băng: Trở về sẽ thi lại.

So với cô còn thảm hơn.

Lê Ngữ Băng lại mời phát video tới, Đường Tuyết lần này liền đồng ý.

Điện thoại gác trên bàn sách, đối diện khuôn mặt một người đang học tập, tình huống này có chút quái dị, cũng may thích ứng một chút là tốt hơn.

Lúc Đường Tuyết cúi đầu chuyên tâm làm đề toán, lực chú ý của Lê Ngữ Băng đều dồn trên màn hình điện thoại. Tay cậu đặt trên sách, giương mắt vụng trộm nhìn cô. Nhìn hàng lông mày của cô khi thì giãn ra khi thì cau lại, nhìn mi mắt cô buông xuống một độ cong đẹp mắt, nhìn cô ngạo nghễ mà ưỡn ưỡn mũi. Lúc cô suy nghĩ vấn đề, thích nâng cao cán bút, cắn cắn môi dưới. Đôi môi mềm mại bị hàm răng của cô cắn ra đủ loại hình dạng.

Lê Ngữ Băng đưa đầu ngón tay trở ra, ở giữa hai hàng lông mày đang cong lại của cô nhẹ nhàng vuốt ve. Đầu ngón tay chậm rãi di chuyển xuống dưới, con mắt, cái mũi,.. Chậm rãi miêu tả khuôn mặt

cô.

Cuối cùng đầu ngón tay cậu dừng lại trên bờ môi của cô, giống như là đang khẽ lưu luyến.

Lúc Tường Thế Giai tắm rửa xong, đi ra nhìn thấy Lê Ngữ Băng cách điện thoại sờ con gái nhà người ta. Ánh mắt mê muội, dáng vẻ mẹ nó thật biến thái. Cậu hiện tại đặc biệt lo lắng Lê Ngữ Băng sẽ làm cái gì với chiếc điện thoại.

May mắn cậu cũng không có bỉ ổi như vậy, chỉ là thu tay lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ xát trên môi mình một chút.

Động tác nhỏ này của Lê Ngữ Băng làm Tường Thế Giai mặt mũi đỏ ửng, muốn quay lưng đi, nhưng lại không nhìn được, vì vậy tiếp tục nhìn cậu. Tường Thế Giai cũng không hiểu một con cầu độc thân như mình sao lại muốn nhìn người ta ân ái, cũng không sao, dù sao cậu cũng bị ngược quen rồi.

Đường Tuyết suy tư một hồi, đột nhiên ngẩng đầu. Lê Ngữ Băng lập tức khôi phục bộ dáng đọc sách chững chạc đàng hoàng, động tác nhanh đến mức không tưởng nổi, Tường Thế Giai còn có cảm giác những thứ vừa rồi tất cả chỉ là ảo giác.

Đường Tuyết nhìn Lê Ngữ Băng trên màn ảnh, dáng vẻ tên này buông thả đôi mắt đọc sách, thật có chút cảnh đẹp ý vui. Cô dùng bút gõ gõ màn hình, gọi cậu:" Lê Ngữ Băng."

Lê Ngữ Băng ngược mắt nhìn," Chuyện gì?"

"Dạng bài này cậu biết làm không?" Đường Tuyết cầm tập đề tới trước ống kính.

Cô vừa mới phát hiện ra một phương pháp ôn tập mới.

Lê Ngữ Băng hai ba câu đã tính ra, cẩn thận giảng cho cô.

Đường Tuyết nghe, trong lòng hơi nghi hoặc một chút. Là bởi vì khoảng cách nên sinh ra đẹp sao? Vì sao cô có cảm giác âm thanh của Lê Ngữ Băng thật ôn nhu. Cô rất nhanh liền không tập trung...

Giảng xong, Lê Ngữ Băng thấy cô ngu ngơ liền, "Này" một tiếng.

"Hả? Cảm ơn, cảm ơn." Đường Tuyết theo lời giảng của cậu cực nhanh viết lại, tay còn lại nhàn rỗi không tự giác vuốt vuốt mặt.

"Không cần cảm ơn, đừng quên cho tôi điểm thưởng vòng bằng hữu (*) là được rồi."

(*): Vòng bằng hữu tức là vòng bạn bè trên Wechat, tương tự như trang chủ Facebook có thể đăng ảnh lên đó. Điểm thưởng có thể hiểu là like ảnh vậy đó.

"Bệnh xà tinh (*)nha."

(*): Cuồng theo dõi (theo tôi hiểu chắc là sống ảo ý)

Lê Ngữ Băng trầm mặc một hồi, đột nhiên dùng loại ngữ khí như đại ca ân cần thăm hỏi tiểu đệ, hỏi: "Dụ Ngôn gần đây thế nào rồi?"

"Đừng nhắc đến cậu ấy với tôi." Đường Tuyết tức giận nói.

...

Ôn tập xong bài tập, Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng chúc ngủ ngon, cũng không quên tặng điểm thưởng cho Lê Ngữ Băng. Gần

đây bận việc căn bản không có thời gian lên vòng bằng hữu, đến khi tặng điểm thưởng cho Lê Ngữ Băng mới phát hiện, đậu đen rau muống, gia hỏa này mới ra ngoài thi đấu vài ngày, có cần phải đăng nhiều như vậy không? Chắc, chắc, chắc, nhìn cậu ta làm xem, đều muốn làm thành cái cầu vòng sắc.

Lê Ngữ Băng nhận được sóng lớn điểm thưởng của Đường Tuyết, đang muốn khen ngợi cô, đột nhiên lại nhận được tin nhắn của mẹ mình.

Mẹ Lê: Con có phải đã yêu đương rồi không?

Lê Ngữ Băng:?

Mẹ Lê: Hừ, còn muốn tiếp tục giả bộ?

Lê Ngữ Băng:???

Mẹ Lê: Con trước kia vòng bằng hữu đều để móc dài cỏ, hiện tại mỗi ngày đều đăng, ngừng lại đăng, là muốn đăng ai cho ai xem đây?

Lê Ngữ Băng:...

Chương 50: Tôi thích cậu

Ngày cuối cùng là trận chung kết trượt băng nghệ thuật. Đường Tuyết ngồi tại góc hẻo lánh trong thính phòng. Đội mũ, đeo khẩu trang, đem chính mình bao phủ như cái bánh chưng.

Bên trong thính phòng có không ít những người mê trượt băng, lúc nhìn thấy Dụ Ngôn, không nhìn được liền vỗ tay. Dụ Ngôn sắc mặt tái nhợt, thần sắc mệt mỏi, Đường Tuyết nhìn cậu như vậy liền có chút tự trách. Có lẽ cô không nên đem tức giận đổ lên người cậu, dù sao có một bà mẹ cường thế bá đạo cũng không phải là lỗi của cậu, cậu không phải đồng lõa, thậm chí cũng có thể là người bị hại.

Hôm nay Dụ Ngôn trượt tự do chọn một bản nhạc Jazz, âm nhạc gợi cảm phong tình như thế lại bị cậu suy diễn ra thành loại khí chất u buồn. Đường Tuyết không hiểu âm nhạc, nhưng cô có thể cảm nhận được cậu không vui. Cô rất khổ sở, rất muốn chạy xuống nói với cậu một tiếng thực xin lỗi.

Cô còn đang rối rắm, đột nhiên Dụ Ngôn thực hiện động tác ba vòng nhảy Axel, bay lên không, cả người không khống chế mà rơi xuống mặt băng.

Oanh_____ Đường Tuyết tựa như có thể nghe được âm thanh của xương cốt và mặt băng va chạm nặng nề.

Cô bỗng nhiên đứng dậy.

Trượt băng nghệ thuật có mức độ nguy hiểm rất cao, tương đương với việc sẽ xảy ra tai nạn. Lúc thân thể rơi xuống khi đang xoay tròn

cao tốc, vận động viên thường phải chịu tác dụng trọng lực gấp nhiều lần. Có thể cảm giác được hiện tại Dụ Ngôn đang đau như thế nào.

Nhưng cậu không do dự, đứng lên rất nhanh nối liền động tác, tiếp tục trượt.

Có người đang trầm mặc, phần lớn là đang vỗ tay nhiệt liệt.

...

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Đường Tuyết muốn đi tìm Dụ Ngôn, nhưng lại gặp Lương nữ sĩ đang vỗ tay cùng cậu, ai...Cô thở dài, đứng dậy đi ra ngoài.

Ban đêm, Đường Tuyết quay trở lại ký túc xá lại bắt gặp Dụ Ngôn ở dưới lầu.

Cậu mặc quần áo thể thao, đứng dưới đèn đường ngẩn người, bộ dạng thẳng tắp gầy gò, trên mặt nhìn có chút tiều tụy.

Lúc Đường Tuyết đến gần, Dụ Ngôn bỗng ngẩng đầu, ánh mắt hai người liền chạm nhau.

Nhìn nhau một hồi, hai người cùng lúc mở miệng.

"Thật xin lỗi."

"Thật xin lỗi."

Đường Tuyết không được tự nhiên gỡ đầu một cái, nói:" Cậu làm sao mà lại phải xin lỗi tôi?"

Dụ Ngôn sừng sốt một chút, nói:" Tôi vì mẹ mà cảm thấy rất có lỗi,

mặc dù không biết bà ấy đã nói gì với cậu, nhưng...Đường Tuyết xin cậu đừng tức giận."

"Không sao đâu." Đường Tuyết lắc đầu," Cái đó....tôi không nên đem tức giận đổ lên người cậu, thật là không phải." Lúc nói cô không nhìn cậu, ánh mắt rời đi rơi trên ánh đèn bên ngoài bụi cỏ.

Dụ Ngôn nhìn gương mặt cô, trầm mặc không nói, hai người lại trở nên im lặng như ban đầu.

Cứ như vậy một lát sau, Đường Tuyết nhớ đến Dụ Ngôn hôm nay bị như vậy, liền mở miệng hỏi:" Thân thể cậu còn đau không?"

Dụ Ngôn liền vội vàng lắc đầu," Không đau."

"Ừm, nhưng vẫn nên đi gặp bác sĩ. Trượt nghệ thuật té ngã rất thường gặp, nhiều danh tiếng thế giới cũng đã trải qua, cậu không nên quá để trong lòng."

"Đường Tuyết." Dụ Ngôn đột nhiên nhẹ giọng gọi cô.

"Hả?" Đường Tuyết thu hồi ánh mắt nhìn về phía cậu. Cô cảm giác ánh mắt cậu không ôn nhuận sạch sẽ như bình thường, giống như là đang lo nghĩ sâu xa việc gì đó. Cô nhìn cậu như vậy, không hiểu sao lại có chút thương cảm.

Dụ Ngôn hỏi Đường Tuyết," Nếu như giữa ước mơ và tình yêu cậu chỉ có thể chọn một, cậu sẽ chọn cái gì?"

Đường Tuyết há to miệng, đột nhiên hiểu ra cậu vì cái gì mà xoắn xuýt. Trong nội tâm cô dâng lên một trận khổ sở, nhìn vào mắt cậu, có chút ủy khuất hỏi lại," Không thể đều chọn cả hai được sao?"

"Không thể."

Đường Tuyết nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng thở dài, "Tôi đại khái sẽ chọn ước mơ."

Tối đến, lúc Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng ôn tập, cô luôn ngăn người thất thần.

Lê Ngữ Băng chỉ nghĩ là cô đang mệt mỏi, nói: "Mệt rồi thì đi ngủ."

Đường Tuyết lấy lại tinh thần, nâng cằm lên nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng thích bộ dáng cô chăm chú nhìn mình như vậy, thật giống như trong mắt cô chỉ có một mình cậu.

"Lê Ngữ Băng, tôi hỏi cậu một vấn đề." Đường Tuyết nói.

"Hỏi."

"Nếu như giữa ước mơ và tình yêu cậu chỉ có thể chọn một, cậu chọn cái nào?"

Lê Ngữ Băng hí mắt nhìn Đường Tuyết, hỏi lại: "Vì sao lại hỏi như vậy?" Chẳng lẽ cái tên đàn này vì ước mơ từ bỏ Dục Ngôn? Được! Làm tốt lắm.

Đường Tuyết thúc giục cậu, "Cậu mau nói đi, cậu chọn cái gì?"

Lê Ngữ Băng suy tư một chút, lắc đầu "Vấn đề này không khoa học, câu trả lời chính xác chỉ có một."

"Hả?"

"Lựa chọn một cái, liền từ bỏ cái còn lại đúng không?"

Đường Tuyết gật đầu, " Đúng."

"Nếu vì ước mơ từ bỏ tình yêu, cậu sẽ có được ước mơ. Nhưng nếu vì tình yêu từ bỏ ước mơ, cậu cuối cùng cái gì cũng không có được."

Đường Tuyết có chút mê man, " Vì sao?"

"Bởi vì, nếu cậu vì tình yêu từ bỏ ước mơ, cậu sẽ làm mất đi ước mơ, việc này sẽ đổ hết lên trên tình yêu đó. Cậu sẽ cảm thấy chính mình vì người kia từ bỏ rất nhiều. Khi cậu cùng ước mơ khoảng cách càng xa, cậu đối với tình yêu oán niệm càng lớn. Lãng mạn cũng như vậy mất dần đi, đến khi hết tình cảm." Lê Ngữ Băng vẻ mặt cao thâm khó đoán, như một tên lừa đảo thâm niên, nói xong lại bổ sung một câu, " Tin tôi đi, đây chính là bản tính con người."

Đường Tuyết cảm thấy Lê Ngữ Băng nói như vậy cũng có lí, cô càng thêm thương cảm, hỏi Lê Ngữ Băng: " Lê Ngữ Băng, cậu có ước mơ không?"

"Mơ ước lúc nhỏ của tôi là khi dễ (*) cậu."

(*): làm khó, bắt nạt

Đường Tuyết đầu đầy vạch đen, " Những việc hồi bé không cần luôn nhắc lại được không... Vậy bây giờ đây, ước mơ của cậu là gì?"

"Hiện tại ư..." Lê Ngữ Băng ngữ khí có chút khó hiểu, cúi đầu cong khóe miệng, cười không nói.

Hiện tại, vẫn là khi dễ cậu.

Qua vài ngày nữa, Dụ Ngôn sẽ tới Bắc Kinh thi đấu một cuộc thi lớn, hỏi Đường Tuyết có thể tới tiễn mình hay không.

Cậu luôn hy vọng chính mình cũng có được đãi ngộ như Lê Ngữ Băng, luôn luôn phân cao thấp.

Đường Tuyết đưa Dụ Ngôn tới sân bay, hai người ở phi trường cùng nhau ăn trưa.

Cơm trưa là mì thịt bò, rất mặn, tuyệt đối không ngon.

Sau đó một thời gian rất lâu, bữa trưa này là bữa cơm có ấn tượng khắc sâu nhất của Dụ Ngôn. Mặn đến phát khổ, khó ăn, thế nhưng cậu lại ăn từng ngụm từng ngụm nhỏ, không nỡ kết thúc.

Ăn xong cơm trưa, hai người ngồi đối diện trước bàn ăn, trầm mặc.

Cũng không biết từ khi nào, trầm mặc đã là trạng thái bình thường giữa hai người họ. Tựa như có thứ gì đó phát sinh thay đổi triệt để, nhưng hai người cũng không muốn nói toạc ra.

Dụ Ngôn đột nhiên lấy một cái hộp từ trong ba lô, đẩy lên trước mặt Đường Tuyết.

"Đây là cái gì?"

"Tặng cho cậu. Mở ra xem đi."

Đường Tuyết mở hộp ra, thấy một mô hình địa cầu làm bằng đồng.

Mô hình địa cầu được làm rất tinh xảo, bức họa tinh tế, nhẹ tay đẩy một cái, địa cầu liền linh hoạt chuyển động.

Đường Tuyết cầm mô hình địa cầu lên," Cái này đã qua nhiều năm rồi sao?"

"Ừm, đó là quà ông nội tặng sinh nhật tôi, lúc đó tôi năm tuổi."

Đường Tuyết liền thắc mắc," Sao lại tặng cho tôi?"

Dụ Ngôn cúi đầu, không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên cười cười," Kỳ thật, ước mơ lớn nhất từ nhỏ của tôi là du lịch vòng quanh thế giới, muốn đi từng quốc gia xem cuộc sống sinh hoạt của họ như thế nào."

Đường Tuyết giật mình.

"Tôi từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu học trượt băng nghệ thuật, tất cả mọi người đều nói tôi là thiên tài. Thiên tài mang ý nghĩa là cậu không được phụ lòng chờ mong của tất cả mọi người, so với người khác càng phải nỗ lực thật nhiều, phải cố gắng. Tôi dường như tất cả thời gian và công sức đều dồn vào nó, cũng không có cơ hội đi ra ngoài, đi xem thế giới này một chút." Dụ Ngôn nói đến đây, thở dài, bất đắc dĩ cười:" Trượt băng nghệ thuật không phải ước mơ của tôi, nhưng là ước mơ của rất nhiều người. Cho nên tôi sẽ kiên trì."

Đường Tuyết một trận khổ sở, an ủi cậu:" Về sau khẳng định sẽ có cơ hội đi du lịch vòng quanh thế giới."

Dụ Ngôn cúi đầu nhìn thời gian," Đi thôi."

Đường Tuyết đưa cậu tới cửa kiểm an, lúc hai người sắp chia tay, Dụ Ngôn bỗng nói:" Đường Tuyết, tôi có thể ôm cậu một cái không?"

Đường Tuyết chủ động ôm lấy cậu.

Dụ Ngôn chăm chú ôm lấy thân thể cô, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

"Đường Tuyết." Dụ Ngôn đột nhiên gọi.

"Hả?"

"Tôi...."

Tôi thích cậu.

Lần đầu tiên gặp cậu, lần thứ hai gặp lại, càng ngày càng thích.

Lúc cậu vui, lúc cậu không vui, lúc cậu kiêu ngạo, lúc cậu đùa giỡn người khác, lúc cậu cáu kỉnh...tất cả mọi thứ về cậu đều thích.

Tôi thích cậu như vậy

Bây giờ lại phải từ bỏ cậu.

"Tôi đi đây." Dụ Ngôn hít sâu một hơi, cuối cùng lại chỉ nói một câu phổ phổ thông thông.

"Ừm, thuận buồm xuôi gió."

Dụ Ngôn buông cô ra, kéo rương hành lí, quay người đi về phía cửa kiểm an. Lúc cậu rời đi, Đường Tuyết nghe được cậu khẽ nói một câu, " Thật xin lỗi."

Thật xin lỗi, vì tôi đã từ bỏ cậu.

Đường Tuyết nhìn bóng lưng cậu, vành mắt đã đỏ hồng, đột nhiên

gọi cậu:" Dụ Ngôn."

Dụ Ngôn liền dừng lại.

"Kỳ thật..." Đường Tuyết ở phía sau lưng cậu nói," Mỗi người cũng đều sẽ lựa chọn giống như cậu. Cho nên cậu đừng nói xin lỗi."

Dụ Ngôn xoay người, đứng tại chỗ nhìn cô," Đường Tuyết, cậu không có cảm giác tim đau thắt sao?"

"Tôi..."

"Nếu như không có cảm giác tim đau thắt, đã nói lên kỳ thật cậu không có thích tôi."

Đường Tuyết giật mình.

"Đường Tuyết, cậu đừng để bị chính mình lừa."

Chương 51: Biến thái quen thuộc nhất

Đường Tuyết lúc trở về tâm trạng giống như là có mưa, sương mù mông lung, ẩm ướt sa sút. Cô mua vài chai bia, trở lại ký túc xá cùng Hạ Mộng Hoan uống.

Hạ Mộng Hoan bày ra đồng lớn đồ ăn vặt, Đường Tuyết vẫn còn tuân thủ thực đơn của mình một cách nghiêm chỉnh, một miếng đồ ăn vặt cũng không ăn, an vị dưới sàn nhà uống rượu.

"Đại vương, cậu sao vậy?" Hạ Mộng Hoan hỏi cô.

Đường Tuyết thờ dài, "Cậu ấy làm tôi rất đau lòng."

Không đầu không đuôi nói một câu, làm Hạ Mộng cũng cảm thấy hồ đồ, hỏi: "Ai đó?"

Đường Tuyết không có trả lời, lại lắc đầu thờ dài, bộ dáng tang thương, trông như một tên mãi nghệ (*) đầu đường. Cô hỏi Hạ Mộng Hoan: "Cậu nói xem, thích là loại cảm giác như thế nào?"

(*): biểu diễn xin tiền

"Ừm...." Hạ Mộng Hoan nghĩ nghĩ, đáp: "Tôi cảm thấy đó chính là động tâm, là loại đó đó, thỉnh thích thỉnh thích..."

Đường Tuyết nhìn cô một cái, thấy Mộng Phi nhà mình vẻ mặt ửng hồng, tựa như nụ hoa mới chớm nở, trêu chọc: "Ai da, cậu đúng là rất hiểu rõ nha."

"Khụ." Hạ Mộng Hoan có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu sang chỗ khác uống một hớp bia, cầm con cá khô gặm một cái.

Đường Tuyết thần sắc mang theo một chút thương cảm nói ra, "Kỳ thật tôi đối với Dụ Ngôn không có cảm giác như khi với Biên Trùng trước kia, mà chính là cảm giác thành thịch thành thịch mà cậu nói."

"Vậy là cậu không thích cậu ta sao?"

"Vẫn là thích, có điều không phải là cái loại đó. Mà tôi cũng không nói rõ được, uống đi, uống đi."

Cô không nói rõ ràng, nhưng Hạ Mộng Hoan ngược lại nghe rất rõ ràng, "Là thích một chút xíu, nhưng mà không có thích nhiều như vậy mà thôi."

Đường Tuyết gật đầu, "Cậu nói đúng. Lúc đầu tôi cảm thấy sẽ càng ngày càng thích, chỉ cần cho chúng tôi thời gian bồi dưỡng tình cảm. Ai biết căn bản là không có sau đó nữa."

Đường Tuyết cũng không có quá nhiều thời gian để chỉnh lý tâm trạng thất tình của mình, bởi vì tuần tới là thi cuối kỳ. Cô ngoại trừ ôn tập kiểm tra còn phải thường xuyên huấn luyện, ban đêm thường khêu đèn đọc sách, y như một tên học bá chính hiệu.

Lê Ngữ Băng bọn họ đã đi Ba Lan thi đấu, hai bên chênh lệch tận sáu giờ đồng hồ, cho nên cậu không thể cùng cô hoạt động ôn tập. Đường Tuyết bận bịu muốn chết, cũng không có cách nào liên hệ với cậu. Nhưng thật ra mỗi ngày trước khi ngủ đều lượn một lượt vòng bằng hữu của cậu phát điểm thưởng, coi như trả ơn mấy buổi trước

cậu dạy kèm.

Có điều, Lê Ngữ Băng cùng cô liên lạc ít đi, nhưng tần suất cô nghe thấy tên của cậu lại càng tăng. Bởi vì Lê Ngữ Băng ở nước ngoài thi đấu, ở Lâm đại có rất nhiều người chú ý tới động tĩnh của cậu. Khúc côn cầu vốn chỉ là một hạng mục nhỏ bé bình thường, nhờ phúc của Lê Ngữ Băng, hiện tại nó ở Lâm đại lại lan rộng khắp cơ sở quần chúng.

Đến cả đám bạn cùng phòng của Đường Tuyết cũng ngày ngày xem Lê Ngữ Băng thi đấu, mà lại còn biết xem trực tiếp. Lần đầu tiên đám bạn cùng phòng ký túc xá xem Lê Ngữ Băng thi đấu vừa vặn lúc Đường Tuyết huấn luyện xong quay về phòng ngủ. Nhìn thấy ba cô nương chen tại máy vi tính, cô tò mò đi qua nhìn vào màn hình. Trên máy tính đang trực tiếp trận thi đấu của đội Trung Quốc và đội Iceland, lúc này ống kính kéo ra rất xa, không tả rõ được.

Đúng lúc này, cô nghe Triệu Cần hỏi, "Đâu là Lê Ngữ Băng vậy?"

Đường Tuyết đầu đầy vạch đen, chỉ chỉ một thân ảnh trong đó, đầu ngón tay di động theo thân ảnh đó, nói ra: "Là người này." Nhìn thấy người kia quay người, phía sau áo chơi bóng liền lộ ra con số, cô nói: "Áo chơi bóng của cậu ta là số 19.. Ánh mắt của các cậu là ý gì vậy?"

Ba người bạn cùng phòng không nhìn máy tính nữa, tất cả đều quay lại nhìn cô.

Đám bạn cùng phòng biểu cảm đều là một mặt ngạc nhiên, khiến cho Đường Tuyết một trận khó hiểu, "Có chuyện gì sao?"

Hạ Mộng Hoan hỏi: "Đại vương, sao cậu lại nhận ra cậu ấy vậy? Rõ ràng ống kính xa như vậy, đáng người cũng không khác nhau lắm,

còn mặc hộ cụ dày như thế."

Đường Tuyết giang rộng ngón trỏ cùng ngón giữa của mình ra, chỉ chỉ vào mắt mình," Cậu ta trong mắt tôi, tự mang cái đầu chó."

Đám bạn cùng phòng ngây ngời.

Đường Tuyết nói xong liền rời đi, cũng không cùng bọn họ xem thi đấu. Cô trở lại trước bàn của mình, lấy ra một quyển sách giáo khoa, ngồi xuống chuẩn bị ôn tập.

Hạ Mộng Hoan đứng dậy đi tới, vịn thành ghế của cô, thần bí hề hề nói," Đại vương này, tôi cảm thấy cậu và Lê Ngữ Băng rất thích hợp."

"Thích hợp cái gì cơ?" Đường Tuyết quay đầu nhìn cô.

"Là ở bên nhau đó, cậu không cảm thấy cậu hiểu rất rõ cậu ta sao?"

Đường Tuyết nhún vai," Máy con chuột nhỏ ở phòng thí nghiệm, mỗi một con tôi đều hiểu rất rõ, chẳng lẽ tôi phải cùng chúng kết hôn sao?"

Hạ Mộng Hoan bị thuyết phục, từ đáy lòng cảm thán," Đại vương, cậu có tài ăn nói như vậy không đi làm bán hàng đa cấp rất đáng tiếc."

Trong khoảng thời gian cuối kỳ này, Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng chỉ nói chuyện phiếm một lần duy nhất, hai người cùng gọi video, hỏi xem cô có muốn mình mang về cho một ít hổ phách không. Đó là đặc sản của Ba Lan, cậu có thể mua một chút mang về nước, nguyên thạch hoặc thành phẩm đều được.

"Có nhạ hổ phách sao, cho tôi một cân." Đường Tuyết trả lời.

"Không có. Hổ phách thật, cậu cuối cùng có muốn hay không?"

"Đại ca_____"

Cô còn chưa nói xong, Lê Ngữ Băng đã "Ừm" một tiếng.

Đường Tuyết," Cậu cảm thấy tôi có nhiều tiền như vậy sao? Mua hổ phách? Tôi lấy cái gì mua, chẳng lẽ muốn tôi đi bán mình sao?"

"Ý của cậu là dùng thân thể trao đổi?"

"Tôi nói Lê Ngữ Băng, sao tôi cảm giác cậu càng ngày càng giống cầm thú, cậu lúc này mới ra nước ngoài mấy ngày đã học từ người ngoại quốc những gì vậy hả?"

Lê Ngữ Băng liền cúi đầu cười, cũng không nói chuyện.

Rất nhiều ngày không được nghe cô nói chuyện, trong lòng tưởng niệm đậm như ủ rượu. Bây giờ mới bị cô mắng hai câu, cậu cũng cảm thấy rất ngọt ngào, cậu cảm thấy mình thật không thể cứu chữa.

Đường Tuyết nhìn dáng vẻ Lê Ngữ Băng như thế, cảm giác cậu càng lúc càng giống đồ biến thái, khiến cho cô trong lòng mao mao, ngượng ngùng mà mắng cậu.

Chương 52: Băng Ca trở về

Thi cuối kỳ kết thúc, Đường Tuyết như ngựa không dừng vó chuẩn bị cho cuộc tranh tài sắp tới.

Thi đấu trượt băng tốc độ quãng ngắn "Đằng liệng cốc" là hoạt động mới của trung tâm vận động Lâm thành. Cấp bậc chưa nói cao bao nhiêu, mà tiền thưởng cũng tương đối phong phú, cho nên cũng hấp dẫn rất nhiều người chơi cấp cao.

Chủ hạng trước mắt của Đường Tuyết là năm trăm mét, lần thi đấu này báo danh năm trăm mét cùng một nghìn mét.

"Ta đối với em yêu cầu không cao, hai hạng mục đó, có một cái có thể đi vào vòng bán kết là được." Chử Hà nói.

"Chử huấn luyện viên, em đối với mình yêu cầu rất cao."

"Hà?"

"Mỗi một tuyển thủ trên sàn thi đấu, mục tiêu đều là quán quân."

Đường Tuyết một mặt cao thâm. Nếu như giờ phút này cô đem tấm gương ra soi soi mình một chút, liền phát hiện mình bây giờ như bị Lê Ngữ Băng nhập hồn.

(Sao tôi thấy câu này quen quen)

Trương Duyệt Vi vừa vặn đi qua, nghe thấy Đường Tuyết khoác lác, nhin không được liếc mắt:" Ha ha, ốc sên mà cũng có thể giành giải nhất, nằm mơ đi."

Đường Tuyết nói:" Trương Duyệt Vi, cậu nói vậy là có ý gì? Nếu tôi được quán quân cậu học tiếng chó sủa sao?"

Trương Duyệt Vi cổ cứng lên lạnh lùng nhìn cô," Cậu nếu không được quán quân, cậu học tiếng chó sủa sao?"

Chữ Hà trở nên đau đầu," Hai người thật hết nói, một người ốc sên, một người chó, đội trượt băng đều bị các người làm thành cái vườn bách thú."

Lê Ngữ Băng là vì hôm nay là ngày Đường Tuyết tranh tài mà trở về Lâm thành. Vừa ra máy bay cậu liền chạy ra ngoài, rương hành lí đáng thương bị cậu kéo ở bên người, rong rọc cơ hồ muốn rời mặt đất. So với rương hành lí thì đáng thương hơn chính là Tường Thế Giai, không muốn đuổi theo lại không thể không đuổi theo. Ở sau lưng Lê Ngữ Băng hóng mát, sân bay đầy người, hai người bọn họ chói mắt nhất.

Thật vất vả để lên taxi, Lê Ngữ Băng nói địa chỉ Lâm đại_____ Đăng liệt cốc được tổ chức tại nhà trượt băng của Lâm đại. Sau đó thì không ngừng thúc giục bác lái xe," Bác tài phiền bác nhanh lên một chút, cảm ơn."

Lái xe rất không kiên nhẫn," Đừng thúc giục, những người trẻ tuổi các cậu sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy, có thể có chuyện gì sao?"

Tường Thế Giai nói," Bác tài, vợ của cậu ấy sắp sinh, phiền bác nhanh lên một chút ạ."

Bác tài nhìn bọn họ trong kính chiếu hậu," Tường ta ngốc sao? Vợ

cậu ta sắp sinh các cậu tới trường học làm gì?"

"Là sinh tại y tế trường ạ."

"..." Bác tài giẫm mạnh chân ga, cảm khái nói:" Người trẻ tuổi bây giờ thật lợi hại."

Nhờ phúc của Tưởng Thế Giai, trên đường đi bác tài cùng Lê Ngữ Băng hàn huyên rất nhiều về chủ đề nuôi trẻ, làm cho Lê Ngữ Băng không còn cách nào khác, càng về sau nhắm mắt lại là cậu đều có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Đường Tuyết ôm con trong ngực...

Phụt, cậu không nhịn được cười ra tiếng.

Tưởng Thế Giai yên lặng xê dịch thân thể, cách Lê Ngữ Băng ra xa một chút.

Thật vất vả đến Lâm đại, Lê Ngữ Băng xuống xe liền chạy, để lại Tưởng Thế Giai chậm rãi xách rương hành lí xuống, tính tiền cùng bác tài. Tính tiền xong, Tưởng Thế Giai cầm hai rương hành lí to đứng trong gió lạnh, yên lặng ưu thương trong chốc lát, lúc này mới dẹp đường hồi phủ.

...

Chữ Hà đang cùng những huấn luyện viên khác nhìn các đội viên làm nóng người, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Lê Ngữ Băng, cô giật nảy mình," Sao cậu lại tới đây?"

Lê Ngữ Băng mặc đồ ba màu đỏ vàng trắng, trên ngực còn in hình năm ngôi sao nhỏ màu vàng, lúc này chạy tới đầu đầy là mồ hôi,

thở phì phò hỏi," Thi đấu đến đâu rồi ạ?"

"Vòng bán kết, em ấy vẫn còn ở đây." Chữ Hà bấu bấu cái cằm hướng về phía sân trượt băng.

"Ừm, em nhìn thấy rồi." Lê Ngữ Băng đã sớm nhận ra Đường Tuyết, liền vẫy vẫy tay với cô, nhưng mà cô không nhìn thấy cậu.

Lê Ngữ Băng sợ Đường Tuyết phân tâm, không có thu hút sự chú ý của cô nữa mà chỉ im lặng đứng nhìn.

Chữ Hà phát hiện trước mặt Lê Ngữ Băng treo cái giấy thông hành, cũng không biết đào từ ai mà có. Chữ Hà cảm giác Lê Ngữ Băng người này rất thần kỳ, bình thường không nói nhiều, cũng không phải loại người khéo nịnh nọt, nhưng rất nhiều người, từ huấn luyện viên cho tới đội viên đều rất thích cậu ta, chẳng lẽ là vì khuôn mặt sao?

Chữ Hà bắt gặp ánh mắt Lê Ngữ Băng chăm chăm nhìn theo thân ảnh của Đường Tuyết, nói ra:" Em ấy tiến bộ rất lớn, cũng ngoài dự liệu của ta."

Lê Ngữ Băng thu tầm mắt lại," Cô ấy mỗi ngày đều tự mình tập huấn, phương diện ăn uống cũng kiểm soát rất nghiêm ngặt."

"Chẳng trách." Trên mặt Chữ Hà cũng lộ ra một chút khâm phục.

Lê Ngữ Băng không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một cỗ cảm xúc tự hào.

Khi nói chuyện, trận tranh tài cũng sắp bắt đầu. Lê Ngữ Băng nhìn thấy dáng vẻ Đường Tuyết thực hiện xong tư thế chuẩn bị, không tự giác mà cong khóe miệng, ánh mắt nhu hòa mấy phần.

"Đồ ngốc, cố lên." Lê Ngữ Băng nói một mình.

Những người khác đều chú ý hết lên sân băng, không có chú ý tới cậu. Chỉ có Chử Hà cách cậu tương đối gần, nghe được câu nói này liền nổi hết cả da gà.

Chử Hà yên lặng xê dịch sang một bên.

Đoàng_____

Súng lệnh vang lên.

Đường Tuyết xuất phát chạy không tời, xếp ở vị trí thứ hai, nhưng lại nói tới bốn vị tuyển thủ còn lại tương đối có năng lực, không ai bị thụt lại ở phía sau. Có thể nhìn ra được mấy người kia có kinh nghiệm trượt phong phú. Đường Tuyết mấy lần muốn vượt qua cô đều không có cơ hội, phía sau người kia lại giống như mọc thêm mắt, biết được động tĩnh của Đường Tuyết, một mực ngăn trước người cô.

Một vòng, hai vòng, ba vòng.

Tâm Lê Ngữ Băng như bị nhấc lên nhấc xuống. Chính cậu khi thi đấu cũng không có khấn trương như vậy.

Đường Tuyết kỳ thật có cơ hội từ ngoại đạo hơn người, nhưng cô không có làm như vậy. Ngoại đạo hơn người mang ý nghĩa muốn trượt một vòng tròn càng lớn thì khoảng cách so với người khác cũng càng nhiều, cô cũng không phải người mù quáng tự đại. Tình huống hiện tại này, tất cả mọi người đều gấp như thế, làm không tốt chỉ xếp thứ ba thứ tư. Vòng bán kết chỉ có hai người về trước mới có thể lọt vào.

(Đoạn này nói về trượt băng, mình không hiểu cho lắm, bạn nào hiểu

giải thích hộ mình với nhé <3)

Đường Tuyết không hành động, người phía sau cũng không nguyên ý ngồi chờ chết. Người thứ ba đột nhiên muốn tìm cơ hội từ trong đạo vượt ra, đáng tiếc là không khống chế tốt động tác, trượt chân trực tiếp ngã xuống.

Quảng người về phía Đường Tuyết.

Đường Tuyết vội vàng không kịp chuẩn bị, liền cảm giác được một cỗ lực lượng đập vào dưới chân, cô cả người không khống chế bay về phía ngoài đường đua, thân thể dính trên mặt băng. "Đùng" một cái, mông đập phải tấm nhựa ngăn cách.

Cô ngồi dưới đất, một mặt mờ mịt nhìn bốn phía.

Ở trong sân ồn ào một mảng, hai người cuối cùng đã thành công trượt đến điểm cuối, đang cùng người thân phát tay thăm hỏi.

Mà cô lại ngồi tại mặt băng.

Tất cả đều lộ ra cảm giác không chân thực.

"Thật xin lỗi." Đột nhiên có người nói.

Đường Tuyết ánh mắt tụ lại, thấy kẻ đầu sỏ gây tội vừa rồi một mặt áy náy, khom lưng muốn đỡ cô dậy.

Đường Tuyết khoát tay áo, tự mình từ mặt băng bò dậy.

Quy tắc của trượt băng chính là như vậy, trên sân thi đấu tràn đầy sự không chắc chắn, đây là tàn khốc cũng là mị lực. Đã dám đến thi đấu thì dám chấp nhận quy tắc, đừng thua không dậy nổi. Cô ở trong lòng

tự nhủ mình như vậy.

Sau đó cô trượt hết đoạn còn lại của mình, cũng không còn tâm tư để nhìn thành tích, che lấy cái hông trượt đến cửa vào khu nghỉ ngơi, rời khỏi mặt băng.

Vừa ra khỏi mặt băng, ngẩng đầu một cái, vậy mà lại nhìn thấy một người.

Người kia lần này không mặc quần áo thể thao màu trắng mà lại mặc vào cơm trứng chiên ở trên người, quần áo thiết kế bên trên một lời khó nói hết, vậy mà cũng bị cậu xuyên thành khí chất ngọc thụ lâm phong.

Thật sự là, rất nhiều ngày không có gặp cậu....

Nhưng mà, Đường Tuyết nghĩ tới dáng vẻ chật vật của mình vừa rồi đều bị cậu nhìn thấy, cô lại cảm thấy rất khó chịu. Thế là không có nhìn cậu, mắt nhìn thẳng đi tới, nói một câu: "Cậu từ đâu mà xuất hiện vậy?"

Đột nhiên, Lê Ngữ Băng ôm cô kéo một cái vào trong ngực.

Đường Tuyết bất thành linh bị ép dẹt vào ngực cậu. Cô đang muốn mắng chửi, cậu lại đột nhiên vòng cánh tay ôm lấy cô.

Đường Tuyết giật mình, cả người rơi vào trong lồng ngực cậu. Ở chóp mũi tất cả đều là hương vị của cậu, khí tức phong trần vạn dặm, có chút lạ lẫm cũng có chút thân thuộc. Hai người dựa vào nhau gần như vậy, cô theo bản năng có chút kháng cự lại.

Bàn tay Lê Ngữ Băng đặt trên lưng cô, giống như là đang dỗ trẻ con, nhẹ nhàng vỗ vỗ, ấm giọng nói ra, "Không sao cả."

Đường Tuyết lúc đầu cũng cảm thấy không có chuyện gì, cô luôn tự coi mình như một anh hùng hảo hán. Nhưng lúc này nghe Lê Ngữ Băng nói như vậy, cô lại không giải thích được có chuyện gì, trong bụng lại đột nhiên toát ra rất nhiều úy khuất, cái mũi ê ẩm, nước mắt cũng không kìm được mà tuôn ra ngoài.

Cô nhắm mắt lại cọ xát trên quần áo của Lê Ngữ Băng, cảm giác được một mảnh ẩm ướt.

Em gái cậu sao.....

P/S: Mấy chế ơi hôm nay với ngày mai là Trung Thu rồi. Chúc mấy chế có một lễ Trung Thu vui vẻ nha

Chương 53: Tặng cậu

Lê Ngữ Băng không dám ôm Đường Tuyết quá lâu, chỉ vỗ vỗ lưng rồi buông ra. Cậu cúi đầu, nhìn thấy nước mắt trong mắt cô, tâm cậu một trận đau rút, hỏi cô: "Có còn cơ hội không?"

"Vậy phải xem trọng tài." Đường Tuyết bị cậu nhìn thấy mình rơi nước mắt, vội xoay người đưa tay cọ xát mặt. "Không biết thu hình lại có rõ ràng hay không, hay lại phán tôi cắt ngang."

Hai người lúc ấy cách quá gần, tốc độ lại nhanh. Đường Tuyết cũng không nhớ kỹ lúc người khác tiến vào bên trong đạo, cánh tay của cô có tạo thành quấy nhiễu đối với đối phương hay không. Trên sàn thi đấu có chút phạm vi là vô ý thức, cụ thể đều phải do trọng tài. Kỳ thật, trọng tài cũng không phải vạn năng, có đôi khi với các tình huống giống nhau, trọng tài khác nhau sẽ cho ra kết quả xử phạt khác nhau.

Đường Tuyết đứng chờ tại đấu trường, trong lòng thấp thỏm không yên, tay còn nhịn không được vò vò cái hông. Lê Ngữ Băng nhìn bộ dạng cô như vậy, đang đau lòng nhưng không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười. Cậu đặc biệt muốn tới thay cô chia buồn một chút nhưng lại sợ bị ăn đánh.

Đợi không lâu, ghế trọng tài bên kia xem hết đoạn thu hình được chiếu lại, phân tích một chút, cuối cùng đưa ra kết quả: Lúc đụng phải quấy nhiễu, Đường Tuyết xếp vị trí thứ hai, trực tiếp tấn cấp (*)

(*): lọt vào vào trong

Đường Tuyết nghe xong nhẹ nhàng thở ra.

Lê Ngữ Băng mỉm cười, đưa tay gõ gõ mũ giáp của cô," Không tồi nha."

Đường Tuyết đang muốn cùng Lê Ngữ Băng nói chuyện lại gặp Trương Duyệt Vi đi qua bọn họ, cô sẽ cùng một tổ khác trượt vòng bán kết. Lúc đi đến bên cạnh họ, Trương Duyệt Vi nhìn Lê Ngữ Băng một chút.

Lê Ngữ Băng vẫn còn đang chăm chú quan sát cái mũ giáp của Đường Tuyết.

Đường Tuyết nói với Trương Duyệt Vi," Cậu! Cố lên!"

Trương Duyệt Vi lần đầu tiên không có trợn trắng mắt, cũng không có trừng, càng không có chế giễu cô mà là nhỏ giọng đáp một câu:" Được a." Thanh âm mang theo vài phần ôn nhu ngại ngùng, như một tiểu thư khuê các cô đại.

Đường Tuyết gọi với theo," Trương Duyệt Vi cậu uống nhầm thuốc rồi sao? Sờ sờ ngực nói với mình, cậu là một nam nhân đấy."

Bóng lưng Trương Duyệt Vi lảo đảo một chút, Đường Tuyết phảng phất nghe được tiếng cô nghiêng răng.

Đường Tuyết thu hồi ánh mắt, thấy Lê Ngữ Băng đang nhìn mình, cô liền chỉ chỉ bóng lưng của Trương Duyệt Vi, nói:" Đây là tiểu muội tôi mới thu được từ đội trượt băng, thế nào, nghe lời không?"

Bàn tay Lê Ngữ Băng vỗ một cái lên mũ của cô," Tiền đồ của cậu cơ chứ!"

Cả ngày chỉ biết thu tiểu đệ thu tiểu muội, có bản lĩnh thu chồng luôn đi.

Trương Duyệt Vi thuận lợi thẳng tiến vào trận trung kết, cứ như vậy Lâm đại đã có hai người tiến vào trận chung kết năm trăm mét, Chử Hà đối với kết quả này cảm thấy rất hài lòng.

Lúc phân phối đường đua, Trương Duyệt Vi thành tích tốt nhất, được xếp ở giữa. Đường Tuyết là bị phán tiến vào nên phải xếp ở ngoại đạo, thế yếu lại càng thêm yếu. Thế yếu này ảnh hưởng trực tiếp tới thời điểm xuất phát, mặc dù cô xuất phát không có chậm so với người khác nhưng vẫn là thụt lại cuối cùng.

Ánh mắt Lê Ngữ Băng đuổi theo thân ảnh trên mặt băng kia, nói với Chử Hà," Không đến ba tháng luyện thành như vậy, có thể giao nộp."

"Đúng vậy." Chử Hà gật đầu nói," Có thể đi vào trận chung kết là ta rất hài lòng rồi."

Lê Ngữ Băng thoáng yên tâm.

Có điều Chử Hà vẫn có chút tiếc nuối, nói;" Em ấy kinh nghiệm vẫn còn quá ít."

Trượt tốc độ quăng ngăn muốn hơn người, chỉ có tốc độ vẫn không được, cần phải có kỹ xảo. Có thể nhìn ra được ba vòng đi qua Đường Tuyết cố gắng vượt, nhưng vẫn là không thành công.

Đến vòng thứ tư, Chử Hà đối với Đường Tuyết cũng không có yêu cầu hơn, trượt xong là được. Dù sao Trương Duyệt Vi trượt nếu không có bất ngờ gì xảy ra, quán quân vẫn là của bọn họ.

Nhưng Đường Tuyết lại đột nhiên bạo phát. Cô bỗng nhiên tăng tốc, tìm đúng thời cơ cắt vào bên trong đạo, chiếm cứ vị trí. Cô bộc phát quá nhanh, hai đối thủ bị cô vượt qua căn bản không kịp phòng bị, cũng chỉ là nhìn thấy một thân ảnh vụt qua, con mắt cũng không kịp chớp.

Mẹ nó! Đuổi!

Đuổi không có kịp...

Cứ như vậy, Đường Tuyết duy trì vị trí thứ ba trượt hết khoảng cách còn lại. Tại nửa vòng cuối cùng, cô định vượt qua nhưng không thành công.

Nhưng mà lần thứ nhất xuất chinh đã đạt được một khối huy chương đồng, cũng không có tệ lắm.

Nhận thưởng trên đài xong, Đường Tuyết cầm hoa trở lại khu nghỉ ngơi, nhìn thấy Lê Ngữ Băng đang dựa vào tường ôm cánh tay nhìn cô. Đường Tuyết liền nghĩ đến vừa rồi cậu cho mình cái ôm kia, ây, trong lòng có chút ấm.

Thế là cô đem bó hoa trong tay đưa cho cậu," Chiến lợi phẩm, tặng cậu."

Thời điểm Lê Ngữ Băng nhận hoa từ tay Đường Tuyết, ánh mắt một mực rơi trên mặt cô, bộ dáng muốn cười nhưng không cười, ánh mắt thanh tịnh óng ánh.

Đường Tuyết rất khó chịu, ánh mắt phiêu mờ.

Lê Ngữ Băng cầm hoa, đưa lên mũi ngửi ngửi. Cùng lúc đó tay phải

cậu đặt bên trong túi áo, trong lòng bàn tay cầm một khối hổ phách nguyên thạch, vuốt ve do dự. Cuối cùng lúc định móc ra, lại nhẹ buông tay, hổ phách rơi lại trong túi áo.

Hiện tại còn chưa phải thời điểm, không muốn dọa đến cô. Cậu nghĩ vậy.

Muốn thành công phải hàm lửa nhỏ chậm chậm.

Chương 54: Chuyện kể trước khi ngủ

Ngày thứ hai là so tài một ngàn mét, những ngày tập huấn này Đường Tuyết chỉ chú trọng tại năm trăm mét, cho nên khoảng cách dài hơn cũng là cả vấn đề, đã không kinh nghiệm lại không có thực lực. Đến trên sàn thi đấu thật sự, nửa đầu trận thì uy vũ hùng hổ, nửa trận sau liền mềm nhũn bất lực.

Cho nên cô cuối cùng dừng bước ở vòng tứ kết.

Trương Duyệt Vi thực lực cao hơn, trận chung kết một ngàn mét cũng cầm quán quân. Lĩnh thưởng xong, phỏng vấn xong liền chạy đi tìm Đường Tuyết, nói với Đường Tuyết một câu cô nhấn nhay rất lâu.

"Cậu không lấy được quán quân, có phải là nên học tiếng chó con kêu đi không?" Trương Duyệt Vi nói, nói xong lơ đãng nhìn sang Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng ngồi bên cạnh Đường Tuyết, nghe xong lời này, tinh thần tỉnh táo, nhướn mày nhìn Đường Tuyết.

Đường Tuyết một tay chống nạnh, tiêu sái phui đầu một chút, nói ra:" Cái này có cái gì khó. Gâu.."

Trương Duyệt Vi không nghĩ tới cô cứ như vậy mà làm thật, nhất thời kinh ngạc đến có chút ghen lời.

Đường Tuyết:" Gâu gâu, gâu gâu, gâu,..". Cô còn gâu theo tiết tấu

nữa, bàn chân nhẹ nhàng đập mặt đất, tự đánh nhịp cho mình.

Trương Duyệt Vi vốn là muốn tìm Đường Tuyết để trêu chọc, ai ngờ lại một lần nữa bị vô sỉ của Đường Tuyết đánh bại, mặt cô tối đen," Cậu đúng là bệnh tâm thần."

Lê Ngữ Băng ở một bên đột nhiên cười ra tiếng.

Trương Duyệt Vi nhìn về phía cậu.

Khóe miệng Lê Ngữ Băng cong lên một độ cong đẹp mắt, bờ môi khỏe khoắn màu ửng đỏ, trong mắt anh tuấn nhận nhạo ý cười, ánh mắt rơi trên đỉnh đầu Đường Tuyết.

"Cậu nói đúng." Lê Ngữ Băng nói:" Cậu ấy chính xác là bị thần kinh."

Mặt Trương Duyệt Vi lập tức đỏ lên, cúi đầu không nói chuyện, xoay người rời đi.

Gia hỏa này, mới vừa rồi còn như con gà trống kiêu ngạo, hiện tại lập tức biến thành Cao Hồng Lương khiêm tốn. Khiến cho Đường Tuyết một mặt khó hiểu, rướn cổ lên nhìn bóng lưng của cô, phát hiện phần gáy có chút đỏ đỏ.

"Có gì đó quái lạ." Đường Tuyết nói một mình.

Lê Ngữ Băng đưa tay hất lộn tóc bừa bãi trên trán cô, sau đó nói:" Cậu hù người ta chạy mất chứ sao."

Đường Tuyết nghiêng đầu tránh cậu, ôm đầu nguýt một cái," Đầu bản vương có thể tùy tiện sờ sao?"

"Cậu cũng có thể sờ tôi, chỉ cần cậu với tôi."

Đường Tuyết đầu đầy vạch đen," Cậu đây là đang bắt nạt người khác.."

Lê Ngữ Băng buông thõng ánh mắt mỉm cười, cậu nghĩ tới một chuyện, lại hỏi cô:" Khi nào thì về nhà?"

"Hai mươi tám tháng chạp."

"Đội trượt tốc độ cũng muộn như vậy sao?"

"Ừm.." Đường Tuyết nhẹ gật đầu," Tập huấn mùa đông, tự nguyện tham gia. Tất cả đội viên đều báo danh...cậu thì sao?"

"Tôi cũng không khác biệt lắm, đội bóng muốn tôi huấn luyện, năm sau còn có trận đấu." Lê Ngữ Băng nói, cậu là muốn cùng Đường Tuyết đặt số tàu về nhà.

Lúc chiều, Đường Tuyết tại phòng thay đồ gặp được Trương Duyệt Vi. Trương Duyệt Vi vừa thay quần áo xong, lúc này kẹp bình nước khoáng dưới tay, một tay đem nắp bình vặn xuống, trông đặc biệt uy vũ bá khí.

Đường Tuyết nghĩ đến Trương Duyệt Vi hai ngày nay khác thường, đi tới gọi cô," Tiểu Trương Tử."

Trương Duyệt Vi tức giận nói," Có chuyện gì?"

Ánh mắt Đường Tuyết dò xét cô nửa ngày, đột nhiên hỏi," Có phải cậu thầm mến tôi không đấy?"

Trương Duyệt Vi xem chút ném chai nước vào người Đường Tuyết.

"Đồ tâm thần." Trương Duyệt Vi nói.

Đường Tuyết cảm giác Trương Duyệt Vi thật sự là một cô nhóc đáng thương, mắng chửi người cũng không biết, đếm tới đếm lui cũng chỉ có mấy câu đó.

Trương Duyệt Vi không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt có chút chột dạ, cầm theo chai nước khoáng vội vàng rời đi. Đường Tuyết đứng tại chỗ, hướng theo bóng lưng của cô nói ra, "Tôi thế nhưng là thẳng đó, thẳng tắp, thẳng tắp."

Trong hành lang truyền đến tiếng Trương Duyệt Vi gầm thét, "Cậu đi chết đi."

Đường Tuyết nhún vai, thay đồ xong ngồi trên ghế nhìn điện thoại, nhìn thấy một tin nhắn mới.

Dụ Ngôn: Chúc mừng.

Đường Tuyết: Cảm ơn, tôi còn chưa kịp chúc mừng cậu. Lần thi đấu này thành tích rất tốt.... Cậu khi nào thì trở về?

Dụ Ngôn: Tôi sẽ tiến vào đội tuyển quốc gia, tạm thời không trở về.

Đường Tuyết: Ừm, chúc mừng cậu.

...

Giữa hai người tựa như có một bức tường ngăn cách, nói chuyện đều thận trọng, khách sáo cùng khắc chế, cái này khiến cho Đường Tuyết có chút không thích ứng. Đường Tuyết cảm di động, yếu ớt

thờ dài.

Lại một người rời đi rồi..

Đường Tuyết đột nhiên nghĩ tới Lê Ngữ Băng. Còn cái tên Lê Ngữ Băng kia thì sao? Đi tới đi lui vẫn đều quay trở về..

Ách..

Kết thúc đăng liệt cốc, Đường Tuyết nhanh chóng trở lại với trạng thái tập huấn ban đầu. Đại bộ phận học sinh đã nghỉ đông, toàn bộ trường học đều vắng ngắt, ban đêm đi ra ngoài đặc biệt có một cảm giác như đang trong phim kinh dị.

Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan cũng đã về nhà hết. Dụ Ngôn cũng không có ở đây, Đường Tuyết liền cảm thấy cô đơn tịch mịch. Nhất là ban đêm một mình tại ký túc xá, chỉ cần có vật gì đó sát cạnh hay bên ngoài có chút vang động liền dọa đến phát khiếp.

Buổi tối ngày đầu tiên, Đường Tuyết không dám tắt đèn, nằm trên giường đến mười một giờ. Cuối cùng không ngủ được, lục danh bạ tìm xem có người nào gan to để cùng cô nói chuyện.

Liêu Chấn Vũ sợ quỷ, Hạ Mộng Hoan cũng sợ quỷ, ba mẹ...tốt hơn là đừng để họ lo lắng.

Lật tới lật lui, người thích hợp nhất lại là Lê Ngữ Băng.

Đường Tuyết rất xoắn xuýt, phân vân giữa "Giữ mạng" và "Sĩ diện", cuối cùng chọn "Giữ mạng" nhấn số gọi cho cậu.

"Alo?"

"Ừm, Lê Ngữ Băng..."

"Tôi đây. Sao vậy?"

"Khụ." Đường Tuyết có chút ngại ngùng, nhỏ giọng nói, "Tôi cảm thấy dương khí của cậu rất nặng, phải không?"

Lê Ngữ Băng:" Ý đó là cậu muốn_____ thái dương bổ âm?"

"Hả? Khụ khụ khụ.." Đường Tuyết một trận xấu hổ, "Tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút."

Lê Ngữ Băng đột nhiên cười, tiếng cười trầm thấp êm tai, thông qua điện thoại truyền đến lỗ tai cô, trong phòng rất yên tĩnh chỉ còn lại tiếng cười của cậu.

Lê Ngữ Băng nghĩ đến bọn họ khi còn bé, lúc ấy các bạn học trong lớp thảo luận về một bộ phim kinh dị được lưu hành, Đường Tuyết nói mình cũng đã xem. Kết quả mọi người vừa nhắc đến mấy cái ma quỷ kia, mặt cô lại cắt không còn giọt máu.

Ha ha, cái tên này vậy mà lại sợ quỷ...

Đường Tuyết cảm giác trong tiếng cười của Lê Ngữ Băng đã bị cậu nhìn thấu tâm sự, trên mặt liền dâng lên một cổ khô nóng. Cô lờ lững kéo chăn, lừa mình dối người, đem chính mình bọc kín lại.

Lê Ngữ Băng cười đủ rồi, cũng không có vạch trần cô, chỉ nhẹ hỏi:"Hôm nay huấn luyện thế nào?"

"Ừm, cũng được. Mấy ngày nay chủ yếu là luyện trượt, học được rất

nhieu kỹ xảo, còn không có tiêu hóa hết." Cô hỏi báo đâu ra đấy xong lại kể sang chuyện khác, nói về chuyện Trương Duyệt Vi, còn lời thề sắt son hoài nghi Trương Duyệt Vi thăm mến mình.

Lê Ngữ Băng cảm giác thế giới này thật tàn nhẫn, đến cả một cô gái cũng muốn cùng cậu cướp người.

Đường Tuyết nói xong tình huống của mình, lại hỏi hôm nay Lê Ngữ Băng trôi qua thế nào. Sự chú ý của Lê Ngữ Băng đã bị Trương Duyệt Vi kia mang đi, lúc này đang thất thần, không có nghe thấy lời cô hỏi. Đường Tuyết cảm giác Lê Ngữ Băng tựa như không muốn cùng mình nói chuyện tiếp, " Nếu cậu mệt rồi thì đi ngủ đi."

Lê Ngữ Băng nói, " Hay là tôi kể chuyện cho cậu."

Lê Ngữ Băng mở máy tính, tìm tòi chuyện kể trước khi ngủ, tùy ý chọn một quyển, nhìn vào đọc cho cô.

Đó là một câu chuyện cổ tích, nhân vật chính là heo con cùng ếch xanh nhỏ, thích hợp cho nhìn đồng từ ba đến sáu tuổi. Đường Tuyết nghe một hồi, bất mãn nói: " Lê Ngữ Băng, cậu coi tôi là thiếu năng sao?"

Lê Ngữ Băng mỉm cười, " Đừng ngắt lời."

Được rồi, thiếu năng thì kệ thiếu năng đi.

Lê Ngữ Băng liền kể tiếp câu chuyện của heo con và ếch xanh nhỏ. Thanh âm của cậu trầm thấp mà chậm chạp, tinh tế tỉ mỉ ôn như tựa như hòa tan lại với màn đêm. Đường Tuyết nghe vào trong tai, thân thể theo thời gian mà có chút buông lỏng, cảm giác thanh âm kia ngày càng xa xôi, xa xôi...

Một khắc cuối cùng trước khi ngủ, trong đầu cô chỉ còn lại một suy nghĩ: Thanh âm của cậu ta thật là dễ nghe..

Chương 55: Cẩn cậu

Từ đó về sau, tận đến khi huấn luyện kết thúc, mỗi lúc trời tối Đường Tuyết lại mặt dày gọi điện thoại cho Lê Ngữ Băng. Lê Ngữ Băng đột nhiên biến dịu dàng, không có cười nhạo cô, trái lại còn kể chuyện cho cô nghe.

Đường Tuyết ngược lại chưa thích ứng được, ban ngày nói với Trương Duyệt Vi:" Sao Lê Ngữ Băng cậu ta lại nghe lời như vậy được nhỉ?"

"Làm sao tôi biết."

"Có phải cậu ta cũng thầm mến tôi không?" Đường Tuyết nói xong tự dọa mình đến thân thể lắc một cái, lập tức lắc đầu:" Không, không, không. Chắc chắn không thể nào."

Cô cảm thấy mình khả năng là quá miễn cảm. Lúc là Trương Duyệt Vi, lúc là Lê Ngữ Băng, không phân tuổi tác, không phân giới tính, cả thế giới đều thầm mến cô sao? Giống như là có chút tự luyện...

Đường Tuyết quyết định dùng mời khách ăn cơm để bày tỏ hảo ý với Lê Ngữ Băng những ngày qua, Lê Ngữ Băng vui sướng tiếp nhận. Cái tên này lượng cơm ăn đặc biệt lớn, một khắc cuối cùng trước khi về đến nhà, Đường Tuyết bị cậu triệt để ăn đến phát nghèo.

Cô bây giờ đến mua một túi cơm hộp trên tàu cao tốc cũng không có, liền mang theo mấy thùng mì tôm, Lê Ngữ Băng đếm, tổng cộng bốn thùng.

Lần đầu tiên Lê Ngữ Bạng nhìn thấy có người đi đường xa vạm dậm đem mì tôm cống về nhà, hỏi cô:" Làm cái gì vậy?"

"Ăn trên xe."

"Bốn thùng?"

"Cả cậu nữa." Cô còn cầm theo một cây lạp xưởng vị bắp," Đến lúc đó có thể cho cậu cắn một cái." Cô nói với Lê Ngữ Bạng.

Lê Ngữ Bạng không biết nên khóc hay nên cười, lắc đầu nói:" Tôi không muốn cắn cái này."

"Vậy cậu muốn cắn cái gì?"

Cậu nghiêng mặt đi không nói lời nào, khoe miệng uốn lên, ánh mắt rơi vào nơi xa, cũng không nói chuyện.

Người trẻ tuổi đẹp trai anh tuấn, dáng tươi cười ôn nhu thanh tịnh, đứng trong đám người như nước chảy. Nam nữ già trẻ đi ngang qua đều hướng về phía cậu mà nhìn ngắm.

Đường Tuyết nói:" Tôi biết cậu muốn cắn cái gì."

"Hử?" Lê Ngữ Bạng thu tầm mắt lại, cúi đầu nhìn cô.

Đường Tuyết nhìn cậu nháy mắt," Chờ lúc về tôi mua cho cậu cái chó cắn keo."

Lê Ngữ Bạng không còn gì để nói, đưa tay xấn tay áo," Cậu tới đây cho tôi."

Đường Tuyết làm sao có thể đứng im, quay người chạy vòng quanh

rương hành lý. Động tác Lê Ngữ Băng nhanh hơn cô, chân còn rất dài, chỉ một bước đã bước tới chắn trước mặt cô. Không chờ cô đổi phương hướng chạy đi, cậu đưa tay nắm lấy bả vai cô, dễ dàng đem cô kéo tới.

Cánh tay Lê Ngữ Băng vòng quanh cổ Đường Tuyết, một cánh tay còn lại kéo cô hướng vào trong lồng ngực mình, tiếng cười có chút tà ác, "Chạy hả? Sao không chạy nữa đi?"

"Đừng đừng đừng, đừng như vậy, có gì từ từ nói." Đường Tuyết co được dẫn được, lôi kéo cánh tay của Lê Ngữ Băng muốn thoát ly khỏi khống chế của cậu. Hai người cách rất gần, vai của cô chống đỡ trước ngực của cậu. Lúc cậu hô hấp lồng ngực đập chùng, từng nhịp từng nhịp chuẩn xác truyền đến bên trên thân thể cô. Cái này khiến cho cô có một loại khó chịu không nói ra được, cùng với ngượng ngùng.

Lê Ngữ Băng đưa tay búng vào vành tai Đường Tuyết một cái, cô bị đau khẽ run rẩy thân thể. Cậu cảm thụ được thân thể thiếu nữ trong ngực rung động, trong lòng có một loại cảm giác dị dạng, giống như là có chút thỏa mãn, lại mơ hồ khát vọng nhiều thứ hơn. Trong đại não lại hiện ra một chút đoạn ngắn trong mộng cảnh kia, phá thành mảnh nhỏ lại hương diễm mười phần, khiến cho cậu hô hấp bất ổn, lồng ngực đập chùng liền trở nên kịch liệt.

Đường Tuyết còn đang ra sức giãy dụa, Lê Ngữ Băng đột nhiên thả tay, buông cô ra.

Cô xoa vành tai, "Bụng dạ hẹp hòi."

Lê Ngữ Băng quay người không nhìn cô, kéo rương hành lý đi tới cửa xét vé.

Đường Tuyết một trận khó hiểu, kéo rương hành lý của mình lên, đi theo.

...

Thời điểm lên xe là Đường Tuyết lên xe trước, trên xe đều là hành lý của mọi người, cô kéo hành lý đi tìm chỗ ngồi của mình, muốn đem hành lý phóng tới bên trên giá kệ. Lúc rương hành lý hai mươi sáu tấn được cô nâng lên, hành khách xung quanh đều kính nể mà nhìn cô.

Đường Tuyết trong lòng rất là khổ, trong này chứa rất nhiều thứ, lúc này quá khinh thường, đi được nửa đường liền cảm giác nó lung lay sắp đổ. Thế nhưng tất cả mọi người lại kính ngưỡng cô như thế, khiến cô không có cách nào mà buông xuống.

Đôi cánh tay ở đâu đột nhiên xuất hiện, vững vàng bắt lấy rương hành lý.

Đường Tuyết liền phát giác Lê Ngữ Bằng đứng ở phía sau lưng cô, cánh tay của cậu từ hai bên bắt lấy rương hành lý, cứ như vậy cả người cô giống như bị cậu vây quanh từ phía sau. Hơn nữa, động tác của Lê Ngữ Bằng cũng giống như cô, một tay vịn lấy phần đuôi, một tay nắm lấy chỗ để tay. Để tay nhỏ như vậy, không chừa lại cho cậu chút không gian nào, cho nên cậu hé mở bàn tay trên tay cô.

Cái này vừa rồi không có giống nhau, vừa rồi cô tựa như con chim cú bị cậu bóp lấy, mà bây giờ bọn họ chặt chẽ dính vào cùng nhau, cô thậm chí có thể cảm giác được phương hướng cậu hô hấp. Đường Tuyết nhẹ nhàng chuyển động cổ, đầu liền đụng vào cái cằm của cậu.

"Đừng nhúc nhích." Cậu thấp giọng nói.

Đường Tuyết khó có khi nghe lời như thế, không có cử động thật.

Lê Ngữ Băng vịn lấy rương hành lý đưa lên kệ, Đường Tuyết cũng dùng sức đi theo. Kỳ thật, cô căn bản cô không cần dùng sức, còn tựa như không cảm giác được trọng lượng bên trong. Hiện tại cô cảm thụ rõ ràng nhất là bàn tay chồng lên mu bàn tay phải của cô, bàn tay của cậu rộng lớn lửa nóng khô ráo bao vây lấy cô.

Lúc Lê Ngữ Băng thành công đưa rương hành lý phóng tới kệ giá, tay của cậu nâng lên một góc độ, Đường Tuyết so với cậu thấp hơn hai mươi phân, nghiêng đầu một chút, trong mắt tất cả đều là cánh tay của cậu. Cảm giác đó giống như là bị vây quanh bởi lồng sắt hình người. Trong đời cô chưa có khắc nào giống như bây giờ, thật sự cảm nhận được khác biệt của nam sinh và nữ sinh, cả về thân hình và thể trạng.

Đồng thời cô cũng hiểu được, rốt cục vì sao những tiểu nữ sinh kia vì cái gì lại thích nam sinh cao lớn.

Lê Ngữ Băng đột nhiên thu tay lại, cúi đầu nhìn cô một cái," Phát gốc cái gì?"

"Không có gì." Đường Tuyết tranh thủ thời gian ngồi xuống chỗ của mình.

Lê Ngữ Băng cất kỹ hành lý, ngồi xuống bên cạnh cô.

...

Lát sau tàu bắt đầu chạy, Đường Tuyết vịn cằm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trông giống như một tiểu nữ sinh vắng vẻ.

Lê Ngữ Băng nhìn sợi tóc đen bóng mềm mại của cô, hỏi:" Đang suy nghĩ gì đấy?"

Đường Tuyết liền xoay mặt qua nhìn cậu, nháy nháy mắt," Tôi đang suy nghĩ..."

Đang nghĩ, nếu như lúc ấy chúng ta cùng nhau lên trung học và cao trung, kết quả sẽ như thế nào?

Lê Ngữ Băng đợi một hồi, không đợi được đoạn sau, nhin không được hỏi cô," Đến cùng là nghĩ gì?"

Nhưng Đường Tuyết lại không nói gì, lật ra gối đầu cùng bịt mắt, sửa sang lại hướng ghế, dựa nghiêng vào, đi ngủ.

Lê Ngữ Băng ở một bên an tĩnh nhìn cô.

Một lát sau, Đường Tuyết kéo bịt mắt xuống," Ngủ không được, muốn nghe nhạc. Cậu có tai nghe không?"

Lê Ngữ Băng nhìn cô loay hoay, cũng không thấy phiền, tìm tai nghe của mình đưa cho cô.

"Cám ơn." Đường Tuyết cắm tai nghe xong, đem một cái nút bịt nhét vào trong tai của mình, thấy Lê Ngữ Băng đang nhìn mình, liền đem một cái nút bịt khác về phía cậu," Cậu nghe không?"

Lê Ngữ Băng tiếp nhận nút bịt tai, bỏ vào trong lỗ tai của chính mình.

Đường Tuyết chuẩn bị xong, lại tiếp tục đi ngủ.

Ca khúc thứ nhất là bài song ca nam nữ nhẹ nhàng ngọt ngào tên "Yêu em, thời tiết đẹp."

Lê Ngữ Bạng đưa mắt nhìn qua cửa sổ. Hôm nay trời đầy mây, dãy núi chập chùng nơi xa, mây mộ buông xuống, không biết sẽ có tuyết rơi hay không.

Thời điểm tâm tình người ra tốt, bất kể thời tiết thế nào_____ dầu u ám mây đen giăng đầy, đều xem như thời tiết rất tốt.

Nhìn phong cảnh một lát, đôi mắt Lê Ngữ Bạng có chút mỏi, cậu thu tầm mắt lại, nhìn về phía Đường Tuyết bên cạnh.

Cô nghiêng mặt, hô hấp đều đều, xem ra là đã ngủ.

Lê Ngữ Bạng trêu chọc tóc cắt ngang trán một chút, cô không có phản ứng.

Lại chọc chọc khuôn mặt của cô, vẫn không có phản ứng.

Lê Ngữ Bạng liền trượt một đường dọc theo cánh tay của cô, cuối cùng nắm chặt lấy.

Cậu đem tay của cô bắt được trong lòng bàn tay của mình, lật qua lật lại chơi đùa. Xoa xoa trong lòng bàn tay, xoa bóp ngón tay. Tay của con gái thật là khác, tinh tế xinh đẹp, mềm mại đến không tưởng nổi, cậu cũng không dám dùng quá sức, sợ bóp hỏng.

Chơi một hồi, Lê Ngữ Bạng đột nhiên cúi đầu, đem tay của cô đưa đến bên miệng, bờ môi khẽ mở, bắt được ngón trỏ của cô, nhẹ nhàng cắn một cái.

Chương 56: Giang hồ Hiểm ác

Đường Tuyết một giấc ngủ này thật sự trầm. Cô từ khi khôi phục huấn luyện, chất lượng giấc ngủ cũng tốt hơn.

Lúc tỉnh lại là Lê Ngữ Băng gọi cô dậy ăn cơm.

Đường Tuyết lấy xuống bị mắt, nhìn thấy trên bàn nhỏ trước mặt bày biện một phần cơm hộp xa hoa, có thịt bò khoai tây, rau xanh xào tôm bóc vỏ, còn có chút đồ ăn chay.

Cô sờ lên bụng, đúng là rất đói.

Lê Ngữ Băng đưa cho cô một phần chân đóng gói ăn chín. Đường Tuyết nhận lấy xem xét, là móng heo kho.

"Cám ơn." Đường Tuyết xé mở đóng gói, cắn một miếng, mùi vị không tệ. Dạ dày trống rỗng được đồ ăn lấp đầy liền thấy tốt hơn, cô có chút cao hứng. Nhìn thấy trước mặt Lê Ngữ Băng chỉ có cơm hộp không có móng heo," Sao cậu không ăn?"

"Tôi nếm qua rồi." Lê Ngữ Băng nói, mặt nghiêng đi cũng không nhìn cô.

Đường Tuyết ở một bên, chỉ thấy cái cằm ưu nhã cùng khóe miệng cậu khế cong.

Đường Tuyết một trận khó hiểu, bệnh tâm thần sao? Ăn móng heo mà thôi, có cần phải cười dâm đãng như vậy không.

"Lê Ngữ Bạng, có phải cậu chưa từng ăn mấy món này không?" Đường Tuyết hỏi. Cô cảm giác khả năng rất cao, yêu cầu thực đơn đối với vận động viên tương đối hà khắc. Nhất là với động viên ưu tú này.

"Không phải." Lê Ngữ Bạng phủ nhận.

Đường Tuyết vẫn còn đang đắm chìm bên trong suy nghĩ của mình, "Lúc về tôi mời cậu. Móng trâu gân, tai lợn, còn có cổ vịt, chân vịt, lưỡi vịt_____" Cô bày ra những món ăn thuộc như lòng bàn tay mà mình cho là nhân gian mỹ vị.

Lê Ngữ Bạng ngắt lời cô, "Lưỡi vịt???"

"Đúng vậy, khẳng định là cậu chưa ăn qua."

"Đầu lưỡi?"

"Đúng, tôi mời cậu."

Lê Ngữ Bạng cúi đầu cầm lên đôi đũa, "Được." Ngữ khí chậm rì rì, có chút sâu xa khó đoán.

Đường Tuyết cảm thấy cậu ta có chút không bình thường.

Nhưng mà, Lê Ngữ Bạng lúc bình thường cũng rất hiếm có, không bình thường mới là bản tính của cậu ta. Nghĩ như vậy, Đường Tuyết lại bình thường trở lại.

Xe của bọn họ là hơn một giờ chiều đến trạm. Hôm nay tới đón Đường Tuyết không ai khác lại là Liêu Chấn Vũ.

Bạn học cũ của Đường hiệu trưởng bị bệnh, ông sang tỉnh ngoài thăm hỏi mấy ngày, ngày mai mới có thể quay trở về. Cuối năm nên bệnh viện của mẹ Đường đặc biệt bận bịu, trong khoảng thời gian này trẻ nhỏ thường bị mắc bệnh về đường hô hấp, còn có những đứa trẻ nghịch ngợm bởi vì gây chuyện thị phi mà bị thương, nào là vụng trộm đốt pháo, trêu chọc chó hoang...đủ các loại nguyên nhân.

Cho nên cũng chỉ có Liêu Chấn Vũ tới đón.

Thực tế Liêu Chấn Vũ cũng không cần thiết phải tới, có điều cậu ở nhà đợi đến mốc meo, thật sự là không có gì để làm, thế là ra tìm lão đại chơi đùa.

Lê Ngữ Băng rất cao, trong đám người rất dễ chú ý, hai người bọn họ vừa bước ra, Liêu Chấn Vũ liền nhận ra ngay.

"Lão đại, nơi này." Liêu Chấn Vũ giơ tay hướng về phía họ vẫy vẫy.

Ba người tụ họp xong, Đường Tuyết liền muốn cùng Lê Ngữ Băng đường ai nấy đi, hỏi cậu:" Cậu đi như thế nào?"

Ánh mắt Lê Ngữ Băng lướt qua trên thân Liêu Chấn Vũ, góc độ đó nhìn xuống, không giận tự uy, khiến cho Liêu Chấn Vũ áp lực rất lớn, cùng lúc đó còn có chút xiu ỳy khuất cùng khó hiểu.

Lê Ngữ Băng nói," Ba mẹ tôi cũng không có nhà. Các cậu dự định làm gì?"

Đường Tuyết cũng không biết làm cái gì, nghĩ nghĩ rồi nói," Tôi về nhà trước, đem đồ vật để xuống đi."

Lê Ngữ Băng như vậy, Đường Tuyết cũng không muốn nhìn một

người cô độc một mình quay trở về nên mời cậu cùng đi chung taxi.

Trên xe ba người thương lượng một chút, Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng đều đã thấm mệt, thế là quyết định tới một phòng trà mới mở cạnh khu nhà Đường Tuyết đầu địa chủ (*), khỏe mạnh nhàn nhã lại ích nào.

(*): đánh bài

Lúc xuống xe, không trung dưới mặt đất tự nhiên bỗng bình lên đám tuyết nhỏ, bông tuyết lớn, rơi vào người lập tức tan ra. Đường Tuyết đứng ở bên ngoài xe nhìn Lê Ngữ Băng tính tiền, cô đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Hiện tại tài sản của cô lưu động, trước mắt chỉ còn lại ba khối nhân dân tệ, đây là giữ lại để hôm nay đi tàu điện ngầm...

Cầm ba khối tiền này tới phòng trà tìm thú vui, sợ là sẽ trở thành truyền thuyết.

Đường Tuyết là tên sĩ diện chết người, hiện tại Lê Ngữ Băng cùng Liêu Chấn Vũ đang trong địa bàn của mình, vẫn nên là cô mời khách. Lúc này như vậy, mặt ngoài vẫn tỏ vẻ oai hùng, trầm tư một chút lại nói: "Dù sao nhà tôi không có ai ở nhà, hay là vào nhà tôi đi."

Thế là trận địa cứ như vậy bị dời đi.

...

Đây là lần đầu tiên Lê Ngữ Băng vào nhà Đường Tuyết. Có ba phòng lớn, cách cục ngay ngắn, phòng khách rất rộng rãi, trang hoàng phong cách sạch sẽ, hào phóng ấm áp. Xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy ban công. Nơi đó bày biện không ít hoa cỏ, chính giữa đặt

ghế nằm và bàn trà.

Đường Tuyết làm chút đồ ăn vặt cùng hoa quả bung lên. Cô để Lê Ngữ Băng cùng Liêu Chấn Vũ ngồi trên ghế salon, chính mình thì ngồi trên thảm đối diện bàn trà, ngồi đó xĩa bài.

Đánh bài chính là phải cược ít đồ, nếu không sẽ không còn thú vị. Đường Tuyết hiện tại là kẻ nghèo hèn, cược tiền chắc chắn là không được. Cô suy nghĩ một chút, đứng dậy chạy vào phòng lấy ra một cây bút kẻ mắt.

"Người thắng sẽ vẽ lên mặt người thua một vật, thua một lần vẽ một lần."

Phương thức quyết định ván địa chủ đầu tiên là rút bài, Đường Tuyết rút được địa chủ. Liêu Chấn Vũ ở trường học đã nghe qua tin đồn, nói Lê Ngữ Băng trí thông minh rất cao. Cho nên cùng một đội với Lê Ngữ Băng, ván này ổn một nửa.

Sự thật chứng minh cậu thật sự là quá ngây thơ rồi. Lê Ngữ Băng tay nắm một lá bài tốt lại nhắm mắt đánh loạn, quả thực không chịu nổi một kích, Liêu Chấn Vũ nghi ngờ cậu ta là cố tình làm vậy.

Bởi vì bị liên lụy, Liêu Chấn Vũ cứ như vậy đem thắng lợi dâng hai tay lên nhường lại.

Đường Tuyết cầm bút kẻ mắt, cười gian đứng người lên," Hắc, hắc, hắc...ai tới trước?"

Liêu Chấn Vũ nhìn Lê Ngữ Băng oán giận nói," Cậu có thể chơi được không vậy?"

"Được." Ngữ khí Lê Ngữ Băng không thể nghi ngờ. Siêu tự tin.

Đường Tuyết đi đến bên cạnh Lê Ngữ Băng, quỳ một gối xuống bên cạnh ghế salon, cười hì hì nói " Nhắm mắt lại."

Lê Ngữ Băng nghe lời nhắm mắt lại, bộ dáng có chút dịu dàng ngoan ngoãn.

Đường Tuyết cầm bút kẻ mắt lên, ngòi bút màu đen chậm rãi tiếp cận mí mắt cậu, thấy cậu muốn động liền vội vàng ngăn lại," Đừng nhúc nhích." Nhịn không được đưa tay đè lại mặt cậu.

Lê Ngữ Băng cảm thụ được đầu ngón tay mềm mại ấm áp kia trên gương mặt mình, trái tim không chịu được có chút rung động, có khẩn trương cùng vui sướng.

Cậu tận lực hô hấp chậm lại, dáng vẻ giả bộ như rất bình thường.

Thế nhưng lông mi lại không khống chế mà run rẩy dữ dội. Lông mi dài thật rậm đỏ ào ào run rẩy, giống như tiểu hồ điệp run lấy bầy trong gió lạnh thấu xương, có một loại mỹ cảm yếu ớt.

Đường Tuyết chỉ coi lông mi run run của cậu là phản ứng bình thường khi bị dị vật đụng chạm, an ủi cậu:" Kẻ mắt thôi mà, không cần khẩn trương."

Liêu Chấn Vũ thờ ơ lạnh nhạt, cảm giác biểu lộ kia của Lê Ngữ Băng, ha ha, cái đó không phải là khẩn trương, là hưởng thụ thì có.

Đường Tuyết vẽ lên một đường kẻ mắt trên mí mắt Lê Ngữ Băng, lúc rời đi, ánh mắt trong lúc lơ đãng quét lên bờ môi cậu. Đây là lần đầu tiên cô ở khoảng cách gần với môi cậu như vậy, cảm giác môi của cậu thật là dễ nhìn. Vừa đúng độ sung mãn, vành môi rõ ràng nhu hòa, sắc môi tự nhiên như phấn hoa anh đào, khỏe mạnh trơn bóng

giống như thạch mật đào.

Rất muốn sờ sờ nha.

Đường Tuyết ý thức được ý nghĩ này của mình rất nguy hiểm, có chút xấu hổ vội vàng buông cậu ra, ngoắc ngoắc Liêu Chấn Vũ," Cậu, tới đây."

Lê Ngữ Băng ngồi ở giữa hai bọn họ, lúc này thấy Liêu Chấn Vũ định di chuyển, liền giật lấy cây bút trong tay Đường Tuyết," Tôi giúp cậu vẽ, vẽ ở đâu?"

"Ách, cũng kẻ mí mắt đi."

Lê Ngữ Băng làm theo ý nguyên. Vẽ xong, ván thứ hai bắt đầu.

Ván thứ hai, Đường Tuyết cảm giác bài của mình không tốt, không có gọi địa chủ, đến phiên của Liêu Chấn Vũ. Liêu Chấn Vũ hạ quyết tâm không cùng đội với Lê Ngữ Băng, thế là sáng khoái lên làm địa chủ.

"Lão đại, tôi rất đồng tình với cậu." Liêu Chấn Vũ vui sướng nhìn người gặp họa, hả hê nói.

Rất nhanh Liêu Chấn Vũ phát hiện mình thật sự là quá ngây thơ rồi, người nên đồng tình là chính mình mới đúng.

Lê Ngữ Băng gia hỏa này đột nhiên trí thông minh bùng phát, cùng Đường Tuyết phối hợp ăn ý, giết cậu đến không còn một mảnh giáp

Liêu Chấn Vũ:@_@

Cậu rốt cục đã biết cái gì gọi là giang hồ hiểm ác, cái gì gọi là không

bằng cầm thú.

Chương 57: Trại nuôi heo

Buổi trưa ba người chơi một chút, Đường Tuyết chỉ thua hai ván, đều là Lê Ngữ Băng nơi đó chủ thời thua. Trên mặt của cô bị Lê Ngữ Băng vẽ lên hai chòm râu nhỏ.

Lê Ngữ Băng thì bị cô phác họa ra kẻ mắt tinh xảo. Cô tô lại thật nhiều lần, phần đuôi mắt kéo dài, hất lên. Lê Ngữ Băng nguyên bản anh tuấn, thêm con mắt được tân trang khiến cho cậu quyến rũ động lòng người.

Cậu nhẹ nhàng nháy nháy mắt, sau đó chậm rãi nhìn Đường Tuyết một chút.

Hồn xiêu phách lạc, khuynh quốc khuynh thành.

Đất mẹ ơ _____

Đường Tuyết khoa trương lấy tay che lấy ngực," Chắc, chắc, chắc, thật sự là yêu nghiệt.

Liêu Chấn Vũ cười hì hì lại gần, dáng vẻ khẩn cầu khích lệ," Lão đại, tôi thì sao?"

"Cậu là yêu quái."

"Q_Q"

Liêu Chấn Vũ lấy gương soi mình, tinh thần chán nản.

Kỳ thật, chuyện này cũng không khó đoán ra. Phải biết rằng trên mặt cậu nhiều đường kẻ thẳng như vậy, đại bộ phận đều là Lê Ngữ Băng vẽ lên, ngay từ đầu Lê Ngữ Băng đã giúp Đường Tuyết kẻ mắt cho Liêu Chấn Vũ. Vấn đề ở chỗ Lê Ngữ Băng là một thẳng nam, chắc chắn kẻ mắt mẹ nó cũng là đường thẳng, một đường lại một đường, giống như hàng cò khô dính trên mí mắt. Phong cách vẽ này khiến cho Liêu Chấn Vũ nhớ tới hồi còn bé lúc vẽ ông mặt trời, đều là dùng đường thẳng để vẽ ánh sáng.

Liêu Chấn Vũ bị đá kích, trầm mặc không nói.

Đường Tuyết nói, "Thẳng bại là chuyện thường tình, tôi mời các cậu ăn cơm."

Liêu Chấn Vũ tinh thần cũng tốt lên, "Hả? Lão đại muốn mời chúng tôi ăn cái gì?"

Đường Tuyết, "Vậy phải xem trong tủ lạnh có gì."

Liêu Chấn Vũ yên lặng ôm si tâm vọng tưởng "Ăn hải sản tự phục vụ" nuốt trở về.

Đường Tuyết vào phòng bếp nhìn một chút, đồ trong tủ lạnh đúng là không ít.

Liêu Chấn Vũ ở sau lưng Đường Tuyết, nhìn cô mở cửa tủ ra kiểm kê đồ vật, bộ dáng trông rất chuyên nghiệp.

Lê Ngữ Băng ôm cánh tay tựa ở cửa phòng bếp, dùng một loại tư thái giám thị nhìn bọn họ. Cậu thân cao, phối hợp gò má trắng nõn cùng kẻ mắt yêu nghiệt, tư thái liếc mắt nhìn xuống như vậy rất có khí chất của một nữ vương bá khí.

Đường Tuyết cầm khoai tây trong tay, quét Lê Ngũ Băng một chút, nói: "Lê Ngũ Băng, cậu bây giờ trông rất giống Đông Phương Bất Bại nha."

Lê Ngũ Băng nghĩ đến trên thân Đông Phương Bất Bại thiếu cái vật kia, mặt đen lại.

Liêu Chấn Vũ hỏi Đường Tuyết, "Lão đại, cậu biết nấu cơm sao?"

"Nói đùa." Đường Tuyết chỉ tăng giữa đồ tươi thức ăn tràn đầy, "Đồ trong tủ lạnh này đều là tôi làm."

"Lợi hại như vậy sao?" Liêu Chấn Vũ nổi lòng tôn kính.

"Đó là đương nhiên. Đi, đem nồi lẩu thất bảo linh lung lên đây."

Lê Ngũ Băng ôm cánh tay nhìn hai tên nhi đồng thiếu năng bọn họ, nhẹ nhàng giật giật một chút khóe miệng, mặc dù rất khinh bỉ nhưng vẫn nhin không được mà cười khế.

...

Nguyên liệu cùng gia vị của nồi lẩu đều là có sẵn, ngoài rau quả ở tầng giữ tươi, Đường Tuyết còn tìm được trên tầng đông lạnh cá viên, thịt bò hoàn, thịt dê phiến cùng tôm biển đông lạnh. Ba người đem thức ăn làm qua, vây quanh ở cạnh bàn.

Lượng cơm ba người ăn đúng là rất lớn, trong hơi nóng tung bừng một bên vớt một bên ăn, mắt thường cũng có thể thấy thức ăn trên bàn rất nhanh được giảm bớt. Liêu Chấn Vũ ăn ăn, ngẩng đầu nhìn khí thế ngút trời này, đột nhiên phốc phốc cười ra tiếng.

Đường Tuyết không hiểu, "Cậu cười cái gì?"

"Chính là tôi đột nhiên nhớ đến lúc tham quan trại nuôi heo thời tiểu học."

Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Bằng đều yên lặng nhìn cậu, không nói lời nào.

Liêu Chấn Vũ cũng cảm thấy chính mình liên tưởng cái này cũng không thỏa đáng, lúng túng ho một tiếng, lại tỏ vẻ thoải mái hỏi," Các cậu đã đi tham quan lần nào chưa?"

Lê Ngữ Bằng," Chúng tôi có tham quan trại nuôi gà."

"Vậy sao? Có vui không?"

"Cũng được, về sau lão đại của cậu có làm một chuyện rất là thú vị."

(*): vụ ấp trứng đấy ạ

Liêu Chấn Vũ hiếu kỳ nói," Chuyện gì?"

Lê Ngữ Bằng đang định mở miệng, Đường Tuyết vội vàng giơ đũa đánh cậu," Không cho cậu nói."

Cậu cười ha hả ngửa người về sau tránh cô. Đợi cô thu hồi đũa, ngồi thẳng thân thể làm bộ lại muốn mở miệng, kết quả cô tiếp tục nâng đũa đánh cậu.

Liêu Chấn Vũ sắp bị hiếu kỳ chết rồi," Đến cùng là chuyện gì vậy? Van cầu các người nói tôi nghe với."

Đáng tiếc, tâm nguyện nhỏ nhoi của Liêu Chấn Vũ cũng không được thỏa mãn. Lê Ngữ Bằng cuối cùng cũng khuất phục dưới dâm uy của

Đường Tuyết, không nói gì, chỉ là cười cười rồi đưa cho cô quả trứng gà.

Đường Tuyết đá cậu một cái dưới bàn.

Liêu Chấn Vũ thở dài, cúi đầu nhả cho Hạ Mộng Hoan một tin.

Liêu Chấn Vũ: Làm gì đấy?

Hạ Mộng Hoan: Ăn cơm, xem tivi, làm sao?

Liêu Chấn Vũ: Hiện tại tôi có chút cần cậu (kèm hình tang thương đốt thuốc.)

Hạ Mộng Hoan: Liêu Chấn Vũ, có phải cậu bị tóm vào đồn công an cần người vớt ra không? Nói đi, cậu dính vào vụ độc hại nào?

Liêu Chấn Vũ:..... Thì ra cậu nghĩ tôi như vậy.

Hạ Mộng Hoan: Vậy vì cái gì mà cậu cần tôi?

Liêu Chấn Vũ: Cậu biết không, lão đại bị một tên bịp bợm giang hồ để mắt tới.

Hạ Mộng Hoan: Là Lê Ngữ Băng sao?

Liêu Chấn Vũ: Bingo

Hạ Mộng Hoan: Ngao! Tôi còn mang hài tử của đại vương đây này.

Hạ Mộng Hoan: Tôi ngược lại muốn xem những yêu phi ngoài kia làm thế nào để mê hoặc đại vương.

Liêu Chấn Vũ:...

Hạ Mộng Hoan: Cậu giúp tôi phát sóng trực tiếp được không? Nhất định phải tỉ mỉ chân thực vào.

Liêu Chấn Vũ: Tôi...

Hạ Mộng Hoan gửi cho Liêu Chấn Vũ một bộ tiểu loli vô cùng dễ thương, Liêu Chấn Vũ thần xui quỷ khiến liền đáp ứng.

(cái này như kiểu icon ý)

...Nhất định là bởi vì chúng quá đáng yêu.

Chương 58: Một nụ hôn

Cơm nước xong xuôi, Lê Ngữ Băng cùng Liêu Chấn Vũ rất tự giác hỗ trợ, đem bộ đồ ăn để vào máy rửa bát.

Đường Tuyết rửa mấy quả táo, một bên ăn một bên chỉ huy bọn họ.

Liêu Chấn Vũ nói, " Lão đại, lát nữa cô chú trở về, nhìn thấy chúng ta đem đồ trong tủ lạnh ăn hết sạch, có thể sẽ nổi giận không?"

Đường Tuyết nhếch miệng, " Bọn họ hôm nay không về."

Lê Ngữ Băng nghe đến đó, gờ mi lên, nghĩ đến việc tên này sợ quý. Cậu ngược lại là rất nguyện ý ở lại dỗ cô đi ngủ, nhưng là sợ bị cô đánh đi ra.

Chờ vội vàng làm xong, Đường Tuyết ở phòng khách xem tivi, Lê Ngữ Băng ngồi bên cạnh cô, cầm lấy điều khiển từ xa.

Sau đó nhấn kênh, đến kênh tiết mục cờ vây thì dừng lại.

Đường Tuyết gặm táo, liếc mắt nhìn cậu, " Đứa trẻ ngốc, lại giả bộ thiên tài, cậu xem hiểu cờ vây sao?"

Lê Ngữ Băng dùng điều khiển từ xa chỉ vào tivi, bắt đầu giảng cờ cho cô.

Đường Tuyết cũng không xác định được cậu nói có đúng hay không, dù sao một chữ cô nghe cũng không hiểu, cảm giác giống như đang giao lưu cùng người ngoài hành tinh.

Cờ vây hạ rất chậm, Lê Ngữ Băng kiên nhẫn giảng trong chốc lát," Rồi, biết cậu lợi hại, thay kênh có được không?"

Lê Ngữ Băng siêu cấp nghe lời, cầm điều khiển từ xa lên, đổi đến kênh câu cá.

Đường Tuyết cũng mới phát hiện thì ra trên TV có kênh chuyên môn câu cá.

"Tôi nói thêm một chút câu cá cho cậu nghe." Lê Ngữ Băng nói.

Đường Tuyết ngồi thẳng người tựa vào một bên ghế, nhắc chân làm bộ muốn đá Lê Ngữ Băng," Cậu thành tâm không cho tôi xem TV đúng không?"

Lê Ngữ Băng bắt lấy chân cô chế trụ mắt cá chân, chậm rãi buông xuống,"Đừng làm rộn."

Đường Tuyết:"... "

Có thể là bởi vì cậu đã dùng lực, lúc cô bị cậu bắt được mắt cá chân, có một cảm giác như bị bức hiếp cũng không biết từ chỗ nào xuất hiện xấu hổ nhàn nhạt.

Thật sự là khó hiểu. Đường Tuyết vuốt vuốt khuôn mặt, yên lặng tránh né cậu. Cũng không có nói tiếp, nghiêng người sang xem TV.

Nhìn không được một lát liền lăn ra ngủ.

Lê Ngữ Băng chỉnh thấp âm lượng TV, buông xuống điều khiển từ xa tiến tới, thấy cô hô hấp đều đều, lông mi đen dài ngạo nghễ ưỡn lên không nhúc nhích tí nào, xem ra là đã ngủ thật.

Cậu khom lưng muốn ôm cô lên, Liêu Chấn Vũ rút cục nhìn không được, lên tiếng ngăn lại," Này, cậu định làm gì lão đại?"

Lê Ngữ Băng sợ Liêu Chấn Vũ làm ồn, hướng cậu ta làm dấu im lặng, sau đó nhẹ nói," Cô ấy sợ quỳ."

Liêu Chấn Vũ một mặt giật mình. Lê Ngữ Băng cho là cậu ta muốn nói gì, kết quả là cậu đột nhiên cúi đầu, cực nhanh gửi tin nhắn.

Liêu Chấn Vũ: Lê Ngữ Băng lo lắng lão đại sợ quỳ, không dám ngủ một mình cho nên dỗ cô ấy đi ngủ trước rồi mới rời đi.

Hạ Mộng Hoan: Tốt, chuyện này tôi làm không được, tôi cũng sợ quỳ. Yêu phi kia hơn tôi phần này.

Liêu Chấn Vũ: Cậu ta ôm lão đại. Lão đại tôi một mét sáu, bây giờ trông như con gà vào một cái bị cậu ta ôm lên. Về sau nếu cậu ta khi dễ lão đại, tôi khẳng định đánh không lại.

Hạ Mộng Hoan: Ảnh chụp ảnh chụp!

Liêu Chấn Vũ giơ điện thoại, đập tới là bóng lưng Lê Ngữ Băng ôm Đường Tuyết rời đi. Đêm hôm khuya khoắt lộ ra ánh sáng kém, góc độ cũng không tốt nên nhìn hơi mờ. Trên tấm ảnh đại bộ phận là bóng lưng của Lê Ngữ Băng, dày đặc như núi. Đường Tuyết chỉ để lộ cái bắp chân, trên chân vẫn còn đi đôi dép lê màu hồng.

Hạ Mộng Hoan chỉ cần dựa vào bắp chân kia cùng dép lê màu hồng, trong não hoàn chỉnh bổ ra hình tượng Đường Tuyết hăm trong ngực Lê Ngữ Băng.

Hạ Mộng Hoan: Ông trời của tôi, làm sao bây giờ? Thật muốn đem

đại vương lột sạch gấn thêm cái nơ nhỏ đem cho Lê Ngữ Băng!!!

Liêu Chấn Vũ:...Cậu tỉnh táo một chút được không!

...

Động tác Lê Ngữ Băng có chút cứng ngắc. Tứ chi con gái mềm mại hoàn toàn lâm vào trong ngực cậu, khiến cho cậu tim đập thành thịch lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đường Tuyết bình thường hay làm loạn, lúc ngủ thiếp đi yên tĩnh bất động. Lê Ngữ Băng khó có được cảm giác yếu đuối của người con gái trên người cô, cái này khiến cho động tác của cậu đều cẩn thận từng li từng tí, giống như là đang ôm đồ sứ trân phẩm quý hiếm.

Lê Ngữ Băng ôm cô đưa về phòng, chân hướng về sau đẩy cửa lại. Đi đến trước giường, nhẹ nhàng buông cô xuống, cởi dép, đắp kín chăn.

Sau đó ngồi tại đầu giường, ngắm nghía gương mặt Đường Tuyết.

Đường Tuyết có chút nghiêng đầu, một bên bị sợi tóc che kín, chòm râu nhỏ trên mặt còn chưa rửa đi nhìn rất khôi hài. Lê Ngữ Băng đưa tay gầy gầy tóc của cô, nhẹ nhàng khép lại sau tai.

Chỉnh xong tóc, tay của cậu cũng không có thu hồi lại, dừng ở bên trên gò má cô. Dùng lưng ngón tay nhẹ nhàng cọ xát khuôn mặt cô.

"Làm sao tôi lại thích cậu như vậy?" Lê Ngữ Băng nói một mình, giống như bộc bạch cũng như than thở.

Cậu đột nhiên khom lưng, chậm rãi tới gần, một tay chống trên gối đầu, cúi đầu đặt một nụ hôn trên trán của cô. Bình thường giống như chuồn chuồn chạm nước, không dám dừng lại quá lâu. Nhưng cái

này cũng đủ khiến cho cậu tim đập rộn lên, giống như là nhịp trống dày đặc.

"Lê Ngữ Băng." Đường Tuyết đột nhiên mở miệng.

Lê Ngữ Băng giật nảy mình, thân thể cứng ngắc, nhẹ nhàng lên tiếng:" Hà?"

"Đưa điều khiển từ xa cho tôi... "

Lê Ngữ Băng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu thấy cái đèn pin trên tủ đầu giường, cậu lấy tới nhét vào trong tay Đường Tuyết,"Cho cậu."

Đường Tuyết thỏa mãn, không lộn xộn.

Lê Ngữ Băng điều chỉnh tốt chăn mền cho cô sau đó đứng người lên dạo qua một vòng trong phòng.

Trên giá sách của Đường Tuyết bày biện không ít sách giáo khoa cao trung, sách bài tập, còn lại thì là sách ngoại khóa, manga, tiểu vật trang trí, trên tường còn dán áp phích minh tinh. Những thứ này đối với cậu đều là những thứ xa lạ cậu chưa từng nhìn qua.

Cậu có chút không cam tâm, cẩn thận tìm kiếm một phần nào đó thuộc về mình. Cuối cùng dưới tầng chót nhất của giá sách có một mâm gỗ lồng chụp thủy tinh hình vòm, trong mâm bày biện rất nhiều đồ chơi lắp ráp bằng nhựa.

Những đồ chơi này đều là sưu tập bên trong trứng kỳ thú.

Mà trứng kỳ thú, phần lớn là dùng tiền của cậu để mua.

Lê Ngữ Băng ôm mâm gỗ khế cười, lại thở dài.

Kít_____

Cửa đột nhiên bị đẩy một cái mở ra, đầu Liêu Chấn Vũ luồn vào trong.

Liêu Chấn Vũ nhìn Lê Ngữ Băng một cái.

"Cậu không định làm gì lão đại đấy chứ?" Liêu Chấn Vũ hỏi.

Lê Ngữ Băng đem mâm gỗ trả về, đứng người lên, "Đi."

"Rửa lại cái mặt đi."

Là, là đến rửa mặt. Hai người một yêu quái một yêu nghiệt, đêm hôm khuya khoắt cứ như vậy đi ra ngoài chắc chắn sẽ hù chết người ta.

Hai tên thẳng nam đều khờ dại coi bút kẻ mắt với bút chì cũng không khác nhau cho lắm, đến lúc thực hành rồi thì kết quả thật không chấp nhận được.

Liêu Chấn Vũ bất lực nhìn tấm gương, cảm giác chính mình càng thêm giống yêu quái hơn.

Lê Ngữ Băng dùng di động tìm tòi một chút phương pháp tẩy kẻ mắt, nói là muốn tẩy trang điểm. Bọn họ tại toilet tìm một chút, cuối cùng tìm được một bình gọi là "Dầu tẩy trang".

Kẻ mắt của Lê Ngữ Băng là vẽ dán lên mí mắt, cậu cố hết sức chà xát thật nhiều dầu. Giờ khắc này cậu cảm giác được những người con gái trang điểm kia thật là vĩ đại, mỗi ngày đều làm như vậy mà không phát điên.

Cuối cùng làm xong công trình này, hai người đều rất mệt mỏi. Bọn họ cùng đi ra ngoài cửa, Liêu Chấn Vũ bị gió lạnh thổi qua, đột nhiên kẹp kẹp áo khoác hỏi Lê Ngữ Băng," Cậu muốn làm nam nhân của lão đại đúng không?"

Lê Ngữ Băng chộp lấy túi đi ở phía trước, nói:" Cậu thích gì?"

Liêu Chấn Vũ cười ha ha," Cậu định hối lộ tôi sao? Tôi cho cậu biết, tôi sẽ không phản bội lão đại đâu."

Lê Ngữ Băng dừng bước, quay người nhìn cậu ta," Một đôi giày chơi bóng Jordan bản số lượng có hạn."

"..."

"Hai cặp."

"... "

Nghe nói, trình độ si mê của nam sinh đối với giày chơi bóng không thua gì sự cuồng nhiệt của nữ sinh đối với son môi.

Lê Ngữ Băng không nhìn Liêu Chấn Vũ, quay mặt rời đi, trên mặt treo nụ cười thản nhiên.

Liêu Chấn Vũ đuổi kịp cậu nói," Cậu cho rằng có tiền liền muốn có thể làm gì thì làm sao? Tôi cho cậu biết, cậu có thể đấy!"

...

Lúc Lê Ngữ Băng về đến nhà, ba mẹ cậu đang xem TV.

Cậu đứng tại chỗ đổi giày, nghe được tiếng mẹ Lê ở phòng khách

hỏi," Con về rồi sao? Đã ăn cơm chưa?"

"Rồi ạ."

"Qua đây ăn chút trái cây. Hôm nay dưa rất ngọt."

Lê Ngữ Băng cất kỹ hành lý, ngồi ở phòng khách cùng ba mẹ nói chuyện phiếm. Ba của cậu nhả nhặn trầm tĩnh không thích nói chuyện, ở nhà bình thường đều là mẹ nói, ba chỉ cần phụ trách ngồi nghe là được rồi.

"Hôm nay đến nhà ai chơi vậy?" Mẹ Lê hỏi.

"Một người bạn học." Lê Ngữ Băng mập mờ đáp.

Mẹ Lê vênh tai," Hử? Bạn tiểu học hay bạn trung học? Là nam hay là nữ?"

Lê Ngữ Băng không nói chuyện, nắm vuốt cây tăm ăn dưa, con mắt nhìn chăm chăm màn hình TV, giả bộ như đang rất là chăm chú.

Mẹ Lê lặng lẽ dò xét cậu, vốn định quan sát ánh mắt của cậu có không giống bình thường hay không, thế nhưng lần xem xét này, lực chú ý theo thời gian dần qua đều bị ánh mắt của cậu hấp dẫn.

Biểu lộ của bà một mực là vừa chấn kinh vừa tổn thương, còn mang theo chút ủy khuất khiến cho hai ba con đều có chút khó hiểu.

Đến tối lúc ngủ, ba Lê hỏi bà," Bà bị sao vậy?"

"Lão công, Lê Ngữ Băng nó kẻ mắt."

"???"

"Là thật." Mẹ Lê tay chống nạnh, nhú mào nhắ trán," Nó không có rửa sạch sẽ."

"... "

Mẹ Lê càng nghĩ càng khó chịu," Vốn là đang muốn hy vọng nó đem một cô nương trở về đây, bây giờ thì tốt rồi, nó đem chính mình biến thành một cô nương!"

Chương 59: Đường Tuyết ngoan ngoan

Sáng ngày hôm sau bắt đầu, Đường hiệu trưởng đã về, đang ở phòng bếp nấu mì. Canh mì sợi nong cà chua, thêm chút hành thái, trên chảo còn rán hai quả trứng, vừa sáng sớm ngủ thấy liền đói cồn cào.

Đường Tuyết tựa ở cửa phòng bếp, nuốt nước miếng.

Đường hiệu trưởng trong lúc lơ đãng vừa nghiêng đầu liền bắt gặp cô, giật nảy mình, "Con làm sao lại mọc râu ria dài thế kia?"

Đường Tuyết vỗ vỗ đầu, "Con quên tẩy."

Nhưng mà, đêm qua làm thế nào mà cô ngủ được vậy? Đường Tuyết nhớ lại, ấn tượng duy nhất chính là cô nằm trên ghế salon xem TV, cái tên tâm thần Lê Ngữ Băng kia lại yêu thích các hoạt động của người già, cướp mất điều khiển từ xa của cô.

Sau đó hình như là cô ngủ mất.

Về phần chuyển từ ghế salon lên giường thế nào...

Đường Tuyết đột nhiên có chút nóng mặt, không được tự nhiên đưa tay sờ sườn cổ.

Cô xoay người đi rửa mặt, Đường hiệu trưởng cho thêm chút nước nóng vào trong nồi, muốn lấy thêm mì sợi, hỏi cô: "Con muốn ăn bao nhiêu?"

Đường Tuyết cũng không quay đầu, bá khí nói ra, "Ba thả bao nhiêu con ăn bấy nhiêu."

Đường hiệu trưởng: "... "

Đợi cô từ toilet đi ra, mì sợi cũng được nấu xong bùng lên, cha con hai người ngồi xuống ăn điểm tâm. Đường Tuyết hỏi ba ba, "Mẹ con đâu rồi?"

"Bạn rộn cả đêm, vừa mới ngủ, đợi bà ấy dậy ta nấu cơm cho bà ấy."

Đường Tuyết có chút u oán, "Cả ngày bên ngoài chỉ biết chăm sóc đóa hoa nhà người ta, đóa hoa nhà mình thì mặc kệ."

Đường hiệu trưởng vui vẻ, "Con mà cũng cần vào đây sao?" Ông suy nghĩ tới một chuyện, hỏi Đường Tuyết, "Ta mới đem đồ đầy tủ lạnh, sáng sớm hôm nay phát hiện sắp bị dời trống, con nói xem có phải gần đây tình hình kinh tế căng thẳng, đem đồ bên trong đem bán rồi không?"

Đường Tuyết xem chút bị mì sợi kẹp lại cuống họng, vận khí nửa ngày, bất mãn nhìn ba mình, "Con lại có thể đạo đức bại hoại như vậy sao? Đó là con mời bạn học ăn lẩu."

"Con khiêm nhường quá ha, con là mời voi ăn lẩu sao?"

Sở dĩ Đường hiệu trưởng không thể nào tin là bởi vì phòng bếp cùng phòng ăn đều quá sạch sẽ, căn bản là không lưu lại bất kỳ dấu vết nào của đồ ăn. Ông đâu có biết được, đó là bởi vì Lê Ngữ Băng cùng Liêu Chấn Vũ đã cẩn trọng quét dọn triệt để, trước khi đi còn đem rác đi đổ.

"Thì ra trong mắt ba con là người như vậy!" Đường Tuyết một trận thục thương," Được thôi, con biết ba khẳng định là không cần con nữa rồi, lát nữa con đi tìm ông bà nội vậy."

Đường hiệu trưởng biết cô chắc chắn sẽ đi cáo trạng, vội an ủi," Được được được, con ăn đi, gần sang năm mới, đừng gây chuyện cho ta."

"Nhưng mà đúng là gần đây con trong tay có chút gấp, hay là ba cho con mượn mấy đồng tiêu xài một chút? Đợi con lấy được tiền mừng tuổi sẽ trả lại ba, mượn một trăm trả một trăm linh một."

"Con chính là đến để tìm ta đòi nợ."

Đường Tuyết năn nỉ nửa ngày, từ chỗ ba ba mượn được hai trăm khối tiền.

Ban ngày cô ở trong khu cư xá hoạt động gân cốt một chút, lại giẫm lên giày trượt luyện một hồi. Tuy nói trượt như vậy cũng xem như một phương pháp huấn luyện thay thế, nhưng mà mặt đất và mặt băng không giống nhau.

Đường Tuyết sờ lấy hai đồng tiền giấy đáng thương trong túi của mình, đang rối rắm không biết nên đi chỗ nào để trượt băng, chợt có tin nhắn của Lê Ngũ Băng.

Cậu gửi tới bức ảnh là một sân chơi. Cái sân chơi kia vốn là mới xây, có một cái đu quay rất lớn rất đẹp, phía dưới đu quay lộ ra là sân trượt băng.

Nơi này ngược lại rất tốt, vừa đẹp mắt vừa rộng rãi, Đường Tuyết có chút động tâm, kéo xuống nhìn giá cả, lập tức mắt tối sầm lại.

Cái này là sân chơi sao, là ổ thổ phỉ thì đúng hơn! Muốn đoạt tiền người ta à?

Lê Ngữ Băng: Tôi hôm nay đi ăn ở bên ngoài, vận khí tốt, rút được hai tấm vé vào miễn phí.

Đường Tuyết: Nói đi, muốn thế nào mới có thể cho tôi đi chơi cùng?

Lê Ngữ Băng: Tiếng kêu dễ nghe.

Đường Tuyết: Ba ba~~

Lê Ngữ Băng:...

P/S: Mấy hnay mình hơi bận nên không có up được truyện nhưng mình sẽ cố up nhanh nhất có thể. Và mình bật mí chương sau là buổi "hẹn hò" của 2 anh chị đấy ạ, và có 1 nhân vật lại comeback. Rất mong quý ace ủng hộ

Chương 60: Ba ba yêu cậu

Cơm tối Lê Ngữ Băng ăn rất sớm, ăn xong thu xếp đồ một chút, đeo túi xách đứng ở trước cửa đổi giày. Mẹ Lê bung chén nước làm bộ đi ngang qua, dừng ở cách đó không xa vụng trộm nhìn cậu.

Con trai bà dáng vẻ xuân phong đặc ý thế kia, đúng là có chút nguy hiểm.

"Ngữ Băng, con muốn đi hẹn hò sao?" Mẹ Lê giống như vô tình hỏi.

Khóe miệng Lê Ngữ Băng nhẹ cười, không có thừa nhận cũng không có phủ nhận, chỉ nói, "Con hôm nay về muộn, ba và mẹ đi ngủ sớm một chút."

Sau khi con trai đi, mẹ Lê bung chén nước đi đi lại lại trong nhà, bộ dáng nghi thần nghi quỷ. Ba Lê không nhịn được, nói: "Con mình đã lớn, có thể giới riêng của nó, bà không cần quan tâm."

"Tôi chỉ lo lắng.." Mẹ Lê nói, đột nhiên một mặt thần thần bí bí nhìn ông, "Ông này, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Lê Ngữ Băng nó từ nhỏ giống như không thích con gái."

Ba Lê ngẩn ngơ, "Không, không thể nào."

"Thật." Mẹ Lê bước đến ngồi bên cạnh ông, "Bạn cùng bạn hồi tiểu học của nó tên Đường Tuyết, ông còn nhớ không?"

"Còn còn, tôi chưa từng gặp nhưng có nghe mẹ con bà nói qua."

"Đường Tuyết là con gái của hiệu trưởng, vừa xinh xắn lại thông minh, đặc biệt đáng yêu, lũ con trai bọn nó rất thích, chỉ có Lê Ngữ Băng là không. Nó nói với tôi muốn đổi bạn cùng bàn, tôi hỏi vì cái gì, nó nói do nó không thích Đường Tuyết. Tôi hỏi nó muốn ngồi cùng với ai, câu trả lời của nó tôi đã quên mất rồi nhưng chắc chắn là một đứa con trai."

"Hà? Cái đó sau đó thì sao?"

"Về sau tôi cảm thấy, bởi vì không thích người ta liền đổi bạn cùng bàn, cái này quá kiêu căng, đối với tính cách của chính nó cũng không tốt, cho nên tôi không nói với cô giáo, đợi hai đứa bé ở chung thử xem. Kết quả đây, ở chung sáu năm cũng không bồi dưỡng được tình cảm bạn bè, nó sau khi tốt nghiệp còn bày trò với con gái nhà người ta, huyên náo làm tôi không còn mặt mũi nào đối với gia trưởng nhà Đường Tuyết."

Ba Lê gật đầu nói, "Đúng, việc này bà đã nói. Nghe bà nói tôi cũng thấy có chút kì quái. Lê Ngữ Băng nó học trung học sáu năm, theo lí thuyết thì rất được hoan nghênh trong trường học, thế nhưng lại không nghe nói nó ở cùng một đứa con gái nào cả."

Hai vợ chồng liếc nhau, đột nhiên nắm chặt tay đối phương, an ủi lẫn nhau.

"Hẳn là chúng ta đã suy nghĩ nhiều quá." Mẹ Lê lắc đầu.

"Đúng vậy, người trẻ tuổi bây giờ suy nghĩ nhiều lắm. Bà trước hết đừng đoán mò, chờ khi nào chúng ta nói chuyện từ từ với nó." Ba Lê ôm bả vai mẹ Lê vỗ vỗ.

"Lão công?"

"Hả?"

"Tôi vẫn còn muốn có cháu nội."

"Đừng có đoán mò, sẽ có biện pháp."

"Đúng, thật sự không được còn có thể mượn đẻ thuê, vẫn còn kịp."

"... "

Giờ phút này, ở sân chơi xa Lê Ngũ Băng không hề biết mạch suy nghĩ của ba mẹ mình đã mở ra đến mức nào. Cậu đứng tại cửa lớn sân chơi chờ Đường Tuyết. Sắp đến Tết, trên không lối đi bộ bên ngoài sân chơi dựng rất nhiều giá đỡ song song, cùng loại với dàn cây nho, bên trên treo đầy lồng đèn đỏ khắc hoa giả hình vuông. Màu đỏ của băng quấn lấy ánh đèn, một chiếc lại một chiếc, phóng tầm mắt nhìn ra cả bầu trời đều là màu quýt như lửa.

Lê Ngũ Băng đứng ở dưới kệ đèn lồng chờ Đường Tuyết.

Tâm tình của cậu rất tốt. Thì ra chờ đợi một người cũng có thể vui vẻ như vậy, chỉ cần đối phương là người cậu muốn chờ.

Đường Tuyết từ trạm xe lửa đi ra, lúc đi được một chút liền nhìn thấy Lê Ngũ Băng.

Hết cách rồi, tên này thân cao quá chói mắt.

Lê Ngữ Băng hôm nay không có mặc quần áo thể thao mà mặc áo khoác gió cùng quần dài, vai rộng eo nhỏ đôi chân dài, nhìn từ trên xuống dưới có cảm giác như người mẫu chụp ảnh đường phố.

Người này, tùy tiện mặc một chút liền lộ ra phong thái thẳng tắp, khí chất ngọc thụ lâm phong. Vóc người đẹp, không tầm thường, không tầm thường nha!!!

Lê Ngữ Băng quay người lại cũng thấy Đường Tuyết, nhìn cô cười cười.

Có thể là bởi vì bối cảnh bên trong những đèn lồng đó quá đẹp, cậu đứng dưới sắc màu ấm cười nhìn cô, cả người giống như là tản ra ánh sáng nhu hòa, đáng tươi cười vừa ấm áp lại đẹp mắt.

Đường Tuyết trước kia cũng biết Lê Ngữ Băng đẹp mắt, nhưng cho tới nay chưa có khắc nào giống như bây giờ, cảm giác cậu đẹp mắt như thế rõ ràng mà sinh động, là loại đẹp mắt trực kích từ đáy lòng.

Cô không khỏi vì vậy mà có chút ngượng ngùng, trầm mặc đi tới.

Lúc đi đến bên cạnh Lê Ngữ Băng, cậu nhìn thấy Đường Tuyết đội một cái mũ lông màu đỏ. Đỉnh của mũ lông còn có quả cầu nhung màu trắng rất lớn, theo động tác của cô run lên bay bay. Cậu nhất thời ngửa tay, đưa tay lên quạt hai lần vào quả cầu.

"Này." Đường Tuyết đưa tay lên che đầu, trừng mắt nhìn cậu.

Lúc cô ngửa đầu trừng cậu, vô số lồng đèn nhỏ phía sau chiếu đến đôi mắt to đen nhánh nhuận nước. Xinh đẹp đến không tưởng.

Lê Ngữ Băng tiếng lòng run rẩy, ngẩn ngơ.

Đường Tuyết một mặt khó hiểu," Này, cậu sao vậy?"

"Hả?" Cậu xoay người, sửa lại cặp sách một chút:" Không có gì. Đi thôi."

Hai người đi dọc theo lối đi bộ đến cửa xét vé, đèn lồng lắc nhẹ, tia sáng lay động theo. Đường Tuyết đi bên cạnh cậu, trong lúc nhất thời cảm giác bầu không khí rất kỳ quái. Cô rõ ràng là đến trượt băng, sao lại có cảm giác giống như đang hẹn hò là thế nào?

Cô một lời hai lời nói ra," Cậu nói xem làng chơi ngoại quốc có phải giống như vậy không?"

Lê Ngữ Băng nói:" Chắc cũng không đâu."

"Về sau có thể đi thấy chút việc đời, không cần xa, Thái Lan là được. Tôi nghe Hạ Mộng Hoan nói..." Đường Tuyết nói đến đây đột nhiên dừng lại.

Lê Ngữ Băng hiếu kỳ hỏi," Nói cái gì?"

Đường Tuyết ngượng ngùng gãi gãi cái ót," Xét vé, xét vé đi.."

Lê Ngữ Băng liền biết đây không phải là lời hữu ích, cũng không có hỏi thêm.

Người xếp hàng ở cửa xét vé rất nhiều. Chờ qua cửa xét vé đã là một khắc về sau. Đường Tuyết lấy bản đồ ra nghiên cứu, Lê Ngữ Băng đột nhiên xuất hiện nói một câu," Không cho cậu đi."

Đường Tuyết từ dưới bản đồ ngẩng đầu, mê man nhìn cậu," Hả?"

Lê Ngữ Băng lấy đi bản đồ trong tay cô, quay người," Đi thôi."

"Bệnh tâm thần hả?" Đường Tuyết chạy đuổi theo.

Vừa vào đến cửa, liền nghe thấy tiếng đài phát thanh nhắc nhở mọi người giữ gìn kĩ đồ đạc, trông coi cẩn thận con nhỏ.

Lê Ngữ Băng vừa nghe thấy câu cẩn thận trông coi con nhỏ liền chụp lấy đầu Đường Tuyết nói, "Theo sát vào."

Đường Tuyết không thể nhịn được nữa, "Đi ra, cậu mới là con nhỏ đấy."

"Hử? Là ai gọi ba ba hử? Nhanh như vậy đã không nhận rồi?"

Đường Tuyết không lời nào để nói, yên lặng trừng cậu.

Lê Ngữ Băng sờ vào túi áo, lấy ra một cục kẹo đường đưa cho cô.

"Lê Ngữ Băng! Cậu làm ba đến nghiện rồi đúng không?" Đường Tuyết đẩy ra móng vuốt của cậu, "Cậu coi tôi là đứa trẻ hả?"

Đường Tuyết mặt đen lên đi về phía trước, Lê Ngữ Băng ở bên cạnh cô cười ha hả, vừa đi vừa bóc vỏ kẹo. Đi một lúc, Đường Tuyết đột nhiên cảm giác bả vai bị người đè lại.

Lê Ngữ Băng đứng ở phía sau, một tay đè lại bờ vai của Đường Tuyết, một tay vây quanh trước mặt cô, hướng đến miệng cô lấp một vật. Đường Tuyết không có phòng bị, tự nhiên cũng chưa kịp phản ứng, bờ môi cùng răng theo thứ tự bị đẩy ra, một khối vật thể thô sấp bị đẩy vào trong miệng.

Lập tức mang theo mùi vị quýt ngọt ngào tan ra trong miệng.

Lúc tay Lê Ngữ Băng rời đi, đầu ngón tay trong lúc vô tình lướt tới bờ môi mềm mại của Đường Tuyết. Cái này khiến cô một trận nóng mặt. Cô nghe được trên đỉnh đầu, cậu không đè nén được tiếng cười trầm thấp êm tai. Sau đó nói nhỏ, "Ba ba yêu cậu nha."

Đường Tuyết:=_=_

Là Băng Chó nhà cậu muốn tôi động dao đây mà.

Lê Ngữ Băng thấy Đường Tuyết sắp phát tác, không chút do dự xoay người chạy mất, một bên chạy một bên cười, cái dạng đê tiện này khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng. Đường Tuyết cũng không muốn đánh cậu, nhưng bây giờ nhịn không được muốn đấm cho mấy phát.

Nhưng mà cô cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa, nghĩ tới hôm nay trượt băng là cậu ta mời, tuy không dùng tiền của mình nhưng cô vẫn quyết định tha cho cậu ta một cái mạng chó.

Thế là hai người bình an đến sân trượt băng.

Cái đu quay kia đặc biệt lớn, ánh đèn từng tầng từng tầng biến ảo, dưới bầu trời tỏa ra ánh sáng lung linh xoay chậm chậm, rất là đẹp mắt.

Lê Ngữ Băng gặp Đường Tuyết ngửa mặt nhìn đu quay, miệng có chút mở ra, ngơ ngác giống như con gà con. Cậu hỏi cô, "Muốn ngồi sao?"

Đường Tuyết lắc đầu, "Tôi là tới làm chính sự."

Chính sự ở đây chính là trượt băng.

Không thể không nói mảnh sân trượt băng này được làm rất tốt, ngoại trừ nhiều người thì giống như là không có khuyết điểm. Nhưng mà cuối năm tất cả mọi người đều nghỉ, sân trượt băng nào cũng rất đông người. Đường Tuyết không có khả năng giống như huấn luyện ở trường học, lúc này mục đích chỉ là giữ vững cảm giác ở trên băng.

Lê Ngữ Băng cũng giống cô. Cho nên hai người trượt tương đối buông lỏng.

Sân trượt băng nhiều người, lúc đầu là cả hai cùng trượt, về sau thì liền tách ra. Đường Tuyết tản bộ một vòng, trợ giúp hai tiểu băng hữu bị ngã sắp xuống. Về sau đứng ở bên sân, phóng mắt nhìn về phía đám người, tìm kiếm thân ảnh Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng thật sự là quá dễ tìm, toàn trường nhất sáng (*) kia chính là cậu. Cũng không thể nói cậu cố ý như vậy. Đối với cậu chỉ là trò trẻ con, nhưng ở trong mắt người khác lại thấy thân thủ rất chuyên nghiệp.

(*): một hình thức trượt băng.

Tăng thêm cái tên này có vóc dáng đẹp, gương mặt cực phẩm, khoanh tay trượt băng, dáng vẻ du dương tự tại giống như con thiên nga đen ưu nhã.

Có em gái muốn tới bắt chuyện, chờ đúng thời cơ cố ý ngã bên cạnh cậu. Lê Ngữ Băng liền giống như con thiên nga đen bị mù một mắt, chỉ lo trượt chính mình.

Em gái kia có chút xấu hổ, yên lặng đứng lên.

Đường Tuyết hết sức vui vẻ, định trượt tới chỗ Lê Ngữ Băng. Đột

nhìên lại thấy đợc bên cạnh cô có người ngã sấp xuống. Người kia chắc chắn là người mới vào nghề, nắm giữ cân bằng chưa đợc tốt, phải vịn tấm ngắ bên trên sân mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng. Vừa mở rộng bước chân lại trượt chân muốn ngã, vội vàng tiếp tục nắm chặt tấm ngắ.

Cậu ta cứ như vậy dính vào tấm ngắ thất tha thất thểu, rất là chật vật, giày vò trong chốc lát di chuyển đến bên cạnh Đường Tuyết. Cô thấy thân thể cậu ta sắp trượt xuống dưới, liền đưa tay giúp đỡ cậu ta một chút.

Đỡ dậy xong, Đường Tuyết thấy đợc mặt của cậu ta.

Hai người đều sửng sờ.

"Là cậu?"

Chương 61: Lục Băng của chúng ta

Người trước mắt này lại là Biên Trùng.

Đường Tuyết không nghĩ tới sẽ ở nơi này gặp được cậu, thế giới này cũng thật là nhỏ.

Cậu vẫn là như thế, thanh tú yên tĩnh, hào hoa phong nhã, cơ hồ không có thay đổi gì. Lúc Đường Tuyết nhìn thấy cậu, trong lòng dâng lên một chút cảm xúc, cũng không biết có thể coi là thốn thức hay không.

Lúc sau Biên Trùng đứng vững, đẩy kính mắt nhìn cô.

Bởi kính mắt dày che giấu, cảm xúc dưới đáy mắt của cậu thấy không rõ lắm.

Đường Tuyết hỏi Biên Trùng, "Cậu làm sao đột nhiên nhớ tới trượt băng rồi?" Hơn nữa còn trượt đến nát như vậy.

"Tôi nghe nói cậu lại đi trượt băng." Biên Trùng nói.

Đường Tuyết giật mình.

Biên Trùng tựa hồ là có chút xấu hổ, "Tôi nghĩ muốn biết một chút."

Đường Tuyết nhìn mặt cậu, qua rất lâu mới "Ừm" một tiếng.

Biên Trùng không dám nhìn đôi mắt của cô, ánh mắt một mực trôi

theo phương hướng của vòng đu quay.

Đường Tuyết nhìn chung quanh một chút, hỏi cậu:" Cậu tới đây một mình sao?"

"Ừm, cậu thì sao?"

"Tôi_____"

Không chờ Đường Tuyết kịp mở miệng, Biên Trùng nhìn thấy một thân ảnh từ xa trượt đến chỗ bọn họ, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt. Thân ảnh cao lớn đột nhiên mà tới, Biên Trùng theo bản năng cảm giác như sắp bị đụng vào, không nhịn được lui về phía sau một chút. Động tác này làm lười trượt lại trượt, cậu lần nữa đứng không yên, thân thể ngã xuống phía dưới.

Nhưng mà người kia cũng không có đụng vào, xoay chân một cái đẹp mắt, vững vàng dừng lại. Lúc sát chân, lười trượt nằm ngang trên mặt bên băng xoa lên một mảng lớn vụn băng. Biên Trùng ngồi dưới mặt băng, vừa vặn nhìn thấy vụn băng bay ra tứ phía, trên mặt cậu ta cũng tung tóe một chút vụn băng, vừa lạnh vừa khó chịu.

Không đợi Biên Trùng kịp phản ứng, cánh tay của cậu đột nhiên lại bị bắt lại, lực đạo lớn đến kinh người, trực tiếp đem cậu từ mặt băng nhấc lên.

Biên Trùng:"... "

Là một nam sinh, cậu rất ít khi bị lâm vào hoàn cảnh yếu thế này.

"Thật xin lỗi." Người kia vỗ lấy một cánh tay của cậu," Không nghĩ tới lá gan của cậu lại nhỏ như vậy."

Biên Trùng có chút không vui, ngẩng đầu, cách phiên mắt kính cùng vụn băng nhìn thấy đối phương là Lê Ngữ Băng.

"Các cậu.. " Biên Trùng nghi ngờ mở miệng.

Lê Ngữ Băng nở nụ cười, nói:" Chúng tôi so với cậu quen biết sớm hơn."

Biên Trùng nhìn về phía Đường Tuyết.

Đường Tuyết cảm giác Biên Trùng chật vật giống như gặp cảnh khốn cùng. Cô chỉ chỉ Lê Ngữ Băng lại chỉ chỉ chính mình, giải thích," Bạn học hồi tiểu học."

"Bạn cùng bàn." Lê Ngữ Băng thêm cường điệu.

Đường Tuyết liếc mắt nhìn Lê Ngữ Băng," Không phải cậu không vui khi ngồi cùng bàn với tôi sao?"

"Vui hay không vui, đều là sự thật."

Biên Trùng mặt không cảm xúc quan sát biểu lộ của hai người một chút, sau đó bình tĩnh cúi đầu xoa kính mắt. Một bên xoa, một bên nói với Đường Tuyết," Cô Đỗ sinh con, cậu biết không?"

Cô Đỗ là chủ nhiệm cao trung của lớp Đường Tuyết. Cô kinh ngạc nói," Khi nào?"

"Mấy ngày trước, hai mươi ba tháng chạp... Trong nhóm của chúng ta cũng đã tán gẫu qua."

Đường Tuyết có chút ngượng ngùng," Tôi không có để ý." Cô từ sau khi khôi phục huấn luyện đều rất bận bịu, nhóm chat của lớp tinh tinh

tang tang tin nhắn, cảm giác có chút ồn ào, cho nên cô đều tắt thông báo, chỉ có lúc nào rảnh rỗi mới vào xem người khác đang nói gì một chút.

"Ừm." Biên Trùng chỉnh tốt kính mắt, ngẩng đầu nhìn cô," Chúng tôi dự định mừng bốn tháng giêng sẽ đến thăm cô ấy."

Đường Tuyết phản ứng siêu nhanh, lập tức nhớ đến tiểu đệ của mình," Liêu Chấn Vũ làm sao cũng không nói với tôi chuyện này?"

"Cậu muốn đi sao?"

"Đi, tại sao không đi?"

Lê Ngữ Băng ở một bên nghe bọn họ nói chuyện phiếm, không nhúng vào bất kỳ lời nào.

Trong lòng, vị chua kia cũng thật là thoải mái.

Biên Trùng kể xong Đỗ lão sư, lại nói một chút tình hình gần đây của các bạn học.

Đường Tuyết có chuyện biết, có chuyện không biết. Kỳ thật lúc cô học lớp mười hai, ngoại trừ với Chu Nhiễm không hợp nhau, quan hệ với những người khác cũng không khác lắm. Đương nhiên Biên Trùng là đặc biệt.

Một bên, Lê Ngữ Băng bị lơ đến không nhin nổi nữa, nhẹ nhàng đẩy bả vai Biên Trùng một cái.

Biên Trùng lập tức đứng không vững, lại chuẩn bị ngã xuống.

Lê Ngữ Băng lại bắt kịp lúc cậu ta sắp ngã, giữ lấy một cánh tay,

đem cậu ta quay trở về.

Quả thực, giống như mèo vờn chuột.

"Cậu làm gì vậy?" Biên Trùng nhíu mày hỏi.

"Tôi dạy cho cậu trượt băng." Lê Ngữ Băng nói, cùng lúc đó nghĩ thầm, để cho cậu khỏi bên cạnh cái tên đàn kia lú lo không ngừng.

Biên Trùng muốn cự tuyệt, nhưng Lê Ngữ Băng đã không nói lời gì đem cậu ta xách tới một bên.

Đường Tuyết ung dung theo sát. Thời điểm Lê Ngữ Băng dạy Biên Trùng, cô ở một bên xen vào," Thân thể nghiêng về phía trước, chú ý trọng tâm, uốn gối, đừng đứng lên, đừng sợ ngã, càng sợ càng dễ ngã..." Nói một lát đến nghiện luôn làm huấn luyện viên.

Thần kinh vận động của Biên Trùng còn lâu mới có được phát động đầu óc của cậu ta, động tác cứng ngắc, không đành lòng nhìn thẳng. Cũng may Lê Ngữ Băng xem như cũng là một lão sư tận trách, chỉ ít tại phương diện phòng ngã này giảng dạy không tệ. Nếu không Biên Trùng lúc này chỉ sợ đã bị ném cho hỏng cả đầu óc.

Đường Tuyết chơi một hồi liền cảm thấy nhàm chán, chấp tay sau lưng tiêu sái trượt đến nơi khác.

Sau khi cô rời đi, Biên Trùng hỏi Lê Ngữ Băng," Cậu là có ý gì?"

Lê Ngữ Băng vui lên," Cậu là có ý gì?"

Biên Trùng trượt đến tấm ngăn biên giới, vịn tấm ngăn đứng thẳng người, quay đầu nhìn Lê Ngữ Băng. Hai người đều là mặt không biểu tình, tương đối châm phong nhìn đối phương, yên tĩnh im ắng

đối mặt, phảng phất tràn ngập đao quang kiếm ảnh.

Cứ như vậy một lúc sau, Biên Trùng đột nhiên cười. Cậu đẩy kính mắt, nói: "Nếu như tôi nói, cậu ấy đã thổ lộ với tôi, cậu sẽ như thế nào?"

Lê Ngữ Băng nghe nói như thế, sắp tức đến bể phổi rồi, trong lòng vừa chua lại vừa đau như muốn mạng, nhưng ngoài mặt vẫn bày ra tư thái như không có gì. Cậu nhìn lại Biên Trùng, co kéo khóe miệng cũng cười, nói ra: "Đương nhiên là lựa chọn bỏ qua cho cậu ấy rồi."

Nói xong những lời này, hai người bắt đầu vòng thứ hai đối chọi gay gắt, đao quang kiếm ảnh.

Cuối cùng là Biên Trùng cảm giác cứ như vậy đối mặt có chút nhàm chán, ánh mắt dời đi chỗ khác, nhìn về nơi xa tìm kiếm thân ảnh của Đường Tuyết.

Chờ lúc nhìn thấy cô, sắc mặt của Biên Trùng liền khó coi mấy phần. Lê Ngữ Băng một trận khó hiểu, thuận theo ánh mắt của cậu ta nhìn sang, mặt cũng tối đen lại.

Vừa mới qua chưa lâu, sau lưng Đường Tuyết lại có thêm hai nam nhân, ăn mặc giống như tên lưu manh. Cô ở phía trước tự đắc điều võ giương oai mà trượt, hai tên lưu manh kia cũng ngoan ngoãn trượt theo.

"Cậu đi đi." Biên Trùng tức giận nói.

Lê Ngữ Băng không chờ cậu ta mở miệng, đã quay đầu trượt đến hướng Đường Tuyết. Cậu lượn quanh cô hai vòng, động tác nhanh nhẹn lại nhẹ nhõm.

"Đây là ai?" Lê Ngữ Băng hỏi.

Hai tên lưu manh đầu tiên là nhìn thân cao của Lê Ngữ Băng một chút, tiếp theo nhìn kỹ xảo linh hoạt của cậu. Người này lười trượt thành thục như con chồn, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Vì thế liền quay đầu rời đi.

Đường Tuyết nhìn thấy Lê Ngữ Băng liền cười," Hai người kia muốn tán tỉnh cô nương, muốn dạy tôi trượt băng."

Lê Ngữ Băng một trận đau đầu. Đối với người này, phải giống như ấp trứng đem cô giờ giờ phút phút nắm trong lòng bàn tay, lười nhác buông lỏng một chút liền không biết sẽ chạy mất cùng ai.

"Lần sau có người quán lấy cậu, gọi tôi." Lê Ngữ Băng nói.

"Không cần." Đường Tuyết lắc đầu," Tôi để bọn họ đuổi kịp tôi rồi mới nói."

Lúc đó, Đường Tuyết ở phía trước, hai tên lưu manh ở phía sau, từ đầu tới cuối duy trì khoảng cách, bọn họ đuổi làm sao cũng không đuổi kịp. Cô đối với hai tên đó giống như là đang dắt chó đi dạo.

Lê Ngữ Băng vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được quạt một chút quả len trên đỉnh đầu cô," Cậu thật là có tiền đồ."

Chương 62: Ngẫu nhiên gặp

Hai người tại sân trượt băng lại chơi một hồi, Lê Ngữ Băng lần này một mực đi theo bên người Đường Tuyết, không hề rời đi, Đường Tuyết không có nhìn thấy Biên Trùng, cho là cậu đã rời đi.

Về sau bọn họ rời đi sân trượt băng, ở cửa ra gặp Biên Trùng.

Lê Ngữ Băng trong nội tâm cười lạnh, chiêu ôm cây đọt thỏ này dùng thật tốt ha.

Đã gặp, ba người liền cùng nhau đi ra ngoài. Trong sân chơi vẫn như cũ náo nhiệt cực kì, Đường Tuyết kỳ thật rất muốn chơi, vừa muốn chơi xe cáp treo vừa muốn ngồi nhảy lều cơ, đáng tiếc khắp nơi đều phải xếp hàng, được nghỉ tết, mọi người thật là nhàn.

Cô không muốn lãng phí thời gian đi xếp hàng, cuối cùng đành phải chơi ở vài quán nhỏ

Súng đồ chơi, đạn nhựa, bóng bay có lớn có nhỏ, còn phân màu sắc khác nhau, bắn tới bóng bay khác nhau, sẽ tương ứng với cấp bậc ban thưởng. Phần thưởng có búp bê lớn nhỏ cùng với các loại đồ chơi lưu hành một thời.

Sở hữu bên trong bóng bay cao quý nhất là một bóng bay nhỏ màu đỏ, bắn tới nó, liền có thể tùy ý chọn một cộ búp bê cỡ lớn mang về nhà.

Đường Tuyết nhìn con khủng long màu hồng trên kệ phần thưởng, cô trước kia không tin vừa thấy đã yêu, hiện tại thì đã tin.

"Tôi muốn nó." Đường Tuyết chỉ chỉ khùng long.

"Lên Taobao mua." Lê Ngữ Băng chỉ đường sáng cho cô.

Nhưng mà Đường Tuyết đã rút nhân dân tệ đưa tới, "Chơi trước hai mươi đồng tiền."

Hai mươi hai mươi lại hai mươi.

Càng chơi càng nghiện, càng chơi càng không phục.

Một trăm khối tiền cứ như vậy tiến vào, lúc đến phát súng cuối cùng, Lê Ngữ Băng đột nhiên đề lại bờ vai của cô.

Đường Tuyết quay mặt nhìn, cho là Lê Ngữ Băng cũng muốn chơi, cô đưa khẩu súng cho cậu.

Lê Ngữ Băng không có nhận. Cậu căn bản không tin tưởng cái đồ chơi này có thể bắn tới cái bóng bay nhỏ kia, mặc dù không nói được nguyên lý, nhưng cậu trực giác trong này có mờ ám.

"Đi thôi, tôi mua cho cậu một cái." Lê Ngữ Băng nói, dừng một chút lại cường điệu, "Giống nhau như đúc."

"Tôi đi thử một chút đi." Một mực ở bên cạnh lẳng lặng quan sát thật lâu, Biên Trùng đột nhiên mở miệng.

Hai người đều nhìn về Biên Trùng.

Biên Trùng đi lên trước tiếp nhận súng đồ chơi, liếc nhìn bóng bay, giải thích nói: "Khẩu súng này đầu nhắm đến không đúng, có sai lầm. Cho nên cậu nhắm chuẩn đồ vật, đều bắn không trúng."

Đường Tuyết sững sờ, "Hả? Vậy làm sao bây giờ? Nhắm mắt lại bắn sao?"

Biên Trùng lắc đầu, "Không cần, sai lầm là cố định, chỉ cần tính ra ra góc độ kém, nhắm chuẩn thời điểm tự mình tăng thêm một vài giá trị, uốn nắn một chút là được. Giống như hiện tại ——" Cậu nói, cầm khẩu súng trên tay hướng xuống phía dưới, dờ một chút xiu, mắt trái nhắm chặt, mắt phải nhìn chăm chăm đầu ngắm. Chờ một lúc ngẩng đầu, nhìn phía đối diện.

Đường Tuyết cảm giác thật thần kỳ, rướn cổ lên tiến đến bên cạnh Biên Trùng nhìn.

Sau đó Lê Ngũ Băng cũng muốn nhìn, lại đột nhiên chui vào, thân hình cao lớn kẹp ở giữa hai người bọn họ, lộ ra đặc biệt hỗn loạn. Chờ một lúc, cậu tựa như là chướng mắt Đường Tuyết, xách cổ áo của cô, ném một cái sang bên cạnh.

Đường Tuyết: "..."

Biên Trùng cuối cùng nhắm chuẩn hoàn tất, đột nhiên bóp cò.

Phanh ——

Ba!

Bóng bay nhỏ màu hồng nổ tan ra.

Đường Tuyết chấn kinh chừng ba giây đồng hồ, sau đó cuống vồ tay: "Oa —— lợi hại lợi hại, không hổ là học bá!"

Biên Trùng cười cười, đẩy kính mắt, trả lại súng đồ chơi cho cô.

Đường Tuyết cầm súng để xuống phía trước đài, chỉ chỉ khủng long màu hồng trên kệ, nói với ông chủ: "Cháu muốn nó!"

Ông chủ đem khủng long lấy xuống đưa cho cô, Đường Tuyết xoa xoa tay đón lấy, tay còn chưa có đụng phải, khủng long đột nhiên lại bay sang hướng khác.

Lê Ngữ Băng trước cô một bước nhận lấy khủng long, kéo vào trong lồng ngực, nói: "Cho tôi."

Đường Tuyết quả thực không thể tin được còn có thể như vậy, cô ngần ngại, "Lê Ngữ Băng, cậu không biết ngại sao?"

Lê Ngữ Băng ôm khủng long khư khư, đáp án rất rõ ràng: Ngại là cái quái gì hả, who cares?

"Cậu nói đạo lý một chút được không? " Đường Tuyết đánh không lại Lê Ngữ Băng, đành phải cùng cậu giảng đạo lý, "Đây là tiền của tôi tiêu."

"Tôi mời cậu trượt băng." Lê Ngữ Băng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Cái kia... Bóng bay vẫn là Biên Trùng làm nổ đây này, hẳn là cho Biên Trùng. Đúng không Biên Trùng?" Đường Tuyết nói, nhìn về phía Biên Trùng.

Biên Trùng vừa muốn mở miệng, Lê Ngữ Băng lập tức đánh gãy cậu ta, nói ra: "Tôi dạy cho cậu trượt băng, đây là học phí."

Biên Trùng thế là cũng không có cách, kéo một chút góc áo của Đường Tuyết, an ủi cô, "Nếu không, tôi chơi thêm một lần cho cậu?"

Ông chủ nghe nói như thế, đem súng đồ chơi thu lại, tức giận nói: "Thật không có ý tứ, không chơi nữa."

Cứ như vậy, Đường Tuyết bỏ ra một trăm khối tiền, kết quả là cho không Lê Ngữ Băng con khủng long màu hồng kia.

Lê Ngữ Băng vóc dáng 1m88, như thiếu nữ ôm con búp bê trong ngực, cái kia đánh vào thị giác, thật sự là muốn mạng người.

Ba người ra sân chơi, Lê Ngữ Băng hỏi Đường Tuyết: "Cậu làm sao trở về?"

"Tôi đi tàu địa ngầm."

Lê Ngữ Băng lúc đầu đã móc điện thoại chuẩn bị đón xe, nghe nói như thế, để điện thoại di động xuống nói: "Tôi cũng đi tàu địa ngầm."

Biên Trùng... Biên Trùng cũng đi tàu địa ngầm.

Nhưng mà Biên Trùng cùng Đường Tuyết không cùng một phương hướng, cậu ta muốn ngụ trang một chút cũng ngụ trang không được, bởi vì Đường Tuyết chỉ chỉ danh sách toa xe: "Biên Trùng, nhà cậu không phải ở Cổ Lâu sao, chúng ta phương hướng tương phản."

Ha ha, người ta ở chỗ nào đều biết rồi. Lê Ngữ Băng trong lòng lại bắt đầu bốc lên nước chua.

Còn chua đến không thể làm sao.

Tóm lại ba người cứ như vậy mỗi người đi một ngả, Lê Ngữ Băng cùng Đường Tuyết một khối tiền ngồi tàu điện ngầm.

Ban đêm người ít, hai người bọn họ vẫn còn có chuyện, kể cùng một chỗ sau khi ngồi xuống, Đường Tuyết còn canh cánh trong lòng chuyện khủng long, không để ý Lê Ngữ Băng.

Chính Lê Ngữ Băng cũng đang hờn dỗi, cũng không nói chuyện, tựa ở trên chỗ ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Cứ như vậy qua đại khái mười mấy phút, Đường Tuyết lặng lẽ liếc mắt, vụng trộm dò xét Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng ngồi còn rất đoan chính, cái ót chống đỡ lấy vách thùng xe, hô hấp đều đều, hai mắt nhắm nghiền, xem bộ dáng chắc là đã ngủ thiếp đi.

Đường Tuyết lặng lẽ, lặng lẽ, túm lấy khủng long trong ngực cậu.

Khủng long chậm rãi, chậm rãi, cái đuôi bị kéo rời đi khỏi Lê Ngữ Băng.

Sau đó lại yên lặng, yên lặng... Bò lại trong ngực Lê Ngữ Băng

Đường Tuyết: "..."

Khủng long sống?

Cô ngửa đầu nhìn Lê Ngữ Băng, bắt gặp cậu vừa mới nhắm mắt lại đang cười. Bờ môi màu anh đào cong lên đường cong xinh đẹp, tại toa xe, ánh đèn chiếu rọi lộ ra màu sắc doanh nhuận, đáng vẻ mềm mại nhìn đặc biệt ngon miệng.

Đường Tuyết đột nhiên đánh sâu trong đáy lòng dâng lên một cổ rung động, hoặc nói là xúc động, cô đặc biệt muốn nếm thử cái bờ môi xinh đẹp này...

Cái ý nghĩ này vừa thoáng qua liền biến mất, đại khái đến từ bản năng của thân thể, Đường Tuyết vẫn kịp phản ứng, lúc dùng lý trí trấn áp lại cổ xúc động khó hiểu này, cô nghe được âm thanh nuốt nước miếng của chính mình.

Ừm, có lẽ... Cô chỉ là đói bụng?

Đường Tuyết gãi đầu một cái, thật không có ý tốt cú đầu xuống. Cô nhìn thấy khung long đã hoàn toàn trở lại trong ngực Lê Ngữ Băng, mà tay Lê Ngữ Băng đệm ở phần bụng khung long, nắm lấy chân của nó.

Đường Tuyết quýnh, chẳng trách.

Về sau Đường Tuyết yên tĩnh, lúc đến trạm xuống xe, cô đi phía trước, Lê Ngữ Băng cũng đi theo ở sau lưng cô.

Đường Tuyết hỏi: "Cậu đừng có nói với tôi, cậu với tôi là ở cùng một khu nhà nhé?"

"Đã rồi như vậy, tôi đưa cậu trở về."

Từ trạm xe lửa đến khu nhà của Đường Tuyết cũng liền mấy trăm mét, Đường Tuyết đi đã quen kỳ thật không sợ. Nhưng mà được người khác quan tâm như thế, cô ít nhiều cũng có chút cảm động.

Nhưng mà, khi thấy khung long trong ngực Lê Ngữ Băng, cô lại cảm động không lên nổi, "Cậu đừng tưởng rằng như vậy là tôi có thể tha thứ cho cậu."

...

Ra trạm xe lửa, người lập tức biến ít.

Hai người sóng vai đi tại ven đường, thân ảnh bị đèn đường kéo dài lại rút ngắn, rút ngắn lại kéo dài, như thế lặp đi lặp lại. Đường Tuyết cúi đầu dẫn theo hòn đá nhỏ, cứ như vậy đi trong chốc lát, đã đến khu nhà của mình.

Cô vẫn là một giọng nói "Cám ơn".

Lê Ngữ Băng cúi đầu nhìn cô, đột nhiên mở miệng: "Tôi rất hiếu kì một vấn đề."

"Hà"

"Tôi nhớ được, cậu là chán ghét Biên Trùng."

Đường Tuyết gãi đầu một cái, đáp: "Cũng không có rất chán ghét, chỉ là không muốn gặp cậu ta. Cậu nói đúng, vì tình yêu từ bỏ ước mơ, người ta sẽ càng không ngừng canh cánh trong lòng, cuối cùng đem tình yêu cũng làm hao mòn mất. Haizz, Lê Ngữ Băng, tôi có đôi khi cảm thấy cậu là bệnh tâm thần, có đôi khi lại cảm thấy cậu là triết học gia."

"Vậy cậu càng nhiều thời điểm cảm giác tôi là cái gì?"

"Càng nhiều thời điểm cảm giác cậu là một con chó."

Lại tới... Lê Ngữ Băng nâng đỡ ngạch, nhẹ giọng hỏi cô: "Hiện tại thế nào? Hiện tại đối Biên Trùng là cảm giác gì?"

"Hiện tại sao? Hiện tại tôi đối với quá khứ đều bình thường trở lại, quanh đi quẩn lại, tôi vẫn là đạt được điều mình muốn, vận mệnh đối đãi tôi rất tốt, tôi sẽ không đối với bất kỳ người nào có oán hận."

Đường Tuyết nói đến đây, đột nhiên thở dài, cảm khái nói, "Nói đến, có đôi khi chúng ta chán ghét một người, có lẽ cũng không phải là thật chán ghét họ, mà chỉ là chán ghét đoạn thời gian kia có quan hệ với họ mà thôi, chán ghét chính mình của khi đó..."

Lê Ngữ Băng sững sốt một chút, tiếp theo bất đắc dĩ cười cười. Tâm cậu nghĩ, không phải ai cũng thế đâu.

Đường Tuyết sờ lên đầu khùng long nói với Lê Ngữ Băng: "Cậu đem nó nhường cho tôi đi, tôi lại lần nữa kêu một tiếng ba ba với cậu."

Đúng lúc này, một giọng nam trung khí mười phần đánh gãy lời bọn họ, trong thanh âm kia mang theo nồng đậm khó chịu: "Con nói lại cho ta nghe, con định kêu ba ba cho ai nghe?!"

Đường Tuyết quay đầu, thấy được ba ba của mình đứng tại cách đó không xa. Cô giật nảy mình, "Ba..."

Đường hiệu trưởng trong tay cầm theo hộp thức ăn, một mặt nộ khí, trừng Đường Tuyết một chút, tiếp lại trừng Lê Ngữ Băng. Đây là nhà ai heo không xem trọng, đến ủi nhà chúng ta rau xanh?!

Lê Ngữ Băng không ngờ tới sẽ ở trường hợp này nhìn thấy ba của Đường Tuyết. Cậu chưa từng khấn trương như bây giờ, co quắp đến thân thể cứng ngắc, tay cũng không biết để chỗ nào tốt, bình thường ung dung không vội đến lúc này không cánh mà bay.

"Cháu chào bác trai." Lê Ngữ Băng nói.

Cậu lễ phép cũng không có làm Đường hiệu trưởng buông lỏng cảnh giác. Có điều Đường hiệu trưởng đem Lê Ngữ Băng từ trên xuống dưới quan sát một phen, cùng con gái của mình so sánh một chút, đột nhiên có chút không xác định hai người ai mới là heo.

Đường Tuyết lôi kéo Lê Ngữ Băng giới thiệu, "Ba, đây là Lê Ngữ Băng, ba còn nhớ chứ? Ngồi cùng bàn với con hồi tiểu học đó."

Đường hiệu trưởng phản ứng giống như là sờ phải công tắc điện, thân thể chấn một cái, tựa như không tin tưởng lỗ tai của mình, ông nâng lên thanh âm hỏi lại một lần: "Con nói ai?!"

Phản ứng này của ông quá lớn, làm Đường Tuyết giật nảy mình, nhỏ giọng nói: "Là Lê Ngữ Băng ạ, chúng con sáu năm ngồi cùng bàn, cậu ấy mỗi ngày đều chỉ bài cho con, Lê Ngữ Băng."

Đường hiệu trưởng lại nhìn về phía Lê Ngữ Băng. Lúc này biểu lộ của ông tràn đầy đề phòng, không giống như nhìn tấm gương học tập của con gái mình.

Trong suy nghĩ của Lê Ngữ Băng về lần đầu gặp mặt, chí ít nên mang theo lễ vật đến nhà báỉ phòng, hiện tại thì tốt rồi, ở bên ngoài bị Đường Tuyết nhận loạn làm ba ba, để cho ba ba thật của cô gặp được, ấn tượng đầu tiên xấu tới cực điểm; mà cậu cũng không mang đồ vật, toàn thân cao thấp chỉ có con khùng long màu hồng phấn này có thể miễn cưỡng tính là lễ vật, đem thứ này đưa cho một người nam nhân trung niên, sợ là sẽ bị đối đãi như bệnh nhân tâm thần.

Lúc này cậu kiên trì tiếp nhận ánh mắt của Đường hiệu trưởng, cảm giác Đường hiệu trưởng ánh mắt thâm ý sâu sắc, có chút giống như phần nộ

Nhưng cậu lại không nghĩ ra giữa bọn họ có thể có gì khúc mắc.

Tình huống này không nên ở lâu. Lê Ngữ Băng cùng ba con Đường Tuyết nói tạm biệt, tranh thủ thời gian chuồn lẹ. Cậu cần trở về hảo hảo suy nghĩ một chút.

Sau khi Lê Ngữ Bằng rời đi, Đường hiệu trưởng nhìn bóng lưng của cậu đi xa, hỏi Đường Tuyết: "Con đừng nói với ta, cậu ta với con là đang quen nhau đấy."

Đường Tuyết lúc nghe đến lời này, trong đầu nhất thời hiện ra một đôi môi màu anh đào, khóe môi mang theo nụ cười thản nhiên. Trên mặt cô một trận khô nóng, nhẹ nhàng quăng ra sau đầu, đáp: "Ba, ba suy nghĩ nhiều quá. Con làm sao mà cùng ở một chỗ với cậu ấy được, cậu ấy đến cả một chút đồ chơi cũng không nỡ cho con."

"Ừm." Đường hiệu trưởng đối với con gái mình siêu có lòng tin, mặt nó da dày, sẽ không bởi vì thẹn thùng mà phủ nhận, nói không phải thì sẽ thật không phải.

"Vậy các con là như thế nào vậy?" Đường hiệu trưởng lại hỏi, "Làm sao đột nhiên lại có liên lạc? Trước đó đều không nghe con nói qua."

"Trong trường học gặp phải. Hai bọn con lại chung một trường học, cậu ấy là đội khúc côn cầu, con là đội trượt tốc độ." Đường Tuyết nói nói cười, "Ba chớ nhìn cậu ấy như thế, như cái tên bệnh tâm thần, kỳ thật vẫn là có chút tài năng, năm nay vừa đại biểu Trung Quốc tham gia thi đấu, là đội viên chủ lực. Cậu ấy bình thường ở bên ngoài chủ yếu dựa vào cái mặt lạnh."

Đường Tuyết cứ như vậy thao thao bất tuyệt, Đường hiệu trưởng nghi ngờ nhìn cô, làm cô thấy có chút khó hiểu, thế là dừng lại, nhìn thấy ba ba cầm theo hộp thức ăn ngoài, liền hỏi: "Đây là cái gì vậy ạ?"

"Mẹ con muốn ăn tiết vịt, ta vừa ra ngoài mua cho bà ấy"

"Hai vị tuổi đã cao còn tú ân ái. Con thật chịu không được, con muốn

rời nhà trốn đi, đi một nơi tất cả đều là cầu độc thân."

Ba con hai người một bên đi trở về vừa nói chuyện.

"Ngày mai sẽ đi đến nhà ông bà nội con."

"Dạ, đến ăn cơm tất niên."

"Ba, ba năm nay tiền mừng tuổi định cho con bao bao nhiêu nha? Tiết lộ một chút được không?"

"Ha ha."

"Nếu không như vậy đi, con tiết lộ một chút cho ba lượng cơm ăn hiện tại của con, để ba có cái mà tham khảo..."

"Ta nói, con cùng Lê Ngữ Bằng kia — — "

"Ba, con không phải giải thích rõ sao, thật không có chuyện gì"

"Hiện tại không có quen nhau, về sau cũng không cho phép, biết chưa? Ta cho con biết, ta thế nhưng là sẽ không đồng ý các con ở cùng một chỗ."

"A? Tại sao vậy?"

"Bởi vì... Ta chính là không đồng ý!"

Chương 63: Tim đập thành thịch

Lúc Lê Ngữ Băng về đến nhà, phát hiện ba mẹ mình còn chưa ngủ.

Ánh đèn phòng khách chiếu đến có chút lờ mờ, hai người ngồi trong phòng khách, cái bầu không khí kia, giống như là đang mưa đồ bí mật cái gì.

Từ khi Lê Ngữ Băng bắt đầu xuất hiện, ánh mắt của ba mẹ cậu không có rời đi con khủng long màu hồng phấn kia.

"Người khác tặng." Lê Ngữ Băng giải thích nói.

"Ai tặng đấy?" Mẹ Lê hỏi.

Lê Ngữ Băng không có trả lời.

Mẹ Lê lại hỏi, "Nam hay nữ vậy?"

"Nữ."

Lê Ngữ Băng không muốn đem khủng long cầm vào gian phòng của mình, cho nên tiện tay đặt ở góc tủ phòng khách.

Sau đó cậu cùng ba mẹ nói ngủ ngon sau đó lên lầu. Có một số chuyện, cậu cần yên tĩnh suy nghĩ một chút.

Sau khi con trai rời đi, vợ chồng Lê thị sóng vai đứng trước góc tủ, cùng khủng long đối mặt.

"Nó nói dối." Mẹ Lê đột nhiên mở miệng.

Ba Lê vỗ vỗ bờ vai của bà "Mặc kệ con mình lựa chọn như thế nào, chúng ta đều tôn trọng nó. Quan trọng nhất là nó cảm thấy vui vẻ, đúng không?"

Mẹ Lê nâng người lên, "Qua hết năm ông nên bắt đầu kiêng rượu đi."

"Được.."

— —

Đêm giao thừa đêm nay, Đường Tuyết trôi qua trước nay chưa từng có bình tĩnh. Đi đến nhà ông bà nội ăn cơm tất niên, sau đó người cả nhà cùng nhau xem tiết mục cuối năm. Xem một chút, đã ngủ.

Sau đó là Đường hiệu trưởng đánh thức cô, nói cô nên trở về phòng ngủ.

Đường Tuyết đang ngủ say, bị đánh thức còn thật không vui ý, mơ màng màng đi vào gian phòng, lúc chui vào trong chăn còn nghĩ: Nếu là Lê Ngữ Băng, chắc chắn sẽ không đánh thức cô, trực tiếp đem cô ôm vào phòng.

Hử? Nghĩ gì thế..

Điện thoại Đường Tuyết để lại trong phòng khách, tinh tinh tang tang tin nhắn nghe có chút phiền, Đường hiệu trưởng trực tiếp đem nó làm yên lặng.

Sáng sớm hôm sau, Đường Tuyết sau khi rời giường nhìn thấy

không ít cuộc gọi nhỡ, nghĩ cũng biết là điện thoại chúc tết.

Cố nhấn vào từng cái.

Cái thứ nhất, Hạ Mộng Hoan.

"Alo, Mộng Phi, chúc mừng năm mới nha, nhìn thấy tôi phát bao lì xì cho cậu chưa?"

"Thấy được rồi, cảm ơn đại vương! Cái kia, đại vương..."

"Hả?"

"Cậu cùng Lê Ngữ Băng... Khục, ý của tôi là, Lê Ngữ Băng cậu ấy gần đây không có khi để cậu chứ?"

"Không có, cậu ta hiện tại số lần phát bệnh đã ít, tôi cảm giác cậu ta chẳng mấy chốc sẽ bị mị lực nhân cách của tôi chinh phục."

"A, đại vương! Cậu rốt cục đã nhìn ra?"

"Chỉ là. Tôi cảm giác, Lê Ngữ Băng gia nhập ta xa hoa tùy tùng phần món ăn ở trong tầm tay."

(Câu này khó hiểu quá chế nào hiểu thì giải thích dùm mị với nhé.)

"..."

"Ngoan, không cần phải tranh sủng, kỳ thật cậu ta còn lâu mới so được với Mộng Phi của ta."

"..."

Cái thứ hai, Liêu Chấn Vũ.

"Alo, Liêu Chấn Vũ, chúc mừng năm mới nha, nhìn thấy tôi phát bao lì xì cho cậu chưa?"

"Lão đại, hai mao tiền hồng bao cũng không cần dùng loại ngữ khí tự hào này nói ra chứ?"

"Hai mao tiền không phải tiền sao? Một chút lòng cảm ơn đều không có."

"Lão đại." Liêu Chấn Vũ ngữ khí đột nhiên trở nên thần bí.

"Hà? Thế nào?"

"Cậu nếu là nguyện ý cho ta ba đôi giày chơi bóng số lượng có hạn, tôi sẽ nói cho cậu biết một đại bí mật kinh thiên động địa!"

"Được thôi, cầm bát quái hoa sen đại bút lông của trẫm đến đây, tôi bây giờ sẽ vẽ cho cậu. Muốn nhãn hiệu nào? Adidas hay là Nike?"

"..."

Cái thứ ba, Lê Ngữ Băng.

"Alo, Băng chó, chúc mừng năm mới nha, nhìn thấy tôi phát bao lì xì cho cậu chưa?"

"Rồi" Lê Ngữ Băng đang cười.

Đường Tuyết từ tiếng cười của cậu, trong não liền bổ ra một hình tượng, hình tượng Lê Ngữ Băng bên trong bộ dạng phục tùng cười yếu ớt, ôn nhu say mê, bộ dáng rất có vài phần ngon miệng. Đường

Tuyết mặt mũi đỏ ửng, hỏi cậu "Làm gì đấy?"

"Ở nhà nhàn rồi, ngày mai thăm người thân. Cậu sao?"

"Tôi đang tại nhà ông bà của tôi đây, một lát nữa đợi lấy tiền, hắc hắc."

Lê Ngữ Băng lại cười. Hai người nói chút việc nhà, đều là nhạt như nước trắng mà nói, vậy mà cũng không thấy phát chán.

Tắt điện thoại Lê Ngữ Băng xong, Đường Tuyết lại lật nhìn một chút danh sách cuộc gọi, còn lại Dụ Ngôn và Biên Trùng, cô không muốn cùng bọn họ nói chuyện, thế là dùng ngữ khí chân thành tha thiết gửi tới tin nhắn chúc Tết.

— —

Mùng bốn tháng giêng, Đường Tuyết đi thăm cô giáo Đỗ sinh bảo bảo.

Qua tết, rất nhiều người trong nhà có chuyện, thậm chí không có ở thị trấn Hồ. Cho nên đi thăm hỏi cô Đỗ, bạn học cũng chỉ có mười mấy người.

Cô Đỗ trước kia là một mỹ nữ thon thả, hiện tại cả người mập một vòng, giống như là giống như thổi khí cầu. Có điều trên mặt cô đáng tươi cười trở nên nhiều hơn, sinh xong bảo bảo tinh thần rất tốt. Cô Đỗ muốn mời các bạn học ở nhà ăn cơm, cô còn ở trong tháng, thật không thuận tiện, mọi người cũng không muốn cô Đỗ thêm phiền phức, dự định một hồi cùng đi ra ngoài ăn.

Trước khi cáo biệt cô Đỗ, mọi người cùng cô và tiểu bảo bảo cùng nhau chụp bức ảnh chung.

Sau khi đi ra, bọn họ thưởng lượng cơm trưa ở đâu ăn. Hôm nay cùng đi đến có cả Chu Nhiễm, Đường Tuyết cùng cậu ta quan hệ thù địch, nhìn Chu Nhiễm cùng với mấy bạn học khác tốt đẹp vui vẻ, Đường Tuyết cũng không muốn tham dự, khoát khoát tay nói: "Trong nhà của tôi còn có chuyện, các cậu cứ ăn trước."

"Đừng nha, " Chu Nhiễm lại kéo cô lại, khiến cho bộ dáng giống như rất thân quen,"Tất cả mọi người đều ở thiên nam địa bắc, khó được tụ họp một chút, phải cùng nhau ăn chứ"

"Hôm nay cô chú tới nhà của tôi,tiền mừng tuổi một ngàn khối còn chưa lấy, hay là cái tổn thất này cậu bồi thường tôi?"

Chu Nhiễm yên lặng buông cô ra.

Đường Tuyết không ăn, Liêu Chấn Vũ cảm giác ở lại liền thành phản đồ, thế là cùng đi theo Đường Tuyết.

Trên đường trở về, Đường Tuyết nhìn thấy Chu Nhiễm đăng ảnh, là vừa rời bọn họ tại nhà cô Đỗ chụp. Chu Nhiễm đem người khác đều chỉnh sửa đến đẹp mắt, chỉ có Đường Tuyết là không, thậm chí, Đường Tuyết cảm giác cậu ta khả năng đảo ngược thao tác một chút, đem cô khiến cho càng xấu thêm.

Đây cũng là một nguyên nhân khác Đường Tuyết không thích Chu Nhiễm— thích làm một tiểu thông minh, cung tâm kế, xưa nay không dám đối đầu chính diện.

Kỳ thật Chu Nhiễm cùng mấy người kia lưu lại người quan hệ cũng không thật tốt, đều là mặt ngoài tử muội.

Lúc Đường Tuyết ở tàu điện ngầm,liền lần lượt nghe được tầm hai

ba người nói cho cô nghe một vài tin, đều là Chu Nhiễm cùng với các cậu ấy nói cái gì lời gì, dù sao không phải lời dễ nghe. Nói Đường Tuyết ngang ngược khi dễ bạn học mới, nói cô ăn bậy phi dâm chiếm lấy Lê Ngữ Băng, còn nói cô chân đứng hai thuyền blabla...

Thật là mẹ nó đặc sắc.

Đường Tuyết càng xem càng khó chịu, đang nghĩ ngợi làm sao giáo huấn Chu Nhiễm một chút, bên kia đột nhiên phát tới một đầu video, khiến cô triệt để nổ.

Trong video, Chu Nhiễm thần sắc mập mờ nói: "Đường Tuyết cậu ấy cùng với một nam sinh học cùng Lê Ngữ Băng thuê phòng, bị Lê Ngữ Băng bắt quả tang, chuyện này huyền não đặc biệt lớn, nghe nói nam sinh kia bị ảnh hưởng đến thôi học."

Đường Tuyết không có cảm tai nghe, đoạn video này mở ra loa ngoài, Liêu Chấn Vũ đứng cạnh cô cũng nghe được, sau khi nghe xong một mặt chấn kinh: "Còn có chuyện này sao? Lão đại, tôi làm sao cũng không biết?"

Đường Tuyết tức giận đến lồng ngực kịch liệt phập phồng, mặt trầm như nước, mắt lộ ra hung quang, nhìn còn rất dọa người.

Liêu Chấn Vũ cũng kịp phản ứng, "Lão đại, cậu ta tung tin đồn nhảm!"

Đường Tuyết hô một chút đứng người lên, đi ra hướng cửa xe.

Liêu Chấn Vũ vội vàng đuổi theo đi, hỏi: "Lão đại, cậu định làm gì?"

Đường Tuyết không nói một lời nào rời khỏi tàu.

Liêu Chấn Vũ không yên lòng, lùi lại đằng sau gọi điện thoại cho Lê Ngữ Băng, nhỏ giọng nói ra: "Alo, Lê Ngữ Băng, cậu mau tới đây, lão đại sắp nổi điên rồi!"

...

Đường Tuyết hùng hùng hổ hổ đuổi tới chỗ bọn Chu Nhiễm liên hoan, tìm tới phòng đó, đá một cái cửa bay ra ngoài.

Ầm!

Người bên trong đang cười nói, thình lình giật nảy mình, đồng loạt nhìn về phía cửa, dáng tươi cười còn treo ở trên mặt.

Đường Tuyết đi tới, liếc nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Chu Nhiễm, nói với những người khác: "Các cậu tiếp tục ăn, không cần phải để ý đến tôi."

Biên Trùng đứng người lên, kêu cô một tiếng, "Đường Tuyết..." Tâm tình của cậu cũng không tốt lắm, ánh mắt nhìn cô có chút khổ sở.

Đường Tuyết hướng Biên Trùng giơ tay lên "Yên tâm đi, tôi cùng cậu ấy tâm sự một chút."

Cô vòng quanh Chu Nhiễm đi tới lui mấy bước, làm Chu Nhiễm nhìn chằm chằm đến rất gấp gáp, sắc mặt tái nhợt, "Tôi lại đắc tội cậu chỗ nào rồi sao?"

Đường Tuyết nhìn thấy trên bàn bày biện mấy chai bia, cô nắm lên một bình đã nhìn thấy đáy, hướng cái ghế bên cạnh đập một phát.

Rầm rầm, chai bia vỡ ra, khối pha lê màu xanh lá cây đậm vấy đầy mặt đất, cùng mặt đất va chạm ra âm thanh giòn vang.

Mọi người đang ngồi ở đây lại giật nảy mình, có mấy nữ sinh thậm chí bịt lấy lỗ tai thét lên tiếng.

Đường Tuyết cầm nửa chai bia còn lại trong tay, pha lê chỗ đứt cao thấp không đều, bén nhọn sắc bén. Cô đem chai bia chỉ hướng Chu Nhiễm, mũi nhọn pha lê cùng Chu Nhiễm khoảng cách rất gần.

Chu Nhiễm dọa đến quá sức. Muốn phản kháng, lại không dám, muốn chạy, lại sợ bị thương, lúc này cứng đờ ngồi trên ghế, run lấy bờ môi nói: "Cậu, cậu muốn làm gì?"

"Biết tôi tại sao phải luyện thể dục không, " Đường Tuyết chậm rãi nháy một con mắt, nhàn nhạt mở miệng, "Là bởi vì, có thể cùng người nói đạo lý thì giảng đạo lý, cùng với người không nói đạo lý... " dừng một chút, tà mị cười một tiếng, "Thì không cần đạo lý làm gì." Nói xong, cầm chai bia muốn tiến lên.

Chu Nhiễm dọa đến ôm đầu thét lên, điên cuồng lui về sau, "A a a a a!"

Biên Trùng cùng mấy người nam sinh bọn họ liền vội vàng tiến lên định cản.

Đúng lúc này, Đường Tuyết đột nhiên cảm giác được có người từ phía sau lưng ôm lấy cô.

Rộng lớn, ấm áp, lại không thể nghi ngờ ôm ấp, chăm chú mà ôm lấy cô, tựa như biển cả ôm cá mập. Ngay sau đó, cái bình trong tay cô cũng bị bắt được. Bàn tay của cậu chế trụ cô, ngón tay hơi chút dùng sức, đẩy tay của cô ra, đem nửa cái bình kia lấy ra.

Sau đó, cô nghe được trên đỉnh đầu giọng nam thấp quen thuộc, dễ

nghe lại ôn nhu: "Đừng nóng giận."

Là Lê Ngữ Băng.

Cậu không có chỉ trích cô, cũng không có ngăn cản cô, chỉ là để cô đừng nóng giận.

Đường Tuyết bỗng nhiên cũng không có tức giận. Không chỉ không tức, thậm chí có chút cảm động.

Cô ở trong ngực Lê Ngữ Băng, thân thể buông lỏng. Những người khác nhìn thấy, cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Chỉ có Biên Trùng, nhìn càng khổ sở hơn.

Lê Ngữ Băng buông Đường Tuyết ra, đem nửa cái bình kia ném vào thùng rác.

Đường Tuyết chỉ vào Chu Nhiễm, đe dọa cậu ta "Cậu nếu là còn dám động vào tôi, tôi liền hủy dung cậu!"

Chu Nhiễm sắc mặt lúc trắng lúc xanh, khó coi tới cực điểm, cô nhìn trộm Lê Ngữ Băng, gặp Lê Ngữ Băng nhìn về phía Đường Tuyết biểu lộ đều là cưng chiều cùng dung túng... Chu Nhiễm càng ủy khuất.

Đường Tuyết dùng vũ lực uy hiếp so pháp luật có tác dụng nhiều hơn, Chu Nhiễm lúc này đến dững khí giải thích đều không có, chỉ hi vọng Đường Tuyết mau chóng rời đi.

Lê Ngữ Băng cứ như vậy giống như là lo lắng Đường Tuyết sinh thêm sự cố, cậu nắm chặt tay của cô, đem cô lôi ra khỏi phòng khách.

Đường Tuyết ở sau lưng Lê Ngữ Băng, cúi đầu, trong tầm mắt là màu cà phê áo ngoài của cô, quần jeans màu lam nhạt, giày thể thao màu trắng, còn có bọn họ vẫn còn đang nắm tay nhau.

Cô ở đáy lòng đột nhiên mềm mại, giống lúa mạch đầu xuân, bị gió xuân thổi, quét vào bên trong vạt dấm ôn nhu.

Lúc Lê Ngữ Băng đi ra tiệm cơm, buông tay của cô ra

Đường Tuyết sờ lên tay, bên trên vẫn còn hơi ấm cậu để lại

"Làm sao nổi giận như thế?" Lê Ngữ Băng hỏi.

Đường Tuyết khoát khoát tay nói, "Tôi chỉ muốn hù dọa cậu ta một chút, không có ý muốn đánh người thật. Tôi nói cho cậu nghe, Chu Nhiễm cậu ta là một tiểu nhân, lẩn yếu sợ mạnh, nhất định phải cho cậu ta chút cứng rắn."

"Là bởi vì Biên Trùng sao?"

"Hả?"

Lê Ngữ Băng nhìn con mắt của cô, hỏi, "Sợ Biên Trùng tin vào những lời đồn kia?"

"Mắc mớ gì đến Biên Trùng, " Đường Tuyết lắc đầu, "Tôi kỳ thật có chút lo lắng những lời đồn này truyền đến tai của ba tôi. Chu Nhiễm hôm nay có thể nói cùng bạn học, ngày mai có thể nói cùng lão sư, lão sư trong trường ba tôi đều biết. Vạn nhất ông ấy tin vào những lời gièm pha này, có thể sẽ đem tôi đánh chết. Tôi còn có thật nhiều tiền mừng tuổi chưa nhận, không thể cứ như vậy bị đánh chết..."

Lê Ngữ Băng dờ khóc dờ cười, đẩy một cái trên trán của cô, "Cậu

cũng chỉ có tiền đồ này."

Đường Tuyết nghiêng đầu nhìn Lê Ngữ Băng, hỏi cậu: "Buổi chiều làm gì?"

"Không biết."

"Trượt băng? Lần trước cậu mời tôi, lần này tôi mời cậu."

"Được."

— —

Đường Tuyết không nghĩ tới mình cũng có thể có miệng quạ đen một ngày. Cô vào buổi chiều chơi nửa ngày, lúc buổi tối về nhà ăn cơm, nhìn thấy ba ba sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế sa lon ngoài phòng khách.

Mẹ Đường ngồi ở bên cạnh, một mực nháy mắt ra hiệu cho cô.

Đường Tuyết... Xem không hiểu.

Cô đến gần một chút, nhìn thấy trên bàn trà la liệt mấy tấm ảnh chụp, thế là cô tò mò rướn cổ lên nhìn, phát hiện ảnh chụp là khi trước kia ở trường học bị chụp lén, tư thế đùa giỡn đuổi bắt thì cũng thôi đi, hai người thân thể chồng lên nhau, ghé vào bụi cỏ, thật có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Mặc dù biết sự thật không phải như thế, nhưng thấy được vẫn sẽ cảm thấy xấu hổ. Mà lại cô lần này so với lần trước, lúc nhìn thấy, càng xấu hổ hơn, thật sự là kỳ quái. Đường Tuyết chỉ vào ảnh chụp giải thích nói: "Đây đều là giả."

"Con làm sao càng lớn càng không hiểu chuyện!" Đường hiệu trưởng đem bàn trà gỗ đến bang bang vang, "Con là con gái, sao có thể làm như vậy? Thật quá lỗ mǎng! Con cho rằng như vậy người khác sẽ thích con sao? Sai! Người ta sẽ chỉ xem thường con! Con đây là đang hủy chính con!" Đường hiệu trưởng lần này xem ra là tức giận đến không nhẹ, mới nói mấy câu đã mặt đỏ tía tai.

Đường Tuyết chỉ vào ảnh chụp nói, "Cái này từ đâu tới?"

Mẹ Đường giải thích nói: "Có người chuyển phát nhanh gửi tới. Cũng là học sinh của ba con, ông ấy nhìn thấy chuyển phát nhanh không nghĩ nhiều liền mở ra, kết quả..."

Kết quả, mọi người đều xem được khuê nữ của ông phần khích biểu diễn.

Đường Tuyết bực bội nhéo nhéo ách.

"Trong hộp thư của ba con còn có một tin nhắn." Mẹ Đường nói bổ sung, "Là ảnh động."

Đường Tuyết nghĩ đến đoạn video kia, chính cô mặt cũng đỏ lên. Lần này giải thích cũng không rõ, cô lắc đầu nói: "Ba, ba làm sao không suy nghĩ người khác vì cái gì lại gửi cái này cho ba, rõ ràng là muốn ly gián quan hệ của ba và con, đúng hay không?"

"Con không cần phải giải thích!"

Đường Tuyết giơ ba ngón tay, "Đây đều là giả, con dùng lương tâm ra thề."

"Con còn có lương tâm sao? Ai mà tin?"

"Con dùng nhân cách của con thề, thật sự là hiểu lầm, Lê Ngũ Bạng cậu ấy chỉ là muốn nhìn vết sẹo trên đầu con."

Đường hiệu trưởng lắc đầu, thở dài một hơi, nói, "Ta cùng mẹ con bình thường quản con ít, là bởi vì cảm thấy con đã lớn, đạo lý đều hiểu, ta sợ chúng ta quá cảm ràm, ngược lại làm phiền con. Nhưng mà hiện tại, nhìn bộ dáng này của con.., " ông nói, cầm bức ảnh chụp lắc lắc, "Đến bây giờ con cũng không cảm thấy chính mình có lỗi?! Con quá làm cho chúng ta thất vọng!"

Đường Tuyết bị ông nói đến vừa tức giận vừa ủy khuất, "Con chính là không có sai, mà con ngược lại cảm thấy ba mẹ có vấn đề. Ba tin tưởng mấy tấm ảnh chụp này chứ không tin con gái mình, con mắt nhìn thấy liền nhất định là thật sao? Bình thường không bớt tin lời đồn sao? Ba có biết hay không, thời điểm ba bị lời đồn lừa gạt cũng là lúc đồng lõa với lời đồn."

"Con...!!"

Đường hiệu trưởng tức giận đến muốn đứng dậy, mẹ Đường liền vội vàng kéo ông lại, nói với Đường Tuyết: "Cái đứa nhỏ này, nói chuyện với ba như thế sao? Mau nói xin lỗi."

"Rất xin lỗi để ba mẹ thất vọng, nhưng con cũng không cảm thấy mình làm sai." Đường Tuyết nói, quay người đi ra ngoài.

Mẹ Đường ở sau lưng cô hỏi: "Con định đi làm cái gì?"

"Con ra ngoài yên tĩnh một chút."

Sau khi Đường Tuyết rời đi, mẹ Đường không yên lòng, đứng dậy muốn đi ra xem một chút.

Đường hiệu trưởng ngăn lại," Bà không cần phải để ý đến. Rồi nó cũng sẽ trở về nhà."

Nếu là bình thường, Đường hiệu trưởng dám dùng loại giọng này cùng lão bà nói chuyện, sớm đổi lấy mấy quạt của lão bà. Nhưng mà lúc này mẹ Đường thông cảm ông, cũng không có để ý, sau khi ngồi xuống nói ra: "Thôi, ông cũng bớt giận, nó chỉ là một đứa bé, ai lúc mười tám mười chín tuổi mà chả có một bước đi không đúng."

Đường hiệu trưởng tức giận đến lại gõ cái bàn, ngón trỏ đâm lên gương mặt đẹp ttai của Lê Ngữ Băng trên tấm ảnh, tức muốn hộc máu: "Đều là tên tiểu tử thúi này, một bụng ý nghĩ xấu, ý đồ lại nhiều! Đường Tuyết lúc đầu rất tốt, vừa gặp được nó liền bị mang sai lệch!"

Mẹ Đường cầm lấy tấm hình kia nhìn một chút, kỳ quái nói, "Lê Ngữ Băng trước kia không phải rất ngoan sao. Trong ấn tượng của tôi chỉ có Đường Tuyết khi dễ nó."

Đường hiệu trưởng hừ một tiếng, "Biết người biết mặt không biết lòng."

"Tiểu hỏa tử đáng dập ngược lại là rất tốt."

"Tôi nói cho bà nghe, tiểu tử này nếu dám tiến đến cửa nhà ta, ta đánh gãy chân nó."

Mẹ Đường vui lên, "Ông mà dám sao, ông đến cả cá cũng không dám giết."

— —

Đường Tuyết sau khi ra cửa, gọi điện thoại cho Lê Ngữ Băng.

Trong điện thoại, thanh âm của cô có một chút nghẹn ngào, cũng không nói rõ ràng là chuyện gì xảy ra, chỉ nói muốn gặp cậu

Lê Ngữ Băng giật náy mình, gọi xe tới.

Đường Tuyết lấm liệt trong gió lạnh đứng hơn hai mươi phút, lúc Lê Ngữ Băng thấy được cô, chớp mũi của cô đều đông lạnh đỏ lên.

Cô uly khuất lấp bóp mà nhìn cậu, cứ như vậy, vừa đáng thương, lại có chút khôi hài. Lê Ngữ Băng đặc biệt muốn ôm lấy cô, lại lo lắng đường đột. Cậu đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn, "Có phải ngốc hay không, không biết tìm chỗ nào ấm áp mà chờ sao?" Mặc dù là đang nói chuyện rất bình thường nhưng ngữ khí lại rất ôn nhu.

Đường Tuyết nói, "Không biết đi nơi nào."

"Thế sao không ở nhà?"

"Không có nhà để về."

Ha, thật đáng thương. Lê Ngữ Băng cố nén cười, nói, "Cái đó, nếu không cậu cùng tôi về nhà?"

Đường Tuyết lắc đầu, một mặt đáng thương.

Lê Ngữ Băng đưa cô tới quán thịt nướng, gọi một bàn thức ăn, cậu ngồi tại đối diện cô, cầm cái kẹp, một bên lật thịt nướng một bên nghe cô kể khổ, thịt nướng xong liền kẹp đến trong bát của cô.

Đường Tuyết một hơi đem chuyện đêm nay cãi lộn nói ra.

Cô nói ba mẹ cũng không tin cô, còn nói cô để bọn họ quá thất vọng, quả thực quá nhẫn tâm.

Có thể lực chú ý Lê Ngữ Bằng lại ở chuyện khác, cậu dừng lại động tác lật thịt nướng hỏi Đường Tuyết: "Chuyển phát nhanh là ai gửi? Công ty chuyển phát nhanh nào? Theo tôi được biết, hiện tại công ty chuyển phát nhanh cũng không có đi làm."

"Không biết, " Đường Tuyết lắc đầu, "Nhưng cái này rõ ràng là một âm mưu, ba tôi ông ấy thông minh cả một đời, làm sao kết quả lại hờ hờ ròi."

"Quan tâm sẽ bị loạn, với lại những ảnh đó chụp quá thật, không có cách nào giải thích. Trong mắt của ba cậu, bất kể là ai gửi, sự thật chính là sự thật."

"Hừ hừ."

Lê Ngữ Bằng nói: "Cậu cảm thấy sẽ là ai?"

Đường Tuyết suy nghĩ một chút, "Tôi đoán là Chu Nhiễm. Tôi hôm nay hù dọa cậu ấy, cậu ấy ghi hận trong lòng, muốn trả thù tôi."

Lê Ngữ Bằng trầm ngâm nửa ngày, "Ảnh chụp chỉ có tôi và cậu, không có Dụ Ngôn? Cũng không có người khác?"

"Không có."

"Vậy thì không phải là Chu Nhiễm."

"Vì cái gì?"

"Nếu Chu Nhiễm làm chuyện này, mục đích của cậu ta chỉ là chọc giận ba cậu, làm cho cậu khó xử, nói như vậy, nếu có thêm ảnh chụp của cậu và Dụ Ngôn, hiệu quả không phải tốt hơn sao, hoặc là lại

đem những tin bát quái trên mạng kia in ra.."

Đường Tuyết nghe xong, dùng tay vẽ lên trên đỉnh đầu nói ra: "Như thế ba tôi có thể tức giận đến bốc khói, tức thành một tòa ống khói."

Lê Ngữ Băng thấy cô vẫn có tâm tư nói giỡn, cậu cười cười, nhìn cô, "Không tức giận?"

Đường Tuyết bị ánh mắt ôn nhu của cậu nhìn chăm chú, không hiểu một trận nóng tai, cúi đầu nhấp một hớp nước chanh, lúc cắn ống hút nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Lê Ngữ Băng vừa nướng thịt lại vừa tiếp tục phân tích: "Cho nên, gửi ảnh chụp mục đích không phải chọc giận ba cậu, hoặc là, không đơn thuần chỉ là vậy."

"Cái đó còn có cái gì?"

"Nếu, tôi nói là nếu như, chúng ta thật đã ở cùng một chỗ, lúc ba cậu nhìn thấy những hình này, sẽ là phản ứng gì?"

"Ách... Chia rẽ chúng ta?"

"Đúng." Lê Ngữ Băng gật đầu, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Còn chưa có ở cùng một chỗ, đã bị chia rẽ.

Muốn như thế nào để lấy lòng Đường hiệu trưởng là vấn đề nan giải nhất của cậu từ khi chào đời đến nay.

Lê Ngữ Băng yếu ớt thở dài, "Ăn thịt đi." Nói xong, dùng cái kẹp sắt kẹp thịt sườn vừa mới nướng bỏ vào bát rước mặt cô.

Nơi đó bên cạnh đã chất thành không ít thịt.

Đường Tuyết nhìn trộm nhìn Lê Ngữ Băng.

Cậu buông thổng con mắt, phòng ăn sắc vàng, dưới ánh đèn, đường cong gương mặt của cậu so với bình thường nhu hòa hơn rất nhiều, mặt mày anh tuấn, mũi thẳng tắp, giống như manga hoàn mỹ. Đôi môi màu anh đào nhẹ nhàng nhếch, không biết đang suy nghĩ gì.

Đường Tuyết nhìn miệng cậu, cô như một tên tiểu lưu manh liếm môi một cái.

Lê Ngữ Băng cất kỹ thịt, ngược mắt nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc ánh mắt đụng phải, ai cũng không có tránh đi.

Cô nhìn thấy con mắt cậu màu đen, u lượng như lửa, thanh tịnh như nước, yên lặng nhìn cô, nghiêm túc lại ôn nhu. Cô hãm tại ánh mắt của cậu, trong lúc nhất thời cảm giác toàn bộ thế giới đều đang lùi lại, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thích, thích, thích — —

Đường Tuyết nghe được tiếng tim mình đập. Nặng như vậy, nặng như nổi trống; nhẹ như vậy, nhẹ như hoa nở.

Tim đập thành thích.

(Mèng ơi mị edit xong chương này mà mệt rã tay luôn á. Chương này gấp đôi chương khác luôn, định chia ra rồi đăng nhưng đăng luôn bồi thường mấy hôm mị đăng trễ. Nếu hay nhớ vote và cmt nhé)

Chương 64: Tức giận

Đường Tuyết không có chút nào phòng bị mà rung động, nháy nháy mắt.

Sau đó cô đột nhiên lấy tay đè cái trán, cúi đầu không nói lời nào, dùng đũa chậm rãi kẹp lấy thịt trong chén mình, lật qua lật lại như lật bánh nướng, cũng không ăn.

Hai người đối mặt cũng chỉ có một hai giây, Lê Ngữ Băng cũng không phát giác điểm dị thường, ngược lại là hành động này của cô để khiến Ngữ Băng cảm thấy kỳ quái, "Cậu sao vậy?"

"Tôi nhớ tới còn có chút việc, tôi đi trước." Đường Tuyết nói, để đũa xuống đứng dậy, cầm túi rồi hướng bên ngoài bước đi, bước chân nhanh chóng.

"Này." Lê Ngữ Băng nhìn bóng lưng của cô một trận khó hiểu.

Đường Tuyết nghe được thanh âm của cậu, bước đi càng nhanh hơn.

Cô một đường đi ra khỏi phòng ăn, bị gió lạnh bên ngoài thổi tới cái trán, cảm giác chính mình tựa như là vừa từ chỗ mập mờ nào đó chạy trốn ra ngoài.

"Không không không, đây không phải là thật, " Đường Tuyết vừa đi vừa nói một mình, "Nhất định là ảo giác! Ta có đói khát cũng không có khả năng coi trọng cậu ta đâu?" Nói đến đây, trong đầu hiện ra dáng vẻ vừa rồi của Lê Ngữ Băng, ngô, còn trợn hơn cả sắc có thể ăn

được...

A a a a, không!!!

— —

Sau khi Đường Tuyết rời đi, Lê Ngữ Băng cúi đầu ngăn người nhìn lò nướng. Cậu không xác định được có phải cô tức giận hay không.

Mặc dù cậu nghĩ không ra bất kì khả năng nào dẫn đến nguyên nhân cô tức giận, nhưng, con gái mà, ai biết?

Lê Ngữ Băng nhắn cho bạn cùng phòng của mình lão Đặng một tin nhắn. Lão Đặng người này, trên quan hệ nam nữ vẫn còn có chút hiểu biết.

Lê Ngữ Băng: Con gái bình thường là bởi vì cái gì tức giận?

Lão Đặng: Thấp, xấu, nghèo, ngắn, nhỏ, nhanh. Tương tự như vậy.

Lê Ngữ Băng:...

Lê Ngữ Băng hít sâu một hơi, nhin không được xúc động.

Sau đó Lê Ngữ Băng lại tìm Tưởng Thế Giai, Tưởng Thế Giai mặc dù không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng bình thường nghe cậu ta nói chuyện, cũng là bộ dáng rất am hiểu.

Lê Ngữ Băng: Con gái bình thường là bởi vì cái gì tức giận?

Tưởng Thế Giai: Cái này, phải nhìn cụ thể tình cảnh, cậu cùng em gái kia nói cái gì?

Lê Ngữ Bạng: Gọi tàu tàu.

Tường Thế Giai: Gần sang năm mới chớ cùng tôi khoe ân ái, cảm ơn ngài.

Lê Ngữ Bạng đem sự tình vừa rồi tự thuật lại một chút, Tường Thế Giai lập tức bắt lấy trọng điểm.

Tường Thế Giai: Đại ca à! Cậu không ngừng nhét thịt cho tàu ấy, không phải là đang có ý nhắc tàu ấy, lượng cơm ăn rất lớn sao? Không đánh cậu đã là rất may rồi!

Lê Ngữ Bạng: Là... Như vậy sao?

Tường Thế Giai: Khẳng định!

Lê Ngữ Bạng cho rằng Tường Thế Giai thua ở không có kinh nghiệm, quá mức chủ nghĩa giáo điều(*). Những người con gái khác có khả năng để ý sức ăn, Đường Tuyết cậu ấy làm sao có thể. Bình thường cùng cậu đoạt đồ ăn, so với nam đều dữ dội hơn, còn có thể ở trước mặt cậu không có áp lực chút nào gặm móng heo.

(*): lối tư duy bằng giáo điều, cứng đờ, công thức, phiến diện..

Cho nên, Tường Thế Giai cũng là không thể tin.

Lê Ngữ Bạng cảm giác bây giờ chính mình đi nhầm đường, loại chuyện này nên tìm nữ sinh để hỏi, nữ sinh hiểu khá rõ nữ sinh. Đáng tiếc, cậu tìm một chút trong danh bạ của mình, cũng không có tìm được quan hệ tương đối thân quen, để có thể trò chuyện chủ đề nữ sinh này. Nguyên nhân chủ yếu ở chỗ, cậu từ khi bắt đầu trung học, so với bạn đồng lứa bạn rộn hơn rất nhiều, vừa muốn cố gắng học lại muốn đánh tốt khúc côn cầu, ngẫu nhiên có rảnh rỗi cũng chỉ

là đọc sách hoặc luyện đàn một chút, tự tạo cho mình một cái không gian riêng hoặc là mang theo kính viễn vọng đi vùng ngoại thành ngắm sao.

Cho nên cậu căn bản chen không ra bao nhiêu thời gian đi tiến hành hoạt động giao hữu, nhất là đối với bạn khác giới tương đối cần kiên nhẫn cùng tinh lực. Cuối cùng cậu cùng những nữ sinh kia đều chỉ là quen biết hời hợt, trong đó thậm chí có một ít người bởi vì thổ lộ bị từ chối mà bối nhọ cậu..

Hiện tại duy nhất có thể cung cấp viện trợ cho Lê Ngữ Băng, lại là mẹ cậu

Lê Ngữ Băng cũng không muốn xin giúp đỡ từ mẹ mình, chủ yếu là mẹ cậu gần đây rất kỳ quái. Cậu cụ thể cũng không thể nói vì cái gì, là cảm giác mẹ mình mỗi một cái ánh mắt đều rất có thâm ý, còn thường xuyên cùng ba cậu mi đến mắt đi, xì xào bàn tán... Không hiểu nổi.

...

Ăn xong cơm tối Lê Ngữ Băng cũng không có đi nơi khác, trực tiếp về nhà. Lúc về đến nhà, ba mẹ đã ăn rồi. Cơm đã ăn, nhưng rượu vẫn chưa có uống đủ — — ba của cậu ngồi tại cửa sổ sát đất, bùng ly rượu đỏ, miệng uống từng ngụm nhỏ.

Đây cũng là điểm mà Lê Ngữ Băng cảm giác kỳ quái — — ba cậu mấy ngày nay uống rượu uống đến rất hưng, cũng không biết có phải có cái gì phiền lòng hay không, mẹ cậu cũng mặc kệ.

Cái nhà này đến cùng làm sao vậy, khắp nơi lộ ra quỷ dị.

Mẹ Lê đang xem một cái phim, phim tên là « Lam Vũ », Lê Ngữ Băng

đi qua ngồi ở bên người bà hỏi: "Ba con sao vậy?"

"Không có chuyện gì, ta cùng ông ấy đều rất tốt."

"Ông ấy uống tới như vậy? Rất tốt?"

"A, đó là lần cuối cùng cuồng hoan."

Lê Ngữ Bằng suy nghĩ một chút giống như có chút minh bạch: "Ba muốn kiêng rượu?"

"Ừm. Qua hết năm liền bỏ."

"Chuyện tốt." Lê Ngữ Bằng gật đầu. Cậu tán thành ba ba kiêng rượu.

Lúc này ba Lê mang theo cái bình bưng chén rượu đi tới, ngồi ở bên người lão bà, chào hỏi con trai nói: "Ngữ Bằng, con có muốn uống một chút không? Hai ba con chúng ta uống một chút?"

Lê Ngữ Bằng lắc đầu, cậu cảm giác có chút không thích hợp. Ba cậu bình thường tửu lượng rất tốt, cũng không say rượu, làm sao đột nhiên muốn kiêng rượu?

"Ba, ba có phải đi kiểm tra sức khỏe xảy ra vấn đề gì rồi không?"

Mẹ Lê khoát khoát tay nói, "Nếu là có vấn đề, ông ấy bây giờ đã không có cơ hội sờ đến chén rượu, con yên tâm đi."

"Cái đó...?" Làm sao đột nhiên muốn kiêng rượu?

Mẹ Lê nghiêm mặt nói: "Ngữ Bằng, ta hỏi con một vấn đề, con phải thành thật trả lời ta."

"Dạ."

"Nếu như, ta là nói nếu như... Nếu như ta cùng ba con muốn sinh con, con sẽ để ý không?"

Lê Ngữ Băng sững sốt một chút, vẫn thật không nghĩ tới mạch suy nghĩ của ba mẹ cậu là như thế này. Cậu lắc đầu nói, "Đây là chuyện của hai người, con sẽ không để ý."

"Ngữ Băng, con thật hiểu chuyện. Sinh con thứ hai ta và ba con còn chưa làm tốt quyết định, nhưng mà con yên tâm, mặc kệ như thế nào, ba mẹ đều tôn trọng con, ủng hộ con."

Lại tới, lại là cảm giác cổ quái kia. Lê Ngữ Băng cảm giác lời này của mẹ logic có vấn đề. Sinh hay không sinh con thứ hai cùng tôn trọng với không ủng hộ cậu, có liên quan gì sao?

Cậu nhéo nhéo cái trán, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền nói ra: "Ba, mẹ, con muốn nhờ hai người giúp con một việc."

"Hả? Việc gì?"

"Con muốn nghe ngóng một người, gia đình của cậu ta, hoặc là các quan hệ xã hội, càng kỹ càng tốt."

Lê Ngữ Băng nói người này là Biên Trùng. Cậu đem những tin tức mình biết giới thiệu sơ lược một chút, lúc ba Lê cùng mẹ Lê nghe nói người này là nam sinh cùng tuổi với cậu, nhìn nhau, đáy lòng lẫn nhau đều là không có chút nào gợn sóng.

— —

Đường Tuyết ở trên phố lớn tản bộ, tinh táo một hồi lâu, cuối cùng đi

đến nhà ông bà nội.

Cô từ nhỏ đã là tiểu tâm can của ông bà nội, ở chỗ ông bà nội cho tới bây giờ không có chịu qua mắng lần nào, một mực hưởng thụ đãi ngộ như tiểu hoàng đế. Ba của cô đối với cái này đánh giá rằng, các vị gia trưởng trong nhà chính là chướng ngại vật lớn nhất trên con đường giáo dục bọn trẻ.

Nghe nói ba ba toàn thế giới đều đồng ý câu nói này, cho đến khi chính bọn họ biến thành các ông già bà già.

Đường Tuyết đột nhiên cao hứng đến nhà ông bà nội, bà nội hỏi cô "Tuyết tuyết sao lại tới đây, có phải đã cãi nhau với ba con không?"

"Nào có, con muốn tới thăm ông bà không được sao?"

"Được được được, bà nội đi nấu chè trôi nước cho con, muốn ăn vị gì?"

"Dạ.. Bánh đậu đen hòa với hạt vừng, đừng quên thả muối ạ."

Bà nội đi nấu chè trôi nước, ông nội lôi kéo Đường Tuyết khoe khoang cho cô xem ấm tử sa ông vừa mới mua. Chè trôi nước nấu xong, bà nội lại làm chút ít đồ ăn, Đường Tuyết chụp hình, lại chụp hai phát cùng ông bà, đăng lên mạng xã hội.

Còn ghi thêm chữ: Toàn thế giới yêu ta nhất là hai người!

Đường hiệu trưởng thấy được cô đăng ảnh, tức giận đến cái mũi đều sai lệch, chỉ vào điện thoại nói với mẹ Đường "Nó đây là đang thị uy! Cảm thấy sau lưng mình có Tứ Đại Thiên Vương che chở. Không tầm thường!"

Tứ Đại Thiên Vương là chỉ ông nội bà nội bà ngoại ông ngoại của Đường Tuyết.

"Nó cũng không nghĩ một chút, " Đường hiệu trưởng nói, "Ta nếu là đem cái ảnh chụp này cho bọn họ nhìn, ta xem ai còn che chở cho nó nữa!"

Mẹ Đường đang xem phim truyền hình cầu huyết, nghe nói như thế, nói ra: "Ông không nghĩ tới lão nhân gia bị bệnh tim sao? Tôi cảm thấy, chuyện này chúng ta phải hảo hảo giáo dục nó, có thể phương thức của ông dùng không đúng. Đường Tuyết nó là tính tình gì ông còn không biết sao, ăn mềm không ăn cứng, ông mắng nó, càng mắng càng hoàn toàn ngược lại."

Đường hiệu trưởng "Hừ" một tiếng, chờ một lúc, lại nhìn lão bà nói: "Bà hảo hảo hỏi nó cho tôi, toàn thế giới người yêu nó nhất, đến cùng là ai."

Mẹ Lê cầm qua điện thoại, ở trên ảnh của Đường Tuyết để lại bình luận, chiếu theo phân phó của lão công mà hỏi.

Kết quả Đường Tuyết trả lời: Ông nội bà nội bà ngoại ông ngoại còn có mẹ nữa.

Được chứ, liền đem ba ba đá ra ngoài

Mẹ Đường cũng không có nhẫn tâm đem câu trả lời này cho lão công nhìn. Bà để điện thoại di động xuống, lại cầm lấy ảnh chụp trên bàn trà, xem từng tấm, hỏi Đường hiệu trưởng, "Ông nói xem, có khả năng hay không, chúng ta thật sự là oan uổng cho nó?"

"Trăm nghe không bằng một thấy, chân tướng bày ở trước mắt, chúng ta làm sao oan uổng nó được?"

"Như vậy nếu như, đây chỉ là một bộ phận chân tướng thì sao?"

Chương 65: Không phải người đứng đắn

Ngày thứ hai khi Đường Tuyết về nhà, cầm về không ít đồ ăn, nước muối vịt, móng trâu gân nhĩ, mì hoành thánh, còn có trứng chim cút kho. Bà nội còn lấy mấy túi gạo nếp bí đỏ, giống như bảo bối lấy ra, trông như một nhân viên chào hàng tán thưởng bí đỏ ăn tốt bao nhiêu.

Mẹ Đường đi bệnh viện, chỉ có Đường hiệu trưởng trong nhà, lúc này đang ở phòng khách xem tạp chí quân sự. Lúc Đường Tuyết vào cửa, Đường hiệu trưởng nhìn cô một cái, trước khi bị cô phát hiện, ánh mắt lại cấp tốc thu hồi, dáng vẻ giả bộ như rất chăm chú xem báo chí.

Đường Tuyết đem ăn đồ nhét trong tủ lạnh, ra phòng khách nhìn thoáng qua ba mình, hai ba con ai cũng không có ý định mở miệng nói chuyện trước.

Sau đó Đường Tuyết tìm tới giày trượt băng hôm qua để lại trong phòng, đeo túi xách lại muốn đi.

Đường hiệu trưởng cuối cùng nhịn không được, nhìn bóng lưng của cô nói ra: "Con đi làm cái gì?" Ngữ khí vẫn là không tốt lắm, có một chút xấu hổ cùng cứng ngắc.

"Con đi cùng Lê Ngữ Băng bỏ trốn." Đường Tuyết nói.

Đường hiệu trưởng ngoài cười nhưng trong không cười, "Con đi đi. Ta nuôi con không bằng chăn heo đâu, vừa bớt lo, còn có thể ăn

thịt."

Đường Tuyết xoay người, nhìn ba cô, nghiêm trang nói: "Ba, ba phủ định ai cũng không thể phủ định con."

"A?"

"Con là ba cùng mẹ sinh, cũng là các người giáo dục ra, phủ định con, thì tương đương với phủ định chính ba, à còn phủ định mẹ con."

Đường hiệu trưởng hừ một tiếng, "Con chỉ biết lấy người ra uy hiếp ta." Nói xong thả tạp chí trên tay xuống, "Nói một chút đi, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Đường Tuyết buông xuống giày trượt băng đi qua, vừa đi vừa nói, "Đầu tiên con cảm tạ ba có thể cho con một cơ hội biện bạch, con hi vọng tiếp sau đó nói chuyện chúng ta đều có thể giữ vững tỉnh táo cùng khắc chế, cùng lúc đó, tin tưởng lẫn nhau."

"Được rồi được rồi, mau nói."

Đường Tuyết ngồi xuống, nói ra: "Ba, ba còn nhớ con khi còn bé có một lần nhặt cành cây, làm rách da đầu không? Lúc ấy Lê Ngữ Băng cũng ở đó."

Đường hiệu trưởng ánh mắt chạy loạn, nghĩ một hồi, gật đầu nói, "Là có chuyện như vậy. Con trông thấy trên cây có ổ Hỉ Thước, cảm thấy đặc biệt tốt đặc biệt hâm mộ, liền tự mình dựng cái ổ, cho nên liền đi nhặt cành cây... Ta nhớ không lầm chứ?"

Đường Tuyết: = =

"Ta còn nhớ rõ, mẹ con hỏi con nửa ngày con mới chịu nói thật, "

Đường hiệu trưởng dáng vẻ một mặt trăng mới vẫn không có cách giải, lắc đầu, "Không biết là trong đầu con nghĩ cái gì, người ở trong tổ chim? Cái đó không thành điều nhân rồi?"

"Khục, " Đường Tuyết một trận xấu hổ, "Những chi tiết này thì khỏi nói."

"Được, con nói đi."

"Lần đó bị thương để lại sẹo, Lê Ngữ Băng còn nhớ rõ chuyện này, lúc ấy là muốn nhìn một chút trên đầu con còn cái vết sẹo kia không. Lúc cậu ấy vừa vén tóc con ra vừa lúc bị người ta chụp hình."

Đường hiệu trưởng nghe đến đó bắt đầu cảm thấy không thích hợp, "Làm sao trùng hợp như vậy?"

"Cái này ba không hiểu được đâu ạ, Lê Ngữ Băng tại trường học của chúng con là một danh nhân, không tin con cho ba nhìn, " Đường Tuyết nói, tìm điện thoại, mở ra những thông tin bất quái liên quan đến Lê Ngữ Băng cho Đường hiệu trưởng xem, "Ba nhìn cái lượng đọc này đi."

Đường hiệu trưởng liếc mấy cái những văn chương kia, cảm giác đại học bây giờ rất loạn, còn rất như là đang ở trong giang hồ. Ông chỉ chỉ vào một đoạn, hỏi Đường Tuyết: "Trường học các con vì cái gì gọi nó Lục Băng?"

"Cái này..." Đường Tuyết gãi gãi cổ, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, "Ba niệm hai chữ trước tên cậu ta đi, niệm nhanh lên."

"Lê Ngữ, Lê Ngữ, xanh, " Đường hiệu trưởng gật gật đầu, "A, là như thế này."

"Cho nên có người theo dõi chụp lên cậu ấy, con cũng bị cậu ta liên lụy."

Đường hiệu trưởng trầm tư nửa ngày, hỏi: "Vậy con cùng Lê Ngữ Băng đến cùng có ở một chỗ hay không?"

"Không có không có!" Đường Tuyết vội vàng khoát tay.

Đường hiệu trưởng bất mãn nói, "Không có quan hệ, nó dưới ban ngày ban mặt dám đem một cô nương như thế đè xuống đất? Thật không phải người đứng đắn gì."

Đường Tuyết nghĩ thầm, thật là trùng hợp, con cũng không phải.

Chương 66: Hội chùa

Chờ Đường Tuyết đem chuyện này giải thích rõ, Đường hiệu trưởng lại thêm mối nghi hoặc mới.

"Cái ảnh chụp này là ai gửi? Mưu đồ gì?"

"Trải qua kín đáo phân tích cùng suy đoán của con, người gửi có khả năng cũng bị ảnh chụp lừa dối, người ta muốn đem ảnh chụp gửi cho ba, khiến ba phẫn nộ, sau đó chia rẽ con cùng Lê Ngữ Băng — — đương nhiên trên thực tế chúng con căn bản không có cái gì."

Đường hiệu trưởng cảm giác những đứa trẻ cong cong quăn quăn còn thật nhiều, "Là ai lại muốn chia rẽ chứ?" Hỏi xong, ở trong lòng bổ sung một câu: Ta phải cảm ơn nó.

"Con làm sao biết, " Đường Tuyết bất đắc dĩ nhún vai một cái, "Người thăm mến con nhiều như vậy."

"Con đều biết ai thăm mến con sao?"

"Con không biết, Liêu Chấn Vũ nói với con."

"Liêu Chấn Vũ cũng thăm mến con?"

"Cậu ta ạ? Không thể nào, cậu ta y như là chim non nép vào người, còn con là thuộc về đại điều."

"Các con thật là lung tung rối loạn.."

Đường hiệu trưởng nghe nghe mà cảm giác trong đầu chen vào một đám lông tuyến, ông đem ảnh chụp thu thập chính tề đặt ở trên bàn trà, tổng kết nói: "Ta tin tưởng con. Nhưng trong chuyện này con vẫn là có lỗi. Con về sau đó, không cho phép cùng nam sinh ở trường hợp công khai cãi nhau ầm ĩ, bị người ta chiếm tiện nghi cũng không biết. Một đứa con gái thì phải.."

"Con gái phải thế nào ạ?" Đường Tuyết nghe có chút không vui, "Xảy ra chuyện thì đều trách con gái."

"Không phải ta trách con, là xã hội này đối với con gái quá cao, xảy ra chút chuyện, bị thương tổn nhiều nhất vĩnh viễn là nữ. Ta hỏi con, nhìn những ảnh bị người ta chụp lên xem, cuối cùng đại gia chủ đều đang mắng con... Ta không có đoán sai chứ?" Đường hiệu trưởng nói, vừa nói vừa có chút tức giận, lần này tức giận là vì khuê nữ của mình tự nhiên mà bị bêu danh.

"Được rồi mà, tính ba liệu sự như thần." Đường Tuyết thấy ba cô một mặt uất khí, cô xích lại gần một chút, thử thăm dò nói, "Ba cũng đừng tức giận, con nghĩ đến một ý kiến hay."

"Sao?"

"Nếu không, con đi của Lê Ngũ Băng về tay, tức chết những người kia?"

"Con dám!"

Đường Tuyết đụng phải một cái mũi xám, xám xịt chạy đi trượt băng.

Ban đêm cô nhận được tin nhắn của Biên Trùng. Ngày mai Biên Trùng sinh nhật, mời bạn học ăn cơm chiều, hỏi Đường Tuyết muốn tới hay không.

Đường Tuyết phát cho cậu một cái hồng bao, sau đó nói: Tôi thì không đi được, các cậu cố gắng chơi. Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!

Biên Trùng không có nhận hồng bao của cô, nhấn lại một tin.

Biên Trùng: Có thể tới một chút hay không?

Biên Trùng: Cậu giúp tôi hỏi một chút Liêu Chấn Vũ muốn tới hay không.

Đường Tuyết là hạng người ăn mềm không ăn cứng, Biên Trùng hạ thấp tư thái mời cô, cô cũng không thể cự tuyệt quá mức, hỏi rõ ràng Chu Nhiễm có đi hay không, nhận được đáp án phủ định xong liền đáp ứng. Dù sao những chuyện ở trong quá khứ cô đã sớm bình thường trở lại, coi nhẹ, hiện tại tâm bình khí hòa đối mặt Biên Trùng cũng không có áp lực chút nào.

— —

Sinh nhật Biên Trùng mời đều là bạn học hồi cao trung, Đường Tuyết cùng Liêu Chấn Vũ cùng nhau đi, hai người đều không có ý muốn đi ăn chùa, còn chuẩn bị quà sinh nhật. Không có Chu Nhiễm ở đó, Đường Tuyết tự tại rất nhiều, cùng mọi người cùng nhau hồi ức lại quãng thanh xuân đã chết đi dưới trời chiều. Cuộc sống cấp ba rất kỳ quái, bình thản lặp lại, rõ mồn một trước mắt, mỗi một ngày đều là nhàm chán, mỗi một ngày nhưng lại là khắc sâu — — trải qua nhàm chán, nhưng lúc hoài niệm lại chỉ còn là hồi ức.

Có lẽ cũng là bởi vì đơn thuần đi, Đường Tuyết có chút ít thương cảm. Ba ba nói, người tuổi tác càng lớn, suy nghĩ càng nhiều hơn.

Như thế mà nói, thời gian cứ hướng về phía trước, con người khi

còn bé mới là đơn thuần nhất.

Tưởng tượng khi còn bé, Đường Tuyết đầy trong đầu đều là Lê Ngữ Băng.

Ngô, đừng lại nghĩ cậu ta!

Đường Tuyết bắt đầu dĩ vuốt vuốt đầu.

"Lão đại, cậu muốn uống rượu sao?" Liêu Chấn Vũ đột nhiên hỏi.

"Hả? Muốn, tôi tự mình uống." Đường Tuyết nói, đưa tay đón chai bia.

Liêu Chấn Vũ cầm qua chén rượu của cô, đổ đầy.

Sau khi làm xong những việc này, Liêu Chấn Vũ lặng lẽ meo meo gửi cho Lê Ngữ Băng một tin.

Liêu Chấn Vũ: Lão đại tôi uống rượu, một hồi nữa cậu tới đón!

Lê Ngữ Băng: Được. Lấy có đâu?

Liêu Chấn Vũ: Ngẫu nhiên gặp, ngẫu nhiên gặp biết hay không?

Lê Ngữ Băng: Hiểu...

Liêu Chấn Vũ thật là khó mà có cơ hội coi Lê Ngữ Băng là tiểu mã tử (*) mà giáo huấn, cảm giác cực kỳ thoải mái. Ai, đột nhiên có chút không hi vọng Lê Ngữ Băng nhanh chóng theo đuổi được lão đại.

(*): Mấy Dặm Sơn Khê đã nói về loại đạn mã tử. Đó là đạn có thuốc súng như đạn thật nhưng không có đầu đạn, thay vào đó là một lớp

keo bịt kín. Khi bắn, lớp keo sẽ tan thành bụi và bay ra khỏi nòng. Tiểu mã tử để miệt thị người thấp bé...không làm gì được ai mà cũng hung hăng. Đạn mã tử nổ rất to và phát ra ánh lửa sáng hơn đạn thật.

Đường Tuyết kỳ thật không chế tửu lượng rất tốt, không dám uống nhiều. Chủ yếu là lo lắng trở về lại bị ba cô laỉ nhải.

Bởi vậy, càng về sau, Đường Tuyết là uống đến ít nhất, Biên Trùng lại uống rất say, một mặt đỏ hồng, ánh mắt có chút mê say. Những người khác khoa trương hơn, có hai người đi đường còn xiêu vẹo.

Đường Tuyết cùng Biên Trùng đứng tại cửa tiệm cơm, đưa từng người lên xe taxi.

Lúc chỉ còn lại hai người bọn họ, Đường Tuyết giơ lên cánh tay muốn ngăn chiếc xe taxi tiếp theo, Biên Trùng lại ngăn lại cô.

"Chúng ta tâm sự." Biên Trùng nói.

Đường Tuyết buông cánh tay xuống, nhìn Biên Trùng, hỏi: "Cậu có phải có chuyện gì muốn nói với tôi không?"

Biên Trùng tránh ánh mắt của cô, đôi mắt không dám nhìn thẳng, gương mặt tựa như càng đỏ hơn: "Ngày kia, muốn cùng nhau đi dạo hội chùa hay không?"

Ách...

Đường Tuyết nhìn chăm chăm Biên Trùng hỏi, "Biên Trùng, cậu có ý tứ gì?"

"Tôi.."

"Cậu không phải là muốn cùng tôi hẹn hò chứ?"

Biên Trùng không nghĩ tới cô cứ như vậy ngay thẳng nói ra. Đúng vậy, cô là người một mực ngay thẳng lại bằng phẳng, giống như lúc trước, cô đối với cậu mà thổ lộ.

Cô có thể không biết, lúc cậu nghe được cô thổ lộ đã kích động cùng cuồng hỉ như thế nào, cô cũng không thể biết rằng, lời thổ lộ ấy, cậu nhớ ba năm.

"Đường Tuyết, " Biên Trùng cúi đầu nhìn cô, "Tôi lúc ấy cự tuyệt cậu, là hi vọng chúng ta song phương đầu tiên có thể có một cái tương lai tốt đẹp. Bây giờ vẫn giữ vững tình cảm đó."

Đường Tuyết gật đầu, "Tôi biết, cho nên tôi cũng không trách cậu, chúng ta đều nhìn thoáng chút, không cần canh cánh trong lòng chuyện quá khứ sẽ tốt hơn."

"Vậy bây giờ..."

"Hiện tại, tôi đối với cậu đã qua kỳ thích."

Biên Trùng cười khổ, "Cậu nhất định phải nói đến trực tiếp như vậy à..."

Đường Tuyết gãi đầu một cái, "Mặc dù như vậy khả năng bị tổn thương cậu, nhưng tôi vẫn là hi vọng đem lời nói rõ ràng ra tương đối. Tôi hiện đã yêu mến người khác."

Lúc hai người bọn họ nói chuyện, Lê Ngữ Băng đứng tại cách đó không xa, ẩn ở đằng sau cột đèn đường, như tên gián điệp, đem cuộc trò chuyện của hai người nghe được nhất thanh nhị sở. Cột đèn

ting tế căn bản ngăn không được thân thể của cậu. Cũng may mắt cậu gần đây yêu quý màu đen khốc soái, vừa vặn cột đèn cũng là đen, cho nên miễn miễn cưỡng cưỡng tính là màu sắc tự vệ.

Nghe được Đường Tuyết cự tuyệt Biên Trùng, Lê Ngữ Băng trong lòng rất vui sướng.

Sau đó cậu nghe được Biên Trùng hỏi Đường Tuyết: "Người bây giờ cậu thích, là Lê Ngữ Băng sao?"

Lê Ngữ Băng tim cuồn cuộn, ngừng thở, hận không thể khuếch bên ngoài tai thêm cái dù và anten, để bảo đảm có thể rõ ràng nghe được mỗi một chữ Đường Tuyết buông xuống.

Đường Tuyết cho tới giờ khắc này vẫn như cũ mất hết mặt mũi thừa nhận chính mình vậy mà lại thích Lê Ngữ Băng, nghe được Biên Trùng hỏi như vậy, ánh mắt cô lập tức trốn tránh, thề thốt phủ nhận nói: "Tôi làm sao có thể coi trọng cậu ta chứ, Lê Ngữ Băng cậu ta chỉ là tiểu mã tử của tôi."

Tốt, rất tốt.

Lê Ngữ Băng thật tức giận, bang một tiếng đập một cái vào cột đèn.

Nhục thể cùng kim loại va chạm tạo ra âm thanh ngọt ngào, cuối cùng hấp dẫn lực chú ý của hai người. Hai người song song nhìn về phía cậu.

Lê Ngữ Băng nửa gương mặt ẩn sau cây cột, giờ phút này đang yên lặng nhìn bọn họ chăm chăm. Hướng trên đỉnh đầu, ánh đèn rủ xuống, từ trên xuống dưới thẳng đứng rơi ở trên người cậu, cái góc độ đa quang kia thật quý dị, khiến cho tựa như là bị một đạo thánh quang triệu hoán đi ra.

Đường Tuyết giật nảy mình, "Lê Ngữ Băng cậu là cảm thấy đèn đường có thể ngăn cản cậu sao, vẫn cảm thấy chính mình có thể ẩn thân hả?"

Lê Ngữ Băng trấn định tự nhiên từ đằng sau cột đèn đi tới, nói: "Thật là đúng dịp."

Đường Tuyết bị Lê Ngữ Băng đánh gãy, vừa vặn lời nên nói cũng đều nói, thế là cùng Biên Trùng tạm biệt.

Cô nghĩ đến một việc, hỏi Biên Trùng: "Những hình kia ở nhà tôi, không phải là cậu gửi chứ?"

Biên Trùng một mặt mê mang, "Cái gì ảnh chụp?"

Đường Tuyết khoát tay áo, "Đừng nói nữa. Được rồi, tôi tin tưởng cách làm người của cậu. Đi, bái bái."

Cô cùng Lê Ngữ Băng cùng nhau rời đi, sau khi đi xa, Lê Ngữ Băng cười như không cười nhìn cô, ngữ khí có chút nguy hiểm: "Tiểu mã tử?"

Đường Tuyết chột dạ, mà nhịp tim lại biến nhanh, nhẹ nhàng, phanh phanh, giống con thỏ nhỏ ở giữa đồng ruộng khiêu vũ. Cô không dám nhìn cậu, cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân.

Lê Ngữ Băng nói: "Ai muốn làm tiểu mã tử cho cậu?"

Đường Tuyết buông thông đầu, "Đúng ha, cậu lớn như vậy chỉ, hẳn là đại mã tử."

"..." Lê Ngữ Băng tức giận tới mức mắt trợn trắng, muốn hung hăng

gỗ đầu của cô, lại sợ cô bị đau.

Chờ một lúc, Đường Tuyết đột nhiên nói, "Lê Ngữ Băng, mừng tám tháng giêng Bạch Tháp chùa miếu hội, cậu có muốn đi hay không?"

Lê Ngữ Băng dừng lại, nhìn chăm chăm cô — — mặc dù chỉ có thể nhìn đến một cái đỉnh đầu đen nhánh. Cậu thấp giọng hỏi: "Cậu là muốn mời tôi cùng nhau đi dạo hội chùa?"

"Ừm. " Đường Tuyết nói xong, vội vàng chột dạ nói bổ sung, "Hạ Mộng Hoan cũng tới, chúng ta cùng nhau đi."

"... Được."

— —

Bạch Tháp chùa miếu hội là một lễ hội truyền thống cỡ lớn của Hồ thành, sở dĩ được hoan nghênh là bởi vì nghe nói ở chỗ này cầu phúc đặc biệt linh nghiệm.

Mùng tám tháng giêng, cùng đi dạo hội chùa ngoại trừ Hạ Mộng Hoan, lại mang theo cả Liêu Chấn Vũ, Lê Ngữ Băng cảm giác hai người này giống như tả hữu hộ pháp của Đường Tuyết.

Bốn người mười một giờ trưa đến hội chùa, mua thật nhiều quà vật, theo dòng người nhanh nhẹn thông suốt, địa điểm dừng lại đầu tiên là cầu trạng nguyên. Cầu trạng nguyên là cầu đá hình vòm, có mấy trăm năm lịch sử, dưới vòm cầu treo một cái đồng tiền siêu cấp lớn, so chậu rửa mặt còn lớn hơn, đồng tiền ngoài tròn trong vuông, bên trong treo một cái tiểu linh đang.

Cầu trạng nguyên được hoan nghênh nhất cũng không phải là truyền thuyết "Đi cầu trúng trạng nguyên" mà là cái tiểu linh đang này.

Nghe nói dùng tiền xu đánh trúng tiểu linh đang là có thể tâm tưởng sự thành.

Đường Tuyết cùng rất nhiều người ở cùng một chỗ, đứng tại lan can bên ngoài bờ sông, ném tiền xu vào linh đang.

Lê Ngữ Băng lo lắng cô bị chen lấn, ở sau lưng cô vịn lấy lan can, hai tay chống tại hai bên cô, dùng thân thể của mình vòng ra một tiểu không gian kiên cố.

Cũng may mắn cánh tay của cậu đủ cường tráng, vững vàng đỡ tại nơi đó, có người chen đến đụng phải, cậu cũng chỉ là hơi nhích thân thể một chút.

Đường Tuyết thì tương đương với đứng ở trong lòng của cậu, cô nhất thời tâm viên ý mã, tiền xu cũng không biết ném về phía chỗ nào.

Hướng trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp, mang theo ý cười: "Đần."

Vững vàng, ổn định.

Đường Tuyết ổn định lại tinh thần, nhắm mắt lại đem tiền xu mù ném bừa ra.

Đỉnh đương — —

Bên người truyền đến âm thanh, Hạ Mộng Hoan ngạc nhiên: "Đại vương, cậu đánh trúng rồi!."

"Sao?" Đường Tuyết ngạc nhiên mở to mắt, lại tiếp tục ảo não, "Ai,

chính tôi cũng không thấy."

Lê Ngữ Băng liền cười, hai người bọn họ khoảng cách quá gần, cậu cười đến như vậy khắc chế, cô vẫn như cũ nghe được tiếng cười nhàn nhạt.

Liêu Chấn Vũ thờ ơ lạnh nhạt, cảm giác Lê Ngữ Băng cười thật thấp ha.

Đường Tuyết đại công cáo thành xong, Lê Ngữ Băng cũng cầm tiền xu bắt đầu ném. Cậu giống như quên chính mình còn vòng qua người Đường Tuyết, một tay tiếp tục vịn lan can, tay kia hất lên ném tiền xu, động tác biên độ hơi lớn một chút, thân thể cùng với cơ thể Đường Tuyết liền muốn chạm đến.

Đường Tuyết cũng chỉ biết chăm chú dán lan can, trầm mặc bất động.

Liêu Chấn Vũ nhin không được ghé mắt. Lão đại bình thường nhiều uy phong cơ mà, bây giờ lại như gà con bị Lê Ngữ Băng đặt tại trong ngực, quả thực, uy nghiêm quét rác!

Lê Ngữ Băng ném một hồi cũng ném trúng, Đường Tuyết như trút được gánh nặng, hai người phía bên cạnh, Liêu Chấn Vũ cùng Hạ Mộng Hoan đưa mắt chăm chú nhìn.

"Đại vương, các cậu đi nơi khác đi dạo đi, tôi không đi, tôi năm nay nhất định phải tâm tưởng thành thật." Hạ Mộng Hoan nói. Cô ném nửa ngày cũng không có ném vào bên trong, hiện tại dự định làm theo một chút phương thức ném mù của Đường Tuyết.

Liêu Chấn Vũ cũng không ném bên trong được, liền vội vàng gật đầu nói: "Tôi cũng vậy!"

Bốn người tạm thời tách ra, Đường Tuyết cùng Lê Ngũ Bổng lên cầu trang nguyên, hướng về Bạch Tháp.

Hạ Mộng Hoan chơi một hồi, vịn lan can, cúi đầu nhìn mu bàn chân của cô và Liêu Chấn Vũ lộ ra, sau đó đột nhiên nói với Liêu Chấn Vũ: "Liêu Chấn Vũ, giày của cậu — — "

"Hả?" Liêu Chấn Vũ một trận kinh hãi, "Rốt cục thì đã có người phát hiện!" Tiếp lấy ngũ tốc cực nhanh phổ cập khoa học một chút cho Hạ Mộng Hoan đôi giày chơi bóng số lượng có hạn này ưu tú đến mức nào.

Hạ Mộng Hoan nghe đến choáng đầu, "Cái đó, tôi chính là muốn nhắc nhở cậu, bên trên giày có dấu chân, lát nữa nhớ lau kỹ một chút."

"Được.."

Có điều, nghe Liêu Chấn Vũ vừa rồi thối như vậy nửa ngày, Hạ Mộng Hoan cảm thấy mình hẳn là nên cố động một chút, thế là cười trêu ghẹo: "Đôi giày này rất đắt sao? Xem ra năm nay ăn tết thu nhập rất khá

"Hắc, không cần tiền."

"Hả? Nhật được sao?"

"Không phải..."

Liêu Chấn Vũ đem chân tướng cùng Hạ Mộng Hoan giảng một phen, Hạ Mộng Hoan sau khi nghe xong, hỏi cậu "Cái đó, một đôi giày khác đâu?"

"Một đôi khác chưa có mua, còn ở chỗ Lê Ngữ Bạng, tôi còn chưa nghĩ đôi kia muốn loại gì."

"Liêu Chấn Vũ, cậu làm như vậy, nhớ đâu đại vương biết..."

Liêu Chấn Vũ vội vàng nói, "Cậu đừng nói cho lão đại!"

"Hả? " Hạ Mộng Hoan chơi lấy ngón tay, len lén liếc cậu một chút, nhỏ giọng nói, "Vậy cậu phải cho tôi một chút phí bịt miệng nha."

"Hả?" Liêu Chấn Vũ sửng sờ.

"Một đôi giày chơi bóng khác thuộc về tôi, còn có tiền tiêu vật thì mua cho tôi đồ ăn vặt."

Liêu Chấn Vũ nói: "Vậy cậu trực tiếp đi tìm Lê Ngữ Bạng là được. Cậu ấy khẳng định nguyện ý đưa cho cậu."

Hạ Mộng Hoan chép miệng lắc đầu, "Cái đó không giống nhau. Nếu như tôi bị Lê Ngữ Bạng thu mua, thì tương đương với phản bội hảo bằng hữu của mình."

"Hiện tại thì sao?"

"Hiện tại, cũng chỉ là phí vất vả giúp cậu bảo vệ bí mật."

Liêu Chấn Vũ ngần ngại, "Ý là chỗ tốt cậu cầm, sau đó cậu còn cao hơn tôi?"

Hạ Mộng Hoan cười híp mắt, hướng cậu nháy nháy mắt.

Liêu Chấn Vũ cảm giác Hạ Mộng Hoan cùng chính mình cũng không

phải là người cùng một nước.

— — lão đại của cậu, cho cậu nuôi dưỡng một tiểu lão đại khác.

Chương 67: Vóc dáng rất khá

Bạch Tháp chùa xây dựng tinh xảo cùng tĩnh mịch, bên ngoài chùa có một đường thềm đá uốn lượn đi lên. Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng sóng vai đi trên thềm đá, nghe được Lê Ngữ Băng hỏi cô: "Tâm nguyện của cậu là gì?"

"Vậy tâm nguyện của cậu là gì?" Đường Tuyết ngẩng đầu nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng ngấm nhìn con mắt của cô, cậu từ trong đôi mắt to trong trẻo kia nhìn được cái bóng của mình. Nhịp tim liền loạn một chút, nhẹ giọng hỏi cô: "Cậu thật muốn nghe?"

"Vậy cậu nói một chút đi."

"Tôi——"

Đúng lúc này, có người sau lưng bất mãn thúc giục bọn họ: "Này, các cậu có đi hay không đây?"

Hai người đành phải tiếp tục vùi đầu leo lên trên.

Một mực leo đến đỉnh, không có nói chuyện tiếp.

Tiến vào Bạch Tháp chùa, đoạn đường này Lê Ngữ Băng bị số lượng dân khắp cả nước làm cho chần chừ, giờ điện thoại muốn chụp cảnh đầu người nhốn nháo này.

Đường Tuyết nói cậu chưa thấy qua việc đời.

Lê Ngữ Bạng đứng phía dưới đại điện, phía sau là bệ đá cao bốn mươi, năm mươi centimet, bệ đá đi lên còn có một tầng bệ đá hoa lệ càng cao hơn, ở trên nữa mới là đại điện.

Đường Tuyết nhảy đến tầng thứ nhất trên bệ đá, đứng sau lưng Lê Ngữ Bạng. Cô cuối cùng cũng có cơ hội được một lần nhìn xuống Lê Ngữ Bạng. Lê Ngữ Bạng dáng dấp rất đoan chính, tóc đen nhánh khỏe mạnh, đỉnh đầu bên trên có cái vòng xoáy nhỏ xinh đẹp.

Đường Tuyết nhìn một chút, nhin không được, đột nhiên đưa tay sờ soạng một chút đầu của cậu.

Lê Ngữ Bạng tóc có chút cứng rắn, cách sợi tóc, cô có thể cảm nhận được nhiệt lượng trên da đầu của cậu. Cậu thời thời khắc khắc đều giống như một cái lò phát nhiệt lửa.

"Lê Ngữ Bạng, tôi cuối cùng đã sờ đến đầu của cậu!" Đường Tuyết không khỏi đắc ý nói.

Lê Ngữ Bạng vậy mà không có phản kháng, chỉ là tốt tính nói: "Cậu cẩn thận không lại rơi xuống."

Đường Tuyết nghe nói như thế, không hiểu sao tim ngòn ngọt, khóe miệng nhẹ cười, lung tung vò đầu của cậu, tựa như cậu đã từng đối với mình làm như thế.

Đang thì chơi đến vui vẻ, bỗng có một nam nhân cũng một tiểu bằng hữu từ phía sau cô đi ngang qua. Tiểu bằng hữu cầm trong tay cái chong chóng lớn, phần phật chuyển, cánh quạt vươn ra quá xa, không cẩn thận đâm chọt vào đầu Đường Tuyết, làm Đường Tuyết giật nảy mình, "Ai u!"

Lê Ngữ Bạng phản ứng siêu nhanh, lập tức quay người nắm lấy một

tay cô.

Đường Tuyết vịn bả vai Lê Ngữ Băg, quay đầu nhìn thấy nguyên nhân tập kích cô là cái chong chóng, lúc này nam nhân cùng với người kia đang nói lời xin lỗi.

"Không có việc gì không có việc gì." Đường Tuyết nói, nhẹ nhàng đẩy Lê Ngữ Băg, muốn đem cậu đẩy ra.

Lê Ngữ Băg nhưng không có buông cô ra, ngược lại làm tầm trọng thêm nắm chặt cánh tay, đột nhiên một tay đưa cô ôm lên bệ đá. Động tác của cậu quá nhanh, không cho cô thời gian phản kháng. Đợi lúc cô kịp phản ứng, hai chân đã rời khỏi bệ đá, lơ lửng giữa không trung. Cánh tay Lê Ngữ Băg nằm ngang ở bên cạnh bắp đùi của cô, giống ôm trẻ nhỏ mà ôm cô. Đường Tuyết vừa khấn trương lại có chút hưng phấn, lại có một chút xấu hổ nhàn nhạt.

Sau đó Lê Ngữ Băg khom lưng đưa cô buông xuống, chân Đường Tuyết một lần nữa giẫm trên mặt đất, cô nghe được Lê Ngữ Băg nói: "Vóc dáng rất khá."

Oanh ——

Mặt bạo đỏ.

Cảm giác trên mặt trong nháy mắt dâng lên lửa nóng, Đường Tuyết có chút bịt tai mà đi trộm chuông, lập tức đem mũ của áo khoác trùm lên, ý đồ che lại tình trạng quần bách của chính mình lúc này.

Sau đó cũng không để ý Lê Ngữ Băg, bước chân vội vàng đi mất.

Lê Ngữ Băg nắm khoe miệng, cùng ở sau lưng cô.

Bạch Tháp có rất nhiều tượng Phật to to nhỏ nhỏ, Đường Tuyết tiến vào điện Phật, gặp Phật liền bái, đi tới đi tới nhìn thấy có một chỗ hương hỏa đặc biệt nhiều, cô cũng chen vào, không kịp nhìn kỹ, trước tiên thắp một nén nhang, còn dập dập đầu.

Lúc đứng dậy, nghe được Lê Ngũ Bạng ở bên cạnh cô nói chuyện: "Cậu ngẩng đầu nhìn một chút."

Đường Tuyết nghe vậy ngẩng đầu, nhìn thấy bên trên ngòai ngay gần chính là áo trắng Quan Âm, Quan Âm trong tay ôm một đứa bé mập mạp.

Lê Ngũ Bạng: "Cậu là đang bái Quan Âm cầu hài tử."

Đường Tuyết: "..."

Cô một trận xấu hổ, may mắn có mũ trùm hộ thể, Lê Ngũ Bạng khẳng định không nhìn thấy biểu lộ của cô.

"Quan Âm nương nương, quấy rầy, " Đường Tuyết chắp tay trước ngực, biểu lộ đặc biệt đặc biệt thành kính, "Ngài coi như con chưa từng tới." Nói xong bái một cái, bái xong xoay người rời đi.

Lê Ngũ Bạng đi theo bên người cô cười ra tiếng, tiếng cười chậm rãi, nhàn nhạt, không nhanh không chậm, kéo dài không dứt.

Đường Tuyết cảm thấy cậu là cố ý cười như vậy, ác thanh ác khí ngăn lại cậu: "Không cho cậu cười!"

"Ồ ồ ồ." Lê Ngũ Bạng nói.

Đường Tuyết nhắc chân, làm bộ muốn đá cậu

Lê Ngữ Bạng một mặt không có sợ hãi: "Cậu tại địa bàn của Bồ Tát, không nên động thủ động cước, coi chừng Bồ Tát cho cậu một bảo bảo."

"Cậu..!"

"Tốt, không nên tức giận, " Lê Ngữ Bạng thấy cô muốn xù lông, lập tức trấn an, "Tôi mời cậu ăn cơm, được chưa?"

Đường Tuyết vẫy một cái mi, "Tốt, ăn bao nhiêu?"

"Tùy ý chọn."

— —

Cơm tối Đường Tuyết chọn là tiệc đứng. Hạ Mộng Hoan nói: "Tôi ăn tiệc đứng cho tới bây giờ đều là tiền bồi."

Ba người khác một mặt nhẹ nhõm. Đường Tuyết: "Yên tâm đi, chúng tôi đều sẽ kiếm trở về cho cậu."

Liêu Chấn Vũ gật đầu: "Ừm! Kiếm gấp bội, a không, gấp tám lần!"

Cơm nước xong xuôi, thời gian cũng không sớm, mấy người liền tản ra, Liêu Chấn Vũ cùng Lê Ngữ Bạng tự mình về nhà, Hạ Mộng Hoan đi theo Đường Tuyết trở về, ở tạm tại nhà cô.

...

Lê Ngữ Bạng về đến nhà, nhìn thấy ba mẹ cậu đều là một mặt cứ như đang muốn nói lại thôi, giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói cho cậu nghe.

"Ngũ Bạng, con nhờ chúng ta hỏi thăm sự tình, chúng ta đã hỏi thăm rõ ràng." Mẹ Lê đầu tiên mở miệng.

Một nhà ba người ngồi trong phòng khách, Lê Ngũ Bạng lúc này miệng khô, rót chén nước trắng.

Mẹ Lê dùng thử ngũ khí hỏi Lê Ngũ Bạng: "Ngũ Bạng, con nói thật với ba mẹ, con là muốn theo Biên Trùng kia cùng ở một chỗ sao?"

Phốc — —

Lê Ngũ Bạng thành bình phun.

Cậu rút khăn tay, lung tung xoa xoa, không giải thích được nhìn xem mẹ cậu. Bởi vì quá mức hoang mang, lông mày của cậu đều hờ ra, hỏi mẹ: "Mẹ nói cái gì vậy?"

"Ngũ Bạng, con đừng nóng giận, mẹ không có ý tứ gì khác — — "

"Khoan đã.." Lê Ngũ Bạng đánh gãy lời mẹ. Mẹ mới vừa nói cái gì, con, Biên Trùng, cùng một chỗ?"

"Đúng."

"Hai tên... Nam?"

"Đúng." Mẹ Lê cùng ba Lê liếc nhau, nhận từ chỗ lão công chút dũng khí, lúc này mới nói tiếp, "Ngũ Bạng, ta và ba con đã đoán được."

"Các người đoán được cái gì..." Lê Ngũ Bạng trong nội tâm dâng lên một cổ dự cảm bất thường

Lê mụ mụ: "Con yên tâm, chúng ta đều sẽ ủng hộ con."

Lê Ngữ Bạng nhắm lại mắt, "Hai người, cảm thấy con thích nam nhân?"

"Ngữ Bạng..."

Lê Ngữ Bạng nâng trán, "Vì cái gì, cảm thấy cảm thích nam nhân?"

"Con, con không vui sao?"

"Đương nhiên không... Con đến cùng đã làm sai điều gì, để hai người hoài nghi như vậy?"

Lê Ngữ Bạng cảm giác tinh thần bị nhận lấy một đả kích cực kỳ lớn. Cậu hiện tại có chút sụp đổ.

Ba ruột! Mẹ ruột! Hoài nghi giới tính của con trai mình??

Quả thực là một thảm kịch!

Mẹ Lê: "Con xem con kẻ mắt, vụng trộm tẩy không có rửa sạch sẽ."

Lê Ngữ Bạng: "... " Cái này đều có thể nhìn ra?

Mẹ Lê "Con còn thích khùng long màu hồng."

Lê Ngữ Bạng: "... " Đó là hiểu lầm...

Mẹ Lê "Điểm trọng yếu nhất, con từ nhỏ đến lớn, chưa từng có biểu thị quá hứng thú với con gái. Khi còn bé cũng không nhắc lại, trung học sáu năm tuổi dậy thì, con vậy mà cho tới bây giờ vẫn không có bị con gái hấp dẫn."

Lê Ngữ Băng: "... " Không có thời gian cảm ơn.

Ba Lê ở bên nói bổ sung: "Vớ lại con cũng không có xem sắc - tình tạp chí cùng phim sắc - tình. Cái này không bình thường nha."

Lê Ngữ Băng: "... " Thực xin lỗi, không có xem sắc - tình tạp chí cùng sắc - tình phim, để hai người thất vọng.

Mẹ Lê: "Sau đó con lại muốn ta nghe ngóng một cái nam sinh, chúng ta phản ứng đầu tiên khẳng định là cái này, đúng không lão công? Đây mới là bình thường nhất phản ứng."

Ba Lê liền vội vàng gật đầu phụ họa: "Lão bà nói rất đúng!"

Lê Ngữ Băng không nghĩ tới ba mẹ cậu bảy kéo chém gió có thể kéo ra nhiều như vậy "Manh mối", cậu cũng không biết giải thích thế nào, khó khăn vượt vượt cái trán, nói: "Con không phải đồng tính luyến ái, con thích con gái."

"Con làm sao khẳng định như vậy?"

"Bởi vì con hiện tại đang theo đuổi một người con gái."

"!!!"

"!!!"

Ba mẹ Lê đều ngạc nhiên ngồi ngay ngắn, mẹ Lê cảm xúc thậm chí có chút kích động, "Ngữ Băng, con, con không có gạt ta chứ?"

"Không có, " Lê Ngữ Băng lắc đầu, còn nói, "Con mời hai người hỏi thăm người, là tình địch của con."

"Tình địch!" Mẹ Lê đột nhiên nghiêm mặt, "Có cần ba mẹ giúp con xử nó không?"

Lê Ngữ Băng đầu đầy vạch đen, "Không cần..."

Bất kể nói thế nào ba mẹ Lê cuối cùng giải quyết xong như trút được gánh nặng, hai đều là bộ dáng hỉ khí dương dương. Lê Ngữ Băng cảm giác nếu không phải là bởi vì lệnh cấm, hai người bọn họ có thể ra ngoài thả một chuỗi pháo. Cậu lần đầu tiên phát hiện thì ra não động của ba mẹ có thể mở lớn như vậy.

"Ngữ Băng," mẹ Lê cười xích lại gần một chút, hỏi, "Đứa con gái con thích là ở đâu đấy?"

Cái này nếu là bình thường, Lê Ngữ Băng bị cha mẹ hỏi đến đây, đại khái sẽ không cự tuyệt trả lời.

Nhưng là bây giờ, Lê Ngữ Băng cậu vừa bị nhận từ ba mẹ mình một đòn tổn thương tinh thần, muốn báo thù cho chính mình, quyết định đánh chết cũng không nói ra miệng, cứ như vậy ghen bọn họ đi.

Thế là cậu mỉm cười: "Chờ chúng con sinh bảo bảo sẽ nói cho hai người biết."

Chương 68: Vạch trần

Lê Ngữ Băng tìm Liêu Chấn Vũ muốn hỏi về phương thức liên lạc của Chu Nhiễm, hện ra.

Chu Nhiễm vì lần gặp mặt này, ăn mặc gọi là rất cầu kỳ. Kỳ thật cô không biết là, Lê Ngữ Băng làm một thằng nam, đại bộ phận thời điểm không cảm giác được con gái tử mĩ trang điểm như thế nào.

Gặp mặt, Lê Ngữ Băng trước tiên hỏi rõ Chu Nhiễm, "Ba của Đường Tuyết nhận được những hình ảnh kia của tôi và cậu ấy ở Lâm đại, có phải là cậu gửi? Cậu có biết hay không, Đường Tuyết nhìn thấy ảnh chụp về sau rất tức giận, muốn tới giáo huấn cậu."

Chu Nhiễm nghĩ đến bộ dạng cầm chai bia đe dọa ngày ấy của Đường Tuyết, lập tức một mặt sợ hãi, hoa dung thất sắc nói: "Tôi làm sao có thể làm loại chuyện đó?! Không cần loạn giảng! Không phải tôi!"

"Được rồi, tôi cũng cảm thấy không phải cậu, cậu yên tâm, tôi đã ngăn lại cậu ấy."

"Cám ơn cậu, Băng thần..." Chu Nhiễm vành mắt đỏ hồng, ủy ủy khuất khuất nói.

Lê Ngữ Băng khoát tay áo, "Tóm lại cậu về sau không nên ở sau lưng Đường Tuyết mà nói xấu, nếu có lần sau nữa, tôi nhất định không ngăn được."

"Ừm ừm ừm!" Chu Nhiễm liên tục không ngừng gật đầu.

Sau đó Lê Ngữ Bạng lại hỏi: "Những tin bát quái này, ngoại trừ hôm đó các cậu nói ở hộp lớp, trước đó có nói với người khác không?"

"Tôi chỉ nói với Biên Trùng."

Thời điểm Chu Nhiễm đem ảnh chụp gửi cho Biên Trùng, trong lòng rất có vài phần khoái ý. Cô cùng Đường Tuyết đồng thời thích Biên Trùng, nhưng Biên Trùng đối với Đường Tuyết tốt hơn cô. Nhưng bây giờ thì sao, nhìn xem, nhìn xem, người cậu thích hiện tại cùng nam sinh khác mập mờ khúc mắc, có khó chịu không?

Lê Ngữ Bạng nghe được Chu Nhiễm nói như vậy, suy đoán trong lòng lại chắc chắn mấy phần. Cậu gật đầu, nói: "Cám ơn."

Chu Nhiễm nhìn gương mặt anh tuấn của Lê Ngữ Bạng, đột nhiên kịp phản ứng, là cô đã quá tự mình đa tình. Lê Ngữ Bạng ở đâu ra lại tự tìm đến cô, cậu ấy rõ ràng là vì Đường Tuyết mà đến.

Trong lòng cô một trận chua xót, nhịn một chút, nói ra: "Bạng thần, tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?"

"Hả?"

"Vì cái gì các cậu đều thích Đường Tuyết? Coi như dung mạo của cậu ấy xinh đẹp, thế nhưng người xinh đẹp có rất nhiều mà?"

"Tôi cũng đâu có cách." Lê Ngữ Bạng nói. Thích tên đàn đó như vậy, tâm cậu cũng rất mệt mỏi đấy chứ.

Chu Nhiễm khó có được tinh thần quật cường trước mặt Lê Ngữ Bạng, lại nói: "Đây không tính là đáp án."

Lê Ngữ Băng nhìn thoáng qua biểu lộ Chu Nhiễm hỏi cô: "Kỳ thật, cậu không thể nào hiểu được vì cái gì cậu ấy rất dễ dàng trở thành tiêu điểm, rất nhiều người vây quanh cậu ấy, nghe theo cậu ấy. Đúng hay không?"

Chu Nhiễm nhẹ gật đầu.

"Tôi chỉ có thể nói cho cậu, có ít người, trời sinh đã biết phát sáng."

Chu Nhiễm... Càng thêm ước ao ghen tị.

— —

Cáo biệt Chu Nhiễm, Lê Ngữ Băng đi đến khu nhà ở của Biên Trùng, tìm tới cửa sổ phòng của Biên Trùng, đông đông đông, gõ cửa một cái.

Biên Trùng mở cửa vừa thấy được là Lê Ngữ Băng, giật nảy mình.

"Cậu làm sao lại biết địa chỉ nhà của tôi?" Biên Trùng một trận kỳ quái.

"Cậu có thể biết nhà Đường Tuyết, tôi thì không thể biết nhà cậu sao?" Lê Ngữ Băng một mặt thần bí, giả bộ như nhân viên của cục tình báo.

Trên thực tế những tin tình báo này đều là từ chỗ ba mẹ cậu bán buôn tới. Tất cả mọi người là người địa phương, quan hệ rắc rối khó gỡ, ba mẹ Lê Ngữ Băng vận dụng không ít quan hệ bằng hữu thân thích, mà ba mẹ Biên Trùng đều là công chức, cho nên nghe ngóng rất thuận lợi.

Biên Trùng nhìn thấy Lê Ngữ Băng mặt không biểu cảm, mời cậu ra

ngoài, hai người đứng ở dưới lầu nói chuyện.

"Cậu tìm tôi có việc gì?" Biên Trùng hỏi.

Lê Ngữ Băng nhìn chằm chằm gương mặt Biên Trùng nói: "Ảnh chụp là cậu gửi."

Biên Trùng đẩy đẩy mắt kính, mặt không thay đổi nhìn cậu, đột nhiên mỉm cười: "Sao? Cậu có chứng cứ?"

"Tôi không phải đến cùng cậu đối chứng, tôi chỉ là hiếu kì một điểm. Cậu phí hết tâm tư chia rẽ chúng tôi, chẳng lẽ không lo lắng bởi vậy mà cho Dụ Ngôn một cơ hội?"

"Dụ Ngôn đã tiến vào đội tuyển quốc gia, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không trở về... Tôi có nhìn tin tức."

"Thật sự là giỏi tính toán." Lê Ngữ Băng nhin không được mà khen Biên Trùng. Thì ra Biên Trùng nghĩ đến trước tiên pk chia rẽ cậu cùng Đường Tuyết, sau đó cùng Dụ Ngôn đứng cùng một hàng. Hai người bọn họ đều ở Bắc Kinh, cùng khoảng cách với Đường Tuyết, ai cũng không vót được tiện nghi.

Biên Trùng đem lời tán thưởng này của Lê Ngữ Băng nhận hết, "Quá khen."

Lê Ngữ Băng nói, "Cậu đại khái cảm thấy tôi sẽ để im?"

Biên Trùng không nói gì, nhưng biểu lộ lại là hiển nhiên chấp nhận điểm này.

Lê Ngữ Băng có lý do tin tưởng, nếu như cậu ta hiện tại không làm chút gì, về sau Biên Trùng trở về trường học sẽ còn cầm điều khiển

từ xa tác oai tác quái.

"Biên Cương là ba cậu?" Lê Ngữ Băng đột nhiên hỏi.

Biên Trùng bất động thanh sắc nhìn cậu, hỏi lại: "Cậu có ý tứ gì?"

"Ba của cậu gọi Biên Cương, trước kia là người đứng thứ hai cục thủy lợi, bởi vì công trình vấn đề kém chút bị dỡ bỏ, về sau sung quân đến cục hồ sơ, người trong đó không chịu một mình, hiện tại đang suy nghĩ biện pháp triệu hồi đi, nghe nói đã dùng không ít quan hệ... Haizz năm nay ăn tết tặng không ít lễ vật hả?"

Lê Ngữ Băng nói một hơi nhiều như vậy, Biên Trùng rốt cục không bình tĩnh, một mặt đề phòng mà nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng mỉm cười: "Thời điểm cậu nhìn chăm chăm người khác, người khác cũng đang ngó chừng cậu."

"Cậu muốn làm gì?"

"Tôi không muốn làm cái gì, " Lê Ngữ Băng nói, đưa tay, ngón trỏ hướng lên trên chỉ chỉ, ngữ khí tăng thêm: "Người đang làm, trời đang nhìn."

Lê Ngữ Băng một mặt khó đoán. Không mò ra nội tình mới càng khiến người ta kiêng kị, cho nên nói dăm ba câu dừng là được, còn lại, để cho đối phương tự mình đi suy nghĩ. Suy nghĩ đối với hiện thực vĩnh viễn đặc sắc hơn gấp bội.

Cho nên lúc này cậu cũng không ở lại cùng Biên Trùng nói nhảm, quay người đi.

Để lại Biên Trùng đứng một chỗ, sắc mặt trắng bệch, khó coi vô

cùng.

— —

Hạ Mộng Hoan ở Hồ thành thị chờ đợi hai ngày, ba mẹ Đường Tuyết rất là ưa thích tiểu cô nương này, cảm thấy cô đặc biệt đặc thù khí chất yên tĩnh, cùng nữ nhi nhà mình không có giống nhau. Tiểu cô nương như vậy mới thật sự là tiểu áo bông!

Về phần nữ nhi của bọn họ, có đôi khi là tiểu áo bông không sai, nhưng có đôi khi làm ba mẹ tức hộc máu, lại khiến người ta nhìn không được hoài nghi cái tiểu áo bông này là từ bông vải lòng dạ hiểm độc làm ra.

Ngày mừng mười tháng riêng, Hạ Mộng Hoan leo lên đường sắt cao tốc về nhà. Tại bên ngoài cửa xét vé, cô lưu luyến không rời cùng Đường Tuyết bọn họ cáo biệt, sau đó cùng Đường Tuyết ôm.

Lúc Hạ Mộng Hoan buông ra Đường Tuyết, Liêu Chấn Vũ cũng giang hai cánh tay muốn cùng cô ôm, kết quả Hạ Mộng Hoan làm bộ không thấy được cậu ta, đẩy hành lý quay người phất tay, "Bái bái! Khai giảng gặp!"

Liêu Chấn Vũ có chút xấu hổ, làm bộ ôm lấy Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng một bàn tay đặt lên trên mặt cậu ta, dùng sức đẩy.

Liêu Chấn Vũ bị đẩy ra, đành phải ôm lấy lão đại.

Sau đó Lê Ngữ Băng đột nhiên lại lấy một tay lôi Liêu Chấn Vũ trở lại, qua loa cùng cậu ta ôm một hồi.

Liêu Chấn Vũ cảm giác Lê Ngữ Băng có thể đi làm một diễn viên

được rồi

Đường Tuyết hỏi Lê Ngữ Băng: "Đội bóng của cậu lúc nào tập hợp?"

"Ngày kia."

"Ờ."

Ba người cùng nhau đi ra ngoài, Lê Ngữ Băng nhìn đỉnh đầu Đường Tuyết, đột nhiên nói: "Ngày mai tôi muốn quay về trường học cũ, cậu có muốn đi cùng không?"

"Được đó."

Chương 69: Thời gian

Trong kỳ nghỉ, cổng các trường học đều khóa lại, gác cổng ngược lại vẫn còn, có giáo viên hay nhân viên trong trường học ra vào thì có thể mở cửa, Đường Tuyết cũng được coi là người nhà của giáo viên nhất định sẽ có đãi ngộ này.

Lê Ngữ Băng cho rằng nói vài câu với gác cổng thì có thể vào, nhưng Đường Tuyết không muốn quá mức cao điệu. Gác cổng cùng ba ba có thể quen biết, sẽ nhận ra cô. Hôm nay bọn họ từ nơi này tiến vào, làm không tốt ngày mai ba có thể biết cô cùng Lê Ngữ Băng đi chơi, khẳng định lại lải nhải.

"Chúng ta leo tường." Cô nói với Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng có chút không hiểu: "Có cửa, vì cái gì leo tường?"

"Thì là rất lâu không leo tường, đột nhiên muốn khơi lại không được sao?"

"Cậu sao lại có sở thích này vậy?..."

Lảm nhảm thì lảm nhảm, Lê Ngữ Băng cuối cùng vẫn là theo cô cùng đi leo tường.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lê Ngữ Băng leo tường, động tác khó tránh khỏi không lưu loát vụng về, may mắn thân thể của cậu điều kiện tốt, cho nên tất cả tiến hành coi như thuận lợi, chỉ là lòng bàn tay bị trầy một chút da. Trái lại Đường Tuyết, cái kia phải gọi là nhanh nhẹn lưu loát, ngựa chạy đường quen, xem ra kinh nghiệm rất phong

phú.

"Cậu cuối cùng đã vượt tường bao nhiêu lần..." Lê Ngữ Băng lại nhin không được làm nhảm.

Đường Tuyết ôm cánh tay, cười hì hì nhìn cậu, "Lê Ngữ Băng, tôi phát hiện cậu cũng không có thay đổi gì nha, đến bây giờ đều vẫn là cái bé ngoan? Tường cũng không có vượt qua."

Không có vượt qua tường rất không bình thường sao? Vượt qua mới không bình thường đó!

Lê Ngữ Băng yên lặng oán thầm một câu, không nói gì, lòng bàn tay chỗ bị rách có chút ngứa, đưa tay xoa xoa trên quần áo.

Đường Tuyết chú ý tới động tác của cậu, "Bị thương rồi sao? Tôi xem một chút."

Lê Ngữ Băng liền đưa tay giơ lên.

Đường Tuyết bắt lấy tay của cậu, kéo đến trước mặt mình. Tay của cậu so với cô lớn hơn rất nhiều, dẫn đến giờ phút này cô đầy tay chỉ là cầm được bốn cái ngón tay của cậu.

Đầu ngón tay Lê Ngữ Băng hăm tạt lòng bàn tay ấm áp mềm mại của Đường Tuyết, liền một trận tâm viên ý mã, hô hấp trở nên cẩn thận từng li từng tí, tựa như lo lắng kinh động đến cô.

Đường Tuyết rũ mắt xuống nhìn tay Lê Ngữ Băng. Lòng bàn tay của cậu tiếp xúc với gạch tường, xác thực bị trầy một mảng lớn, màu trắng da thịt cuốn lại, không có lộ ra tơ máu, xem ra là không có gì đáng ngại. Cô cúi đầu xuống, cầm chỗ bị thương kia nâng lên miệng.

Lê Ngữ Bạng nhìn chăm chăm cánh môi anh đào kia nâng lên, nhịp tim kịch liệt, yết hầu bỗng nhúc nhích qua một cái.

Phù — —

Đường Tuyết nhẹ nhàng thổi một ngụm.

Khí lưu tại trên da phất qua, xúc cảm nhu hòa nhỏ xíu tựa như bị lông vũ trêu chọc, Lê Ngữ Bạng run sợ một hồi, nuốt một chút nước bọt.

Đường Tuyết buông cậu ra, cúi đầu cũng không dám nhìn con mắt cậu, nhỏ giọng nói: "Thổi một chút liền hết đau."

Lê Ngữ Bạng nghĩ thầm, hôn hôn mới không đau.

Nhưng mà cậu cũng chỉ dám ở trong lòng đùa nghịch một chút lưu manh, lời đến khóe miệng biến thành: "Cám ơn."

Đường Tuyết không nói chuyện, dán mình đi bên tường, đi tìm phòng học của bọn họ trước kia.. Trong lúc nghỉ, sân trường không có người nào quét dọn, bên tường rơi xuống không ít lá cây, đập lên vang sào sạt. Lê Ngữ Bạng chộp lấy túi, bước chân nhàn nhã đi sau lưng Đường Tuyết. Đi tới đi tới, lơ đãng ngửa đầu, nhìn thấy ánh nắng từ cành lá ở giữa ló xuống, pha tạp nét sáng, lười biếng dài dằng dặc, giống như những năm tháng xưa.

...

Đường Tuyết rất nhanh tìm đến phòng học trước kia của bọn họ. Bây giờ còn chưa khai giảng, phòng học đều dán giấy niêm phong, trên cửa đều là ổ khóa. Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Bạng đứng tại phía trước cửa sổ, hèn mọn cách pha lê cửa kính nhìn vào, giống như hai

thầy cô chủ nhiệm.

Đường Tuyết hỏi Lê Ngữ Băng: "Chỗ ngồi trước kia của chúng ta, cậu còn nhớ không?"

Lê Ngữ Băng, "Còn."

"Đáng tiếc không thể đi vào xem." Đường Tuyết tiếc nuối một hồi, liền đi đến lay lay cửa sổ.

"Cậu định làm cái gì?" Lê Ngữ Băng hỏi.

"Nhìn xem có thể nhảy cửa sổ hay không."

"Cậu..." Lê Ngữ Băng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Đường Tuyết đột nhiên một mặt kinh hãi, "Hử? Cái cửa sổ này không khóa bên trên." Nói, dùng sức đẩy, đẩy rồi đẩy, dùng sức, kìm nén đến mặt đỏ tới mang tai.

Lê Ngữ Băng một trận bất đắc dĩ, đi tới giúp cô.

Cái phiến cửa sổ không biết làm sao kẹt lại, nhìn bộ dạng này, sở dĩ không khóa, cũng không phải là lão sư sơ ý, mà là lão sư cũng làm bất động. Lê Ngữ Băng khí lực rất lớn, có cậu trợ trận, cửa sổ rốt cục cũng dời đi một chút xíu.

Xem ra cái cửa sổ này vận khí tốt, không có bị cậu trực tiếp lật xuống.

Đường Tuyết trợn trư nhảy vào phòng học, Lê Ngữ Băng ở sau lưng cô nhắc nhở: "Cậu chậm một chút."

"Cậu nhanh lên!"

Hai người tìm tới chỗ ngồi của mình, xoa xoa tro bụi, ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, miệng hố hồi ức đột nhiên mở ra, tuổi thơ đủ loại, tựa như thủy triều cuốn tới. Lê Ngữ Băng nghĩ đến rất nhiều rất nhiều chuyện cậu cùng Đường Tuyết cùng nhau trải qua.

Bọn cậu chung một nhóm học tập, cậu kiểm tra bài tập cho cô, sửa đổi chữ sai, trau chuốt viết văn, cô còn sáng tác văn phỉ báng cậu;

Bọn cậu cùng nhau thực hiện hoạt động xã hội, tại điểm du lịch làm hướng dẫn du lịch miễn phí, cậu giúp Đường Tuyết giảng giải, Đường Tuyết giúp cậu kiếm khách.

Bọn cậu cùng nhau làm bảng đen, hai người ý kiến không hợp nhau, mỗi người mỗi ý, cuối cùng bảng đen làm thành hai khối phân biệt rõ ràng, phong cách khác lạ, lão sư nhìn thấy về sau dờ khóc dờ cười, phê bình một trận.

Bọn cậu cùng nhau làm trực nhật, Đường Tuyết thích tìm mấy đồ linh tinh trong đồng rác, cô đã từng tìm được bức thư tình của một bạn trong lớp gửi cho Lê Ngữ Băng, chế giễu cậu một trận khiến cậu xé thư tình, một ngày không có để ý đến cô.

Bọn cậu cùng nhau ăn cơm trưa;

Bọn cậu cùng nhau làm trò chơi;

Bọn cậu...

...

Con người thật sự là kỳ quái.

Rất nhiều chuyện lúc ấy cảm thấy không thể nào tiếp thu được, rất lâu sau đó hồi tưởng lại, trong lòng tràn đầy toàn là ảm áp cùng cảm động.

Thời gian đó.

...

"Lê Ngữ Băng, cậu nhìn này." Đường Tuyết đột nhiên mở miệng, đánh gãy suy nghĩ Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng cúi đầu, thấy cô chỉ vào một đường kẻ trên mặt bàn. Cái đường kẻ kia là dùng dao nhỏ khắc lên một đường nhàn nhạt, sau đó dùng bút máy màu xanh vẽ lên, đường vẽ cùng với dây mực đều rất chỉnh tề. Mực bút máy in vào chất gỗ, màu sắc bởi vì oxi hoá tác dụng, trở nên có chút tối trầm, không còn sáng rõ, xem ra cũng đã qua rất nhiều thời gian.

Bọn họ dùng bàn học đều là hai người một bàn, khó tránh khỏi sẽ phát sinh tranh chấp lãnh thổ. Chuyện phân chia giới tuyến, rất nhiều người đều làm qua, nhưng có rất ít người chỉnh tề như vậy.

Đường dây này là Lê Ngữ Băng vẽ lên, bởi vì Đường Tuyết khi đó tư thế viết chữ như cái con cua, nằm ngang muốn chiếm không ít không gian, cùi chỏ luôn hướng trước mặt cậu, Lê Ngữ Băng bị bức phải như đại hiệp cụt tay, chỉ có thể dùng một cái tay học tập. Cậu nhìn thấy bạn học khác đều vẽ như vậy, rơi vào đường cùng, cũng vẽ lên một đường. Thân là đệ nhất lớp, đường kẻ cũng có phong cách của mình: Đo đạc chính xác, cẩn thận tỉ mỉ, vẽ ra đường kẻ cũng là ưu tú nhất lớp.

Đáng tiếc, đường thẳng đẹp như vật, hiệu quả lại không lý tưởng chút nào. Đường Tuyết vẫn như cũ làm theo ý mình, cũng không có từ con cua biến thành tôm.

Lê Ngữ Băng dùng đầu ngón tay sờ lấy cái đường kẻ kia, hơi xúc động: "Cái bàn học này vẫn chưa có đổi."

"Ừm. " Đường Tuyết gật đầu, "Ba tôi nói bàn học không thể thay thường xuyên, muốn bồi dưỡng cho các bạn nhỏ phẩm chất mộc mạc, tiết kiệm."

Nhưng mà bàn học này xác thực nên thay, mặt bàn đã hư hại không ít, chân bàn cũng có chút lay động, nên cất đi rồi. Cũng không biết khi thay bàn học sẽ đi về đâu, Đường Tuyết có chút tiếc nuối, thật là muốn đem nó chuyển về nhà.

Cô ghé vào bàn học nhìn một chút, phía trên ngoại trừ cái đường kẻ giới tuyến kia ra, còn có rất nhiều đồ vật loạn thất bát tao, có vẽ lên có khắc lên, cô ở trong những đường cong xoắn xết này tìm được một trương bài poker do tự mình vẽ lên. Bài poker đã bị cọ rơi mất một nửa, còn lại một nửa căn bản thấy không rõ trước kia là cái gì.

Đường Tuyết chỉ vào nửa cây bích kia, hỏi Lê Ngữ Băng: "Cậu còn nhớ rõ đây là cái gì không?"

Lê Ngữ Băng chỉ nhìn một chút đáp, "Nhớ kỹ." Nói xong đột nhiên cười.

Trương bài poker này, ghi chép một ký lục khuất nhục sử của Đường Tuyết — — cô đã từng trải qua giai đoạn phá sản thê thảm đau đớn.

Nghiêm túc truy cứu mà nói, phá sản hay là bởi vì Lê Ngữ Băng đưa tới.

Lê Ngữ Bạng có đoạn thời gian bị Đường Tuyết áp bách đến thở không nổi, liền định làm thêm nghề phụ, cậu ở trong lớp làm một cái hoạt động rút thưởng. Phần thưởng là đồ chơi từ trong nhà mang tới, giải đặc biệt là một tiểu người máy, cái này tại lúc ấy xem là rất mới lạ, sau đó giải nhì tam đẳng thưởng cũng đều không khác lắm, giải thưởng an ủi là lõi bút tròn, với lại cậu vững vàng bắt lấy tâm lý huy vinh của các bạn học, giải thưởng an ủi không gọi giải thưởng an ủi, gọi " Giải thưởng ưu tú".

Rút thưởng là một tệ một lần, không có tiền cũng không sao cả, có thể dùng những vật khác chống đỡ, đồ ăn vặt đồ chơi văn phòng phẩm, đều được. Đồng thời, Lê Ngữ Bạng phi thưởng cổ vũ mọi người dùng vật phẩm gán nợ, bởi vì tiền chưa hẳn có thể tới được trong tay cậu.

Mỗi một người tham dự trong đó đều bị yêu cầu giữ kín bí mật, nếu không có khả năng mất đi cơ hội cạnh tranh người máy.

Lần hoạt động rút thưởng này khiến cho tung bừng cả lớp học, vừa đến tan học liền có người vây quanh Lê Ngữ Bạng. Triệu lão sư tò mò hỏi bọn họ đang làm gì, các cậu nhóc trâm miệng một lời đáp: "Chúng em đang nhìn người máy của Lê Ngữ Bạng!"

Được rồi, nhìn liền nhìn chứ sao. Triệu lão sư cũng không để ý tới.

Lê Ngữ Bạng trở thành nhà chứa lớn nhất lớp, cả Đường Tuyết cũng đều tham dự, đương nhiên cân nhắc đến thân phận của cô, Lê Ngữ Bạng cho phép cô miễn phí rút hai lần, Đường Tuyết rút được hai cây lõi bút xong, đột nhiên đặc biệt nóng mắt.

Cô nóng mắt không phải là người máy của Lê Ngữ Bạng, mà là hoạt động rút thưởng này, cảm giác phong thủy tốt, thích hợp với cô. Thế

là không lâu sau, chính cô cũng lập ra một sơn trại.

Phần thưởng mặc dù không có người máy như Lê Ngữ Bằng, nhưng cũng là đồ vật lưu hành thời đó, cho nên cũng là tương đối được hoan nghênh.

Đáng tiếc Đường Tuyết phạm vào một sai lầm rất lớn—— cô lúc ấy tuổi còn quá nhỏ, về chuyện xác suất trúng thưởng không có khái niệm, cho nên cũng không biết thiết kế tỉ lệ đặt cược khoa học, mà là trực tiếp căn cứ vào trực giác. Kết quả ngày đầu tiên phát xong thưởng, kiểm kê một phen, phát hiện phải bồi thường tiền, cô cho là mình vận khí không tốt, thế là vẽ lên một cây A bích ở trên bàn học, hi vọng mượn nhờ lực lượng thần bí đi dạo qua yểm hộ.

Nhưng mà vận khí tốt đã không tới, tình huống càng ngày càng tệ.

Về sau cô thiếu thật nhiều phần thưởng không phát ra được, các bạn học tìm lão sư đòi chính nghĩa. Triệu lão sư cảm giác Đường Tuyết thật là một nhân tài, gặp rắc rối đều có thể phát huy sáng tạo như thế. Cô đem Đường Tuyết phê bình một trận, sau đó lại đem chuyện này báo cáo nhanh cho Đường hiệu trưởng.

Đường hiệu trưởng sắp bị tiểu gia hỏa này làm tức chết, "Con đây là muốn nhà ta phá sản theo con luôn phải không?"

Đường Tuyết ngậm lấy hai bao nước mắt, không dám gật đầu cũng không dám lắc đầu.

Đường hiệu trưởng tự móc tiền túi, đem phần thưởng thiệt hạ bổ sung cho các bạn học, sau đó nói với Đường Tuyết: "Tiền này không phải tự mà có, tự bản thân con kiếm về đi."

Phương thức kiếm về là làm công, làm công nội dung là nhật phân

chó.

Đường hiệu trưởng phát hung ác, nhất định phải làm cho Đường Tuyết biết náo loạn đi nhằm đường kết cục bi thảm cỡ nào.

Cho nên một tháng kia, Đường Tuyết vừa đến cuối tuần, liền mang theo cái túi cùng cái xẻng, tại khu tản bộ nhật phân chó, một khối phân chó mười tệ. Thời điểm vận khí tốt sẽ gặp phải các cô chú dẫn theo chó con đi đổ rác, đi lên bán cái manh liền có thể đạt được một hai khối phân chó. Các cô chú kia biểu lộ đều một lời khó nói hết, một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, muốn phân chó làm gì chứ...

Lê Ngữ Băng may mắn được chiêm ngưỡng qua một lần Đường Tuyết nhật phân chó, ấn tượng khắc sâu, lòng còn sợ hãi, quay đầu mau cho ngừng sản nghiệp của mình.

...

...

...

Cho nên hiện tại Lê Ngữ Băng cười, cười là Đường Tuyết nhật phân chó chật vật.

Đường Tuyết bị cậu cười đến một trận xấu hổ, đẩy cậu một chút, "Không cho cậu cười! Còn không phải bởi vì cậu!"

Lê Ngữ Băng bị cô đẩy thân thể nghiêng một cái, ghé vào trên bàn học, dùng tay chống cái cằm, mỉm cười nhìn cô, hai đầu lông mày tất cả đều là ranh mãnh, nhưng ánh mắt lại là ôn nhu.

Đường Tuyết quay sang không để ý tới cậu, không được tự nhiên

bới bới tóc.

Lê Ngữ Băng nhìn một bên mặt của cô, ánh mắt càng xa xôi là cửa sổ thủy tinh, ngoài cửa sổ có ánh nắng chiếu vào, rơi vào gỗ thô sần trên mặt bàn. Cậu cùng ánh nắng cách cô.

Trong phòng học rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người bọn họ.

Lòng có chút ngứa.

Lê Ngữ Băng lần đầu tiên vào hoàn cảnh này cùng với người con gái mà mình thích, cậu không biết nên làm cái gì có thể để cho quan hệ lẫn nhau thân mật hơn một chút, lại không muốn lộ ra đường đột như vậy. Cậu chỉ có thể cứ như vậy lảng lảng mà nhìn cô, cảm thụ tần suất nhịp tim của chính mình.

Đường Tuyết cũng không phải là một người yên tĩnh, an tĩnh như vậy trong chốc lát lại ngứa tay, lật một chút bên trong bàn học, bàn đọc sách trống rỗng, lại bị cô móc ra một đầu khăn quàng đỏ.

"Này " Đường Tuyết có chút cao hứng, "Tới đây, tôi cho cậu mang xích chó." Nói xong, cầm khăn quàng đỏ muốn đeo lên cổ Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng cười tránh cô..

Thân thể của cậu so với cô cao hơn rất nhiều, cô muốn bắt cậu, bắt không đến, càng về sau Lê Ngữ Băng đột nhiên khẽ chụp tay của cô, làm cô một trận bất động, cậu nhẹ nhàng linh hoạt đoạt lại khăn quàng đỏ

"Cậu biết đeo sao?" Lê Ngữ Băng cầm khăn quàng đỏ, nói.

"Làm sao không biết."

"Cậu khi còn bé thắt khăn quàng đỏ, đều là tôi thắt."

"Khục."

Lê Ngữ Băng nói đến cũng không sai. Đường Tuyết khi còn bé ở nhà đều là ba thắt khăn quàng đỏ cho, cô ở trường học thích chơi khăn quàng đỏ, thường xuyên cởi xuống tùy tiện khoác lên trên cổ, ba năm trước đó đều là Lê Ngữ Băng giúp cô. Cô từ năm thứ tư mới bắt đầu tự mình thắt.

Rõ ràng là sự thật, nhưng bị Lê Ngữ Băng nói ra như vậy, cô liền không sao hiểu mặt mày đỏ ửng, cũng không biết ngượng ngùng cái gì.

Lê Ngữ Băng thừa dịp cô ngẩn ngơ, đem khăn quàng đỏ hướng bên trên cổ cô, tỉ mỉ thắt cho cô.

Lúc câu thắt khăn quàng, đầu ngón tay đụng phải da thịt lỏa lồ trên cổ cô, làm cho cô một trận run rẩy, không tự giác khấn trương một chút.

Đã cách nhiều năm, Đường Tuyết đã từ một cô nhóc con trường thành thành một thiếu nữ uyển chuyển. Lê Ngữ Băng nhìn bộ ngực cao vút theo hô hấp nâng lên hạ xuống của cô, cảm giác không ổn, ngón tay rất nhỏ mà run run.

Đường Tuyết nhìn chằm chằm Lê Ngữ Băng, nhìn nốt ruồi xinh đẹp bên cạnh mũi cậu. Lê Ngữ Băng ngũ quan đáng dấp anh tuấn suốt khí, khí chất cứng rắn, đáng vẻ tương đối ngẫu, nốt ruồi này vừa vặn ở trên mặt cậu càng thêm nét linh xảo độc đáo khiến cho khí chất cả người cậu nhiễm lên tia sinh động nhu hòa, vừa đúng, có thể xưng

kiệt tác.

Nhìn một chút, Đường Tuyết đột nhiên hỏi: "Lê Ngữ Băng, cậu đỏ mặt cái gì đó?"

"Thân hình của cậu quá tốt rồi."

"..." Lúc Đường Tuyết kịp phản ứng ý tứ lời của cậu, cũng tự nhiên mà đỏ mặt.

Sau đó cô một cước đá vào bên trên cái ghế của cậu, "Tránh ra! Lưu manh!"

Lê Ngữ Băng buồn cười không thôi.

Đường Tuyết cởi xuống khăn quàng đỏ để lại bên trong bàn học, đứng dậy, nhảy cửa sổ ra ngoài.

Lê Ngữ Băng theo sát nhảy ra, dùng sức đem cửa sổ kéo trở về chỗ cũ, lúc này mới một bên cười, một bên tung tăng đuổi theo.

Chương 70: Chân ái và nói dối

Hai người ra đến bên ngoài, xấu hổ cũng giảm bớt một chút. Đường Tuyết chấp tay sau lưng nhanh nhẹn thông suốt đi đến quảng trường, đó là nơi bọn họ trước kia kéo cờ mỗi tuần.

Bên cạnh quảng trường trồng một loạt cây bạch dương, Lê Ngữ Băng nghĩ đến một sự kiện, đi qua từ đầu tới đuôi bắt đầu đếm số cây bạch dương. Lúc đếm tới cây thứ mười hai Đường Tuyết cũng kịp phản ứng cậu muốn làm gì, hai người bắt đầu tìm kiếm bên trên cây bạch dương.

Thời gian cách quá lâu, cây bạch dương dáng dấp cao lớn tráng kiện hơn rất nhiều. Bọn cậu tìm nửa ngày, rốt cuộc tìm được hai cái đồ án (*) vắn vẹo.

(*): bản vẽ, khắc...

Một quả lê cùng một cục đường.

Đây là Đường Tuyết cầm dao nhỏ khắc lên, thời điểm khắc cũng không có ý khác, chỉ là cảm thấy chơi vui. Lúc ấy Lê Ngữ Băng cũng ở đó, nhưng cậu cự tuyệt tham dự, Đường Tuyết lúc ấy còn cùng cậu giải thích: "Tôi nghe nói, khắc một chút vỏ cây, cây sẽ không chết."

Cô lúc đầu muốn khắc tên hai người bọn họ nhưng là bút họa nhiều lắm, khắc mấy bút liền từ bỏ, chỉ vẽ lên một quả lê là biểu tượng Lê Ngữ Băng, một cục đường biểu tượng cho mình.

Lúc đầu tiểu họa sĩ + chạm trở liền chẳng ra sao cả, cộng thêm cây bạch dương sinh trưởng tự nhiên, hiện tại hai cái đồ án kia miễn cưỡng có thể phân biệt được, qua một thời gian ngắn nữa, đoán chừng cũng không nhận ra.

Lúc này, hai người nhìn cục đường và quả lê, Đường Tuyết đột nhiên cảm khái không thôi, nói ra: "Lê Ngữ Băng, cậu nói xem, nếu là lúc ấy Nhất trung không có cho cậu mười vạn tệ kia, hiện tại sẽ như thế nào?" Nói xong, cô quay đầu nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng ở trong ánh mắt chăm chú của cô, ngơ ngác một chút: "Mười vạn?"

"Cậu không cần giả ngu, mẹ cậu đều đã nói với ba tôi, Nhất trung vì đoạt nhân tài mà cho cậu mười vạn tệ." Đường Tuyết giải thích nói, sau đó lại an ủi cậu, "Tôi có thể lý giải, mười vạn không phải số lượng nhỏ, nếu là tôi, tôi khả năng cũng sẽ giống như cậu ứng tuyển vào đó."

Thì ra, là thế này phải không?

Lê Ngữ Băng nghĩ đến lúc gặp Đường hiệu trưởng, khi đó ánh mắt của ông tràn đầy địch ý nhìn cậu, cậu rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Cậu chỉ coi chính mình khi đó không từ mà biệt xem như cho thấy rõ thái độ, Đường Tuyết tự sẽ lý giải, lại làm sao biết, cô lại bị một lời nói dối lừa nhiều năm như vậy.

Nhiều năm như vậy đó.

Thời gian là ôn nhu, nó có thể hóa giải thù hận; nhưng thời gian cũng là tàn khốc, có thể không ngừng cho hiểu lầm gia tăng, tận đến khi nó không thể tiếp nhận.

Lê Ngữ Bạng đột nhiên không dám nói ra chân tướng.

Đường Tuyết thấy Lê Ngữ Bạng không muốn đáp lại cô, ít nhiều có chút thất vọng, không còn tiếp tục cái đề tài này, xoay người nói ra: "Đi thao trường xem một chút đi."

Lê Ngữ Bạng trầm mặc đi bên cạnh cô.

Đi tới đi tới, Đường Tuyết đột nhiên nghe được tiếng chó sủa, ngay sau đó từ phía sau đằng xa lâu dạy học nhô ra một con đại cầu đầu màu vàng, đại cầu hướng về phía bọn họ không ngừng sủa loạn, bộ dáng rất hung.

Đường Tuyết nhận ra con chó này là của bác gác cổng nuôi, bình thường đều có xích chó buộc lấy, gần đây khả năng bởi vì nghỉ không có ai mới phóng xuất. Con này chủng loại là chó vườn Trung Hoa, tên gọi "Hoàng Sư", khi còn bé Đường Tuyết thường xuyên gọi nó "Hoàng lão sư", ba của cô còn đã từng bởi vì cái xưng hô này chịu đánh một trận, từ đó về sau không cho phép cô hô "Hoàng lão sư".

Đường Tuyết hướng Hoàng Sư phát phát tay, "Hải, Hoàng Sư."

Hoàng Sư không chỉ không trấn yên, ngược lại trở nên càng hung, vèo một cái nhảy lên, phóng tới người cô. Đường Tuyết cảm giác Hoàng Sư như vậy rất không có ý tốt, dọa đến quay người chạy đi, "Này này này, Hoàng Sư, Hoàng lão sư! Ai nha đừng đuổi ta! Ta là Đường Tuyết, người một nhà mà, ngươi quên rồi??"

Một người một chó vung chân chạy, trong lúc nhất thời làm âm ỉ đến kịch liệt, Lê Ngữ Bạng vừa buồn cười lại lo lắng, vội ách đuổi theo.

Đường Tuyết cuối cùng bị Hoàng Sur đưa vào một gốc cây nhãn to, cô ngồi chễm hễm trên cây nhãn, cùng Hoàng Sur đối mặt.

Hoàng Sur: "Gâu."

Đường Tuyết: "Này, linh tính của người đâu? Người xem qua nhiều năm như vậy ta còn nhận ra người, ta trưởng thành người liền không biết ta rồi?"

Hoàng Sur: "Gâu gâu gâu."

Đường Tuyết: "Lại nói xem như người xa lạ người cũng không thể căn loạn, biết cái gì gọi là nhiệt tình hiếu khách không? Người căn người linh tinh, đợi bị người đến nấu đi!"

Hoàng Sur: "Gâu gâu gâu."

Đường Tuyết: "Gâu gâu gâu gâu gâu!"

Hoàng Sur: "..."

Lê Ngữ Băng đi đến dưới cây nhãn, Hoàng Sur nghênh đón, hướng cậu vẫy vẫy đuôi.

Đường Tuyết đáng ghét a, vịn nhánh cây nói ra: "Nó làm sao không căn cậu? Các người quả nhiên là đồng loại!"

Lê Ngữ Băng nói, "Nó đối với cậu cũng không có địch ý, cậu xuống thử đây đi?"

Đường Tuyết làm bộ muốn xuống, Hoàng Sur lại kích động, hướng phía cô gâu gâu gọi.

Cô thật ủy khuất.

Đúng lúc này, từ bốn phương tám hướng, chạy tới mấy người, trong đó có gác cổng, có mấy lão sư, còn có... Đường hiệu trưởng.

Bọn họ đều là bị tiếng kêu của Hoàng Sur kinh động, ra xem xét có chuyện gì.

Đường hiệu trưởng đến gần một chút, nhận ra là thằng ranh Lê Ngữ Băng kia, a, hiệu trưởng đại nhân tính tình đi lên, nghĩ thầm ta có thể đợi cơ hội mắng cậu. Ông lột một chút tay áo đang muốn tiến hành phê bình giáo dục nghiêm khắc đối với cậu, đột nhiên bị một lão sư bên cạnh kéo lại.

Lão sư hướng lên trên chép miệng.

Đường hiệu trưởng ngẩng đầu, nhìn thấy nữ nhi của mình ngồi xổm ở trên cây, giờ phút này đang muốn lấy cành cây che lấy thân.

Đường hiệu trưởng: "..."

Đường Tuyết động tác làm được một nửa, đột nhiên cảm giác được không đúng, cúi đầu, vừa vặn đối đầu ánh mắt của ba ba

"Ba..." Đường Tuyết yếu ớt kêu một tiếng.

"Con,con, " Đường hiệu trưởng chỉ về phía cô, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, "Con là chuyện gì xảy ra?!"

"Ba, con kém chút bị Hoàng Sur cắn chết." Đường Tuyết quyết định cáo trạng trước, tự mình bày ra tư thái như người bị hại mới để nói chuyện.

Gác cổng nghe đến lời này, đánh một cái lên đầu Hoàng Sur, tranh thủ thời gian mặc lên xích chó cho nó.

Đường hiệu trưởng cảm giác một người trên cây một người dưới đất quá mức quý dị, thế là tức giận nói, "Con trước tiên xuống đây. Hai người các con, đến phòng làm việc của ta."

Hai người đầy bụi đất theo sát đến văn phòng Đường hiệu trưởng, Đường hiệu trưởng mượn cơ hội triển khai khắc sâu tư tưởng giáo dục cho bọn họ, nhất là Lê Ngữ Băng, bị ông giáo huấn đến không còn gì. Lê Ngữ Băng đã lớn như vậy lần đầu tiên bị huấn thành dạng này, mười phần chật vật, cũng không dám cãi lại.

Nếu không phải là bởi vì bình thường không dùng cách xử phạt trên thân thể, Đường hiệu trưởng lúc này khả năng liền lên thước dạy học. Ranh con làm hư nữ nhi bảo bối của ông, rút mấy giáo roi mới có thể hạ giận.

Kỳ thật Đường Tuyết cảm giác đây không phải đại sự gì, bọn họ bởi vì đối trường học cũ có cảm giác vinh dự mới trở về nhìn lại, lại không có làm phá hư, làm chuyện quá đáng nhất cùng lắm là leo tường. Ba của cô chuyện bé xé ra to như vậy, đại khái là mượn chuyện công báo thù riêng.

Lê Ngữ Băng chịu xong huấn, trước khi đi cô gửi cho Lê Ngữ Băng ánh mắt trấn an.

Lê Ngữ Băng rời khỏi văn phòng Đường hiệu trưởng, nhìn ánh nắng đầy dưới đất bên ngoài, phát ngốc một lát.

Cậu cũng không ngại bị Đường hiệu trưởng mắng vài câu, cậu tương đối lo lắng chính là một chuyện khác.

...

Lê Ngữ Băng sau khi đi, Đường Tuyết nhìn thấy trên bàn công tác của ba đặt vào hai quả cam, cô ngồi ở một góc bàn làm việc, một bên lột quả cam, một bên nói: "Ba, bớt giận a, ba ăn quả cam không?" Nói xong, đem lột da quả cam đưa về phía ông, thái độ có chút nịnh nọt.

Đường hiệu trưởng không có nhận, nói, "Con chớ có để ta nhìn thấy như ngày hôm nay."

"Ba, " Đường Tuyết phối hợp ăn quả cam, "Ba không phải vẫn cảm thấy chính mình là khai sáng gia trưởng sao, làm sao còn quản nữ nhi kết giao bằng hữu?"

"Đừng không biết người có tâm, " Đường hiệu trưởng trừng cô một chút, "Ta đây không phải là lo lắng con bị lừa sao?"

Đường Tuyết chẳng hề để ý, "Ba cũng nên tin tưởng ánh mắt nữ nhi của mình một chút chứ."

Đường hiệu trưởng khinh thường hừ một tiếng, hiển nhiên là không tin.

Đường Tuyết ở văn phòng của ba chờ đợi một hồi, ăn quả cam, Đường hiệu trưởng còn phải họp, đuổi cô ra ngoài.

Trước khi đi, cô đem quả cam còn lại kia cũng cầm theo.

— —

Đường Tuyết đi ra khỏi sân trường học, tại cửa ra vào nhìn thấy Lê Ngữ Băng. Cái tên này tay chộp lấy túi, buồn bực ngán ngẩm mà cúi

đầu dùng mũi chân chọt mặt đất, Đường Tuyết đi qua, lúc đầu muốn hù dọa cậu một chút, kết quả cậu đột nhiên quay người, thấy được cô.

Đường Tuyết bày xong tư thế giương nanh múa vuốt, lúc này đành phải lúng túng thả tay xuống, sờ soạng quả cam ở trong túi đưa cho cậu.

Lê Ngữ Băng co kéo khóe miệng, tiếp nhận quả cam.

"Không có chuyện gì chứ?" Đường Tuyết hỏi, cô cảm giác Lê Ngữ Băng cảm xúc có chút sa sút. Ngẫm lại cũng có thể lý giải, ai bị chửi có thể dễ chịu chứ?

Lê Ngữ Băng lột ra quả cam, kéo xuống một cái, nhét vào trong miệng cô, "Không có việc gì."

Đường Tuyết giữa răng môi bị che kín bởi trái quýt mùi thơm ngát ngọt, cảm giác cái quả cam này so với quả vừa rồi còn ngọt hơn.

"Vậy cậu không có việc gì, làm sao không cười?" Đường Tuyết ngậm lấy quả cam hỏi cậu.

Lê Ngữ Băng kéo ra một cái dáng tươi cười, "Tôi là muốn nói..." Nói đến đây dừng lại, không nói tiếp.

Đường Tuyết lại càng kỳ quái: "Hả? Đến cùng muốn nói cái gì?"

Lê Ngữ Băng: "Tôi muốn ngày mai chín giờ sáng tại đường sắt cao tốc, cậu đến tiễn tôi được không?"

Đường Tuyết hí mắt cười, ngậm lấy quả cam đưa cậu "Cậu gọi tôi một tiếng ba ba tôi liền đáp ứng cậu."

Lê Ngữ Băng gõ gõ đầu của cô.

— —

Ngày thứ hai, Đường Tuyết đi đường sắt cao tốc, đưa cho Lê Ngữ Băng mang theo một chút đồ ăn vặt.

Hai người ngồi tại đại sảnh đợi xe, Lê Ngữ Băng không biết đang suy nghĩ gì, cũng không nói chuyện.

Đường Tuyết cảm giác cậu có chút kỳ quái, giống như là có tâm sự gì.

Cô nghiêng đầu nhìn cậu, giọng nói nhẹ nhàng nói: "Cậu sao vậy? Không thể nào cũng bởi vì chuyện ngày hôm qua khó chịu chứ? Không phải tôi nói, cái tố chất tâm lý này, làm sao có thể lên trên đấu trường?"

Lê Ngữ Băng hoàn hồn, lắc đầu nói, "Không có việc gì."

"Nếu không tôi biến ra chút ma thuật cho cậu?"

Lê Ngữ Băng dờ khóc dờ cười, "Không cần... Tôi có một vấn đề rất hiếu kì."

"Vấn đề gì? Cậu nói đi."

"Nếu như cậu phát hiện có người lừa cậu, ừm, lừa cậu rất nhiều năm, cậu sẽ làm sao?"

Đường Tuyết nhíu lại mắt, "Tôi sẽ khiêng chín hoàn kim bối đại khảm đao đuổi hấn đến chân trời góc biển."

Lê Ngữ Băng lông mày nhảy lên, không đành lòng suy nghĩ đến hình tượng kia.

Đường Tuyết nói xong, tò mò nhìn Lê Ngữ Băng, "Làm sao, có người lừa cậu hả?"

Lê Ngữ Băng mặt mờ suy đoán, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Nên xét vé."

Hai người liền đứng dậy, Đường Tuyết nói: "Mau đi đi, hảo hảo tranh tài, đừng cho ba ba mất mặt."

Lê Ngữ Băng đẩy đầu của cô một cái, "Cậu chính là thích ăn đòn."

"Sau đó cũng phải bảo vệ tốt chính mình." Đường Tuyết còn nói.

Lê Ngữ Băng trong lòng ấm áp, vừa chua chua, đặc biệt muốn ôm lấy cô, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Cậu lôi kéo rương hành lý đi vào cửa xét vé, hướng cô phất phất tay.

"Cầu tử rút cuộc làm sao vậy..." Đường Tuyết nhìn bóng lưng cậu, lẩm bẩm một mình.

Chương 71: Băng Thần

Đội bóng của Lê Ngữ Băng bọn họ tập hợp là vì sắp đến thi đấu tranh giải khúc côn cầu Trung Quốc. Thân là câu lạc bộ dự trữ nhân tài Kiều Long, nam tử đội khúc côn cầu Lâm đại lập thành một đội ngũ hoàn chinh xuất chinh lần tranh tài này.

Lần này Lâm thành được chọn làm nơi diễn ra thi đấu.

Ngày Đường Tuyết trở lại trường đúng lúc là trận đầu khúc côn cầu Lâm đại.

Cô vốn định đặt trước vé trên mạng, kết quả thời điểm sớm năm ngày xem xét, phiếu liền đã bán xong... Bán xong...?

Khúc côn cầu không phải vận động tiểu chúng sao, lúc nào quý hiếm như thế rồi? Tiểu tổ thi đấu mà thôi, vẫn là tổ B, trực tiếp bán sạch? Là ta quá lạc hậu sao?

Đường Tuyết có chút hoài nghi cuộc sống này..

Cô còn đang cảm di động ngây người, Lê Ngữ Băng liền tựa như tâm linh tương thông, gửi tới cho cô một tấm phiếu điện tử.

Đường Tuyết nhấn cho cậu một chuỗi dấu ba chấm.

Lê Ngữ Băng cũng nhấn lại cô một chuỗi dấu ba chấm.

Đường Tuyết cảm giác cái bầu không khí nói chuyện phiếm này không tốt, thế là gửi cho Lê Ngữ Băng một hình ảnh cái tiểu manh

âm chỉ cố lên. Bộ biểu tình bao này là Hạ Mộng Hoan dạy cô trước đây.

Lê Ngữ Băng nhận được hình ảnh xong, gửi cho cô chuỗi càng dài dấu ba chấm.

Đường Tuyết: Thế nào?

Lê Ngữ Băng: Cậu đáng yêu như vậy, có chút không thích ứng.

Mặc dù biết cậu nói đùa, nhưng là, Đường Tuyết vẫn là không có tiền đồ mà đỏ mặt. Bưng lấy điện thoại nhìn hàng chữ, lặng lẽ ôm lấy khóe miệng.

Đường ba ba bưng cốc cầu kỳ trà đi ngang qua, nhìn thấy Đường Tuyết đỏ mặt nhìn chăm chăm điện thoại, tức giận hừ một tiếng.

— —

Ngày trở lại trường, cô một thân phong trần trở lại ký túc xá buông xuống đồ vật, lại như ngựa không dừng vó chạy tới nhà trượt băng.

Đến nhà trượt băng, nhìn thấy toàn trường người xem, cô rất cục tin tưởng, những cái phiếu kia xác thực đều bị người sống mua đi, mà không phải chính thức làm hunger marketing.(*)

(*): Trong Marketing học, sách lược marketing này được gọi là "Marketing bỏ đói" (Hunger Marketing), chỉ việc người cung cấp sản phẩm đưa ra dự kiến về sản phẩm mới khiến người tiêu dùng nảy sinh cảm giác chờ đợi, trông ngóng; đồng thời kiểm soát nghiêm ngặt thông tin liên quan tới sản phẩm mới trên thị trường nhằm tăng cường cảm giác chờ đợi của người tiêu dùng; sau khi sản phẩm ra mắt lại cố tình hạ thấp sản lượng để đạt được mục đích điều tiết

khống chế quan hệ cung cầu, tạo ra "hiện tượng giả" cung không đủ cầu nhằm duy trì mức giá và tỉ suất lợi nhuận khá cao.

Về phần tại sao sẽ có nhiều người mua vé như vậy, đáp án rất nhanh liền công bố.

— — Lúc Lê Ngũ Bạng ra sân, toàn trường đột nhiên bộc phát ra reo hò cùng tiếng vỗ tay, một nháy mắt toàn bộ trận quán lâm vào cuồng nhiệt, hai bên trái phải Đường Tuyết đều là tiếng thét của các học muội, cô cảm giác chính mình rất nhanh sẽ ù tai.

Đường Tuyết một mặt "Tôi là ai tôi ở đâu tôi muốn làm gì" chấn kinh cùng mê mang, ngơ ngác nhìn Lê Ngũ Bạng.

Lê Ngũ Bạng hơi vênh mặt lên, đối mặt với phương hướng của cô, đây là lần đối mặt đầu tiên của hai người trong những ngày qua. Trên trận quá nhiều người, Đường Tuyết cảm giác cậu hẳn là không thấy được mình

Nhưng cậu lại đối phương hướng của cô phát phát tay.

Học muội hai bên Đường Tuyết lại bắt đầu kích động, làm Đường Tuyết dọa đến quá sức, ngồi đằng hoàng tử tế không dám loạn động, tư thế ngồi đặc biệt ngoan ngoãn.

Ngay trong bầu không khí vừa nóng liệt lại quỷ dị này, tranh tài bắt đầu.

Trận đấu này, đối thủ Lê Ngũ Bạng bọn họ là đội khúc côn cầu thành phố Z. Nhìn ra được trình độ của hai bên không khác biệt lắm, nhưng phong cách có khác biệt. Cầu thủ đội khúc côn cầu thành phố Z tuổi tác lớn hơn một chút, phong cách vững vàng, Lâm đại tương đối mà nói có chút oai phong, bộc lộ mũi nhọn, hùng hổ dọa người, nhưng

cùng lúc lỗ thủng cùng sai lầm cũng không ít.

Đội Lâm đại phát cầu, học muội bên người Đường Tuyết liền vỗ tay; Lê Ngữ Băng dẫn bóng, thì vừa vỗ tay vừa reo hò; nếu như là đội khúc côn cầu thành phố Z dẫn bóng, thì một trận trăm mặc. Nguyên tắc tính rất mạnh.

Nhưng Đường Tuyết cảm giác Lê Ngữ Băng có mấy cái chuyển bóng làm được rất tốt, các học muội khả năng không nhìn ra. Trong mắt cô, phong cách của đội thành phố Z kia rất tốt, tiết tấu một mực nắm giữ trong tay. Đội Lâm đại thoát nhìn thế công tấn mãnh nhưng kỳ thật tiết tấu có chút loạn.

Lê Ngữ Băng hiện tại cần phải làm là đem tiết tấu kéo về trong tay của phe mình.

Cậu là đang muốn ném thử chương khống chế tiết tấu.

Đường Tuyết lúc ý thức được điểm này, lòng kính trọng trong nội tâm giống như nước sông cuồn cuộn.

...

Trận đấu này, Lâm đại cuối cùng dẫn trước một phần thắng hiểm, xem như một cái khởi đầu tốt đẹp.

Tranh tài kết thúc, Đường Tuyết ra trận quán, lúc đầu muốn đi tây khu nhìn xem, lại không ngờ tới bên ngoài nhà trượt băng tụ tập không ít người, hơn phân nửa là các học muội, Đường Tuyết một trận kỳ quái, tranh tài đều kết thúc rồi, đám người này làm sao còn không chịu rời đi?

Cô trốn ở đằng sau một gốc cây nhỏ đằng xa, ở chỗ bí mật quan sát,

nghĩ thầm ta ngược lại muốn xem xem các người đang làm gì đó.

Một lát sau, Lê Ngữ Băng ra.

Lê Ngữ Băng sau khi đi ra liền đi về phía các học muội, mục tiêu quá rõ ràng. Vừa nhìn thấy thân ảnh của cậu, các học muội tập thể reo hò, coi cậu là quốc vương chen chúc ở giữa.

A...

Đường Tuyết tức giận tới mức cắn răng, dùng sức một cái, không cẩn thận giật xuống một cái nhánh cây nhỏ.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi..." Đường Tuyết sờ lên vết thương của cây nhỏ, cảm giác hết sức xin lỗi.

Lại nhìn Lê Ngữ Băng bên kia, móc bút ra một cái một cái ký tên cho các học muội, nhìn nghiệp vụ hết sức thuần thục.

Đường Tuyết cũng nói không rõ ràng chính mình đang giận cái gì, lặng lẽ meo meo đi qua, đứng phía ngoài đoàn người vây quanh, ôm cánh tay trừng Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng ký xong tên, vừa nhắc con người mắt liền bắt gặp cô.

Đã lâu không gặp cậu, lúc bốn mắt nhìn nhau, Đường Tuyết mặc dù đang tức giận, vẫn là cảm giác được tim mình đập nhanh hơn.

Trong mắt Lê Ngữ Băng mang theo ý cười không dễ mà nhận ra, gửi cho cô cái ánh mắt, con người lòng vòng phía tây khu, ý là để cô đi tây khu chờ mình.

Đường Tuyết nhìn hướng cậu liếc mắt, sau đó quay người hồi túc

xá.

Chương 72: Nhóm fan hâm mộ

Đường Tuyết mang theo một bụng ngọt ngào trở lại phòng ngủ, vừa vào cửa, phát tiết mà đem túi đập mạnh lên bàn. Khí lực lớn, túi va chạm trên mặt bàn, phát ra một tiếng vang trầm.

Nghiêng phía trên trên giường có người trở mình một cái đứng lên, cả kinh kêu lên: "Làm sao vậy, động đất sao?"

Đường Tuyết giật nảy mình, "Đúng đúng đúng không đánh thức cậu dậy nổi... Mộng Phi, làm sao cậu đã sớm trở về rồi? Tôi còn tưởng ký túc xá không có người."

Giường phòng ngủ bọn họ đều là tổ hợp giường học sinh chuyên dụng, phía dưới là bàn đọc sách, phía trên là giường chiếu, giường chiếu độ cao đại khái vừa đỉnh đầu Đường Tuyết, Hạ Mộng Hoan thân thể nhỏ nhỏ một con, nằm trong giường chiếu, xác thực không dễ bị người phát giác. Đường Tuyết cảm giác cái hình thể này của Mộng Phi, lúc lên cấp ba đại khái có thể không áp lực mà trốn thể dục buổi sáng.

"Tôi ở nhà đợi nhàm chán. Đại vương này, tôi mang thức ăn cho các cậu, chờ tôi lấy cho cậu." Hạ Mộng Hoan nói bò xuống giường.

Đường Tuyết nói, "Tôi cũng mang theo."

Hai người ngay tại giường trao đổi mỹ thực. Diệp Liễu Oanh kéo lấy hành lý tiến đến.

Thế là hai người mỹ thực lại biến thành ba người.

Diệp Liễu Oanh một bên ăn, một bên đặc biệt không hiểu mà nhìn xem hai người khác: "Tôi ăn tết tăng hai cân! Hai người các cậu làm sao không có béo vậy?"

Đường Tuyết nói, "Chúng tôi chỉ có ăn tết ăn thịt truyền thống."

Diệp Liễu Oanh cầm một mảnh thịt heo nướng, "Nói cẩn thận nói cẩn thận, cậu nên giữ lại chút quan tâm nhân đạo với bạn cùng phòng chứ."

Đường Tuyết nói, "Các cậu biết không.."

Diệp Liễu Oanh cùng Hạ Mộng Hoan đều dừng lại động tác ăn, tò mò nhìn Đường Tuyết.

Đường Tuyết biểu lộ mang theo một chút khí tức thần bí, dáng vẻ mặt mũi tràn đầy bát quái, nhỏ giọng nói ra: "Lê Ngữ Băng cậu ta đột nhiên có nhiều thật nhiều fan hâm mộ! Có chút fan hâm mộ rõ ràng không phải trường học chúng ta!" Nói xong, chờ phản ứng của hai người nghe.

Hai người nghe kia phản ứng rất bình thản, trên nét mặt không có một tia gợn sóng, yên lặng nhìn Đường Tuyết.

Đường Tuyết cảm giác tựa như cái pháo lép, có chút xấu hổ, quét hạ chóp mũi nói ra: "Các cậu không cảm thấy hiếu kỳ sao?..."

Diệp Liễu Oanh nói: "Chúng tôi tương đối hiếu kỳ là, cậu vậy mà không biết chuyện này? Hiện tại tôi đã tin cậu cùng Lê Ngữ Băng thật không có gì."

Đường Tuyết sững sờ, mắt nhìn Hạ Mộng Hoan, Hạ Mộng Hoan

cũng cũng cảm thấy lạ nói: "Đại vương cậu thật không biết sao? Cậu cũng không nhìn bát quái? Cậu không có cùng tôi trò chuyện chuyện này tôi còn tưởng rằng là bởi vì then thùng đó."

"Cậu cũng biết, tôi không có thời gian... Cái gì bát quái, nói nghe một chút?"

Hạ Mộng Hoan giảng đơn giản một chút.

Thật sự nói đến, chuyện này ngược dòng thời gian tìm hiểu đến năm trước khi thi đấu khúc côn cầu. Lê Ngữ Băng bọn họ thành tích cũng không tệ lắm, sau khi về nước tiếp nhận các loại tạp chí thể dục có lượng phát hành lớn, chụp không ít ảnh chụp. Lê Ngữ Băng là đội viên chủ lực, tại trên sân thi đấu biểu hiện chói sáng, cho nên tạp chí cho trọng điểm chiếu cố, có người đặc tả có người chuyên thăm hỏi. Tạp chí muốn mở rộng vận động côn cầu, nào biết được tạp chí phát hành về sau, có nữ độc giả đem tất tần tật thông tin của Lê Ngữ Băng phóng tới trên mạng. Cái tên này khuôn mặt anh tuấn, khí chất bá đạo, dáng người chuẩn, tổ hợp lại quả thực là cực phẩm nhân gian, lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Tạp chí đối với cái này đặc biệt vui mừng, lại thả một đợt ảnh chụp Lê Ngữ Băng, nhưng chưa có được công khai ảnh chụp.

Đường Tuyết sau khi nghe xong, rất không thể nào hiểu được, "Cái này cũng được? Chỉ dựa vào mặt?"

Diệp Liễu Oanh nói: "Cũng không phải đơn thuần dựa vào mặt, Lê Ngữ Băng là thực sự có bản lĩnh."

Đường Tuyết suy nghĩ một chút, "Tôi vài ngày trước có nhìn thấy thông tin bát quái của Lê Ngữ Băng nói công chúng kêu gọi xóa bỏ, có phải có quan hệ với chuyện này hay không? Tôi hỏi qua Lê Ngữ

Băng, Lê Ngữ Băng nói cậu ta cũng không biết."

Diệp Liễu Oanh gật đầu: "Đúng, tin tức ở các trạm thông tin có bản quyền riêng, trong trường học bát quái một chút liền tốt, bị người bên ngoài biết, khả năng mang đến phiền phức cho nên Lê Ngữ Băng, cho nên trạm trường liền tắt hết mọi bình luận, a đúng rồi, diễn đàn cũng xóa không ít thiệp mời, băng không khẳng định hôm nay cậu bị thịt dè chết."

Đường Tuyết nghe xong lú lẫm, lại nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi. Lê Ngữ Băng đột nhiên biến thành tiểu thần tượng, phong quang vô hạn, bị nhiều học muội theo đuổi như vậy, còn cùng các học muội hi hi ha ha...

"Đại vương? Đại vương?" Hạ Mộng Hoan gọi cô

Đường Tuyết lấy lại tinh thần, "Hả?"

"Cậu đối với Lê Ngữ Băng..."

Lúc này, chuông điện thoại di động Đường Tuyết đột nhiên vang lên, Hạ Mộng Hoan đành phải im ngay, đợi cô nghe.

Điện thoại là Lê Ngữ Băng gọi tới.

Đường Tuyết nhìn thấy tên người gọi, híp mắt phỉu một chút khóe miệng, nhận, "Alo?"

"Alo. Làm sao không đợi tôi?"

Đường Tuyết cứng rắn trả lời: "Tôi tại sao phải đợi cậu, cậu là hoàng thượng sao?"

Lê Ngữ Băng cảm thấy rất ngờ vực: "Cậu sao vậy?"

"Tôi không sao, tôi đặc biệt tốt, không tốn sức ngài nhớ nhưng."

"Ban đêm cùng nhau ăn cơm."

"Ăn cái gì ăn, cậu hôm qua không phải đã ăn rồi sao, hôm nay lại ăn, cậu là heo sao?"

"..."

...

Đường Tuyết cúp điện thoại Lê Ngữ Băng, thu hồi điện thoại, phát hiện Diệp Liễu Oanh ngơ ngác nhìn mình

"Sao vậy?" Đường Tuyết hỏi.

"Đường Tuyết, cậu mới vừa rồi là nói chuyện với Lê Ngữ Băng?"

"Đúng."

"Nếu fan hâm mộ của cậu ta biết, sẽ truy sát cậu"

"Sợ cái bóng, " Đường Tuyết khoát tay áo, lại cảm thấy không phục, "Tức chết tôi rồi, dựa vào cái gì Lê Ngữ Băng có thể có fan hâm mộ, tôi cũng muốn fan hâm mộ!"

"Đừng vội đừng vội, tôi lập tức đi siêu thị mua cho cậu."

"..." Đường Tuyết một trận ghen lời, cà lăm nửa ngày, nói, "Cậu..cậu, điêu dân!"

Diệp Liễu Oanh ôm bụng hết sức vui mừng, "Tôi đều là học theo cậu."

Hạ Mộng Hoan trấn an Đường Tuyết: "Đại vương không vội, tôi hiện tại sẽ xây cho cậu một nhóm fan hâm mộ." Nói, lập tức lấy điện thoại di động ra khởi xướng một cái group chat Wechat nhóm tên:Nhóm fan hâm mộ Đường Tuyết 1

Đám thành viên đầu tiên của nhóm fan hâm mộ tổng cộng có 5 người. Những người khác là đám bạn cùng phòng của cô cùng Liêu Chấn Vũ.

Đường Tuyết cảm giác cái này làm rất tốt, thế là sửa lại cái tên nhóm gia đình trên Wechat thành: Nhóm fan hâm mộ Đường Tuyết 2

Cho nên từ giờ trở đi, cô đã có được hai cái nhóm fan hâm mộ "cực lớn".

Đường hiệu trưởng nhìn thấy nhóm gia đình bị đổi cái kia tên, chấn kinh với trình độ vô sỉ của nữ nhi mình, ông cùng lão bà lải nhải,"Bà nói xem, nó làm sao da mặt dày như vậy, nó là đến cùng theo ai đây?"

Mẹ Đường vui lên: "Nó là con gái của ông, ông nói theo ai?"

"Tôi cũng không có vô sỉ như vậy."

"A, vậy là ai hời đó theo sát vách lão nương?"

"..." Lão bà cùng nữ nhi đều khi dễ ông, ông thật ủy khuất.

— —

Ban đêm Đường Tuyết đi tây khu huấn luyện quán tập hợp, hôm nay trở lại trường, không huấn luyện, chủ yếu là họp.

Học kỳ này công việc trọng điểm của đội trượt tốc độ là thi đấu tranh giải trượt tốc độ sinh viên cả nước.

"Thành tích lần tranh tài này trực tiếp móc nối với tiền trợ cấp của các em, " Chử huấn luyện viên thẳng thắn giảng dạy,"Đương nhiên, cũng móc nối với tiền thưởng của ta."

Một phen đem tất cả đều nói đùa.

Đường Tuyết nhắc tay, "Báo cáo huấn luyện viên."

"Ừm, Đường Tuyết, em có lời gì muốn nói?"

"Huấn luyện viên, lần tranh tài này chúng ta có nhiệm vụ sao? Tỉ như được bao nhiêu cúp?"

Chử huấn luyện viên cười, "Em trước tiên chưa nghĩ đến được bao nhiêu cúp.

"Đương nhiên là càng nhiều càng tốt."

Trương Duyệt Vi tại bên cạnh cô, nhỏ giọng nói ra: "Xin cậu khoác lác cũng phải có giới hạn, cậu cho rằng sinh viên thi đấu tranh giải chơi giống như đẳng lệng cốc đó sao?"

"Cũng xin cậu đừng dùng loại giọng điệu này cùng nói chuyện với đối tượng thăm mến của cậu đi."

"Tôi - thao..." Trương Duyệt Vi một cái nhin không được, trực tiếp phát nổ nói tục.

Kỳ thật Đường Tuyết biết Trương Duyệt Vi cũng không có thâm mến mình — — cô ăn tết có gửi qua lời chúc tới Trương Duyệt Vi, Trương Duyệt Vi đều không có trả lời.

Ừm, càng là biết không có gì, liền càng có thể tâm không khúc mắc mà nói giỡn.

Trương Duyệt Vi bị Đường Tuyết lôi đến mắt trợn trắng, Chủ huấn luyện viên nói với Đường Tuyết: "Có mục tiêu là chuyện tốt, nhưng mà bây giờ bàn tới mục tiêu còn quá sớm, chúng ta cứ tập luyện, đợi ngày mai làm khảo thí, trước hết để cho ta xem các em qua năm nay bước lui bao nhiêu đi."

Họp xong, Đường Tuyết đem Trương Duyệt Vi kéo vào bày fan hâm mộ của mình.

Trương Duyệt Vi cũng chính là một cái tay run không thấy rõ, liền ấn tiếp nhận, chờ lúc phản ứng lại, phát hiện nhóm nói chuyện phiếm có ghi "Nhóm fan hâm mộ Đường Tuyết 1", làm cô tức giận đến quá sức.

"Cậu da mặt có thể dày như vậy sao!" Trương Duyệt Vi lui nhóm, nói.

"Có thể chứ, cậu muốn thử một chút sao?"

"Lăn..."

Hai người một bên ồn ào một bên đi ra ngoài, lúc đi tới cửa, Đường Tuyết thấy được Lê Ngũ Bằng.

Cậu hôm nay quần áo thể thao là màu xanh đậm, chộp lấy túi đứng ở phía trạm, tư thế bình thản không có gì lạ, hết lần này tới lần khác lộ

ra soái khốc vô cùng, cũng không biết cậu là thế nào làm được. Đây thật là một hạng tuyệt đỉnh thiên phú, Đường Tuyết đặc biệt muốn cho cậu một giải thưởng lớn cùng cái huân chương.

Lê Ngữ Băng nhìn chăm chăm dòng người trong quán huấn luyện đi ra phía ngoài, khi thấy Đường Tuyết ánh mắt liền khóa chặt ở trên người cô.

Đường Tuyết bị cậu nhìn chăm chú lên, rất không có tiền đồ, nhịp tim lại tăng nhanh. Cô đón ánh mắt của Lê Ngữ Băng đi về hướng cậu, một bước, hai bước, để chứng minh chính mình không khấn trương, cô ngửa mặt lên, cố gắng cùng cậu đối mặt.

Lúc Đường Tuyết đứng ở trước mặt Lê Ngữ Băng, cậu buông thõng ánh mắt nhìn chăm chăm cô, cậu nhìn vào con mắt kia tựa như thông qua nó có thể nhìn vào đáy lòng cô. Ánh mắt của cậu thanh tịnh trong suốt như thế, giống một mặt kính chiếu yêu, chiếu lên cô không chỗ che thân.

Đường Tuyết một trận chột dạ, nghiêng đi mặt không nhìn cậu tiếp.

Lê Ngữ Băng lại đột nhiên cười. Nhẹ nhàng một tiếng cười, có chút hiểu rõ, lại có chút đắc ý.

Đường Tuyết bị tiếng cười kia làm cho một mặt khô nóng.

Chương 73: Quà tặng

Đường Tuyết không muốn phản ứng Lê Ngữ Băng. Cậu chậm rãi ung dung đi bên cạnh người cô, trầm mặc.

Ra sân vận động, Đường Tuyết đi về phía khu xe đạp, Lê Ngữ Băng nhanh hơn cô một bước, đột nhiên mở miệng: "Là câu lạc bộ yêu cầu."

Đường Tuyết dừng lại chân, quay mặt liếc cậu một cái, "Cái quỷ gì?"

Lê Ngữ Băng: "Câu lạc bộ yêu cầu tôi ký tên cho fan hâm mộ."

Đường Tuyết "A" một tiếng, không hề lo lắng hất đầu, tiếp tục đi, "Đâu có liên quan tới tôi."

Lê Ngữ Băng cũng không nói toạc ra, nắm khóa miệng đi theo đằng sau cô, nói: "Cậu có thể nghĩ rằng tôi đang khoe khoang."

Đường Tuyết đặc biệt chịu không được cái bộ dáng đắc ý kia của cậu ta, "Đầu năm tới bây giờ ai còn không biết cái nhóm fan hâm mộ của cậu."(có bà k biết đấy ựa)

Tìm tới xe đạp của mình, cô đem túi bỏ vào giỏ xe, đang muốn mở khóa, Lê Ngữ Băng cầm một cái liên chế trụ cổ tay của cô. Đáy lòng Đường Tuyết theo động tác này của cậu, đột nhiên run lên một cái.

Cô thu tay lại, Lê Ngữ Băng lại cầm thật chặt, nói: "Cậu lại đây cùng tôi "

"Dựa vào cái gì?"

"Lại đây."

Đường Tuyết không hiểu liền bị cậu lôi đi, kéo đến dưới ánh đèn quảng trường.

Sau đó Lê Ngữ Băng lấy ra từ trong túi áo một vật đưa cho cô.

Đường Tuyết cúi đầu xem xét, vật kia chính thể hình dạng là hình tròn, dùng giấy bọc quà bọc lấy, cuối cùng là bọc lại miệng nhỏ, phương thức đóng gói cùng loại với táo giáng sinh, chỉ là không có táo lớn như vậy.

Cô không rõ ràng cho lắm, hỏi: "Đây là đường sao?"

"Không phải."

"Sô cô la?"

"Không phải."

"Trứng muối?"

"Không phải..."

Lê Ngữ Băng không dám để cho cô đoán đi xuống, kéo tay của cô, đem lễ vật nhét vào trong, giải thích: "Mấy ngày trước tôi thu dọn đồ đạc, phát hiện vật kỷ niệm mang về từ Ba Lan vẫn chưa đưa xong, còn lại một cái này."

Đường Tuyết mỉm cười, bắt đầu mở quà. Cô chỉ coi vật kỷ niệm là huy chương hay đồ chơi, đến khi tràn đầy phấn khởi mở ra xem xét,

cô ngậy ngấn cả người.

Kia là một khối hổ phách nguyên thạch, so với trứng gà thì nhỏ một chút, xúc cảm ôn nhuận. Màu sắc hổ phách là tinh khiết trong suốt vàng tông, hình dạng là một cái hình trái tim.

Đường Tuyết nhìn xem hổ phách, trái tim bịch bịch cuồn cuộn không ngừng, cô không dám để Lê Ngữ Băng nhìn ra điểm lạ của mình, thế là hai ngón tay nắm vuốt hai bên hổ phách, nghiêm túc quan sát. Bên trong hổ phách ngưng tụ một chút mảnh vụn thực vật nhỏ bé, mảnh vụn ngâm trong đó để bảo toàn dáng vẻ ban đầu, có một loại cảm giác nhẹ nhàng lưu động. Đường Tuyết đem hổ phách đối diện với ánh đèn, những cái mảnh vụn kia dưới tác dụng quang học, bên trong liền hiện ra một loại kim sắc quang mang nhạt nhẽo, cô nắm vuốt hổ phách biến hóa góc độ, kim sắc quang mang cũng theo đó biến ảo ngàn vạn, trong lúc nhất thời tựa như có vô số cánh hoa nhỏ màu vàng kim đang loạn vũ, quả thực xinh đẹp không tưởng nổi.

"Thật là đẹp..." Đường Tuyết nhin không được tán thưởng.

Lê Ngữ Băng nắm khóe miệng, nói: "Cậu thích thì tốt rồi."

Khục.

Rất qua quýt bình bình một câu, Đường Tuyết nghe không hiểu tim ngòn ngọt, cô vội vàng ổn ổn tâm thần, hỏi: "Cái này, rất đắt sao?"

Lê Ngữ Băng lắc đầu, "Không đắt, hổ phách bán đầy đường Ba Lan"

"... Thật?" Đường Tuyết không thể nào tin được.

"Ừm, " Lê Ngữ Băng gật đầu, "Dân bản xứ đều là mở ra máy xúc đi đào hổ phách."

Đường Tuyết nhắc chân làm bộ muốn đá cậu, "Lê Ngữ Băng! Cậu coi tôi là thiếu năng sao?"

Lê Ngữ Băng cười né tránh. Lúc Đường Tuyết thu hồi chân, cậu lại góp trở về, ở bên người cô nhẹ giọng hỏi: "Không tức giận?"

Không có tức hay không, không riêng không tức giận, cô còn đặc biệt muốn nhảy dựng lên cho cậu một cái moa moa.

"Không không không dạng này thật không có tiền đồ..." Đường Tuyết lắc đầu nói một mình.

- -

Ban đêm Lê Ngữ Băng trở lại phòng ngủ, leo lên Weibo.

Bên trong weibo của cậu có 21 cái fan hâm mộ, trong đó 20 cái là hệ thống tặng fan giả, chỉ có một người sống là Tưởng Thế Giai.

Ánh mắt Tưởng Thế Giai nhìn Lê Ngữ Băng liền không đúng lắm, luôn luôn kính nể, bên trong mang theo một tia sợ hãi, trong sự sợ hãi lộ ra một chút đồng tình, bên trong đồng tình lại ngậm lấy một chút xíu quan tâm.

Bởi vì bên trong Weibo của Băng Ca hoàn toàn chỉ là một yêu đương, quả thực không đành lòng nhìn thẳng, với lại id còn đặc biệt có tâm hồn thiếu nữ.

- - Lê hấp đường phèn.

Ném một chút, ném một chút cái tên này, cái này mẹ nó giống một cái đại lão gia sao?

Cái tên này cậu lắm nhảm rất lâu, lại không dám nói cho người khác biết.

...

Lúc này, Lê Ngữ Băng leo lên dòng trạng thái, phát một đầu ghi chép tâm tình.

Lê Hấp Đường Phèn: Cậu ghen, tôi ăn kẹo.

Tường Thế Giai lúc đang lướt Weibo, thấy được dòng này hàm răng chưa đến không tả nổi, một bên khinh bỉ Băng ca, một bên lại chân chó đi nhấn nút thích.

Mình thật là một tên đa nhân cách, tâm cậu nghĩ.

Chương 74: Bị đùa giỡn

Ngày thứ hai đã có kết quả khảo nghiệm, so sánh thành tích huấn luyện học kỳ 1, Chủ huấn luyện viên phát hiện, toàn bộ đội trượt tốc độ chỉ có lẻ tẻ mấy người vững vàng trạng thái, còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều có thành tích lùi lại.

Dù sao cách một đoạn ngày nghỉ dài như vậy, người trẻ tuổi tự chủ kém, không ai trông coi, rất dễ dàng lười biếng. Chủ huấn luyện viên có thể hiểu được điểm này, nhưng vẫn là đem bọn họ phê bình một trận.

Đường Tuyết là người duy nhất trong câu lạc bộ tiến bộ. Chủ huấn luyện viên điểm danh biểu dương Đường Tuyết, dẫn tới Trương Duyệt Vi không phục: "Cậu ấy cơ sở kém, đương nhiên sẽ có tiến bộ." Kỳ thật Trương Duyệt Vi nói lời này một chút nhản mặt cũng không có.

Điểm xuất phát của Đường Tuyết thấp, trình độ thi đấu còn ở giai đoạn tăng lên, nỗ lực ngang hàng cố gắng, lại so với người khác thấy hiệu quả càng nhiều.

Đường Tuyết ôm một cái cánh tay nhìn Trương Duyệt Vi, "Trương Duyệt Vi cậu đừng không phục nha, chiếu vào cái tốc độ tiến bộ này của tôi, qua không được bao lâu liền đến phiên tôi dạy cho cậu làm người."

Chủ huấn luyện viên gặp Trương Duyệt Vi muốn cùng Đường Tuyết đấu võ mồm, vội vàng chặn lại nói: "Được rồi được rồi, chớ ồn ào." Nói xong lại ở trong lòng bồi thêm một câu, dù sao em cũng không

đấu lại nó.

Trương Duyệt Vi cảm giác lúc ánh mắt Chủ huấn luyện viên nhìn về phía mình, vậy mà mang theo một điểm đồng tình... Cái quỷ gì nha.

— — Qua hai ngày, Lê Ngữ Băng lại có trận đấu. Đường Tuyết lặng lẽ meo meo chạy tới bên ngoài phòng thay quần áo của bọn cậu, thò đầu ra nhìn, bộ dạng rất là khả nghi.

Lúc này cách trận đấu còn sớm, trong phòng thay quần áo người còn chưa tới đủ, chỉ có mấy đội viên đang tán gẫu. Cửa đóng, Đường Tuyết không rõ tình cảnh bên trong, nhưng biết Lê Ngữ Băng đang ở đó — — vừa rồi hai người kia có nói qua.

Cô giơ một cái tay, nhắc tay muốn gõ cửa, lại ngượng ngùng, đang do dự thì trong lúc lơ đãng vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Tưởng Thế Giai đi tới. Cậu vừa đi vừa huýt sáo, xem ra tâm tình không tệ.

Tưởng Thế Giai nhìn thấy Đường Tuyết, lập tức ưỡn sống lưng một cái, trung khí mùi phần nói: "Chào tẩu tẩu!" Đường Tuyết giật nảy mình, xưng hô thế này khiến cô có chút xấu hổ, lại không hiểu có chút hưởng thụ... Ngô, thật xấu hổ!

Tưởng Thế Giai không đợi Đường Tuyết phản ứng, đi qua đẩy cửa ra, hướng về phía bên trong nói ra: "Băng ca, tẩu tẩu đến rồi!... Các cậu, nhanh nhanh nhanh đều đi ra, có mắt nhìn hay không hả?"

Mấy nam sinh cao to bên trong nghe thấy lời này, đứng dậy liền hướng về bên ngoài đi, từng người nối đuôi nhau mà ra, thần sắc mập mờ, mỗi người lúc đi qua Đường Tuyết đều giáng một câu.

"Chào tẩu tẩu!"

"Chào em dâu."

... Căn bản không cho cô giải thích cơ hội.

Tưởng Thế Giai kêu đám người này đi ra ngoài xong, hướng phía Đường Tuyết hơi cong eo một chút, cánh tay hư duỗi ra về hướng trong phòng, "Tẩu tẩu mời vào!"

Đường Tuyết: "..."

Cô chỉ là muốn đem Lê Ngữ Băng kêu đi ra nói một câu... Có cần phải làm tình cảnh lớn như vậy không... Hiện tại cái tư thế này, thịnh tình không thể chối từ, cô đành phải kiên trì đi vào. Tưởng Thế Giai ở phía sau giúp bọn họ đóng cửa lại.

... Đây là lần đầu tiên Đường Tuyết tham quan phòng thay đồ của đội khúc côn cầu. Cùng gọi phòng thay quần áo, không bằng gọi phòng trang bị thì đúng hơn.

Trên toàn bộ tường là các ngăn tủ cao lớn màu gỗ thô, ngăn tủ phân bốn tầng, ba tầng trước đều là dụng cụ, tầng thứ nhất bày biện mũ giáp, tầng thứ hai đặt vào bao tay cùng hộ khuỷu tay, tầng thứ ba là miếng lót vai bảo vệ đùi và giày trượt băng.

Cuối cùng một tầng dọc theo hướng ra phía ngoài có một cái hộp gỗ, có thể bỏ đồ vật cũng có thể làm ghế ngồi, mặt dưới hộp gỗ còn có không gian, có thể để giày, hoặc là những thứ đồ linh tinh khác.

Ngoại trừ ngăn tủ cùng trang bị, trên tường còn treo một đồng hồ thạch anh mặt hình tròn, cái bệ màu trắng, con số màu đen, kiểu dáng đơn giản; trên mặt đất bày biện vài khung quạt điện cùng một cái quạt máy, dùng để thông gió hong khô trang bị.

Mặt khác, dựa vào chỗ cửa đặt vào một tấm giá đỡ màu trắng, trên tấm giá đỡ không có viết chữ, chỉ dán mấy cái quân cờ nam châm, Đường Tuyết suy đoán khả năng này là dùng tới làm chiến thuật giảng giải.

Lê Ngữ Băng ngồi đối diện trước ngăn tủ, giờ phút này đang ôm cánh tay nhìn cô, mang trên mặt một điểm đáng tươi cười, nhặt nhẹo mà ôn nhu, tựa như gió xuân phất qua biển hoa.

Tại sao có thể có người đẹp mắt như vậy.

Đường Tuyết tại ánh nhìn chăm chú của cậu mà nhịp tim nhanh hai nhịp, cô đi qua, không dám nhìn ánh mắt của cậu, ánh mắt rơi vào trong hộc tủ.

"Làm cái gì vậy?" Lê Ngữ Băng ngửa mặt lên hỏi.

Cậu rất ít từ khi từ góc độ này nhìn cô, lúc này thấy được cái cằm tinh xảo xinh đẹp, cùng cái cổ trắng nõn duyên dáng, cảm thấy rất mới mẻ.

Chỗ yết hầu của cô có một chút nhỏ nổi lên, không giống với yết hầu nam sinh rõ ràng như vậy, càng mượt mà mà lại có một chút đáng yêu.

Lê Ngữ Băng yết hầu giật giật.

Đường Tuyết giơ cái tay kia lên trước mặt, đem một cái hộp giấy hình vuông màu đen đưa cho Lê Ngữ Băng. "Lê Ngữ Băng, tôi đây, mặc dù nhận được một đợt tiền mừng tuổi, có điều tôi bây giờ còn đang trong giai đoạn tự trả tiền trượt băng, cho nên trước hết không mua được quà tặng đắt tiền cho cậu. Ày, trước cho cậu cái này đi."

Đây là... Muốn cho đáp quà lại cho cậu sao? Lê Ngữ Băng cười tiếp nhận hộp, "Cám ơn."

Nói, mở ra xem, thấy bên trong là một tập băng dán cây cơ.

Băng dán màu hồng...

Cậu nhìn bông dán màu hồng kia, nhìn rồi lại nhìn Đường Tuyết, ánh mắt ở giữa hai bên vừa đi vừa về lung lay nhiều lần.

Đường Tuyết ngượng ngùng gãi gãi cổ, nói: "Ngô, tôi gần đây là rất thích cái màu sắc này. Liền..." Liền mua cái màu sắc này, Đường Tuyết gãi gãi ót, đổi đề tài, "Cậu hôm nay tranh tài cố lên nha!"

Lê Ngữ Băng nắm khóe miệng nhìn cô, "Ừm" Đường Tuyết dời ánh mắt. Cũng may Lê Ngữ Băng cũng không có nhìn chăm chăm vào cô.

Cậu cúi đầu cầm lấy cây cơ đặt qua bên người, sau đó đem băng dán lấy ra. Đường Tuyết ngẩn ngơ, "Cậu, cậu bây giờ muốn dùng sao?"

"Ừm, không thể?" Lê Ngữ Băng nói, giương mắt nhìn cô.

"Có thể có thể, rất có thể!... Có điều, có thể sẽ không quen hay không?"

"Sẽ không. Chỉ cần không phải màu đen là được."

Bóng cũng là màu đen, nếu như cán cây cơ quấn lên băng dán màu đen, kích cầu thường có khả năng tạo thành ảo giác, bởi vậy rất nhiều cầu thủ không thích dùng băng dán màu đen.

Đương nhiên cũng có người không thèm để ý điểm này. Lê Ngữ Băng trước tiên quán lấy hai cán cây, sau đó một vòng một vòng quán lên, động tác thuần thục.

Đường Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy hiện trường người khác quán bằng dãn cây cơ, cảm thấy rất chơi vui, liền đứng ở một bên quan sát, nhìn một hồi cảm thấy cái tư thế này hơi mệt, thế là ngồi xuống, hai tay nâng cầm lên.

Lê Ngữ Băng quán xong bằng dãn, đang muốn đánh sập, vừa nhắc mắt nhìn thấy Đường Tuyết ngồi xổm trên mặt đất, nâng cầm lên giống như một đóa hoa, xem đến một mặt hào hứng dạt dào.

Cậu cảm giác cô như vậy thật sự là đáng yêu đến muốn mạng người, tim giật giật, đột nhiên đầu óc nóng lên, buông xuống khối sập, vươn cây cơ ra.

Cán lưỡi đao uốn lượn đưa tới trước mặt cô, đỉnh cán lưỡi đao chống đỡ cái cầm của cô, sau đó nhẹ nhàng gãy lên trên. Đường Tuyết cứ như vậy vội vàng không kịp chuẩn bị mà bị đùa giỡn.

Cô bị ép ngẩng lên cái cầm, ánh mắt chỗ gần là cây cơ thẳng tắp, lại xa một chút là tay của cậu đang hướng lên, cô nhìn thấy cậu đang cười. Dáng tươi cười có chút ngả ngớn.

Đường Tuyết trên mặt dâng lên một cỗ sóng nhiệt, trong lúc nhất thời vừa thẹn vừa xấu hổ, nắm chặt cây cơ kéo về hướng mình, muốn đoạt lấy cây cơ từ chỗ cậu.

Lê Ngữ Băng cầm cán chuôi cũng kéo hướng về sau, hai người cứ như vậy đoạt mấy hiệp, Lê Ngữ Băng cảm giác được Đường Tuyết đột nhiên tăng lớn lực đạo, thế là rút hết khí lực, tay cầm cây cơ, thuận lực đạo của cô, một cái động tác giả mà bỏ nhào qua. Đường

Tuyết đang là muốn phân cao thấp lồi túm cây cơ, không nghĩ tới liền túm cả người ta mà kéo qua đây..

Cô một trận bối rối, ném ngửa cây cơ về sau một cái, lập tức ngồi dưới đất, thân thể nghiêng về phía sau, hai tay giơ về sau chống ở trên mặt đất.

Lê Ngữ Băng bổ nhào đến trước mặt cô, quỳ trên mặt đất, thân thể nghiêng về phía trước, tay hướng về phía trước chống ở trên mặt đất.

Hai người nửa người trên hiện lên trạng thái song song, mặt đối mặt, ở rất gần, gần đến Đường Tuyết có thể cảm giác được nhiệt độ và hô hấp của Lê Ngữ Băng.

Cô liền bị một trận khản trương.

Lê Ngữ Băng nhìn chăm chăm con mắt của cô chậm rãi mở miệng, ác nhân cáo trạng trước, hỏi: "Cậu muốn làm gì?" Thanh âm thật thấp, hơi khác thường.

Đường Tuyết nhìn vào con mắt u lượng mang theo ý cười kia, cảm giác chính mình tựa như bị cuốn vào trong vòng xoáy kỳ diệu, nhịp tim kịch liệt, hô hấp dồn dập, sau đó thì sao, quanh thân tựa như bị ôn nhu bao vây, ừng ực ừng ực... Vừa khản trương lại vui sướng, mất hồn mất vía.

Cô không dám cùng cậu nhìn nhau, vội vàng xoay mặt đi.

Lê Ngữ Băng sắp không được rồi!!!...

Tại sao có thể có người đáng yêu như vậy!

Cậu nhìn chăm chăm gương mặt tuyết trắng mang theo chút mập mạp trẻ con của cô, đôi mắt to ươn ướt linh động, lông mi dài run rẩy rì rào, kìm lòng không được, lại xích lại gần một chút, hạ giọng hỏi: "Cậu sao vậy?"

"Tôi, cái đó..." Đường Tuyết bởi vì khẩn trương mà một trận miệng đắng lưỡi khô, vô ý thức làm động tác nuốt.

Đường Tuyết đột nhiên ủy khuất. Làm sao lại làm thành cục diện này...

Lê Ngữ Băng không nói chuyện.

Đường Tuyết nói tiếp, "Cậu tranh tài đánh thật tốt nhé."

Lê Ngữ Băng cười một tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Đánh thật tốt, có ban thưởng sao?"

Đường Tuyết cảm giác nơi này quý dị ghê gớm, cô liền dùng sức đẩy cậu ra, "Tôi đi trước, còn phải huấn luyện."

Nói xong, đứng người lên vù vù chạy ra ngoài.

Tưởng Thế Giai cùng mấy người đồng đội ở bên ngoài nói chuyện phiếm, nhìn thấy Đường Tuyết đỏ mặt chạy khỏi phòng đồ.

Tưởng Thế Giai nhìn những người khác tuyên bố: "Băng ca đúng là một tên cầm thú."

Chương 75: Một câu chuyện cười

Đường Tuyết nhanh như chớp đi ra ngoài, phát tiết chạy vòng quanh nhà trượt băng và quảng trường, thời điểm cô chạy vừa lúc Chử Hà ra canh chừng liền bị nhìn thấy.

Chử Hà vẫy tay đem cô gọi vào trước mặt, hiếu kỳ nói: "Em đang làm cái gì vậy?"

"Làm nóng người ạ."

"Đi, nhanh đi huấn luyện, đừng chạy lung tung."

"Dạ."

"Đường Tuyết." Chử Hà đột nhiên lại gọi lại cô.

"Làm sao vậy, Chử huấn luyện viên?"

"Lần này thi đấu tranh giải sinh viên, em biểu hiện tốt một chút, tranh thủ cầm tấm bằng hiệu."

"Chử huấn luyện viên người đúng là có mắt nhìn tốt."

— — Buổi chiều tranh tài ngày nọ, cây cơ của Lê Ngữ Băng trở thành trung tâm chú ý của đám fan hâm mộ.

Quấn thành cây cơ màu hồng!

Trời ạ, Băng thần của chúng ta bị thủy thủ mặt trắng nhập hồn sao...

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, đám fan hâm mộ liền tán gẫu bô lô ba la trong nhóm thảo luận về cây cơ màu hồng của thủy thủ mặt trắng Băng Thần, mặc dù đại nam nhân 1m88 dùng cây cơ màu hường phần đó, cái kia có chút không đành lòng nhìn thẳng, nhưng vậy thì dù thế nào qua mắt nhìn của fan hâm mộ, tiếp nhận về sau liền càng xem càng thấy đáng yêu...

Mẹ Lê ẩn núp trong một fan club hoang dại của con trai mình, yên lặng nhìn nhóm tiểu fan kia nói chuyện phiếm, nói chuyện phiếm mà cũng nhiều thứ để nói khiến bà một trận quáng mắt.

Bà ẩn vào đó cũng là hi vọng tìm hiểu ra tiểu tử kia đến cùng đang theo đuổi ai, có điều đã quan sát một đoạn thời gian, bà cảm giác đám fan hâm mộ so với bà còn hồ đồ một điểm.

Nhóm tiểu fan quan sát thần tượng mình đối tốt với ai, phương thức trực quang nhất là nhìn cậu ta bình thường thân mật với ai.

Lê Ngữ Băng bình thường thân mật nhất đều là đồng đội, đám fan hâm mộ thế là lập ra thật nhiều đồng đội couple, nhưng đồng đội đều là nam a...

Mẹ Lê cảm thấy những đứa trẻ này cũng đi con đường tà đạo ngày xưa của bà, rất có vài phần cảm khái. Lúc này, nhìn thấy con trai mình vậy mà dùng băng dán màu hồng. Mẹ Lê liền biết sự tình khẳng định không tầm thường, trong lòng hiếu kì đến muốn mạng, thế là gửi tới tin nhắn trên Wechat của cậu.

Mẹ Lê: Thủy thủ mặt trắng Băng Thần?

Lê Ngữ Băng:...

Mẹ Lê: Băng dán là đứa con gái kia đưa cho con?

Lê Ngữ Băng: Ừm

Mẹ Lê: Đến cùng là ai, nói cho mẹ có được hay không...

Lê Ngữ Băng: Không.

Xoát — — Mẹ Lê khởi xưởng chuyển khoản cho cậu 1 vạn tệ.

Lê Ngữ Băng:...

Mẹ Lê: Nói sao?

Lê Ngữ Băng: Mẹ, đừng như vậy.

= = Xoát — — lại một vạn.

Xoát, xoát, xoát...

Một vạn một vạn lại một vạn, bắt đầu dùng nhân dân tệ spam. Lê Ngữ Băng thấy một trận hải hùng khiếp vía, vội vàng đem tin tức che lại.

Mẹ Lê không giải quyết được con trai, một trận thất bại, lại chuyển tới bên trong fan club của nó, nhìn thấy đám tiểu fans kia còn đang bô lô ba la nói chuyện phiếm, người trẻ tuổi thật là tốt, đánh chữ thật nhanh.

Bà nhìn thấy đám fan hâm mộ kia đang nhắc đến dòng chữ kèm cái trái tim: Lê Ngữ Băng X Tưởng Thế Giai, một trận choáng đầu, nhin không được nói ra: Lê Ngữ Băng cậu ta thích con gái

Fan hâm mộ liền hỏi: Hà Làm sao cậu biết?

Mẹ Lê: Ta là mẹ nó

Bên trong liền nhấn ra một đồng dấu ba chấm.

Ngay sau đó hệ thống nhắc nhở: Ngài đã bị ròi ra " Fan club Lê Ngữ Băng Hồ Thành"

Mẹ Lê nội tâm bị thương rất nặng, bị thương rất nặng.

— — Lê Ngữ Băng đánh xong tranh tài liền gửi tin nhắn cho Đường Tuyết, có thể cô chậm chạp không chịu trả lời cậu. Lê Ngữ Băng chỉ coi cô là đang huấn luyện, mãi cho đến ăn lúc cơm chiều, cậu gọi điện thoại cho cô, bị cô cúp thẳng thùng.

Đường Tuyết không dám gặp Lê Ngữ Băng. Chủ yếu là không biết làm sao đối mặt cậu. Ban đêm sau khi huấn luyện, cô sợ bị Lê Ngữ Băng chặn lại, ròi đi sớm mười phút.

Trở lại phòng ngủ, cô cái gì cũng không có làm, buông xuống túi, ghé vào trên mặt bàn ngăn người.

Hạ Mộng Hoan vừa tắm rửa xong bước ra, mặc đồ ngủ từ phía sau cô đi tới, một bên xoa tóc một bên nói: "Đại vương sao thế? Biết điều như vậy, không thích ứng được nha."

"Ngô." Đường Tuyết mập mờ một tiếng, sau đó ngồi dậy, lấy hồ phách Lê Ngữ Băng đưa cô từ trong ngăn kéo ra, đặt ở dưới ánh đèn thưởng thức.

Nhìn một chút, nghĩ đến xế chiều hôm nay hai người ở phòng nghỉ như thế, cô một trận đỏ mặt. Lực chú ý của Hạ Mộng Hoan đều bị hồ

phách hút đi, "Oa! Thật xinh đẹp nha!"

Một câu đồng thời hấp dẫn lực chú ý hai cái bạn cùng phòng, Diệp Liễu Oanh cùng Triệu Cần đều đến xem hồ phách, xem hết, cùng tán thưởng, sau đó đem hồ phách trả cho Đường Tuyết, hỏi: "Đây là ở đâu ra? Rất đắt sao? Cậu nhớ khóa kỹ ngăn kéo lại nha, học kỳ này chúng ta có kẻ trộm, có người đã mất cả điện thoại cùng máy tính."

"Các cậu nói..." Đường Tuyết nắm vuốt hồ phách nhẹ nhàng đóng đưa, nhìn những mảnh vụn của cánh hoa nhỏ bên trong, hỏi, "Nếu như một nam sinh đưa cho một người nữ sinh cái này, cậu ta là có ý gì?"

Hạ Mộng Hoan đoạt đáp: "Dù sao cũng không phải muốn cùng cậu thành anh em kết bái."

Đường Tuyết ôm lấy khoe miệng cười cười, cúi đầu đem hồ phách cẩn thận cất kỹ. Diệp Liễu Oanh nhìn xem Đường Tuyết cúi đầu cười yếu ớt, cái biểu lộ kia dập dờn như nước mùa xuân, nhin không được cảm thán: "Mùa xuân đến ha..."

Đường Tuyết cất kỹ hồ phách, ôm cánh tay, mặt vẫn có chút đỏ.

Cô nói: "Tôi tuyên bố, tôi muốn cura một nam nhân."

Ba bạn cùng phòng trầm miệng một lời: "Lê Ngữ Băng?"

Đường Tuyết sững sốt một chút, "Các cậu làm sao biết?"

Ba người nghĩ thầm, bởi vì chúng tôi không mù a! Diệp Liễu Oanh nghĩ đến lời thề son sắt phủ định lúc trước của Đường Tuyết, thế là vịn thành ghế của cô, không có ý tốt mà nhắc nhở: "Tôi làm sao nhớ kỹ giống như có người nói qua, trừ phi mình đầu bị cửa kẹp, mới có

thể thích Lê Ngữ Bạng đây?"

"Khục, " Đường Tuyết có chút xấu hổ, nghiêm túc nói, "Cuộc sống mà, chúng ta đâu có biết trước được."

Đang nói, cô bỗng nhận được một tin nhắn. Đám bạn cùng phòng bên người Đường Tuyết láo nháo, "Là ai là ai, có phải Lê Ngữ Bạng hay không?"

Là. Đường Tuyết ấn mở tin nhắn, cũng không ngăn bạn cùng phòng, bốn người cùng nhau nhìn.

Lê Ngữ Bạng nhắn chỉ có hai chữ: Nói chuyện.

"Oa, bá đạo tổng giám đốc!" Diệp Liễu Oanh che tim.

Triệu Cần: "Tôi vẫn là không thể tin được đây chính là thủy thủ mặt trắng Bạng Thần xế chiều ngày hôm nay." Hạ Mộng Hoan nhẹ nhàng đẩy Đường Tuyết: "Đại vương mau nhắn lại tin nhắn đi!"

Đường Tuyết đột nhiên không biết nên nói chút gì.

Lê Ngữ Bạng: Tôi hôm nay tranh tài giành chiến thắng.

Đường Tuyết: Chúc mừng nha, thủy thủ mặt trắng Bạng Thần.

Lê Ngữ Bạng:...

Lê Ngữ Bạng: Ban thưởng.

Đường Tuyết còn không có phản ứng, đám bạn cùng phòng đã tập thể không bình tĩnh. "Ngao, nam tính như vậy!"

"Đường Tuyết, ban thưởng một tên Đường Tuyết cho cậu ta."

"Đại vương đại vương, cậu mau nhả lại đi, tôi muốn xem! Ài bắp rang của ta đâu

— — "

Đường Tuyết có chút khó khăn, "Trả lời, trả lời cái gì?"

"Thỏ lộ thỏ lộ, có thể thỏ lộ!"

Đường Tuyết dưới sự cổ vũ của mọi người, cắn răng một cái, trả lời: Lê Ngữ Băng, cậu biết không, đầu của tôi bị cửa kẹp.

Lê Ngữ Băng:...

Đám bạn cùng phòng: "..."

Cái này thỏ lộ cái trái dưa hấu đấy thỏ lộ?

Lê Ngữ Băng hỏi: Vì cái gì?

"Mau nói mau nói, nói thật." Đám bạn cùng phòng thúc giục. Van cầu cậu mau đưa chính mình ban thưởng cho cậu ta đi!

Đường Tuyết mím mím khóe miệng, ngón tay cực nhanh gõ chữ, trả lời: Cậu còn nhớ không, tôi khi còn bé vì có thể thi thứ nhất, thường xuyên ăn hạch đào để bổ não.

Lê Ngữ Băng: Ừm

Đường Tuyết: Hạch đào đều là dùng cửa kẹp để mở.

Lê Ngữ Băng: Sau đó?

Đường Tuyết: Sau đó, thì tương đương với bồ đầu óc cũng đều là dùng cửa kẹp qua.

Lê Ngữ Băng:.....

Đám bạn cùng phòng tập thể che mặt sụp đổ.

Đường Tuyết đưa di động hướng trên bàn khế chụp, khổ sở nói: "Tôi nói không nên lời!"

"Đại vương không vội, " Hạ Mộng Hoan ăn bắp rang an ủi cô.

"Bình thường loại chuyện này đều là nam sinh chủ động. Đúng không?" Diệp Liễu Oanh cùng Triệu Cần liền vội vàng gật đầu phụ họa, "Đúng, để Lê Ngữ Băng thổ lộ trước."

— — Đêm đó, Lê Ngữ Băng lại đổi mới một đầu Weibo, trong câu chữ lộ ra một cổ nhàn nhạt ưu thương.

Lê hấp đường phèn: Vốn cho rằng cậu sẽ thưởng tôi một cái moa moa, kết quả cậu thưởng tôi một câu chuyện cười.

Duy nhất người có id 【 trái đất bào, phải giơ cao chồn 】 nhấn nút thích.

Chương 76: Ngoài dự liệu

Ngày thứ hai, Đường Tuyết muốn đến gặp Chủ huấn luyện viên để nhận nhiệm vụ được an bài, thế là tra xét một chút thành tích của sinh viên thi đấu tranh giải năm ngoái, tra xong, tâm hồn thiếu nữ trực tiếp bị dọa một trận.

Lần thi đấu này là cấp bậc cả nước, rất nhiều vận động viên tiêu chuẩn chuyên nghiệp đều trực thuộc trường cao đẳng.

Đường Tuyết mặc dù thích khoác lác, nhưng là đối với mình cân lượng vẫn phải rõ ràng, lấy trình độ hiện tại bây giờ của cô, đừng bảo là cầm kim bài, tiến trận chung kết đều quá sức.

A a a a a!

Lê Ngữ Băng thấy cái dáng vẻ vội vã cuống cuồng kia của cô, an ủi: "Còn kịp."

Nói, dùng đầu ngón tay chọc chọc khuôn mặt của cô. Gương mặt của thiếu nữ, mềm mại bóng loáng có lực đàn hồi, Đường Tuyết nghiêng mặt né tránh cậu, "Này!"

Lê Ngữ Băng mỉm cười. Đường Tuyết nhìn Lê Ngữ Băng, nghĩ thầm, cậu làm sao còn không cùng tôi thổ lộ, cậu nhanh cùng tôi thổ lộ đi!

Lê Ngữ Băng kỳ thật có chút xoắn xuýt. — — cậu không biết là nên nói thích trước, hay vẫn là xin lỗi trước...

Hai người cứ như vậy duy trì một cái cân bằng vi diệu, ai cũng không có hướng phía trước tiến một bước, ai cũng không có lui về sau một bước.

Qua vài ngày, thi đấu tranh giải khúc côn cầu Trung Quốc kết thúc, đội khúc côn cầu Lâm đại cuối cùng nhận được thành tích hạng năm cả nước. Cái hạng này tính vô cùng vô cùng không tệ, vượt qua câu lạc bộ cùng nhân viên nhà trường mong muốn.

Tranh tài vừa kết thúc liền có xí nghiệp bản địa liên hệ đến nhân viên nhà trường, đang hỏi giá cả tài trợ thương nghiệp. Càng làm cho câu lạc bộ cùng trường học vui mừng chính là Lê Ngữ Băng cũng ở trong đó.

Có cậu ra sân tranh tài, vé vào cửa luôn luôn tốt hơn bán. Bên trên bộ phận thương gia người được cơ hội buôn bán, công khai bán quần áo chơi bóng, thậm chí có không ít người đang bán "Băng dán hồng phần nhãn hiệu Lê Ngữ Băng", lượng tiêu thụ vậy mà tăng vùn vụt.

Đây đều là thể hiện giá trị buôn bán. Câu lạc bộ cùng nhân viên nhà trường mở mấy cuộc họp, họp xong lại hỏi ý kiến Lê Ngữ Băng, biểu thị sẽ tôn trọng ý nghĩ của cậu.

Lê Ngữ Băng ý nghĩ chỉ có một cái —— "Tôi không muốn cùng fan hâm mộ có những hành động thân mật, hi vọng song phương giữ một chút khoảng cách."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì, có người sẽ ghen."

... Lê Ngữ Băng sau khi kết thúc cuộc tranh tài, đội bóng tổ chức một lần đi vui chơi, đi đến một sơn trang nào đó nghỉ phép. Bởi vì có thể

mang người nhà, Lê Ngữ Băng liền hỏi Đường Tuyết có đi hay không.

Đường Tuyết những ngày này huấn luyện mệt mỏi, tinh thần căng đến giống sợi dây, khó mà có cơ hội buông lỏng như thế, vui sướng đáp ứng.

Trong sơn trang phương thức giải trí rất nhiều, có thể câu cá, nướng đồ nướng, ca hát... Lê Ngữ Băng cùng Đường Tuyết vác lấy rổ đi hái ô mai.

Hái ô mai tốn nhiều thời gian, không có người nào hái, bên trong một cái lều lớn chỉ có hai người bọn họ. Đường Tuyết một bên hái một bên ăn, trong giỏ từ đầu tới cuối vẫn là trống không.

Chờ một lúc, cô đi đến bên người Lê Ngữ Băng, nói: "Lê Ngữ Băng, nhắm mắt lại."

Lê Ngữ Băng nhắm mắt lại, không biết cô muốn làm gì, nhịp tim cậu có chút nhanh, khẩn trương nhấp một chút khóe miệng.

Đường Tuyết đút vào miệng cậu một quả ô mai đặc biệt lớn. Ô mai chín mọng, vào miệng tan đi, đầu lưỡi Lê Ngữ Băng chạm rãi quấy, cảm thụ được tư vị thơm ngọt trong miệng, mở to mắt nhìn cô.

Ánh mắt thanh tịnh u lượng, chăm chăm tiến thẳng vào trong mắt của cô. Đường Tuyết lại sợ, cúi đầu xuống, đem đỉnh đầu đối diện mặt cậu

"Đường Tuyết." Lê Ngữ Băng thấp giọng gọi cô.

"Hả?"

"Chờ cậu kết thúc lần tranh tài này, tôi có lời muốn nói với cậu."

Đường Tuyết cúi đầu, nhẹ nhàng câu một chút khóe miệng, "Được."

— — Đảo mắt, thời gian đã lật đến tháng tư. Ngày 11 tháng 4, đội trượt tốc độ thừa máy bay đến Bắc Kinh, tham gia ở chỗ này toàn là sinh viên thi đấu tranh giải tốc độ quãng ngắn.

Đồng hành còn có một nhân viên ngoài biên chế — — Lê Ngữ Băng. Ừm, Lê Ngữ Băng là lấy thân phận đội cổ động viên mà đi theo.

Lịch trình thi đấu là từ ngày 13 đến 15, tiếp tục ba ngày, ngày đầu tiên thi đấu là đấu vòng loại, thứ hai, thứ ba chọn ra kim bài.

Đường Tuyết chủ hạng là 500 mét nữ thi đấu vào buổi sáng ngày thứ hai. Cô trạng thái rất tốt, một hơi trượt đến vòng bán kết, tại tổ thứ hai vòng bán kết ra sân, thứ tự xuất trận là đường đua thứ ba.

Người dẫn chương trình đọc đến tên của cô, cô lại quay người về hướng thính phòng phát phát tay.

Lê Ngữ Băng ngồi ở trên khán đài, nhìn đến thân ảnh kia. Đường Tuyết luyện lâu như vậy, cơ bắp là luyện được, có điều cô trời sinh khung xương tương đối tế, tăng thêm thân cao có một mét sáu tám, cho nên xem toàn thể dáng người là thon dài thẳng tắp, thân thể đường cong trôi chảy căng cứng, giống một con báo nhỏ xinh đẹp.

Càng xem càng đẹp mắt. Lê Ngữ Băng trong mắt nhiễm lên ý nụ cười ôn nhu, nhắc tay hướng phía cô quơ quơ. Đường Tuyết đứng ở phía sau vạch xuất phát, chờ xuất phát.

Trượt tốc độ quãng ngắn, đường đua sắp xếp từ bên trong ra bên ngoài, càng đi bên ngoài, ưu thế xuất phát càng nhỏ, xuất phát càng

sau càng gây bất lợi.

Mà đối với hạng mục cự ly ngắn năm trăm mét này mà nói, xuất phát là quan trọng nhất. Đường Tuyết là ở đường thứ ba, chỉ so với đường thứ tư mạnh hơn một điểm.

Cô một lòng muốn nhanh lên xuất phát, thân thể so với đại não phản ứng nhanh, cơ hồ súng vang lên đồng thời liền lao ra. Trọng tài đột nhiên kêu dừng, sau đó cảnh cáo Đường Tuyết, cô đoạt trượt.

Đường Tuyết tim trầm xuống, vội vàng điều chỉnh trạng thái, một lần nữa trở lại vạch xuất phát. Thi đấu trượt tốc độ quãng ngắn, cho phép một lần đoạt trượt, lần thứ hai đoạt trượt trực tiếp phán bị loại.

Lúc này Đường Tuyết không dám lơ đãng, cố gắng khống chế tứ chi chính mình, rõ ràng nghe được súng vang lên về sau mới bắt đầu động tác.

Dạng này, liền so người khác khởi động chậm hơn một điểm. Chỉ là chậm như vậy một chút, lại rất nhanh hình thành chênh lệch mắt thường có thể nhìn thấy. Cô trực tiếp rơi vào vị thứ tư, hạng chót toàn đội.

Cô cố gắng muốn vượt qua, nhưng xuất hiện tại sàn thi đấu này không có một hạng người bình thường, ở đâu là dễ dàng như vậy liền có vượt. Dùng hết sức trượt qua bốn vòng, cô chỉ vượt qua một người, xếp hạng tiểu tổ thứ ba, tiến vào tổ B trận chung kết.

Tổ B trận chung kết xem như huy chương dự bị của đội, dưới tình huống bình thường cùng huy chương vô duyên, tình huống đặc biệt giả dụ như tổ A có người phạm quy hoặc là không hoàn thành thi đấu, vị trí huy chương bị trống, tổ B mới có thể theo thành tích lần lượt bổ sung.

Tóm lại tiến vào tổ B trận chung kết chính là, chín mươi ba phần ông trời quyết định, bảy phần dựa vào dốc sức làm. Đường Tuyết có chút sa sút.

Cô rút lui đang ở khu nghỉ ngơi giãn cơ bắp, vì trong chốc lát tổ B trận chung kết làm chuẩn bị, một bên giương mắt quét một vòng thính phòng.

Thính phòng không có ngồi đầy, thừa thớt, Lê Ngữ Băng mặc quần áo thể thao màu trắng, cách xa nhìn, tiểu bạch kiếm còn rất duyên dáng.

Cậu cũng thấy cô, hai người cách không đối mặt, cậu đột nhiên giơ cánh tay lên, hai đầu cánh tay hướng vào phía trong, đầu ngón tay ngã chống đỡ ở trên đỉnh đầu, hướng về phía cô làm động tác so tâm.

Đường Tuyết vui lên, "Bệnh tâm thần."

Vòng bán kết 500 mét nam kết thúc về sau, đến phiên Đường Tuyết ra sân. Cô lần này xuất phát rất tốt, xuất phát không có như xe bị tuột xích, hai vòng trước cùng những người kia tranh vị trí, hai vòng về sau dựa vào thực lực vượt qua khúc cua bắt đầu lĩnh trợt, sau đó giữ lấy vị trí không có bị vượt qua, mãi cho đến điểm cuối cùng.

Đường Tuyết có chút cao hứng. Rốt cục đến phiên cô chặn trước người khác, cảm giác này, thoải mái, bạo,.

Cao hứng về sau, nhìn xem tổ A trận chung kết của người ta, cô lại nóng mắt. Tổ A trận chung kết không có xảy ra vấn đề, bình thường quyết ra thứ tự, ý là tổ B trận chung kết có thể tìm chỗ mát mẻ nào đó nghỉ ngơi.

Trương Duyệt Vi ở tổ A trận chung kết thắng hiểm, giành trước đối thủ đại khái khoảng cách nửa cái ngón tay ở điểm cuối.

Lĩnh xong thưởng, Trương Duyệt Vi vênh vào tự đắc đi lại trước mặt Đường Tuyết. Đường Tuyết đếm một chút tất cả hạng mục của mình tham gia lần này.. Cô tổng cộng tham gia ba cái.

500 mét nữ, 1000 mét nữ và 3000 mét tiếp sức.

Tiếp sức thi đấu, Trương Duyệt Vi là tuyển thủ trọng yếu của đội. "Có chỗ này, tới đây ngồi." Đường Tuyết vỗ vỗ vị trí trống không bên cạnh mình.

Cái mặt đầy nhiệt tình kia, khiến Trương Duyệt Vi ghê tởm một trận. Trương Duyệt Vi: "Bệnh tâm thần."

"Buổi chiều tiếp sức thi đấu, chúng ta hảo hảo đánh, nhất định phải tiến trận chung kết."

"Nói nhảm."

"Vậy cậu nói, ngày mai chúng ta có thể cầm kim bài sao?"

"Cậu không xong dây xích liền có thể."... Đường Tuyết xác thực không có như xe bị tuột xích, có thể Trương Duyệt Vi như xe bị tuột xích.

Xế chiều hôm đó tiếp sức ở vòng bán kết các cô xác thực thuận lợi, nhưng về sau Trương Duyệt Vi trượt 1000 mét, lúc vô ý cùng người khác đụng thành một đoàn, song song ngã ra đất, rơi rất nặng,

Trương Duyệt Vi trực tiếp đổ vào trên mặt băng không đứng dậy nổi,

bị cáng cứu thương khiêng đi ra. Đường Tuyết nhanh hù chết.

Đằng sau còn có thi đấu, Chử Hà đi không được, là Tạ chủ nhiệm cùng Trương Duyệt Vi đi bệnh viện, Đường Tuyết cũng vội vàng đi theo.

Ảnh chụp được đưa ra, may mắn không có gãy xương, chỉ là đầu gối tổ chức mềm, làm tổn thương, Đường Tuyết nhẹ nhàng thở ra.

Trương Duyệt Vi hỏi bác sĩ: "Bác sĩ, cháu còn có thể trượt băng không?" Bác sĩ nghe vậy gật đầu nói, "Có thể, nghỉ ngơi tốt liền có thể, yên tâm đi không có chuyện gì đâu."

"Cháu nói là nói ngày mai, cháu vẫn còn có thi đấu."

Bác sĩ đang viết chữ, tay bỗng dừng lại, cách kính cận thị thật dày nhìn cô: "Ngày mai? Cháu mang bộ dáng này ra sân, cháu cảm thấy mình có thể trượt thứ mấy? Là muốn chơi rùa thỏ thi chạy sao?"

"Nếu không... Chích thuốc giảm đau thử xem."

"Hiện tại tiểu cô nương đều đối với mình ác như vậy sao?" Bác sĩ nghe được lắc đầu.

Chử Hà bên kia thi đấu vừa kết thúc liền chạy tới, một bên xem bệnh lý một bên nghe Tạ chủ nhiệm giải thích tình huống của Trương Duyệt Vi, nghe nói Trương Duyệt Vi còn muốn ra sân, Chử Hà đem bệnh lý vừa để xuống, lắc đầu nói: "Ta không đồng ý."

"Vì cái gì?"

"Đối với em như vậy thân thể tổn thương quá lớn, được không bù mất."

Trương Duyệt Vi có chút gấp, "Vậy ngày mai tiếp sức thi đấu làm sao bây giờ? Năm ngoái khối kim bài này liền mất đi, năm nay em kìm nén một hơi chỉ là muốn cướp trở về."

" không cần phải để ý đến, nghỉ ngơi thật tốt."

"Em nghỉ ngơi không được! Không phải em nói, Chử huấn luyện viên, chúng ta còn có thể trông cậy vào ai, trông cậy vào ai nha?" Trương Duyệt Vi nói, nhìn thấy Đường Tuyết đứng ở một bên, chỉ chỉ cô, "Liền trông cậy vào mặt hàng này sao?"

Đường Tuyết không hiểu sao bị trúng đạn, cọ xát hạ chóp mũi, nói ra: "Trương Duyệt Vi cậu chớ xem thường người khác, tiếp sức thi đấu là bốn người cùng nhau trượt, cũng không phải một mình cậu."

"A, vậy cậu trực tiếp thi đấu đơn tiến vào trận chung kết cho tôi xem một chút."

"Tổ B trận chung kết không coi là trận chung kết sao? Làm người không nên lòng dạ nhỏ mọn như vậy nha."

"Cậu..." Chử Hà có chút đau đầu. Hai người này lại bắt đầu,"Các em chớ ồn ào, " Chử Hà đánh gãy các nàng, "Nghe ta nói. Trương Duyệt Vi, đương nhiên cũng bao quát Đường Tuyết... Ta nói cho đúng là, cha mẹ của các em đem các em giao cho ta, giao cho Tà chủ nhiệm, chúng ta liền phải đối với các em phụ trách tới cùng, sẽ không để cho thân thể của các em có sơ xuất. Các em cũng còn trẻ, đường còn rất dài, một khối kim bài mà thôi, chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội."

Tà chủ nhiệm ở một bên nghe được liền vội vàng gật đầu, "Đúng, là như thế này."

Có điều trong lòng ông vẫn là có một chút đau, lúc đầu cạnh tranh liên kịch liệt, bọn họ đặt niềm tin lớn nhất vẫn là trên người Trương Duyệt Vi, đoạt kim bài liền là đoạt được thành tích, đoạt tiền thưởng.

"Thế nhưng là..."

Chữ Hà khoát khoát tay, "Đừng nói nữa, không có thế nhưng là. Ta là huấn luyện viên chính, tất cả phải nghe ta."

"Cái kia, Chữ huấn luyện viên, ngày mai tiếp sức làm sao bây giờ?"

Chữ Hà hít sâu một hơi, suy nghĩ một chút, "Triệu Thụy anh bổ sung đến, thành tích của em ấy còn có thể."

"Ai là người trượt thứ hai đây?" Chữ Hà con ngươi đi lòng vòng trên trời, cuối cùng ánh mắt sâu kín trôi về hướng Đường Tuyết, dừng lại trên người cô.

Đường Tuyết bị chấn động. Trương Duyệt Vi hướng trên giường nghiêng một cái, trợn trắng mắt thở dài, "Được rồi, mọi người vui vẻ là được rồi."

Rất nhiều các loại hình thi đấu tiếp sức khác nhau, tỉ như điền kinh, bơi lội, trọng yếu nhất một gậy thường thường là gậy cuối cùng.

Nhưng là trượt tốc độ quăng ngắn tuyển thủ quan trọng nhất thường xuyên là người trượt thứ hai. Đây là bởi vì tiếp sức trượt tốc độ không giống các loại hình khác chỉ giao tiếp một lần, phần lớn thời gian bên trong có thể tự do giao tiếp, chỉ có điều hai vòng cuối cùng nhất định phải có một người nào đó hoàn thành, không cho phép giao tiếp.

Căn cứ nhiều năm kinh nghiệm tích lũy, trước mắt phương thức

thông dụng bình thường là: Tuyển thủ đầu tiên trượt một vòng, đám tuyển thủ phía sau trượt một vòng lại giao tiếp một lần, cho đến khi đến cuối cùng giao tiếp đến người cuối cùng trượt hai vòng còn lại là xong.

Cứ này theo thứ tự tính được, Trương Duyệt Vi lúc đầu là người trượt thứ hai Đường Tuyết thứ ba, hiện tại Trương Duyệt Vi bị thương, Chử Hà định đem Đường Tuyết nâng lên vị trí thứ hai, cho nên Trương Duyệt Vi mới có thể tuyệt vọng.

"Em nghĩ mãi mà không rõ, tại sao là cậu ấy!" Trương Duyệt Vi vẫn là không cách nào tiếp nhận cái hiện thực buồn cười này.

Chử Hà: "Chờ em suy nghĩ minh bạch, em đã có thể làm huấn luyện viên."

— — Ăn xong cơm tối, Tạ chủ nhiệm cùng Chử Hà triệu tập mọi người họp về cuộc tranh tài ngày mai.

Bàn xong chiến thuật, Đường Tuyết do do dự dự không chịu đi, Chử Hà hỏi cô: "Em còn có chuyện sao?"

"Chử huấn luyện viên, em có thể hỏi một vấn đề không?"

"Hà? Em nói đi."

"Tại sao là em?"

Chử Hà không có trả lời, hỏi ngược lại: "Đường Tuyết, em đối với mình có lòng tin hay không?"

Đường Tuyết thân thể chấn động, vội vàng đáp: "Có!"

Chữ Hà cười, "Có lòng tin là đủ rồi."

Đường Tuyết ngần ngợ. Nhưng trong lòng cô luôn có chút không ổn định, thế là ra khỏi khách sạn tản bộ.

Bắc Kinh mùa xuân bụi bặm không như Lâm thành, không khí rất khô ráo, trên mặt đất cùng trên trời bay lên sương màu trắng, cô rất không thích ứng.

Cứ như vậy đi trong chốc lát, hắt xì mấy cái, bỗng nhiên lời điện thoại ra gọi cho Lê Ngữ Bằng

"Lê Ngữ Bằng, cậu ở đâu đó?"

"Tại khách sạn, cậu sao?"

"Tôi muốn gặp cậu."

"Được, gửi địa chỉ cho tôi, cậu ở yên tại chỗ chờ tôi."

"Ừm."

P/S: Chương sau dài lắm nha các bác. Hơn 7000 từ đấy ạ. Bằng 3 chương bình thường luôn. Vậy là hôm nay e đăng 4 chương liền đấy ạ. Cả buổi chiều nghỉ học của em. Các bác đọc rồi nhớ vote và cmt ủng hộ e nhé

Chương 77: Vậy cậu làm bạn gái tôi đi

Lê Ngữ Băng là chạy bộ tới.

Đường Tuyết không nghĩ tới cậu tới nhanh như vậy. Cô còn đang nhàm chán ngồi xổm ở bên lề đường xem người đi đường đi đi lại lại, cậu đột nhiên từ bên người gọi cô, "Này."

Đường Tuyết quay mặt ngửa đầu nhìn cậu. Cô ngồi xổm, nguyên nhân bởi vì thị giác, nhìn từ dưới đi lên, trong tầm mắt đại bộ phận là chân dài của cậu.

Lê Ngữ Băng cúi đầu, bởi vì vừa mới chạy xong, lúc này thở hổn hển, thái dương lấm tấm vài giọt mồ hôi, dưới đèn đường phản xạ mảnh vụn ánh sáng nhu hòa.

Đường Tuyết cảm giác Lê Ngữ Băng khả năng mọc cánh, không phải làm sao lại nhanh như vậy bay đến bên người cô.

Lê Ngữ Băng cúi người nhìn cô, "Làm gì chứ, như cái tên ăn mày." Sau đó không nói lời gì mà đem cô kéo lên.

Khí lực cậu lớn, cầm cánh tay của cô nhấc lên, tựa như nhấc một con vịt. Mặc kệ cô có đồng ý hay không, đều phải đứng lên.

Đường Tuyết bị Lê Ngữ Băng nhấc lên về sau, nhìn thấy cậu mặc áo tay ngắn màu đen, cánh tay để trần, trên cánh tay bắp thịt rắn chắc hiện lên.

Ban đêm tháng tư ở Bắc Kinh, vẫn còn có chút ý lạnh, Đường Tuyết hỏi: "Cậu không lạnh sao?"

"Không lạnh." Lê Ngữ Băng buông cô ra, "Nói đi, có chuyện gì sao?"

Đường Tuyết vừa muốn mở miệng, lúc này, mấy em gái cười cười nói nói đi qua, trong đó một em gái nhìn thấy Lê Ngữ Băng, kinh hô một tiếng: "A! Lê Ngữ Băng? Cậu là Lê Ngữ Băng sao? A a a a a!"

Lê Ngữ Băng một mặt mê mang mà nhìn xem cô em gái kia: "Lê Ngữ Băng là ai? Tôi tên gọi Liêu Chấn Vũ."

"Ách... Thật xin lỗi thật xin lỗi..." Em gái kia cùng đám tiểu tử muội lúng túng đi, vừa đi còn một bên nhỏ giọng nói, "Rất đẹp trai nha! Giống nhau thế nhỉ! Có điều Lê Ngữ Băng ở Lâm đại, làm sao có thể xuất hiện tại Bắc Kinh đây, tôi thật sự là đầu óc hư mất rồi ha ha ha..."

Đường Tuyết ở bên cạnh hừ một tiếng, có chút khinh thường, có chút hâm mộ, lại có chút ghen ghét rất không muốn thừa nhận.

Lê Ngữ Băng mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy bờ vai của cô một chút, "Đi thôi, nói chuyện của cậu một chút."

Hai người đi bộ bên đường. Đường Tuyết vừa đi, một bên kể cho Lê Ngữ Băng nghe sự cố đột phát hôm nay.

Lê Ngữ Băng sau khi nghe xong, nói ra: "Thi đấu đều có dự án khẩn cấp, Chử huấn luyện viên lựa chọn cậu, hẳn không phải là ý kiến nhất thời, bọn họ khẳng định sớm cân nhắc qua các loại khả năng."

"Lê Ngữ Băng, kỳ thật... Trong lòng tôi rất không chắc." Đường Tuyết rốt cục cũng nói ra câu nói đặt trong lòng này, cô cảm thấy thật là mất

mặt, thế nhưng mà nói ra, lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Đường Tuyết, cậu còn nhớ khi còn bé không, tôi vào ngày nghỉ hàng năm đều sẽ đi Canada huấn luyện, cũng sẽ tham gia thi đấu ở đó."

"Đương nhiên nhớ kỹ, cậu luôn luôn có thể thắng trở về rất nhiều phần thưởng." Đường Tuyết nói, xệp xệp miệng, có chút ủy khuất. Lê Ngữ Băng không phải tới dễ dàng cô, căn bản là đang khoe khoang.

Lê Ngữ Băng nghe Đường Tuyết nói như vậy, cúi đầu cười cười, "Đó là tiểu học. Tốt nghiệp tiểu học xong, tình huống hoàn toàn khác."

"Hà?"

Trẻ em học khúc côn cầu ở Bắc Mỹ, 12 tuổi là một cái đường ranh giới. Trước 12 tuổi, không cho phép va chạm thân thể, cạnh tranh bên trên sân trượt băng chủ yếu lấy kỹ xảo làm chủ. Lê Ngữ Băng kỹ xảo học được rất tuyệt, cùng với các bạn cùng lứa ngoại quốc chơi bóng như cá gặp nước, thường xuyên dùng kỹ xảo áp chế đối thủ, chiếm thế thượng phong, thắng nhiều thua ít.

Loại xuôi gió xuôi nước này vào lúc cậu 12 tuổi năm đó kết thúc.

12 tuổi, trên trận khúc côn cầu bắt đầu cho phép va chạm thân thể hợp lý. Lê Ngữ Băng phát hiện, kỹ xảo và chiến thuật của mình đều bị những đối thủ nhìn như dã man va chạm khắc chế, hoàn toàn không phát huy ra được. Cậu cũng không còn cách nào giống như kiểu trước đây mà dùng kỹ thuật đi thống trị tranh tài. Mạnh đấu trường này, không còn đấu trường quen thuộc mà cậu có thể lý giải.

Đường Tuyết nghe đến đó, nhin không được hỏi: "Cái đó sau đó thì sao?"

"Về sau, tôi phát hiện tôi từ trước đến giờ đối với khúc côn cầu có sự hiểu lầm. Cái này vận động trọng tâm không phải kỹ xảo, mà là dũng khí, là nhìn xem cậu có thể đảm nhận tại bốn mươi lăm cây số trên giờ đón đầu xông lên đi đối kháng với đối thủ hay không, đồng thời cũng là đối kháng với nỗi sợ hãi cùng nhát gan trong nội tâm cậu không, đối kháng với cả chính cậu. Từ đó về sau tôi liền thay đổi phương thức đánh bóng, thử lợi dụng va chạm thân thể, quá trình này có chút gian nan. Bởi vì tôi trời sinh cũng không phải là một người dũng cảm, cậu cũng biết, " Lê Ngữ Băng nói đến đây, thanh âm hạ thấp một chút, "Tôi khi còn bé có bao nhiêu mềm yếu."

"Lê Ngữ Băng..."

Lê Ngữ Băng đột nhiên nâng lên ngón trỏ, đặt ở trên bờ môi cô, ngăn trở câu nói kế tiếp của cô,"Xuyt — — "

Đường Tuyết cảm thụ được vết chai nhỏ trên đầu ngón tay, nhịp tim nhanh hơn một chút, nháy mắt nhìn cậu.

"Tôi đã tạm biệt tôi đã từng mềm yếu kia, Lê Ngữ Băng hiện tại là Lê Ngữ Băng dũng cảm cùng tự tin, hiện tại, để cho tôi..." Cậu nói, đưa tay đặt tại trên đỉnh đầu cô, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc, trong mắt lại mang theo một nụ cười ôn nhu, "Để cho tôi đem Lê Ngữ Băng dũng khí truyền cho cậu."

Cái dáng vẻ truyền công kia của cậu, Đường Tuyết muốn cười, thế nhưng là trái tim mềm mại đến kỳ cục.

"Từ giờ trở đi, cậu chính là Đường Tuyết dũng cảm, không sợ hãi. Nhớ kỹ, chỉ cần cậu dũng cảm, toàn thế giới đều sẽ vì cậu mà nhường đường."

Đường Tuyết ôm lấy khoe miệng, "Được."

Lúc Lê Ngữ Băng buông cánh tay xuống, Đường Tuyết nhìn thấy trên bả vai cậu rơi xuống cánh hoa màu phấn trắng, cô một trận hiếu kì, con mắt hướng lên trên đi lòng vòng, phát hiện bọn họ giờ phút này đang đứng dưới một gốc cây hải đường Tây Phủ, hoa hải đường bay dưới ánh đèn đường, như khói như mây, mùi thơm nồng đậm.

Nhìn xa một chút là cửa sau nhà trượt băng, tương đương với hai người vừa vòng quanh nhà trượt băng đi một vòng.

Lê Ngữ Băng đứng dưới đám hoa hải đường đang bay, nhìn xuống Đường Tuyết, "Cho cậu thêm một cái ôm."

"Không..."

Cô cự tuyệt còn chưa nói ra miệng, cậu đã một tay tóm lấy cô kéo vào trong ngực.

Đường Tuyết ngẩn người, trở tay vòng lấy phía sau lưng cậu.

Nhịp tim nhanh đến mức muốn mạng, mặt chôn ở bộ ngực cậu, nhắm mắt lại cảm thụ cái ôm ấm áp rộng lớn. Có lúc, cô cũng rất cần một cái ôm.

"Đường Tuyết." Lê Ngữ Băng ở bên tai cô cất tiếng gọi

"Hử?"

"Trong mắt tôi, cậu vĩnh viễn là Đường Tuyết biết phát sáng.

Đường Tuyết trong lòng ê ẩm căng căng, chôn ở trước ngực cậu thấp giọng nói, "Lời này của cậu tương đối khách quan."

Lê Ngữ Băng nở nụ cười, nói: "Ngày mai sau trận đấu, tôi ở chỗ này chờ cậu."

"Được."

— —

Ban đêm Đường Tuyết trở lại khách sạn, nhìn thấy Trương Duyệt Vi đã được xuất viện, đang tựa ở trên giường nhìn điện thoại, bên giường là cây nạng đứng thẳng.

Chữ Hà cũng không biết nghĩ như thế nào, nhất định phải đem đôi oan gia gặp mặt liền vật lộn này an bài tại một cái phòng.

Đường Tuyết tâm tình rất tốt, chạy chân sáo đi vào gian phòng, vừa vào cửa, liền hỏi Trương Duyệt Vi: "Hắc, tiểu Vi Vi, nhìn cái gì đấy?"

"Mắc mớ gì tới cậu."

"Ôi ôi ôi, vẫn còn sức kiêu ngạo, nếu không phải chân cậu thương, tôi liền đem chân cậu đá thương rồi."

"Cậu đang nói cái quỷ gì..." Trương Duyệt Vi gặp Đường Tuyết muốn đi tới, vội vàng đưa di động giao diện đóng lại, mắt thấy Đường Tuyết dáng tươi cười dập dờn, cô càng nghĩ càng giận, nói, "Đừng tưởng rằng là vị trí thứ hai là chuyện tốt, cậu cảm thấy mình có thể trượt được tốt hay sao hả? Đến lúc đó kéo toàn đội tụt lại, tôi xem cậu còn cười nổi hay không!"

"Hơ?" Đường Tuyết sửng sờ, kịp phản ứng Trương Duyệt Vi là hiểu lầm, lắc đầu giải thích nói, "Tôi không có cười cái này, tôi là..."

Trương Duyệt Vi không có lên tiếng, nhưng là nhìn Đường Tuyết chăm chăm, dáng vẻ một mặt rửa tai lắng nghe.

Đường Tuyết nói: "Tôi hỏi cậu, cậu nói xem, hạnh phúc lớn nhất của vận động viên là cái gì?"

"Cầm kim bài?"

"Sai!" Đường Tuyết cười hì hì, đi đến bên cạnh Trương Duyệt Vi ngồi xuống giường.

Trương Duyệt Vi ghét bỏ xê dịch một chút sang hướng bên cạnh.

Đường Tuyết nói, "Hạnh phúc lớn nhất của vận động viên chính là, cầm kim bài, sau đó ——" nói, tay trái nâng lên làm bộ bên trong có khối kim bài, tay phải nắm lấy bả vai Trương Duyệt Vi.. Trương Duyệt Vi ghét bỏ đến muốn mạng, thế nhưng là đầu gối bị thương lại không lay chuyển được Đường Tuyết. Đường Tuyết nhìn chăm chăm "Kim bài" trong tay, nói: "Sau đó, nói với người mình thích, nhìn đi, đây là trầm vì người mà giành lấy giang sơn."

Trương Duyệt Vi trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: "Vậy cậu cố lên nha."

Cô vậy mà không có mắng Đường Tuyết, Đường Tuyết có chút không thích ứng, kỳ quái nhìn cô một chút:" Cậu có phải uống lộn thuốc hay không?"

Trương Duyệt Vi thần sắc tối ám, "Tôi chính là cảm thấy, cậu thích người vừa vận cũng thích cậu, là một chuyện rất may mắn."

——

Ngày thứ hai thi đấu tiếp sức nam nữ, là hai trận cuối cùng, đều vào xế chiều.

Đường hiệu trưởng không có lên lớp, mẹ Đường xin nghỉ, sau đó ông nội bà nội bà ngoại ông ngoại Đường Tuyết đều đến nhà ông, sáu người tề tụ một đường, sớm ngồi ở trước đài truyền hình, đài truyền hình mở đến kênh thể dục Bắc Kinh.

Người dẫn chương trình giới thiệu sơ lược một chút về cuộc tranh tài, ống kính ở trên khán đài quét một vòng, tại chỗ nào đó dừng lại một lúc.

Lê Ngữ Băng thật vừa đúng lúc, cứ như vậy tiến vào ống kính.

Bà nội Đường nhin không được cảm thán, "Đứa bé này đáng đáp thật đoan chính."

Đường hiệu trưởng nặng nề mà hừ một tiếng.

Cùng lúc đó, người chỉ huy thể dục nhìn thấy trong ống kính có một đại soái ca, vội vàng chỉ huy quay phim: "Đổ về đi đổ về đi, quay lại đi! Người đẹp mắt như vậy nên để cho người ta nhìn nhiều một chút."

...

Trận chung kết tiếp sức, Đường Tuyết được sắp xếp ở đường thứ hai, đường thứ nhất là Lộ sơn Thể đại. Nói cách khác, Lộ sơn Thể đại ở vòng bán kết có thành tích tốt hơn so với Lâm đại.

Mà vòng bán kết Lâm đại vẫn là có Trương Duyệt Vi trấn giữ.

Lộ sơn Thể đại tuyển thủ chính là Bằng Sương Sương, năm ngoài

cũng là cô ấy dẫn đầu Lộ sơn Thể đại cầm được kim bài hạng mục này, Bàng Sương Sương năm nay năm trăm mét giành giải nhì, một ngàn mét cầm kim bài, xem ra, tiếp sức nữ cô cũng là nhất định phải đạt được.

Lúc đám tuyển thủ chuẩn bị ra trận, Tạ chủ nhiệm cùng Chữ Hà cùng nhau đứng ở chỗ giành cho huấn luyện viên, hỏi Chữ Hà: "Tại sao là Đường Tuyết? Có thể nói với tôi không?"

"Đương nhiên. Tạ chủ nhiệm, không có Trương Duyệt Vi, chúng ta cầm kim bài vô cùng khó khăn, có thể nói gần như không có khả năng, huy chương bạc cùng huy chương đồng phải cố gắng tranh một chuyến."

"Ừm, tôi biết, cô đã nói."

"Tôi đem mấy cái thành tích thêm thêm giảm giảm tính một chút, liền xem phát huy, cố gắng bảo đảm ba tranh hai đi, đây là mục tiêu của chúng ta."

"Nhưng những chuyện này này mắc mớ gì đến Đường Tuyết?"

"Tôi chính là muốn nhìn một chút em ấy có thể tới trình độ nào... Em ấy là biến số duy nhất bên trong bốn người."

"... Hà?"

"Đường Tuyết tình huống rất đặc thù, thiên phú tốt, thời gian huấn luyện ngắn, kinh nghiệm không đủ, rất nhiều thứ vẫn không có thể phát huy ra, nhưng cho dù là như vậy, em tiến bộ cũng đã rất lớn. Với lại, em ấy là trời sinh là tuyển thủ thi đấu, thành tích thi đấu cùng thành tích huấn luyện ở giữa có cái đứt gãy tương đối lớn."

Tạ chủ nhiệm ngẩn ngơ, "Em ấy cái đó..." Ông chỉ chỉ thân ảnh Đường Tuyết, "Em ấy về sau sẽ như thế nào đây?"

Chử Hà cười cười, "Tôi cũng muốn biết."

Đang nói chuyện, cái này một đầu, tuyển thủ chuẩn bị sẵn sàng, trọng tài nổ súng vang lên, tranh tài bắt đầu.

Người đầu tiên của Lâm đại là Lưu Vân, Lưu Vân thân không có cao bằng Đường Tuyết, nhưng là dáng dấp rất khỏe mạnh, đầy người khí lực rất lớn, thích hợp giữ vị trí đầu tiên.

Đường Tuyết trượt ở bên trong đường đua, ánh mắt đuổi theo Lưu Vân, tùy thời chuẩn bị giao tiếp. Cô cảm giác nhịp tim nhanh một chút, liền tốc độ máu chảy cũng giống như tăng nhanh, rất hưng phấn.

Lưu Vân một vòng xuống tới, xếp tại thứ hai, so với người thứ nhất kém một chút, lúc trượt đến trượt đến trước mặt Đường Tuyết, đẩy cô một cái để cô lấy đà.

Thao tác giao tiếp này rất xinh đẹp, Đường Tuyết vọt thẳng đến đường thứ nhất, về sau bốn đồng đội phối hợp, trước vài vòng vẫn giữ vững khoảng cách.

Thoạt nhìn tình thế không tồi.

Nhìn ra được, Lộ sơn Thể đại mặc dù thứ ba, nhưng trượt đến thoải mái hơn một chút, cùng với chênh lệch trước mặt cũng không lớn, rõ ràng là giữ lại sức lực, định tìm cơ hội cái sau vượt cái trước.

Tạ chủ nhiệm cau mày hỏi Chử Hà: "Chiến thuật của chúng ta có phải có vấn đề hay không?"

"Chúng ta không phải có vấn đề, chúng ta là không có cách nào."

Lộ sơn Thể đại dám hành động như thế, là bởi vì bọn họ còn có Bàng Sương Sương, Lâm đại không dám đem người quan trọng nhất đặt ở phía sau, nhất định phải đem áp lực đồng đều chia cho bốn đội viên, giai đoạn trước có thể sớm một chút thành lập ưu thế thì nên sớm một chút thành lập ưu thế.

Cũng may mắn, bốn đội viên các cô phát huy không chênh lệch.

Trong đó Đường Tuyết áp lực là lớn nhất.

Cô là người trượt thứ hai, đối thủ cũng đều là ưu tú nhất, có chút thư giãn, ba đồng đội thành lập ưu thế cũng sẽ tiêu hao hết ở chỗ cô, cho nên cô một khắc cũng không dám phớt lờ.

Bốn người đem hết toàn lực, thời gian dần qua cùng đối thủ kéo ra một chút khoảng cách.

Duy nhất không vung được chính là Lộ sơn Thể đại.

Thật tốt, Chử Hà nhìn thân ảnh Đường Tuyết trên mặt băng, nói với mình, bốn tiểu cô nương đã làm được thật tốt.

Nhất là Đường Tuyết, hoàn toàn vượt qua mong muốn của cô. Bàng Sương Sương hai lần muốn thử vượt qua Đường Tuyết, đều không thành công, có thể thấy được tốc độ trượt của Đường Tuyết so với lần thi đấu trước đều tăng lên. Áp lực cực lớn không chỉ không làm khó cô, ngược lại để cô càng thêm hưng phấn, trạng thái càng như lửa nóng.

"Thật là một cô gái không tầm thường!" Chử Hà cảm thán nói.

Đang nói chuyện, tranh tài tiến hành đến một vòng cuối cùng, cạnh tranh bắt đầu gay gắt, tất cả mọi người dùng toàn bộ khí lực, một tia cũng không có giữ lại. Đường Tuyết giao tiếp cho Triệu Thụy Phương đường thứ ba, về sau là Lý Hoàn, sau Lý Hoàn lại đến Lưu Vân, cuối cùng, Lưu Vân lại giao tiếp cho Đường Tuyết.

Hai vòng cuối cùng.

Bốn tuyến thủ của các đội cũng bắt đầu tăng tốc độ.

Trước mắt, tình thế trong sân tổng thể là phân ra hai đội cách biệt, Lâm đại cùng Lộ sơn Thể đại, mặt khác hai cái đội tại phía sau, cùng bọn họ kéo ra một chút chênh lệch.

Bàng Sương Sương tăng tốc, nửa vòng về sau vượt qua Đường Tuyết, càng đáng sợ chính là tốc độ người thứ ba cũng bắt đầu tăng vọt.

Tạ chủ nhiệm cảm thấy Đường Tuyết có thể là quá mệt mỏi, mặc dù có thể tiếp nhận hiện thực này nhưng vẫn là thật đáng tiếc, ông thở dài, "Ai, " tiếp lấy lại đột nhiên bạo nói tục, "Ngọa tào!"

Đường Tuyết lại tăng tốc độ.

Tựa hồ là không nhìn nổi người khác vượt qua chính mình, cơ hồ lúc thân ảnh của Bàng Sương Sương vọt qua, cô như bị điên gia tốc, giữ khoảng cách cùng Bàng Sương Sương, không có lại bị quăng xuống dưới.

"Cố lên! Tiến lên! Tiến lên!" Tạ chủ nhiệm vỗ bàn của huấn luyện gào lên

Đường Tuyết giống như nghe được thánh phùng có la lên âm thanh cổ lên, có thể lại hình như cái gì đều không nghe thấy.

Cô giống như tách ra khỏi thế giới bên ngoài, một mình ở trong thế giới của mình, tất cả đều ở sau lưng, chỉ có cô, chỉ còn lại cô, tận hết sức lực hướng vọt tới trước.

Xông, xông, xông.

Cô kỳ thật rất mệt mỏi, trong thân thể tựa như có cái bánh răng cực đại đang quấy, thống khổ cực kỳ.

Nhưng cô đồng thời lại rất hưng phấn, trái tim nhảy nhanh như vậy, máu chảy từng lớp từng lớp mà phun trào, cả người đều đốt lên.

Xông, xông, xông!

Còn lại non nửa vòng, Đường Tuyết vốn là cùng Bàn Sương Sương chênh lệch không lớn, thời điểm bẻ cua đột nhiên nắm lấy cơ hội, bỗng nhiên trượt vào bên trong xuyên thẳng mà qua!

Quẹo góc, giống như không cần mạng mà bắn vọt, Đường Tuyết trượt trước một đoạn nhỏ, Bàn Sương Sương dốc toàn lực đèn bù đoạn chênh lệch đó, hai người trượt xong đoạn này, gần như đồng thời qua vạch kết thúc.

Đến Chủ Hà cũng không phân rõ là ai về nhất. Nơm nớp lo sợ chờ trọng tài tuyên bố kết quả, nghe được Tạ chủ nhiệm bên cạnh nói: "Em ấy lợi hại như vậy a?"

"Vượt xa với bình thường phát huy."

"Vì cái gì?"

"Tôi nếu là biết vì cái gì, khẳng định sẽ nghĩ biện pháp để có được đội viên đều vượt xa bình thường phát huy cho tôi."

Đội không đầy một lát, trọng tài bên kia tuyên bố kết quả, Đường Tuyết qua vạch so với Bằng Sương Sương sớm hơn 0.01 giây.

Đại khái, cũng chính là dẫn trước một cái khoảng cách bằng mũi giày.

Tạ chủ nhiệm cùng Chữ Hà đều nhẹ nhàng thở ra.

Cùng lúc đó, trên khán đài cũng có người nhẹ nhàng thở ra. Cậu mang theo mũ lưỡi trai cùng khẩu trang che đầy, chỉ lộ ra một đôi mắt. Mắt hươu mượt mà, lông mi dài, ánh mắt ôn nhuận sáng tỏ, giờ phút này cặp mắt kia đang đuổi theo một thân ảnh nào đó ở khu nghỉ ngơi, ý cười ở đáy mắt xẹt qua một tia ấm áp.

...

Đường Tuyết mệt mỏi giống con chó chết, lời nói đều nói không nên lời, thở dốc. Các đội viên đều đến cùng cô ôm ấp, Trương Duyệt Vi chống nạng ở một bên nhìn cô, có chút cao hứng, lại không hiểu có chút khó chịu.

Đường Tuyết cùng Trương Duyệt Vi cũng ôm một cái, Trương Duyệt Vi không có cự tuyệt.

Chữ Hà từ bàn huấn luyện viên đi tới nói với các cô, "Phòng vấn quán quân, phóng viên chờ các em đấy."

"A đúng đúng đúng!" Mấy cô nương vỗ đầu một cái, suýt nữa quên mất quán quân phải phỏng vấn, chủ yếu là trước đó không nghĩ tới

chính mình sẽ giành quán quân, cho nên trong đầu không có ý nghĩ sẽ được phỏng vấn.

Phóng viên đến, vừa đối đầu camera đen sì, những người khác liền đều rất khẩn trương, phóng viên hỏi vấn đề, đều nhìn Đường Tuyết trước một chút, chờ Đường Tuyết nói chuyện.

Đường Tuyết da mặt dày thoải mái, đáp rất mượt, đặc biệt rất oai phong.

Phóng viên: "Cảm giác hôm nay phát huy thế nào?"

Đường Tuyết: "Tạm được, chỉ là đem phát huy bình thường khi luyện tập ra là được."

Chữ Hà ở một bên nghe được, trong lòng yên lặng lắm nhảm, quá khách khí, em bình thường có thể trượt ra thành tích như vậy ta có mà đi ngược.

Phóng viên: "Tôi nhìn bạn hôm nay biểu hiện rất tốt, hai vòng cuối cùng vượt qua rất đặc sắc, khán giả cũng đều thấy rất kích động."

Đường Tuyết: "Kỳ thật trình độ của chính tôi có hạn, là các đồng đội ở trước mở ra ưu thế. Thi đấu tiếp sức là bốn người cùng nhau cố gắng tạo ra thành quả."

Phóng viên: "Năm nay Lâm đại so với năm trước tiến bộ rất lớn."

Đường Tuyết: "Là, lãnh đạo trường học có phương pháp, huấn luyện viên huấn luyện khoa học, chúng tôi về sau sẽ còn có tiến bước nhanh hơn."

Tạ chủ nhiệm len lén hỏi Chữ Hà: "Em ấy cái này, ai bảo?"

Chữ Hà nhún vai, "Ai biết được..."

Phóng viên gặp Đường Tuyết đáp đến có bài bản hẳn hoi, vẫn chưa thỏa mãn, cảm thấy rất chơi vui, lại hỏi: "Vậy các bạn hiện tại có được kim bài, người muốn cảm tạ nhất là ai?"

Đến rồi! Chính là thời khắc này! Đường hiệu trưởng ngồi tại trước máy truyền hình, lúc nghe được vấn đề này, nhin không được đứng thẳng sống lưng.

Tới đi, cảm tạ ba ba của con đi.

Bốn lão nhân gia đều là ước ao ghen tị sau đó mặt ngoài lại làm bộ đáng vẻ rất khinh thường.

Lúc này, trên TV đôi mắt Đường Tuyết ướt át linh động vụt sáng một chút, đối ống kính cười nói: "Tôi muốn cảm tạ Lê Ngữ Băng!"

Đường hiệu trưởng: "..."

Hồn đàn a!!!

Ánh mắt lão nhân gia nhìn về phía ông đều tràn đầy đồng tình cùng cười trên nỗi đau của người khác. Sau đó bọn họ lại quay ngoắt ra thảo luận Lê Ngữ Băng là ai.

Đường Tuyết tựa hồ là nhớ tới quỹ tài trợ của mình, vội vàng lại bổ sung: "Còn có ba mẹ của tôi, ông nội bà nội bà ngoại ông ngoại."

Không, miếng vá này hoàn toàn không đủ để an ủi trái tim tan vỡ thành tám cánh của Đường hiệu trưởng.

Cái kia một đầu, phóng viên nghe được Đường Tuyết nói danh sách cảm tạ một hơi dài như vậy, lúng túng lau một chút thái dương. Đường Tuyết nói xong, lại đẩy cho các đồng đội, "Nhanh lên, đến các cậu."

Các đồng đội đều đỏ mặt trả lời.

Phóng viên cảm giác các tiểu cô nương thật có ý tứ, phỏng vấn khiến cho giống như đang mở party.

Phỏng vấn kết thúc không lâu sau, Đường Tuyết bọn họ đổi quần áo, lên đài lĩnh thưởng.

Từ dưới đài xuống, cô chạy vội muốn đi ra ngoài tìm Lê Ngữ Băng.

Trên đường đi nhận điện thoại của ba ba.

Không cần ba mở miệng, Đường Tuyết liền biết ông là muốn hỏi tội, thế là một tràng tiếng mà xin lỗi: "Ba ba thật xin lỗi, lần này trước hết để Lê Ngữ Băng tên kia đắc ý một chút, về sau con cảm thưởng lớn quốc tế lại cảm tạ ngài! Nói được thì làm được!"

"Đường Tuyết, ta có việc muốn nói với con."

"Chuyện gì ạ?"

"Theo lý thuyết, con cùng với ai yêu đương là quyền tự do của con, ta và mẹ của con không có quyền lợi hạn chế. Nhưng là Lê Ngữ Băng nó... Ta nghĩ, ta nhất định phải trước hết để cho con rõ ràng nó là cái dạng người gì, con suy nghĩ thêm muốn cùng với nó một chỗ hay không."

...

Lê Ngữ Bạng đứng dưới cây hải đường tối hôm qua, cậu muốn nói lời mình muốn nói với Đường Tuyết, lại nghĩ tới các khả năng phản ứng của cô, cậu có chút khẩn trương, thế là đi dạo dưới cây hải đường, tản bộ, đi tới đi lui, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Đường Tuyết đi tới hướng mình

Cậu hướng cô cười cười.

Đường Tuyết nhưng không có cười, đi tới gần, đỏ mắt nhìn cậu.

Lê Ngữ Bạng dáng tươi cười liền biến mất. Trong lòng của cậu có một dự cảm không tốt.

"Lê Ngữ Bạng, thì ra cậu chán ghét tôi như vậy à." Đường Tuyết nói.

Lê Ngữ Bạng cảm giác tựa như có một chậu nước lạnh từ trên đầu đổ xuống.

— —

Đường Tuyết cơm tối đều không ăn, nói không thoải mái, trở lại khách sạn nằm ở trên giường ngẩn người. Chủ Hà cho là cô thân thể tiêu hao đến mệt, thế là gói lại thức ăn cho cô.

Trương Duyệt Vi nhìn thấy Đường Tuyết chỉ ngây ngốc nằm ở trên giường, vậy mà không ồn ào, cô có chút kỳ quái: "Này, cậu không ăn cơm sao?"

"Không ăn." Đường Tuyết ỉu xiu ỉu xiu lên tiếng.

"Cậu sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là cảm thấy mình làm người rất thất bại."

"..."

Một câu khiến cho Trương Duyệt Vi khiếp sợ, cô quả thực khó mà tin được, một ngày kia sẽ từ nghe được từ trong miệng Đường Tuyết loại lời nói này. Trương Duyệt Vi bóp một chút cánh tay của mình, cảm giác có đau một chút, xác thực không nằm mơ.

Cô đem nạng đặt ở bên giường, nhìn bóng đêm mờ lung, nhỏ giọng nói ra: "Kỳ thật có rất nhiều người hâm mộ cậu."

Thanh âm quá nhỏ, Đường Tuyết không nghe thấy, gục ở chỗ này tiếp tục ưu thương.

Đường Tuyết nghĩ đến rất nhiều chuyện trước kia. Nhớ tới lúc tốt nghiệp tiểu học cô cùng Lê Ngữ Băng lập lời thề son sắt ước định, nghĩ đến thư tín đá chìm đáy biển, không gọi được điện thoại, cô thật ngốc, làm sao lại tin tưởng thật sự bị mười vạn tệ vĩnh viễn ngăn cách hữu nghị chứ.

A, vậy căn bản cũng không tính là hữu nghị gì, nhiều nhất tính là đơn phương hữu nghị.

Cô lại nghĩ tới lúc nhỏ hơn. Rất rất lâu lúc đó, cô đúng là chán ghét Lê Ngữ Băng. Cùng nói chán ghét, không bằng nói ghen ghét thì đúng hơn. Cậu là đứa trẻ thông minh nhất toàn thế giới, nghe lời nhất, ưu tú nhất, vô luận làm cái gì đều tốt hơn so với người khác, lão sư hay gia trưởng cũng khoe cậu. Bọn cậu vẫn là ngồi cùng bàn, cô luôn luôn bị người khác đặt chung một chỗ so sánh, kết quả có thể dễ hiểu. Cô muốn đi Sydney, cậu đều có thể trở thành chương ngại vật lớn nhất.

Cô đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với cậu.

Đại khái, từ lúc đó, sự phản cảm đối với cậu liền đâm sâu vào.

Kỳ thật cô về sau cũng không có chán ghét cậu, thậm chí coi cậu là hảo bằng hữu. Nhưng cũng có thể cô làm người có vấn đề, cũng hoặc là mặc kệ tốt xấu, đều trở thành quen thuộc. Chỉ cần là một chuyện trở thành thói quen, không có ngoại lực phá hư, cũng làm người ta rất khó có mà thay đổi.

Thế nhưng là, sự thật là sự thật, không thể nào giải thích.

Đường Tuyết càng nghĩ càng uể oải, kéo qua chần đắp lên mặt, ở trong chần co lại thành một góc.

— —

Ngày thứ hai, đội trượt tốc độ Lâm đại trở lại trường.

Đường Tuyết lấy cớ chăm sóc Trương Duyệt Vi, một mực đi cùng cô, không có nói chuyện cùng Lê Ngữ Băng, thậm chí không có liếc cậu một cái. Thời điểm Lê Ngữ Băng muốn giúp cô kéo hành lý, cô lại đem hành lý của mình cùng Trương Duyệt Vi đều khép tại trước người, đẩy về phía trước bước đi.

Lê Ngữ Băng nhìn bóng lưng trầm mặc của cô, tim từng đợt co rút đau đớn.

Làm sao lại thành như bây giờ.

Rốt cuộc muốn tôi làm thế nào.

Trương Duyệt Vi chống nạng vụng trộm quan sát Lê Ngữ Băng, hỏi:

"Các cậu sao vậy?"

"Không có việc gì." Lê Ngữ Băng lắc đầu.

...

Trên đường trở về, Đường Tuyết một mực không cùng Lê Ngữ Băng nói chuyện, Lê Ngữ Băng sắp bị cô bức điên. Rất nhiều người đều phát giác được hai người bọn họ có vấn đề, lại không dám hỏi.

Ban đêm đội trượt tốc độ liên hoan, Lê Ngữ Băng đi vào phòng ăn chặn trước người cô.

Đường Tuyết đang cùng với mấy đồng đội cùng đi, mấy cái đồng đội kia vốn là cùng Đường Tuyết là một bộ hảo tử muội không tiếc mạng sống thân thiện, vừa nhìn thấy Lê Ngữ Băng đến tìm cô, phần phật, đều chạy, đem Đường Tuyết để lại tại chỗ.

Rất tốt, cô còn không bằng Lê Ngữ Băng khuôn mặt có tác dụng.

"Chúng ta nói chuyện." Lê Ngữ Băng nói.

Đường Tuyết ngửa đầu nhìn cậu, nhìn cậu mặt mày cái mũi cùng miệng, nhìn nốt ruồi nho nhỏ kia. Cô nhìn cậu chằm chằm trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: "Xin lỗi."

Lê Ngữ Băng ngơ ngác một chút.

"Thật xin lỗi, " Đường Tuyết lại lặp lại một lần, ánh mắt của cô ảm đạm cúi xuống, cúi đầu, nói, "Tôi trước kia luôn luôn khi dễ cậu, trở thành bóng ma tuổi thơ của cậu. Tôi cảm thấy rất có lỗi với những chuyện tôi đã làm, tôi.. Tôi kỳ thật không muốn tổn thương cậu. Mà lại về sau làm rất nhiều chuyện, đều là bởi vì quen thuộc. Nhưng là

tôi cũng không thể dùng tuổi nhỏ vô tri để giải vây cho chính mình..
Tôi, tôi không biết mình đang nói gì..." Đường Tuyết bất đắc dĩ gãi gãi đầu.

Lê Ngữ Băng trước đây thật lâu là hi vọng Đường Tuyết cùng cậu nói xin lỗi, thế nhưng là bây giờ cô thật sự nói xin lỗi, cậu lại khổ sở đến muốn mạng. Cô cúi đầu, cô khách khí nói với cậu lời xin lỗi, để cậu cảm giác được một loại giống như khoảng cách vắt ngang ở giữa bọn họ.

"Tôi không muốn nghe lời xin lỗi." Lê Ngữ Băng bật thốt lên.

Đường Tuyết hiện tại không biết làm sao đối mặt cậu, cô cúi đầu muốn đi về phía trước, Lê Ngữ Băng đột nhiên một phát bắt được cổ tay của cô: "Đừng bảo là xin lỗi. Muốn nói xin lỗi, cũng là tôi nói. Thật xin lỗi, Đường Tuyết, là tôi lừa cậu."

Đường Tuyết ngẩng đầu nhìn cậu, cậu phát hiện hốc mắt cô đã ửng đỏ.

"Lê Ngữ Băng, tôi kỳ thật rất khó chịu." Cô nói.

Lê Ngữ Băng nhìn ánh mắt của cô bên trên như có nước mắt, trong lòng của cậu giống như là kẹp lấy một cây châm, hô hấp từng chút từng chút đau. Cậu nắm chặt cổ tay của cô, nhẹ nói: "Vậy cậu nói, tôi nên làm như thế nào, cậu mới sẽ không khó chịu?"

Đường Tuyết cúi đầu muốn tránh thoát cậu "Cậu thả tôi ra trước."

"Cậu nói cho tôi biết trước."

"Lê Ngữ Băng, cậu đừng như vậy, cậu không nên ép tôi có được hay không!" Đường Tuyết dưới tình thế cấp bách, nâng lên thanh âm.

Đám người đi ngang qua bị thanh âm chú ý, đều nhìn bọn họ

Lê Ngữ Băng đành phải buông cô ra.

— —

Từ đó về sau hai người liên tiếp hai ngày không nói chuyện, Hạ Mộng Hoan cảm giác đại vương nhà cô tựa như một gốc cây cỏ nhỏ thiếu nước, cả ngày ỉu xìu không có tinh thần.

Chắc chắc, tình yêu mà!!!

Ngày thứ ba, Đường Tuyết nhận được điện thoại của Tưởng Thế Giai.

"Tẩu tẩu, Băng ca tại quán bar uống nhiều quá mướn rượu làm càn, có thể tới đây quán cậu ấy không? Cái này nếu như bị cảnh sát động vào lưu lại án cũ, cậu ấy có thể bị trường đuổi học."

Đường Tuyết nghe xong ngồi không yên, vội vàng thay quần áo đi ra ngoài.

Hạ Mộng Hoan nhìn bộ dáng cô vội vội vàng vàng, hỏi: "Đại vương cậu đi đâu đấy?"

"Ra ngoài đi một chút."

"Mang dù, bên ngoài trời mưa đâu!"

...

Tưởng Thế Giai để điện thoại di động xuống, Lê Ngữ Băng nhìn cậu

ta nói: "Tôi lúc nào mượn rượu làm càn?"

"A, Băng ca cậu không có mượn rượu làm càn đúng không? Được rồi, vậy bây giờ tôi gọi ngay cho tẩu tẩu, nói cho cô ấy, Băng ca cậu ấy giả say." Tưởng Thế Giai nói, đưa tay sờ lấy điện thoại trên bàn.

Lê Ngữ Băng một chân đè lại cậu ta.

Tưởng Thế Giai cười lạnh một tiếng, "Tôi mẹ nó một cái độc thân cầu, lại cả ngày quản chuyện yêu đương của người khác, tôi đời trước đến cùng giết hại bao nhiêu tiểu sinh mệnh mà bây giờ ông trời đối với tôi như vậy?"

Đang nói, có một cô gái đi tới, ăn mặc thời thượng, dáng dấp còn rất xinh đẹp, dáng người cũng tốt, eo là eo chân là chân. Cô nương đi đến trước mặt bọn họ, muốn mời bọn họ uống rượu.

Lê Ngữ Băng lặng lẽ nói với Tưởng Thế Giai: "Cơ hội của cậu tới rồi."

Kết quả Tưởng Thế Giai đem bả vai của Lê Ngữ Băng kéo lại: "Em gái em biết không, tôi là nam nhân duy nhất của cậu ta."

Cô gái liền quay mặt bước đi

Lê Ngữ Băng tung tay Tưởng Thế Giai ra, "Không muốn thoát cô đơn sao?"

"Tôi thích đơn thuần, trường học chúng ta nữ sinh đều rất tốt, cái này... Không chịu đựng nổi, không chịu đựng nổi, ha ha."

...

Đường Tuyết tiến vào quán bar, Tưởng Thế Giai liền thấy cô, cậu vội

vàng nhắc nhở Lê Ngữ Bạng: "Tẩu tẩu tới, cậu nhanh giả say đi."

"Giả làm sao?"

"Uống say cũng không biết như thế nào? Tôi nói người phương nam các cậu đều không uống say sao?"

"Có uống." Lê Ngữ Bạng dứt khoát nằm sấp trên bàn một cái.

Tưởng Thế Giai giơ tay, Đường Tuyết liền đi qua, nhìn thấy Lê Ngữ Bạng đang gục xuống bàn.

"Vừa mới phá àm lên, " Tưởng Thế Giai giải thích nói, ánh mắt ở chung quanh quét một vòng, "Cũng không dám chọc cậu ta."

Cân nhắc đến Lê Ngữ Bạng khi dùng vũ lực.. Đường Tuyết lại có chút tin.

Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Lê Ngữ Bạng, gọi cậu: "Lê Ngữ Bạng? Lê Ngữ Bạng?"

Lê Ngữ Bạng gục xuống bàn, nghiêng mặt, sợi tóc màu đen đập lên trên trán. Cậu nghe được tiếng Đường Tuyết gọi, chậm rãi mở to mắt, con ngươi nhỏ màu đen, sạch sẽ óánh sáng, ánh mắt chưa tụ lại, mang theo một chút ngây thơ mê mang lúc mới tỉnh.

Bộ dạng của cậu này có chút nhu thuận, Đường Tuyết vậy mà muốn sờ sờ đầu của cậu.

"Lê Ngữ Bạng." Đường Tuyết lại đẩy một chút bờ vai, ý đồ tỉnh lại thần chí của cậu.

Lê Ngữ Bạng nâng người lên khỏi mặt bàn, dựa vào ghế, "Ừm một

tiếng, nhìn gương mặt Đường Tuyết.

"Lê Ngữ Băng, cùng tôi trở về."

"Ừm."

Đường Tuyết nắm cổ tay của cậu, Lê Ngữ Băng như cái siêu cấp vô địch bé ngoan, để cô làm gì thì làm. Cô lôi kéo cậu đi ra ngoài, cậu liền theo sát một tấc cũng không rời.

Đi tới cửa, Đường Tuyết khom lưng nhặt lên dù che mưa, chống ra, đi xuống bậc thang.

Lê Ngữ Băng không có bị dắt đi tiếp, cậu đứng ở cửa nhìn bóng lưng cô, có chút ủy khuất.

Đường Tuyết quay đầu, "Giả say đủ chưa?" Nói xong, không nhìn cậu nữa, xoay người rời đi.

Mưa không quá lớn, nhưng là trên mặt đất đã tích không ít nước, Đường Tuyết cúi đầu chọn chỗ đặt chân, tận lực không cho giày thấm ướt. Đang bước đi, cô đột nhiên bị người từ phía sau vây quanh, thành linh lọt vào một cái lồng ngực.

Đường Tuyết giật nảy mình, "Này!"

Cậu vững vàng ôm cô, từ phía sau dùng cằm nhẹ nhàng cọ bên gáy của cô, chóp mũi mang theo hơi rượu chính như lửa nóng, phun ra tiến vào trong cổ áo của cô.

Sau đó cậu thấp giọng nói, "Đường Tuyết, cái tên hỗn đản nhà cậu."

"Lê Ngữ Băng, cậu bệnh tâm thần sao, tôi làm sao lại hỗn đản rồi?"

"Cậu chính là hỗn đản. Từ nhỏ đã là hỗn đản, trưởng thành càng hỗn đản. Tôi làm sao lại thích cậu hỗn đản như vậy?"

Vội vàng không kịp chuẩn bị cứ như vậy bị người ta thổ lộ, Đường Tuyết vừa tức vừa cười, trong lòng lại ê ẩm ngọt ngào không tưởng nổi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lê Ngữ Băng vẫn còn lên án cô: "Cậu còn muốn xin lỗi, nếu như cậu thật muốn xin lỗi, vậy cậu liền đem chính mình bồi thường cho tôi. Như vậy mới tính là đền bù."

"Lê Ngữ Băng cậu làm sao lại cố tình gây sự như vậy.. Ồi!" Một tràng thốt lên.

Lê Ngữ Băng cắn lỗ tai của cô. Cậu hạ miệng lực đạo rất nhẹ, nhưng là cảm giác dị vật cứng rắn cắn tại chỗ mẫn cảm khiến cô có chút không thích ứng. Cắn xong, đầu lưỡi cậu liếm liếm. Mềm mại hữu lực, đầu lưỡi lửa nóng ướt át, đảo qua phần da thịt trên lỗ tai cô, cảm giác kia thật là muốn chết.

Đường Tuyết một trận mặt đỏ tim run, nghiêng đi đầu muốn tránh, cậu cúi đầu đuổi, đuổi theo liếm lỗ tai cô.

"Cậu đừng đừng đừng đừng..." Đường Tuyết nói chuyện mang theo thanh âm rung động nho nhỏ.

"Cậu nói, cậu có phải tên hỗn đản hay không." Lê Ngữ Băng nói, mang theo hơi cồn hô hấp toàn phun đến trên mặt cô.

"Lê Ngữ Băng!"

Lê Ngữ Băng cuối cùng cũng lùi đầu về, không đùa cô nữa, nhưng là

tay còn không có buông ra, từ đầu đến cuối vững vàng ôm cô.

"Lê Ngữ Băng, " Đường Tuyết chậm rãi hô hấp, tìm về một chút thần chí, cô hỏi, "Cậu có phải rất chán ghét tôi không?"

"Tôi đôi khi là sẽ chán ghét cậu."

Đường Tuyết nghe đến đó, chớp mũi nhỏ lại chua chua.

"Nhưng tôi càng nhiều thời điểm, không cách nào khống chế thích cậu. Thích cậu, đặc biệt thích cậu. Ghen ghét nam sinh bên cạnh cậu, ghen ghét Dụ Ngôn, ghen ghét Biên Trường, cậu cùng nam sinh khác nói chuyện, tôi đều sẽ ghen ghét." Lê Ngữ Băng nói, lại dùng cái cầm cọ cọ cổ cô, ngữ khí vậy mà mang theo một chút ưu thương nhàn nhạt, "Cảm giác chính mình giống như bị bệnh."

Đường Tuyết trong lòng ê ẩm căng căng, đưa tay cọ xát chớp mũi, nói: "Vậy cậu về sau không cho phép chán ghét tôi, chỉ cho phép thích tôi."

"Vậy cậu làm bạn gái của tôi đi."

"Được."

Chương 78: Thoát độc thân

Đường Tuyết tim đập nhanh, đồng ý xong, lại không biết nên đối mặt với cậu như thế nào, cô tránh khỏi cái ôm của cậu, giương ô che cho chính mình đi về phía trước.

Lê Ngữ Băng một tắc cũng không rời bước theo phía sau, lát sau lại vòng đến bên cạnh, tiếp nhận ô trong tay cô. Cậu một tay cầm ô, một tay bắt lấy tay cô, nắm chặt.

Đường Tuyết cúi đầu nhìn dưới chân, nước mưa tích tiểu thành đại, hội tụ từng luồng tế lưu, chậm rãi chảy trên mặt đường.

Lê Ngữ Băng nhìn xuống đỉnh đầu đen nhánh của cô, hỏi:

"Ngại hử?"

"Cậu cầm miệng."

Lê Ngữ Băng liền cười. Giọng cười rầm thấp, mang theo chút men say mê ly, tràn ngập trong hơi thở dưới trời mưa ẩm ướt.

Đường Tuyết trên mặt dâng lên một cổ khô nóng, cô cảm thấy chính mình vừa rồi thật là đầu óc hỏng rồi, như thế nào liền đáp ứng.....

Cô tính rút tay về, Lê Ngữ Băng lại nắm chặt muốn chết, được thôi, cậu khỏe cậu muốn làm gì thì làm.

Bọn họ như vậy đi thêm một đoạn nữa, lát sau liền gặp mặt đường gập ghềnh, nước đọng thành vũng, Đường Tuyết ở mép vũng nước

tìm chỗ có thể đặt chân sang bên kia, Lê Ngữ Bạng đột nhiên mở miệng: "Đừng quên, cậu là người có bạn trai."

".....??"

Lê Ngữ Bạng buông bàn tay đang nắm, cánh tay vòng qua thân thể cô, một tay liền ôm cô lên rời khỏi mặt đất. Sau đó cậu một tay cầm ô, một tay ôm người, đi qua vũng nước.

Cái tư thế này quá là bất thường, Đường Tuyết cảm giác như chính mình giống cái bao tải bị người ta kẹp ở trong ngực, thân thể liền bất động, nghiêng mặt nhìn cậu. Lê Ngữ Bạng có một phong thần tuấn lãng bên mặt, lỗ tai lớn lên hình dáng tươi sáng rõ nét, hình dạng đoan chính, hình như sao Bắc Đẩu..... Tại sao lại có người lớn lên lỗ tai lại đẹp như vậy.....

Lê Ngữ Bạng đi qua vũng nước, thả Đường Tuyết xuống, cúi đầu liếc nhìn cô một cái.

Cô vừa vặn cũng đang nhìn cậu, bốn mắt liền nhìn nhau, song phương cảm thấy dường như trong ánh mắt của đối phương thấy được những ngôi sao...

Lê Ngữ Bạng mỉm cười, bàn tay đặt lên đỉnh đầu cô, vỗ vỗ.

Hai người cứ như vậy đi trở về trường học, dọc đường đi mưa ào ào, người đi đường vội vàng, cần gạt nước của ô tô đánh qua lại, nghiền lên từng đợt bọt nước.....

Rõ ràng là một quãng đường đi nhàm chán, thế nhưng Đường Tuyết lại nhớ rõ cả một đời.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ, bọn họ quyết định ở bên nhau chính là buổi tối

ngày hôm nay, tay trong tay cùng nhau đi dưới mưa. Tim cô đập loạn, tinh thần phấn khởi, cả người lâng lâng; mưa bụi bị gió tạt vào ô, hắt lên mặt, mát lạnh, phảng phất như muốn cho nhiệt độ khô nóng trên mặt giảm xuống.

Đường Tuyết đời này một lần duy nhất yêu đương, chính là lấy buổi tối khó quên của đêm nay làm nơi bắt đầu.

Buổi tối Lê Ngữ Băng trở lại phòng ngủ, vẫn luôn nắm khóa miệng.

Lão Đặng trong miệng ngậm lap xưởng, lap xưởng đóng gói mới xé một nửa. Hắn nhìn chăm chăm vào màn ảnh máy vi tính, đang tại hết sức chăm chú mà chơi game.

Lê Ngữ Băng thấy trên bàn có hai lon bia chưa khai, liền cầm một chai, mở ra uống một ngụm.

Lão Đặng tầm mắt ngẩn ngủ rời khỏi màn hình, liếc mắt nhìn Lê Ngữ Băng một cái, thấy cậu đang cười tủm tỉm, ánh mắt mê ly lại nhộn nhạo. Lão Đặng khó hiểu nói: "Cậu là làm sao vậy?"

Lê Ngữ Băng cầm lon bia nghiêng đầu, "Nói cậu cũng không hiểu, cầu độc thân."

*edit by: jamjam1230

Chương 79: Lễ vật đến muộn

Có thể chịu chết chứ không chịu nhục, nói thật lão Đặng rất muốn đem bàn phím trong tay đập lên mặt Lê Ngữ Băng. Có điều cân nhắc đến cái thể trạng sai biệt của hai người, hẳn liền tỉnh táo mà giết chết cái ý nghĩ này

Đồng đồng đồng — — có người gõ cửa.

Lê Ngữ Băng cất giọng nói: "Mời vào."

Cửa mở một đường nhỏ, Tường Thế Giai ló đầu vào, nhìn thấy Lê Ngữ Băng, liền bước vào phòng: "Băng ca, cậu trở về, tôi liền tới nhìn xem cậu thành cái bộ dạng gì rồi."

Lê Ngữ Băng híp mắt cười, vừa muốn mở miệng, lão Đặng đột nhiên hỏi Tường Thế Giai: "Cậu có bạn gái sao?"

Tường Thế Giai sững sờ: "A? Không có, sao lại hỏi như vậy...."

"Cậu cái đồ ti tiện nhân loại không có bạn gái, không xứng cùng Băng Thần của chúng ta nói chuyện."

"Mẹ kiếp...." Tường Thế Giai nhin không được mắng một câu, sau đó liền nhìn thấy nụ cười trên mặt của Lê Ngữ Băng, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vì vậy hỏi: "Băng ca, cậu sẽ không hôm nay mới cùng với chị dâu xác định quan hệ chứ?"

Lê Ngữ Băng thu lại bớt nụ cười, có chút lúng túng, giả bộ như cái gì đều không nghe thấy, ngưỡng cổ uống một hớp bia.

Tưởng Thế Giai vui vẻ: "Nháo nửa ngày, lão nhân gia ngài trước giờ giày vò đến giày vò đi, đều là thả pháo lép à? Tôi quang minh chính đại gọi chị dâu bao lâu nay, cậu không thấy làm tôi thất vọng sao?"

Lão Đặng ôm lấy cái bụng tròn vo ở đằng kia cười, "Ngã khứ (1)! Không ngờ chính cậu hôm nay cũng là mới thoát kiếp độc thân? Lê Ngữ Băng, cậu thế mà lại giả bộ bắt nạt tôi, tôi phải chụp ảnh cậu khóa thân rồi đăng lên mạng!"

(1) Ngã khứ: mình tra từ này ở đâu cũng thấy nói mang nghĩa "tôi đi", mà ghép vô thì không hợp nên mình giữ nguyên bản gốc. Bạn nào biết nghĩa của nó thì góp ý cho mình nhé.

Lê Ngữ Băng chỉ chỉ cửa ra vào, lặng yên nhìn Tưởng Thế Giai.

"Dùng xong liền ném, thứ đàn ông phụ lòng." Tưởng Thế Giai khiển trách một câu, cũng không dám thật sự chọc giận Băng ca, dù sao hắn còn muốn lấy làm cho chị dâu cho giới thiệu cái khuê mật cái gì đấy... Vì vậy liền ngoan ngoãn rời đi.

Đêm nay Lê Ngữ Băng hầu như không ngủ được, sáng hôm sau rời giường cũng không một chút khó khăn, mang tinh khí mười phần đi tìm Đường Tuyết cùng nhau tập thể dục buổi sáng.

Lúc hai người gặp mặt, Lê Ngữ Băng muốn nắm tay Đường Tuyết, Đường Tuyết lại tránh đi.

Lê Ngữ Băng ngực đầy căng thẳng, hỏi: "Cậu hồi hận rồi hả?"

"Lê Ngữ Băng, " Đường Tuyết liếc nhìn xung quanh một cái, "Cậu bây giờ fan hâm mộ nhiều lắm, khắp nơi đều là mắt của bọn họ. Chúng ta ít tiếp xúc một chút, nơi công cộng đừng để cho người nhìn

ra, hiểu không?"

Lê Ngữ Băng nhẹ nhàng thở ra. Lúc sau lại có chút buồn bực, bất đắc dĩ gật đầu.

Bạn gái chỉ có thể nhìn không thể đụng, Lê Ngữ Băng ghen khuấy thực sự. Hai người đi dọc theo con đường, cậu thế mà luôn nhìn chăm chăm vào cô, Đường Tuyết trong lúc vô tình nhìn thấy ánh mắt của cậu, liền để ý thấy lúc nào cũng nhìn cô chăm chăm như vậy, bộ dáng kia giống như muốn đem cô nuốt luôn vậy.

— —

Tiết học đầu tiên trong buổi sáng của Đường Tuyết là Toán cao cấp. Cô cùng Hạ Mộng Hoan cùng nhau học tiết Toán cao cấp, lúc tan học lại gặp được Liêu Chấn Vũ cũng học cùng tần. Liêu Chấn Vũ đem hai người kéo ra bên ngoài, tìm chỗ không có người, liền nói: "Lão đại, tôi nghe nói cậu cùng Lê — —" nói đến đây, đột nhiên một tay ngăn bên cạnh miệng, thanh âm ép tới cực thấp, "Cậu cùng Lê Ngữ Băng ở bên nhau rồi?"

Đường tuyết dùng đầu ngón tay gãi cổ, quay mặt đi cười, gật gật đầu.

Liêu Chấn Vũ nhìn thấy lão đại bởi vì lo lắng mà chớp chớp đôi mắt to, bởi vì then thùng mà trên mặt hiện lên một tầng nhàn nhạt đỏ ửng, hắn đột nhiên không thích ứng nổi.

"Tôi,..trời ơi!" Liêu Chấn vũ khoa trương mà trừng lớn hai mắt, "Lão đại, sao cậu lại biến thành bộ dạng như vậy rồi hả? Đàn bà chít chít đấy! Không, đây không phải là thật! Cậu mau đưa cái uy phong lẫm liệt lão đại trả lại cho tôi! A! Sao vậy có thể như vậy? Sự trong sạch chết rồi hả? Lão thần vô năng, lão thần thực xin lỗi tiên đế..." Nói rồi

còn dùng tay áo lau nước mắt.

Đường tuyết: "....."

Giỏi làm trò!

Đường Tuyết phẩy tay, quay người qua Hạ Mộng Hoan nói: "Quá ồn ào, lòi ra ngoài chém đi."

"Tuân lệnh!" Hạ Mộng Hoan gật đầu một cái, cười hì hì kéo cánh tay Liêu Chấn Vũ, "Đại vương, ta xin trước gian - sau sát!"

Liêu chấn vũ: "....."

Đường tuyết: "Mộng phi vui vẻ là được rồi."

Liêu Chấn Vũ mặt đỏ bừng, vẻ mặt ngốc nghếch bị Hạ Mộng Hoan kéo đi, sau khi đi xa, sắc mặt hắn thoáng khôi phục, oán giận nói nói: "Người sau này không cần làm loạn."

Hạ Mộng Hoan giải thích: "Đại vương phải đi tập luyện, không có thời gian cùng chúng ta chơi."

"Ta nói không phải cái này!" Ta là muốn nói đến cái trước đó, con gái sao lại ăn nói như vậy, thật muốn chết mà.

Hạ Mộng Hoan buông hắn ra, "Người quá bệnh!"

Liêu Chấn Vũ đi bên cạnh cô, còn muốn nói thêm, xoắn xuýt trong chốc lát, nghĩ đến Hạ Mộng Hoan tính tình không bình thường, hắn lại vịn trán buông tha cho.

Buổi tối sau khi huấn luyện, Đường Tuyết theo Lê Ngữ Băng đi phòng tự học. Ở cạnh Lê Ngữ Băng một thời gian, trên người cô cũng bắt đầu toả ra hương vị của một thanh niên ưu tú. Cái này nếu mà là trước kia, Đường Tuyết khẳng định không dám tưởng tượng bản thân vậy mà một ngày kia sẽ trở thành người như vậy, chiếu cố đến việc học, đức trí phát triển toàn diện, có thể hù chết người.

Đây đều là ảnh hưởng của Lê Ngữ Băng mang lại cho cô. Đường Tuyết có chút hiếu kỳ bản thân mình đối với Lê Ngữ Băng có tạo ra ảnh hưởng hay không, vì vậy liền hỏi: "Lê Ngữ Băng, cậu cảm thấy ở cạnh tớ lâu như vậy bản thân có thay đổi gì không?"

"Tớ trước kia là một cái người đứng đắn." Lê Ngữ Băng nói xong liền dừng. Cậu đột nhiên có chút cảm khái. Lúc này chưa được bao lâu, bản thân đã bị Đường Tuyết biến thành cái dạng gì rồi...

Thật ra không chỉ riêng cậu, những người xung quanh Đường Tuyết, đều không có ai bình thường.

Cái người này, khí độc là lớn đến bao nhiêu.

Đường tuyết híp mắt nhìn Lê Ngữ Băng, ánh mắt còn rất nguy hiểm: "Lê Ngữ Băng, tớ có thể trở thành một thanh niên ưu tú, thực chất bên trong tớ có ghen ưu tú; cậu cảm thấy bản thân trở nên không đứng đắn, rõ ràng là do cậu vốn không phải người đứng đắn."

Lê Ngữ Băng nhìn bộ dạng kiêu ngạo trẻ con của cô, cậu không chỉ không tức giận, ngược lại còn đem Đường Tuyết ấn vào trong ngực ôm ấp một trận.

Hai người đi vào khu tự học, Đường Tuyết ở cửa ra vào 101 nhìn thoáng qua, cảm thấy người bên trong không nhiều lắm, có thể vào,

cô đang muốn đi vào, Lê Ngũ Băng đột nhiên kéo một cái.

Đem cô kéo vào phòng học bên cạnh trong thang lầu trong.

Sau đó, không chờ cô kịp phản ứng, hoàn toàn đem cô ôm hết vào lòng.

Trong cầu thang rất đen, Đường Tuyết lại càng hoảng sợ, trái tim đập bịch bịch bịch, vừa khẩn trương lại kích thích, cô toan đẩy cậu ra, "Này..."

Lê Ngũ Băng ôm sát không tha, bên tai cô thở dài, "Một ngày." Giọng nói có vài phần tủi thân.

Một ngày, cũng không thể đựng một cái. Trong tưởng tượng là ban đầu ôm ấp hôn hít rồi sau đó nâng cao lên, thực tế thì một đầu ngón tay cũng không được sờ tới. Cái này so với tưởng tượng chênh lệch có chút lớn.

Đường Tuyết an tĩnh lại, ghé vào lòng ngực của cậu, sau đó liền ôm lấy cậu.

Mùi thơm trên cơ thể của Lê Ngũ Băng rất dễ chịu, sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, cậu ôm ấp vừa đủ rộng, cánh tay cũng dài, Đường Tuyết cảm giác cứ như vậy vùi ở trong lòng ngực của cậu, cũng thật thoải mái đấy.

Lê Ngũ Băng ôm cô, không an phận, lại dùng bờ môi đụng chạm lỗ tai của cô, sau đó cậu thử thăm dò, dờn xuống.

Đường Tuyết mãnh liệt đẩy cậu ra, xoay người bước ra khỏi thang lầu.

Sau đó khi tự học, cả hai đều ra vẽ rất đạo mạo. Tự học xong, vẫn tiếp tục ra vẽ đạo mạo, hai người hai chiếc xe đạp trở về. Lê Ngữ Băng đạp xe cách Đường Tuyết không xa, một mực theo cô về dưới kí túc xá, lúc cô đỗ xe, cậu liền một chân chống trên đất, nhìn cô.

Đường tuyết đỗ xe được một lúc, đột nhiên gọi Lê Ngữ Băng: "Này, Lê Ngữ Băng."

"Hả?"

"Suýt nữa thì quên " Đường Tuyết đi qua, móc trong túi sách một cái hộp đưa cho cậu, "Ừ, bổ sung lễ vật cho cậu."

"Cái gì vậy?" Lê Ngữ Băng cầm cái hộp, cúi đầu muốn mở ra.

"Về rồi hãy mở."

Cậu ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô đã xoay người, đeo túi xách chạy đi.

Lê Ngữ Băng nhìn theo bóng lưng của cô, cười cười, đáy mắt dịu dàng như nước.

...

Trở lại ký túc xá, Lê Ngữ Băng mở cái hộp ra, nhìn thấy bên trong là huy chương vàng của Đường Tuyết lần này lúc tham gia trượt tốc độ quãng ngắn.

Trong lòng của cậu dường như được bọc thêm một tầng mật ong nồng đậm, ngọt đến độ muốn tan chảy luôn rồi.

Cậu đứng đó nhìn huy chương vàng, nở nụ cười một hồi lâu. Lão Đặng ở một bên chứng kiến, cảm thấy thật khiến cho người ta phải

sợ hãi, vì vậy liền chụp hình lại gửi cho đám bạn cùng phòng xem qua, "Nhìn xem, nhìn xem, cái này là kết quả của việc yêu đương!"

Đám bạn cùng phòng điên cuồng gật đầu: "Đáng đời!"

"Yêu đương đem người biến thành quỷ, độc thân đem quỷ biến thành người!"

"Nói hay!"

Mẹ nó chứ, kỳ thật chúng ta cũng muốn được làm quỷ a!

Lê Ngữ Băng ngấm xong huy chương, ngọt ngào đăng lên weibo:

Lần đầu yêu đương, xin chỉ giáo.

...

Mười phút sau khi, Tưởng Thế Giai gọi điện thoại tới: "Băng ca, cậu đã quên đổi biệt hiệu rồi!"

*edit by jamjam1230

Chương 80: Phá án

Mới mười phút, bùng nổ bình luận, lúc Lê Ngữ Băng vào xem, nhìn thấy bình luận hot nhất ở đầu tiên là: Cậu thế mà còn là xử nam hả?

Lê Ngữ Băng đầu đầy hắc tuyến xóa luôn weibo.

Weibo tuy đã xóa, nhưng đám fans hâm mộ của cậu cũng không chịu yên tĩnh, đã sớm đem ảnh chụp màn hình của weibo mang hết lên diễn đàn, tập trung ở đây xây lên cao lâu: [mẹ ơi, lê Ngữ Băng công bố tình yêu, bạn gái của cậu ấy là ai?]

Bình luận bên dưới đủ loại cái gì cũng có:

— — chủ topic không nên bịa đặt.

— — gào khócccc, không phải bịa đặt, ta cũng nhìn thấy nữa!

— — Lê Ngữ Băng là ai? Sao mọi người lại kích động như vậy? Ta bỏ lỡ cái gì sao?

— — lâu trên mau lên baidu đi, xem hết trở về ghi tám trăm chữ tâm đắc nhận xét.

— — ta đã từ Baidu đã trở về, sao lại có người soái đến như vậy! Còn là danh giáo, là kiện tướng thể dục thể thao, trời, ta tuyên bố ta yêu đương! A a a a a!

— — em gái tình tình, người ta nay công bố tình yêu đấy.

— — xem ra, việc này vẫn không thể giấu mọi người nữa. Đúng vậy không sai, ta, chính là bạn gái Lê Ngữ Bằng!

— — lâu trên mở mắt ra chớ ngủ, nên di chuyển gạch (2) rồi.

(2) 搬砖: Di chuyển gạch là một loại từ mạng, có nguồn gốc từ ẩn dụ của môi trường làm việc của " " được tạo ra bởi Baidu Post Bar. Mô tả công việc khó khăn và không nhiều tiền, nhưng nó phải được thực hiện.

Di chuyển gạch, trong Baidu Post Bar, đó cũng là ý nghĩa của reposting..

— — Lê Ngữ Bằng sao lại xóa weiboo, tình huống gì vậy?

— — có thể là không cẩn thận làm lộ ra, chẳng lẽ có tiểu hào?

— — ta có một lâm đại bằng hữu, ta hỏi qua rồi, cô gái ấy có thể là Đường Tuyết.

— — Đường Tuyết là ai?

— — bằng hữu của ta nói Đường Tuyết là một người con gái thần kì.

— — ha???

Sau đó đám fans hâm mộ lại bắt đầu chuyển trọng điểm sang bình luận Đường Tuyết, lên mạng tìm kiếm một chút, trước hết nháy ra chính là tin tức đoạt giải quán quân trượt tốc độ. Bên trong tin tức, Đường

Tuyết vừa thi đấu xong còn chưa thay quần áo, mồ hôi làm cho tóc ướt ướt dính lại với nhau, trầm đen như mực, dính trên cái trán trắng

nỗn. Cô cùng các thành viên trong đội đứng chung một chỗ, nhìn vào màn ảnh cười đến vô cùng sáng lạn.

Đám fans hâm mộ đối với bức ảnh này bình phẩm từ đầu đến chân.

— — cô em gái này trông thật là đẹp mắt, hơn nữa khí chất sạch sẽ, so với những hồng nhan ngỗ ngang trên mạng có thể mạnh hơn nhiều lắm. Băng Thần cùng cô ấy ở cùng nhau, chúng ta cho phép.

_____ không được không được, tâm ta rất đau.T^T

— — đã biết rõ, nam nhân đều là động vật yêu bằng thị giác, haizz.

— — đại tỷ, Băng Thần lớn lên soái như vậy, còn tìm bạn gái xinh đẹp, rất quá đáng?

— — chỉ có mình ta chú ý đến chi tiết quán quân sao? Sinh viên thi đấu tranh giải trượt tốc độ quăng ngắn, theo ta biết, tiêu chuẩn cũng không thấp đâu. Đường Tuyết thật rất lợi hại đấy.

— — thi đấu tiếp sức, có thể là do đồng đội làm tốt.

— — Hay là kiểm video đi? Video nhìn một chút đã biết rõ người nào cái bắp đùi (3)rồi.

(3) 抱大腿:bám vào người nổi tiếng hay người làm tốt hơn. Chắc mấy tỉ muốn nói là ăn bám hoặc vô dụng.

Rất nhanh, đám fans hâm mộ này không gì không làm được,cuối cùng liền tìm ra video trận thi đấu. Xem hết Đường Tuyết trong trận đấu, các nàng lại bùng nổ.

— — mẹ ời, các người đều mau mau đến xem cái video này, đình

quá đi! Nói cái gì cái bắp đùi, em gái này chính là lợi hại đấy. A đúng rồi,

Phần cuối có phỏng vấn!

— — không hổ là nữ nhân Băng Thần coi trọng, 6666666

— — Cái kia là cảm nghĩ của cô ấy khi lấy được giải thưởng? Trời đất, ha ha ha ha!

— — tạm biệt, ta khả năng bị bẻ cong rồi. Không không không, ta chính là nữ nhân của Băng Thần...

— — trước mắt, chỉ thấy cô ấy đối với Băng Thần xum xoe, còn không thấy được Băng Thần đáp lại. Cùng Băng thần thổ lộ qua lại chỉ từ một phía, không nên mù quáng, ngồi đợi tiếp đi.

— — nguyên vẹn video, mọi người mau xem nguyên vẹn video!Nhìn đến hàng ghế khán giả, có điều kinh ngạc!

— — Băng Thần ngồi ở hàng ghế khán giả, người quay phim là thấy được cái nhan sắc này? Cho lên hình quá nhiều.

— — ông trời ơi, nhìn biểu hiện của Băng Thần kia, nếu như đó là cậu ấy nhìn ta như vậy, ta khả năng vui vẻ đến chết.

— — đây là, phá án xong rồi hả?

Ba giờ sáng 20", "Vụ án về mối tình đầu của Lê Ngữ Băng" cơ bản được phá án, tội phạm bị tình nghi, à không, mối tình đầu bị tình nghi Đường Tuyết, giờ phút này đã sớm tiến vào mộng đẹp.

...

Đường Tuyết tới giữa trưa ngày thứ hai mới biết rõ chuyện này. Sau khi huấn luyện xong, cô vừa xem tin tức trên điện thoại, vừa đi ra ngoài. Hạ Mộng Hoan gửi cho cô một cái link, kèm theo: Đại vương, cậu bị bát quái rồi, chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Đường tuyết tò mò nhấn vào.

Bài post này là tối hôm qua đám fans hâm mộ phá án tổng kết nên, ngay từ đầu đã nhìn thấy hình ảnh chụp màn hình Lê Ngữ Băng với cái bài post trên weibo.

Đường Tuyết nhìn qua, tức giận đến cái mũi cũng lệch đi. Lê Ngữ Băng cái tên khốn kiếp này!

Cô vội vàng lướt qua các bài post kế tiếp, sau đó cất điện thoại vào, nổi giận dùng dùng đi tìm Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng cùng đồng đội đi ra khỏi khu huấn luyện băng cầu, xa xa liền nhìn thấy Đường Tuyết đi về phía cậu. Đồng đội đứng bên cạnh, mập mờ mà đẩy một cái vào vai cậu, "Tên tiểu tử này, em dâu rất dính cậu nha."

Lê Ngữ Băng trong lòng ngọt ngào một phen, biểu hiện lại rụt rè, chỉ là nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Tưởng Thế Giai chứng kiến Băng ca như vậy, thật sự muốn phong cho cậu cái biệt hiệu thiếu nữ gió hấp thụ ánh sáng.

Đường Tuyết hấp tấp đi đến trước mặt cậu, Lê Ngữ Băng nhìn qua sắc mặt của cô, thầm kêu không ổn.

"Lê Ngữ Băng, " Đường Tuyết nghiêng rằng, "Cậu hôm qua vừa đáp

ứng tở cái gì? Lừa trên gạt dưới, âm phụng dương vi!"

Lê Ngữ Bằng chợt dạ, lôi kéo cô đi ra ngoài, "Đi ra ngoài nói."

"Thả tở ra, tở hôm nay phải đánh cái đầu chó của cậu."

"Nghe tở giải thích, tở không phải cố ý..."

Hai người vừa đánh vừa đuổi mà chạy ra ngoài. Đồng đội Lê Ngữ Bằng đứng yên một chỗ, vẻ mặt bát quái.

Một người cao lớn uy mãnh làn da ngăm đen hỏi Tưởng Thế Giai:
"Tôi vừa rồi không nghe lầm chứ? Em dâu nói Bằng Thần cậu ấy, liệt dương?"

Tưởng Thế Giai liếc mắt, "Bằng mặt không bằng lòng(3)! Chị dâu vừa rồi là nói sai một cái thành ngữ..."

(3) Đúng phải là Dương Phụng Âm Vi, bả lại nói thành Âm Phụng Dương Vi =))))))))))))))

"A a, tôi nói rồi mà, Bằng Thần chỗ đó rất lớn đấy."

Tưởng Thế Giai: = ="

Cảm giác chủ đề đang phát triển theo hướng có chút quỷ dị.....

*edit by jamjam1230

Chương 81: Vận mệnh an bài

Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng một hơi chạy đến sân vận động bên ngoài quảng trường. Lê Ngữ Băng vừa không muốn bị cô đuổi kịp, lại cũng không muốn bỏ cô ở lại, liền khống chế tốc độ, thình thoảng quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, bộ dạng như vậy trong mắt Đường Tuyết chính là khiêu khích trần trụi.

Cô xắn tay áo lên, "Lê Ngữ Băng, tởm liễu mạng với cậu!" Nói xong một hơi liền xông lên.

Lê Ngữ Băng đột nhiên dừng bước, xoay người lại rồi giang hai cánh tay ra.

Đông — — cô liền đâm đầu vào trong lòng ngực của cậu.

Lê Ngữ Băng ôm chặt cô.

Đường tuyết: "... " Tôi là ai, tôi đang ở đâu, tôi đang muốn làm gì?

Cách đó không xa cho rằng Băng ca gặp xui xẻo, có náo nhiệt để xem, Tưởng Thế Giai: "... " Xin lỗi quá rầy rồi, cáo từ.

Lê Ngữ Băng cánh tay thật dài, cậu một tay ôm eo Đường Tuyết, một tay ôm chặt lấy lưng cô, giống như lồng sắt nhốt cô luôn vậy. Đường Tuyết giật giật cơ thể, nghe được tiếng cậu nói bên tai: "Tởm muốn cho cả thế giới biết tởm cùng cậu ở một chỗ, không được sao?"

Giọng nói còn rất u oán.

Đường Tuyết sừng sốt một lát, tuy rằng tức giận cậu "tiền trăm hậu tấu", nhưng mà vẫn là có chút cảm động, vì vậy liền nói: "Vậy sao cậu không nói sớm với tớ? Còn lén lút đăng weibo."

"Weibo là không cần thận mà đăng đó, đã xóa rồi."

"Xóa thì được gì, đều bị người ta chụp lại hết rồi."

Lê Ngữ Băng siết chặt tay, nhỏ giọng nói: "Thực xin lỗi." Giọng điệu quả thật rất dịu dàng ngoan ngoãn.

Đường tuyết là người "ưa mềm không ưa cứng", Lê Ngữ Băng ngoan ngoãn nhận sai, cô cũng không biết tại sao lại nổi giận, giãy giụa, nói: "Cậu mau buông tớ ra, xung quanh có nhiều người."

Lê Ngữ Băng lưu luyến mà buông tay ra, cúi đầu nhìn cô.

Đường tuyết có chút ngượng ngùng, xoay mặt đi không được tự nhiên mà nhìn ra xa xa, đưa tay, cào cào tóc ra sau. Tóc đen nhánh được bàn tay trắng nõn của cô chỉnh lại, liền khôi phục nguyên trạng, sợi tóc mềm mại, rõ ràng.

Ngay cả sợi tóc cũng đáng yêu.

Lê Ngữ Băng nghĩ thầm.

Cậu thừa dịp cô không chú ý, đột nhiên cúi đầu, hôn lên tóc cô một cái, sợ cô nổi giận, không dám dừng lâu, môi đụng tóc một chút liền tách ra, dù chỉ là một chút, vẫn cảm thấy thỏa mãn.

Tóc ở trán tương đối mỏng, Đường Tuyết còn cảm nhận được cả môi của cậu đụng vào. Trái tim mạnh mẽ nháy một cái, vì che giấu bản thân thất thố, liền cố ý trừng cậu một cái.

Lê Ngữ Bạng nhìn vào mắt cô, hỏi: "Tại sao không muốn người khác biết chúng ta ở bên nhau?"

"Lê Ngữ Bạng, ba tớ không đồng ý cho chúng ta cùng một chỗ. Cậu khắp nơi đều bị người ta nhìn chăm chăm vào, chuyện của hai ta mà truyền đến tai ông, haiz, tớ cũng không biết ông ấy sẽ như thế nào nữa."

"Ba vợ — — a, tớ muốn hỏi, ba của cậu, có phải rất ghét tớ?"

Đường Tuyết suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Khả năng cũng không phải là chán ghét, ông ấy là cảm thấy cậu quá thông minh, tâm nhãn quá nhiều, lo lắng chúng ta ở cùng một chỗ."

Lê Ngữ Bạng cảm giác rất tội thân đấy. Cậu là một người chính trực, nhiều năm như vậy mới làm có một việc xấu, còn bị nhạc phụ đại nhân bắt tại trận, trong lòng cảm thấy rất đau khổ.

Tuy rằng đau khổ, lại không dám phàn nàn. Cậu rầu rĩ thờ dài, nói: "Tớ sẽ chứng minh cho ông ấy xem, cậu đối với tớ có thể phó thác cả đời."

Phó thác cả đời, chuyện này lớn hơn.

Đường Tuyết trong lòng ngọt ngào, nhưng lại cảm thấy phó thác cả đời cụm từ này không thích hợp dùng cho cô. Cô có thể làm chủ được cuộc đời mình, không cần gửi gắm cho người khác.

Muốn phó thác cả đời, cũng là Lê Ngữ Bạng đem mình gửi gắm cho cô.

Sau đó, Đường Tuyết đột nhiên nghĩ đến một chuyện — —

"Lê Ngữ Băng, ba mẹ cậu không thích tớ sao?"

Lê Ngữ Băng lập tức lắc đầu, "Sao có khả năng đó. Mẹ của tớ rất thích cậu."

Đường Tuyết kỳ quái nói: "Mẹ cậu không biết khi còn nhỏ tớ đã làm những chuyện kia với cậu sao?"

Lại lắc đầu.

"Cậu thật sự không nói?"

Tiếp tục lắc đầu.

"Tại sao lại không nói?"

Tại sao? Đại khái, làm một nam tử hán, cả ngày bị con gái bắt nạt, tự tôn của cậu không cho phép cậu vác mặt đi tố cáo. Lại nói tiếp, mẹ của cậu biết rõ nhất là cái sự việc kia, Đường Tuyết cầm sâu róm trên cậu, làm cậu té luôn vào bụi gai. Nhưng lần đó Đường Tuyết xác thực không biết rõ tình hình, còn có cô giáo cùng bạn học làm chứng, cuối cùng Đường Tuyết được cho là chỉ vô tình chứ không cố ý, bị Đường hiệu trưởng phạt một trận, mẹ của cậu ngược lại cũng không trách tội.

Đường Tuyết thấy Lê Ngữ Băng đứng ở đó sững sờ, cô nhìn lên trời, thở dài, "Lê Ngữ Băng, cậu có thể nói."

"Nếu như tớ nói, ba mẹ tớ sẽ cho tớ chuyển trường, chúng ta sớm như vậy đã tách ra, tớ sẽ không theo cậu đi trượt băng, cũng sẽ không học khúc côn cầu, càng sẽ không trở thành tớ của bây giờ; chúng ta cũng sẽ không còn có cơ hội gặp lại. Hoặc là, coi như có

một ngày nào đó gặp lại, song phương mà nói, cũng chỉ là gặp nhau đôi chút, cả tên họ cũng không nhớ. Đôi bên hàn huyên hai câu, đường ai nấy đi."

"Lê Ngữ Băng..." Đường Tuyết tưởng tượng thấy cái khả năng kia, tưởng tượng nếu cuộc sống của cô không có Lê Ngữ Băng... Đột nhiên đặc biệt khó chịu, vành mắt đỏ lên.

Lê Ngữ Băng nhìn cô, cười nói: "Đường Tuyết, tớ không chỉ một lần hối hận việc rời bỏ cậu sáu năm trung học, nhưng hiện tại lại rất may mắn, ít nhất tớ còn có được cậu sáu năm khi còn bé."

Đường Tuyết trái tim mềm mại muốn chết, cô quay lưng đi nhỏ giọng nói: "Bệnh tâm thần, tự dừng lại lừa tình vậy."

Lê Ngữ Băng vuốt vuốt đầu cô, xúc động nói: "Đôi khi tớ cảm thấy, vận mệnh an bài, đặc biệt tốt."

— —

Lê Ngữ Băng đối với vận mệnh của mình liền cảm ơn tới lúc ăn cơm chiều.

Buổi tối cậu và Đường Tuyết cùng nhau ăn cơm ở Thiên Viên, Đường Tuyết nhàm chán lướt weibo. Lê Ngữ Băng công bố yêu đương rồi, cô cũng muốn nhìn một chút phản ứng đám fans hâm mộ của cậu.

Vừa mới lướt weibo, cô liền phát hiện fans và tin tức của chính mình tăng vọt, vì vậy tò mò ấn mở tin tức nhìn qua, đậu má!

Internet chính là không có bí mật, vụ việc năm trước gì mà chuyện tình tay ba liền bị người ta xách ra triển lãm nữa rồi, văn hay ảnh

đẹp, có mắt có mũi. Cũng cực cho người nào đó giữ mấy bức ảnh kia để nó tồn tại đến bây giờ.

Ở dưới một trận bát quái, gì mà có chân tướng nói cô ở cùng cậu là có ý đồ, những ý đồ này đều dựa vào mấy câu chuyện năm trước, làm những người nghe được đều kinh sợ. Nói cô cùng Dụ Ngôn thuê phòng bị Lê Ngữ Băng bắt gian tại trận, loại lời đồn như vậy mà có rất nhiều người tin, quần chúng đúng là có mắt như mù?

Đúng rồi, còn có Dụ Ngôn. Lần bát quái này còn hấp dẫn mặt khác một đám người chú ý là cậu — — nhân vật trong cuộc tình tay ba này, giờ phút này đang ở Bắc Kinh. Dụ Ngôn cũng là người có fans nha...

Cái đám người này, bát quái xong còn không hả giận, đem id weibo của cô rải khắp nơi.

Lúc này, rất nhiều fans lấy được id của cô liền bắt đầu tra hỏi.

Tính tình ôn hòa một chút, chỉ yêu cầu giải thích; nóng tính một chút, trực tiếp vào mắng, toàn mắng những lời khó nghe.

Kỳ thật đại bộ phận quần chúng vậy xem đều chủ yếu là xem náo nhiệt, cho dù có ý tưởng, cũng có thể cơ bản mà kiềm chế. Nhưng cánh rừng lớn khó tránh khỏi có chút chim chóc lẩn quẩn, quá cực đoan, theo số lượng tăng lên, cánh rừng càng lớn, chim chóc cực đoan càng nhiều.

Đường Tuyết bị đám chim chóc này mắng đến trong lòng tức giận dẫn đến nóng nảy, điện thoại di động hướng lên bàn ném phịch một cái.

Lê Ngữ Băng hoảng sợ, lặng lẽ quan sát sắc mặt của cô, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cậu xảy ra chuyện gì?"

"Băng Thần a " đường tuyết trừng mắt nhìn cậu, khóe miệng âm trầm cười cười, "Đám bạn gái của cậu, nói tớ chính là gái điểm nha." Nói xong, điện thoại ném tới.

Lê Ngữ Băng tiếp nhận điện thoại nhìn thoáng qua, trong nội tâm trầm xuống, hồng rồi!

Đường Tuyết cơm cũng không ăn, trầm mặt đi ra ngoài.

Lê Ngữ Băng cầm túi xách của hai người vác lên vai, vội vội vàng vàng đuổi theo.

*edit by jamjam1230

Chương 82: Thần tượng chịu phạt

Đường Tuyết bình tĩnh đi nhanh về phía trước. Cực kì tức giận. Cô nổi giận không phải vì bị mắng — — dù sao mắng cô là yêu quái cô cũng không thèm care — — nhưng mà những con người mắng cô kia, cả đám đều đặc biệt nhận mình chính là bạn gái của Lê Ngữ Băng, bạn gái cái quần!

Lê Ngữ Băng đi theo cô, âm giọng khuyên bảo: "Đừng nóng giận, là tớ sai rồi, tớ liền lên tiếng làm sáng tỏ, để bọn họ không quấy rầy cậu nữa."

Đường Tuyết hiện tại không muốn nói chuyện, đặc biệt không muốn để ý đến cái con người hồng nhan họa thủy này. Cô càng lúc bước càng nhanh, Lê Ngữ Băng hết cách, đột nhiên đi vòng đến trước mặt cô, phút chốc liền đem cả người cô bế lên.

Cơ thể Đường Tuyết đột nhiên bay lên không trung, sợ hãi kêu lên "Này!"

Lê Ngữ Băng dùng một cánh tay nâng sau bắp đùi, tay kia đặt tại sau lưng, đem cô ôm vào lòng, mu bàn chân cách mặt đất ít nhất cũng ba mươi cm.

Cái tư thế kiểu bông công chúa như thế này, quả thực không nói đạo lý. Vóc dáng cao là giỏi à, đồ không biết xấu hổ! Đường Tuyết trợn mắt, "Cậu làm gì vậy, mau buông tớ xuống."

Lê Ngữ Băng ngẩng lên nhìn cô "Đừng giận nữa, đầu chó đây, cậu

đánh đi." Nói xong đầu còn cố tình cúi thấp xuống, này chính là chủ động dâng đầu chó.

Cái phương thức dỗ dành này đúng là tươi mát thoát tục...

Đường Tuyết run rẩy cả bắp chân, "Cậu cậu cậu cậu thả tớ xuống đã."

"Cậu không giận nữa tớ mới chịu thả."

"Lê Ngữ Băng!"

Đường Tuyết trong lòng cậu giãy giụa, như một con cua đang cố gắng vạy. Lê Ngữ Băng cúi đầu, ánh mắt đối diện ngực cô. Đường Tuyết hôm nay mặc một cái áo sơ mi màu tro trắng, viền áo màu sáng, lúc này giãy giụa vặn vẹo, nút áo lặng lẽ bung ra, Lê Ngữ Băng còn chưa kịp chuẩn bị đã thấy được cảnh xuân bên dưới lớp áo. Trắng nõn đầy đủ, xinh đẹp đáng yêu, giống như hai con thỏ con ngồi xỏm trong chén.

Cậu cảm giác cả thân thể nóng lên, tim đập ầm ầm ầm, sắp không thở nổi rồi.

Vì vậy liền nhắm mắt lại, buông cô xuống.

Đường Tuyết chân chạm đất, bắt gặp Lê Ngữ Băng hơi hơi nghiêng nghiêng mặt, ánh mắt né tránh, quan trọng nhất là — —

"Lê Ngữ Băng, sao cậu chảy máu mũi rồi?"

"Không có việc gì " Lê Ngữ Băng bình tĩnh mở cặp lục khăn tay, nói "Cậu trước tiên thắt nút vào đi."

Đường Tuyết cúi đầu, khụ, tranh thủ thời gian thất lại. Xong, cô cảm giác được mặt hơi nóng, có chút chột dạ mà chất vấn cậu: "Thế cậu tại sao lại chảy máu mũi?"

Lê Ngữ Băng lau xong máu mũi, hứng thú nhìn cô, "Cậu xác định muốn nghe?"

"Câm miệng đi."

Lê Ngữ Băng thấp giọng cười cười, Đường Tuyết bị cậu cười, nội tâm một hồi khô nóng, chấp tay sau lưng quay người, rời đi.

Lê Ngữ Băng một phát bắt được tay cô, thấp giọng gọi: "Đường Tuyết."

Đường Tuyết nghiêng mặt qua, dùng khóe mắt nhìn cậu: "Có chuyện gì sao, máu mũi Đại Vương?"

"Không nên tức giận, giờ cậu muốn tớ làm gì cũng được."

Đường Tuyết cúi đầu suy nghĩ một chút, giương mắt cười cười: "Làm gì cũng được?"

Lê Ngữ Băng trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm xấu.

— —

Lê Ngữ Băng vào phòng rửa mặt một cái, sau đó theo Đường Tuyết đi tới hoa viên bên cạnh Học Viện, nơi đó ít người.

Nồng đậm ý xuân, tiểu hoa viên không ít hoa nở, đỏ, vàng, rực rỡ một vùng, giống như pháo hoa đang đứng yên vậy.

Lê Ngữ Băng đối mặt với trời chiều, đứng dưới một gốc cây bích đào, đối với Đường Tuyết hát: "Cúc hoa tàn, tổn thương đầy đất, nụ cười của ta đã ố vàng — — "

Đường Tuyết đứng quay video "Chú ý về mặt, không cần tan thương, ưu thương là được, là ưu thương chứ không phải táo bón, lặp lại!"

"Cúc hoa tàn, tổn thương đầy đất, nụ cười của ta đã ố vàng — — "

"Lê Ngữ Băng cậu là đang muốn khóc sao?"

"Tớ muốn chết."

Đường Tuyết vỗ vỗ vai cậu, "Nhìn thoáng chút."

Gió thổi qua, vài cánh hoa bích đào rời khỏi cành, du dương nhẹ nhàng rơi xuống, bay lượn lướt qua ống kính. Trời chiều, hoa tươi, ánh mặt trời, thiếu niên anh tuấn, hình ảnh này chụp lại có thể trực tiếp dùng làm bưu thiếp.

Lê Ngữ Băng nhìn Đường Tuyết, ánh mắt bất đắc dĩ mang theo ôn nhu.

Đường Tuyết với trái tim nhỏ bịch bịch kinh hoàng, tâm động, thật muốn bỏ nhào qua.

Cô liếm liếm khóe miệng, lui ra phía sau vài bước kéo dài khoảng cách với cậu, "Tớ cảnh cáo cậu, không cần câu dẫn tớ."

Lê Ngữ Băng không có hảo ý mà cười, "Cái này cũng tính là câu dẫn? Còn có hơn nữa — — "

"Lê Ngữ Băng, hát."

Lê Ngữ Băng sống không còn gì luyến tiếc mà xoa xoa cái trán, lại mở miệng: "Cúc hoa tàn, tổn thương đầy đất..."

Hát không biết bao nhiêu lần, Đường đạo diễn cuối cùng đã hài lòng, đem video xử lý một chút, thêm vào chút bộ lọc, sau đó mới đăng lên weibo.

Phối văn: Người hâm mộ gây ra, thần tượng chịu tội.

Lê Ngữ Băng canh lúc Đường Tuyết đăng weibo, đi đoạt mất cái ghế sofa (4), biểu hiện vô cùng chân chó.

(4) ghế sofa (沙发): trên các diễn đàn, cụm từ ghế sofa ám chỉ người có câu trả lời sớm nhất, ghế sofa là dành cho người có comment sớm nhất ngồi, người thứ hai ngồi ghế dự bị. (Chỗ này thật sự mình không hiểu lắm, này là Băng ca lập nick weibo mới rồi à?? Với cái cụm từ ghế sofa, lúc đầu mình tưởng nó là cái ghế bình thường mà đau đầu vì nó:((((

Với tư cách máu chó của người bát quái trong cuộc, người hâm mộ Đường Tuyết tặng vọt, trong đó chủ yếu là fans của Lê Ngữ Băng tới. Video vừa đăng lên, lập tức thu hút rất nhiều người xem.

Nhìn nam thần nhà mình vẽ mặt ưu thương biểu diễn "Cúc hoa tàn, tổn thương đầy đất, nụ cười của ta đã ố vàng", hình ảnh đẹp như vậy, ca từ lại khủng bố... Đám fans hâm mộ đều bày tỏ hồng rồi, không thể tin được đây là sự thật.

— — mẹ ơi, đây không phải Băng Thần, đừng gạt ta! Dem Băng Thần thật sự trả lại cho ta!

— — a a a a à nữ nhân này, đối với Băng Thần là dùng cái yêu thuật

gì?!

— — xin cúi đầu trước lão đại.

— — giờ thì tin tưởng Băng Thần đối với cậu là chân ái rồi.

— — van cầu cậu buông tha cho Băng Thần đi, cậu ấy chỉ là đứa trẻ tuy rằng thân cao một mét tám tám, mỗi bữa chỉ ăn mười tám chén cơm.

— — muốn xem thêm nữa, tiểu tỷ tỷ, hiện tại tin nhắn riêng nhắn cậu còn sao?

— — tiểu tỷ tỷ, chúng ta đều rất thích cậu, hy vọng cậu không nên bị số ít fans nào tàn làm ảnh hưởng đến tâm tình. So tâm tâm ~

...

Phát tiết xong, đám fans hâm mộ phát hiện, nam thần nhà mình chính là người đã đoạt ghế sô pha. A!

— — Băng Thần à, cậu đến hoa cúc cũng tàn rồi còn ở chỗ này đoạt ghế sô pha, tâm là nhiều đến bao nhiêu?

— — ta biết rồi, Băng Thần nhất định là muốn ám chỉ chúng ta, đít của cậu ấy là ở trên ghế sô pha mà bị tàn phế đấy.

— — các người thực xấu xa, Băng Thần có thể là bị bệnh trĩ? Băng Thần, vào trang chủ của tôi, tôi đề cử cho cậu một vị bác sĩ.

— — ta liền xem các người còn đi nhắn người nữa không, các người nhắn cô ấy, cuối cùng là chính Băng Thần phải đi dỗ dành, ha ha ha ha!

— — nguyên bộ video của Băng Tuyết, vô tư chia sẻ ~

— — dm đừng tin mấy cái kia bán mảnh đấy, lão tử bỏ tiền ra mua Olympic mùa đông video tuyển tập. Cái gì mà băng tuyết toàn tập, đậu phộng!

...

Đường Tuyết cầm điện thoại xem bình luận, vừa xem vừa cười.

Tuy rằng vẫn có người mắng cô, nhưng mà cũng mặc kệ..., trực tiếp block, yên tĩnh.

Lê Ngữ Băng thấy cô cười, cậu cũng cười theo, đáy lòng như có hoa nở đồng dạng, yên tĩnh, sạch sẽ mà ôn nhu. Cậu bây giờ có thể lý giải vị kia Phong Hỏa Hí Chư Hầu quân vương rồi. Chu U vương sở dĩ coi trời bằng vung, có lẽ không phải là bởi vì Bao Tự xinh đẹp, mà chỉ là bởi vì, hắn yêu nàng.

Nàng cười một tiếng, thật sự có thể chống đỡ toàn bộ thế giới.

...

Đường Tuyết nhìn bình luận một lát, ngẩng đầu, bắt gặp Lê Ngữ Băng đang nhìn cô. Ánh mắt của cậu thanh tịnh ôn nhu, môi treo nụ cười yếu ớt, ánh dương rơi trên mặt cậu, trên tóc như có một tầng hào quang màu đỏ, tinh tế tỉ mỉ nhu hòa, khiến cho cậu thoát nhìn dịu dàng, ngoan ngoãn rất đơn thuần, thật giống một con chó lông vàng biết nghe lời.

Đường Tuyết cảm giác tim mình như bị một ngón tay nào đó chọc lấy một cái, liền run rẩy, run rẩy đến nỗi hô hấp muốn dừng lại luôn rồi.

Cô nuốt nước miếng một cái, đi đến trước mặt cậu, ngửa đầu nhìn.

Sau đó, mới nhỏ giọng gọi cậu "Lê Ngữ Băng."

"Hả?" Lê Ngữ Băng trầm thấp lên tiếng, mỉm cười nhìn cô.

"Ừ..." Đường Tuyết chấp tay sau lưng, mắt đảo qua lại, nói, "Nghe lời dĩ nhiên sẽ có thưởng."

Lê Ngữ Băng tò mò nhẹ nhàng hơi nghiêng đầu, bộ dạng càng giống cún con rồi.

Đường Tuyết nhìn ra sự chênh lệch chiều cao của hai người, đột nhiên nhảy lên, hôn một cái lên môi Lê Ngữ Băng. Chỉ là chuồn chuồn lướt nước đọng một cái, hoàn toàn không kịp nếm thử xúc cảm, nhưng tim cô đập nhanh đến nỗi muốn bay ra ngoài, hôn xong quay người bỏ chạy.

Thế nhưng tốc độ phản ứng của Lê Ngữ Băng là quá nhanh, liền nắm chặt cổ tay của cô, dùng sức kéo một cái — —.

... Đường Tuyết bị kéo trở về.

Thân thể cứ thế bị kéo trở về, còn không kịp phản ứng, cậu đã cúi đầu đón nhận cô.

Nụ hôn rơi xuống.

(chap sau Băng ca của chúng ta, khụ, hơi chút biến thái =))))))

*edit by jamjam1230

Chương 83: Một cảnh hoa

Đường Tuyết rốt cục cũng được nếm thử thứ bản thân mong chờ rất lâu rồi, là môi của Lê Ngữ Băng. Mềm mại đàn hồi, cảm giác tuyệt vời. So với trong tưởng tượng còn tốt hơn một chút. Đường Tuyết tim đập loạn, cảm giác toàn bộ thế giới đang bắn pháo hoa, hạnh phúc đến choáng váng, đại não thiếu dưỡng khí đến lợi hại, tay chân cũng không biết đặt ở đâu, chăm chú nhắm mắt lại, ngửa đầu đứng thẳng bất động tại chỗ.

Lê Ngữ Băng so với cô cũng không có tốt hơn chút nào, trong đại não cơ hồ là trống không, khẩn trương đến quên thở, toàn thế giới đều phảng phất không tồn tại, chỉ có xúc cảm trên môi là chân thật. Môi của con gái, so với nam sinh càng mềm mại, tươi mới giống như cánh hoa, mềm mại ẩm ướt, tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Bộ dạng hai người cứng đờ dính vào nhau, thời gian phảng phất đông lại, qua một hồi lâu, Lê Ngữ Băng mới tìm lại được hô hấp, thở hỗn hển động môi, nhẹ nhàng cọ xát cánh hoa mềm mại của cô. Lúc cậu nghiêng đầu, chớp mũi di chuyển theo, đụng trúng mũi Đường Tuyết.

Mũi hai người đều rất cao, cùng... Đều không có kinh nghiệm.

Đường Tuyết bị đụng trúng mũi, theo bản năng lệch đầu một chút, môi liền tách ra.

Nụ hôn cứ như vậy đột nhiên kết thúc, Lê Ngữ Băng cảm thấy thất vọng mất mát, vẫn chưa thỏa mãn mà duỗi đầu lưỡi hồng nhợt ra liếm liếm môi mình.

Đường Tuyết mở to mắt, vừa hay nhìn thấy đầu lưởi màu hồng, mềm mại ướt át, linh hoạt hữu lực... Không biết vì cái gì đột nhiên cảm giác thật tà ác nha.

Cô nghiêng đi tránh ánh mắt, rút về tay.

Ánh dương lúc chiều tà, thiếu nữ khuôn mặt đỏ như lửa, so với ánh nắng chiều còn xinh đẹp hơn.

Làm sao lại đáng yêu như thế!

Trong lòng Lê Ngữ Băng như hóa thành kẹo đường, mềm mại ngọt ngào, cậu đưa tay, muốn vuốt ve gương mặt của Đường Tuyết. Đầu ngón tay sắp đụng phải da thịt của cô, điện thoại di động của cậu đột nhiên vang lên.

Cậu bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra, nhìn qua tên người gọi, là mẹ cậu.

Lê Ngữ Băng nhận điện thoại.

Điện thoại vừa mới kết nối, đầu kia điện thoại truyền đến một chuỗi cười vang.

"Ha ha ha ha ha ha...!"

Lê Ngữ Băng: "..."

Trong nháy mắt cậu đã có suy nghĩ rằng mẹ mình làm rớt mất điện thoại, bị một người bệnh thần kinh nhặt được.

"Ngữ Băng à " Mẹ Lê cười đủ rồi, rốt cuộc bắt đầu trở lại như người

bình thường nói chuyện, "Mẹ nghe nói, con yêu đương rồi hả?"

"vâng"

"Ờ ~~~" mẹ Lê cố ý kéo dài âm cuối, sau đó lại cười "Cái kia, thuận tiện nói với mẹ, cô bé kia là ai?"

Lê Ngữ Băng day day cái trán, bất đắc dĩ nói: "Mẹ không phải đã biết rồi?"

"Ha ha ha ha ha ha...!"

Ừ, lại bắt đầu rồi.

Lê Ngữ Băng: "Mẹ, biết được rất nhanh đấy."

"Ngữ Băng con biết không, mẹ phải vào tới tận 3 cái nhóm fan hâm mộ của con."

Trong đó có hai cái, đều là vì tự xưng là mẹ của Lê Ngữ Băng, liền bị khai trừ ra ngoài. Sau đó mẹ Lê học được chút tiếng lóng, vào nhóm fan hâm mộ không nói mình là mẹ của Lê Ngữ Băng, chỉ nói mình là "mụ mụ phẩn", liền thái thái bình bình mà lặn lội đến bây giờ. Bà đánh chữ quá chậm theo không kịp tiết tấu của đám fans hâm mộ, vì vậy bình thường đều không nói chuyện phiếm, đầu lặn xuống nước, yên lặng xem.

Hôm nay tan tầm về đến nhà, bà lại vào trong nhóm hâm mộ dạo qua một vòng, phát hiện mọi người đều đang thảo luận về chuyện tình yêu của Lê Ngữ Băng, bà liền thử một lần tâm tính, hỏi một câu bạn gái Lê Ngữ Băng là ai.

Kết quả đều trả lời là Đường Tuyết.

Đường Tuyết?

Là Đường Tuyết kia sao?!

Mẹ Lê cảm giác cuộc sống tràn ngập niềm vui, ở trong nhóm trả lời một câu: Cảm ơn, giờ ta liền đi gọi điện thoại cho Lê Ngữ Băng. # hoa hồng #

Kết quả đám fans hâm mộ bên trong náo nhiệt đáp lại: Không khách khí, chúng ta cùng nhau gọi điện thoại cho Băng Thần!

Mẹ Lê: Các người có số điện thoại nó sao?

Đám fans hâm mộ đáp lại bà một mảng im lặng tuyệt đối.

Cuối cùng có một người hâm mộ nói: Đại thẩm, truyện cười này lạnh quá a.

Mẹ Lê sốt ruột gọi điện thoại cho nhi tử, không cùng đám fans hâm mộ tiếp tục nghiên cứu thảo luận, trực tiếp rời khỏi khung chat, gọi cho Lê Ngữ Băng.

...

Lúc này, mẹ Lê tự bộc xong chuyện đám fan hâm mộ, nói một câu: "Con ngoan, mẹ yêu con."

"Con, cảm ơn ngài..."

"Ngữ Băng, nói thật cho mẹ, bạn gái của con là Đường Tuyết, là Đường Tuyết mà mẹ biết sao?"

"Vâng."

"Ha ha ha ha ha!"

"Mẹ" Lê Ngữ Băng vẻ mặt không thể lưu luyến, "Mẹ đã cắt đứt nụ hôn đầu của chúng con."

"Ách... Thật, thật xin lỗi ha ha, con..con.. các con tiếp tục, trò chuyện sau, sau này nói tiếp. Các con trước tiên cứ tiếp tục — — "

"Cô ấy đi rồi."

Mẹ Lê cảm giác có lỗi, "Không cần gấp, lát nữa mẹ chuyển cho con cái đại hồng bao, con trai yêu đương dù sao vẫn cần tiêu tiền."

"Không cần..."

"Cần cần, nhưng mà, Ngữ Băng à, mẹ có một chuyện thật sự rất ngạc nhiên." Mẹ Lê nói xong, vốn muốn đợi con trai hỏi lại, lại lo lắng nó cúp luôn điện thoại, vẫn là tự mình nói thẳng ra, "Mẹ nhớ là, người nào đó, giống như từ nhỏ đặc biệt chán ghét Đường Tuyết, ôi chao? Vì thoát khỏi con bé còn cố ý nói dối, chặc chặc chặc, khiến cho mẹ cũng trở thành người xấu. Sao vậy hiện tại lại... Hà?? Mẹ lý giải không được."

Lê Ngữ Băng đã biết rõ mẹ của cậu sẽ đem chuyện này nói ra đả kích cậu. Cậu đương nhiên không có ý định định đáp lại cái đề tài này, nhàn nhạt nói "Mẹ, con phải đi học."

"A, vậy con đi học trước, tan học nhớ kỹ gọi điện thoại cho mẹ."

Nhớ kỹ... Quỳ mới nhớ.

— —

Buổi tối Lê Ngữ Băng trở lại phòng ngủ, bỏ đồ xuống đi tắm rửa. Vòi hoa sen trong toilet là lúc cậu vừa vào ở ký túc xá này, tự móc tiền túi ra mà đổi, nước chảy rót vào trong không khí, chảy ra làn nước mềm mại nhẹ nhàng, phảng phất mang theo nhiệt độ tinh mịn của mưa xuân, hơi mỏng đọng lại trên da.

Lúc này, Lê Ngữ Băng lỏa thể mà đứng dưới vòi hoa sen, nước chảy từ đầu đến chân.

Cậu từ từ nhắm hai mắt suy nghĩ về Đường Tuyết. Nhớ đến nụ hôn hôm nay của hai người, nhớ đến cảnh xuân kia, nhớ đến hai con thỏ nhỏ dễ thương...

Nội tâm nóng hổi, yết hầu phát khô.

Lê Ngữ Băng mở to mắt, cảm giác được thân thể có biến hóa. Có chút xấu hổ, nhưng càng nhiều là khát vọng. Cậu nuốt nước miếng một cái, phát hiện miệng đắng lưỡi khô.

Trong phòng tắm nổi lên một tầng hơi nước mỏng, vách tường cùng tấm gương đều mờ mờ sương mù, như vậy cũng tốt, cậu sẽ không thấy bản thân mình trong gương.

Cậu nhắm mắt lại, ngẩng đầu. Ánh đèn màu trắng trong phòng tắm rơi trên mí mắt, lông mi run rẩy, xoắn xuýt trong chốc lát, rớt cuộc cam chịu nắm chặt nơi đó.

— — cửa phòng tắm đột nhiên bị gõ điên cuồng.

Lê Ngữ Băng giật nảy mình.

Lão Đặng ở bên ngoài hô: "Lê Ngữ Băng, tắm xong chưa, cậu có điện thoại!"

Lê Ngữ Băng tắt vòi hoa sen, hỏi: "Ai gọi?"

"Thiên Cầm vịnh một cảnh hoa!"

Là mẹ cậu.

Vì phòng ngừa điện thoại bị ai đó nhặt được, người nhà cậu ghi chú đều rất kỳ lạ, Thiên Cầm vịnh một cảnh hoa cái này là biệt hiệu mẹ cậu tự đặt cho bản thân.

À đúng rồi, Thiên Cầm vịnh là tên của tiểu khu nhà cậu.

...

Lê Ngữ Băng tắm rửa xong đi ra, chỉ mặc một cái quần đùi, thân trên để trần. Cái người này, dáng người cao lớn thẳng tắp, vai rộng eo hẹp, vô luận cơ ngực hay cơ bụng đều có cơ bắp, đều mẹ nó hoàn mỹ xinh đẹp đến không tưởng tượng nổi, quả thực là cực phẩm nhân gian.

Ba tên bạn cùng phòng đều dùng một loại ánh mắt ước ao ghen tị nhìn cậu. Dáng người như vậy, nam nhân người nào mà không muốn có!

Lão Đặng nói: "Lê Ngữ Băng, đừng trách anh em không có cảnh cáo cậu, lần sau mặc nhiều quần áo chút, nếu không cậu sẽ bị đánh." Nói xong, bóp bóp nắm tay.

"A?" Lê Ngữ Băng nhìn cậu một cái.

Lão Đặng vội vàng đem nắm đấm thu hồi lại, tư thế ngồi đặc biệt nhu thuận. Lê Ngữ Băng với cái thể trạng kia, một đánh tám, vấn đề không lớn.

Sau đó, lão Đặng còn chân chó mà chỉ chỉ điện thoại trên bàn: "Điện thoại của một cảnh hoa."

Lê Ngữ Băng hiện tại không muốn trả lời điện thoại của một cảnh hoa. Cậu cầm lấy điện thoại loay hoay một chút, bắt đầu đối với ống kính tự chụp, trọng điểm là cơ bụng, chụp mọi góc độ.

"Lê Ngữ Băng cậu quá điệu." Bạn cùng phòng nhin không được nói.

Lão Đặng đặc biệt lý giải: "Vóc người này cho tôi, tôi một ngày có thể chụp 800 tấm. Băng Thần của chúng ta đã ít rồi."

Lê Ngữ Băng chụp xong, chọn một cái đẹp nhất, đăng lên vòng bằng hữu, phối văn: Ngủ ngon.

Vòng bằng hữu phân nhóm có thể thấy được, nhóm này tên gọi là "Bạn gái", chỉ có một người là Đường Tuyết.

Một lát sau, Đường Tuyết cũng đăng một cái lên vòng bằng hữu.

Đường Tuyết: Bán cơ bụng của Lê Ngữ Băng, năm khối tiền một miếng.

Lê Ngữ Băng:...

(Tớ cũng sắp thi, chắc từ giờ chỉ edit được 1 ngày 1 chap thôi T^T)

*edit by jamjam1230

Chương 84: Muốn gặp con dâu

Lê Ngữ Băng gửi cho Đường Tuyết một cái hồng bao.

Kèm theo giọng nói: "Thiếu tiền cứ nói, không cần đi bán ảnh chụp của bạn trai." Ngữ khí đặc biệt ai oán.

Đường Tuyết: "Cậu đang ở vòng bằng hữu, nhiều người như vậy nhìn thấy, tớ chỉ bán mỗi tấm hình thì có làm sao?"

Lê Ngữ Băng nghe được cái tin tức này, nhin không được nở nụ cười. Hóa ra, là ghen à?

Cái đồ đàn này.

Cậu cười, thấp giọng trả lời: "Chỉ đăng cho một mình cậu xem."

Cái âm thanh này, Đường Tuyết không cẩn thận phát ra ngoài, giọng Lê Ngữ Băng trầm thấp, mang theo một chút dỗ dành Đường Tuyết, trong phòng ngủ vang lên, ba đứa bạn cùng phòng nghe được, đồng loạt nhìn về phía Đường Tuyết.

Hạ Mộng Hoan dò hỏi: "Đại vương, chó phi muốn cho cậu xem cái gì? Là điều mà tớ đang nghĩ sao?"

"Không phải..." Đường Tuyết cảm giác Hạ Mộng Hoan hẳn là không nghĩ thứ gì tốt đẹp.

Triệu Cần kỳ quái nói: "Chó phi là cái gì?"

"Chính là Lê Ngữ Bàng."

Triệu Cần có chút tan vỡ " fan hâm mộ của Bàng Thần mà biết các cậu sau lưng gọi cậu ấy là chó phi... Fan hâm mộ sẽ giết người nha..."

"Ồi chao không cần lo lắng, chỉ là nói một chút trong ký túc xá, fan hâm mộ của Lê Ngữ Bàng sẽ không nghe được."

Diệp Liễu Oanh vốn đang đọc sách, lúc này đem sách gấp lại, trịnh trọng vỗ bàn một cái!

"Tớ cũng muốn một người bạn trai."

"Cái này đơn giản " Đường Tuyết dựng thẳng lên một ngón tay, "Tớ nghe Tưởng Thế Giai nói, đội khúc côn cầu không ít người vẫn còn độc thân, một lát tớ làm cho các cậu cái đại hội gặp mặt, hai khối tiền một bạn trai, tùy ý chọn."

Diệp Liễu Oanh hỏi: "Thật kỳ quái, đội khúc côn cầu không phải mẫu nam đội sao, tại sao lại nhiều độc thân như vậy?"

Ồ?

Đường Tuyết cảm giác vấn đề này có chút sắc bén, cô không trả lời được, vì vậy hỏi Lê Ngữ Bàng.

Lê Ngữ Bàng cũng đáp không được, quay đầu đi hỏi Tưởng Thế Giai.

Tưởng Thế Giai nghe xong vấn đề này, đặc biệt tức giận, dùng dùng trả lời:Thảo thảo thảo, cậu còn có mặt mũi hỏi? Đều tại cậu! Phải đánh cậu! Đánh chết cậu cái đồ cặn bã!

Lê Ngữ Băng: Nói tiếng người.

Tường Thế Giai: Băng ca, cậu là thật sự không biết hay là giả vờ không biết? Lão nhân ngài là trụ cột của đội bóng nha, bao nhiêu em gái đứng xếp hàng muốn tán tỉnh cậu, cũng bởi vì cậu, các anh em khác đều không có cảm giác tồn tại! Thật vất vả mới hợp ý một em gái, muốn theo đuổi, cuối cùng lại phát triển thành giúp đỡ em gái ước hẹn Băng Thần. Loại chuyện này nhiều đến mấy lần, mọi người đều đã có kinh nghiệm, chờ Băng ca hết độc thân chúng ta sẽ tìm bạn gái, không vội, chúng ta còn trẻ, chúng ta đợi được.

Lê Ngữ Băng:...

Lấy độ mặt dày của cậu, không thể đem mấy lời giải thích này đi thuật lại, nghĩ nửa ngày, bất kể thế nào đều giống tự luyện, vì vậy trực tiếp chụp lại màn hình cho Đường Tuyết xem.

Đường Tuyết xem xong cũng có chút quỳnh, cũng không muốn đi kể lại cho người ta những lời này.

Sau đó Lê Ngữ Băng gửi tới tin nhắn yêu cầu cô xóa vòng bằng hữu.

Đường Tuyết: Không xóa, tớ liền nhìn xem có hay không thực sự có người tìm đến tớ mua cái loại ảnh chụp này. Cái này gọi là câu cá chấp pháp.

Lê Ngữ Băng nghĩ thầm, cậu đáng yêu, cậu nói cái gì cũng đúng.

Cùng Đường Tuyết trò chuyện trong chốc lát, Lê Ngữ Băng liền có một loại sung điện cảm giác. Vừa rồi tắm rửa xong tâm tình của cậu kỳ thật không tốt cho lắm, giờ thế mà đã tốt hơn nhiều, bạn gái thật sự là một điều thần kỳ.

Đúng lúc này, thiên nga vịnh một cảnh hoa nhấn cho cậu: tiểu tử thúì, tranh thủ thời gian trả lời điện thoại cho mẹ!

Lê Ngữ Băng như có điện giật.

Cậu cảm giác hôm nay mẹ mình dùng từ có chút nghiêm khắc, không dám chậm trễ, liền đi gọi điện thoại.

"Ngữ Băng " Mẹ Lê kêu một tiếng, tốc độ lời nói không nhanh, nhưng giọng điệu lại cứng rắn, nghe ra là tức giận, bà nói, "Con sao có thể đối với con gái người ta mà làm loại chuyện đó?"

Lê Ngữ Băng không hiểu, "Con làm chuyện gì?"

"Con làm chuyện gì? Những bức ảnh kia của hai đứa mẹ đều thấy được. Con lại dám ở nơi công cộng đối với Đường Tuyết làm những chuyện như vậy, con có hay không thật hèn mọn bỉ ổi? Người ta là con gái còn có thể ngẩng đầu được không hả? Con cho rằng trẻ tuổi là có thể làm xằng làm bậy sao? Ngay cả kiềm chế cũng không nổi? Ta bình thường là dạy con như vậy sao? A? Ta —— "

"Mẹ " Lê Ngữ Băng hít sâu một hơi cắt ngang bà, "Là hiểu lầm. Con lúc ấy không ngờ tới có người chụp ảnh." Càng không ngờ tới đối phương còn chỉnh sửa ảnh, rõ ràng cái gì cũng không có làm, lại biến thành như cái gì cũng đã làm...

"Mẹ nhớ lại đi " Lê Ngữ Băng kiên nhẫn giải thích, "Con hôm nay mới có nụ hôn đầu tiên, còn bị mẹ cắt đứt —— "

Thật vất vả mới có dũng khí tự ngu tự nhạc (*), cũng bị cắt đứt rồi.

(*) tự ngu tự nhạc (自娱自乐):tự tiêu khiển, tự giải trí, tự..... Ách, này

hắn là vụ trong nhà tắm rồi ~~

Quả thực... Người nghe nghe thấy mà thương tâm rơi lệ.

Mẹ Lê suy nghĩ một chút, cảm giác con trai mình bình thường biểu hiện xác thực rất ngây thơ, không giống hình ảnh người lớn trong kia, có chút chi tiết có thể lừa người ấy. Bà liền nói: "Ngữ Băng, thực xin lỗi, mẹ quá sốt ruột rồi."

"Không sao ạ."

"Nhưng con làm như vậy cũng không đúng. Có lẽ chuyện này đối với con mà nói không có ảnh hưởng, thế nhưng là đối với con gái thì tổn thương rất lớn. Ta hy vọng con của ta là một người có trách nhiệm, đồng thời ta cũng hy vọng con không vì nhất thời xúc động, làm cho chính mình hối hận."

"Vâng. Con hiểu."

Mẹ Lê nói xong chuyện này, nói tiếp: "À đúng rồi, mẹ với bố con cuối tuần này đến trường học thăm con."

Lê Ngữ Băng sửng sờ "Tại sao?"

"Nhớ con mình không được sao, con còn hỏi tại sao gì nữa."

"Hai người, thật ra là muốn tới xem Đường Tuyết?"

"Ừ, thuận tiện mà nói, cũng có thể tới thăm Đường Tuyết. Nhiều năm không gặp con bé rồi, cũng không biết hiện tại con bé trở thành như thế nào."

Lê Ngữ Băng có chút do dự "Chúng con mới ở bên nhau không lâu,

mẹ không thấy như vậy là quá nhanh sao?"

Mẹ Lê không vui, "A? Ý của con là mẹ con đến làm cản trở con à?"

"Con không — — "

"Ngữ Băng, đừng quên khi còn bé con có bao nhiêu sĩ diện, khi đó đều là cái người làm mẹ này liều mạng cho con ở trước mặt Đường Tuyết kéo ấn tượng tốt, nếu không con đã thua từ lúc bắt đầu rồi."

"... Được, con nói với cô ấy một tiếng."

...

Mẹ Lê cúp điện thoại, bố Lê bên cạnh đem sách trong tay khép lại đặt ở trên tủ đầu giường, kéo bà một cái "Đi ngủ sớm một chút đi."

"Haiz " mẹ Lê thở dài, "Thằng nhóc này, chỉ toàn để cho chúng ta quan tâm."

"Thật ra mà nói, Ngữ Băng so với con của người khác bớt lo hơn nhiều." Bố Lê thay con trai giải thích.

Mẹ Lê đột nhiên lại cười, "Duyên phận thật thần kỳ, bọn nó đều tách ra như vậy nhiều năm rồi, cuối cùng vẫn là tiến tới cùng nhau. Giống như là có một sợi dây cột lại, đi thật xa đều có thể dắt trở về, ừ, cái này chính là sợi tơ hồng của lão Nguyệt."

"Bà nói xem Đường Tuyết, đã nhiều năm như vậy, con bé có lẽ đã thay đổi rất nhiều. Bà cũng không nên mong đợi quá cao vào con bé, ngộ nhớ..." Ngộ nhớ thất vọng đấy.

"Ông à, tôi cũng không biết hiện tại Đường Tuyết trở thành bộ dạng

gì rồi, nhưng có một việc, tôi cảm thấy rất khó khăn đấy."

"Hà?"

Mẹ Lê cầm điện thoại, tìm ra weibo của Đường Tuyết, mở cái video kia cho chồng xem.

Bố Lê nhìn con mình ở trong kia hát "Cây hoa cúc tàn phế", bóng ma tâm lý phát triển lớn như Thái Bình Dương vậy.

Mẹ Lê nói: "Đường Tuyết xử lý như vậy rất tốt."

Bố Lê vẻ mặt hoài nghi cuộc sống: "Bà khẳng định?"

Mẹ Lê xua tay, "Ông hiện tại không theo kịp suy nghĩ của bọn trẻ." Dem chuyện chính mình những ngày này lẫn lộn trong đám fan hâm mộ kể qua một chút, sau đó mới nói, "Đám fans hâm mộ rất đơn thuần cũng rất yếu ớt, dễ dàng bị kích động, mấy đứa nhóc làn fan của Ngũ Bạng, cũng tính là người một nhà. Đường Tuyết đáp lại như vậy, trực tiếp tránh cho Ngũ Bạng ở giữa bị làm khó, đồng thời Ngũ Bạng cũng nhờ vào đó tỏ rõ lập trường, nhiều nhất chỉ hi sinh cái hình tượng cá nhân, cái này không quan trọng. Hơn nữa phương thức xử lý này của Đường Tuyết rất ôn hòa, cũng rất có cảm giác hài hước, coi như là một lần PR(*)."

(*) PR: quan hệ xã hội

"Hiện tại thế giới của người trẻ tuổi thực phức tạp."

"Tốt rồi, ngủ đi, ngày mai chúng ta còn cho Đường Tuyết một lễ gặp mặt."

"Ừ."

— —

Ngày hôm sau, lúc Đường Tuyết đi học, ở ven đường gặp được mấy con mèo đi lạc, cô cùng Hạ Mộng Hoan liền cho chúng ăn,,, Đút cho chúng đồ ăn vặt, liền chụp hình lại, sau đó gửi cho Lê Ngữ Băng.

Đường Tuyết: Đáng yêu không?

Lê Ngữ Băng: Coi như cũng được, tớ đã gặp thứ đáng yêu hơn rồi.

Đường Tuyết: Có ảnh chụp không, gửi tớ xem.

Lê Ngữ Băng gửi tới một bức ảnh của cô.

Đường Tuyết tim đập thành thịch. Ô..., thật là nhớ cậu, muốn nghe giọng cậu nói.

Cô vừa có cái ý nghĩ này, lời mời trò truyện của Lê Ngữ Băng liền được gửi tới. Ừ, tâm linh tương thông.

Đầu kia điện thoại Lê Ngữ Băng đang cười "Tối hôm qua tớ mơ về cậu." Thanh âm khàn khàn, tốc độ lời nói chậm chạp, mang theo chút thích thú.

Đường Tuyết liền vui vẻ "Thật là trùng hợp, tớ cũng mơ thấy cậu."

"Hả? Mơ thấy cái gì?"

"Lê Ngữ Băng, tớ mơ thấy cậu bị biến thành một con tê tê, ba của tớ mua cậu ở chợ bán thức ăn đem về nhà."

"Sau đó thì sao, thả ra hử?"

"Sau đó, nấu thành một nồi."

"...". Lặng lẽ quay đi.

"Tớ vừa ăn vừa khóc, thật thảm mà." Đường Tuyết nghĩ đến cái hình ảnh bi thảm kia, giọng nói không nhịn được tăng thêm vài phần bi thương.

Lê Ngữ Băng một hồi vô lực, "Vậy tại sao cậu còn muốn ăn..."

"Sao tớ biết được, trong mơ không chế không nổi nha."

Lê Ngữ Băng suy nghĩ một chút, tổng kết: "Cậu ở trong mơ mà ăn tớ."

"ừ..., có thể thế lý giải như vậy... Còn cậu mơ thấy gì?"

"Cùng không khác nhau lắm, tớ cũng mơ thấy chính mình ăn cậu."

Đường Tuyết nhất thời không kịp phản ứng, ở đầu dây bên kia cảm thán, " Trùng hợp ghê."

Lê Ngữ Băng nhin cười, nghĩ đến một chuyện, nói: "Đúng rồi, ba mẹ tớ cuối tuần này tới đây."

"Đến làm gì vậy?"

"Xem con dâu."

*edit by jamjam1230

Chương 85: Trung niên lão sát thủ

Trong ấn tượng của Đường tuyết, mẹ của Lê Ngữ Băng là một người xinh đẹp lại dịu dàng, có đôi khi còn cho cô kẹo ăn. Vì vậy khi vừa nghe Lê Ngữ Băng nói ba mẹ cậu sắp tới, cô tuyết không khẩn trương, ngược lại còn có chút chờ mong.

Hạ Mộng Hoan đặc biệt bội phục điểm này của Đường Tuyết, bất kể gặp được chuyện gì, đại vương cho tới bây giờ chưa từng mất bình tĩnh.

"Đại vương, cậu cũng không lo lắng, ba mẹ của Lê Ngữ Băng không thích cậu sao?"

Đường Tuyết bị hỏi đến sững sốt một chút: "Tại sao lại không thích tớ?"

"Ách..."

Hạ Mộng Hoan rất cuộc phát hiện thế giới quan của Đường Tuyết không giống người bình thường. Người bình thường đều lo lắng bản thân không được ưa thích, thế nhưng Đường Tuyết đã tinh mắt cảm nhận được mọi người sẽ thích cô. Cái sự tự tin này...

"Đại vương, muốn... làm như thế nào mới có thể tự tin giống như cậu vậy?" Hạ Mộng Hoan khiêm tốn thỉnh giáo.

"Khoác lác nhiều là được." Đường Tuyết dốc túi chỉ dạy.

--

Đường Tuyết hỏi Lê Ngữ Băng lúc gặp bố mẹ cậu nên mặc gì cho phù hợp, Lê Ngữ Băng đem cái tin nhắn này cẩn thận nghiên cứu một chút, cho rằng đây có thể là một loại ám chỉ.

Vì vậy ngày hôm sau, Đường Tuyết nhận được một cái bưu kiện, mở ra nhìn qua, là một cái váy.

Hồng nhạt, vải Eugen mỏng, tay áo bong bóng....

(vải eugen này... mọi người thử lên gg search đầm eugen đay =))))

Trong kí túc xá bốn người vây quanh cái váy vẻ mặt mơ màng, cuối cùng Hạ Mộng Hoan nuốt nước miếng hỏi: "Cái này, đây là cho búp bê Barbie mặc sao?"

Đường Tuyết chống nạnh nhìn cái váy, lắc đầu, "Cái này chính là gu thẩm mỹ sắt thép của một thằng nam."

Cô gửi tin nhắn tới cười nhạo Lê Ngữ Băng một trận, kết quả Lê Ngữ Băng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, đáp lại: "Tớ muốn thấy cậu mặc."

Cứ nghĩ là liền muốn!

Cuối cùng Lê Ngữ Băng dưới dâm uy của cô, tiếc nuối đem ý nghĩ này dẹp bỏ. Đường Tuyết cũng không hỏi cậu nữa, chính mình cùng Hạ Mộng Hoan đi dạo phố, tìm một bộ tươi mát giản lược.

...

Ba mẹ Lê xuống đường sắt cao tốc là mười một giờ trưa, Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng đi đón, hai người canh giữ ở cửa ra xe, xe

lửa dừng, người bên trong ào ra bên ngoài, Đường Tuyết liếc nhìn trong đám người liền nhận ra mẹ Lê.

Cô cười hướng bà vẫy tay, "Dì ơi, ở đây!"

"Ai nha!" mẹ Lê rất vui vẻ, con bà còn không thấy được bà, Đường Tuyết đã thấy trước.

Hai vợ chồng đi đến gần, Đường Tuyết thoải mái chào hỏi hai người.

Mẹ Lê ở trên mạng xem qua ảnh chụp của Đường Tuyết, đã biết dáng dấp của cô ra sao, nhưng bây giờ nhìn thấy tận mắt, vẫn có chút hoảng hồn, xúc động nói: "Trong ấn tượng của ta con vẫn là một đứa trẻ, hiện tại đã lớn như vậy, nhanh để dì nhìn xem, ách, thật xinh đẹp, đúng là con gái mười tám."

Đường Tuyết cười hì hì xoay hai vòng tại chỗ cho bà xem, sau đó mới đáp: "Dì ơi, dì một chút cũng không thay đổi."

Mẹ Lê sờ soạng khuôn mặt, nhìn không được cười, "Cái con bé này, dì già rồi."

"So với người trong trí nhớ của con giống nhau như đúc, không thì sao con mới nhìn một cái liền nhận ra dì."

"Được rồi, con so với Ngũ Bạng mạnh hơn nhiều " mẹ Lê nói xong, mắt nhìn con trai "Con mang khẩu trang làm gì?"

Đường Tuyết giải thích: "Dì ơi, cậu ấy bây giờ là người nổi tiếng, ở đây nhiều người địa phương, dễ bị nhận ra."

...

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, đi ăn cơm trưa. Sau một bữa cơm, Đường Tuyết cùng ba mẹ Lê liền biến thành người một nhà, ba Lê bình thường không muốn nói chuyện hôm nay cũng nói nhiều một chút.

Đường Tuyết có một thiên phú.

Cô ở với đám bạn cùng lứa vẫn là ít giao tiếp, nhưng ở cùng trường bối liền nói rất nhiều, không riêng gì trường bối trong nhà, gặp được ở bên ngoài cũng đều như vậy. Vì vậy các bác gái tập khiêu vũ trong tiểu khu đều thích cùng cô nói chuyện.

Cô gái nhỏ xinh đẹp hoạt bát, tự nhiên hào phóng, lanh lợi khéo ăn nói, tâm tư đơn thuần, nói chuyện cũng rất thú vị....

Tóm lại từ bốn mươi tuổi trở lên người hâm mộ của cô vô số.

Lúc này, ba mẹ Lê cũng có chút hâm mộ rồi.

Sau đó Đường Tuyết cũng cảm thấy nói chuyện cùng ba mẹ Lê Ngữ Băng rất hợp.

Ba người trò chuyện vui vẻ, Lê Ngữ Băng bị gạt ra một bên, thỉnh thoảng nghe được tiếng cười của mẹ cậu, cậu vịn trán cảm thán ma lực của bạn gái nhà mình, không, ma tính.

Ăn trưa xong, bốn người đi công viên núi Ô Linh. Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng bình thường đều rất bận rộn, không có nhiều cơ hội đi ra ngoài chơi, đây cũng là lần đầu tiên đi công viên Ô Linh.

Hoa trên núi sắc sỡ, núi Ô Linh xinh cực kỳ đẹp, những ngọn núi màu xanh lục bên trên đan xen vào nhau, điểm xuyết như một chùm hoa nở, rực rỡ như Yên Hà(*).

(*) Yên Hà (烟霞): khói và ráng; chỉ cảnh thiên nhiên nơi núi rừng mà các nhà nho, đạo sĩ ẩn dật

Mẹ Lê mang giày cao gót, Đường Tuyết lo bà sẽ mệt, cho nên một người tản bộ trong công viên chốc lát, cũng không có leo núi, trực tiếp tới hồ chèo thuyền.

Thuyền là loại có thể chính mình dùng chân đạp, bốn người, bố Lê cùng Lê Ngữ Băng chèo thuyền, Đường Tuyết cùng mẹ Lê ngồi ở phía sau cổ vũ.

Gió mát say hơi rượu, phong cảnh say lòng người. Ánh dương soi sáng trên mặt hồ, bị sóng lăn tăn trên mặt hồ đánh thành từng mảnh vụn. Mẹ Lê trông gần là hồ nước, xa xa là người đi đường, xa hơn nữa là sơn sắc cùng trời xanh.

Đường Tuyết nhìn thấy một con cá nhảy lên mặt nước, có chút kích động, "Haha, cá thật to."

"Chắc là cá chép." Bố Lê nói.

"A, bác vừa liếc mắt đã nhận ra chủng loại của nó? Khoảng cách cũng xa?"

Bố Lê cười nói, "Ừ, ta thích nuôi cá." Nói qua, phổ cập một chút kiến thức cho Đường Tuyết, tùy thể của nước, bên trong có thể có cá gì, sau đó lại kể qua về những con cá bảo bố ông nuôi ở nhà. Lequydon và webtruyen là hai trang ăn cắp!

Mẹ Lê cắt ngang, "Đừng nói về cá nữa, thật nhàm chán. Đường Tuyết chúng ta hát đi?"

"Vâng!" Đường tuyết gật đầu.

Lê Ngữ Băng ngăn lại, "Đừng hát."

Mẹ Lê kỳ quái nói: "Tại sao?"

Đường Tuyết có chút ngượng ngùng, "Dì ơi, con hát có một chút lạc điệu ạ."

Một, một chút.

Lông mày Lê Ngữ Băng giật giật, nghĩ thầm cô quá khiêm tốn rồi.

Mẹ Lê không hề lo lắng khoát tay áo, "Ca hát chính là làm mình vui vẻ, cũng không phải là đi thi, không việc gì cả. Được rồi, chúng ta hát bài gì đây, hát 《 để cho chúng ta tạo nên đôi mái chèo 》 ?"

"Vâng."

Hai người vui vẻ đánh nhịp, cùng bắt đầu hát.

"Làm cho ổ đám đảng lên thoải mái mái chèo — — "

"Để cho chúng ta tạo nên đôi mái chèo..."

"Tiểu Xuyên nhi chân mở sàng lang — — "

"Chiếc thuyền con đẩy ra gợn sóng..."

"Này trước mặt lấy đao ảnh, không có trăm tháp mỹ lệ — — "

"Này trước mặt lấy đao ảnh, không đúng..."

"Bốn phía trì hoãn vòng quanh, con lừa đồ dành bức tường — — "

"..."

Đường Tuyết vẫn còn tự mình say mê mà hát, mẹ Lê triệt để không có chút âm thanh, chân tay luống cuống mà nhìn qua Đường Tuyết.

Lê Ngữ Băng quay đầu liếc nhìn mẹ mình, nhẹ nhàng nhún vai, vẻ mặt hiện lên chữ "Tự gây nghiệt thì không thể sống".

Mẹ Lê trừng mắt liếc cậu một cái, thừa dịp Đường Tuyết hát xong một đoạn, vội vàng đưa cho cô nước khoáng, "Đây, uống miếng nước cho thấm giọng."

"Cảm ơn dì!"

"Không khách khí... Ông xã, ông xã!"

Bố Lê quay đầu: "Gì?"

"Nói một chút về mấy con cá ông nuôi đi."

"Tốt..."

*edit by jamjam1230

Chương 86: Chó phi, thật ngoan

Ngày hôm nay, mẹ Lê tổng thể cảm thấy chơi rất vui vẻ, ngoại trừ việc bị giọng hát của Đường Tuyết hù dọa một chút.

Bởi vì vui vẻ, buổi tối lúc ăn cơm, liền uống chút rượu.

Bốn người cùng uống, Lê Ngũ Băng uống ít nhất, ba người khác không sai biệt lắm, nhưng bố Lê tửu lượng tốt, không say, Đường Tuyết cùng mẹ Lê đều uống đến chóng mặt.

Mẹ Lê lôi kéo tay Đường Tuyết nói, "Con biết không, lúc con còn bé ta thật sự rất muốn đem con trộm về nhà."

Đường Tuyết: "Con liền gọi dì là mẹ vậy dì đồng ý không?"

Lê Ngũ Băng cúi đầu buồn cười, múc cho Đường Tuyết một bát canh vịt "Đừng chỉ uống rượu không, ăn một chút đi."

"Chó phi, thật ngoan." Đường Tuyết dùng chiếc muôi sứ nhỏ khuấy canh, cười.

Lê Ngũ Băng hí mắt: "Cậu gọi tớ là cái gì?"

"Chó phi."

Lê Ngũ Băng tức giận đến nghiến răng, cũng không biết làm sao để giáo huấn cô, ngẩng đầu một cái, liền nhìn thấy ba cậu đang cúi đầu cười. Cười xong rồi, ông nói: "Người trẻ tuổi bây giờ đều đùa nhau

như vậy à?"

Thật sự, ba của cậu là người phúc hậu, rất ít khi gheo cậu như vậy. Hôm nay, hôm nay... Nhất định là bị người nào đó làm lệch đi!

Lê Ngữ Băng cắn răng, bên tai cô thấp giọng nói: "Trở về sẽ dạy lại cậu."

Cơm nước xong xuôi, bốn người dự định quay về khách sạn. Mẹ Lê đặt khách sạn nghỉ dưỡng ngay ở sườn núi Ô Linh, bởi vì nghe nói khách sạn không tệ, vì vậy liền đặt ba phòng, để cho Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng cũng hưởng thụ một chút.

Bốn người vừa ra khỏi tiệm cơm, Đường Tuyết đột nhiên duỗi cánh tay choàng qua bả vai của mẹ Lê, cứ như vậy ôm lấy bà, đã cà lơ phất phơ nhưng vẫn còn khí phách.

Hai bố con họ Lê ở bên thấy được, cơ thể chấn động.

Đường Tuyết: "Con giảng cho dì nghe một chút nội dung của trượt tốc độ kỹ thuật quãng ngắn, lắng nghe nha."

Mẹ Lê gật đầu: "Tốt đại ca!"

Cứ như vậy, trên xe trở về cô liền ngồi giảng giải về nội dung kỹ thuật của trượt tốc độ. Xong xuôi về tới khách sạn, bởi vì ba phòng đã đặt không cùng một tầng lầu, bố Lê đỡ mẹ Lê vào thang máy, mẹ Lê quay đầu lại hướng Đường Tuyết vẫy tay: "Đại ca gặp lại sau!"

Đường Tuyết hướng bà khoác tay "Đi đi."

Bố Lê đầu đầy hắc tuyến, đỡ vợ mình, quay đầu lại nhìn thấy con trai cùng Đường Tuyết sóng vai đứng đấy, ông muốn nói lại thôi.

Lê Ngữ Bạng nhìn thấy vẻ mặt do dự của bố mình, liền giữ lại cửa thang máy, hỏi: "Bố, có việc gì ạ?"

"Con chăm sóc cho Đường Tuyết, ừ, quản tốt chính con." Bố Lê nói xong lời này, đỡ mẹ Lê rời đi.

Lê Ngữ Bạng nghe ra được thâm ý trong lời nói của bố mình, một hồi bị thương, lẩm bẩm: "Con có cảm thú như vậy à..."

...

Lê Ngữ Bạng đỡ Đường Tuyết vào phòng, cậu để cô nằm xuống giường, muốn kéo chăn đắp kín cho cô.

Đường Tuyết tháo giày, nghiêng đầu dựa vào giường, ôm gối cười hì hì nhìn cậu, hai má phấn hồng, đôi mắt say mê, môi son khế mờ, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Lê Ngữ Bạng có chút tiếc nuối chính mình không phải là cảm thú.

Cậu khom lưng đắp chăn cho cô, lại kéo qua một cái gối, ra lệnh: "Nằm xuống."

Đường Tuyết ôm cổ cậu, đột nhiên trở mình, đem cậu đè xuống giường.

Trái tim của Lê Ngữ Bạng như xích đu bị lay động, cậu nằm ở trên giường, hai tay đặt trên giường hiện lên tư thế đầu hàng, vững vàng hỏi cô: "Cậu muốn làm gì?"

Khuỷu tay Đường Tuyết chống trên giường, cúi đầu, hăng hái nhìn cậu: "Cậu là đến thị tẩm sao?"

Một nửa sức năng cơ thể của cô đè lên người cậu, Lê Ngữ Băng cảm giác có chút miệng đắng lưỡi khô, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, hỏi: "Cậu biết tớ là ai không?"

"Biết."

"Tớ là ai?"

"Chó phi."

"..."

Lê Ngữ Băng thờ hắt ra, trợn trắng mắt nói, " cái tên khốn kiếp nhà cậu....."

Đường Tuyết hôn cậu. Vốn là hôn một cái, ngẩng đầu liếm liếm môi, cảm giác có chút vẫn chưa thỏa mãn, vì vậy lại cúi đầu, giống như đang thưởng thức mỹ vị, duỗi đầu lưỡi ra, liếm một chút, đem môi của cậu liếm lấy một mảnh thấm ướt.

Hờn giận của Lê Ngữ Băng tan thành mây khói. Chó phi thì chó phi, cậu hiện tại chỉ muốn nổ tung, nổ thành một đám mây, hoặc là một mảnh pháo hoa.

Cậu từ từ nhắm hai mắt ngênh đón nụ hôn của cô, hé miệng, vươn lưỡi đáp lại.

Hô hấp nóng rực, dường như muốn đem nụ hôn này nướng tan đi, hóa thành một mảnh bơ, mềm mại, tơ lụa, hương vị ngọt ngào.

Đường Tuyết đang ăn cảm giác mùi vị thay đổi, muốn ngẩng đầu suy nghĩ một chút, vừa mới động đây, liền bị Lê Ngữ Băng lập tức chế

trụ sau gáy, bức bách cô tiếp tục nụ hôn này.

Đường Tuyết có chút khó thở, đầu óc một mảnh bột nhão, vốn đã chóng mặt, cộng thêm việc thiếu dưỡng khí, vì vậy càng choáng, thế là... Ngủ rồi.

Lê Ngữ Bằng cảm giác Đường Tuyết không có động tĩnh, liền buông cô ra, sau đó cảm giác được cô hô hấp đều đều.

Cậu thở hỗn hển, cắn răng, từ trong kẽ răng bật ra mấy chữ: "Cậu cái đồ khốn kiếp này."

— —

Mẹ Lê ngủ một giấc sâu, sáng ngày thứ hai tỉnh lại, chứng kiến chồng mình đã rời giường, đang nấu nước nóng.

"Ông xã, mấy giờ rồi?"

"Mới bảy giờ, bà ngủ một lát nữa đi."

"à..., không ngủ nữa."

Nước nóng nấu xong, ba Lê dùng nước khoáng đổi hai chén nước ấm, vợ chồng hai người mỗi người một ly.

"Tối hôm qua ngủ thế nào?" bố Lê hỏi.

"Rất tốt mẹ Lê suy nghĩ một chút, "Có điều, lúc rạng sáng tôi có mơ một giấc mơ."

"Hử? Mơ thấy gì?"

"Tôi mơ thấy chúng ta đi đánh cá."

"Mơ thấy cá là điềm lành, rất tốt."

"Không phải, ông nghe tôi nói hết. Tôi mơ thấy chúng ta đi đánh cá, Đường Tuyết cùng Ngũ Băng cũng đi, sau đó... Sau đó Đường Tuyết đối với mặt nước ca hát."

"Sau đó?"

" Sau đó những con cá kia đều ngửa bụng nổi lên mặt nước, lít nhít chẳng chịt, rất nhiều."

Cái này, ca hát có thể nổ cá... bố Lê yên lặng xoa xoa thái dương, "Xem ra ngày hôm qua Đường Tuyết lưu lại cho bà bóng ma trong lòng không nhỏ."

"Con bé chỗ nào cũng tốt, chỉ có ngũ âm có chút vấn đề. Thật ra chẳng có ai hoàn mỹ cả." mẹ Lê gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, "Nhưng tôi sẽ không cùng con bé ca hát được, con bé có thể khiến tôi bỏ chạy."

"Hướng chỗ tốt mà nghĩ, sau này Ngũ Băng phạm sai lầm, liền phạt nó nghe Đường Tuyết hát, so với cái gì mà quỳ trên ván giặt đồ, đều có tác dụng hơn."

Mẹ Lê nghe xong vui vẻ, "Chồng à, ông xấu quá nha."

...

Mẹ Lê buổi chiều còn có công chuyện, vì vậy đặt vé tàu là vào giữa trưa, bọn họ buổi sáng ở bên cạnh khách sạn chơi chốc lát liền lên đường sắt cao tốc trở về.

Trên xe lửa, mẹ Lê buồn chán vô xem chút tình hình nhóm fans hâm mộ của Lê Ngữ Băng, phát hiện mấy đứa nhỏ đang thảo luận một cái biệt hiệu weibo.

ID: Chim nhỏ phi phi phi

Nội dung đăng lên weibo đều giống nhau: Lê Ngữ Băng và Đường Tuyết hôm nay chia tay sao?

Mẹ Lê tương đối bất mãn, chỉ vào điện thoại nói với chồng: "Ông nói xem mấy đứa này làm sao lại như vậy, người khác yêu đương liên quan gì đến bọn chúng? Ngữ Băng nó chính là chơi khúc côn cầu, cũng không phải ngôi sao giải trí, nó cũng không thể có chút yêu đương tự do? Tôi là mẹ nó cũng không có phản đối, những người này ở đâu ra, có tư cách gì phản đối? Hơn nữa, Đường Tuyết đáng yêu như vậy!"

"Đều là trẻ con mà, bà cùng mấy đứa nhóc so đo cái gì."

"Đường Tuyết cũng là một đứa trẻ. Con bé cũng không có lớn tuổi hơn mấy đứa nhóc này đâu."

"Được rồi, bà không nên tức giận, những người này, bà càng quan tâm, bọn chúng lại càng vui vẻ. Chỉ cần Đường Tuyết cùng Ngữ Băng vẫn tốt là được rồi, bà quản cái đám khỉ gió này làm cái gì."

Nói như thế không sai, nhưng mẹ Lê còn khó chịu. Suy nghĩ một chút, bà cũng làm một cái weibo.

ID: Súng bắn chim nhỏ phi phi phi.

Trước tiên liền đăng lên một dòng trạng thái: Lê Ngữ Băng và Đường

Tuyệt hôm nay kết hôn sao? — — nhanh!

Ừ, sau này mỗi ngày đánh như vậy, cùng cái kia chiến đấu trên võ đài.

— —

Mẹ Lê tặng cho Đường Tuyệt món quà gặp mặt là một cái vòng tay Cartier. Dây xích dài nhỏ mang hình dạng hoa hồng màu vàng, chỗ giữa dây xích có một đóa phấn ngọc tủy khắc tiểu hoa Lan, chỗ khám nam hoa tâm của hoa lan đính một viên kim cương.

Xinh đẹp cũng thật xinh đẹp, quý cũng thật quý.

Đường Tuyệt đeo nó, rất vui vẻ, lại cảm thấy có chút phồng tay. Cô nhìn tiểu hoa lan hồng nhạt trên cổ tay, hỏi Lê Ngữ Băng, "Cậu nói xem, dì tặng thứ đồ vật quý như vậy, lỡ như tớ với cậu mà chia tay... — — "

Lê Ngữ Băng hôn cô.

Đường Tuyệt nháy nháy mắt, trong phút chốc liền có cảm giác bay bổng giống như giẫm lên kẹo đường, mềm mềm, ngọt ngào.

Lê Ngữ Băng nghĩ đến chuyện tối hôm qua cô làm với cậu, liền trừng phạt mà cắn một cái lên môi của cô.

Đường Tuyệt bị đau, ngửa đầu tránh cậu, "Này!"

Lê Ngữ Băng: "Không cho phép nói bậy."

"Tớ biết rồi, tớ nói đùa mà."

"Không cho phép nói đùa "

"Được thôi được thôi, bây giờ bạn trai thật nghiêm khắc."

Lê Ngữ Băng cầm cánh tay đang mang vòng của cô lên, ngón cái cùng bốn ngón kia kẹp lấy bàn tay cô, nhéo nhéo. Cậu nói: "Mẹ của tớ cách biểu đạt yêu thích chính là dùng tiền, cậu cũng nên tập quen thôi, không cần quá để ý."

"Cái này" Đường Tuyết có chút nghi ngờ, "Dì không phải nói là chính mình bán thuốc sao? Hiện tại bán thuốc kiếm được nhiều tiền như vậy sao?"

"Công ty y dược, tên gọi là tắt bán thuốc đấy."

"..." Đường tuyết sinh thời, vậy mà lại gặp được bá đạo Tổng giám đốc.

*edit by jamjam1230

Chương 87: Đến lúc cho Lê Ngữ Bạng một cái danh phận rồi

Đường Tuyết vốn lo lắng bố cô bị kích động, vẫn chưa nói với người trong nhà về chuyện của cô cùng Lê Ngữ Bạng, hiện tại cảm nhận được sự nhiệt tình của bố mẹ cậu, cô có chút áy náy.

Xem ra, đến lúc cho Lê Ngữ Bạng một cái danh phận rồi...

Đương nhiên, vẫn không dám trực tiếp nói với bố, cho nên trước tiên cô gọi cho mẹ.

Mẹ Đường nghe chuyện Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Bạng ở cùng một chỗ, ngược lại không quá kinh ngạc, chỉ có chút trách cứ, nói: "Sao con không đợi tới lúc kết hôn luôn rồi hãy nói với mẹ?"

"Mẹ, còn không phải con sợ à..."

"Ờ, trên thế giới này còn có chuyện khiến con sợ à?" Mẹ Đường vui lên, tiếp tục nói, "Các con chỉ mới ở bên nhau mà đã gặp phụ huynh? Nhà bọn họ là muốn cướp vợ sao? Sốt ruột như vậy? Con tốt nhất là quan sát tốt một chút, mẹ nói cho con biết, loại chuyện này mẹ gặp nhiều rồi."

Đường Tuyết sững sờ "Chuyện gì ạ?"

"Lỡ như trong nhà có bệnh di truyền, cố ý giấu giếm, biểu hiện ở bên ngoài chính là đánh lạc hướng bèn nhiệt tình đến quá phận, đặc biệt

sốt ruột."

"..." Đường Tuyết cảm giác mẹ của mình thật xứng đáng với cái nghề nghiệp bác sĩ này, mạch suy nghĩ có thể là rất đặc biệt rồi. Cô gật đầu nói, "Được, con sẽ chú ý quan sát, hơn nữa cũng không tính là gặp gia đình...,chỉ là bố mẹ cậu ấy tới thăm bọn con, cùng nhau ăn một bữa cơm, bầu không khí cũng không quá nghiêm túc.Với lại cảm giác trò chuyện cùng bố mẹ cậu ấy cũng rất hợp."

"Con cùng với ai mà chả trò chuyện được."

...

Mẹ Đường đem chuyện Đường Tuyết có bạn trai nói với chồng mình, không những thế sau đó còn nói hết cho Tứ Đại Thiên Vương trong nhà.

Đường hiệu trưởng rất không cao hứng, ngược lại Tứ Đại Thiên Vương đều rất hưng phấn, đều muốn nhìn một chút xem bạn trai của Đường Tuyết là dạng như thế nào.

"Lê Ngữ Băng? cái tên này sao quen tai vậy?" Gia đình tụ họp, bà ngoại Đường Tuyết hỏi.

"Chính là đứa bé kia " bà nội Đường Tuyết lên tiếng, " Lúc Tuyết Tuyết vô địch, người đầu tiên nó cảm ơn chính là cậu ta."

"A! Là nó sao?"

blabla...

Đường hiệu trưởng mặt càng đen hơn.

Mẹ Đường nghĩ đến phụ huynh của Lê Ngữ Bằng đã tặng lễ vật cho Đường Tuyết, nhỏ giọng hỏi Đường hiệu trưởng: "Chúng ta có phải hay không nên bày tỏ một chút?"

"Bày tỏ cái gì? Tặng tôi cái trắng tôi liền trả lại cho họ thức ăn sao? Nghĩ hay nhỉ, pha lê quả bóng nhỏ cũng mơ đi! Bà cũng không được phép đáp lại!"

"Nói thật, tôi cũng tính để bọn trẻ tình cảm ổn định rồi mới tính, nhưng bây giờ Đường Tuyết nhận của người ta vòng tay Cartier, cũng không rẻ gì, chúng ta giả cam vờ điếc cũng không được."

"Cái này đơn giản thôi, bảo nó đem trả lại."

"Hừ, như vậy cũng được sao?"

"Sao lại không được."

"Cái vị trí hiệu trưởng của ông là do vừa ngủ vừa đi lên sao?"

"..."

...

Cuối cùng, mẹ Đường chuyển cho con gái một khoản tiền, để cô mua quà trả lễ cho bố mẹ Lê Ngữ Bằng.

— —

Thời gian đảo mắt đã đến tháng năm. (edit by wattpad jamjam1230)

Trung tuần (*) tháng năm, đã xảy ra một sự kiện mà có lẽ người bình thường không quá để ý, nhưng lại chấn động giới băng cầu.

(*) trung tuần: khoảng thời gian mười ngày giữa tháng; phân biệt với thượng tuần, hạ tuần

— — Hội liên hiệp quốc tế khúc côn cầu bỏ phiếu xác định, đội khúc côn cầu Trung Quốc vào Olympic mùa đông năm 2022 trực tiếp được đặt cách. Tức là đội nam và đội nữ khúc côn cầu Trung Quốc không cần tham gia thi đấu dự tuyển, trực tiếp khóa chặt ghế.

Điều này đối với khúc côn cầu Trung Quốc mà nói ý nghĩa rất trọng đại, nhất là chưa bao giờ tham gia thế vận hội Olympic nam khúc côn cầu, có thể nói là tính đột phá trong lịch sử.

Tối hôm đó, Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng đều không có huấn luyện, hai người ở thư viện, cầm tai nghe xem tin tức, nhìn thấy kết quả này, Đường Tuyết nổi da gà, nắm chặt tay Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng nắm ngược trở lại, đầu ngón tay xuyên qua khe hở ở tay cô, mười ngón đan xen.

"Lê Ngữ Băng."

"Hửm?"

"Chúng ta đi uống rượu."

"Được."

Cao hứng như vậy, hai người đi uống rượu, cảm giác chưa đủ náo nhiệt, vì vậy Đường Tuyết liền gọi điện thoại kêu Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan cùng với những người bạn trong đội trượt tốc độ đến, còn Lê Ngữ Băng gọi điện thoại kêu đám bạn trong đội băng cầu.

Lê Ngữ Bạng uống hơi nhiều. Đường Tuyết phát hiện cậu vừa uống nhiều liền biến thành Tiểu yêu tinh dính cô, ôm người không chịu buông, sau đó lại dán mặt qua, híp mắt cọ cọ khuôn mặt cô.

Những người khác liền ồn ào.

— —

Ngày hôm sau, quản lý Ngô tìm Lê Ngữ Bạng nói chuyện.

Tương lai trong vài năm, khúc côn cầu Trung Quốc sẽ tiến vào một thời kỳ phát triển tốc độ cao, quốc gia coi trọng, chính sách nghiêng về, dân chúng chú ý, thị trường khuếch trương, khúc côn cầu trong nước tổng thể sẽ ngày càng mạnh, cầu thủ ưu tú sẽ ngày càng nhiều, tất nhiên giá trị thương nghiệp cũng sẽ ngày càng tốt.

Hết thảy đều rõ ràng.

Quản lý Ngô hỏi Lê Ngữ Bạng có hứng thú hay không trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp.

Có hứng thú hay không, đại diện tổ quốc của mình, tham gia thế vận hội Olympic.

Kỳ thật, có câu nói cuối cùng này là đủ rồi.

...

Lê Ngữ Bạng đem chuyện của quản lý Ngô kể lại cho Đường Tuyết, nói xong, vẻ mặt bình tĩnh hỏi Đường Tuyết: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Đường Tuyết vẻ mặt tràn đầy ước ao cùng ghen tị, bi phẫn mà chỉ

trích cậu: "Cậu đây là đang khoe khoang sao, xích lỏa trắng trợn khoe khoang."

Lê Ngữ Băng chiều cô, nói: "Tớ chỉ là, có chút chuyện liền cùng bạn gái thương lượng một chút."

"Chính là khoe khoang!"

Lê Ngữ Băng thử an ủi cô: "Chỉ là tham gia đội huấn luyện, muốn vô được đội tuyển quốc gia, còn phải nhìn đến biểu hiện sau đó."

"Vây cũng thật tốt." Đường Tuyết nâng cằm lên trầm tư, cũng không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên thờ dài.

Lê Ngữ Băng cẩn thận quan sát sắc mặt của cô, nhẹ giọng hỏi, "Cậu không vui sao?"

"Không có..., tớ vì cậu mà rất vui mừng đấy, chỉ là cảm thấy... Hai chúng ta cùng nhau trượt băng, cậu chạy càng lúc càng nhanh, tớ...tớ lại đứng yên tại chỗ, cũng không biết khi nào mới có thể vào được đội tuyển quốc gia. Tớ cũng muốn đại diện quốc gia tham dự Olympic mùa đông. Cả đời khi nào mới có được một cơ hội đây." Đường Tuyết càng nói càng ưu thương.

Lê Ngữ Băng sờ lên đầu của cô, "Còn kịp."

"Hơn nữa cậu còn có nhiều người hâm mộ như vậy, người hâm mộ của tớ đều là bạn cùng phòng với bố mẹ."

Lê Ngữ Băng ôn nhu nói, "Còn có một người nữa, cậu quên rồi."

"Ai?"

"Tớ."

Đường Tuyết trong lòng ngọt ngào, cười hì hì, chỉ chỉ cậu nói "Chó phi, miệng lưỡi của cậu ngày càng trơn tru rồi."

Lê Ngữ Băng cười, "VẬY cậu phạt tớ đi."

"Hả, phạt kiểu gì?"

"Cho cậu cắn."

...

Đường Tuyết chỉ buồn một chút, rất nhanh lại vui vẻ trở lại, tràn đầy lòng tin mà đi huấn luyện. Ông trời đúng là không phụ người lạc quan, đến tối cô liền nhận được một tin tức tốt.

Một cái tên id "Tiểu Đậu nhi" nhắn tin riêng cho cô, hy vọng cô cho phép người ta lập hậu viện hội.

Người hâm mộ hoang dại!

Đường Tuyết cùng em gái này trò chuyện trong chốc lát, biết được mình bây giờ thậm chí có một nhóm người yêu thích rồi, mặc dù phần lớn là từ bên Lê Ngữ Băng trèo tường tới đây, nhưng bất kể nói thế nào, hiện tại đây đều là người của cô.

Đường Tuyết đối đãi với vị fans này rất nhiệt tình, còn nói đợi cô ấy đến Lâm thành sẽ mời đi ăn cơm, làm em gái này vô cùng kích động, trở về liền lập tức tạo một cái weibo "Đường Tuyết fan hâm mộ hậu viện hội", sau đó nhóm fan hâm mộ..., thêm người các loại, đều làm, khiến cho vô cùng náo nhiệt.

Kết quả ngày hôm sau, em gái này tìm đến Đường Tuyết khóc lóc kể lể.

Tiểu Đậu nhi: Tuyết Tuyết, thực xin lỗi. QAQ

Đường Tuyết: Xảy ra chuyện gì?

Tiểu Đậu nhi: Là do em sơ sẩy, bởi vì quá sốt ruột đăng kí, nên không có cân nhắc chu toàn, không tăng thêm hai chữ "toàn cầu".

Đường Tuyết: Không nên gấp gáp, trước tiên em nói thử xem có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Đậu nhi: Là như thế này, chúng ta không phải ngày hôm qua đăng ký weibo "Đường tuyết fan hâm mộ hậu viện hội" sao, sau đó hôm nay em phát hiện một cái weibo tương tự, tên là "Đường Tuyết fan hâm mộ toàn cầu hậu viện hội", so với chúng ta nhiều hơn hai chữ toàn cầu, nhìn thật là cao cấp, số fan hâm mộ so với chúng ta cũng nhiều hơn nữa. Chúng ta rõ ràng là chính thức giờ lại biến thành hàng giả. Tuyết Tuyết chị phải làm chủ cho nhóm chúng ta! #khóc lớn ##khóc lớn #

Đường Tuyết:...

Tiểu Đậu nhi: Tuyết Tuyết, chị biết chuyện này sao?

Đường Tuyết: Chị không biết, ai làm?

Tiểu Đậu nhi: Chính là bạn trai của chị, Lê Ngữ Băng!

Đường tuyết:.....

Đường Tuyết lên điều tra một chút, phát hiện cái tên Lê Ngữ Băng

này quả nhiên đem tên tự đổi thành " Đường Tuyết fan hâm mộ toàn cầu hậu viện hội", không chỉ như thế, cậu còn lấy cái id này không kiêng nể gì mà phát một cái quảng cáo weibo, 20 phút trước.

Cái việc làm kia, có thể chịu được, còn cái quảng cáo có thể chịu sao?

Cô không biết là, quảng cáo thương nghiệp, đặc biệt có thể chịu.

Quảng cáo thương nghiệp của weibo này là một hoạt động nhằm hấp thụ ánh sáng, Lê Ngữ Băng với tư cách khách quý được mời tham gia, tiểu biên tập và phát hành weibo muốn aite (*) khách quý, Lê Ngữ Băng sửa lại tên weibo cũng không có biện pháp, liền dựa vào cái id mới này gửi bản sao.

(*) aite (艾特): là ký tự "@" và được phát âm là "Aite" theo cách phát âm của tiếng Anh "at". Weibo thường sử dụng "@ + 昵" để chỉ người đó hoặc thông báo cho người đó.

Kết quả một đồng cái tên có mắt mũi phải chen lẫn trong một cái "Đường Tuyết fan hâm mộ toàn cầu hậu viện hội", thoát nhìn có cảm giác thật biệt.

Mặt khác đám người này cũng không rõ ràng lắm vị Đường Tuyết này là ai, liền vào hoạt động của hậu viện hội, tò mò tìm đến bình luận của weibo, phát hiện càng xem càng không hiểu.

—— ha ha ha ha Băng Thần đang chơi đùa à!

—— đại hình ngược cầu nơi này.

—— mọi người à, chúng ta giờ là Đường Tuyết fan hâm mộ toàn cầu hậu viện hội.

— — chỉ có ta mơ màng thôi sao? Đường tuyết là ai? Băng Thần là ai?

— — nghe tôi khuyên một câu, nếu như cậu là cầu độc thân cũng đừng có hiếu kỳ đi tìm hiểu Đường Tuyết Băng Thần, cậu sẽ khóc đấy.

— — Băng Thần có thể hay không đem tên của hội trả lại cho chúng ta! QAQ

...

Lúc này bình luận ở weibo đã tăng đến mức đáng xem, một lần còn nhảy lên cả mục tìm kiếm hot, cái quảng cáo kia cũng theo thể trở nên vô cùng hot trên weibo, vì vậy tuy rằng việc Băng Thần đổi tên vô cùng kỳ lạ, nhưng cái công ty quảng cáo này vĩnh viễn không mong cậu đổi lại.

Đường Tuyết thật bội phục Lê Ngữ Băng, luôn luôn có nhiều trò gian trá như vậy, người có chỉ số thông minh cao đúng là khác biệt. Cô gọi điện thoại cho Lê Ngữ Băng, muốn cậu đem id đổi lại, Lê Ngữ Băng nói cái gì cũng không cho, còn nói cảm giác cái id hiện tại này rất tuyệt, sửa xong tâm tình thay đổi tốt hơn, vận khí cũng thay đổi tốt hơn.

Đường Tuyết bắt đầu dĩ, tìm tiểu Đậu nhi, trước tiên động viên cô ấy một chút.

Tiểu Đậu nhi tính tình rất tốt, ngược lại an ủi cô: Tuyết Tuyết đừng ngại nha..., chúng em đều biết rõ đó là bởi vì Băng Thần thích chị, em cũng vì chị mà cao hứng ~ tuy rằng trong lòng vẫn hy vọng chị thuộc về mỗi mình em. # hì hì #

Đường Tuyết: Chị có cách rồi.

TiểuĐậu nhi: Sao ạ?

Đường Tuyết: Cứ để cái id đó cho Lê Ngữ Băng, mọi người có thể đổi thành "Đường Tuyết fan hâm mộ vũ trụ hậu viện hội", vũ trụ so với toàn cầu cao cấp hơn nhiều.

Tiểu Đậu nhi: Cái này, được không?

Đường Tuyết: Sao lại không được.

Tiểu Đậu nhi: Tốt, vậy liền nghe theo Tuyết Tuyết!

Từ đó về sau, đám fans hâm mộ Đường Tuyết lướt gió tung mây một đi không trở lại. Người khác có hậu viện hội đều là cả nước hậu viện hội, Bắc Kinh hậu viện hội, Thượng Hải hậu viện hội các loại, của Đường Tuyết chính là Vũ Trụ hậu viện hội, Thái Dương Hệ hậu viện hội, hệ ngân hà hậu viện hội, hệ ngân hà trú nhà trọ hành tinh hậu viện hội... Về phần toàn cầu hậu viện hội không có ý tứ kia là cấp thấp nhất.

— —

Tháng sáu, Lê Ngữ Băng chính thức đăng kí cầu thủ chuyên nghiệp ở câu lạc bộ Kiều Long, song cuộc sống của cậu cũng không có nhiều thay đổi lớn, học tập như thường lệ, huấn luyện tại trường như thường lệ, chỉ có thời điểm cuối tuần sẽ phải đi câu lạc bộ huấn luyện.

Tổng thể mà nói so với trước kia lại càng bận rộn.

Đường Tuyết cũng bận rộn. Lê Ngữ Băng càng chạy càng xa, cô không cam lòng bị bỏ lại phía sau, cô muốn tình yêu không phải là dạng nhìn lên rồi sùng bái, mà là kề vai sát cánh chiến đấu nhiệt huyết. Cô trước kia muốn làm Tiểu Bá Vương trên băng, hiện tại cô lại muốn cùng Lê Ngữ Băng làm Thần Điều Hiệp Lữ trên băng.

Cùng bận rộn, thời gian hai người ở cùng một chỗ liền ít đi đến đáng thương.

Hơn nữa phần lớn thời gian đều là ở nơi công cộng, không thể quá mức thân mật, có trướng ngại thường thức.

Thời gian duy nhất có thể thân mật là buổi tối, không có người cũng không có ánh sáng. Lê Ngữ Băng đặc biệt thích ôm Đường Tuyết, hai người đều không nói lời nào, trong bóng đêm yên tĩnh mà hương thụ lẫn nhau mang đến ấm áp, hấp thụ năng lượng, ôm như vậy trong chốc lát, mệt mỏi một ngày dường như đều biến mất.

Tình yêu, là có thể bổ sung năng lượng đấy.

Bất quá, hai người duy nhất làm như vậy chính là buổi tối hôm đó, xung quanh toàn muối là muối, về sau Lê Ngữ Băng mang theo bên người chính là nước hoa xua đuổi muỗi.

Những lúc tạm biệt, cậu sẽ dành cho cô một nụ hôn.

Bất kể là lúc đầu hôn kiểu gì thì cuối cùng đều sẽ biến thành hôn kiểu Pháp nồng nhiệt.

Đường Tuyết cả đời này, cùng Lê Ngữ Băng thử nghiệm qua rất nhiều kiểu hôn. Chỉ có điều, nụ hôn để lại ấn tượng khắc sâu nhất đấy, dù sao vẫn là của mùa hè năm nay, mỗi đêm theo thường lệ đều hôn môi một lần.

Góc tối hẻo lánh, không khí nóng bức.

Xung quanh là tiếng côn trùng kêu vang, phía xa là âm thanh của con người.

Hô hấp nóng rực, triền miên chống đỡ.

Cùng với, trong không khí phù động đấy, nhàn nhạt mùi hương xua đuổi muỗi trên người Lê Ngữ Bằng.

Ngày qua ngày mà lặp lại, lần lượt mà chồng lên, trong kí ức từng bước khắc sâu, sâu đến mức không có cách nào rung chuyển.

— —

Nghỉ hè, Lê Ngữ Bằng chưa có về nhà, mà theo câu lạc bộ đi Nga huấn luyện, chuẩn bị cho cuộc tranh tài vào tháng chín. Đường Tuyết cũng không bằng lòng ở nhà đợi, ngay từ đầu đã đi theo đội giáo viên trượt tốc độ tập huấn trên tỉnh, vốn chỉ là nửa tháng, Đường Tuyết cảm thấy không tệ, da mặt dày đi theo tỉnh đội tự trả tiền huấn luyện. Lãnh đạo tỉnh đội đặc biệt ưa thích cô, phá lệ cho cô ở lại huấn luyện.

Lãnh đạo còn trêu cô: "Hay là cân nhắc đến tỉnh đội đi? Điều kiện so với ở trong trường học tốt hơn nhiều."

Đường Tuyết nói: "Cảm ơn lãnh đạo, Chử huấn luyện viên của chúng ta sẽ không thả người."

"Để ta đi cùng Chử huấn luyện viên nói chuyện."

"Với lại cháu còn việc học nữa, chuyên ngành của cháu khá tốt, phí

sức lực cả buổi mới thi đậu đấy."

"Cháu học ngành gì vậy?"

"Bác sỹ thú y ạ, về sau nếu không trượt bằng được nữa cháu sẽ về mở cửa hàng thú cưng. Chờ cháu mở cửa tiệm liền mời bác đến cắt bằng, bác nhớ cho cháu chút mặt mũi đó nha."

"Bác sỹ thú y hả? Nhà của bác có một con mèo bị bệnh, nhờ cháu xem một chút."

"Được, ngày mai bác mang nó đến đây cháu sẽ xem cho nó. Nó xảy ra chuyện gì ạ?"

"Nó không để ý tới ta."

"Cái này đơn giản, bác vào chợ hải sản dạo một vòng, mang theo một thân mùi cá trở về, nó đảm bảo sẽ theo bác liền."

"Ha ha ha cái đứa nhỏ này!"

...

Lê Ngữ Băng trước khi vào học hai ngày trở lại Lâm thành.

Ngô quản lý có chút vấn đề về sức khỏe không đi đón Lê Ngữ Băng được, vốn nghĩ thấu muốn đem hành trình của cậu nói cho người hâm mộ để bọn họ mượn chút cơ hội, cũng may hấn cũng không phải là người quá độc đoán, liền cùng Lê Ngữ Băng hỏi lại một chút.

Lê Ngữ Băng đem quản lý Ngô ngăn lại, "Quản lý Ngô, tôi ở câu lạc bộ, những người khác đều là tiền bối, mọi người cùng nhau xuống máy bay, tôi liền bị một đám fans vây quanh, cũng nên suy nghĩ một

chút đến cảm nhận của người khác."

Quản lý Ngô tưởng tượng, cảm thấy như vậy cũng có lý. Nghĩ lại bản thân một lòng muốn kinh doanh fan hâm mộ của Lê Ngũ Băng, liền học theo cái ngành giải trí kia, trên thực tế có chút lẫn lộn đầu đuôi rồi. Lê Ngũ Băng không phải ngôi sao giải trí, cũng không phải là dựa vào khuôn mặt mà lẫn lộn. Cậu là cầu thủ, thành tích mới là quan trọng. Vừa mới vào câu lạc bộ, một cuộc tranh tài cũng chưa có, làm quá huyênh hoang cũng không thích hợp. Hắn là thực sự muốn tặng bốc cho Lê Ngũ Băng, quá sốt ruột rồi. (edit by wattpad jamjam1230)

Quản lý Ngô hổ thẹn vì chính mình cân nhắc không chu toàn, lại cảm khái Lê Ngũ Băng tinh táo lão luyện, có điểm nghi hoặc, hỏi: "Có rất nhiều em gái điên cuồng vì cậu, sao cậu có thể khống chế được vậy?"

"Quản lý, tôi không dám đâu " Lê Ngũ Băng thanh âm nghiêm lên mỉm cười, "Trong nhà có dấm vương."

Quản lý Ngô cảm giác Lê Ngũ Băng nói chuyện ngữ khí không nghe ra nửa điểm bị dấm vương trấn áp mà tiếc nuối, ngược lại còn có chút vui vẻ chịu đựng!

— —

Vì vậy Lê Ngũ Băng quay về Lâm thành, không có người hâm mộ tới rước, chỉ có bạn gái tới đón.

Đường Tuyết hôm nay mặc bộ đồ mà sắt thép thẳng nam Lê Ngũ Băng đặc biệt ưa thích, cái váy mỏng màu hồng nhạt, tay áo bong bóng. Bản thân phối hợp một đôi giày cao gót nhỏ, còn trang điểm, tô son môi.

Lúc đứng ở trước gương to, cô thật sự cảm thấy mình như một đứa thiếu năng.

Tuy rằng đầu óc có chút hồng, cũng vẫn là mang cái thứ bệnh này trên người, đi đón bạn trai về nhà.

...

Lê Ngữ Băng kéo hành lý bước ra, liếc nhìn trong đám người liền nhận ra Đường Tuyết.

Da cô vốn là trắng, lại mặc cái váy màu hồng nhạt, càng nổi bật lên làn da trắng như tuyết, bong bóng tay áo váy công chúa là cố ý thiết kế, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, cổ áo hướng xuống, mềm mại nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể, đường cong sung mãn.

Lê Ngữ Băng ngẩn ngơ.

Đường Tuyết dương mắt nhìn trong đám người tìm kiếm, nhìn thấy Lê Ngữ Băng, mi mắt sáng lên một cái, hướng cậu vẫy tay: "Này, không nhận ra tớ rồi sao? Khốn nạn, cậu đeo khẩu trang tớ cũng có thể nhận ra cậu."

Lê Ngữ Băng kéo hành lý hướng cô đi tới, đi qua rào chắn, cậu nhìn thấy cái váy xò tung đáng yêu, cùng với phía dưới làn váy, đầu gối mướt mà, trắng nõn, bắp chân thon dài thẳng tắp.

Lê Ngữ Băng chậm rãi đi về hướng cô, một bước, hai bước, ba bước... Cậu nghe được tiếng tim mình đập, thành thịch, thành thịch, thành thịch, rõ ràng mà hữu lực.

Cậu đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn.

Đường Tuyết ngửa mặt lên nhìn cậu, cậu đeo khẩu trang, cô không thấy rõ lắm nét mặt sau đó, chỉ thấy ánh mắt của cậu âm u thâm trầm, sáng đến quá phận.

Bầu không khí có chút kỳ quái, cô cười cười nói, "Này, cậu có phải choáng váng rồi phải không?"

Lê Ngữ Băng đem hành lý để lại cho người đứng phía sau, "Bàng ca, giúp tôi cầm một cái hành lý, cảm ơn."

Bàng ca mập mờ nhìn cậu, lại nhìn qua Đường Tuyết, "Được!"

Sau đó Lê Ngữ Băng nắm chặt tay Đường Tuyết, đi nhanh ra ngoài.

Cậu bước quá nhanh, Đường Tuyết bị cậu dắt theo sau, cơ hồ là chạy chậm theo, cô ở phía sau cậu, không hiểu thấu nói: "Lê Ngữ Băng, cậu có phải hay không đi Nga một chuyến nào bị đông lạnh hỏng rồi không? Cậu có nhớ rõ tớ là ai không? Tớ là người ba ba thất lạc nhiều năm của cậu đây nha!"

"Câm miệng."

"Ơ ơ ơ cậu dám dùng cái loại khẩu khí này nói chuyện với tớ hả, lá gan thật lớn!"

Lê Ngữ Băng vừa đi vừa xem bảng hướng dẫn, tìm được phòng nghỉ tính theo giờ, đặt một cái phòng đôi.

Thu phí 180, một giờ.

Đường Tuyết nhìn Lê Ngữ Băng bình tĩnh xoát điện thoại trả tiền, khẩu trang màu đen che nửa khuôn mặt cậu, cô chỉ thấy hàng lông

mi dày màu đen của cậu rủ xuống, trong nháy mắt cảm giác có chút sợ sệt, lặng lẽ giật giật góc áo của cậu nói: "Cậu bây giờ nhất định phải nói ra tên của tớ, nếu không tớ liền báo cảnh sát."

"Đường Tuyết." Lê Ngữ Băng trả xong tiền, cầm hóa đơn nhìn lướt qua, nắm cổ tay của cô đi về hướng phòng nghỉ.

"Tớ hiện tại chỉ muốn thân mật với cậu." Lê Ngữ Băng nói.

Đường Tuyết mặt đỏ ửng, yên lặng đuổi theo.

...

Phòng nghỉ rất đơn giản, một cái giường đôi, một phòng tắm, không gian vô cùng nhỏ, toàn bộ phòng nghỉ chỉ có mấy mét vuông, tuy vậy lại rất sạch sẽ. Hai người vừa bước vào, Lê Ngữ Băng đóng cửa lại, khóa kỹ, đột nhiên đem Đường Tuyết đẩy lên trên cửa.

Đường Tuyết lại càng hoảng sợ, "Này, A... — — "

Lê Ngữ Băng giật khẩu trang xuống, cúi đầu chặn miệng của cô lại.

Cậu hôn đến có chút điên cuồng, phảng phất muốn đem cô nuốt luôn. Đường Tuyết ngẩng mặt nghênh đón cậu, thế nhưng là có chút theo không kịp tiết tấu mưa giông gió bão của cậu. Cuối cùng chỉ là mở miệng bị động nghênh hợp. Lê Ngữ Băng dùng lưỡi càn quét trong miệng cô.

Không gian thu hẹp, ẩm ướt, kịch liệt hôn, lộn xộn, nóng hổi, thờ dốc, không khí cũng bắt đầu thay đổi mùi vị. Đường Tuyết chỉ cảm thấy trong đầu lộn xộn, ngực vừa mềm lại nóng như bị phỏng, trong thân thể bốc hơi lên một hồi dậy sóng.

Lê Ngữ Băng hôn một hồi lâu, rốt cuộc cũng chịu buông cô ra hô hấp, sau đó cậu lấy trán của mình tì lên trán của cô, duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm môi cô. Đầu lưỡi phấn hồng, linh hoạt giống con rắn, thò ra nhẹ nhàng vẽ một đường lên môi cô.

Đường Tuyết theo bản năng liền cảm thấy thẹn thùng, nghiêng đầu né tránh.

Lê Ngữ Băng giữ lấy mặt của cô, thở hỗn hển, thấp giọng hỏi: "Cậu có nhớ tớ không?"

Đường Tuyết dựa lưng vào cửa, cảm giác chân mềm nhũn, thân thể nhịn không được trượt xuống dưới, Lê Ngữ Băng giữ chặt cái eo của cô, đem cô đè tới, hai thân thể dính sát nhau, rất gần, lúc hô hấp ngực tựa như có thể chạm vào luôn rồi.

"Nhớ tớ sao?" Lê Ngữ Băng lại hỏi.

Đường Tuyết trừng mắt "Không, không nhớ."

"Thế nhưng mà, tớ lại nhớ cậu."

Đường Tuyết giương mắt nhìn cậu. Hai cái trán chống đỡ lấy nhau, khoảng cách quá gần, cô chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của cậu. Tĩnh mịch, đen bóng, đáy mắt phảng phất có lửa, giống như thiêu đốt nước biển.

Cậu nói, "Mỗi ngày đều suy nghĩ về cậu, mỗi khoảnh khắc, mỗi một giây, đều nhớ cậu."

(Chap sau sẽ như thế nào nhỉ? Đoán xem =))))))

*edit by jamjam1230

Chương 88: Phúc lợi chương tranh thủ thời gian xem

Lê Ngữ Băng phát sinh một điểm nhỏ ngoài ý muốn.

Đường Tuyết rất không muốn đối mặt với cái dạng ngoài ý muốn này.

Cô dựa vào cửa, tay mò đến khóa cửa, muốn bỏ chạy.

Tay của Lê Ngữ Băng liền phủ lên mu bàn tay cô, đem tay cô lật qua, mười ngón đan xen.

Đường Tuyết muốn mở miệng nói chuyện, Lê Ngữ Băng lại cúi đầu xuống hôn cô. Lần này hôn so với khi nãy ôn nhu tỉ mỉ hơn rất nhiều, hô hấp cũng trở nên nóng rực. Cậu một bên vừa hôn, một bên giữ chặt tay cô, chậm rãi, từ từ trượt xuống.

Trượt đến điểm cuối cùng.

Đường Tuyết cả kinh, thân thể chấn động, dùng sức rút tay về, Lê Ngữ Băng gắt gao đè lại.

"Giúp một chút." Cậu nói.

Đường Tuyết cảm giác máu ầm ầm hướng trên trán mà chảy, khẩn trương đến mức huyết thái dương giật giật "Lê Ngữ Băng, cậu điên rồi."

"Giúp, giúp tớ một chút, xin cậu đấy."

Đường Tuyết nhìn thấy trên mặt Lê Ngữ Băng dâng lên một tầng hơi mỏng ửng hồng, con ngươi trong veo ẩm ướt, giống như một con vật nhỏ bất lực, cái này so với hình tượng mãnh liệt bình thường của cậu hoàn toàn tương phản.

Cô thế nhưng mà có chút mềm lòng.

— —

Đường Tuyết đứng tại phòng nghỉ bên ngoài ngăn người, cô có chút không thể tin được bản thân vừa rồi mới làm cái gì.

... Làm sao mình lại đáp ứng hỗ trợ vậy.

Đại khái, là tưởng niệm quá mức nồng đậm, hòa tan tất cả lý trí.

Sau đó, mặc dù cảm thấy quá thẹn, bất quá, Lê Ngữ Băng cái thời điểm kia còn rất... rất tội hơn sắc, khụ...

Đang phát ngốc, cửa phòng nghỉ mở ra, Lê Ngữ Băng một thân hơi nước từ bên trong đi ra. Đường Tuyết vừa rồi rửa tay, cậu thì vọt vào nhà tắm. Gian tắm rửa điều kiện đơn sơ, cậu cũng không có gội đầu, tuy vậy tóc vẫn bị dính nước, ướt sũng dính vào nhau. Cậu đi ra, tay trâu trọc một ít tóc, cúi đầu nhìn cô. (edit by wattpad jamjam1230)

Đường Tuyết giả bộ không quen cậu, xoay xoay lộn tóc nhìn xa xa người đi đường đang qua lại.

Cậu đi tới nắm lấy tay phải của cô, cô liền cảm giác như bị phỏng, tránh tay của cậu.

Lê Ngữ Băng cười cười, bắt được tay của cô, kéo, cúi đầu hôn một cái vào lòng bàn tay của cô.

Hôn xong lại còn chưa đủ nghiền, còn liếm một cái.

Đầu lưỡi mềm mại thấm ướt ở lòng bàn tay cô lướt qua một cái, tim Đường Tuyết như hụt một nhịp, sau đó không hiểu sao cảm thấy bộ dạng này rất không tốt: "Lê Ngữ Băng, cậu có biết vừa rồi cái tay này vừa trải qua việc gì không?"

"Tớ không có mất trí nhớ." Lê Ngữ Băng buông tay của cô, cuốn lấy ngón tay, nắm, nắm tay cô dẫn đến quây thu phí.

Đến chỗ thu phí, bởi vì vượt quá thời gian, bị khấu trừ tiền thế chấp, Lê Ngữ Băng không chỉ không tức giận, ngược lại còn cho năm sao khen ngợi. Ký xong, cậu đem hóa đơn tiện tay nhét vào trong tay Đường Tuyết, ngẩng đầu, liếc nhìn cô một cái, mà cô vừa vặn cũng đang nhìn cậu, ánh mắt giao nhau, Đường Tuyết trong đầu chỉ toàn là hình ảnh trong phòng nghỉ khi nãy, cậu hé miệng thở dốc, mắt híp lại muốn cô làm nhanh hơn... Cảm giác không thể tốt nổi.

"Tớ hôm nay không muốn nhìn thấy cậu." Đường Tuyết nói xong, buông tay cậu ra quay đầu đi, vừa đi vừa nghĩ, hơn nữa sau này cũng sẽ không mặc cái loại váy này nữa, cảm giác so với không mặc quần áo cũng không khác nhau lắm?

Lê Ngữ Băng đi theo bên cạnh, nhỏ giọng nói, "Cậu chỉ là không quen thôi. Sau này luyện nhiều một chút sẽ tốt hơn."

"Cút..."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ta liền thử nhìn một chút có thể hay không ẩn hình cao hơn tốc độ

(đến từ chòm bò cạp chấp nhất)

Lời editor: lúc đầu dịch tên chương hơi quíu mấy bạn ạ, không biết dịch sao cho sát nghĩa truyện. Giờ nhìn lại mới nghĩ hình như tên chương là lời của tác giả, ý là chương này là phúc lợi cho con dân đây mà, nên mọi người phải tranh thủ thời gian để xem nhá nhá:))))))))))

edit by jamjam1230

Chương 89: Mở màn chiến

Tối ngày 10 tháng 9, "Tia Đường Cốc" siêu cấp khúc côn cầu thi đấu vòng tròn (SHL) nghênh đón mở màn cuộc chiến.

(*) thi đấu vòng tròn: Mỗi đội đều lần lượt tham gia thi đấu với tất cả các đội khác cuối cùng đội nào nhiều điểm nhất đội đó vô địch.

Cái cuộc thi đấu khúc côn cầu vòng tròn này cùng với rất nhiều cuộc thi viết văn của học sinh tiểu học có cùng chung tên, trên thực tế trước kia nó là cuộc thi đấu quốc tế cao cấp. Nó tiền thân là Nga siêu cấp khúc côn cầu thi đấu vòng tròn (VHL).

VHL ở Nga cùng với Đại Lục khúc côn cầu thi đấu vòng tròn (KHL).

(các cậu có thấy hack não không? =))))))

Nga khúc côn cầu thực lực không thể nghi ngờ, đáng tiếc là bọn họ tình trạng kinh tế không tốt lắm, ngay cả KHL đều có không ít câu lạc bộ khất nợ tiền lương của cầu thủ, VHL chỉ có càng hồng bét.

Tình huống của Trung Quốc so với Nga lại ngược lại. Trung Quốc khúc côn cầu thực lực có chút yếu kém, nhưng mà, tiền siêu nhiều...

Hai bên bắt nhịp với nhau, quyết định cùng nhau vận hành VHL.

Cho nên mới có SHL của hiện tại.

Năm nay SHL tổng cộng thu nhận một mạch 30 đội bóng của các quốc gia trong vùng, thông thường thi đấu áp dụng kiểu thi đấu đôi

theo quy định vòng tròn, từ tháng 9 đến tháng 2 năm sau.

Trung Quốc tiến hành tổ chức bồi dưỡng thi đấu, hơi có chút thiên vị cho cầu thủ nhà, một trong những mục đích đó là vì để bồi dưỡng cầu thủ nước nhà, kiếm chỉ tiêu cho Olympic mùa đông 2022. Bởi vậy, cũng vì cho nhiều cầu thủ trong nước có cơ hội xuất hiện, mấy đội bóng dự thi của Trung Quốc đều hạn chế cầu thủ nước ngoài — — một đội bóng 24 cầu thủ đăng ký, cầu thủ Trung Quốc không được ít hơn 10 người.

Làm như thế cũng là có chút bất đắc dĩ. Rất nhiều câu lạc bộ vì hiệu quả kinh tế và lợi ích, sẽ thêm nhiều cầu thủ nước ngoài, nhất là cầu thủ Nga. Không chỉ câu lạc bộ Trung Quốc, nước ngoài cũng như vậy. Câu lạc bộ nước Mỹ là dựa vào người Canada chống đỡ nửa bầu trời đấy.

...

Năm nay "Tia Đường Cốc" mở màn cuộc chiến, là đội Kiêu Long Trung Quốc nghênh chiến với Caucasus chiến xa đội trên sân nhà. Đây là cuộc thi đấu đầu tiên từ sau khi Tia Đường Cốc đổi tên, ý nghĩa tượng trưng tương đối lớn, chính phủ lãnh đạo ngồi quan sát trên khán đài, ký giả truyền thông đối với lãnh đạo chụp tách tách, ừ, cái này chính là tin tức tài liệu đêm nay.

Ông chủ câu lạc bộ Kiêu Long ngồi bên cạnh lãnh đạo, mặt ngoài mỉm cười cùng lãnh đạo trò chuyện, kỳ thật trong nội tâm có chút khẩn trương. Ông đã ám chỉ qua lãnh đạo: Cầu thủ nước nhà tiềm lực vô hạn.

Tiềm lực vô hạn, vậy nên quãng đường về sau còn rất dài.

Vì vậy hy vọng mọi người cũng đừng quá coi trọng thắng thua...

Có thể là bởi vì lúc trước thêm nhiệt tương đối khá, nên lúc này trên khán đài chỗ ngồi chật ních. Đường Tuyết ngồi ở khu vip, tầm mắt rất tốt, phía sau có một cô gái đang phát trực tiếp, nói chuyện không ngừng, nhìn thấy Lê Ngữ Băng là cầu thủ ra sân đầu tiên, cô gái liền hưng phấn hét lên: "Trời ơi bạn trai tôi ra rồi!"

Đường Tuyết yên lặng liếc mắt.

Đang nói chuyện, trận đấu bắt đầu.

Khúc côn cầu nhịp điệu thi đấu nhanh, thân thể va chạm nhiều, gần như mỗi một khắc đều phải đối kháng. Trận đấu bắt đầu không lâu, không khí liền bắt đầu sôi động lên, khán giả không tự chủ được kinh hô cùng hò hét, cô gái kia ban đầu còn đang bình luận trận đấu, một lát sau, dần dần xem đến mê mẩn, quên luôn cái điện thoại di động.

Thẳng đến màn dừng lại tranh bóng, cô gái mới sực nhớ ra bản thân còn đang phát trực tiếp, liền nói: "Tôi xem so tài đã ha ha, không trực tiếp nữa. Bye bye!" Nói xong cắt di động, sau đó giương mắt lên liền thấy được cảnh Lê Ngữ Băng dẫn băng cầu linh hoạt mà tránh được ý đồ va chạm giành cầu của đối phương, đem băng cầu truyền cho đồng đội, cô nhện không được liền khen ngợi: "Oa! Không hổ là chồng mình!"

Đường Tuyết nhìn chăm chăm vào Lê Ngữ Băng, quệt khóe miệng nói một câu, "Dã nam nhân."

Lê Ngữ Băng chuyền băng cầu vô cùng hữu dụng, bởi vì đánh bất ngờ, tốc độ lại nhanh, sau khi đồng đội tiếp được cầu, tại hệ thống phòng ngự của đối phương liền sút vô, bóng khúc côn cầu nhỏ, thuận theo khe hở phòng thủ của đối phương liền đung vào lưới.

Hồ hào — — xôn xao — —

Trong khán đài dâng lên reo hò, âm thanh hồ hào sống động.

Lãnh đạo chứng kiến quầng chúng nhân dân nhiệt tình tăng vọt, gật gật đầu tỏ vẻ rất cao hứng. Sau đó mới chỉ vào trận đấu hỏi ông chủ câu lạc bộ: "Cầu thủ kia là ai?"

Trên sân, cầu thủ lao đi nhanh như ngựa, ông chủ câu lạc bộ nào biết người lãnh đạo đang hỏi kia là ai, chỉ có thể dựa vào phán đoán, nói: "Ngài nói cái người dẫn bóng kia sao? Cậu ấy là Bàn Vĩ, Canada Hoa kiều, trước kia từng ở Bắc Mỹ tham gia thi đấu vòng tròn."

Trong nước, môn khúc côn cầu đang tích cực tiếp nhận cầu thủ hải ngoại người Hoa, căn cứ theo quy định, tại Trung Quốc tham gia thi đấu 2 năm, liền có thể lựa chọn quy phục và chịu giáo hoá Trung Quốc, làm được quốc tịch Trung Quốc, đại biểu Trung Quốc thi đấu.

Lãnh đạo gật đầu nhẹ, "A, là người kia? Cầu thủ mang áo số 19." Lãnh đạo dường như nhìn thấy được ông chủ câu lạc bộ khó xử, chính xác đọc số áo của cầu thủ lên.

Ông chủ liền nói: "Đó là Lê Ngữ Băng. Cậu ấy — —" ông đột nhiên không biết nên miêu tả Lê Ngữ Băng như thế nào, cầu thủ dễ nhũn, trưởng thành trải qua đơn nhất, ba tháng trước vẫn còn lăn lộn ở trường học, cùng cầu thủ chuyên nghiệp so sánh, số trận đấu cậu tham gia tranh tài còn quá ít. Không có lịch sử thành tích, ông chủ cũng không biết nói sao, suy nghĩ một chút, liền hàm hồ nói, "Cậu ta cầu thương rất cao."

...

Cầu thương Lê Ngữ Bạng trong lúc đang chinh chiến trên sàn đấu, vừa vịn bị Đường hiệu trưởng nhìn thấy.

Đường hiệu trưởng đang xem TV, chuyển đến kênh thể dục, phát hiện đang trực tiếp thi đấu khúc côn cầu. Ông liền nhin không được mà nhìn mấy lần.

Mẹ Đường đi tới, liếc mắt nhìn màn hình TV, vừa vịn trên màn ảnh đang quay Lê Ngữ Bạng, mẹ Đường kinh ngạc nói: "A? Đây không phải là Lê Ngữ Bạng sao?"

Đường hiệu trưởng lấy lại tinh thần, có chút xấu hổ, cầm điều khiển lên muốn đổi đài.

"Đừng đổi " mẹ Đường ngồi ở bên cạnh ông, đoạt lấy điều khiển từ xa nói, "Xem tí đi."

"Là bà muốn xem đấy."

"Ừ, ông không muốn xem có thể nhắm mắt lại."Mẹ Đường nói.

Đường hiệu trưởng không có nhắm mắt, buồn bực không lên tiếng mà ở một bên chăm chú xem so tài.

Xem trong chốc lát, mẹ Đường nói, "Phải nói là, đứa nhỏ này rất tốt, ông xem bình luận viên còn khen nó đấy."

Ừ, bà cũng không am hiểu về mấy trận bóng, nhìn thấy bình luận viên khen Lê Ngữ Bạng tốt thì bà liền nghĩ nhất định tốt.

Đường hiệu trưởng hừ một tiếng đáp: "Loại người này quá thông minh, Đường Tuyết quá đơn thuần, cùng nó ở một chỗ, bị nó lừa còn phải giúp nó đếm tiền."

"Lời này của ông logic có vấn đề, chỉ số thông minh cùng với nhân phẩm là hai chuyện khác nhau. Người thông minh liền nhất định là người xấu sao? Đồ đàn liền nhất định trung thực sao? Không có một mối liên hệ. Ông với cái trình độ logic này, làm sao mà làm hiệu trưởng được vậy?"

"Nhờ ngu mà làm được." Đường hiệu trưởng nổi giận nói.

Mẹ Đường vui lên, chỉ chỉ cửa ra vào, "Ông đi soi gương đi, ông sao có thể có mặt mũi nói ra được những lời này."

Đường hiệu trưởng xem như phát hiện ra, ông cùng với vợ ông đấu võ mồm, vĩnh viễn không thắng nổi.

Phụ nữ đúng là có cái thiên phú đáng sợ như thế.

Hai người không có tiếp tục khẩu chiến, yên lặng xem trận đấu. Hiệp 1 trận đấu kết thúc, đội Kiều Long Trung Quốc dẫn đầu với tỉ số 2:1. Trong lúc nghỉ giữa hiệp, Đường hiệu trưởng đi nghe điện thoại, mẹ Đường đi rửa hoa quả. Bà ở trong phòng bếp cắt hoa quả, nghe được chồng mình ở trong phòng khách giương giọng gọi: "Bà xã, bắt đầu rồi!"

"Đến đây đến đây!" mẹ Đường để dao xuống bưng hoa quả trở lại phòng khách.

Hiệp hai bắt đầu, trận đấu diễn ra đến phút thứ ba, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Caucasus chiến xa đội dẫn bằng cầu tấn công, Lê Ngũ Bạng cùng đồng đội tổ chức phòng thủ trước cầu môn, đối thủ cảm thấy không có cơ hội, đột nhiên đem cầu truyền cho cầu thủ phía hậu phương.

Cầu thủ kia tiếp được bằng cầu liền dứt khoát đánh tới, quả bóng của khúc côn cầu nho nhỏ, giống như viên đạn hướng cầu môn mà bay vút đến.

Cuối cùng bằng cầu không chạm lưới, mà là bay được nửa đường liền rơi xuống, sau đó Lê Ngữ Băng đột nhiên ngã xuống đất.

"Làm sao vậy?" mẹ Đường hoảng sợ, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đường hiệu trưởng nhú lông mày, mờ mịt nói: "Lê Ngữ Băng giống như bị thương, không thấy rõ."

Bình luận viên cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, liền đi xem xét lại cảnh quay chậm của trận đấu, xem tới lần thứ hai, bình luận viên rốt cuộc hiểu rõ: "Khi này Lê Ngữ Băng vừa vặn xoay người, sau đó liền bị bằng cầu đánh vào gáy, chính là đoạn sau mũ bảo hiểm xuống một chút hoặc là ở cổ. Đây cũng là quá trùng hợp!"

Bình luận viên khác nói: "Ừ, không biết Lê Ngữ Băng bị thương thế nào. Đội Kiều Long hiện tại muốn đổi người rồi, Lê Ngữ Băng, a, Lê Ngữ Băng đang đứng lên, tự mình đi ra sân. Hy vọng cậu ấy không có trở ngại. Hôm nay cậu ấy biểu hiện rất khá, với tư cách xuất sắc, tôi cảm thấy được có thể cho điểm tối đa rồi."

Đường hiệu trưởng quay đầu hỏi mẹ Đường, "Bà nói xem, sẽ không bị sao chứ?"

"Tôi không biết..." mẹ Đường lắc đầu, thoáng nghĩ đến rất nhiều ca bệnh đáng sợ, "Chỗ kia có rất nhiều dây thần kinh đấy."

...

Lúc Lê Ngữ Băng ngã xuống đất, Đường Tuyết cảm giác đầu của

mình dường như cũng bị đánh một cái, "Ô...ô...n...g" một tiếng, trong đầu trống rỗng.

Cô thất thần đứng lên, sững sờ nhìn cậu ở trên mặt băng, trong lòng đau nhói.

Toàn bộ thế giới dường như đều không tồn tại, cô đối với thời gian cũng mất đi cảm giác, chỉ biết đứng đó nhìn cậu, cũng không biết trải qua bao lâu, cậu rút cuộc cũng đứng lên.

Cảm ơn trời đất.

Trận đấu sau đó như thế nào cô cũng không xem nữa, ánh mắt một mực nhìn theo Lê Ngữ Băng. Cô nhìn thấy cậu đi đến chỗ ngồi dự bị ngồi xuống, đội y tế giúp cậu xem xét thương thế, huấn luyện viên đứng ở một bên nhìn quan sát, lát sau bọn họ nói chuyện với nhau trong chốc lát, Lê Ngữ Băng vừa nói chuyện, một bên giật giật cổ.

Thoạt nhìn xem ra là vấn đề không lớn. Đường Tuyết trái tim đang treo ngược cuối cùng cũng hạ xuống.

"Xin chào, chị ổn chứ?" Phía sau cô gái khi nãy vỗ vỗ vai Đường Tuyết.

"A?" Đường Tuyết mê mang xoay người.

"Chị có thể ngồi xuống được không? Tôi không nhìn thấy."

"A, thực xin lỗi."

Đường Tuyết ngồi xuống, nghe được cô gái kia còn nói: "Chị gái à, tôi cảm giác chị có chút quen mắt nha."

Cô không để ý, chỉ nhìn chăm chăm Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng giống như nhận ra được, cậu đột nhiên nhẹ nhàng xoay đầu, nhìn về hướng của cô, cười cười.

Cười xong rồi, còn đem hai ngón tay đặt lên môi, đẩy ra một cái hôn gió.

Cô gái phía sau thét lên.

Đường Tuyết suýt chút nữa thì khóc.

*edit by jamjam1230

Chương 90: Nhất chiến thành danh

Lê Ngữ Băng ván thứ hai nghiêm chỉnh ngồi trên ghế dự bị nghỉ ngơi, nhìn đồng đội ra ra vào vào, từng đợt từng đợt đổi người.

Tranh tài khúc côn cầu thể lực tiêu hao quá lớn, vì vậy thay người rất nhiều lần, không hạn chế số lần, cũng sẽ không tạm dừng, chính là mọi người yên lặng ra ra vào vào.

Thay người nhìn đến hoa mắt, cái này rất thử thách nhãn lực của trọng tài. Bởi vì không phải tất cả mọi người đều quy củ, có khả năng đang tranh tài, sẽ phát hiện một đội nhiều ra tới một người, chuyện ma quái như thường.

Vì vậy quy tắc thi đấu khúc côn cầu trọng điểm là không quá nhiều người, nhiều người khó xử lý.

Ván thứ hai trận đấu, đội Kiêu Long Trung Quốc từ 2:1 dẫn trước bị đuổi ngang thành 3:3, tình hình chiến đấu không quá lạc quan.

Lê Ngữ Băng ở vị trí dự bị nghỉ ngơi một ván, cảm giác thân thể đều đã khỏe mạnh, ván thứ ba bắt đầu, cậu bước vào trận đấu.

Huấn luyện viên là người Nga, sáng khoái đáp ứng. Đại khái là cái này ở nước ông, chỉ là một chút vết thương nhỏ, không nhằm nhò.

"Lê Ngữ Băng ra sân, a, xem ra cậu ấy không bị gì rồi, chúng ta trước tiên nên chúc mừng cậu ấy. Hiện tại cả khán phòng đều vì Lê Ngữ Băng mà reo hò, mà đúng là cậu ấy xác thực đáng giá được mọi

người tung hô như vậy, không biết ván này đội Kiều Long có thể hay không đánh vỡ cục diện bế tắc, mở ra cục diện mới..." bình luận viên mồm miệng rất lưu loát.

"Xem ra không có chuyện gì." Đường hiệu trưởng lẩm bẩm.

Mẹ Đường hơi nhú mày, " Nó vẫn nên đi bệnh viện chụp phim."

Chẳng qua, xem biểu hiện sau đó của Lê Ngữ Băng, cậu đại khái là không cần chụp phim cũng được. Đội Kiều Long ván này tổng cộng đánh vào lưới đối thủ hai trái, toàn bộ đều xuất phát từ tay Lê Ngữ Băng, điểm số trực tiếp được cậu đưa lên 5:3, cho đến khi kết thúc. Cậu được tính 2 lần đánh vào, 1 lần trợ giúp, đứng đầu bảng.

Trong khán đài bầu không khí sôi sục, lúc trận đấu kết thúc, tiếng hoan hô như muốn lật tung nóc nhà.

Chính phủ lãnh đạo vốn chỉ dự tính ghé xem trong chốc lát, biểu lộ ý tứ sẽ đi ngay. Nhưng không ngờ trận đấu quá đặc sắc, ban đầu nghĩ chỉ xem một ván, cuối cùng chưa đã ghiền, từ xem một chút biến thành xem hết rồi.

Đến cuối lại hòa cùng khán giả vỗ tay.

Ông chủ câu lạc bộ vô cùng cao hứng. Lúc trước còn sợ thua mất mặt, bây giờ lại thắng, khó lường khó lường. Lê Ngữ Băng thật sự là trời sinh siêu sao.

Sau đó ông chủ câu lạc bộ mời lãnh đạo ở lại nói vài lời với đội băng cầu, lãnh đạo liền vui vẻ đáp ứng.

...

Sau khi nghe lãnh đạo nói, cùng lãnh đạo bắt tay xong, Lê Ngữ Bằng được đội y tế dẫn đi bệnh viện, tuy rằng chính cậu cảm thấy không có cái gì không khỏe, nhưng ít ra cũng phải đi chụp phim thì mọi người mới yên tâm.

Hai người theo cửa sau của tòa nhà đi ra, khi đi tới cửa, Lê Ngữ Bằng đột nhiên dừng lại, "Chúng ta đi riêng."

"Đợi ai à?" Đội y tế hỏi xong liền nhìn thấy một cô gái chạy tới, lập tức gật đầu nói, "Tôi chờ cậu trên xe."

"Ừ."

Đường Tuyết chạy đến trước mặt Lê Ngữ Bằng, nhìn thấy cậu đang cúi đầu nhìn cô, trong mắt có nét cười nhẹ nhàng. Cô cúi đầu xuống, lại tiến về phía trước một bước, chui vào trong lòng cậu, sau đó liền nhẹ nhàng ôm cậu.

Cái người này, bình thường là một con cạp nhỏ, lúc này thoắt cái đã biến thành cừu nhỏ, làm cho Lê Ngữ Bằng có chút không thích ứng, cậu vòng tay ôm lại, vuốt vuốt tóc của cô, "Sao vậy?"

"Làm tớ sợ muốn chết." Đường Tuyết nhỏ giọng nói. Cô vừa rồi lúc xem thi đấu, một nửa là khẩn trương kích thích, một nửa là nơm nớp lo sợ, đặc biệt dày vò. Hiện tại được ôm cậu, mới có chút cảm giác yên tâm.

Lê Ngữ Bằng biết, có câu nói "quan tâm nhiều ắt sẽ loạn".

Cậu bị cô làm cho trong lồng ngực một mảnh mềm mại rung động, cúi đầu hôn tóc cô một cái, dịu dàng nói: "Tớ không sao."

Đường Tuyết tay hướng lên, lướt qua lưng cậu, cô kiễng chân ôm

lấy cổ của cậu, sờ lên sau gáy.

Lê Ngữ Băng được đầu ngón tay mềm mại ấm áp của cô chạm đến, trong lòng có chút ngứa ngáy.

"Đau không?" Đường Tuyết hỏi.

"Hôn nhẹ liền hết đau."

Đường Tuyết dờ khóc dờ cười, "Thời điểm này mà cậu còn đùa được à!"

Lê Ngữ Băng nghiêm túc, "Không có đùa, sau này mỗi khi tới thắng trận đấu cậu đều phải hôn tớ."

"Vậy tới thắng thì sao?"

"Tớ hôn lại cậu."

"Chó phi thật sự là một con chó phi thông minh, gặp việc liền buôn bán." Đường Tuyết nói xong, nín lấy cổ áo của cậu hướng xuống dưới.

Lê Ngữ Băng thuận theo lực đạo của cô hơi khom lưng, cúi đầu xuống, cười cười nhìn cô.

Đường Tuyết nhìn bờ môi màu hoa anh đào của cậu, nuốt nước miếng.

Đúng lúc này, cách đó không xa còi ô tô vang lên vài cái.

Đội y tế có chút nhìn không nổi nữa, không biết bọn họ sẽ làm ra cái sự tình gì, lúc này liền hạ cửa kính xe xuống nhìn: "Hay là chúng ta đi

bệnh viện trước đã?"

Sau đó Đường Tuyết theo Lê Ngữ Băng đến bệnh viện, chụp phim, xác định không có gì khác thường, lúc này mới yên tâm.

— —

Nhất chiến thành danh!

Ngày hôm sau rất nhiều truyền thông thể thao dùng từ này hình dung cho Lê Ngữ Băng, Đường Tuyết thấy được lòng mi trực nhảy, nghĩ thầm có hơi khoa trương quá đi!

Những tin tức này phần lớn miêu tả Lê Ngữ Băng bị thương ngoài ý muốn, sau khi hồi phục liền quay lại trận đấu, điên cuồng ôm điểm tích lũy nghịch chuyển cục diện, thành tích liền vọt lên phá luôn thành tích kỷ lục của người trước đó, mà thành tích này dành cho những người có điều kiện tiên quyết đều phải mạnh, cái này càng thêm đáng quý rồi... Nói xong trọng điểm, kèm theo trên đó là bức ảnh soái ca của Lê Ngữ Băng.

Người qua đường rất nhiều người không am hiểu lắm về khúc côn cầu, đẹp trai mới là trọng điểm.

Đường Tuyết chụp lại màn hình rồi gửi cho bố Đường, kèm theo:"Giới thiệu một chút, đây là con rể của bố."

Đường hiệu trưởng giả như không thấy.

Lê Ngữ Băng - ba chữ kia trong vòng một đêm đã thành cụm từ đứng đầu, rất nhiều quần chúng không rõ chân tướng nhìn thấy người khác đang thảo luận về Lê Ngữ Băng, tò mò đi lục soát, phản ứng đầu tiên đều là mẹ nó soái ca.

Sau đó mới quan tâm tới mặt khác.

Có fan hâm mộ lo lắng người khác không hiểu, đơn giản rõ ràng mà đem trận đấu ngày hôm qua tổng kết lại, trong đó không thể thiếu rất nhiều từ khen ngợi, người qua đường xem hết, đều kinh sợ.

Tiếp sau đó, các cụm từ liên quan, băng cầu, Tia Đường Cốc, đều trở thành cụm từ nóng. Rất nhiều người bắt đầu chú ý cái hoạt động này, chú ý tới cuộc thi đấu này.

Weibo Lê Ngữ Băng người hâm mộ tăng vọt, hài hước chính là bây giờ tài khoản id của cậu vẫn như cũ là "Đường Tuyết người hâm mộ toàn cầu hậu viện hội", người hâm mộ mới lại chạy đi nghiên cứu xem Đường Tuyết là ai, sau đó liền mạnh mẽ cảm nhận được bản thân như được phát cầu lương (*).

(*) cầu lương: các cặp đôi yêu nhau thường hay show các hành động thân mật, tình cảm, và các FA thường gọi đó là cầu lương

【lớn lên đẹp trai, lại ưu tú như thế, bạn gái cũng xinh đẹp, tình yêu mỹ mãn, cái này là cuộc sống của người thắng cuộc trong truyền thuyết? Đối lập với cậu ấy, tôi đây hai mươi năm sống trên đời giống như một đồng bánh.

Có người ở trong diễn đàn cảm thán như vậy.

Kết quả diễn đàn bên trong nhao nhao trở lại:

— — nếu tôi nói cho cậu biết kỳ thi Đại Học cậu ấy thi được bao nhiêu điểm thì sao?

— — nếu tôi nói cho cậu biết cậu ấy biết kéo đàn vi-ô-lông thì sao?

— — nếu tôi nói cho cậu biết cậu ấy là phú thế hệ thứ hai (*) thì sao?

(*) Phú thế hệ thứ hai (富二代): Những đứa trẻ giàu có thừa hưởng số lượng lớn tài sản.

— — chờ chút lâu trên, Băng Thần là phú thế hệ thứ hai? Thật sao? Chưa thấy qua bát quái nha.

— — tin tưởng tôi, có thể kiên trì chơi khúc côn cầu nhiều năm như vậy, nhiều hơn phân nửa tỷ lệ là phú thế hệ thứ hai.

— — đập bàn! Đường Tuyết là cứu vớt hệ ngân hà sao?

— — có ý gì, Tuyết Tuyết của chúng ta cũng rất ưu tú nha! Đại học là được triệu tập dự thi trên Lâm đại, dù nói thế nào cũng là một học bá (*) đi? Hơn nữa vóc người xinh đẹp như vậy, tính cách cũng tốt, EQ cũng cao, cũng là quán quân cả nước, ở đâu không xứng với Băng Thần hả? Chỉ có thể nói là người ưu tú thích cùng người ưu tú ở cùng một chỗ, muốn tìm được một nửa khác tốt, không cần cứu vớt hệ ngân hà, chính mình cố gắng thay đổi là đủ rồi.

(*) học bá: chăm chỉ học tập nên đạt kết quả cao

— — em gái kiêu ngạo lâu trên ời, người khác đều đang ăn thức ăn cho chó chỉ có em là ở đây rót canh gà, nhận của ta một lạy.

blabla...

Đường Tuyết lúc đầu cho rằng weibo fan hâm mộ của Lê Ngữ Băng là câu lạc bộ mua rồi làm giả cho cậu, sau đó liền phát hiện người hâm mộ của mình cũng tăng lên rất nhiều, thậm chí đi dọc đường cũng có người tìm cô muốn kí tên, cô lúc này không muốn cũng phải

thừa nhận, những fan hâm mộ của Lê Ngũ Bãng kia đều thật sự, sống.

Cái này càng đáng giận.

Đường Tuyết có chút chua chua mà ghen ghét, khó mà nói là ghen ghét người nào.

Buổi tối cô nhắn cho cậu: Lê Ngũ Bãng, cậu biết hiện tại cậu bên ngoài có bao nhiêu bạn gái không?

Lê Ngũ Bãng: người khác muốn dâm tở chỉ có thể tượng tượng trong đầu, còn cậu là có thể tự trải nghiệm...

Đường Tuyết: Tở liền nhìn xem cậu phóng túng tới mức nào.

Lê Ngũ Bãng: Cậu tới đây, tở phóng túng cho cậu xem. ^_^

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thật xin lỗi vì đổi mới không ổn định làm cho mọi người đọc thể nghiệm không tốt, đây quả thật là do tôi không làm đúng hạn, ở đây đối với mọi người nói một tiếng xin lỗi.

Mặt khác, nhằm vào một cái quan điểm, tôi nghĩ nên cho bản thân giải thích một câu.

Có bằng hữu cho là vì tôi có nhiều đọc giả, làm người bành trướng, mới bắt đầu đổi mới không ổn định. Đó là một hiểu lầm.

Tôi lúc giai đoạn còn là người mới, thời điểm đăng nhiều kỳ 《 người không vào địa ngục thì ai vào》 , thì có qua một đoạn thời gian thay đổi vòng quanh, cũng từng đổi lại. Sau đến 《 nam phong nhập lòng

ta 》 《 hàm quang 》 đổi tình huống mới đều không quá tốt. Sách đổi mới tình huống, cùng tác giả nhân khí, thái độ đều không có quan hệ, chỉ cùng trạng thái tác giả, chuyện xưa đề tài nội dung tương quan.

Bởi vì viết qua rất nhiều chuyện xưa, dùng qua rất nhiều sáo lộ, tôi thân là người sáng tác, thời gian dần qua đối với một ít sáo lộ thông thường mất đi cảm giác mới lạ cùng cảm xúc, hy vọng nếm thử cái khác, mạo hiểm sáng tạo cái mới, ý nghĩ chứng thực trong quá trình gặp được đủ loại vấn đề, có đôi khi viết sẽ không thuận lợi. Đây là điều không thể dự đoán.

Có chút bằng hữu hỏi tôi tại sao không sớm giữ tồn cảo, nói như vậy, tôi đây như người mắc bệnh gia đoạn cuối, nếu như muốn toàn văn tồn cảo (giữ lại bản thảo), tôi sống đến 80 tuổi cũng chưa chắc có thể viết ra 30 vạn chữ. = =

Nói nhiều như vậy, tôi còn đang suy nghĩ biện pháp giải quyết. Bất quá tin tức tốt là chuyện xưa nhanh viết xong, tôi hôm nay đem phía sau nội dung cốt truyện này kéo một chút, không lo vướng mắc nữa.

Chương 91: Đến nhà thăm hỏi

Toàn bộ tháng chín, nhờ vào biểu hiện rất tốt trong cuộc tranh tài của Lê Ngữ Băng, nhân khí kịch liệt tăng lên.

Đường Tuyết có điểm nhìn không nổi nữa, cảm giác có rất nhiều người, thật nhiều người đối với khúc côn cầu hoàn toàn không biết gì đều đang truy tìm Lê Ngữ Băng rồi. Có những hoàng ngưu(*) bắt đầu trục lợi bằng những tấm vé vào xem tranh tài của đội Kiêu Long Trung Quốc, cái này đối với những cuộc thi đấu thông thường đúng là hiếm thấy. Sau đó Lê Ngữ Băng một lần được lên trang bìa của một tạp chí, tạp chí kia liền nhanh chóng bán hết.

(*) hoàng ngưu: những kẻ cơ hội

Lê Ngữ Băng dọc theo đường đi sẽ bị bao vây bốn phía, đến lớp học sẽ bị nằm vùng, đi ra ngoài nhất định phải mang khẩu trang, thật vất vả mới có một cơ hội cùng Đường Tuyết hẹn hò, giống như người nổi tiếng đi hẹn hò bí mật vậy.

Vẫn là Đường Tuyết đầu óc lanh lợi, mua hai cái khăn trùm đầu Spider Man che luôn được toàn bộ khuôn mặt, mỗi người một cái, bộ dáng như vậy nghênh ngang đi giữa đường, vạn chúng nhìn chăm chú, dọa cả con chó lang thang, có thể làm một đứa trẻ đang khóc cũng phải im bật, đều không đáng kể.

Chẳng qua, thời điểm bước vào cửa ngân hàng, bảo an liền dùng một ánh mắt đề phòng nhìn bọn họ, khiến cho hai người có chút lúng túng.

Hơn nữa, lúc hôn môi trước tiên còn phải tháo khăn trùm đầu ra...

Tháo khăn trùm đầu xuống, Đường Tuyết chứng kiến Lê Ngữ Băng tóc rối tung rối mù, bộ dạng ngu ngu ngốc ngốc, cô nhin không được liền cười ra tiếng.

"Lê Ngữ Băng, cậu bây giờ giống một cây nấm tinh." Đường Tuyết nói.

Lê Ngữ Băng có chút buồn bực, cúi đầu làm bộ muốn hôn, Đường Tuyết nghiêng đi đầu, đặc biệt nghiêm túc nói: "Không, tớ không thể hôn một cây nấm."

Lê Ngữ Băng: = =

Cảm giác thời gian này không có cách nào qua.

...

Thời gian này đối với hai người đều không tính là dễ dàng gì, ngược lại câu lạc bộ bên kia từ trên xuống dưới đều tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Cố gắng lâu như vậy, cuối cùng cũng có kết quả, bọn hắn rất cuộc cũng bồi dưỡng được một cuộc thi đấu thể thao giá trị cùng giá trị thương nghiệp tổng thể trở thành băng cầu đại minh tinh!

Đợi một thời gian nữa, cậu ấy nhất định có thể trở thành vận động viên băng cầu siêu sao số một Trung Quốc!

Câu lạc bộ từ trên xuống dưới, đối với cậu lòng tin tràn đầy.

Lê Ngữ Băng đã có chuyên môn được đưa vào hoạt động đoàn đội, đoàn đội xét cho cậu hai cái hợp tác thương nghiệp, qua không bao lâu, Lê Ngữ Băng liền thu được hai bút tiền lương.

Cậu đem thẻ ngân hàng của mình đưa cho Đường tuyết, "Sau này cậu muốn mua cái gì thì mua."

Đường Tuyết hỏi: "Vậy còn cậu?"

"Cậu mua cho tớ."

"Lê Ngữ Băng, cậu thật biết làm ăn, đến lúc thẻ ngân hàng không còn tiền, tớ còn phải trợ cấp vào bên trong, đúng không?" Đường Tuyết nói xong, dùng điện thoại đăng nhập vào tài khoản ngân hàng của Lê Ngữ Băng, kiểm tra một chút số dư còn lại.

Nhìn thấy số dư còn lại ở cột kia cùng một chuỗi các con số sau đó, cô ngẩn người, buông tay, điện thoại rơi xuống đất.

Lê Ngữ Băng khom người nhặt điện thoại lên, thả lại trong tay cô.

"Lê Ngữ Băng " Đường tuyết mấp máy miệng, hỏi, "Số tiền này, là chính đáng có được sao?"

Lê Ngữ Băng gõ đầu của cô, "Đương nhiên rồi "

"Cũng đúng" Đường Tuyết gật gật đầu, "Buôn ma túy làm gì có tiền nhanh như thế."

Lê Ngữ Băng dờ khóc dờ cười, đem cô kéo vào trong lòng xoa xoa đầu, nói: "Sau này tiền của tớ đều cho cậu dùng."

Đường tuyết trong lòng ngọt ngào muốn nổi lên bong bóng, ngoài miệng lại nói: "Ách, thật muốn kết giao với nhiều bạn trai như vậy."

Lê Ngữ Băng tức giận tới mức mắt trợn trắng. Cậu cắn răng, sát bên

tai cô thấp giọng nói: "Cậu đợi đấy."

"Hả?"

"Đợi sau này tớ giáo dục cậu." Ngữ khí có chút ý vị thâm trường.

— —

Đường Tuyết trải qua kiên trì không ngừng mặt dày vô sỉ cùng những nhẽo, rớt cuộc cũng thuyết phục được mẹ của cô, cho Lê Ngữ Băng đến nhà thăm hỏi. Thời điểm mẹ cô đáp ứng, Đường Tuyết có chút lo lắng, hỏi: "Cái kia, bố có phản đối không ạ?"

"Ông ấy phản đối không có hiệu quả. Mẹ sẽ cho ông ấy biết, cái nhà này là ai làm chủ."

...

Lễ quốc khánh, Lê Ngữ Băng dành ra một ngày rưỡi ngày nghỉ, chuẩn bị đi thăm hỏi bố mẹ vợ. Trước khi đi, về nhà mình một chuyến.

Mẹ Lê sớm đã biết chuyện, lễ vật đều đã chuẩn bị xong, sau đó hai vợ chồng làm cho Lê Ngữ Băng một buổi tọa đàm nhỏ, trọng điểm truyền dạy cách lấy lòng bố mẹ vợ.

"Ít nói chuyện, nói nhiều không ổn, lại càng không được tranh cãi."

"Cũng không thể một câu cũng không nói, dần dần giống như một đứa ngốc."

"Tay chân chịu khó chút, đừng thực sự đem bản thân trở thành khách."

"Cũng không thể ân cần quá mức, lộ ra láu cá."

"Trước mặt trưởng bối không cho phép lộn xộn hay nói giỡn."

"Đương nhiên vẫn phải duy trì cảm giác hài hước."

"Kiêng kỵ nhất chính là khoác lác."

"Quá khiêm tốn cũng sẽ làm cho người ta phản cảm."

"Không được chơi điện thoại."

"Đừng quên thông báo cho bố mẹ chút tin tức."

Hai người ông một lời tôi một câu, Lê Ngữ Băng cảm giác như trong đầu có một con ong mật ra ra vào vào.

Thật vất vả mới được giải thoát, cậu mang theo bao lớn bao nhỏ lễ vật lên đường, à không, ra cửa.

...

Đường Tuyết đang ở trong nhà xem tivi, bố mẹ cô ở trong phòng bếp bận rộn, vừa nấu cơm vừa nói chuyện phiếm. Chẳng qua lực chú ý của cô cũng không có ở trên TV, thời điểm chuông cửa vang lên, cô từ trên ghế salon nháy dựng lên, nháy nháy tới cửa, nhìn thấy khuôn mặt của Lê Ngữ Băng trên màn hình, cười híp mắt gọi cậu: "Lê Ngữ Băng?"

"Ừ, Đường Tuyết." Lê Ngữ Băng có chút nghiêm túc.

"Cậu nói vài lời để nghe tớ mới mở cửa cho cậu."

Lê Ngữ Băng cười, bộ mặt đang căng cứng liền xuất hiện đường cong trở nên nhu hòa sinh động, cậu nhỏ giọng nói, "Đừng quậy."

Đường Tuyết ấn xuống mở khóa, quay đầu chạy vào phòng bếp: "Hai vị, lên đây nhìn con rể haaaa...!"

Đường hiệu trưởng liếc mắt.

Lê Ngữ Băng đi vào rất nhanh, mẹ Đường đem Đường hiệu trưởng kéo ra tiếp đón Lê Ngữ Băng, Đường hiệu trưởng toàn bộ quá trình đều mang khuôn mặt lạnh lùng.

Hai bên hàn huyên một chút, mẹ Đường nói: "Lê Ngữ Băng cháu ngồi trước xuống, dì vào nấu đồ ăn, lát sau liền quay lại ngay... Ông xã " mẹ Đường quay đầu gọi Đường hiệu trưởng "Ông đi siêu thị gia viên Lục sắc ở tiểu khu đối diện mua nước muối vệt cùng đậu rang."

"Ừ." Đường hiệu trưởng gật đầu.

Lê Ngữ Băng nói: "Để cháu và Đường Tuyết đi?"

"Không cần, cháu cứ ngồi đây. Đường Tuyết, lấy đồ cho Ngữ Băng ăn."

Đường Tuyết đem đồ ăn vặt trong hộp ra, lại rót cho Lê Ngữ Băng ly nước, cười hì hì nói: "Băng ca, mời uống trà."

Lê Ngữ Băng ngồi nghiêm chỉnh, mím môi, cười khá rụt rè.

Sau đó Đường Tuyết phát hiện bố cô đang ló cuống ở cửa ra vào, hết lực hộp chìa khóa lại mò quần áo, cô hỏi: "Bố, sao vậy ạ?"

"Không tìm thấy thẻ ra vào cổng."

"Bố lấy của con đi ạ."

"Ừ, của con để đâu?"

"Ở trong cái túi xách kia ạ." Đường Tuyết chỉ chỉ cái giá treo quần áo, chỗ đó treo túi xách.

Đường hiệu trưởng lấy xuống mở túi ra, ông nghĩ là thẻ ra vào nằm ở túi bên trong, thò tay móc móc. Kết quả không tìm thấy thẻ ra vào, chỉ mò ra một một tờ hóa đơn nhỏ, giấy trắng mực đen đóng giấu.

Ông tùy ý nhìn lướt qua cái hóa đơn nhỏ kia, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Sân bay tính theo thời gian thu phí phòng, phòng đôi. Người ký tên: Lê Ngữ Bằng.

*edit by jamjam1230

Chương 92: Đuổi ra khỏi cửa

Lê Ngữ Băng ở trong đầu đang nhớ lại xem làm sao lấy lòng bố của Đường Tuyết, sau đó liền nhìn thấy đối tượng mình lấy lòng cầm chổi lao tới.

Nhìn dáng vẻ đàng đàng sát khí của Đường hiệu trưởng, hẳn là không phải đến quét để quét rác.

Lê Ngữ Băng trong lòng nhảy dựng, cẩn thận từng li từng tí mà đứng dậy.

Đường hiệu trưởng cầm chổi hướng tới người cậu, "Ta đánh chết cậu nhóc con, đã sớm nhìn ra cậu không phải người tốt!"

Lê Ngữ Băng không hiểu chuyện gì, cũng không dám phản kháng. Không gian giữa ghế sofa và bàn trà có hạn, cậu muốn tránh cũng không thể tránh, trúng hai roi.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Đường Tuyết sửng sờ một chút, lúc này mới đứng lên can ngăn lại: "Bố làm gì vậy ạ? Xảy ra chuyện gì? Mẹ! Mẹ!!!"

Một tiếng trung khí mùi phần gào thét, xuyên qua cửa phòng bếp cùng máy hút khói trầm đục, chui vào lỗ tai mẹ Đường.

Mẹ Đường lại càng hoảng sợ, nhanh chóng chạy ra, trong tay còn cầm theo cái muôi, vừa nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, mẹ Đường tiến lên khuyên can: "Làm cái gì làm cái gì, buông tay!"

"Bà đừng ngăn tôi, tôi hôm nay phải cho tên tiểu tử này trả giá thật đắt!"

Mẹ Đường ôm chặt Đường hiệu trưởng đang mất lí trí, quay mặt đối Đường Tuyết liếc mắt tỏ ý một cái, "Đi mau đi!"

Đường Tuyết tranh thủ thời gian kéo Lê Ngữ Băng chạy.

Hai người nắm tay, không kịp đổi giày, xỏ đại dép lê hoảng sợ chạy ra bên ngoài, một hơi liền chạy ra khỏi tiểu khu, sau đó lại chạy qua hai con đường nữa.

Cùng ngày, có người trên diễn đàn đăng bài viết: 【tôi giống như nhìn thấy Lê Ngữ Băng! Mặc Versace (*) mang dép lê nhựa chạy như điên trên đường!

(*)Versace: hãng thời trang nổi tiếng của Ý

Bên dưới bài đăng bị một tràng chế giễu chủ bài viết đầu óc kém cỏi, nói dối cũng không biết nói.

...

Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Băng cuối cùng dừng ở trong một cái hẻm nhỏ. Sau đó Đường Tuyết đi ra ngoài tiệm thuốc mua thuốc rửa vết thương và khẩu trang, lúc về đi ngang qua một cửa hàng bán lẻ, liền vào mua một ly kem.

Cô hiện tại cần đồ ngọt an ủi.

Trở lại trong ngõ nhỏ, Đường Tuyết giữ mặt Lê Ngữ Băng nhìn nhìn, bên trên xương gò má rách một chút da, những chỗ khác không có bị thương. Cô có chút đau lòng, tự nhủ: "Người này nếu mà hủy dung,

tớ sẽ phải đi đâu mới lại tìm ra người đẹp mắt như vậy."

Lê Ngữ Băng cười ra tiếng, cúi xuống nhìn cô, đôi mắt giống như ánh trăng yên tĩnh ôn nhu.

Đường Tuyết hỏi cậu: "Đau không?"

Lê Ngữ Băng lắc đầu.

Đường Tuyết nói: "Tớ cũng không biết bố tớ xảy ra chuyện gì, nhìn thấy cậu giống như nhìn thấy cừu nhân giết cha... Không đúng, ông tớ vẫn sống tốt, ở đâu ra cừu nhân giết cha... Lê Ngữ Băng, có phải cậu trùng mắt với ông ấy hay không?"

"Tớ làm gì dám..."

"Quá kì lạ " Đường Tuyết lắc đầu, suy nghĩ một chút mới nói, "Chẳng lẽ bố tớ lần này đáp ứng gặp cậu, chính là muốn bày cái Hồng Môn Yến(*)?"

(*) Hồng Môn Yến: ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người

Lê Ngữ Băng nhớ trong lịch sử, Hồng Môn Yến cũng không có gặp mặt liền đánh người như vậy.

Không hiểu nổi, đành phải ưu tiên giải quyết vấn đề trước mắt. Lê Ngữ Băng cúi người, Đường Tuyết giúp cậu rửa vết thương. Bất quá chỉ là rách chút da, theo lý không cần phải thoa thuốc, nhưng Đường Tuyết không hy vọng trên khuôn mặt tuần tú của Lê Ngữ Băng có bất kỳ sơ xuất nào, vì vậy phải đối đãi cẩn thận. Không chỉ rửa thôi, còn phải cẩn thận đấy, nghiêm túc rửa, rửa xong dán miếng vết thương lại, cẩn thận từng li từng tí.

Lê Ngữ Băng đột nhiên ôm cô, nâng người lên.

"Này..." Đường Tuyết tim đập rộn lên, miếng dán vết thương thiếu chút nữa dán luôn lên mắt.

"Khom người quá lâu, mỏi."

Đường Tuyết tùy cậu ôm, dán tốt miếng vết thương. Dán xong, Lê Ngữ Băng như cũ ôm cô không buông, cậu ngẩng mặt lên nhìn, chậm rãi nháy mắt: "Tớ khả năng là đang cần một nụ hôn."

"Đừng làm loạn, thả tớ xuống."

Lê Ngữ Băng lưu luyến mà buông cô.

Đường Tuyết chân chạm đất, lúc tay cậu rút về, cô đột nhiên cười: "Lê Ngữ Băng, tớ cảm thấy đặc biệt không thể tưởng tượng nổi."

"Hả?"

"Tớ vốn không thích nam sinh dáng cao."

"Tại sao?"

"A..., cảm thấy không có cảm giác an toàn."

Đến lượt Lê Ngữ Băng không thể tưởng tượng nổi, Lê Ngữ Băng: "Bạn trai vóc dáng cao càng có cảm giác an toàn chứ?"

Đường Tuyết nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Dù sao tớ cũng không thích."

Lê Ngữ Băng một hồi buồn rầu: "Vậy cậu đem chân của tớ đánh gãy

đi."

"Nhưng mà hiện tại tớ thích."

Đường Tuyết lời này nói rất nhỏ, nhưng Lê Ngữ Băng nghe được rõ ràng, cậu lại cảm giác trái tim muốn tan ra rồi, cúi đầu nhìn chăm chăm vào cô, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch, chậm chạp kéo dài mà "A" một tiếng.

Đường Tuyết nghiêng mặt đi không nhìn cậu, nhận lại túi nhựa trong tay cậu, lấy ra ly kem, dáng vẻ giả như hờ hững, hỏi: "Ăn không?"

"Không ăn được."

"Ăn đi, ăn đồ ngọt tâm tình tốt."

Lê Ngữ Băng tâm tình rất tốt, bất quá nếu như cô có thành ý mời cậu như thế, vậy cậu cũng phải cho chút thể diện đi.

Vì vậy cậu gật đầu nhẹ, "Ừ."

"Tớ ăn bên này cậu ăn bên kia."

"Được, để tớ cầm."

Đường Tuyết đem ly kem bỏ vào trong tay cậu. Lê Ngữ Băng cầm kem ly, Đường Tuyết đứng sát vào liếm một cái, lạnh buốt trong veo, vào miệng liền tan đi, sau khi tan ra, trong miệng liền tràn ngập mùi sữa nhàn nhạt. (edit by wattpad jamjam1230)

Lê Ngữ Băng ăn kem bình thường là cắn, chẳng qua cậu thích xem bạn gái mình liếm láp ăn, thời điểm này nhìn cô manh manh mềm mềm, giống như một con mèo nhỏ đáng yêu.

Hai người cứ như vậy ăn vài miếng, Đường Tuyết lần nữa thè lưỡi ra liếm kem, Lê Ngữ Băng đột nhiên đem ly kem lấy ra, cúi đầu nghênh đón.

Đường Tuyết không phải ăn kem, mà là đang ăn môi của Lê Ngữ Băng.

Sau đó cô nghe được tiếng cười đùa cợt của Lê Ngữ Băng, liền buồn bực, ngửa đầu muốn tránh, Lê Ngữ Băng liền chế trụ sau gáy cô, một nụ hôn sâu hơn.

Miệng tách ra đầu lưỡi bên trên bắt đầu khiêu vũ.

...

Lúc nụ hôn kết thúc, Lê Ngữ Băng hí mắt, nhìn Đường Tuyết bị hôn đến nổi môi đỏ bừng, nói: "Tớ biết vì sao cậu không thích người đáng cao."

"Hả?"

"Cậu thích khi dễ người. Vóc đáng cao, cậu khó mà khi dễ."

Đường Tuyết có chút chột dạ, "Lê Ngữ Băng, cái ý nghĩ này của cậu có phải quá tầm thường không."

Lê Ngữ Băng cũng không tranh luận, chỉ là nâng lên ngón trỏ điểm một chút vào môi cô, "Cậu sau này không cho phép khi dễ người khác. Tớ cho không cậu khi dễ."

"Còn nói chuyện hoang đường, ly kem sắp tan hết rồi."

Tiếp tục ăn kem.

Chật vật trong ngõ nhỏ vắng vẻ lạnh lạnh, hai người đứng cạnh bức tường phủ rêu xanh, cậu một miếng tới một miếng, ngày mùa thu gió lạnh lẽo thổi qua hẻm nhỏ, lúc ngẩng đầu, có thể nhìn thấy phía trên từng vòng ánh sáng mặt trời, ánh mặt trời hướng gạch xanh trên mặt đất chiếu tới một mảnh trắng sáng.

Có chút điều hiu, lại có chút ấm áp.

Còn có chút ngọt.

*edit jamjam1230

Chương 93: Nảo heo và đồng hồ Tình nhân

Ăn một ly kem xong, Đường Tuyết rốt cuộc cũng nhận được điện thoại của mẹ.

Tiếp điện thoại, Đường Tuyết nhỏ giọng phàn nàn, "Mẹ, không phải con đã nói mẹ rồi... Mẹ quản ông xã của mẹ làm sao, gặp người liên nỗi diên, hù chết mất thôi."

"Lần này thật đúng là không thể trách bố con."

"Đến cùng là chuyện gì vậy ạ?"

"Con cùng Lê Ngữ Băng đi thuê phòng, chuyên này chờ con trở về chúng ta nói? Thuê phòng xong còn đem biên lai giữ lại là muốn làm gì? Giữ lại làm kỷ niệm sao? Con so với bố của con đều không có đầu óc."

"Không phải... Mẹ đợi... đợi chút, con không có cùng Lê Ngữ Băng thuê phòng?"

"Con dám làm còn không dám nhận? Ngày 30 tháng 8, sân bay Lâm Thành phòng nghỉ tính theo thời gian, phòng đôi, người ký tên Lê Ngữ Băng. Cái này phòng nghỉ tính theo thời gian không phải con cùng Lê Ngữ Băng thuê hay sao? Chẳng nhẽ nó còn có người khác?"

Đường Tuyết vừa nghe đến phòng nghỉ tính theo thời gian, đại não trống không một lúc, nhanh nói tiếp, "Cái này, con có thể giải thích..."

"À, giải thích như thế nào, hai đứa thuê phòng nghỉ chỉ là vô đó nói chuyện tâm sự? Con xác định cái gì cũng không có làm?"

Cái này... Đường Tuyết thật đúng là nói không nên lời. Bởi vì bọn họ xác thực có làm một chút xiu, ách, chuyện này nói ra không tốt lắm.

Cô bị một câu làm câm nín, mẹ Đường lập tức hiểu rõ, tiếp đó lại phàn nàn, "Mẹ vẫn không thể lý giải, một tờ hóa đơn nhỏ, con giữ lại là có ý đồ gì?"

"Con nào biết được ở trong đó có hóa đơn." Đường Tuyết cũng có chút oan ức "Cho tới bây giờ con cũng chưa có thấy qua."

"À, vậy là cái hóa đơn đó tự nó chui vào?"

"Không phải..." Đường Tuyết nhìn trời, đột nhiên hơi hơi nhíu mày, mắt đảo vòng, nhìn về phía Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng mấp máy miệng, ánh mắt phiêu mở.

Đường tuyết nhớ lại. Cái hóa đơn này là Lê Ngữ Băng nhét vào, cô lúc ấy không để ý, về sau cũng đều chưa thấy qua nó, đã sớm quên.

Tại sao không thấy?

Nhất định là Lê Ngữ Băng, cái con người đem từ vé thi đấu đến tất cả những đồ vật nhỏ đều quẳng vô ngăn nhỏ trong túi của cô, cô dùng túi có thói quen là chưa bao giờ dùng túi nhỏ bên trong, ngại phiền toái, có đồ vật gì đều trực tiếp ném vào trong túi. Chỉ có đồ dùng vệ sinh đặc biệt cách ly ra.

Mà rất không may chính là, kỳ sinh lý của cô thời điểm này chưa có

tới.

Vì vậy cái hóa đơn này lặng lẽ ở trong túi cô mà ẩn núp hơn một tháng, thẳng đến khi gặp bố của cô.

Đường Tuyết cùng mẹ vội vàng nói vài câu, cúp điện thoại, sau đó mới khoanh tay, mặt không biến sắc nhìn Lê Ngữ Băng.

"Tớ nghĩ là cậu đã ném nó đi." Lê Ngữ Băng yếu ớt nói.

"Một tờ giấy lộn mà thôi, cậu tại sao nhét lại trong túi của tớ?"

"Tớ cũng không biết... Lúc ấy không có nghĩ gì nhiều."

Đường Tuyết nhớ lại một chút, cảm giác Lê Ngữ Băng giống như đặc biệt ưa thích việc nhét đồ vào trong túi cô? Cô cho cậu chứa qua quần áo, phiếu ăn, chìa khoá, điện thoại... Em gái cậu nha! Bạn trai của người khác đều là giúp bạn gái xách balo, của cô là chó bạn trai, trên đường nhặt cái lon nước cũng muốn nhét vào trong túi bạn gái.

Không hiểu nổi, loại bệnh xà tinh này tại sao lại có bạn gái vậy?

Đường Tuyết dùng ngón tay trở chọc chọc thái dương Lê Ngữ Băng, nói: "Lê Ngữ Băng, cậu biết trong này có gì không?"

Lê Ngữ Băng vẽ mặt nhu thuận: "Não heo."

Đường tuyết: "..."

Có thể hay không có chút lòng tự trọng? Thân là một nhân vật công chúng nhanh như vậy đã sợ, cô cũng không có cách nào tức giận!

Đường Tuyết một hơi ngăn ở trong ngực phát tác không ra, cuối

cùng chỉ chỉ cậu, nói: "Cậu chính là đồ đàn."

Lê Ngữ Băng một hồi trầm mặc, chờ một lúc, nhỏ giọng giải thích:
"Tớ chỉ khi ở cùng với cậu mới có thể biến thành đồ ngốc."

— —

Mẹ Đường cúp điện thoại con gái, từ ban công đi vào, nhìn Đường hiệu trưởng đang ngồi trên ghế salon, nhìn một chốc lát, bà đột nhiên bật cười.

Đường hiệu trưởng trừng mắt, "Bà còn cười được?"

"Vậy tôi làm sao bây giờ, khóc có tác dụng sao?" mẹ Đường đi tới ngồi bên cạnh chồng, "Chuyện cũng đã xảy ra."

"Tôi nói tâm bà làm sao có thể lớn như vậy?"

Mẹ Đường thở dài, "Ông biết trong bệnh viện tôi có bao nhiêu đứa trẻ nhỏ, năm sáu tuổi bảy tám tuổi, bị bệnh trị không hết, cha mẹ trợ mắt nhìn bọn nhỏ rời đi. Năm sáu năm bảy tám năm, chính là cả đời bọn nhỏ."

"Bà có thể hay không nói chút chuyện tốt."

"Tôi nghĩ là rất tốt... Vì vậy tôi thường xuyên suy nghĩ, còn sống đã là tốt rồi, nếu còn có thể khỏe mạnh bình an, cái kia đều tính là phúc phận thâm hậu."

Đường hiệu trưởng nhin không được muốn nôn: "Bà giác ngộ được như vậy, có thể vào chùa truyền đạo rồi."

Ông tâm tình không tốt, mẹ Đường sẽ không cùng ông đấu võ mồm,

chỉ nói tiếp: "Việc đã đến nước này, ông phản ứng quá như thế, sẽ đem Đường Tuyết đẩy ra bên ngoài. Tính tình nó ông làm cha mà còn không rõ sao? Chờ nó trở lại rồi cùng nhau nói rõ ràng... Không được làm âm ỉ."

...

Đường Tuyết trước khi về nhà, cùng Lê Ngữ Bằng đi cửa hàng một chuyến, mua hai cái đồng hồ Tudor, kiểu dáng giống nhau, một cái cho nam, một cái cho nữ. Thời điểm quét thẻ, Đường Tuyết dùng mép thẻ ngân hàng đập vô ngực Lê Ngữ Bằng, "Lê Ngữ Bằng, có đau không?"

"Hả?" Lê Ngữ Bằng hơi nghiêng đầu.

Đường Tuyết: "Trong lòng có đau hay không? Hơn bốn vạn nha."

"Không đau." Lê Ngữ Bằng lắc đầu.

"Tiền bên trong thẻ này kỳ thực tớ không dùng qua, đều mua cho cậu dùng... Nhưng lần này vì cậu ngu xuẩn nên phải trả giá đắt."

Lê Ngữ Bằng nói: "Nếu không, mua Rolex đi?"

"Đừng, mua Rolex đến phiên tớ đau lòng."

Lê Ngữ Bằng nhếch khóe miệng nhìn cô, "Tớ trở về chịu đòn nhận tội với cậu."

"Nói cậu ngốc, cái sự ngốc của cậu có thể đón gió thổi mười dặm... Muốn yên ổn không muốn lại muốn ăn đòn?"

Trả tiền xong, xách túi về, Lê Ngữ Bằng còn nói: "Tớ cũng muốn

cùng cậu mang đồng hồ tình nhân."

Đường Tuyết đã từng bị Liêu Chấn vũ phỉ nhổ không có tâm hồn thiếu nữ. Hiện tại cô có thể chính diện đáp lại vấn đề này: Vậy thì sao, bạn trai tôi có nha.

Đường Tuyết bởi vì cảm thấy cái móng vuốt của mình không xứng với đồng hồ ba con số trở lên, vì vậy lên tới tầng năm, tìm cửa hàng trang sức ở chỗ vắng vẻ giá cả ổn định, tốn 268 nhân dân tệ mua một cặp đồng hồ tình nhân bên ngoài là thạch anh. (edit by wattpad jamjam1230)

Mặc dù tiện nghi, đeo lên cũng vô cùng đặc ý, hai người nắm tay, đối với đồng hồ tình nhân chụp cả buổi.

...

Đường Tuyết mang theo đồng hồ trở về, vừa vào cửa, nhìn thấy bố mẹ ngồi cùng nhau, không chờ bố mẹ mở miệng, cô liền đánh đòn phủ đầu: "Khoan khoan khoan khoan! Xem con mua gì cho hai người này!"

Đường hiệu trưởng hừ một tiếng, không nói chuyện.

Mẹ Đường tò mò hỏi: "Là cái gì?"

"Đến đây, thử xem, xem có hợp hay không." Đường Tuyết cực điểm phát huy sở trường chân chó, móc đồng hồ ra, tự mình đeo cho bố mẹ, sau đó lại đem cổ tay hai người kéo cùng một chỗ, bình phẩm nói, "Thật, thật xứng đôi. Thích không ạ?"

Cái này bề ngoài nhìn rất đẹp, chẳng qua mẹ Đường chú ý tới điểm khác, hỏi: "Con lấy tiền ở đâu?"

"Con quẹt thẻ của Lê Ngữ Băng."

Đường hiệu trưởng nghe xong, lập tức đem đồng hồ tháo xuống ném vào trong ngực cô, "Hồ đồ! Con đây ý là muốn chúng ta đem con gái bán sao?!"

"Dạ?" Đường Tuyết sững sờ, sau đó liền lắc đầu, "Bố nghĩ gì thế, thẻ ngân hàng của Lê Ngữ Băng trong tay con, con muốn quẹt thì liền quẹt."

Mẹ Đường hỏi: "Con bắt nạt lấy thẻ của nó sao?"

"Cậu ấy tự nguyện đưa cho con, cũng không phải con bắt buộc."

"Vậy nó dùng bằng cái gì?"

"Cậu ấy tìm con thanh toán."

Mẹ Đường cảm giác đầu có chút căng, "Hai đứa hiện tại làm sao, làm sao giống như đã kết hôn..."

Đường hiệu trưởng gõ gõ bàn trà, "Con đừng tưởng rằng như vậy có thể đánh lạc hướng. Con nói trước đi, nói cái chuyện tốt con làm đi."

"Bố, con đã hai mươi tuổi rồi."

"Đó là tuổi mụ."

"Được được được, mười chín tuổi. Con đã mười chín tuổi rồi, cái này nếu ở cổ đại, đã sinh hai đứa rồi. Ở hiện tại cũng coi như người trưởng thành rồi, người trưởng thành làm chuyện của người trưởng thành, hai người cũng không phải không có nói qua chuyện yêu

đương."

Đường hiệu trưởng trừng mắt, "Chúng ta thời điểm mười chín tuổi cũng không giống như hai đứa."

"Đó là bởi vì bố so sánh niên đại không giống nhau, hai người thời điểm mười chín tuổi còn đang thịnh hành chép ca từ, chúng con cũng không có chê cười? Tất cả mọi người nhường nhau một chút."

"Nói hưu nói vượn! Chép ca từ so với đi thuê phòng giống nhau sao?"

"Bố, ý của con là, thế hệ hiện tại của chúng ta quan niệm rất cởi mở, hy vọng bố có thể hiểu được. Con cùng Lê Ngữ Băng thuê phòng là con tự nguyện, cũng không phải bị bức hiếp. Con biết rõ con làm cái gì."

"Ta là lo lắng cho con — — "

"Con biết rõ con biết rõ, " Đường Tuyết ôm cánh tay Đường hiệu trưởng, gối đầu trên vai ông, "Con biết rõ hai người là quan tâm cho con. Chẳng qua bố mẹ cứ yên tâm, Lê Ngữ Băng rất nghe lời, con chỉ đồng cậu ấy không dám đi tây. Thẻ ngân hàng cũng đưa cho con, mạch máu kinh tế đều nắm trong tay con đây. Chắc hai người không biết, cậu ấy hiện tại kiếm tiền so buôn ma túy còn nhiều hơn."

Mẹ Đường nôn rãnh: "Con so sánh kiểu gì vậy..."

Đường hiệu trưởng: "Hai đứa hiện tại tuổi đều còn nhỏ, về sau như thế nào còn chưa biết được. Hiện tại cảm tình tốt, lỡ ngày nào đó không còn tốt thì sao?"

"Mỗi người cuối cùng đều chết đi, vậy thì khi sống hãy sống thật vui

về. Quá trình hưởng thụ mới là quan trọng. Coi như là ngày nào đó thật sự chia tay, ít nhất cũng để lại hồi ức tốt đẹp. Hơn nữa, tình cảm là cần phải trau dồi. Giống như bố cùng với mẹ, tình cảm của hai người tốt như thế, cũng không phải là trên trời rơi xuống, là hai người cùng nhau cố gắng mới có kết quả... Đúng không mẹ?"

Mẹ Đường cười như không cười nhìn cô, "Con hôm nay nói năng không sai."

Đường hiệu trưởng thần sắc vốn có chút hòa hoãn, nghe như thế, tức giận nói: "Lời này không phải là Lê Ngữ Băng dạy con đi?"

"Là con và cậu ấy cùng nhau thảo luận, điều này cũng đại biểu con có ý kiến riêng. Với lại, điều con nói ở đoạn sau, không có bất kỳ người nào dạy " Đường Tuyết nét mặt nghiêm túc, "Việc xem trọng trình tiết của con so với hai người, hoặc có lẽ cùng với nhiều người khác, đều không giống nhau. Con không cảm thấy việc giữ gìn trình tiết đối với con gái là điều quan trọng, đó là do nam nhân coi trọng nó. Đối với con gái mà nói, chuyện quan trọng nhất kỳ thật so với con trai giống nhau, đều là phải kiểm soát tốt cuộc đời của chính mình. Điều này, con có lòng tin con có thể làm tốt."

* edit by jamjam1230

Chương 94: Phiên ngoại nhỏ về thời thơ ấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đường Tuyết khi còn bé đã từng cùng Lê Ngữ Băng "bỏ trốn" một lần.

Truy cứu nguyên nhân, cô phạm lỗi bị ba ba của cô mắng một trận, còn bị nhốt ở trong phòng nhìn vách tường suy nghĩ, nhốt nửa ngày. Mẹ Đường ở một bên khoanh tay đứng nhìn.

Đường Tuyết cảm thấy bố mẹ đều thương cô chưa đủ, cô muốn cho hai người biết rõ cảm giác mất đi người thân.

Vừa vặn lúc ấy trên TV đang chiếu phim võ hiệp, các đại hiệp tại sư môn học được võ nghệ, đều muốn đi ra ngoài rèn luyện. Đường Tuyết như được khai mở, quyết định đi ra ngoài thế giới lưu lạc.

Bước đầu tiên: Trốn ra ngoài.

Trong nhà ra ngoài là không thể. Nhà bọn họ ở lầu 12, cô muốn tránh ánh mắt của người lớn đi ra ngoài, chỉ có thể nhảy cửa sổ. Chỉ là nếu nhảy từ đây xuống, cô liền biến thành bánh rìi.

Vì vậy chỉ có thể từ trong trường học mà bỏ trốn.

Ngày hôm sau Đường Tuyết mang theo tâm lý trả thù mãnh liệt cùng suy nghĩ lưu lạc thế giới, mạnh mẽ đi tới trường học, nói kế hoạch

của cô cho Lê Ngữ Băng nghe, cũng mời Lê Ngữ Băng nhập bọn.

Lê Ngữ Băng không đáp ứng. Thế là Đường Tuyết từ mời biến thành yêu cầu, không thể không đáp ứng.

Thời điểm buổi chiều lúc tan học, cô cùng Lê Ngữ Băng chạy tới quán cơm bên cạnh trường học, chỗ đó có người mở cái xe vận tải nhỏ để đưa hàng. Hai người lén lút bò vào xe tải mở thùng xe ra, ngồi vào trong góc. Người đưa hàng cũng có chút cẩu thả, giao hàng hóa cho nhà ăn xong, cũng không có nhìn kỹ thùng xe, lên xe, lái xe rời đi.

Đường Tuyết ngồi xồm trong xe, cảm giác trái tim đập bịch bịch điên cuồng, siêu khẩn trương, siêu kích thích.

Lê Ngữ Băng bới bới ở góc thùng xe, lặng lẽ ló đầu ra nhìn trường học phía sau càng ngày càng xa. Không hiểu sao, có một loại cảm giác tạo phản giống như kích thích.

Ban đầu cảm thấy rất thú vị, nhưng thời gian dần qua, hai người bọn hắn đều cảm giác có chút lạnh. Thật là, mùa đông khắc nghiệt, ngồi xe hở mui hóng mát, có thể không lạnh sao?

Về sau hai đứa dứt khoát cùng một chỗ ôm ấp, sưởi ấm lẫn nhau, như vậy rốt cuộc chịu đựng được cho đến khi xe dừng lại.

Chờ cho đến khi nghe được tiếng lái xe đi xuống rời đi, hai đứa lúc này mới nhúc nhích tứ chi cứng ngắc, lặng lẽ meo meo từ trong xe bò xuống.

Trời đã tối. Nơi này là một tiểu khu cũ kỹ, khắp nơi đều rất yên tĩnh, ngọn đèn cũng lộ ra vài phần quý dị. Đường Tuyết trong lòng sợ muốn chết, lại xấu hổ không nói ra miệng, siết thật chặt tay Lê Ngữ

Băng, đem cậu trở thành cây cỏ cứu mạng duy nhất. (edit by wattpad jamjam1230)

Con đường lưu lạc thế giới, bắt đầu một cách không thuận lợi như vậy.

Hai người tay trong tay, bảy di tám chuyển, rốt cuộc ra được khỏi cái tiểu khu kia, đi tới đường lớn. Đường Tuyết cảm giác đói, cô sờ sờ bụng, đột nhiên vỗ đầu một cái: "Hồng rồi!"

"Có chuyện gì?" Lê Ngữ Băng hỏi.

"Cặp sách rơi trên chiếc xe kia rồi!"

Trong cặp sách của cô, cô đã chuẩn bị tỉ mỉ lương khô cùng nước uống, còn có một tờ bản đồ của Hồ thành cô trộm từ chỗ ba ba cô.

Lê Ngữ Băng cũng có chút tiếc nuối, hỏi: "Có muốn về hay không?"

"Không muốn." Đường Tuyết không muốn lại trải nghiệm một lần nữa cái cảm giác nặng nề áp lực sợ hãi cùng bất an như vừa rồi. Cô vừa móc túi vừa hỏi "Lê Ngữ Băng, trên người của cậu có tiền không?"

"Không có."

Đường Tuyết lục toàn bộ túi trên người, móc ra 2 khối rưỡi mao tiền. Hai người nắm tay, đi đến giao lộ trước tiên mua một cái bánh rán, Đường Tuyết hỏi người bán bánh rán: "Dì ơi, một cái bánh rán bao nhiêu tiền ạ?"

Người nọ nhìn thoáng qua, nghĩ thầm hai đứa nhỏ này lớn lên sẽ vô cùng đẹp mắt, sau đó mới đáp: "Ba khối tiền một cái."

"Dạ, vậy nếu nhiều hơn một quả trứng gà, bao nhiêu tiền ạ?"

"Ba khối rưỡi."

"Cái kia, không thêm trứng gà, 2 khối rưỡi, được không ạ?"

"Hả?" Dì bán hàng vẻ mặt kỳ quái, "Một quả trứng gà cũng không thêm? Vậy cháu đây là muốn bánh rán hành tây rồi."

"Dì ơi, chúng con không có tiền." Đường Tuyết chực khóc, xòe tay ra, trong lòng bàn tay là 2 khối rưỡi mao tiền đã nhăn nhúm.

Dì bán hàng thấy cô như vậy, tim muốn tan ra "Ai nha, đừng khóc mà..., dì cho các con một quả trứng gà là tốt rồi."

"Thật ạ? Cảm ơn dì!"

"Không khách khí, hai đứa là người một nhà sao?"

"Không phải ạ."

"A, bố mẹ đâu?"

"Bố mẹ có việc, một lát chúng con sẽ tự về nhà."

"À à " Dì nhìn thoáng qua hai đứa nhỏ tay trong tay, trêu chọc bọn hần, "Vậy các con sau này sẽ kết hôn sao?"

Không đợi Đường Tuyết đáp, Lê Ngữ Băng lắc đầu trước: "Con sao có khả năng cùng cậu ấy kết hôn."

Đường Tuyết cảm giác chịu không nổi, thật mất mặt, nổi giận nói: "Lê Ngữ Băng, cậu sau này nếu cùng tớ kết hôn thì cậu chính là chó

con."

Dì một bên chia bánh rán một bên cười ha hả nghe bọn hấn nói chuyện, bánh rán chia xong, bỏ vào hai túi giấy đưa cho bọn hấn: "Cẩn thận phỏng, ăn xong hãy về nhà ha."

"Dạ dạ!"

Hai người cầm theo bánh rán đi tìm chỗ phong thủy bảo địa, ngồi xổm ven đường cậu một cái mình một cái mà ăn bánh rán, giống như hai tên ăn mày nhỏ.

Bánh rán ăn được một nửa, có một con chó gầy trơ cả xương ngửi mùi đi đến trước mặt bọn hấn.

Đường Tuyết sợ tới mức thân thể cứng đờ không dám cử động, sững sờ mà nhìn con chó.

Lê Ngữ Băng cũng không nhúc nhích. Cô giáo nói qua, gặp được chó không nên chủ động khiêu khích.

Con chó to này cùng bọn hấn nhìn nhau vài lần, sau đó cúi đầu xuống, vô cùng không khách khí, đem bánh rán trong tay Đường Tuyết ngậm trong mồm rờ đi.

Đường Tuyết: "..."

Con đường lưu lạc thế giới, vì sao lại khó khăn như thế.

Áp đảo một cộng rơm cuối cùng của lạc đà chính là Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng chưa ăn no, sờ lên túi áo, móc ra hai cái bánh phao đường "thật to".

[Click để xem ảnh](#)

Đường Tuyết nhìn bánh phao đường trong tay cậu, nuốt nước miếng.

Bánh phao đường tuy rằng không thể chống đói, nhưng có so với không có cũng tốt hơn.

Ngay lúc ngọn lửa hi vọng nhỏ vừa bùng lên, Lê Ngữ Băng, đem hai cái bánh phao đường lột ra, sau đó cùng lúc ném vào trong miệng mình.

Đường Tuyết vừa tức giận vừa tủi thân, chất vấn: "Sao cậu lại ăn hết, không cho tớ một cái?"

Lê Ngữ Băng nhai bánh phao đường, nói: "Tớ sẽ không cùng cậu kết hôn."

Sau đó Đường Tuyết ngồi xổm ven đường ngăn người, Lê Ngữ Băng ngồi xổm bên cạnh cô thổi bóng. Hai cái bánh phao đường cùng một chỗ nhai, thổi ra bong bóng vừa trắng vừa tròn, còn lớn hơn mặt.

Đường Tuyết cảm thấy, con đường lưu lạc thế giới... Không, cái thế giới này không thích hợp để lưu lạc.

Cô phải về nhà.

Cô giáo đã từng nói, ở bên đường gặp chuyện phải tìm ba mẹ, ba mẹ tìm không thấy, tìm cảnh sát.

Vì vậy hai người nắm tay đi đến chỗ cảnh sát giao thông trước mặt:
"Chú cảnh sát, chúng con muốn tự thú."

Lời tác giả : Hôm nay chương này viết không hài lòng, nên là trước tiên truyền bá một chút ngoại truyện nhỏ về thời thơ ấu đi.

Chương 95: Trạng thái mê mẩn

Hôm nay Đường Tuyết cùng bố mẹ cô hàn huyên rất nhiều.

Đường hiệu trưởng cảm giác con gái mình dường như trong vòng một đêm đã trưởng thành, không còn là đứa con gái ngây thơ ngốc nghếch nữa rồi.

Có chút vui mừng, cũng có chút mất mát.

Về phần hai cái đồng hồ kia, mẹ Đường tỏ vẻ kiên quyết không lấy.

Bày tỏ không được, Đường Tuyết cũng không muốn lãng phí, đành phải mang về cho cô cùng Lê Ngữ Băng mỗi người một cái.

--

Lê Ngữ Băng sau khi trở lại trường học, trận đấu đầu tiên là ra nước ngoài chơi trên sân khách. Kênh thể thao trực tiếp trận đấu này, vợ chồng Đường hiệu trưởng ở trong nhà xem từ đầu đến cuối. Biểu hiện của Lê Ngữ Băng ở cuộc thi đấu này không có gì chói sáng, đội Kiều Long Trung Quốc cuối cùng thua 2:5

"Ông nhìn xem, ông đem thằng bé dọa ra như vậy." Mẹ Đường chỉ vào màn hình TV nói.

Đường hiệu trưởng tự mình giải vây: "Nếu thực nó như vậy đã bị dọa sợ, còn là vận động viên làm cái gì. Thi đấu, trạng thái trập trùng lên xuống, có thắng có thua, đều rất bình thường."

Nói như vậy cũng không sai.

Liên tiếp bốn năm lần thi đấu sau đó, Lê Ngữ Bạng biểu hiện đều không quá tốt. Theo bình luận viên nói đó là: "Nếu như tháng chín Lê Ngữ Bạng có thể đánh 120 phần, vậy thì tháng mười Lê Ngữ Bạng chỉ trị giá 70 phần."

Bình luận viên này nói chuyện còn phúc hậu.

Một thành viên bình luận thể dục thể thao có tiếng, chính mình ở trên truyền thông viết: "Mấy trận đấu gần đây, tôi vẫn như cũ nguyện ý vì Lê Ngữ Bạng đánh 120 phần, trong đó 118 phần cho mặt của cậu ấy, 2 phần còn lại cho cây cơ màu hồng của cậu ấy."

Phát ngôn khó nghe như vậy.

...

Lê Ngữ Bạng trong trạng thái đê mê, Đường hiệu trưởng có chút chột dạ.

Có một lần Đường hiệu trưởng ở trước phòng họp nghe mấy đồng nghiệp thảo luận về trận đấu khúc côn cầu gần đây nhất. Kỳ thật rất nhiều người căn bản đối với khúc côn cầu đều không hiểu rõ, sở dĩ xem so tài, hay là bởi vì Lê Ngữ Bạng tạo lửa, mọi người đầu tiên là chú ý đến người này, sau đó mới chú ý đến khúc côn cầu, sau phát hiện loại vận động này cũng rất kích thích, lúc này mới tiếp tục theo đuổi nó.

Những người này không nhất định xem hiểu chi tiết trận đấu, nhưng ít ra có thể xem hiểu số liệu trận đấu.

Số liệu biểu hiện, Lê Ngữ Bạng đánh rất vấy nước, năng lực không

xứng với danh tiếng.

Mọi người ngồi cùng một chỗ sung sướng mà bàn luận về Lê Ngữ Bạng, không có chút nào chú ý tới hiệu trưởng đại nhân bộc lộ không quá vui vẻ.

Một lát sau, Đường hiệu trưởng không thể nhịn được nữa, cắt ngang bọn họ: "Có phải hay không mọi người đã quên, Lê Ngữ Bạng là cầu thủ xuất sắc mới, đây mới là tháng thứ hai nó kiếm sống bằng nghề này. Hơn nữa nó năm nay chỉ mới mười chín tuổi. Không cần phải đối với một đứa bé hà khắc như vậy?"

Hiệu trưởng đại nhân lên tiếng, những người khác lập tức im miệng, nghĩ thầm hóa ra hiệu trưởng là fan hâm mộ của Lê Ngữ Bạng?

Triệu chủ nhiệm nhớ lại vài chuyện, lập tức nói ra: "Đúng đúng, Lê Ngữ Bạng là từ trường học của chúng ta đi ra đấy, thằng bé thế nhưng là tôi nhìn nó lớn lên đấy, vừa thông minh vừa trầm ổn... Đường hiệu trưởng, không bằng chúng ta mời Lê Ngữ Bạng trở về trường làm diễn thuyết?"

Đường hiệu trưởng hừ một tiếng, "Mời nó làm gì?!"

Triệu chủ nhiệm ngẩn ngơ, nghĩ thầm lão nhân nhà ngài rốt cuộc là thích Lê Ngữ Bạng hay là chán ghét Lê Ngữ Bạng?

Thật sự là một người khó hiểu.

Chạng vạng lúc tan học, Đường hiệu trưởng lái xe đi chở Tứ Đại Thiên Vương nhà mình còn có vợ ông, cùng nhau, đi tiệm cơm. Hôm nay theo thông lệ gia đình chính là thời gian tụ họp. (edit by wattpad jamjam1230)

Trong bữa tiệc, trò chuyện một chút lại nói đến Lê Ngữ Bạng, mẹ Đường không cẩn thận tiết lộ chuyện chồng mình đem Lê Ngữ Bạng đánh đuổi ra khỏi nhà.

Ông ngoại Đường Tuyết sau khi nghe xong hỏi: "Con tại sao lại đánh người?"

"Nó làm sai chuyện con mới đánh."

Ông nội Đường Tuyết không ủng hộ mà lắc đầu: "Làm sai gì cũng không thể đánh người, con khi còn bé còn trộm dưa hấu người ta, ta có đánh con sao?"

"Con..."

Ông ngoại Đường đề lên cánh tay ông thông gia, "Ai nha, đó đã là chuyện khi còn bé rồi mà."

Đường hiệu trưởng gật đầu, cảm kích nhìn nhạc phụ đại nhân.

Ông ngoại Đường: "Con lần đầu đến nhà chúng ta, cho con giết gà kết quả con bị gà dí chạy, ta cũng không có đánh con?"

Đường hiệu trưởng: = =

Cảm động quá sớm.

"Đừng ồn ào nữa, nói những cái kia cũng vô dụng, " Bà ngoại Đường Tuyết nói, "Lê Ngữ Bạng nó có thể là bị con dọa mất hồn, tìm người gọi hồn cho nó là tốt rồi."

Mẹ Đường chặn lại nói: "Đó là mê tín dị đoan."

"Dù sao gọi cũng không có chỗ xấu, lỡ như có tác dụng thì sao."

— —

Lê Ngữ Băng gần đây trạng thái không tốt, Đường Tuyết hẹn cậu ra ngoài, muốn buông lỏng một chút, kết quả hai người vừa ra khỏi cổng trường học, Đường Tuyết nhận được một cuộc điện thoại khó hiểu.

"Đường Tuyết, ta là bằng hữu của ông nội con... Ta không phải lừa đảo, ông con gọi ta là Đường Phượng Trì? Không sai. Khi còn bé ta cũng đã từng ôm con... Là có chút chuyện, ta đang ở trường học con đây... Cái chỗ này kêu là Thỏ..Phu.. Lâu... Ta ở chỗ này chờ con, mau tới ha."

Đường Tuyết cúp điện thoại, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía Lê Ngữ Băng, "Trường học chúng ta có Thỏ Thu Lâu sao?"

"Không có Thỏ Phu Lâu, chỉ có Dật Phu Lâu."

... Được rồi, cái này vẫn là có chút mù chữ.

Hai người đành phải trở về, trên đường về Đường Tuyết gọi điện thoại cho ông nội của cô, biết được vị kia quả không phải lừa đảo, là bằng hữu của ông, trước kia là đầu bếp, hiện tại về hưu, nuôi ba con mèo hai con chó, ngẫu nhiên đi gọi hồn cho người ta.

Đường Tuyết sau khi nghe xong đỡ trán, cái này là ở niên đại nào rồi, sao còn làm ra cái loại chuyện này.

Người tới là bằng hữu của ông, Đường Tuyết cũng không dám để người ta một mình, cô cùng Lê Ngữ Băng vòng vèo trở về trường, mời vị kia ăn cơm, sau đó khuyên can mãi vị mù chữ thần côn này

trở về. Ông cụ chết sống không đi, nói đã nhận tiền của ông nội, phải gọi hồn cho Lê Ngữ Bạng xong mới đi. Hơn nữa việc gọi hồn cũng không thể tùy tiện ở nơi nào cũng có thể làm, nhất định phải nằm ở nơi yên tĩnh.

Rơi vào đường cùng, Đường Tuyết cùng Lê Ngữ Bạng đi khách sạn thuê phòng, Lê Ngữ Bạng nằm ở trên giường, thần côn gia gia ở bên cạnh gọi hồn cho cậu, phương thức này cảm giác giống như là hoạt động trấn an tinh thần nào đó.

Làm phép xong, ông cụ rút cuộc cũng cảm thấy mỹ mãn mà rời đi.

Đường Tuyết nhìn Lê Ngữ Bạng trên giường. Cậu từ từ nhắm hai mắt, hô hấp chậm chạp, thần thái yên tĩnh có chút yếu ớt.

Cô đậy lòng một mảnh mềm mại, rón rén đến gần, cởi giày chui vào trong chăn, ôm lấy cậu.

Lê Ngữ Bạng đột nhiên động, cậu nghiêng người, đối mặt với cô, một tay ôm ở trên lưng, sau đó mới từ từ mở mắt ra, nhìn cô.

Con người màu đen trong trẻo, ánh mắt ôn nhu làm cho người khác rung động.

Đường Tuyết hướng cậu nháy nháy mắt.

Lê Ngữ Bạng tay trượt lên, đặt ở bên tai cô, nhẹ nhàng vén lại sợi tóc cho cô, sau đó tay dừng ở bên mặt cô, đầu ngón tay chậm chạp phác họa lấy đường cong khuôn mặt cô.

Chậm rãi, ánh mắt nhiễm lên một tầng si mê.

Lê Ngữ Bạng như vậy làm cho Đường Tuyết không có cách nào

chống cự. Cũng cảm giác trong nội tâm có một đám lửa, vù vù mà đốt, bỏng đến mức hô hấp cũng nóng lên. Cánh tay đang đặt sau lưng cậu chậm rãi trượt ra, trượt đến bên cạnh eo của cậu, đầu ngón tay nhẹ nhàng lật một cái, luồn vào vạt áo bên trong.

Lê Ngữ Băng cơ thể khẽ run lên, hô hấp trở nên nặng nề.

Đường Tuyết nhìn vào mắt của cậu, hỏi: "Muốn không?"

"Cậu nói thử xem." Cậu xích lại gần một chút, cúi đầu hôn cô.

Hô hấp nóng hổi đan vào nhau hòa quyện cùng một chỗ, Đường Tuyết cảm giác sắp bị cái nhiệt độ hô hấp này nướng chín.

...

Lê Ngữ Băng tựa vào đầu giường, Đường Tuyết nằm trong ngực cậu, cậu vòng một tay qua cơ thể của cô, nắm tay cô, tay kia dùng khăn giấy giúp cô lau tay, trong lòng bàn tay, ngón tay, tỉ mỉ, từng chút từng chút, đều lau sạch sẽ.

Đường Tuyết không nhìn.

Hình ảnh Lê Ngữ Băng thờ dốc không bình tĩnh, lồng ngực phập phồng theo tiết tấu lại truyền đến trên người cô, cô có chút không được tự nhiên, giật giật, Lê Ngữ Băng như là sợ cô chạy mất, thu tay lại, đem cô đặt nghiêm chỉnh.

Đường Tuyết nói: "Cậu có thể hay không, mặc quần vào trước."

Lê Ngữ Băng dùng cằm cọ xát đầu cô, "Cậu giúp tớ mặc."

Tớ... nhin!

Đường Tuyết giúp Lê Ngữ Băng mặc quần, Lê Ngữ Băng cúi đầu nhìn cô, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền thấp giọng cười, tiếng cười mang theo một chút thỏa mãn cùng lười biếng, cùng với âm khàn sần sật.

Cậu nói: "Khi còn bé tớ giúp cậu thắt khăn quàng đỏ, trưởng thành cậu giúp tớ thắt đai lưng."

"Lê Ngữ Băng!" Đường Tuyết không thể nhịn được nữa, trèo lên cưỡi trên người Lê Ngữ Băng, thò tay bóp cổ cậu.

Lê Ngữ Băng ngã xuống giường tùy cô đùa bỡn, yên lặng cười nhìn cô.

Đường Tuyết liền giả vờ bấm véo cậu, sau đó chuyển thành bưng lấy mặt cậu, cúi đầu nhìn.

Lê Ngữ Băng đưa tay, bàn tay phủ lên mu bàn tay cô, híp mắt nhìn cô.

Hai người an tĩnh như vậy mà nhìn nhau vài giây đồng hồ, Đường Tuyết đột nhiên mở miệng: "Gần đây, có phải mệt lắm hay không?"

Lê Ngữ Băng lắc đầu: "Không mệt."

"Vậy sao mấy trận đấu gần đây tớ cảm giác cậu không tốt lắm, cảm giác đó không phải là năng lực thật sự của cậu."

Lê Ngữ Băng nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhẹ giọng gọi cô: "Đường Tuyết."

"Hử...?"

"Tớ cảm thấy được, phản ứng của tớ giống như bị chậm lại."

Editor: Ngày mai cỡ lẽ tớ không edit cho mọi người được, mai với
mốt tớ thi nhiều lắm:((((((

*edit by jamjam1230

Chương 96: Hoa hồng

Khúc côn cầu là môn có tốc độ vận động cực nhanh, trên trận đấu tình thế thay đổi trong nháy mắt, có đôi khi ánh mắt người xem đuổi theo cũng không kịp, luôn luôn là kiểu nhìn một chút liền không biết cầu đã chạy tới hướng nào. Phản ứng trở nên chậm lại, Lê Ngữ Băng cũng không quá chắc chắn, Đường Tuyết ngồi ở khán đài, cũng không có trực quan cảm thụ, cô và những người khác giống nhau, chỉ cảm thấy trạng thái của Lê Ngữ Băng bất ổn, tiết tấu không tốt.

Đương nhiên, cô và những người khác không giống nhau ở chỗ, người khác chỉ để ý cậu đánh không tốt, chỉ có cô lo lắng cậu có mệt hay không.

"Cậu có thể là do áp lực quá lớn." Đường Tuyết nói.

Kỳ thật Đường Tuyết có thể lý giải được áp lực của Lê Ngữ Băng. Bên ngoài đối với cậu kỳ vọng quá cao, từ truyền thông đến fan hâm mộ đều đem cậu khen đến tận trời cao, thậm chí có người gọi cậu là "Trung Quốc khúc côn cầu chúa cứu thế", cái này nhìn qua đã biết là thổi phồng ngôn luận, vậy mà nhận được rất nhiều sự đồng tình từ những người mù quáng.

"Ừ, tớ cũng không biết." Lê Ngữ Băng đáp lại có chút không tập trung. Đường Tuyết ngồi trên người cậu, bờ hông khỏe mạnh có lực đàn hồi đè nặng trên bụng cậu, điều này làm cho cậu rất khó tập trung vào những vấn đề khác.

Đường Tuyết nói: "Nếu không, cậu nghỉ ngơi một chút đi?"

"Cậu ôm tớ."

"Tớ nói không phải là hiện tại..." Đường Tuyết có chút quýnh, chẳng qua vẫn là từ trên người cậu trèo xuống, tiến vào trong ngực gối đầu lên cánh tay của cậu. Cô nói, "Ý tớ là, cậu ở câu lạc bộ bên kia nghỉ ngơi trước một trận, điều chỉnh lại chút trạng thái. Cậu cứ như ngựa không dừng vó liên tục thi đấu cũng quá vất vả rồi"

"Tớ không thể nghỉ ngơi."

"Tại sao?"

Tại sao? Nguyên nhân này có thể có chút phức tạp.

Cậu hiện tại bị chú ý nhiều lắm, có chút người xem là bởi vì có cậu người ta mới mua vé, có chút tài trợ thương mại là phải do cậu ra sân đủ thời gian người ta mới chịu móc phí tài trợ. Cậu bây giờ nhất cử nhất động liên lụy đến lợi ích của quá nhiều người, đã không thể tùy tâm sở dục nữa rồi.

Đương nhiên, điều này cũng không có gì đáng trách. Thi đấu thể thao rất khó để coi nó là một hoạt động thi đấu thuần túy, phải thông qua các loại hình thức cùng tiền tài ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, mới có thể đạt được đầy đủ sinh lực. Đội trượt tốc độ nghèo đến nỗi phát ra tiếng leng keng, Chủ huấn luyện viên còn mỗi ngày tính toán công trạng cùng tiền thưởng, Tạ chủ nhiệm còn mỗi ngày nghĩ đến dùng huy chương vận động viên làm cái thang để lên chức, lại càng không cần phải nói khúc côn cầu gần đây như một cái bánh ngọt lớn.
(edit by wattpad jamjam1230)

Muốn thuần túy, không trộn lẫn bất cứ lợi ích thương nghiệp nào, đại khái cũng chỉ có thể đi công viên cùng bác gái đại gia đánh đánh

bóng bàn, còn có thể bị thâm tàng bất lộ bác gái đại gia ngược đến khóc.

Lê Ngữ Băng giải thích đơn giản một chút. Giọng điệu hời hợt, Đường Tuyết nghe xong lại một hồi đau lòng, siết chặt tay ôm lấy cậu, hỏi: "Nếu không chúng ta đem tiền trả lại cho nhà tài trợ được không? Dù sao cũng không có tổn thất. Trả tiền, để cho cậu chơi ít hơn một hai trận, hít thở một chút."

"Không thể tính như vậy" Lê Ngữ Băng dờ khóc dờ cười, vuốt vuốt đầu của cô "Tớ không sao."

— —

Nhưng kỳ thật cũng không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận việc Lê Ngữ Băng nhiều lần ra sân. Rất nhiều fans hâm mộ cùng người xem cho rằng, hoặc là đừng ra sân, hoặc là ra sân liền phải đánh tốt. Lê Ngữ Băng đánh không được còn giành ví trí, cây ngay không sợ chết đứng mà kéo đồng đội sau chân, làm bá chủ của đội không thể nghi ngờ.

Có người suy đoán hậu thuẫn sau lưng cậu lớn đến bao nhiêu, có người bổ sung, cậu ở trong đội ngang ngược ỷ thế hiếp người, trong chốc lát lời đồn đại nổi lên bốn phía. Người qua đường đối với Lê Ngữ Băng cảm tình kém đi rất nhiều, fan hâm mộ của Lê Ngữ Băng cũng cảm thấy nghi ngờ, có không ít người trực tiếp thoát khỏi nhóm, còn lại một ít người hâm mộ chân thành đối với Lê Ngữ Băng tin tưởng, chạy gậy chân đi bác bỏ tin đồn rồi giải thích.

Nhưng không có tác dụng gì.

Dần dần, tiếp tục các trận đấu sau đều biểu hiện không tốt, Lê Ngữ Băng thu nhận tiếng mắng càng ngày càng nhiều. Những truyền

thông cùng công chúng trước kia đem cậu nâng lên tận trời, nói cậu là "Thiên tài hiếm có" "Tiết tấu đại sư" "Trung Quốc khúc côn cầu chúa cứu thế", hiện tại bọn họ lời nói xoay chuyển, nói cậu "Phù dung sớm nở tối tàn" "Đội bá chủ ác ôn" "Một con chuột phân của khúc côn cầu Trung Quốc".

Lê Ngữ Băng yên lặng đem "Đường Tuyết người hâm mộ toàn cầu hậu viện hội" id xóa đi.

Đường tuyết tức không nhịn nổi, có một lần ở trên mạng công khai cùng những người kia khẩu chiến..

Bạn trên mạng: Lê Ngữ Băng có thể hay không lăn ra khỏi khúc côn cầu được rồi?

Đường Tuyết: Vận động viên trạng thái có chút phạm phòng đều rất bình thường, có thể hay không cho cậu ấy một chút thời gian điều chỉnh. Được ra sân hay không đều nghe huấn luyện viên, người so với huấn luyện viên hiểu?

Bạn trên mạng: Trạng thái không tốt sao? Tôi xem hần thời điểm tham gia hoạt động, trạng thái rất tốt. Hần có lẽ nên đi làm diễn viên được rồi.

Đường Tuyết: Hoạt động thương nghiệp là câu lạc bộ sắp xếp.

Bạn trên mạng: Thời điểm kiếm tiền tích cực như vậy, thời điểm tranh tài lại là thức ăn B (*).

(*) thức ăn B: Tác giả ghi là thức ăn B, mình cũng đi tra baidu rồi nhưng không biết nó là cái gì, ai biết đóng góp cho mình nhé.

Đường Tuyết: Người nói chuyện có thể hay không sạch sẽ một chút?

Bạn trên mạng: Ai ui, tức nước vỡ bờ à?

Bạn trên mạng: Bạn trai người trình tài đánh như tôm tép yếu, khẳng định là bởi vì người trên giường ép khô hẳn?

Bạn trên mạng: Không nên làm khó Lê Ngũ Bảnh, tới tìm ta nha, khẳng định thỏa mãn người.

...

Đường Tuyết sắc mặt xanh mét block một đám người, sau đó dừng lại lôi kéo Hạ Mộng Hoan thổ lộ hết.

Hạ Mộng Hoan có chút kỳ quái: "Đại vương, cậu bình thường không phải đều không để ý tới những thứ bình luận ngôn ngữ trên Internet sao?"

Đường Tuyết bản thân không quan tâm, nhưng cô quan tâm Lê Ngũ Bảnh. Lê Ngũ Bảnh bị chửi thành như vậy, trong lòng cô kìm nén đến mức khó chịu.

"Đại vương không nên tức giận, tớ nói cậu nghe, hiện tại trên mạng bình xị(*) đặc biệt nhiều, miệng đặc biệt bẩn, cậu tức giận cũng không làm gì được. Có ít người không biết bên ngoài Internet, là người hay là chó nữa."

(*) bình xị: chỉ người dùng ngôn từ tấn công người khác

"Không nên nói như vậy, con chó rất đáng yêu."

Buổi tối Đường Tuyết đi cửa hàng bán hoa dưới sân trường mua hoa hồng, bởi vì cửa hàng bán hoa chuẩn bị đóng cửa nên hoa hồng đều

giảm giá bán ra, cô mua một lúc một bó siêu bụi, cầm hoa hồng đứng dưới ký túc xá của Lê Ngữ Băng. Trạch nam ra vào ký túc xá nhìn thấy cô đều hai mắt tỏa sáng, sau đó mới nghĩ đến cô ấy là bạn gái ai, xong đều lặng yên lau nước miếng.

Lê Ngữ Băng gần mười một giờ mới về. Cậu ra ngoại quốc thi đấu, lúc này phong trần mệt mỏi, kéo cái túi du lịch lớn.

Vừa về đến liền phát hiện bạn gái đang cầm hoa chờ cậu, không có gì so với lúc này càng làm động lòng người.

Cậu một thân một mình đều tan thành mây khói, đôi mắt mang ý cười hướng cô đi tới, bước chân nhẹ nhàng.

Khuôn mặt Đường Tuyết bị hoa hồng phản chiếu đỏ bừng, đáng yêu lại ngon miệng.

Lê Ngữ Băng thật muốn ôm cô một cái. Đáng tiếc cách một bó hoa hồng lớn.

Cô đem hoa hồng đưa tới trước mặt cậu, "Nè, cho cậu."

Lê Ngữ Băng một tay cầm hoa, một tay đem cô kéo vào trong ngực ôm.

Đường Tuyết cảm giác dạng này quá kiên cố, muốn cự tuyệt, cậu liền siết chặt cánh tay, "Đừng nhúc nhích."

Cô vì vậy không có giãy giụa nữa, ôm lại cậu.

Lê Ngữ Băng cúi đầu, mặt chôn bên gáy cô, hít vào một hơi thật sâu.

Đường Tuyết mặt tựa ở trước ngực cậu, hỏi: "Có mệt không?"

"Nhìn thấy cậu liền hết mệt."

Đường Tuyết cười cười, "Lê Ngũ Băng."

"Hả?"

"Nếu có người chửi mắng cậu, cậu không cần để ở trong lòng, những người kia đều là yêu quái."

Lê Ngũ Băng liền nhẹ giọng cười, "Được."

"Còn có, thứ ba tuần tới cậu tham gia thi đấu ở Bắc Kinh, tớ muốn đến đó cổ vũ cho cậu."

"Không đi học?"

"Không."

Lê Ngũ Băng trong lòng ấm áp, cắn một cái vào lỗ tai cô, "Thật muốn đem cậu bỏ ở trong túi áo, thời điểm nghỉ tới cậu sẽ móc ra nhìn."

...

Cầm lấy hoa hồng trở lại phòng ngủ, Lê Ngũ Băng bị đám bạn cùng phòng nhìn chăm chú. Cậu giải thích nói: "Bạn gái tặng."

"Chúng ta biết!" Đám bạn cùng phòng tỏ vẻ không muốn nghe.

Lê Ngũ Băng bố trí ổn thỏa cho hoa hồng, lão Đặng vây quanh kiêu diễm ướm át hương hoa mà vòng vài vòng, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ giống như đang hô hấp, nghe mùi thơm nồng nặc, khoa trương cảm thán: "Ừ... Tôi cảm giác bản thân bây giờ là một tiên nữ."

"Cậu là tiên nữ nuôi heo?" Phòng ngủ lão đại nhìn cơ thể lão Đặng, cười nhạo nói.

"Nói bậy, tiên nữ còn muốn nuôi heo làm gì?"

"Tiên nữ thích ăn móng heo không được sao?"

"Đậu phộng..."

Đám bạn cùng phòng ở đằng kia líu ríu tranh cãi, Lê Ngữ Băng ở một bên yên tĩnh mà sửa sang lại hành lý, một lúc sau, lão Đặng lại gần nói, "Này, Lê Ngữ Băng, cậu có biết hay không, vợ của cậu cãi nhau với người ta."

"Vợ của cậu" ba chữ này làm cho Lê Ngữ Băng nở nụ cười, nghe được việc cãi nhau, cậu lại nhú mày, giương mắt nhìn lão Đặng: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ở trên weibo cãi nhau với người ta, xung quan giận dữ vì Băng Thần, cậu cứ như vậy đã kiếm vợ ha." Lão Đặng nói xong, vỗ vỗ vai cậu, "Sau này bạn bè của Đường Tuyết có thể giới thiệu cho tôi."

Lê Ngữ Băng nhìn lão Đặng một thân thịt mỡ, ừ, cậu chắc là sẽ không đem bạn của Đường Tuyết đẩy vào hố lửa.

Cậu cầm điện thoại lên mạng, vào trang chủ weibo của Đường Tuyết, xem ghi chép cuộc nói chuyện của cô cùng dân mạng.

Càng xem, sắc mặt càng khó coi.

Xem xong, Lê Ngữ Băng trầm mặt rời khỏi weibo, híp mắt nghĩ ngợi một lát, liền gọi điện thoại cho mẹ.

"Mẹ, con dâu của mẹ bị người ta khi dễ."

*edit by jamjam1230

Chương 97: Thiếu nữ thần bí

Mẹ Lê gần đây bận việc, không có vào nhóm fan hâm mộ của con trai, cũng không có lên mạng, không biết trên mạng trải qua một hồi mưa gió. Hiện tại vừa nghe Lê Ngữ Băng giải thích xong, lập tức cười lạnh, "Khi dễ con của ta cùng vợ nó, coi ta đã chết? Internet bạo lực đúng không? Ta để cho bọn chúng mở mang một chút kiến thức cái gì gọi là bạo lực!"

Lê Ngữ Băng lông mày nhảy dựng, "Đánh người phạm pháp..."

"Con yên tâm, tuyệt đối hợp lý hợp pháp."

Ngày hôm sau, mẹ Lê đến công ty, điều động văn phòng thư ký, nói đơn giản một chút tình huống, sau đó gõ bàn một cái, nói: "Ta muốn cho đám hỗn đản kia xin lỗi con dâu ta."

"Còn con trai của ngài bên kia thì sao ạ?"

"Con của ta bên kia " mẹ Lê suy nghĩ một chút, "Trước tiên cùng đội bóng khai thông một chút, ta đây làm mẹ nguyện ý dùng tiền mời đoàn luật sư cho con trai, đem những người tung tin đồn nhảm kia kiện hết ra tòa, tuyên bố bọn hắn táng gia bại sản. Ta muốn để cho bọn họ biết rõ thế nào gọi là bịa đặt đại, cho bọn hắn mở mang tầm nhìn."

Thư ký nghe được lau mồ hôi: "Vâng, chúng tôi lập tức đi làm."

Hai thư ký chia nhau hành động, một người đến đội bóng bàn bạc, người kia đi tìm đội thám tử hacker, trong vòng một ngày đem thân

phận mười mấy người công kích Đường Tuyết trên mạng moi hết ra. Hiện tại Internet phát triển, mọi người lên mạng lưu lại dấu vết càng ngày càng nhiều, công khai mã hóa, rất dễ dàng bại lộ thân phận đời thực của mình.

Nắm được kỹ càng tin tức những người này, thư ký biến hóa thành âm của bản thân trở nên ồm ồm, từng bước gọi điện thoại tiến hành uy hiếp người.

Vốn dĩ, đang ở trên mạng mắng người tới nỗi cảm thấy happy, đột nhiên có người gọi điện thoại tới, nói cho hắn biết: Người là người nơi nào, nhà ở tiểu khu gì, công việc là cái gì, trường học là cái gì, lão tử muốn cầm dao đi tìm người chơi...

Quá mẹ nó kinh khủng đi chứ!

Những người kia cũng cảm giác mình bị một cỗ lực lượng thần bí theo dõi, sợ tới mức hồn bay phách lạc, lập tức nhận sai.

Càng ở trên mạng lệ khí ngút trời bao nhiêu, ở hiện thực nhút nhát sợ chết bấy nhiêu.

Bọn hắn từng người một hận không thể quỳ trên mặt đất gọi điện thoại, đại ca ngài muốn làm gì liền làm đó.

...

Buổi tối trước khi đi ngủ, Đường Tuyết cầm tai nghe cùng Lê Ngữ Băng thông điện thoại, câu được câu không nói chuyện tào lao. Lê Ngữ Băng mới nghe được một câu truyện cười liền kể cho Đường Tuyết, Đường Tuyết bị chọc cười đau cơ bụng, rồi lại cố ý nghiêm mặt làm bộ hoang mang: "Bờn cười chỗ nào? Lê Ngữ Băng, tiêu chuẩn buồn cười của cậu thấp như vậy sao?"

Lê Ngữ Băng cũng có chút hoài nghi bản thân: "A?"

Đường Tuyết rút cuộc nhìn không được, đấm gối cười, "Tớ nói cậu có phải hay không thật sự ngốc?"

Lê Ngữ Băng chỉ cười, cũng không nói chuyện. Tiếng cười trầm thấp nhẹ nhàng như gãi màng nhĩ của cô, cô ồn ào vui cười, khuôn mặt cũng có chút nóng lên.

Một lát sau, Lê Ngữ Băng hỏi cô: "Hôm nay có lên weibo không?"

"Lên cái đó làm gì, trên đó đều là yêu quái."

"Lên xem một chút."

"Không!"

"Xem một chút."

Đường Tuyết lên weibo, phát hiện có rất nhiều người phát tin xin lỗi cho cô, @ cô, fan hâm mộ cũng cùng nhau @, rất náo nhiệt. Nhấn vào, lời văn xin lỗi cấp độ không đồng nhất, nhưng nội dung cơ bản giống nhau, đều là do bản thân ngày hôm qua ngôn luận không lễ phép mà xin lỗi, hy vọng cô có thể thông cảm. (edit by wattpad jamjam1230)

Có ít người bởi vì bị cô block, dùng quý danh đăng xong còn đăng kí thêm một tài khoản đăng thêm lần nữa, sợ cô nhìn thấy không giống nhau, điên cuồng mà @ cô.

Thần kỳ nhất chính là, tin xin lỗi đều là đăng lúc tám giờ tối đến tám giờ lẻ năm.

Những tin xin lỗi này lát sau bị mọi người phát hiện, rất nhiều người đều hiếu kỳ một vấn đề: Những người này đến cùng đã trải qua chuyện gì?

Đường Tuyết cũng muốn biết bọn họ đã trải qua chuyện gì.

Nhưng những người kia tựa hồ rất cấm kỵ loại vấn đề này, đồng nhất đều không trả lời, chỉ một mực cầu Đường Tuyết thông cảm.

"Lê Ngữ Băng, có phải là cậu làm hay không?" Đường Tuyết hỏi.

Lê Ngữ Băng không đáp hồi lại "Còn tức giận sao?"

"Giận cái gì, không đáng... Cậu đến cùng đối với bọn họ làm cái gì?"

"Không phải tớ, là mẹ tớ, đem bọn họ nhân nhục, lấy bạo chế bạo."

"Dì thật là... Thật trâu" Đường Tuyết nghe có chút say mê, sau đó mới lại hỏi, "Dì dọa người kiểu gì?"

"Dùng tiền mời người."

Đường Tuyết chân thành cảm thán: "Có tiền thật tốt."

"Mẹ của tớ đã nói với cậu đích danh của bà chưa?"

"Là gì?"

"Tiền không thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng có thể giải quyết chín mươi chín phần trăm vấn đề."

Đường Tuyết một hồi bái phục, "Tớ muốn quỳ lạy bà."

Lê Ngữ Băng cười nhẹ nói: "Đợi thời điểm kính trà mẹ chồng hãy quỳ."

...

Sự kiện Internet bình xịt xin lỗi tập thể sinh ra hiệu quả phi thường kinh khủng. Những người kia ngay cả chính mình đã trải qua cái gì cũng không dám lộ ra, tin tức càng ít, nội dung tưởng tượng lại càng phong phú. Đường Tuyết bị truyền thành lai lịch thần bí, bối cảnh thiếu nữ hùng mạnh, càng truyền càng tà dị, khiến cho tất cả mọi người sợ sệt, cũng không dám mắng cô nữa. Dù sao lên mạng mắng chửi người chủ yếu là để phát tiết, lại không muốn gây phiền toái cho mình. Được rồi, chuyển đổi tượng khác mắng thôi.

Thứ Hai, Lê Ngữ Băng theo đội bóng bay đi Bắc Kinh, chuẩn bị cho trận tranh tài ngày mai.

Mà Đường Tuyết ở trường học, nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Là mẹ Dụ Ngôn, vị này thật khiến cô có ấn tượng quá sâu khắc.

Lương nữ sĩ lúc này lại chạy tới nhà huấn luyện tìm cô, đồng dạng phối phương, đồng dạng hương vị.

Nhưng mà lần này, Lương nữ sĩ xem ra tiêu tụy đi không ít, khuôn mặt gầy gò. Ban đầu nét mặt của bà vẫn có chút nghiêm khắc, hiện tại trên mặt thịt ít, xương gò má lộ ra, quả thực không tốt.

Đường Tuyết có chút đoán không ra Lương nữ sĩ tới đây làm gì, thản nhiên nhìn bà, "Chào bác."

"Đường Tuyết, ta tới là muốn đối với cháu nói lời xin lỗi. Sự tình lần trước... Thực xin lỗi, lúc đó quá nặng lời..." Lương nữ sĩ lúc nói lời này biểu hiện có chút không được tự nhiên, cơ mặt giật giật, dường như rất cố gắng kéo ra một chút tươi cười, lại cực kỳ gắng gượng, vì vậy nhìn đặc biệt khó coi.

Đường Tuyết nhìn thấy sốt ruột thay bà, " Chuyện cũng đã qua lâu rồi, coi như đều đã quên... Chẳng qua, bác có phải hay không cùng Dụ Ngôn cho tới bây giờ vẫn chưa nhún nhường nhau?"

Lương nữ sĩ sững sốt một chút, "Hả?"

"Bác nhìn qua liền chắc là sẽ không cùng con trai mình nói lời xin lỗi, nói lời xin lỗi so với khóc đều khó khăn."

Lương nữ sĩ bị cô nói như vậy, cũng không có tức giận, lại nói ra: "Đường Tuyết, bác hôm nay tới, là muốn nhờ cháu một việc."

"Việc gì vậy ạ?"

"Cháu có thể hay không..." Lương nữ sĩ vành mắt đột nhiên đỏ lên, "Có thể hay không đi xem Dụ Ngôn một chút."

Đường Tuyết khẽ giật mình, "Dụ Ngôn cậu ấy xảy ra chuyện gì?"

"Ta phát nó hiện tại uống cái này." Lương nữ sĩ nói xong, từ trong túi móc ra một hộp thuốc nhỏ, đưa cho Đường Tuyết.

Chương 98: Ánh dương cùng thổ lộ

"Cái này là cái gì, Paroxetine Hydrochloride(*)?" Đường Tuyết đem tên thuốc đọc ra, tiếp đến nhìn xem rõ hướng dẫn sử dụng của thuốc, xem đến triệu chứng áp dụng, cô ngây người.

(*)Paroxetine Hydrochloride: Điều trị các loại trầm cảm khác nhau, bao gồm trầm cảm với lo lắng và trầm cảm phản ứng. Điều trị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, các triệu chứng ám ảnh cưỡng chế phổ biến: cảm giác lặp đi lặp lại và suy nghĩ dai dẳng có thể gây ra lo lắng đáng kể,...

"Coi như bác cầu xin cháu, đi xem Dụ Ngôn một chút" Lương nữ sĩ bộ dáng như vậy, giống như đang nắm lấy cây cỏ cứu mạng, "Nó thích cháu như vậy."

Đường Tuyết không thể tin được Dụ Ngôn sẽ bị bệnh trầm cảm. Trong trí nhớ, cậu ấy còn là một thiếu niên đơn thuần sạch sẽ, tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng rất thích cười, thời điểm cười trên mặt sẽ có má lúm đồng tiền đáng yêu; lúc trượt băng giống như hồ điệp giã cánh, khỏe mạnh ưu nhã lại xinh đẹp.

Người như vậy, làm sao lại dẫn đến bệnh trầm cảm?

Đường Tuyết nhất thời không có cách nào tiếp nhận, lại có chút hoài nghi, vì vậy nói: "Cháu có thể đi thăm cậu ấy, bất quá cháu cũng không phải là bác sĩ tâm lý."

Thứ ba tranh tài, Lê Ngữ Băng bọn hắc đối chiến chính là một câu lạc bộ khúc côn cầu uy tín lâu năm ở Bắc Kinh, tên gọi Tuyết Ưng, nghe nói phía sau có đại gia chống đỡ, không nhất định là câu lạc bộ có trình độ cao nhất Trung Quốc, nhưng nhất định là có tiền nhất.

Đội Tuyết Ưng tại bản địa rất có quần chúng ủng hộ, ban đêm nhà thi đấu chật ních, lúc đội Tuyết Ưng rơi vào hoàn cảnh xấu, fans hâm mộ bản địa sẽ hô lớn tên Lê Ngữ Băng.

Đừng hiểu lầm, bọn họ cũng không phải người hâm mộ của Lê Ngữ Băng, chỉ là rất hy vọng vị "Sỉ nhục Kiều Long" này xuất hiện nhiều hơn, mang tiết tấu sục sôi, giúp đỡ đối thủ nghịch chuyển cục diện mà thôi.

Đây cơ hồ được xem như một loại làm nhục.

Đường Tuyết tại khán phòng nghe cũng cảm thấy quá khó khăn, lại càng không muốn biện minh là Lê Ngữ Băng ở trong trận rồi.

Trận đấu này đánh hơn hai giờ, đội Kiều Long tinh thần một mực bị công kích, cuối cùng vẫn là đứng vững trên áp lực mà chiến thắng.

Buổi tối Lê Ngữ Băng trở về đã mười giờ hơn, cậu chạy tới khách sạn Đường Tuyết ở tìm cô, khách sạn hai người cách nhau một con phố.

Bọn họ tay trong tay, ở bên ngoài tản bộ chốc lát. Đường Tuyết vốn muốn nói với cậu chuyện của Dụ Ngôn, lại nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của cậu, cô lại thay đổi chủ ý, chỉ ôm cậu.

Lê Ngữ Băng còn có sức nói đùa: "Cậu định ban thưởng cho tớ sao?"

Đường Tuyết nghĩ đến đêm nay những nhục nhã ở nhà thi đấu kia, rất vì Lê Ngữ Băng mà cảm thấy nghẹn khuất, thế nhưng lại không có biện pháp. Cô muốn làm cho cậu bỏ qua những thứ ngổn ngang kia, suy nghĩ một chút, cảm giác biện pháp xử lý tốt nhất ở hiện tại chính là không nên nói ra. Cô chỉ nằm ở trong ngực cậu, dùng trán cọ xát lồng ngực của cậu, nói: "Lê Ngữ Băng, cậu phải cố gắng lên."

Lê Ngữ Băng không biết nghĩ đến điều gì, xoa đầu của cô, im lặng thờ dài.

Buổi tối Đường Tuyết trở lại khách sạn, tìm đến chỗ tin nhắn với Dụ Ngôn, lúc mở ra mới phát hiện, lịch sử ghi chép lần nói chuyện gần nhất của bọn họ là hồi tết âm lịch, là tin chúc tết.

Đã lâu như vậy, cô đối với toàn bộ tin tức của cậu đều đọc từ tin tức chính, cũng không biết cậu trải qua như thế nào.

Đường Tuyết nhắn cho cậu: Có ở đấy không?

Thanh trạng thái thông báo đối phương đang nhập tin nhắn, cứ như vậy kéo dài hồi lâu, đối phương nhắn tới một tin đơn giản sạch sẽ "Ừ".

Đường Tuyết: Tôi đang ở Bắc Kinh, ngày mai có rảnh không? Gặp mặt?

Dụ Ngôn: Được.

...

Lê Ngữ Băng cùng Đường Tuyết vốn đã hẹn nhau, buổi sáng cô cùng đội bóng của cậu bay cùng chuyến, nhưng mà buổi sáng

Đường Tuyết lại gửi cho cậu một tin nhắn thoại. (edit by wattpad jamjam1230)

Đường Tuyết: "Lê Ngữ Băng, tớ có việc, tối hôm qua đi về trước, sợ cậu lo lắng nên không nói cho cậu."

Lê Ngữ Băng cảm giác có điểm gì là lạ, thời điểm ăn điểm tâm vẫn gần người đến xuất thần. Bàng ca vụng trộm đem trứng gà đã lột sạch trong tay cậu cướp đi, nhét lại cho cậu một đồng khăn tay, cậu cầm lấy khăn tay liền hướng trong miệng bỏ vào, Bàng ca lại càng hoảng sợ, vội vàng ngăn lại, lấy đi khăn tay, trả lại trứng gà cho cậu.

Lê Ngữ Băng lấy lại tinh thần, cầm lấy điện thoại, lại đem tin nhắn của Đường Tuyết nghe lại một lần.

Cậu biết là không đúng chỗ nào rồi. Đường Tuyết là một người thẳng tính, gặp chuyện, đều sẽ trực tiếp nói cho cậu biết là chuyện gì, mà không phải chỉ hàm hồ một câu "Tớ có việc", cái này không phù hợp với tính cách của cô.

Mặt khác, tối hôm qua quay về Lâm thành, sáng nay nhắn tin, như vậy cô có lẽ đã tới Lâm thành. Dựa theo thói quen hai đứa nói chuyện, cô phải nói "đã về" chứ không phải là "đi về".

Lê Ngữ Băng hí hí mắt, suy nghĩ một chút, còn là trực tiếp gọi điện thoại cho đường tuyết, "Này, cậu đang ở đâu?"

Đường Tuyết dừng một chút, lúc này mới đáp: "Còn có thể ở đâu, đương nhiên là ở trường học."

Cô nói chuyện xung quanh phát ra thanh âm "vù vù", vậy hẳn là gió. Lê Ngữ Băng nghe được tiếng gió, hơi hơi nhú mồm một cái.

Bắc Kinh mấy ngày nay vừa lúc thổi gió lớn.

Lê Ngữ Băng: "Ừ, học tốt. Nghe Tưởng Thế Giai nói hôm nay trời mưa, cậu mang theo dù chưa?"

"Mang theo mang theo, Lê Ngữ Băng cậu cho là tớ ngốc sao? Tớ muốn đi học, không để ý tới cậu nữa."

"Ừ."

Lê Ngữ Băng cúp điện thoại, kiểm tra một chút thời tiết của Lâm thành, trong xanh, không có gió.

Cậu cảm giác trái tim chầm chậm rơi xuống, có chút không cam lòng, lại nhắn tin cho Tưởng Thế Giai hỏi: Hôm nay Lâm thành mưa sao?

Tưởng Thế Giai: Không có, mặt trời xuất hiện rồi nha.

Lê Ngữ Băng: Ừ.

— —

Đường Tuyết và Dụ Ngôn hẹn nhau ở một quán cafe cách đội tuyển gia của cậu không xa. Dụ Ngôn bộ dáng vẫn như năm ngoái không có cái gì biến hóa, ngay cả kiểu tóc cũng không đổi, lúm đồng tiền cũng vẫn còn, lúc cười đôi mắt vẫn là trong veo sáng ngời, chẳng qua ánh mắt đã có sự trầm ổn, xem ra một năm nay cậu trưởng thành rất nhiều.

Đường Tuyết trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác mẹ già thốn thức, "Dụ Ngôn trưởng thành rồi."

Dụ Ngôn cúi đầu cười cười, hỏi cô: "Cậu tới Bắc Kinh làm gì vậy?"

"Tới xem thi đấu."

Dụ Ngôn không hỏi là ai thi đấu, chỉ nói là: "Cậu cùng Lê Ngữ Băng, có khỏe không?"

"Rất khỏe, cậu có bạn gái chưa?"

Dụ Ngôn lắc đầu, buông thông mi mắt không dám cùng cô đối mặt. Cậu sợ cô thấy được cậu khổ sở. Người cậu thích hiện tại hơi hơi hỏi cậu có bạn gái chưa.

Lát sau, Dụ Ngôn chậm rãi thở hắt ra, hỏi cô: "Cậu đến đây tìm tôi, Lê Ngữ Băng biết không?"

"Cậu ấy gần đây tâm tình không tốt, trở về tôi sẽ tìm cơ hội nói với cậu ấy." Đường Tuyết chống cằm, lặng yên đánh giá Dụ Ngôn, sắc mặt màu hồng nhuận, khí sắc thượng giai, tinh thần diện mạo cũng không tệ, vốn Đường Tuyết không tin lắm cậu có thể được bệnh, bây giờ nhìn thấy người thật, càng không tin. Cô cứ như vậy nhìn cậu chăm chăm trong chốc lát, đột nhiên cười.

Dụ Ngôn không có cách nào khống chế, mặt đỏ lên, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Dụ Ngôn, một năm không gặp, gan cậu đã lớn quá nha, có thể giả trang bệnh trầm cảm gạt người rồi."

Dụ Ngôn có chút bất ngờ, "Mẹ của tôi đi tìm cậu sao?"

"Ừ, dù sao cũng là con trai bà. Bình thường dữ với cậu, lúc nên lo lắng vẫn là lo lắng."

"Cậu nói, tôi làm như vậy, có thể hay không có chút quá phận?" Dụ Ngôn bắt đầu cảm thấy tội lỗi.

Đường Tuyết suy nghĩ một chút, khoát tay một cái nói, "Nếu là người khác làm như thế, nhất định là quá phận. Chẳng qua, căn cứ vào tôi đã tiếp xúc với mẹ cậu, tôi đặc biệt có thể hiểu được cậu. Đây là chiêu hành binh nguy hiểm, lấy độc trị độc. Thả lỏng, không cần có áp lực đạo đức, điều cậu nên làm là suy nghĩ biện pháp, làm không tốt lại thật sự mắc bệnh trầm cảm."

Dụ Ngôn lắc đầu nói: "Tôi sẽ không bị bệnh trầm cảm."

"Hử? Khẳng định như vậy?"

Cậu nhìn qua mắt của cô, cười cười, dáng tươi cười tinh khiết ôn nhu, làm cho Đường Tuyết trong nháy mắt nghĩ đến bộ dạng lúc mới gặp cậu.

"Bởi vì, trong lòng tôi có nắng." Cậu nói.

...

Sau đó Đường Tuyết cùng Dụ Ngôn ôn lại chuyện xưa cũ, lại nói thêm một chút tình hình hiện tại, Dụ Ngôn hi vọng thời gian có thể chậm lại một chút, chậm một chút nữa, tốt nhất dừng lại ngay lúc này, buổi sáng mùa thu, quán cà phê yên tĩnh, cửa sổ thủy tinh sáng ngời, bên ngoài là trời xanh ngói xanh cùng màu lá vàng của cây ngân hạnh.

Có cô, mùa thu liền trở nên đáng yêu hơn.

Nhưng cô rất cuộc vẫn là muốn đi.

Dụ Ngôn nói, "Tôi tiễn cậu ra nhà ga."

"Không cần, cậu trở về huấn luyện đi."

Nhưng Dụ Ngôn kiên trì muốn tiễn cô. Đường Tuyết ngăn cũng ngăn không được, đành phải đi theo cậu.

Hai người gọi xe trở lại khách sạn Đường Tuyết ở, vào đại sảnh, Đường Tuyết vốn muốn nói Dụ Ngôn đứng đây đợi cô, cô đi lên lấy hành lý. Thế nhưng là lúc cô nghiêng đầu, liếc nhìn thấy người đang ngồi trên ghế sa lon đại sảnh.

Người nọ đội mũ lưỡi trai đeo khẩu trang, hơi cúi đầu, nhìn không thấy mặt.

Thế nhưng là không cần, không cần nhìn mặt, chỉ cần cậu ở đó, cô có thể nhận ra cậu.

Đường Tuyết sững sờ ngay tại chỗ, thì thào nói, "Lê Ngữ Băng?"

Dụ Ngôn kỳ quái nói: "Cậu ấy không phải đã đi rồi sao?"

Người trên ghế salon đứng lên, chậm rãi tháo khẩu trang xuống, mặt không biến sắc nhìn bọn họ.

Đường Tuyết đón nhận ánh mắt của Lê Ngữ Băng, ngực nhảy dựng, cảm giác cậu khả năng đã hiểu lầm. Cô vừa muốn nói chuyện, Lê Ngữ Băng đã mở miệng trước.

"Nếu như cậu không yêu tôi, cậu có thể nói cho tôi biết."

Nói xong lời này, Lê Ngữ Băng thật sự cảm nhận được cảm giác lòng như đao cắt, hình dung không sai, dường như thật sự có một

cây đao nhằm trái tim cậu mà cắt lấy, chọn nơi yếu đuối nhất ra tay.

Cậu cảm giác ngực vô cùng đau đớn, cậu không muốn nhìn thấy bọn họ, cậu không biết mình muốn đi đâu, cậu hiện tại chỉ muốn đi, rời xa nơi này.

Cậu cho là bản thân có thể dứt khoát bước đi, nhưng chỉ dứt khoát không quá ba bước, sau ba bước, lúc cô đã biến mất khỏi tầm mắt cậu, cậu bắt đầu có chút hối hoảng.

Cậu có khả năng sẽ mất đi cô.

Nhận thức được điều này làm cho cậu cảm thấy thống khổ, muốn quay đầu lại, lại quay không được, đi xuống, thống khổ muốn chết.

Cầu cậu...

Trong đáy lòng xuất hiện thanh âm, tựa như đang tìm kiếm sự cứu chữa, đang hô hoán.

Xin cậu...

Sau đó, cậu đột nhiên bị người phía sau ôm lấy. Cánh tay người con gái chặt chẽ quấn trên người cậu, khuôn mặt dán sau lưng cậu.

"Lê Ngữ Băng, tớ yêu cậu."

Một giây đồng hồ, từ địa ngục đến thiên đường, không có gì hơn cái này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vì thỏa mãn tác giả vung dục vọng máu chó, đem Dụ Ngôn kéo ra làm việc, vất vả tiểu Dụ Ngôn rồi.

Dụ Ngôn: Không phiền, nhưng tôi có một vấn đề.

Thất ca: Hử?

Dụ Ngôn: Tôi cảm thấy được bản thân không có cái gì không tốt, tại sao tôi không phải là nam chính?

Thẩm Tắc Mộc: Huynh đệ người qua đây, chuyện này ta giải đáp cho người.

Dụ nói: A?

Thẩm Tắc Mộc: Bởi vì chúng ta đều là người đứng đắn.

Dụ Ngôn:...???

Thẩm Tắc Mộc: Chẳng là, người đứng đắn ở trong sách tác giả này không đảm đương nổi nam chính.

Dụ Ngôn:...

*edit jamjam1230

Chương 99: Hư giả an lợi

Lê Ngữ Băng quay người, phát hiện Đường Tuyết vậy mà lại rơi nước mắt, cậu một trận đau lòng, đem cô kéo vào trong ngực ôm, một tay nhẹ nhàng xoa đầu của cô, "Không, không sao cả..."

Dụ Ngôn đi đến trước mặt bọn họ, nói: "Có phải hai người đã quên mất là, nhân dân cả nước đều biết hai người."

Lê Ngữ Băng ngẩng đầu, phát hiện ở đại sảnh có hai tiếp tân cùng với hai người khách, lúc này đang đồng loạt giơ điện thoại lên chụp.

Đường Tuyết cũng có chút lúng túng, xoa xoa nước mắt nói, "Lên trên, đi lên đó nói."

Lê Ngữ Băng nắm tay của cô hướng thang máy mà đi, lúc đi ngang qua mấy vị kia, nói: "Không muốn đăng lên trên mạng, cũng không muốn chia sẻ cho bằng hữu, xin nhờ."

Những người kia không thể tưởng tượng được Lê Ngữ Băng sẽ như vậy lễ phép cùng bọn họ nói chuyện, cùng với người trong truyền thuyết trên mạng không có một điểm giống nhau. Lớn lên đẹp mắt chưa kể đến ưu điểm khác, thêm điểm đều là gấp đôi. Lúc này mọi người cùng nhau gật đầu: "Được được được!"

Dụ Ngôn nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cúi đầu cười cười, chờ bọn họ triệt để biến mất tại khúc cua, cậu mới lấy điện thoại nhắn cho cô một tin: Tôi về đây.

...

Đường Tuyết đem Lê Ngữ Băng đưa đến phòng của mình, Lê Ngữ Băng ngồi trên ghế, Đường Tuyết không ngồi, đứng ở trước mặt cậu, cúi đầu, như học sinh tiểu học đang chịu phạt.

Cô không khóc nữa, nhưng nước mắt chưa khô, đọng lại trên lông mi dài rậm rạp, nhỏ vụn óng ánh, giống như pha lê vỡ.

Xem ra, cô cũng bị dọa đến không nhẹ.

Lê Ngữ Băng có chút buồn cười, có chút cảm động, trong lòng vừa chát vừa ngọt, cậu lôi kéo tay của cô, đem cô kéo đến chân của mình ngồi.

Đường Tuyết ngồi ở trên đùi cậu, hiếm khi nhu thuận vậy, nghiêng người áp vào trong ngực cậu, nghiêng mặt, huyết thái dương chống đỡ lấy trán của cậu, trở tay ôm cậu. (edit by wattpad jamjam1230)

Sau đó từ đầu tới cuối đem sự tình kể lại cho cậu.

Lê Ngữ Băng ôm cô, nghe cậu được cậu không mà vuốt lưng cô, động tác chậm chạp nhu hòa, ý vị trấn an mười phần. Sau khi nghe xong cô nhận tội, cậu hơi hơi ngửa đầu, nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng hỏi: "Tại sao lúc trước không nói cho tớ nghe?"

"Tớ thấy cậu tâm tình không tốt." Đường Tuyết thấy Lê Ngữ Băng muốn nói, cô đưa tay che môi của cậu, "Tớ thừa nhận, tớ không nên nói dối. Chẳng qua tớ cũng không phải là vì Dụ Ngôn lừa cậu, tớ là vì cậu, mới nói dối."

Lê Ngữ Băng chụp lấy tay của cô trượt xuống, nói: "Tớ không thích bị lừa gạt. Sau này mặc kệ là chuyện gì, chúng ta đều nên thẳng thắn, được không?"

Đường Tuyết gật đầu nhẹ, "Ừ... Thế nhưng mà Lê Ngữ Băng, tớ cũng có một việc, cảm thấy thật khó khăn."

"Hả?"

"Cậu tại sao cảm thấy tớ không yêu cậu? Cậu đối với tớ một chút tin tưởng cũng không có sao?"

Lê Ngữ Băng không trả lời, cúi đầu, trầm mặc một hồi lâu, lúc này mới lên tiếng: "Những ngày gần đây, có rất nhiều người đều nói qua, đối với Lê Ngữ Băng mà cảm thấy thất vọng."

Đường Tuyết nghe đến đó, tim một trận đau nhói, nắm thật chặt tay cậu, "Lê Ngữ Băng..."

"Nhưng mà.. " Lê Ngữ Băng cắt ngang cô, "Kỳ thật, bản thân Lê Ngữ Băng, chỉ sợ hãi một người thất vọng."

Đường Tuyết vành mắt đỏ lên, vừa cảm động vừa đau lòng, giữ lấy mặt của cậu, cúi đầu hôn. Lúc đầu là nụ hôn dịu dàng thăm thiết, về sau có xu hướng biến thành "lửa cháy lan ra đồng cỏ". Lê Ngữ Băng kỹ xảo hôn môi ngày càng cao siêu, Đường Tuyết cảm giác khí lực đều bị rút đi, muốn tránh, lại bị cậu vững vàng giữ lại ót. Không chỉ có như thế, thân thể của cậu cũng có biến hóa, Đường Tuyết cảm nhận được, không được tự nhiên mà giật giật, đổi lại là tiếng hừ nhẹ của cậu, trầm thấp, mang theo thanh âm sung sướng rung động.

Đường Tuyết lại không dám động.

Lê Ngữ Băng ôm cô, vừa hôn cô vừa đi về phía giường, Đường Tuyết một trận hoa mắt chóng mặt, tiếp theo đã nằm ở trên giường.

Thân thể cậu đè tới.

Đường Tuyết cảm giác được nguy hiểm cận kề, một hồi khẩn trương, "Có.. có.. có, có chuyện từ từ nói..."

Lê Ngữ Băng dán rất gần, một bên hôn cô, một bên nhẹ nhàng mà thẳng lưng. Đường Tuyết cảm giác mình giống như là một khối mỡ bò bị ném vào trong đồng lửa, lập tức liền bị nướng cháy, hóa thành một vũng xuân thủy, mềm nhũn không phản kháng nổi. Cô bất an mà đẩy vai của cậu, phàn nàn nói, "Lê Ngữ Băng, cậu tại sao lại dễ dàng kích thích như vậy, cậu còn là người sao, cậu là chó đực hả?"

Lê Ngữ Băng trừng phạt mà cắn môi của cô, "Không cho phép nói bạn trai của cậu như vậy."

Đường Tuyết quay mặt tránh cậu, cậu vì vậy buông tha môi của cô, hướng phía dưới mà hôn, dừng ở bên gáy cô, hôn lên động mạch cổ yếu ớt của cô. Xúc cảm trên da mềm mại thấm ướt, làm cho Đường Tuyết một trận run rẩy. Cô rốt cuộc cũng cảm nhận được cái gì gọi là "Người là dao thớt ta là cá thịt ", cái gì gọi là "Mặc người chém giết" rồi...

Đình linh linh — —điện thoại nội tuyến rất không đúng lúc mà vang lên.

Hai người đều kinh ngạc. Lê Ngữ Băng động tác dừng lại, Đường Tuyết thò tay lấy điện thoại, "Alo?"

"Alo, cô khỏe chứ, xin hỏi hôm nay cô trả phòng sao?"

"Trả, trả.. Lát nữa tôi sẽ xuống ngay." Đường Tuyết cúp điện thoại, hướng Lê Ngữ Băng vui vẻ, "Làm sao giờ ta, phải trả phòng rồi."

Lê Ngữ Băng mặt đen lên, nhắm mắt lại, đột nhiên bắt đầu cởi quần áo.

"Này.. uy uy, cậu làm gì vậy?"

Cậu vứt bỏ áo thun "Tắm rửa không được sao."

"Khụ..." Đường Tuyết nhắm tịt mắt, sau đó lại nhin không được, len lén liếc tới.

Đừng trách cô háo sắc, thật sự là cái tên này đáng người quá tốt mà.

Lê Ngữ Băng vứt bỏ áo, lộ ra vai, cơ ngực, cơ bụng, eo nhỏ hẹp, còn có nhân ngư tuyến (*).

(*) nhân ngư tuyến: hai đường chéo xuống bụng dưới tạo thành hình chữ V

Đường Tuyết nhin không được nuốt nước miếng một cái.

Cậu chống nạnh, buông thông mi mắt, dáng vẻ cười như không cười nhìn cô.

Cô xoay người lại, không dám nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng vòng qua giường, đi đến trước mặt cô, bắt đầu tháo dây nịch.

"Cậu tránh ra..." Đường Tuyết đưa tay đẩy cậu.

Cậu một phát liền bắt được tay cô, đặt trên bụng mình mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Đường Tuyết lắc lắc đầu, khuôn mặt như muốn bốc hơi.

"Cậu có muốn nếm thử tớ không? " Lê Ngữ Băng lúc này so với một nhân viên chào hàng không khác biệt lắm, "Tớ ăn rất ngon đấy."

Đường Tuyết vô lực mà rút tay ra, "Muốn, muốn.... A... — — "

Lê Ngữ Băng nhào tới hôn cô.

Cô vẻ mặt tràn đầy bi phẫn. Cô là nói muốn trả phòng mà!

Sau đó Lê Ngữ Băng lại gọi cho lễ tân tỏ vẻ muốn thuê tiếp phòng, sau đó Đường Tuyết không giải thích được cũng liền nếm Lê Ngữ Băng một chút.

A..., cảm giác ăn cũng không ngon lắm, Lê Ngữ Băng bán hư giả an lợi.

Lê Ngữ Băng có chút hổ thẹn. Cậu tuy rằng biết một chút ít kiến thức, thế nhưng mà, thực hành trên giấy thì mù tịt, cũng là đối với việc này muốn tự mình thực hành. Lần thứ nhất tự mình thực hành, đem Đường Tuyết làm đau, không khá lắm.

Cậu vì vậy có chút chột dạ. Bởi vì chột dạ, lại càng thêm ân cần, đem Đường Tuyết hầu hạ giống như thái thượng hoàng vậy.

— —

Hai người trở lại Lâm thành, Đường Tuyết tự động quên mất sự việc Lê Ngữ Băng hư giả an lợi, nhưng cô lại nhớ kỹ những lời cậu nói với cô hôm đó.

Cậu sợ cô thất vọng.

Bên ngoài là người kiên cường cỡ nào, cũng sẽ có lúc yếu đuối bất an, thực tế ở trước mặt người mình thích, bất an lại càng nhiều, càng dễ trong lòng càng sợ hãi, càng quan trọng càng sợ mất đi.

Đường Tuyết muốn nói cho cậu biết, cô vĩnh viễn sẽ không thất vọng về cậu.

...

Ngày độc thân, Đường Tuyết gọi điện thoại cho Lê Ngữ Băng:
"Chúng ta cũng nghỉ lễ đi."

"Như thế nào nhỉ?"

"Tối nay cậu rảnh không?"

"Có." Lê Ngữ Băng nói xong, cười một tiếng. Tiếng cười có chút ý vị thâm trường.

Đường Tuyết không thèm đếm xỉa đến Lê Ngữ Băng đối với bản thân hư giả an lợi tự tin mù quáng, nói thẳng ra đáp án chính xác:
"Chúng ta đi Bạch Sa dạo phố."

Lê Ngữ Băng hiện tại không thích đi những nơi đông người, hỏi:
"Dạo phố làm gì vậy?"

"Chơi thôi, dạo phố còn cần lý do sao?"

"Chúng ta đi xem phim hả?"

"Không, tớ muốn đi dạo phố."

Đi, cậu là lão đại, dạo phố liền dạo phố.

Hai người hẹn nhau buổi tối bảy giờ gặp tại giao lộ Bạch Sa phố, Lê Ngũ Băng xuất phát từ câu lạc bộ, đến sớm hơn, đứng khoanh tay đợi cô. Cậu ăn mặc cực kỳ kín đáo, đội mũ đeo khẩu trang, đứng ở bên đường, vô cùng buồn chán đứng nhìn người đi đường qua lại. Bạch Sa phố là một phố cũ ven sông, trong phố có rất nhiều cửa hàng nhỏ, quầy ăn vặt san sát nhau. Sông đối diện là Đại Duyệt thành, còn trước mặt là Lâm thành – nơi buôn bán sầm uất nhất. Đại Duyệt thành với những tòa nhà cao tầng đứng sừng sững, đèn đuốc sáng trưng, cùng với Bạch Sa phố tràn ngập khói lửa phân chia nhau yên vị hai bên bờ sông, cùng tôn nhau lên.

Bảy giờ, Đường Tuyết còn chưa tới, Lê Ngũ Băng đi đến góc đường nơi có một cửa hàng bán đầu thỏ, mua mấy cái đầu thỏ, Đường Tuyết thích ăn.

Cậu chọn hai cái hơi cay và hai cái ngũ vị hương, lúc nhân viên cửa hàng đang lấy đầu thỏ cho cậu, cũng không biết phát hiện cái gì, đột nhiên dừng động tác lại, nhìn phố đối diện đến gần người.

Cùng lúc đó, trên đường không ít người đều kinh ngạc thốt lên, một mảnh xôn xao.

Lê Ngũ Băng tò mò quay đầu nhìn thoáng qua, cậu cũng ngây ngẩn cả người.

Phố đối diện — — không, chính xác là bên kia bờ sông — —trên tòa nhà cao nhất Đại Duyệt thành, tấm đèn LED quảng cáo đã được thay mới.

Lê Ngũ Băng:

Cậu vĩnh viễn là anh hùng có một không hai.

Đường Tuyết.

Chương 100: "Lê Ngữ Băng kiếp trước nhất định đã cứu vớt hệ ngân hà"

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lê Ngữ Băng đeo khẩu trang, không ai nhìn thấy cảm xúc trên mặt cậu lúc này. Cậu quay đầu, vẫn không nhúc nhích mà nhìn tấm đèn led kia, ngọn đèn bên kia bờ sông phản chiếu trong con người đen nhánh thanh tịnh của cậu, sáng như sao đêm.

"Cậu này? Cậu này?" Nhân viên cửa hàng đột nhiên gọi cậu.

"Hử?" Lê Ngữ Băng chậm chạp quay đầu, nhìn nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng đem túi đưa cho cậu, "Đầu thỏ của cậu."

Lê Ngữ Băng thất thần nhận túi đầu thỏ, xoay người, hướng nơi phát quang cáo mà đi tới, phảng phất như muốn tới gần nó thêm một chút.

Nhân viên cửa hàng nóng nảy: "Cậu còn chưa có trả tiền!"

"Thật xin lỗi." Lê Ngữ Băng quay trở lại thanh toán.

Xong, cậu cầm theo túi đầu thỏ chạy đến bờ sông, đứng ở sau lan can nhìn những dòng chữ kia. Ngực nóng hổi, bởi vì vô cùng kích động còn run nhẹ nhẹ, cảm động đến nỗi muốn tan ra, toàn bộ thế giới như xuất hiện những lớp đường mỏng, ngay cả hô hấp cũng trở

nên ngọt ngào. Lê Ngữ Băng tin rằng, nếu như lúc này rút của cậu một ống máu, máu của cậu khẳng định cũng là vị ngọt.

Bản thân cậu bây giờ như điên rồi, cậu muốn nhìn thấy cô, muốn ôm lấy cô, muốn hôn cô.

Nhưng lại sợ lúc này nhìn thấy cô rồi, bản thân sẽ rơi lệ...

Đèn led tỏ tình hấp dẫn không ít người qua đường dừng chân lại, tại bờ sông mà say xưa thân mật. Đứng bên cạnh Lê Ngữ Băng là một đôi tình nhân, người nam nói với người nữ: "Lê Ngữ Băng nhất định là kiếp trước đã cứu vớt hệ ngân hà." Giọng điệu có chút hâm mộ.

Lê Ngữ Băng cảm khái: "Đúng vậy."

Đôi tình nhân kia khó hiểu mà quay qua nhìn cậu một cái. Cái người này thật quái dị, nhất định là độc thân lâu quá nên mới tìm người lạ mà bắt chuyện.

Đôi tình nhân tay trong tay vội vàng mà rời đi, Lê Ngữ Băng đứng bên bờ sông, gọi điện thoại cho Đường Tuyết.

"Lê Ngữ Băng, cậu đâu rồi?"

"Cậu đang ở đâu?"

"Tớ đang ở chỗ chúng ta hẹn nhau, tớ nói, cậu sẽ không phải là bây giờ còn chưa tới đi? Cậu dám nói "đúng" xem, cậu nói "đúng" tớ liền đánh gãy chân chó của cậu "

Nói xong, cô lơ đãng xoay người, đột nhiên liền lọt vào lòng của ai đó.

Đường Tuyết không thấy được mặt của người kia, nhưng hơi thở của cậu, cô quen thuộc.

Trước mặt mọi người mà ôm ôm ấp ấp, Đường Tuyết có chút ngượng ngùng, "Lê Ngữ Băng, chúng ta cũng nên cân nhắc cảm xúc của những người độc thân ở đây, thật vất vả mà ra ngoài ngày lễ..."

"Đường Tuyết" Lê Ngữ Băng cắt ngang cô, dùng cằm nhẹ nhàng cọ cọ gáy cô, "Tớ cảm thấy, số mệnh của tớ rất tốt."

"Rất tốt, mẹ của cậu là bá đạo tổng tài."

"Không phải cái này."

Đường Tuyết khước miệng nhẹ cười, một bên mặt áp trong ngực cậu, nhìn tấm quảng cáo bên kia bờ sông, nói: "Lê Ngữ Băng, cậu biết không, đây chính là tấm quảng cáo đắt tiền nhất của Lâm thành, hôm nay xài nó, càng phải quý trọng."

"Tớ biết rõ, cảm ơn cậu."

"Không phải, ý của tớ là..." Đường Tuyết đột nhiên cứ như vậy meo meo chột dạ, cô cảm giác mình chính là người đàn bà phá sản trong truyền thuyết, "Tớ là muốn nói cho cậu biết, thẻ ngân hàng của cậu, chỉ còn sáu khối rưỡi mao tiền."

"Tớ yêu cậu."

"..." Không kịp chuẩn bị gì đã được thổ lộ, khiến cho Đường Tuyết phía sau định nói gì đều đã quên sạch, trong đầu trống rỗng, ngây người nửa ngày, yên lặng đem khuôn mặt đỏ bừng vùi trong lòng cậu.

Sau đó hai người nắm tay ở Bạch Sa phố đi dạo một hồi, mua một vài món đồ chơi nhỏ, áo thun tình nhân, nhẫn tình nhân, rồi cả mắt kính tình nhân. Nhẫn thì Lê Ngữ Băng có thể đeo, còn mắt kính thì quá khoa trương nên cậu cự tuyệt. Đường Tuyết tháo khẩu trang xuống, đeo mắt kính lên, cảm giác hô hấp thông thuận rất nhiều.

Chơi mệt, bọn họ tìm một cái nhà hàng nhỏ. Nhà hàng nhỏ tổng cộng có ba tầng, tầng cao nhất là một cái sân thượng nhỏ, chỉ có hai bàn lớn, giữa hai bàn có bình phong ngăn cách.

Lê Ngữ Băng mặt hướng bên ngoài sân thượng ngồi xuống, tháo khẩu trang, cùng Đường Tuyết ăn uống.

Ăn xong, màn hình điện thoại di động của Đường Tuyết hiện lên rất nhiều thông báo. Cô ấn mở nhìn qua, bên trong là "1 nhóm người hâm mộ Đường Tuyết". Thành viên chủ yếu của nhóm này là đám bạn cùng phòng cô cùng với Liêu Chấn Vũ.

Hạ Mộng Hoan: 【 video 】

Đường Tuyết ấn mở video, là của người qua đường quay lại cảnh quảng cáo đêm nay. Bối cảnh âm thanh của video là tiếng kinh hô của mấy người con gái, Lê Ngữ Băng bị âm thanh làm hấp dẫn, cũng thò đầu lại xem.

Xem hết video, thừa dịp Đường Tuyết không chú ý, cậu hôn một cái cực nhanh lên mặt của cô.

Sau đó cũng không nhìn cô, chỉ là cúi cúi đầu, nắm khóe miệng cười.

Chờ cô rời khỏi video trở lại giao diện nói chuyện, cậu không cười được nữa.

Hạ Mộng Hoan: Đại vương đừng muốn chó phi nữa, cưới tớ, cưới tớ này! Tớ mới là phi tử cậu sủng ái nhất, tớ còn mang thai cả hài tử của cậu! Cưới tớ!!

Hạ Mộng Hoan: 【 hồng bao 】

Hạ Mộng Hoan: Đây là tiền riêng của nô tì, đại vương cứ việc cầm đi! Trong vòng mười phút thần muốn nhìn thấy chiếu thư phế bỏ chó phi của đại vương!

Lê Ngữ Băng đỡ trán, Hạ Mộng Hoan này nhất định là muốn đùa giỡn mình. Cậu phi nhỏ nói: "Bạn cùng phòng này của cậu, không giống người bình thường."

Đường Tuyết nói: "Mộng phi đáng yêu như vậy, không cho phép cậu nói cậu ấy như thế."

Không, Lê Ngữ Băng không cam tâm, chỉ vào màn hình điện thoại di động của cô, "Kéo tớ vào nhóm."

Đường Tuyết không hiểu: "Cậu làm gì thế?"

"Tớ cũng là người hâm mộ của cậu, tớ muốn vào nhóm." Lê Ngữ Băng lôi di động ra ném lên trên mặt bàn, giống như bức vua thoái vị thúc giục cô, "Nhanh lên."

Đường Tuyết đành phải đem cậu kéo vào nhóm. Nickname wechat là chính tên cậu, mới vừa vào nhóm, những người khác liền nhận ra, lập tức nổi lên chân chó.

Triệu Cần: Băng Thần. Cúi đầu chào lão đại.

Diệp Liễu Oanh: Băng Thần. Cúi đầu chào lão đại.

Chỉ có ngữ khí của Liêu Chấn Vũ, nói chuyện như là lão thúc thúc đối đãi với đại chất tử.

Liêu Chấn Vũ: Tiểu Băng, tới rồi.

Hạ Mộng Hoan: Đại vương, cậu thay đổi rồi. QAQ

Lê Ngữ Băng: Bốn cung bắt tử, các người cuối cùng chỉ là phi.

Đường Tuyết trước mặt tối sầm. Còn nói người khác không bình thường, cũng không thấy cậu có bao nhiêu điểm là người bình thường!

Một câu của Lê Ngữ Băng, đưa cuộc hội thoại tiến vào trạng thái chết lặng. Yên tĩnh như vậy hơn một phút đồng hồ, Diệp Liễu Oanh đột nhiên lên tiếng.

Diệp Liễu Oanh: Băng Thần đừng hiểu lầm ha ha, ta không phải phi, ta là thái giám. OTL

Triệu cần: Ta ta ta, ta cũng là thái giám.

Liêu Chấn Vũ: Ta... Không không không, ta không thể là thái giám.

Hạ Mộng Hoan: Chó phi không nên quá kiêu ngạo, ta thế nhưng mà mang long chủng đấy.

Lê Ngữ Băng: Ta cũng mang thai con của cậu ấy.

Hạ Mộng Hoan: Ta mang chính là nam hài.

Lê Ngữ Băng: Ta mang chính là long phượng thai.

Hạ Mộng Hoan: Ta so với ngươi, ta sinh chính là hoàng trưởng tử.

Lê Ngữ Băng: Ta sinh chính là trưởng tử, đem hoàng trưởng tử ngươi cách chức làm thứ dân.

Không, không thể tiếp tục như vậy. Đường Tuyết cảm giác nếu cứ tiếp tục trò chuyện như vậy, tất cả mọi người đều sẽ phát điên, toàn bộ sẽ được đưa vào bệnh viện tâm thần mà nhốt chung một phòng, đối với người nào cũng không phải điều tốt. Vì vậy cô liền cứng nhắc mà đổi chủ đề.

Đường Tuyết: Mọi người ăn đầu trọc không?

Hạ Mộng Hoan:?

Triệu Cần:??

Liêu Chấn Vũ:...???

Diệp Liễu Oanh: Đầu? Tóc ít sẽ bị ăn tươi à... o(〒_〒)o

Đường Tuyết: Đầu trọc tê cay, đầu trọc ngũ vị hương.

Diệp Liễu Oanh: Còn có cả khẩu vị ư! Bùng nổ!

Đường Tuyết: Nhấn lộn, là đầu thỏ.

Đường Tuyết: Ánh sáng không tốt nên không thấy rõ. Là đầu thỏ á.

(*) Đầu thỏ tiếng trung là 兔头, đầu trọc tiếng trung là 秃头. Đường Tuyết gõ nhầm hai từ đó:3

Lê Ngữ Băng gục xuống bàn, vùi đầu cười đến rung người, bả vai run rẩy dữ dội. Đường Tuyết có chút xấu hổ, "Cười nữa, cười nữa tớ liền phế bỏ phong hào của cậu, cho cậu đi làm một tiểu cung nữ, không, đi làm thái giám." (edit by wattpad jamjam1230)

Lê Ngữ Băng nghiêng mặt qua, gối lên cánh tay cười mỉm mà nhìn cô, mắt sáng như sao đêm, "Tớ thành thái giám, người khóc chính là cậu."

Đường Tuyết cũng không biết cái sự tự tin này của Lê Ngữ Băng lấy ở đâu ra. Được rồi, cô vẫn nên tiếp tục ăn đầu thỏ đi.

...

Buổi tối trở về phòng ngủ, Đường Tuyết mua về chút đồ ăn khuya cho đám bạn cùng phòng, Hạ Mộng Hoan nhìn thấy đồ ăn, lập tức biến đổi trạng thái trở về, không diễn kịch cung đấu nữa, trở về ngốc bạch ngọt, vênh cái chân lên, vui vẻ ở đằng kia gặm đầu thỏ, theo tiết tấu gặm đồ ăn của cô, chân từng chút từng chút một rung.

Vừa gặm vừa nói: "Đại vương, cuối tuần sau tranh tài tớ cùng với Liêu Chấn Vũ đi cổ vũ cho cậu, cuối tuần tớ rảnh."

Diệp Liễu Oanh cùng Triệu Cần cũng dơ tay tỏ ý bọn họ cũng rảnh.

Đường Tuyết gật đầu, "Tốt lắm, chẳng qua, hôm nay là ngày độc thân, tớ đột nhiên nhớ ra đã đáp ứng các cậu một chuyện."

"Chuyện gì?" Đám bạn cùng phòng nhao nhao nhìn về phía cô.

"Chính là đại hội xem mắt nha, quên rồi sao? Đội khúc côn cầu của trường tớ trai đẹp không ít, mang các cậu đi chọn hàng tốt."

"Hàaa...!" Diệp Liễu Oanh che ngực, "Hợp ý tớ quá đi! Đường Tuyết, tớ sau này theo cậu lẫn lộn rồi."

"Không dám không dám, hai người các cậu thì sao? Triệu Cần có bạn trai rồi khẳng định sẽ không đi... Còn Mộng phi?"

"À....." Hạ Mộng Hoan tựa hồ là nghiêm túc suy tư một chút, cuối cùng lên tiếng, "Đại vương, trước tiên cậu cứ cho tớ báo danh đi."

— —

Ngày hôm sau, Hạ Mộng Hoan cùng Liêu Chấn Vũ ăn cơm, trong lúc ăn vô tình nói đến chuyện bản thân muốn đi đại hội xem mắt, Liêu Chấn Vũ nghe xong, dùng một cái đũa đập lên bàn.

"Không cho cậu đi."

Hạ Mộng Hoan cúi đầu khuấy khuấy cơm lẫn lộn trong thạch oa (*), nhỏ giọng nói, "Tại sao không thể đi vậy?"

(*) Thạch oa: nồi đá. Như cái nồi này nè mọi người

[Click để xem ảnh](#)

"Hạ Mộng Hoan, có phải cậu mất trí nhớ rồi hay không? Cậu làm chuyện gì với tôi cậu quên rồi sao? Thế mà vẫn muốn đi xem mắt?"

"Tôi..."

"Lương tâm của cậu không biết đau phải không!" Liêu Chấn Vũ vè mặt lên án.

"Thế nhưng mà, tôi nghe nói nam sinh đội bóng đều là cơ bụng tám múi, dáng người đặc biệt tốt."

Liêu Chấn Vũ há to miệng, không biết nói thêm gì, cuối cùng buồn bực mà nghiêng đầu, "Cậu muốn bức chết tôi chứ gì."

...

Buổi tối Hạ Mộng Hoan trở lại phòng ngủ, nói với Đường Tuyết, cô không muốn đi xem mắt nữa.

"Được" Đường Tuyết gật gật đầu, xoay qua chỗ khác vỗ vỗ bả vai Diệp Liễu Oanh, "Ba người chỉ còn lại một người, đồng chí Diệp Liễu Oanh, cậu biết như vậy là ý gì không?"

"Ý gì?"

"Là như này, hiện tại không còn gọi là xem mắt nữa rồi, là tuyển tú."

Diệp Liễu Oanh: Ha ha ha ha ha!

Đường Tuyết chụp hình cho Diệp Liễu Oanh, chụp xong ảnh, bốn con người tụm chung lại một chỗ photoshop hơn nửa ngày. Đương nhiên các cô cũng không phải cố ý muốn gọt người. Đầu năm nay mấy cô gái đăng ảnh chụp không pts một cái, cảm giác giống như là đi ra ngoài không mặc quần áo, một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Làm xong ảnh, Đường Tuyết gửi cho Lê Ngữ Băng.

Phản ứng đầu tiên của Lê Ngữ Băng: Cậu đổi bạn cùng phòng rồi hả?

Đường Tuyết: Không có, chính là Diệp Liễu Oanh, cậu gặp qua rồi mà.

Lê Ngữ Băng: Cậu ấy người thật so với ảnh mập hơn 30 cân nhỉ?

Đường Tuyết: Lê Ngữ Băng, cậu biết bí quyết để sống lâu là gì không?

Lê Ngữ Băng: Nói ít làm nhiều. # nhu thuận #

Lê Ngữ Băng rất trực quan mà cảm nhận được uy lực tà thuật của pts, cảm giác... gây chấn động đấy.

Chẳng qua, nếu như muốn cậu chọn lựa giữa bạn gái và huynh đệ, cậu tất nhiên là đạo nghĩa không thể chùn bước mà chọn bạn gái rồi, vì vậy cũng không có nhiều lời, lặng yên đem ảnh chụp gửi cho đám Tưởng Thế Giai.

Đội bóng cầu độc thân nhìn thấy ảnh chụp đều sôi trào, đều chạy đến tìm cậu, hỏi lung tung này kia.

Lê Ngữ Băng phiền muộn không thôi. Cậu chỉ là người truyền lời, tin tức biết được cũng rất ít. Huống chi cậu muốn sống thì không được làm lộ quá nhiều tin tức ra ngoài. Lê Ngữ Băng vì muốn đơn giản hoá việc khai thông, lại phát triển một cái hạ tuyến truyền lời người, liên hệ cùng Tưởng Thế Giai, để Tưởng Thế Giai cùng những người khác câu thông, cùng nhau chọn ngày xem mắt, à không, là chọn thời gian cùng địa điểm tuyển tú.

Tưởng Thế Giai tạo một tài khoản wechat, tài khoản thay đổi cùng với ảnh đại diện là hình Băng ca, mỗi ngày bản thân tự biên soạn ghi chép của cuộc hội thoại, screenshots chia sẻ cho các huynh đệ, làm

như vậy vài ngày, cảm giác tinh thần mình có chút không bình thường rồi.

Cũng may cố gắng không phí công, hiệu quả rõ rệt, các huynh đệ đội bóng đều bị hấn lừa gạt, hấn kẹp ở trong đó đánh tin tức sai. Tuyển tú ngày ấy, những người khác đều cho rằng địa điểm gặp mặt là quán bar, từng người một ăn mặc dạng chó hình người đi quán bar, chỉ có Tường Thế Giai, ăn mặc dạng chó hình người đi quán cà phê. Địa điểm ước định chính thức.

Hô ha ha ha! Nữ thần ta đến rồi!

Tường Thế Giai phóng tới quán cà phê, liếc nhìn Đường Tuyết cùng Băng ca, ngồi cùng bàn với hai người là một nữ sinh béo ị.

"Này, Tường Thế Giai, bên này" Đường Tuyết hướng cậu vẫy vẫy tay, chờ Tường Thế Giai đi qua, cô chỉ chỉ nữ sinh béo ị nói, "Đây là bạn cùng phòng của tôi, Diệp Liễu Oanh... Sao chỉ có một mình cậu vậy, những người khác đâu rồi?"

Tường Thế Giai nhìn ảnh chụp trong màn hình điện thoại di động, rồi lại nhìn người trước mắt, chênh lệch quá lớn.

Không, đây không phải là sự thật.

Vận mệnh vì sao lại đối đãi với tôi như thế.

Băng ca, cậu là đồ đại lừa gạt!

*edit by jamjam1230

Chương 101: Khó mà nhường nhịn

Đường Tuyết làm bà mai rất tùy ý, cũng không có giành ra quá nhiều tinh lực đi theo để bảo vệ tình yêu của đám bạn cùng phòng, bởi vì cô còn phải đi thi đấu.

Từ trung tuần tháng mười một, Đường Tuyết tiến vào thời kỳ thi đấu dày đặc. Trượt tốc độ quãng ngắn bình thường thi đấu là vào mùa xuân và mùa đông, mùa hè mùa thu không đấu. Từ lúc thi đấu sinh viên tranh giải kết thúc đến bây giờ, Đường Tuyết được huấn luyện hơn nửa năm, rốt cuộc cũng đến thời điểm trở tài.

Cuộc thi đấu đầu tiên mà cô tham gia tranh tài là thế vận hội mùa đông ở tỉnh.

Hạng mục trượt tốc độ quãng ngắn của Lâm thành không có xuất hiện quá nhiều nhân vật lợi hại, Đường Tuyết cùng Trương Duyệt Vi nhờ thành tích huấn luyện đã có thể tiến vào top 3 toàn tỉnh, vì vậy hai người đều thuận lợi tiến vào trận chung kết.

Thi đấu 500m ngày ấy, Lê Ngữ Băng cùng đám cầu hữu của Đường Tuyết đi cổ vũ cho cô. Lê Ngữ Băng rất có phong thái của một người hâm mộ, làm một tấm biểu ngữ, thượng thư "Đường Tuyết cố lên!". Mấy dòng chữ này không phải chữ in, là tìm một cụ ông luyện chữ trong công viên đề lên, rồng bay phượng múa khí thế bức người, hơn nữa lại rất lớn, tại khán đài vừa mở ra, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Trương Duyệt Vi tại vòng bán kết thành tích xếp tốt nhất, xếp hạng

thứ nhất tại đường đua, Đường Tuyết xếp thứ hai. Súng lệnh vang, Đường Tuyết phản ứng nhanh chóng, xuất phát rất tốt, rất nhanh cướp được vị trí ở hàng phía trước, xuất phát đứng vị trí C.

Đối với loại cự ly ngắn năm trăm mét mà nói, xuất phát tốt đã là thành công một nửa.

"Oa oa oa, lão đại, cố gắng lên! Lão đại tuyệt nhất!" Liêu Chấn vũ cầm biểu ngữ điên cuồng gào thét.

Đám bạn cùng phòng Đường Tuyết cũng rất kích động, "A a a! Đường Tuyết cố gắng lên!"

Tưởng Thế Gia cũng nhin không được nói, "Chị dâu soái a!"

Lê Ngữ Băng ngồi ngay ngắn, hưởng thụ sự sùng bái của mọi người đối với bạn gái mình.

Đường Tuyết một đường giành lên vị trí trượt đầu, nhìn rất thuận lợi, nhưng thời điểm trượt ở vòng thứ tư, Trương Duyệt Vi thừa dịp tiến vào khúc ngoặt, đột nhiên tăng tốc. Đường Tuyết bên này hướng đường đua bên ngoài trượt một cái, kết quả chính là, Trương Duyệt Vi thuận lợi mà từ bên trong vượt qua, giành lấy vị trí dẫn đầu.

"ôi ——" Tưởng Thế Giai tiếc nuối thở dài, nhưng chữ này mới chỉ nói ra một nửa, đột nhiên ngừng lại, như bị nghẹn trong họng một cái, tròng to mắt.

Trong nháy mắt, trên mặt băng tình thế lại có biến hóa. Đường Tuyết quả thật bị Trương Tuyết Vi vượt qua, chẳng qua là Trương Duyệt Vi lúc ngoặt quá khom người, thân thể không thể khống chế mà di chuyển ra phía ngoài, lúc này, Đường Tuyết ở phía sau đã sớm điều chỉnh tốt phương hướng, tăng tốc bắt kịp, đồng dạng mà trả lại cú

vượt qua bên trong khi này.

Phản siêu!

Toàn bộ quá trình biến đổi quá bất ngờ, khiến cho mọi người không tự chủ được mà ngừng thở, thẳng đến lúc Đường Tuyết vững vàng đoạt lại vị trí dẫn đầu, mọi người mới lặng lẽ meo meo nhẹ nhàng thở ra.

Về sau Đường Tuyết vô cùng thuận lợi, một đường dẫn đầu đến điểm cuối cùng.

Nhóm bạn trong khán phòng đồng loạt đứng lên hoan hô, Tưởng Thế Giai ba ba ba mà vỗ tay, nói: "Không hổ là nữ nhân Băng ca coi trọng."

Sau khi Liêu Chấn Vũ cao hứng xong, hỏi Lê Ngữ Băng: "Lão Đại nhà tôi ngay từ đầu không phải cố ý để người ta vượt qua hay sao?"

"Cậu nói thử xem?"

Chính xác mà nói, cũng không tính là cố ý, mà là dự đoán trước ý đồ của đối phương. Trương Duyệt Vi khí thế hùng hực, Đường Tuyết tại tình huống kia vừa bị vượt qua, vừa mạo hiểm trượt song song, cùng nhau ngạnh kháng, không bằng lấy lui làm tiến. Trương Duyệt Vi sau khi bẻ cua thân thể sẽ bị trượt hướng ra phía ngoài là khẳng định, không ai có thể thoát khỏi định luật Newton hai, vì vậy Đường Tuyết ngay từ đầu đã né tránh mũi nhọn, trực tiếp chuẩn bị cho việc phản siêu sau đó.

Trượt tốc độ quảng ngắn không chỉ so về tốc độ, mà còn là so về trí tuệ cùng kỹ xảo.

...

Đường Tuyết trên bục lĩnh thưởng, như một tiểu lão hồ uy phong lẫm liệt. Cô nhìn thấy Lê Ngữ Băng ở sau tấm ngăn của khán đài ngoắc ngoắc cô, liền đi qua, ngẩng mặt nhìn cậu. Vị trí người xem tương đối cao, Lê Ngữ Băng cách tấm ngăn, khom người, đưa tay sờ sờ đầu cô. (edit by wattpad jamjam1230)

Đường Tuyết cười cười, tháo xuống tấm huy chương, muốn đeo lên cho cậu, đáng tiếc với không tới, thế là cô cầm huy chương ném lên, Lê Ngữ Băng vững vàng tiếp được.

Đường Tuyết phía sau còn có hạng mục tranh tài, quay người trở lại. Lê Ngữ Băng cầm tấm huy chương quay về chỗ ngồi, vừa đi, vừa cúi đầu hôn một cái lên tấm huy chương.

Tất cả đều bị phóng viên chụp được, phóng viên kích động nhanh chóng đem hình ảnh đăng tải lên mạng. Tin tức này rất nhanh được lan truyền, không ít dân mạng lú lú mà thảo luận, có người mắt hiện lên hình trái tim mà gào thét, có người say sưa ngon lành mà ăn thức ăn cho chó, có người mắng to cậu diễn trò sĩ diện khác người làm người ta chán ghét, còn có người tiếp tục chỉ trích cậu thành tích kém.

Sau đó không thể lý giải được, việc Lê Ngữ Băng sờ đầu, hôn huy chương, ân ân ái ái, những điều này cùng với hoạt động thể thao không có chút nào quan hệ, vậy mà lại trở thành tin tức lớn nhất ở thể vận hội mùa đông của tỉnh năm nay. Cẩn thận nghĩ lại thì cũng có cảm giác hợp tình hợp lý. Hạng mục mùa đông vốn chỉ là tiểu chúng, độ chú ý rất thấp, sở hữu vận động viên nổi tiếng cộng lại cũng không có người nào nổi như Lê Ngữ Băng.

Kỳ thật Lê Ngữ Băng cũng không thể lý giải nổi dân mạng. Cậu kéo

dài trạng thái mê mê, thành tích không tốt, theo lý có lẽ đã nhanh chóng bị lãng quên rồi. Nhưng sự thật lại là, nhất cử nhất động của cậu luôn có người nhìn chăm chăm vào, quần chúng nhân dân đến cùng là có bao nhiêu sự rảnh rỗi?

Cậu đem sự nghi ngờ của bản thân kể cho quản lý Ngô nghe, quản lý Ngô vỗ đùi, "Nhờ cậu trở về soi lại gương, người lớn lên đẹp mắt không có tư cách hạ thấp sự tồn tại, nhân dân cả nước đều sẽ không đáp ứng."

Lê Ngữ Băng:= =

Quản lý Ngô không đành lòng nói với Lê Ngữ Băng, cậu bây giờ trong giới băng cầu là cầu thủ bị mắng nhiều nhất, cũng là cầu thủ có giá trị bản thân cao nhất... Quả thực, cậu lạc bộ cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

— —

Đảo mắt đã vào tháng mười hai, Lê Ngữ Băng rốt cuộc cũng có thể thở một ngụm rồi. Cậu tạm thời cáo biệt "Tia Đường Cốc", chuẩn bị cho thể vận hội mùa đông vào tháng một năm sau. Đây là mùa giải ban đầu đã xác định sẽ có kết quả tốt, thế nhưng mà sau khi công bố, dân mạng lại bắt đầu bàn tán, nói cậu sợ hãi, chỉ biết trốn tránh, blabla... Phấn đen(*) ở bình luận trên weibo nhao nhao thành một hội.

(*) Phấn đen: giống antifan

Có một id "Thất ca không có tiểu Đình Đình" trên mạng bình luận rất có ý tứ: Băng thần của ta làm sao? Băng tẩu của ta vẫn nguyện ý sủng, không phục thì im đi.

Lê Ngữ Bạng dờ khóc dờ cười, yên lặng nhẩn thích.

Từ hạ tuần tháng mười một, Đường Tuyết trong một tháng tham gia ba trận thi đấu trượt tốc độ quãng ngắn cấp thành phố, đồng thời cũng nhận được tư cách tham gia thi đấu 500 mét cho nữ ở Bắc Kinh vào cuối năm. Bắc Kinh là cuộc thi đấu sau cùng, cũng là quan trọng nhất, tụ tập tuyển thủ cấp cao của cả nước.

Đây cũng là lần đầu tiên Đường Tuyết tiếp xúc với cuộc thi đấu mang tiêu chuẩn cao như vậy.

Đường hiệu trưởng cũng đi đến Bắc Kinh cổ vũ cho con gái.

Lê Ngữ Bạng với tư cách người nhà cũng đi theo cổ vũ.

Vì vậy hai người cứ thế không hẹn mà cùng gặp nhau ở khán đài.

Lê Ngữ Bạng không muốn ngồi cạnh Đường hiệu trưởng, chủ yếu là sợ Đường hiệu trưởng lại nổi điên cời giày đánh cậu...

Nhưng cậu cũng không dám biểu hiện ra ý tứ sợ hãi, cho nên vẫn là mạo hiểm tính mạng mà ngồi xuống bên cạnh nhạc phụ tương lai.

Đường hiệu trưởng những ngày này vẫn là nghe được có người mắng Lê Ngữ Bạng. Bởi vì Lê Ngữ Bạng đúng là sau khi bị ông đánh đuổi ra khỏi nhà mới rơi vào trạng thái trượt dốc, vì vậy Đường hiệu trưởng cũng vô tình hữu ý mà chột dạ, không khỏi đối với Lê Ngữ Bạng có chút cảm giác bản thân mang tội.

Hơn nữa vợ ông suốt ngày ghé tai ông mà thủ thỉ, đứa trẻ này cũng không dễ dàng gì, Đường Tuyết đem thẻ ngân hàng của người ta tiêu chỉ còn có sáu khối rưỡi, ông cảm thấy rất cuộc hai đứa cùng một chỗ là ai khi dễ ai... Dạng gió này ở bên tai thổi lâu như vậy, ông

cũng phải thừa nhận địa vị của Lê Ngũ Bạng.

Lúc này, Đường hiệu trưởng nhìn Lê Ngũ Bạng vài lần, hy vọng Lê Ngũ Bạng hiểu được ý của ông: Mọi người có thể ngưng chiến, bắt tay giảng hòa rồi.

Lê Ngũ Bạng không hiểu ý, cũng không dám cùng ông nói nhiều, chỉ hàn huyên hai câu, sau đó im lặng, ngoan ngoãn ngồi, mắt nhìn phía trước.

Bầu không khí có chút lúng túng.

Đường hiệu trưởng đột nhiên tự cảm thấy thân là trưởng bối, mình có lẽ là nên chủ động đi làm dịu bầu không khí lại, dù sao cũng là ông động thủ đánh người trước.

Làm sao để tạo ra độ thân thiện một cách kín đáo lại không quá nhiệt tình mà tạo ra quá nhiều thiện ý, rút ngắn quan hệ đây?

Đường hiệu trưởng sờ đầu, đột nhiên nhớ lại biệt danh hồi còn đi học của Lê Ngũ Bạng.

Đã có.

Vì vậy Đường hiệu trưởng ngữ khí mang theo bảy phần rụt rè ba phần thân thiết mà gọi cậu: "Lục bạng."

Lê Ngũ Bạng: "....."

---

*Lời tác giả: Trước viết chương này đã, tôi hiện giờ sẽ đi viết chương 102, chương 102 sẽ rất muộn rất muộn, đề nghị là sáng mai hãy đọc.

(hôm nay xảy ra một chút tình huống bất ngờ, cửa phòng tắm hư, tôi bị khóa bên trong một hồi lâu, cho nên làm chậm trễ luôn việc gõ chữ)

Chương 102: Đón giao thừa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàng năm, thi đấu tranh giải ở Bắc Kinh, cơ bản là đội tuyển quốc gia nội chiến, chính là thần tiên đánh nhau, phía dưới chỉ là bồi chạy. Năm nay không sai biệt lắm cũng là dạng này, đài truyền hình bình luận cũng là đối với đội tuyển quốc gia ưu tiên hơn một chút. Ví như lúc vận động viên vào sân, nếu là thuộc đội tuyển quốc gia, sẽ giới thiệu một chút về thành tích trong quá khứ cùng với tình trạng hiện tại, nếu như là đội địa phương, trừ khi trước kia đã từng chơi ở đội tuyển quốc gia, nếu không chính là không quá một câu.

Đường Tuyết lúc vào vòng tứ kết, tiểu đội có hai tên thuộc đội tuyển quốc gia. Khi bình luận viên giới thiệu, nhìn thấy Đường Tuyết, trọng điểm chú ý một chút tuổi tác, sau đó nói: "Tuổi còn nhỏ, hôm nay quả là cơ hội tốt để rèn luyện."

Nói bóng gió là cùng tiền bối so tài một chút là tốt rồi, không cần quá để ý thành tích.

Kết quả Đường Tuyết giành được vị trí thứ hai của tiểu đội xông thẳng vào vòng bán kết.

Vòng bán kết có tám tuyển thủ, trong đó bảy người thuộc đội tuyển quốc gia, Đường Tuyết xen lẫn ở trong đó, giống như cộng sản – trà trộn vào trong quốc dân - đảng đặc vụ.

Vòng bán kết, bình luận viên lại kín đáo mà tỏ ý Đường Tuyết có thể

đi được đến bây giờ đã là rất tốt... Kết quả cái người kia quốc dân - đảng đặc vụ lại xông vào bảng A trận chung kết.

Bình luận viên sau khi nhận phải hai cái tát, xem ra Đường Tuyết có chút lợi hại, vì vậy ở trận chung kết hẳn mới tỏ ý xem trọng tài năng trẻ này, kết quả Đường Tuyết phát huy ổn định, đứng thứ tư. (edit by wattpad jamjam1230)

Dù sao, dám tuyển thủ đứng đầu của đội tuyển quốc gia cũng không phải là ngồi không.

Bình luận viên vẽ mặt tam liên, cảm giác Đường Tuyết tới đây là đến để khắc hẳn đấy.

(*) vẽ mặt tam liên:

[Click để xem ảnh](#)

Khán giả xem trực tiếp đã cười điên rồi.

Đường Tuyết không nhận được huy chương, bản thân ngược lại cũng không tiếc nuối. Dù sao trình độ của người ta như thế, hôm nay cô có thể xông vào trận chung kết đã không tệ.

Trận đấu kết thúc, cô đi ra ngoài tìm bố cùng Lê Ngữ Băng, hai người đang đứng cạnh nhau ở bên ngoài đợi cô, như vậy thoát nhìn còn rất hòa hợp?

Cô đi đến trước mặt hai người, Lê Ngữ Băng đưa cho cô một chai nước uống.

Đường hiệu trưởng: "Buổi tối cùng nhau ăn cơm, hai đứa muốn ăn gì?"

"Tùy ạ." Đường Tuyết nói xong, mở chai nước uống một ngụm.

Đường hiệu trưởng quay đầu nhìn Lê Ngữ Băng: "Lục băng đâu rồi, muốn ăn cái gì?"

Phốc — —

Đường Tuyết lúc này giống cái bình phun, đem toàn bộ nước vừa uống phun ra.

Cô nắm cái chai, liếc mắt nhìn Lê Ngữ Băng, phát hiện cậu có chút buồn bực uất ức, nhưng lại không dám phản kháng, thậm chí ngay cả buồn bực uất ức cũng là phải che che lấp lấp.

Cái này là đã sợ thành dạng gì rồi...

Đường Tuyết lau miệng, "Bố, sau này bố cứ gọi thẳng tên cậu ấy đi, Ngữ Băng, hạ trùng bất khả Ngữ Băng, nghe có nhiều ý thơ, phù hợp với thân phận của bố, lại cũng thân thiết."

Đường hiệu trưởng gật gật đầu, "Ta cũng cảm thấy Ngữ Băng so với Lục Băng êm tai hơn."

Lê Ngữ Băng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, hóa ra đường hiệu trưởng cũng không phải là muốn nhắm vào cậu.

Đường hiệu trưởng ăn cơm tối xong an vị xe lửa quay về Hồ thành, Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng cùng nhau tiễn ông tới nhà ga, trên đường trở về, Lê Ngữ Băng có chút nghi hoặc, hỏi Đường Tuyết: "Chú ấy không biết "lục" còn có ý nghĩa khác?"

"Nếu anh hỏi ông ấy cảm sùng là gì ông ấy khẳng định biết rõ, bất quá ở cái độ tuổi của ông ấy suy nghĩ mọi người tương đối chất phác, không giống chúng ta tư duy phát triển."

"À " Lê Ngữ Băng sờ đầu cô, híp mắt, "Vậy ông ấy làm sao biết cái ngoại hiệu này của anh?"

Đường tuyết chớp chớp mắt, "Em làm sao biết được, anh danh tiếng lớn như vậy, nhất định là ông ấy tra được trên mạng đấy."

Lê Ngữ Băng cúi đầu cắn môi của cô, "Nói dối cũng không tệ."

— —

Đường Tuyết từ Bắc Kinh trở về ba ngày là đón giao thừa.

Buổi tối cô cùng Lê Ngữ Băng chạy ra ngồi vòng đu quay, vốn ý định ngồi xong vòng đu quay sẽ đi chờ lúc đếm ngược để gõ chuông, không biết rằng người xếp hàng ngồi vòng đu quay quá nhiều, dẫn đến lúc hai người leo lên được vòng đu quay đã quá muộn, thời điểm 0 giờ cũng là lúc bọn họ an vị trên vòng đu quay.

(*) vòng đu quay dạng này:

[Click để xem ảnh](#)

Không thể gõ chuông, chỉ có thể ý tứ mà gõ gõ đầu chó của Lê Ngữ Băng một cái.

Lúc đu quay lên tới điểm cao nhất, trên bầu trời đột nhiên pháo hoa

nổ tung từng đóa lớn.

"Thật đẹp..." Dừng ở giữa không trung xem pháo hoa, cảm giác rất gần, pháo hoa lại càng xinh đẹp gấp mười lần.

Lê Ngữ Băng chụp lấy tay của cô, ngửa đầu nhìn lên trời, con người trong suốt phản chiếu ánh sáng của pháo hoa, "Lần thứ nhất." Cậu nói khẽ.

"Cái gì lần thứ nhất?"

"Năm mới đầu tiên ở cùng một chỗ với em" Lê Ngữ Băng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn cô "Về sau còn sẽ có rất nhiều lần."

Đường Tuyết nhìn cậu cười, Lê Ngữ Băng liền hôn cô.

Nhẹ nhàng hôn, triền miên không dứt, phảng phất như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, cuối cùng đều hóa thành từng điểm nhu tình.

"Lê Ngữ Băng, anh vĩnh viễn sẽ thích em sao?"

"Sẽ."

"Sao lại khẳng định được như vậy?"

"Bởi vì, em so với pháo hoa còn rực rỡ hơn."

...

Từ vòng đu quay xuống, Đường Tuyết muốn đi quảng trường bên kia tham gia náo nhiệt, Lê Ngữ Băng lo lắng nhiều người sẽ phát sinh sự kiện giẫm đạp, lôi kéo cô rời đi.

Thời gian đã quá muộn, lâu ký túc xá đã đóng, hai người đành phải ở khách sạn. Tại đại sảnh khách sạn, hai người phát sinh một điểm bất đồng. Lê Ngũ Bạng muốn thuê một phòng, Đường Tuyết kiên trì thuê hai cái. Cô đối với việc Lê Ngũ Bạng hư giả an lợi có bóng ma tâm lý, hiện tại nhớ lại đều cảm thấy đau.

Cuối cùng đương nhiên là thuê hai cái.

Hơn nữa, bởi vì đêm giao thừa gian phòng khan hiếm, phòng của hai người còn không cùng một tầng, Đường Tuyết ở đây, Lê Ngũ Bạng lầu trên.

Lúc cô tắm xong đi ra, nhìn thấy tin nhắn Lê Ngũ Bạng gửi cho cô.

Lê Ngũ Bạng: Đường Tuyết, anh đau đầu.

Lê Ngũ Bạng: Thật sự đau đầu.

Đường Tuyết có chút gấp, đi xuống lầu tìm cậu.

Cô nhấn chuông cửa, Lê Ngũ Bạng mở cửa, đứng ở cửa ra vào. Cậu đưa lưng về phía đèn hành lang, cô cũng nhìn không ra sắc mặt của cậu như thế nào.

"Lê Ngũ Bạng, hiện tại đầu còn đau không?"

Lê Ngũ Bạng không nói chuyện, đột nhiên một tay đưa ra kéo cô vào phòng, đặt tại trên cửa mà hôn. Hôn quá mức kịch liệt, ồ ồ thở dốc phun đến trên mặt cô, thiêu đến nổi đầu óc cô trống rỗng.

Đường Tuyết cố hết sức mà nghiêng đầu né tránh cậu, Lê Ngũ Bạng liền hôn cổ của cô, duỗi đầu lưỡi ra mà liếm da thịt trên cổ cô. Đường Tuyết bị làm đến nổi thân thể như nhũn ra, tức giận nói: "Lê Ngũ

Băng, anh vậy mà dám giả bệnh?"

"Không có."

"Anh không phải là đau đầu sao?"

"Vừa rồi đau đầu, hiện tại không đau nữa."

"Nói dối."

"Thật mà" Lê Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn mắt của cô, liếc liếc bờ môi giải thích, "Chỉ đau một chút."

Chương 103: Logo độc quyền

Đường Tuyết sáng hôm sau thức hơi trễ, khi mở mắt ra mặt trời đã lên cao. Đập vào mắt là rèm cửa sổ màu trắng, rèm cửa sổ bị ánh sáng bên ngoài chiếu vào có chút chói mắt. Cô chớp chớp mắt, cảm giác được nụ hôn ở đầu vai, xúc cảm mềm mại, ngura ngúra.

Cô có chút không được tự nhiên, đưa tay đẩy đầu của cậu ra.

"Tỉnh rồi?" Lê Ngữ Băng nói khẽ.

Đường Tuyết đột nhiên nhớ tới đêm qua hai người đã làm ra cái trò gì, cô lúc này, là tương đối cảm thấy xấu hổ, vì vậy liền im lặng.

Lê Ngữ Băng thu lại cánh tay, ôm chặt cô: "Năm mới vui vẻ."

"Vâng..., năm mới vui vẻ."

Đường Tuyết đứng lên mặc quần áo, mặc quần áo đang hoang xong lại bò vào trong chăn. Thân thể không còn khí lực, không muốn rời giường.

Lê Ngữ Băng xuống giường, từ trong áo khoác móc ra một cái hộp nhỏ to bằng bàn tay, hộp hơi mỏng, vừa vặn bỏ vào trong túi áo khoác.

"Lễ vật năm mới, tối hôm qua quên đưa cho em." Cậu đem cái hộp đưa cho Đường Tuyết.

Đường Tuyết cười cười, nhận cái hộp, tựa ở đầu giường mở quà,

vừa mở vừa nói, "Lê Ngũ Băng, em cũng có chuẩn bị lễ vật cho anh, ở trong túi xách, lát nữa sẽ đưa cho anh."

"Ừ." Lê Ngũ Băng cười thành tiếng, ngồi ở bên cạnh cô, một tay ôm cả bờ vai của cô, cúi đầu nhìn cô mở hộp quà.

Lớp bọc ngoài màu đen cứng rắn in một cái logo ngân sắc lạ lẫm, Đường Tuyết không để ý, một lòng chỉ muốn nhìn lễ vật là cái gì. Cô mở cái hộp ra, bên trong là một bộ bao tay.

Không phải bao tay bình thường, là bao tay chuyên dụng cho trượt tốc độ quãng ngắn, chất liệu chống kim loại, màu trắng tuyền, mặt sau bao tay in họa tiết, nét vẽ màu hồng phấn, có chút quen mắt.

Ô?

Đường Tuyết nâng bao tay lên nhìn tỉ mỉ cẩn thận, xong lại nhìn qua mặt ngoài hộp quà, phát hiện hai cái họa tiết này giống nhau.

"Đây là nhãn hiệu gì vậy, em chưa bao giờ thấy qua?" Cô có chút khó hiểu.

Lê Ngũ Băng xoa nhẹ đầu cô, "Ngốc. Em nhìn lại đi."

Vì vậy cô lại nhìn lại cái họa tiết kia. Đường nét họa tiết được thiết kế đơn giản tự nhiên, cô lấy ra nghiên cứu cẩn thận, nhìn một hồi, cuối cùng cũng từ cái họa tiết kia nhìn ra một chút "cửa ngõ".

"Một chữ L, một chữ T, chỗ này, đó là một hình trái tim hả?"

"Ừ."

"L, Lê, T, Đường..." Đường Tuyết đột nhiên dừng lại, quay mặt nhìn

cậu.

Lê Ngữ Băng trong mắt mang theo ý cười, gật đầu nhẹ.

Đường Tuyết cảm động hồng, viền mắt chát chát, cô dùng đầu ngón tay cẩn thận từng li từng tí mà miêu tả cái họa tiết kia, hỏi: "Đây là anh thiết kế sao?"

"Anh nhờ người ở khoa thiết kế của trường chúng ta thiết kế đấy " Lê Ngữ Băng nói xong, lại bổ sung, "Cậu ấy là nam."

Đường Tuyết đang cảm động muốn khóc, lúc này lại bị cậu chọc cười, "Ai hỏi anh nam hay nữ đâu."

"Em không hỏi anh cũng muốn nói, " Lê Ngữ Băng chỉ chỉ họa tiết trên bao tay "Về sau đây chính là logo dành riêng cho chúng ta."

"Hử?"

"Hai chúng ta đều mang logo đi tranh tài, vợ chồng đồng tâm, bách chiến bách thắng."

Đường Tuyết mặt đỏ lên, nhìn về phía cửa sổ, "Hử, ai vợ chồng với anh."

Lê Ngữ Băng lông mày nháy lên, "Tối hôm qua em đã nói những gì không còn nhớ nữa sao? Mặc quần áo xong liền không nhận người rồi hả?"

"Anh câm miệng..."

— —

Đường Tuyết chuẩn bị lễ vật năm mới cho Lê Ngữ Băng là một cái khăn quàng cổ. Lê Ngữ Băng có cái logo độc đáo, cô đột nhiên cảm giác cái khăn quàng cổ này không thể mang ra được rồi.

Làm sao bây giờ?

Có rồi.

Đường tuyết nói với Lê Ngữ Băng, "Lê Ngữ Băng, cái khăn quàng cổ này em lấy về trước, để cho Liêu Chấn Vũ hỗ trợ may cái logo lên."

Lê Ngữ Băng từ trong lời nói của cô lọc ra được trọng điểm: "Mắc mớ gì đến Liêu Chấn Vũ?"

"Liêu Chấn Vũ khéo tay, hơn nữa yêu thích công việc làm tay. Cậu ấy đã làm rất nhiều gấu nhỏ thỏ nhỏ, còn có mèo con ếch xanh nhỏ, cái con thỏ nhỏ treo trên cặp sách của em là cậu ấy làm đấy."

Lê Ngữ Băng sức tưởng tượng có hạn, không có cách nào đem Liêu Chấn Vũ nam tử mày rậm mắt to kia liên hệ cùng một chỗ với thỏ con thủ công, thật sự quá trái ngược.

Đường Tuyết tiếp tục giải thích: "Vì vậy em để Liêu Chấn Vũ may logo, so với chính mình tự làm xác suất thành công cao hơn một chút."

"Không cần" Lê Ngữ Băng không muốn tiếp nhận một đại nam nhân bên cạnh may lên quần áo của cậu, cảm giác thật quái dị. Cậu đặt khăn quàng cổ qua một góc, hướng Đường Tuyết chỉ một cái ở miệng, "Hôn một cái là tốt rồi."

Đường Tuyết chớp mắt nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng cất kỹ khăn quàng cổ, thấy cô vẫn còn nhìn cậu, cũng không nói chuyện. Cậu hỏi: "Sao vậy?"

"Tiểu yêu tinh."

Lê Ngữ Băng: = =

— —

Ngày 15 tháng 1, mở màn đại hội thể dục thể thao mùa đông của sinh viên.

Trận đấu địa điểm tại trung bộ của Trung Quốc là Vân thành, Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng theo đội thể dục trên băng của Lâm đại xuất phát, lúc đến Vân thành, ở đây có tuyết rơi, bông tuyết bao phủ xuống thành phố, trở nên trắng noãn xinh đẹp. (edit by wattpad jamjam1230)

Khả năng là bởi vì trong tên của chính mình có chữ "Tuyết", Đường Tuyết đối với tuyết rơi là trăm xem không chán. Cô ngồi ở trong xe buýt, ghé vào cửa sổ thủy tinh, cười hì hì nhìn cảnh tuyết phía ngoài.

Lê Ngữ Băng ngồi ở bên cạnh cô, ỷ vào bản thân cánh tay đủ dài, tay chó nhàm chán mà gác lên trên đỉnh đầu cô, lúc xe lắc lư, tay của cậu dù sao vẫn là có thể trước tiên trượt đến cái ót của cô, phòng ngừa cô đụng vào cửa sổ xe; chờ qua đoạn lắc lư, tay lại quay trở về trên đỉnh đầu, vò hai bên tóc, tiếp tục dựng.

Bộ dạng hai người như vậy bị người khác vụng trộm chụp được phát đến trên mạng, đám fans hâm mộ say sưa ngon lành mà ăn cầu lương.

...

Ngày thứ hai sau lễ khai mạc là tranh tài khúc côn cầu, duy trì liên tục đến ngày thi đấu cuối cùng. Trượt tốc độ quãng ngắn bắt đầu chính thức tranh tài bắt đầu từ số 18, Đường Tuyết thi đấu 500m nữ vào số 19, về sau nữa là tiếp sức 3000m hạng mục nữ.

Hôm nay số 18, Đường Tuyết không có trận đấu, Lê Ngữ Băng có cuộc tranh tài vào xế chiều, Đường Tuyết cùng đội trưởng bên kia đánh tiếng chào, sau đó chạy đến đấu trường hạng mục thi đấu khúc côn cầu xem Lê Ngữ Băng.

Lê Ngữ Băng xuất hiện, không có gì bất ngờ xảy ra khi cậu lại dùng băng dán hồng nhạt quấn cây cơ, chẳng qua lần này trên băng dán in họa tiết kỳ quái, không ít người chú ý tới điểm này, tò mò mà thảo luận.

Đội Trung Quốc trận này đối chiến chính là đội Thụy Sĩ, đội Trung Quốc có được ưu thế sân nhà, vừa bắt đầu liền đánh rất tích cực, Lê Ngữ Băng biểu hiện siêu hung, không đến năm phút đồng hồ liền đánh vào một hạt dẫn bóng.

Trận đấu diễn ra đến phút thứ mười sáu, Tưởng Thế Giai chuyền bóng cho Lê Ngữ Băng, Lê Ngữ Băng nhắc cán sút gôn. Cậu tìm vị trí rất tốt, bắt lấy khu vực phòng thủ trống của đối phương, Đường Tuyết cơ hồ cho rằng đội Trung Quốc lại muốn đứng nhất rồi.

Nhưng mà, Lê Ngữ Băng nâng lên cây cơ cũng không có hạ xuống, ở giữa không trung bỗng dừng dừng lại, đột nhiên, cây cơ không hề báo hiệu mà rời tay, ầm, rơi xuống mặt băng.

Ngay sau đó, Lê Ngữ Băng thân thể lung lay, cả người ngã xuống.

*edit by jamjam1230

Chương 104: Tuổi trẻ thật TM tốt

Đường Tuyết chứng kiến Lê Ngữ Băng đột nhiên ngã xuống, tim nhảy một cái, đứng bật dậy.

Hiện trường người xem cũng có chút mơ màng, màn hình lớn phát ra hình ảnh quay lại, hình ảnh cho thấy Lê Ngữ Băng cũng không lọt vào vùng bị tấn công.

Cũng không thể là giả bộ ngã đi?

Thế nhưng mà Lê Ngữ Băng sau khi té xuống cũng không có đứng lên, thân thể vô lực mà tê liệt nằm trên mặt băng. Nhân viên y tế và chăm sóc đi lên khiêng cậu đi, Lê Ngữ Băng không phản ứng chút nào, mặc người mang đi.

Đường Tuyết vội vội vàng vàng đi ra ngoài, cô phải xác định cậu bình yên vô sự, lập tức, lập tức!

Ra khỏi khán phòng, cô gọi điện thoại cho quản lý Ngô.

Quản lý Ngô hiện tại tương đương với người đại diện Lê Ngữ Băng, lúc này trong điện thoại trả lời: "Đường Tuyết, chúng tôi đang nhanh chóng đến bệnh viện, cách nơi này gần nhất chính là bệnh viện nhân dân Vân thành. Cô mau chóng tới đây đi."

Đường Tuyết há miệng run rẩy đáp "Vâng".

Cúp điện thoại, trong đại não cô rối bời, hiện lên rất nhiều ý nghĩ

đáng sợ trong đầu. Nhưng cô ép buộc chính mình không được nghĩ nữa.

Không dám nghĩ, cô sợ hãi lờ như bởi vì nghĩ ngợi lung tung lại trở thành sự thật.

Cô cưỡng chế đại não trở nên trống rỗng, mặt không đổi sắc đi ra ngoài, bắt xe đến thẳng bệnh viện.

Đến bệnh viện, Đường Tuyết còn chưa tìm được quản lý Ngô, đã bị nhiều phóng viên nhận ra, phóng viên vây tới lúu rúu tra hỏi.

Đường Tuyết đỏ mắt nhìn bọn họ: "Trong mắt các người có phải hay không chỉ có tin tức, không có nhân tính?"

Phóng viên bị cô hỏi liền sửng sốt. Đường Tuyết đẩy bọn họ ra, vừa đi vừa gọi điện thoại cho quản lý Ngô. Có hai phóng viên không cam lòng, giơ điện thoại theo đuôi cô, Đường Tuyết quay đầu nhìn thấy, lửa giận bốc lên, trực tiếp đoạt lấy điện thoại, dùng sức ném xuống mặt đất.

Bang!

Điện thoại rơi xuống đất, vỡ thành dĩa bở.

Phóng viên tức giận nói: "Cô làm gì thế?!"

Đường Tuyết lạnh lùng nhìn hằm: "Tiếp tục đi theo tôi, cái tiếp theo vỡ sẽ là đầu của ông. Tôi, nói được làm được." Nói xong, quay người tiếp tục kết nối điện thoại với quản lý Ngô, vừa đi về phía trước.

Phóng viên đứng tại chỗ tức giận nói: "Tôi sẽ cho cô ra ánh sáng!"

Đường Tuyết quay đầu nhìn hẩn một cái, cười quỷ dị: "Ông biết ông nội của tôi là ai không?"

Phóng viên há to miệng. Quả thật trên mạng có lời đồn đại, tiểu cô nương này lai lịch rất lớn...

Đường Tuyết giả bộ xong, cuối cùng vút bỏ đám người kia, tìm được quản lý Ngô.

Quản lý Ngô bọn họ cũng mới đến chưa được bao lâu, lúc này đang mang Lê Ngữ Băng đi làm kiểm tra, trừ hẩn ra, đội bóng cùng huấn luyện viên cũng đều ở đây, bọn hẩn chạy tới chạy lui, chốc lát lại ứng phó các cuộc điện thoại, Đường Tuyết trầm mặc im lặng theo sát bên người Lê Ngữ Băng, nhìn Lê Ngữ Băng trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt vẫn không nhúc nhích, nước mắt cô đã chảy rơi. Trong nháy mắt, cô cảm giác mình bị toàn bộ thế giới vút bỏ rồi.

Bởi vì là đột nhiên té xỉu, cũng không có gì báo hiệu, Lê Ngữ Băng trước tiên phải làm kiểm tra tim cùng não bộ.

Sau khi có hình ảnh chụp CT, cậu được chuyển đến khoa giải phẫu thần kinh.

Bác sĩ khoa giải phẫu thần kinh cầm ảnh chụp nhìn một hồi, hỏi: "Người bệnh gần nhất đầu đã chịu qua tổn thương sao?"

Mọi người đều lắc đầu. Trợ lý huấn luyện viên nói: "Cậu ấy gần nhất không có chịu qua tổn thương, chúng tôi khi huấn luyện cùng thi đấu đều có mang đồ bảo hộ."

"Khẳng định? Suy nghĩ kỹ lại."

Đường Tuyết đột nhiên nhớ đến một chuyện, "Bác sĩ, cậu ấy trước kia đầu bị băng cầu đựng qua một cái."

Cô nói xong, trợ lý huấn luyện viên cũng nghĩ tới, sau đó lại lắc đầu, "Đó là hồi tháng chín."

Thầy thuốc hỏi: "Ngày mấy tháng 9?"

"Ngày 10, tôi nhớ rất rõ ràng, là Tia Đường Cốc mở màn chiến."

"Đựng chỗ nào?"

Đường Tuyết sờ lên vị trí sau ót của của bản thân, "Chỗ này."

"Thật sự là mạng lớn." Bác sĩ đơn thuần vì vị trí này mà cảm khái một câu.

Đường Tuyết vừa khóc vừa nói, "Bác sĩ, cậu ấy đến cùng đã xảy ra chuyện gì..."

Bác sĩ cũng không có cách nào lập tức cho ra đáp án, cẩn thận hỏi tình hình sau khi bị thương lúc đó, đem các bác sĩ có kinh nghiệm ra mở cuộc họp, mọi người thay phiên xem phim chụp, xem hết lại thảo luận.

Đường Tuyết ở phòng bệnh trông coi Lê Ngũ Băng, chờ kết quả chẩn đoán bệnh, cảm giác lâu như một vạn năm.

Bác sĩ thảo luận xong, lúc tuyên bố kết quả chẩn đoán bệnh, quản lý Ngô cũng gọi Đường Tuyết lên.

" Chẩn đoán sơ bộ là do tính tốc độ tổn thương của sọ não phát tác chậm dẫn đến bên trong sọ sưng tấy." Đây là kết luận của bác sĩ.

Đường Tuyết nghe có chút không hiểu, "Là sao ạ, tốc độ bệnh tình của cậu ấy làm sao?"

"Không phải... Tốc độ tính sọ não tổn thương là một loại phương thức thụ thương, đầu bất động và bị vật thể bay va chạm, " bác sĩ kiên nhẫn giải thích nói, "Là do lúc đó bị băng cầu đánh vào mà dẫn đến đây."

"Nhưng lúc đó cậu ấy kiểm tra không có vấn đề, một tuần sau mẹ tôi còn dẫn cậu ấy đi kiểm tra hồi phục, cũng không có vấn đề gì."

"Là do phát tính chậm, nghĩa là lúc đó kiểm tra không ra, khả năng chỉ là mạch máu bị thương nhưng không có xuất hiện sưng tấy, sau đó mới bắt đầu có triệu chứng."

Đường Tuyết há to miệng, trong đầu đột nhiên hiện lên một ít hình ảnh, "Cậu ấy nói cậu ấy phản ứng chậm, " sắc mặt cô trở nên trắng bệch, "Tôi cho rằng đó là bởi vì cậu ấy chịu áp lực quá lớn, tôi sớm nên nghĩ tới... Tôi sớm nên nghĩ tới!"

Quản lý Ngô vỗ vỗ vai cô, "Đường Tuyết, đây không phải là lỗi của cô."

"Tôi sớm nên nghĩ tới..." Đường Tuyết ôm mặt khóc thút thít.

Bác sĩ an ủi cô: " Tình huống phát tính chậm bốn tháng xác thực không nhiều. Cô sớm nghĩ đến, cũng chưa chắc có thể kiểm tra ra vấn đề."

Trợ lý huấn luyện viên hỏi bác sĩ: "Bác sĩ, vậy bây giờ phải làm sao?"

"Mọi người có thể lựa chọn trị liệu bảo thủ. Chẳng qua đề nghị của chúng tôi là mau chóng làm giải phẫu."

"Giải phẫu gì?"

"Mở sọ."

Đường Tuyết bị hai chữ này làm sợ tới mức chân mềm nhũn, quản lý Ngô đỡ cô, cô mới không bị ngã sắp xuống.

— —

Đường Tuyết ngồi ở ngoài phòng bệnh phát ngốc. Ngày hôm qua còn vui vẻ cùng cô cãi nhau, hôm nay đã hôn mê bất tỉnh, mở sọ? Không, đây không phải là thật, quá khôi hài rồi. Cô nhất định là đang nằm mơ, tình dục mọi chuyện sẽ tốt. (edit by wattpad jamjam3012)

Quản lý Ngô cùng bố mẹ Lê Ngữ Băng đã nói chuyện điện thoại, báo cáo tình huống mới nhất, sau đó hẳn mới đưa di động tới cho Đường Tuyết: "Đường Tuyết, mẹ Lê Ngữ Băng muốn nói chuyện với cô."

Đường Tuyết tiếp nhận điện thoại, "Vâng, dì." Nói xong, nước mắt lại chảy xuống.

"Đường Tuyết, " Mẹ Lê thanh âm cũng mang theo ghen ngào, "Tình huống dì cũng biết rồi."

"Dì, là con không tốt, con không có chăm sóc tốt cho cậu ấy."

"Không, cái này cũng không trách con, Đường Tuyết. Con làm rất tốt. Con nghe dì nói, dì đã kêu người liên hệ tới bác sĩ khoa giải phẫu thần kinh tốt nhất Vân thành. Hiện tại ta và chú con đang tới sân bay, đặt chuyến bay nhanh nhất là 6 giờ tối nay, nhưng hôm nay Thiên Hồ

Thành bên này thời tiết không tốt, có thể sẽ đến trễ, chúng ta cũng không xác định được khi nào đến."

"Dì..."

"Nếu như chúng ta không thể kịp thời đến, khi Ngũ Bạng giải phẫu cần ký tên thì con ký đi. Con cũng là người nhà của nó. Đường Tuyết, Ngũ Bạng đã cùng dì nói qua, nó muốn cùng con kết hôn."

Một câu làm cho Đường Tuyết hoàn toàn òa khóc.

Quản lý Ngô nhìn Đường Tuyết khóc sắp thành lệ nhân, trong nội tâm cũng không đành lòng. Vẫn chỉ là một tiểu cô nương, lại phải đối mặt với loại sinh tử trầm trọng này.

Đường Tuyết tiếp xong điện thoại mẹ Lê, vừa gọi điện thoại cho mẹ cô, vừa khóc. Cô ngày hôm nay khóc sắp bằng nước mắt của cả đời rồi.

Chạng vạng quản lý Ngô mua cơm, Đường Tuyết một chút cũng ăn không vô. Ngô quản lý khuyên nhủ: "Ăn một chút, cô ngày mai không phải còn có trận đấu sao."

"Cậu ấy bảo ngày mai muốn đi cổ vũ cho tôi " Đường Tuyết mắt nhìn cửa phòng bệnh, "Lừa đảo."

Quản lý Ngô thở dài, "Ăn chút đi, tranh tài vẫn phải độ sức, cô ngày mai chính là đại diện Trung Quốc. Lê Ngũ Bạng khẳng định cũng muốn chứng kiến cô vì nước nhà làm vẻ vang."

Đường Tuyết cơ hồ là ép buộc bỏ vào miệng một chút, khó khăn ăn xong cơm tối, nhận điện thoại của Chữ Hà, Chữ Hà an ủi cô vài câu, nhắc nhở cô hôm nay phải về khách sạn, ngày mai còn trận đấu.

Nhưng cô hiện tại không có tâm tư suy nghĩ về việc thi đấu.

Mười giờ tối, khoảng cách Lê Ngữ Băng hôn mê đã vượt qua sáu giờ. Đường Tuyết đi vào phòng làm việc của bác sĩ, nghe đối phương giảng giải về những nguy cơ sau khi phẫu thuật.

Bác sĩ này là một người dịu dàng ân cần, bà nói với Đường Tuyết, Lê Ngữ Băng làm xong giải phẫu, có khả năng tê liệt, có khả năng trở thành thiếu năng, sống đời sống thực vật, thậm chí có khả năng trực tiếp chết...

Bà nói một cái khả năng, Đường Tuyết liền rơi một lần nước mắt, càng khóc về sau, Đường Tuyết bất lực mà nắm lấy góc áo của bà, cơ hồ là ngữ khí cầu khẩn: "Bác sĩ, bạn trai tôi thân thể của cậu ấy rất tốt đấy. Bác sĩ nói những lời này sẽ không xảy ra, đúng không?"

Bác sĩ không có cách nào gạt đầu, có chút an ủi sẽ bị người nhà bệnh nhân xem như là lời hứa hẹn, bác sĩ không dám làm bất cứ cái gì cam đoan. Nhìn tiểu cô nương kỳ lạ đáng thương này, bác sĩ liền nói: "Kỳ thật, cậu ta nếu như không phải do thân thể tốt, cũng không sống đến bây giờ. Sau não gặp trọng kích tỉ lệ tử vong rất cao. Trên TV những cái đánh sau ót khiến người ta bất tỉnh, đều là gạt người, chỗ kia trọng kích phía dưới rất dễ dàng chết người."

Chiều này đảo ngược an ủi xác thực nổi lên hiệu quả. Đường Tuyết lo lắng đề phòng đồng thời lại thấy có điểm may mắn, dù sao Lê Ngữ Băng bây giờ vẫn còn sống.

Cái kia về sau Đường Tuyết đồng ý ký tên, thời điểm ký tên tay một mực run rẩy. Cô ký xong, bác sĩ liền nói: "Giải phẫu sẽ diễn ra vào lúc một giờ chiều ngày mai."

Ký xong, Đường Tuyết không muốn đi, ngồi ở bệnh viện hành lang gần người. Đội bóng cùng với trợ lý huấn luyện viên đều đã đi ra, chỉ để lại một người là quản lý Ngô.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, quản lý Ngô cũng bề bộn nhiều việc, liên tục dùng di động soát tin tức, ứng phó các đường ân cần thăm hỏi người. Về tình huống của Lê Ngữ Băng, câu lạc bộ không có chính thức thông báo truyền thông, nhưng có ít người đã nghe được tiếng gió, truyền đi, trên mạng dâng lên đại sóng.

Dư luận bắt đầu thanh thế to lớn mà xoay ngược lại, rất nhiều người tự phát mà tổ chức hoạt động cầu phúc, Internet nhiệt độ kinh người.

Sau đó có người nhảy ra nói: Những người đã từng mắng Lê Ngữ Băng, các người nợ cậu ấy một câu xin lỗi.

Thời điểm Lê Ngữ Băng bị thương quản lý Ngô không có khóc, bây giờ nhìn đến những thứ này xoay ngược lại ngôn luận, đột nhiên mũi cay cay. Lê Ngữ Băng bị người mắng lâu như vậy, bị người biên tiết mục ngăn, bị tung tin đồn nhảm, bị mang ra sỉ nhục... Chỉ vì cậu ấy là nhân vật công chúng, tất cả mọi người có thể không kiêng nể gì cả mà giẫm đạp lên cảm giác của cậu.

Mà bây giờ, vận mệnh tốt cuộc cho cậu một chút công bằng, nhưng lại bằng phương thức như vậy.

— —

Vợ chồng Lê thị 11:30 mới đến bệnh viện, phía sau còn mang theo thư ký. Gặp mặt nói chút sự tình, mẹ Lê lập tức để thư ký đem Đường Tuyết đưa về khách sạn.

"Con ngày mai còn có trận đấu, nơi này có ta và chú con trông nom."

Đường Tuyết thất hồn lạc phách mà trở lại khách sạn, rón rén đi vào phòng, thấy Trương Duyệt Vi còn chưa ngủ. Tuy rằng Trương Duyệt Vi cùng cô ở trong đội vẫn hay cãi nhau, thế nhưng là, cũng không biết ý tưởng của Chủ huấn luyện viên là gì, mỗi lần đi ra ngoài thi đấu, đều đem hai người sắp xếp vào chung một phòng.

Lúc này, Đường Tuyết mắt sưng thành hạt đào nhìn Trương Duyệt Vi, phát hiện Trương Duyệt Vi so với cô cũng không có khá hơn bao nhiêu, mi mắt cũng là vừa đỏ vừa sưng, nhìn qua chính là đã khóc.

"Cậu bị sao vậy?" Đường Tuyết hỏi.

"Mắc mớ gì tới cậu."

"Cậu thích Lê Ngữ Băng."

"Tôi..." Trương Duyệt Vi muốn phủ nhận, nhưng là thấy vẻ mặt chắc chắn của Đường Tuyết, vì vậy chột dạ quay mặt, nhỏ giọng nói, "Thực xin lỗi."

"Xin lỗi làm gì, " Đường Tuyết đi qua ngồi ở bên giường cô, "Cái đồ chó kia, người gặp người thích, có gì khó để lý giải... Nhưng mà cậu sau này không cho phép cùng cậu ấy nói nhiều."

"Tôi cho tới bây giờ cũng chưa cùng cậu ấy nói chuyện nhiều"
Trương Duyệt Vi có chút vô tội, lại hỏi, "Cậu ấy hiện tại thế nào?"

Đường Tuyết đem tình huống trong bệnh viện hôm nay kể lại, nói xong ôm Trương Duyệt Vi khóc. Cô chưa từng yếu ớt như vậy.

Trương Duyệt Vi bị thương đã bị Đường Tuyết thống khổ hòa tan, bắt đầu an ủi Đường Tuyết. Hai người nói chuyện một lát, Trương

Duyệt Vi nói: "Ngủ đi, ngày mai còn có trận đấu."

"Tôi ngủ không được."

"Cậu ngủ không ngon làm sao tranh tài."

Trương Duyệt Vi cũng không biết mình bị chập sột dây nào — — đại khái là bởi vì Đường Tuyết thật sự quá đáng thương, cũng có thể là xuất phát từ ý thức trách nhiệm chiếu cố tốt bạn gái Lê Ngữ Băng — — cô vì để cho Đường Tuyết ngủ, liền ôm Đường Tuyết, hai người chen lấn trên một cái giường, cô vỗ lưng cho Đường Tuyết. Tựa như khi còn bé mẹ dỗ dành cô đi ngủ vậy.

Đường Tuyết vậy mà thật sự được Trương Duyệt Vi làm cho ngủ, giấc ngủ này mặc dù ngủ được nhưng không có cách nào an ổn, chẳng qua ngày hôm sau tinh thần cũng khôi phục rất nhiều. Buổi sáng cô đứng lên thu thập một chút, lập tức muốn đi bệnh viện tìm Lê Ngữ Băng.

Trương Duyệt Vi ở phía sau nhắc nhở: "Chữ huấn luyện viên nói, cậu trước lúc chín giờ phải đi trượt tốc độ quán tập hợp ký tên, nếu không ký đại qua."

"Đã biết!"

Trương Duyệt Vi đứng ở cửa ra vào, nhìn hành lang trống rỗng, tự nhủ: "Tôi sau này sẽ không thích cậu nữa."

Đã biến mất ở hành lang, Đường Tuyết đột nhiên lại chạy về, ôm Trương Duyệt Vi một chút, "Cảm ơn cậu, Trương Duyệt Vi."

Trương Duyệt Vi rất không thích ứng, liếc mắt, "Bệnh tâm thần, đi nhanh đi."

...

Đường Tuyết trên đường đi suy nghĩ rất nhiều, từ sinh lão bệnh tử nghĩ đến con người cùng việc chống lại vận mệnh, ngày hôm qua bị đả kích đến nỗi không còn tinh thần, hôm nay rốt cuộc có thể bình thường suy nghĩ, cảm giác như là sống một một lần nữa.

À..., dù vậy tâm tình vẫn rất tệ.

Đến bệnh viện, cô gặp được bác sĩ trực ban ngày hôm qua, vẫn chưa tan tâm. Bác sĩ nói: "Tôi nghe nói hôm nay cháu có trận đấu, cố gắng lên."

"Cảm ơn ạ, cậu... cậu ấy sao rồi?"

"Xế chiều hôm nay tiến hành giải phẫu, bác sĩ đã vào vị trí của mình rồi. Cháu có thể đi thăm một chút. Các người vậy mà mời được cả bác sĩ Tề."

"Bác sĩ Tề là ai?"

"Một bác sĩ chưa từng thất bại."

Đường Tuyết chờ từ hôm qua tới hôm nay, rốt cuộc cũng nhận được một tin tức tương đối tốt.

Cô nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh, Lê Ngữ Băng còn đang ngủ say. Cô ngồi ở bên cạnh giường bệnh, cầm chặt tay của cậu.

Lòng bàn tay Lê Ngữ Băng còn nóng hổi, giống như vô số lần bình thường bọn họ nắm tay nhau. Đường Tuyết cảm thụ được độ nóng quen thuộc, vành mắt đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa lại rơi xuống,

cô hít mũi một cái, tự nhủ: "Đã nói hôm nay không được khóc."

"Lê Ngữ Băng, thời điểm anh làm giải phẫu, em đang thi đấu, " Đường Tuyết hai tay cầm lấy bàn tay của cậu, "Chúng ta, đều cố gắng lên, được không?"

Lê Ngữ Băng không có trả lời, an tĩnh nằm, giống như mỹ nhân đang ngủ trong truyện cổ tích.

"Anh biết không, kỳ thật em có nghĩ qua, " Đường Tuyết nhìn về mặt trầm tĩnh ngủ của cậu, nước mắt rốt cuộc lại lăn xuống, "Em làm sao lại thích anh. Anh thật không phải là hình mẫu mà em yêu thích... Về sau rốt cuộc suy nghĩ minh bạch. Em đối với Biên Trừng, đối với Dụ Ngôn, là ưa thích vẻ bề ngoài, chỉ có đối với anh, thứ em thích là linh hồn của anh, đây mới là tình yêu chân chính. Có đôi khi em tiếc nuối, tiếc nuối chúng ta bỏ lỡ nhau nhiều năm như vậy, sẽ nghĩ là, nếu như lúc ấy không xa rời nhau, mọi chuyện sẽ như thế nào... Nhưng về sau, em đối với vận mệnh mà tràn ngập cảm kích. Cảm tạ nó mang anh rời đi, để anh trở thành người tốt hơn; cảm tạ nó, đem anh tốt hơn mang về trước mặt em. Anh so với khi còn bé thật sự một chút cũng không giống nhau, anh bây giờ có một linh hồn mạnh mẽ. Tự tin, dũng cảm, kiên định, bạo dạn... Em từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, cầu nguyện qua rất nhiều lần, cầu xin tất cả thần tiên, từ Trung Quốc ra nước ngoài, nhưng mà em hiện tại cảm thấy, chỉ cần tin tưởng anh là đủ rồi. Lê Ngữ Băng, em tin tưởng anh có thể gắng gượng qua lúc này, đừng quên ước định của chúng ta, em vẫn chờ được cùng anh tham gia Olympic Bắc Kinh mùa đông. Sau đó, anh biết không, em còn muốn rằng, Olympic mùa đông em được quán quân, anh ở hiện trường cầu hôn với em " Đường Tuyết nói đến đây nở nụ cười, trên mặt vết nước mắt chưa khô, cô nói tiếp, " Tiếp đó chúng ta kết hôn, sinh hai đứa nhóc, lớn gọi Đản Đản, đứa bé gọi nhị Đản Đản. Vào mùa hè, cả nhà chúng ta cùng đi leo núi ngắm những ngôi sao..."

Cô nói liên miên lái nhái mặt sức tưởng tượng rất nhiều cuộc sống sau này, cuối cùng nói ra, "Em phải đi. Em tin tưởng anh, anh cũng phải tin tưởng em, yên tâm đi, chờ anh tỉnh lại chúng ta sẽ lại có thêm một tấm huy chương... Nhớ kỹ, người nào cũng không được lỡ hẹn " nói xong, cúi đầu hôn lòng bàn tay của cậu, "Em tại điểm cuối cùng chờ anh."

Thời điểm cô hôn lòng bàn tay cậu, y tá vừa vặn đi tới chứng kiến, hình ảnh duy mỹ như vậy, y tá rất cảm động. Sau đó chờ Đường Tuyết rời đi, y tá xoạt xoạt, đem tóc Lê Ngữ Băng cạo sạch.

Buổi sáng, bác sĩ trong truyền thuyết đến bệnh viện, gặp thân nhân của bệnh nhân. Bác sĩ Tề năm nay chỉ bốn mươi ba tuổi, bởi vì được bảo dưỡng quá tốt, thoát nhìn như chỉ ba mươi tuổi đầu. Bố Lê chưa có xem tư liệu của bác sĩ này, bây giờ nhìn bề ngoài có chút không yên lòng, cảm thấy vị bác sĩ này nhìn quá trẻ, bác sĩ trẻ lại ưu tú, cũng là chưa đủ kinh nghiệm.

Bố Lê thật sự lo lắng cho con trai, liền hàm súc hỏi một chút nghiệp vụ bác sĩ này từng trải qua.

Kết quả bác sĩ Tề tính khí nóng nảy, tức giận nói: "Tôi mổ qua đầu óc so với ông nếm qua đậu phụ não đều nhiều hơn."

Bố Lê sững sốt một chút, tốt tính nói: "Tôi xưa nay không ăn đậu phụ não."

Sau khi bác sĩ Tề rời đi, mẹ Lê nói với chồng mình: "Đó là bác sĩ tốt, y thuật rất cao siêu, bên trong giới có danh tiếng đấy. Chẳng qua có cái tính khí này, vậy mà chưa bị người nhà bệnh nhân đánh bao giờ, vận khí cũng là rất tốt đấy." Giọng điệu có chút cảm khái.

Y tá mang theo Lê Ngữ Bạng đi làm kiểm tra trước, lại chụp phim thêm một lần, tư liệu đưa đến trong tay bác sĩ Tề. Một đài giải phẫu phải tham dự rất nhiều người, mọi người trước tiên thảo luận một chút thao tác quá trình giải phẫu, khả năng tồn tại tình huống, phải chú ý những chuyện gì, vân... vân.

Bác sĩ Tề cầm tư liệu của Lê Ngữ Bạng kiểm tra, so sánh một chút hai ảnh phim, lại nhìn một chút giá trị theo dõi bên trong não bộ, cùng một ít số liệu khác, đột nhiên một tiếng tự đáy lòng sợ hãi thán phục: "Ai ôi!!! Trời đất?!"

Những người khác đều cả kinh, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy bác sĩ Tề?"

"Nhìn một chút đi, sừng tấy có dấu hiệu giảm đi."

"Ồ, thật sự là... Bác sĩ Tề, phẫu thuật kia còn làm nữa không?"

"Làm cái gì, đẩy về, dược vật hóa chất." Bác sĩ Tề vỗ tay sau lưng đi ra ngoài. Ông vừa đi vừa hùng hù hù hù hù, lại có chút giọng điệu cực kỳ hâm mộ nói:

Tuổi trẻ thật con mẹ nó tốt."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

— — tiểu kịch trường — —

Lê Ngữ Bạng: Ta biết ngay, ta là điện thoại tặng kèm tài khoản. Ta tỉnh lại thì có cái gì dị thường, lão tử một cây cơ đem người đánh lên mặt trắng bây giờ.

Lâm Sơ Yến: Huynh đệ người tới đây, ta cho người biết cái gì là thân sinh đấy, cái gì là điện thoại tặng kèm tài khoản.

Lê Ngữ Băng: Hà?

Lâm Sơ Yến: Thân sinh có xe, nạp tiền điện thoại không có. # mìm cười #

Lê Ngữ Băng:... Cảm ơn, cảm giác rất an ủi.

(Thất ca yếu ớt mà giải thích một câu, kỳ thật Lâm Sơ Yến tại thật thể trong sách có xe con, không đủ cũng là xe tiêu chuẩn hài nhi, mọi người không cần ôm qua cao chờ mong. = =)

Thuận đường chúc các thí sinh thi đại học cố lên.

Chương 105: "Em bây giờ như cái đồ Biển thái"

Trước khi đến Vân Thành, ở hạng mục 500 mét dành cho nữ này, Đường Tuyết từng được cho rằng cô với Trương Duyệt Vi, Bàng Sương có cùng thực lực để tranh huy chương. Bởi vì gần đây thành tích thi đấu của cô rất tốt.

Chẳng qua bây giờ, Chử Hà đã nghe nói qua chuyện của Lê Ngũ Bạng, đối với Đường Tuyết cũng không có ôm hy vọng quá lớn, chỉ cần đừng từ bỏ thi đấu là được. Trước trận đấu, Chử Hà đối với Trương Duyệt Vi trái dạn phải dò, đối với Đường Tuyết lại chỉ nói rõ một câu: "Thả lỏng mà trượt, không cần áp lực."

Kết quả, Trương Duyệt Vi và Bàng Sương vậy mà liên tiếp xảy ra vấn đề. Trương Duyệt Vi vòng tứ kết phạm sai lầm té ra khỏi đường đua, Bàng Sương vòng bán kết lúc bẻ cua trên đường băng, tay không cẩn thận thành ra cưỡng ép đối thủ đội Italy ở đằng sau, hai người cùng nhau phạm quy.

Ngược lại chỉ có Đường Tuyết, trong ánh mắt đồng tình của rất nhiều người, yên lặng một đường trượt tới bảng A trận chung kết.

Chử Hà không khỏi cảm thấy ý trời trêu người.

Nhưng mà, chờ toàn bộ danh sách trận chung kết được đưa tới, hầu như huấn luyện viên Trung Quốc đều cảm giác trước mắt một mảnh tối đen.

— — Bảng A trận chung kết bốn người, có ba người là tuyển thủ của

Hàn Quốc.

Tập tục thể thao của Hàn Quốc không được tốt lắm, thường xuyên vì một chút thắng lợi mà không từ thủ đoạn, vi phạm tinh thần hoạt động thể dục thể thao. Ví dụ như khi thi đấu bóng đá sẽ thổi đèn trạm canh gác, tại thi đấu cầu lông dùng điều hòa khống chế hướng gió để trợ giúp cầu thủ nước nhà thắng trận...

Tóm lại đây là cái loại não rỗng, không biết xấu hổ.

Loại tính xấu này cứ như vậy lan tràn đến giới băng tuyết của Hàn Quốc. Hàn Quốc trượt tốc độ quãng ngắn thực lực bản thân là rất mạnh, nhưng bọn hắn tiêu chuẩn chơi xấu cũng là vững vàng đệ nhất thế giới, lưỡi trượt xúc qua rất nhiều vận động viên. Nếu như trong một trận chung kết có hai vận động viên Hàn Quốc, như vậy phân ra một người chịu trách nhiệm quấy nhiễu những tuyển thủ khác, bảo đảm cho đồng đội kia đoạt huy chương, cái này đối với bọn họ mà nói là thao tác thông thường.

Mà bây giờ, Đường Tuyết một mình đối mặt với ba người Hàn Quốc.

Đám huấn luyện viên trong lòng đều rất phiền muộn, cái này mẹ nó còn thi đấu cái rắm, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

Chỉ Hà trước trận chung kết cùng Đường Tuyết trao đổi một chút, chủ yếu giảng giải qua Đường Tuyết có khả năng ở chỗ nào, sẽ bị nhằm vào như thế nào.

Đường Tuyết hôm nay nói rất ít, nghe Chỉ Hà nói chuyện, chỉ là gật đầu, cũng không lên tiếng.

Chỉ Hà khẽ thở dài một cái, "Đi đi, nhớ kỹ, an toàn là quan trọng nhất."

Đường Tuyết lại gật đầu một cái.

Sau đó là ra sân.

Cô ở vòng bán kết thành tích tốt nhất, vì vậy đang xếp thứ nhất đường đua. Lúc bình luận viên điểm tên của cô, trên khán phòng vang lên một tràng tiếng vỗ tay.

Dù sao cũng là sân nhà Trung Quốc, người xem Trung Quốc vẫn là rất nhiều.

Đường Tuyết trên mặt không có biểu lộ gì, trượt đến xuất phát tuyến. Trước khi làm động tác chuẩn bị, cô đột nhiên nhắm mắt lại nâng hai tay lên, lòng bàn tay đặt ở trước môi.

Rất nhiều người cho rằng cô hôn lòng bàn tay, chỉ có một người biết rõ, không phải.

Cô là hôn đôi bao tay.

Đám tuyển thủ từng người một điểm đến danh, từng người một lên xuất phát tuyến.

Hiện trường bầu không khí rất khẩn trương, hầu như không có ai nói chuyện, trận quán to như vậy một mảnh yên tĩnh.

Đài truyền hình bình luận cũng là một hồi trầm mặc.

Súng lệnh vang.

Đường Tuyết trên thân như là trang bị cái chốt mở khổng chế âm thanh, khi súng lệnh vang lên một khắc liền xuất phát lao ra, trong

nhảy mất cướp được vị trí dẫn đầu, sau đó liền kéo ra khoảng cách với người thứ hai.

Lại sau đó, khoảng cách này theo thời gian dần trôi, từng chút từng chút mà mở rộng.

Nhất mã đương tiên, nhất kỵ tuyệt trần.

Phạm quy? Cũng mong cậu có thể chạm đến tôi.

Hiện trường la hét ầm ĩ đất rung núi chuyển, đài truyền hình bình luận kích động mà gào rú: "Đường Tuyết cố gắng lên! Bảo trì ưu thế! Ổn định!... Liền thừa một vòng rồi! Ổn định ổn định... A! Tốt quá! Chúc mừng Đường Tuyết, chúc mừng, cái này đoạt quán quân không quá khó khăn rồi..."

Bình luận viên đột nhiên khóc.

Tất cả mọi người đều biết rõ cô bé này trong ngày hôm qua cho tới hôm nay đã trải qua cái gì, biết rõ cô chống chọi như thế nào với áp lực cực lớn của trận đấu. Lúc có danh sách thi đấu, mọi người đối với cô là đau lòng nhiều hơn mong đợi, rất nhiều người đã ở trong lòng vì cô mà tim xong rồi lý do.

Thế nhưng mà cô không.

Áp lực lớn thì sao, toàn bộ đội Hắc Thủ Hàn Quốc vây đánh thì sao?

Cho dù đến.

Tôi, cũng, không, sợ.

"Chúc mừng Đường Tuyết" người trực tiếp ở giữa là khách quý,

tuyển thủ chuyên nghiệp đã giải nghệ, so với bình luận viên bình tĩnh hơn một chút, nhưng hốc mắt cũng ướm, "Hậu sinh khả úy(*), tôi từ trên người cô ấy, thấy được hy vọng của thế hệ trượt băng này."

(*) hậu sinh khả úy: kẻ đi sau ắt hơn bậc đàn anh

...

Sau đó đoàn trọng tài xác nhận thành tích, Đường Tuyết khoác cờ đỏ năm sao ở trên mặt băng trượt, đây là đặc quyền của người vô địch. Được quán quân, cô tự nhiên thoải mái, nhưng cũng không có quá nhiều kích động vui mừng. Hồn của cô hình như là đã ở tại bệnh viện, hiện giờ làm gì đó đều đặn không nổi tinh thần.

Cô một bên vừa khoác quốc kỳ vừa trượt, một bên máy móc mà hướng khán phòng phát tay chào hỏi, đương nhiên, phương hướng phát tay chủ yếu là khán giả Trung Quốc.

Khán giả Trung Quốc kích động giương quốc kỳ đáp lại cô.

Trên khán phòng líu nhíu chẳng chịt đều là người, Đường Tuyết cách khá xa, quét mắt qua một lượt, phân không rõ ai với ai.

Nhưng mà có một người hấp dẫn cô.

Thật, thật sáng...

Đó là một người đầu trọc. Không có tóc, đầu màu sáng, cùng xung quanh hình thành rõ nét đối lập, giống như trong một đồng đậu đen trà trộn vào một hạt đậu nành, hơn nữa đầu trọc còn phản quang... Làm cho người ta cảm giác đồng dạng là đầu, đầu của cậu so với người khác sáng hơn tám độ.

Thật sự là một nam tử phát ra ánh Phật quang!

Đường Tuyết nhin không được lại liếc nhìn đầu trọc một chút.

Cái nhìn này, cô giật mình.

Lê Ngữ Băng ngồi ở trên khán phòng, ánh mắt thanh tịnh ôn nhu, xuyên qua biển người, rơi vào trên người cô.

Đường Tuyết nhìn tới hướng của cậu, đột nhiên im lặng bật khóc, nước mắt lã chã rơi mà ngăn không được, ở trên mặt lưu lại hai vệt nước mắt, đặc biệt rõ ràng.

"Chuyện gì vậy?" Ở giữa đài truyền hình trực tiếp, nhân viên công tác một trận khó hiểu, đạo diễn phân phó quay phim: "Nhanh, máy quay điều chỉnh phương hướng, nhìn xem cô ấy đang nhìn cái gì."

Người quay phim chuẩn xác không sai mà bắt được đầu trọc trong đám người. Cũng không phải nói hấn nghiệp vụ nhiều tinh xảo, thật sự là quá dễ làm người khác chú ý...

Lúc này, vốn đài truyền hình đã chuyển qua phần bình luận sau trận đấu, vừa nghe nói tình huống tại hiện trường, lập tức dừng quay trở lại hiện trường.

Bình luận viên nhìn người đầu trọc trên khán phòng, có chút không chắc chắn hỏi: "Đây là Lê Ngữ Băng? Đúng không...?"

Sau đó khi chờ xác định, bình luận viên nhìn qua bên cạnh Lê Ngữ Băng là khung truyền dịch, đề xuống nghi ngờ trong lòng, tự đáy lòng mà cảm thán nói: "Không có tóc vẫn là suất khí như vậy."

...

Đường Tuyết sau khi lấy lại tinh thần, xoa xoa nước mắt đi xuống dưới, về sau lĩnh xong thưởng, vội vội vàng vàng mà chạy vào phòng nghỉ ngơi.

Lê Ngữ Băng quả nhiên ở đó.

Cậu ngồi trên xe lăn, một tay đặt ngang ở trên lan can, trên cổ tay đang truyền dịch, bên cạnh là khung truyền dịch đứng thẳng.

Đường Tuyết đi về phía cậu, từng bước một cẩn thận từng li từng tí, sợ rằng chính mình đụng vỡ hình ảnh trước mắt. Đi đến trước mặt cậu, cô đưa tay sờ lên mặt của cậu.

A..., có độ nóng, là sự thật.

Lê Ngữ Băng trong mắt mang theo một chút ấm áp, ngửa mặt nhìn cô.

Đường Tuyết đang nâng đầu của cậu, tỉ mỉ mà kiểm tra sọ não của cậu. Đầu hoàn hảo không hao tổn gì, không có bất kỳ dấu vết miệng vết thương được khâu lại.

Cô có chút kỳ quái: "Không có làm giải phẫu sao?"

"Bác sĩ nói không cần làm."

"Tốt quá rồi, làm em sợ muốn chết. Em tối hôm qua còn nằm mơ anh biến thành người thiếu năng rồi."

Lê Ngữ Băng nghe được nửa câu đầu còn rất cảm động, nghe xong câu sau, có chút không kiềm được, đưa tay nhéo tay cô một cái.

Đường Tuyết tháo xuống huy chương trên cổ, quần lại dài lưa, đưa cho cậu. Bộ dạng nhu thuận, rất có phong thái của một học sinh tiểu học được giao bài tập.

Đây là cái huy chương mà từ khi cô thi đấu tới đây có phân lượng nặng nhất. Lê Ngữ Băng đem huy chương bỏ vào trong túi áo, hướng cô ngoắc ngón tay, "Tới đây."

"Làm gì?" Đường Tuyết khom người nhìn cậu.

"Lại gần một chút."

Đường Tuyết lại khom người thêm một chút. Lê Ngữ Băng nghiêng người về phía trước, hôn cô một cái.

"Ban thưởng." Cậu cười nói.

Đường Tuyết trong nội tâm ngọt ngào, nâng người lên sờ sờ môi, nghe được ở cửa có tiếng động, cô vừa nghiêng đầu, liền phát hiện bên ngoài có rất nhiều cái đầu đang thăm dò bọn họ, có người quen cũng có người không quen.

Cô đỏ mặt, "Chú..dì..."

Mẹ Lê cười: "Các con tiếp tục, không cần để ý đến chúng ta."

Bà nói xong lời này, mọi người cùng nhau thu hồi đầu.

Đường Tuyết: = =

Lê Ngữ Băng nâng lên thanh âm hướng ngoài cửa hô: "Mọi người về trước đi."

Đường Tuyết hôm nay không có thi đấu, gọi điện thoại cho Chử Hà nói một tiếng rồi cùng Lê Ngữ Bằng quay về bệnh viện. Trên đường về mẹ Lê nói chuyện với Đường Tuyết: "Con biết Ngữ Bằng nó tỉnh lại câu đầu tiên nói là gì không?"

Đường Tuyết nhìn Lê Ngữ Bằng, nói cái suy đoán tương đối phù hợp: "Tóc của con đâu?"

"Ha ha ha ha!" Mẹ Lê một trận cười vang.

Trong xe những người khác cũng đang cười, nhưng không dám cười ra tiếng, dù sao cũng nên cân nhắc tâm tình bệnh nhân.

Lê Ngữ Bằng cảm giác được hai nữ nhân quan trọng nhất trong đời cậu đang thay phiên cắm dao vào trong lòng cậu, sinh không thể luyến.

Cậu hung hăng liếc nhìn Đường Tuyết.

Đường Tuyết biết mình đã đoán sai, hỏi mẹ Lê: "Đến cùng là nói gì ạ?"

"Nó nói..."

Lê Ngữ Bằng lên tiếng ngăn lại: "Không được nói."

"Được, không nói không nói." Mẹ Lê trấn an xong, tiếp đó liền ghé bên tai Đường Tuyết, đưa tay che miệng lại.

Lê Ngữ Bằng lại nhấn mạnh thêm một lần: "Không cho nói."

"Ai nha, yên tâm đi, mẹ chỉ là cùng Đường Tuyết đối thoại nhẹ nhàng một chút " Mẹ Lê nói xong, quay đầu vụng trộm nói với Đường Tuyết,

"Nó tỉnh lại câu đầu tiên nói ra là, Đường Tuyết đâu rồi."

...

Trở lại bệnh viện, Lê Ngữ Bằng ngoan ngoãn quay lại trên giường bệnh, trong phòng bệnh chỉ còn hai người bọn họ, cậu thần sắc bình tĩnh nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: "Sinh hai đứa con, đứa lớn gọi Đản Đản, đứa nhỏ gọi Nhị Đản Đản?"

Đường Tuyết: "....."

Cô không tự chủ chớp chớp mắt, giả ngu: "Hả?"

"Đã nhiều năm như vậy, trình độ đặt tên một chút cũng không có tiến bộ."

"Không hiểu anh đang nói gì hết."

"Dáng vẻ chột dạ khẩn trương cũng không thay đổi."

Đường Tuyết lông mày nháy dựng, "Em không thay đổi, anh thay đổi."

"Hử? Anh thay đổi như thế nào?"

"Anh biến thành đầu trọc rồi."

"..."

K. O. (knock out)

Lê Ngữ Bằng vẽ mặt phiền muộn làm cho Đường Tuyết có chút mềm lòng, dù sao cậu vẫn còn truyền dịch. Cô vì vậy chủ động ngưng

chiến, hỏi cậu: "Anh đã sớm tỉnh?"

"Không phải."

"Vậy sao anh nghe được em nói chuyện?"

Lê Ngữ Băng suy nghĩ một chút, cười: "Anh cho là anh đang nằm mơ, chỉ là thăm dò em một chút."

A, người trẻ tuổi, phách lối.

Đường Tuyết cắn răng, híp mắt nhìn cậu.

Lê Ngữ Băng cảm thấy cô như vậy quả thực rất đáng yêu, cậu lôi kéo tay của cô, "Không nên tức giận."

"Lê Ngữ Băng, chờ anh khỏe lại em liền hành hung đầu chó của anh."

"Anh không giống em."

"Hả?"

Lê Ngữ Băng ý vị thâm trường mà cười, "Đợi anh khỏe rồi, anh sẽ thương em nhiều hơn."

...

Lê Ngữ Băng hồi phục rất nhanh, một tuần truyền dịch thể xong liền xuất viện. Một tuần này, Đường Tuyết tham gia thi đấu 3000 mét tiếp sức nữ cũng đã xong, lại nhận thêm một tấm huy chương. (edit by wattpad jamjam3012)

Lê Ngữ Băng đầu trọc được đăng tải lên mạng, nhận được nhiều lời khen ngợi, bạn trên mạng cho rằng Lê Ngữ Băng năng lực đả kích quá mạnh mẽ.

Thi đấu xong ba nghìn mét tiếp sức, Đường Tuyết không có việc gì, mỗi ngày đi bệnh viện tìm Lê Ngữ Băng chơi, chụp rất nhiều ảnh cho cậu lưu lại làm kỷ niệm, chụp đã xong lại pts, pts cho đầu trọc rất nhiều kiểu tóc, nam nữ già trẻ đều có.

Lê Ngữ Băng không cẩn thận thấy được, sau khi xem hết cảm giác huyết áp bản thân đột nhiên tăng cao.

Có một lần Đường Tuyết đăng một tin lên weibo, hình ảnh đầu trọc mạnh mẽ soi gương, phối văn:

— — gương thần gương thần, ai là đầu trọc đẹp trai nhất trên thế giới này?

— — đương nhiên là Lê Ngữ Băng!

Bình luận một nước ha ha ha, tất cả mọi người rất vui vẻ. Vào lúc ban đêm, rất nhiều người làm theo cái trào lưu này mà đăng weibo, "Đầu trọc đẹp trai nhất Lê Ngữ Băng" lên cả bảng search hot.

Lê Ngữ Băng đem những chuyện tốt này Đường Tuyết làm toàn bộ một khoản một khoản mà ghi tạc vào quyển sổ nhỏ, chờ đó, chờ cậu khỏe rồi, cùng cô tính nợ tổng.

...

Ngày Lê Ngữ Băng xuất viện, ba mẹ cậu đã trở về, Đường Tuyết cùng cậu xuất viện, hai người trở lại khách sạn.

Tường Thế Giai hôm nay kết thúc thi đấu sớm, lúc này ở trong toilet khách sạn, ban ngày ánh sáng rất tốt, hắn cũng không có cầm thẻ phòng.

Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng cũng không phát hiện, cho rằng có không ai.

Tường Thế Giai đang ngồi ở trên bồn cầu chơi điện thoại, chợt nghe tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của Đường Tuyết:

"Anh cho em sờ một cái."

"Không." Giọng nói của Băng ca, ngữ khí kiên quyết.

Mẹ nó! Tường Thế Giai cảm giác rất kích thích, bên tai giống như có một lời bộc bạch đang đọc: Hoan nghênh bước vào thế giới của người trưởng thành.

Đường Tuyết: "Anh cho em sờ một cái nha, ở đây lại không có ai. Không cần xấu hổ."

Tường Thế Giai trừng to mắt. Chị dâu tình cảm thật tốt!

Băng ca như cũ tiếp tục cự tuyệt: "Không muốn."

Băng ca à, cậu nếu không liền cho đi...

"Cầu xin anh, cầu xin anh Lê Ngữ Băng." Đường Tuyết lấy ra chiêu nũng nịu bán manh.

Lê Ngữ Băng cuối cùng nói: "Chỉ sờ một cái."

Tưởng Thế Giai đưa tay che miệng lại. Phi lễ chớ nghe phi lễ chớ nhìn...

Lê Ngữ Băng: "Đủ rồi."

Đường Tuyết: "Sờ một cái nữa sờ một cái nữa! Đừng nhúc nhích! Ô ô, sáng khoái quá!"

Lê Ngữ Băng: "Em bây giờ giống như cái đồ biến thái."

Tưởng Thế Giai hiểu kỳ muốn chết rồi. Băng ca cậu vì cái gì mà không tình nguyện vậy? Chẳng lẽ chị dâu đối với cậu làm cái gì?

Đến cùng là làm cái gì? Căn cứ vào kinh nghiệm từng trải của hắn cũng không tưởng tượng ra được chút gì!

Xin lỗi Băng ca, tôi chỉ là hiểu kỳ, tôi chỉ nhìn một chút. Tưởng Thế Giai trong lòng yên lặng đối với hai người bên ngoài nói lời xin lỗi, sau đó chỉnh đốn một chút, leo vào bên trong bồn tắm, lén lút kéo ra một góc tấm màn phòng tắm, xuyên thấu qua bức tường thủy tinh nhìn về phía phòng ngủ.

Lúc này, Lê Ngữ Băng cùng Đường Tuyết đều ngồi ở trên giường, Lê Ngữ Băng mặt không biểu tình, Đường Tuyết vẻ mặt thỏa mãn, mà tay của cô, chính là đặt ở cái kia của Lê Ngữ Băng vừa mới sinh ra một tầng màu xanh nhạt.

Sờ a sờ.

Tưởng Thế Giai: "....."

Muốn tan biến vì bọn họ.

*edit by wattpad jamjam1230

Chương 106

Buổi tối Lê Ngữ Băng ngồi ở trước bàn đọc sách, Tưởng Thế Giai không có việc gì, chụp một loạt ảnh của Lê Ngữ Băng, chỉnh sửa qua bộ lọc rồi đăng lên weibo. Phát ảnh chụp của Băng ca, cái này là cả đội bóng đều có thể thường thức.

Trước khi đăng, Tưởng Thế Giai rất có tinh thần dân chủ hỏi Lê Ngữ Băng một câu: "Băng ca, tôi đăng ảnh cậu à nha?"

"Tùy cậu."

Tưởng Thế Giai đăng xong ảnh chụp, nhìn đầu trục của Băng ca, tay có chút ngứa. Ban ngày phản ứng của Băng tẩu thật là làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, đầu Băng ca cảm giác đến cùng là tốt đến như thế nào?

Thật muốn biết mà!

Tưởng Thế Giai cái người này chỗ nào cũng tốt, chỉ có mỗi tội lòng hiếu kỳ là quá nặng, lúc này nôn nóng ở trong phòng bước đi vài bước, rốt cuộc gan cũng to lên, đi vòng ra sau lưng Băng ca, tay đè ở trên đầu trục của cậu, nhẹ nhàng vuốt một cái.

Lê Ngữ Băng giống như là giật mình khiếp sợ, sửng sốt một giây đồng hồ, lúc này mới quay đầu, giương mắt, không nói một lời mà nhìn Tưởng Thế Giai.

Tưởng Thế Giai trong đầu không hiểu thấu mà nháy ra một câu lời kích, không có suy nghĩ liền thốt ra: "Hòa thượng mò được, tôi sờ

không được?"

Chờ... chờ chút, đây là lời kịch nơi nào vậy? Băng ca... ánh mắt Băng ca thật đáng sợ!

Tưởng Thế Giai muốn chạy, thế nhưng là đã không còn kịp rồi. Lê Ngữ Băng bắt được cổ tay của hắn, không lưu tình chút nào mà hướng trên mặt đất hất xuống. Tưởng Thế Giai toàn bộ người bị ném đến trên mặt thảm, theo đó, Băng ca ăn mặc duy nhất một lần dép lê chân đạp trên ngực hắn.

"Băng ca Băng ca tôi sai rồi, tha mạng..." Tưởng Thế Giai nằm trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Lê Ngữ Băng một cước giẫm lên hắn, tiếp tục xem sách.

Tưởng Thế Giai phát hiện Băng ca có hai bộ mặt. Tại trước mặt huynh đệ cao lãnh bá đạo, tại trước mặt vợ lại ngoan ngoãn nghe lời, đối trá cực kì.

...

Đại vận hội ngày tranh tài cuối cùng có hạng mục thi đấu của Dự Ngôn.

Dự Ngôn cũng không có như lời đồn đại, nghỉ học ở Lâm đại. Lúc trước cậu một mình chạy tới Bắc Kinh, cuộc thi cuối kỳ toàn bộ thiếu thi, Lương nữ sĩ dứt khoát làm thủ tục tạm nghỉ học cho cậu, vì vậy cậu vẫn như cũ được coi là học sinh của Lâm đại.

Bởi vì cậu bản thân là học sinh thể dục năng khiếu, tại lĩnh vực chính mình chuyên nghiệp thành tích rất tốt, bởi vậy nhân viên nhà trường đối với cậu thái độ cũng rất thoáng.

Dụ Ngôn tranh tài, Đường Tuyết đi xem, lo lắng Lê Ngữ Bằng suy nghĩ nhiều, liền đem cậu đi theo.

Cô không nghĩ tới là sẽ gặp phải mẹ của Dụ Ngôn.

Lương nữ sĩ thoát nhìn tâm tình không tệ, đối với Đường Tuyết cười cười, làm Đường Tuyết lại càng hoảng sợ.

"Cảm ơn cháu " Lương nữ sĩ nói, "Dụ Ngôn gần đây tốt hơn nhiều rồi."

"Không cần khách khí." Đường Tuyết cảm giác duy nhất chính là, Dụ Ngôn kỹ năng diễn ngày càng tốt rồi nha.

Lương nữ sĩ thở dài, "Bác đôi khi không biết làm như thế nào để thấu hiểu được tuổi trẻ của mấy đứa."

Đường Tuyết không hiểu sao có chút đồng tình với bà, suy nghĩ một chút, nói ra: "Đều nói tình thương của mẹ là thiên tính, kỳ thật con cái yêu mẹ cũng là thiên tính. Nhưng mặc kệ yêu nhiều như thế nào, cũng không thể đem đối phương chiếm làm của riêng, bởi vì ngoài yêu thương, còn có tự do của bản thân."

Lương nữ sĩ nghe xong lời này, im lặng mà nhìn cô.

Đường Tuyết bị bà nhìn chăm chăm, có chút không được tự nhiên, "Sao vậy ạ, cháu nói không đúng sao?"

"Không phải" Lương nữ sĩ lắc đầu, nở nụ cười, "Ta chỉ là đột nhiên nghĩ, nếu như sau này có một người con dâu như cháu, cũng không tệ lắm."

Lê Ngữ Băng vốn chỉ là đứng ở bên cạnh Đường Tuyết làm cảnh, nghe nói như vậy, mười phần không vui. Cái ý tứ này, là mẹ giúp con trai đi nạy góc tường người ta sao? Bên cạnh còn có một người sống sờ sờ đây, không thấy sao? Phải để cậu chụp mũ mới có thể chú ý tới sao?

Không đợi cậu kháng nghị, Đường Tuyết đã mở miệng, ngượng ngùng cười một tiếng đáp: "Cháu cũng không muốn có mẹ chồng như bác."

Làm tốt lắm.

Lê Ngữ Băng co kéo khóe miệng, cầm lấy tay Đường Tuyết, đối với Lương nữ sĩ nhấn mạnh: "Cô ấy đã có mẹ chồng rồi."

...

Buổi chiều ngày nọ, Dụ Ngôn dựa vào sự phát huy không có kẻ hở, nhận được huy chương trượt băng nghệ thuật hạng mục giành cho nam. (edit by wattpad jamjam1230)

Buổi tối, Đường Tuyết và Lê Ngữ Băng cùng nhau tham gia nghi lễ bế mạc đại vận hội, sau đó trở về tự thu thập hành lí của bản thân.

Ngày hôm sau, hai người cũng không có đi theo đại đội ngồi máy bay trở về, Đường Tuyết lo lắng máy bay sẽ làm cho đầu của Lê Ngữ Băng lắc đến điên.

Lê Ngữ Băng dờ khóc dờ cười, "Sao lại thế."

Đường Tuyết vẽ mặt thành thật: "Sao lại không, trứng gà dùng sức dao động còn đánh tan cả phần màu vàng."

"Đầu của anh với trứng gà giống nhau?"

"Không giống hả? À đúng, không giống nhau, anh có tóc." Đường Tuyết vuốt đầu trọc của cậu, vừa mới mọc lên vài sợi tóc nhẹ nhàng thổi qua lòng bàn tay, cảm giác quả thực thoải mái phát nổ. Cô thoải mái mà nheo mắt lại: "Em tuyên bố, anh bây giờ là một viên quả sỗ."

Lê Ngữ Băng ở trên quyển sổ nhỏ lại cho cô thêm một bút nhớ.

Cuối cùng Lê Ngữ Băng vẫn là theo Đường Tuyết, lựa chọn đường sắt cao tốc.

Đường sắt cao tốc hành trình hơn sáu giờ, Đường Tuyết có chút nhàm chán, lại không muốn chơi điện thoại, vì vậy gối lên vai Lê Ngữ Băng nói: "Lê Ngữ Băng, anh kể chuyện xưa cho em đi."

Lê Ngữ Băng giơ cánh tay lên vòng qua vai của cô, "Muốn nghe gì?"

"Không biết, tùy anh kể."

"Vậy anh sẽ kể cho em chuyện xưa của những ngôi sao."

Liên quan tới Thần Thoại những ngôi sao từ cổ chí kim có rất nhiều, Lê Ngữ Băng sợ quấy rầy đến người khác, thanh âm rất nhẹ, tốc độ lời nói chậm chạp, mười phần kiên nhẫn. Đường Tuyết nằm ở trong ngực Lê Ngữ Băng, nghe đến mê mẩn, Lê Ngữ Băng đang nói nói đột nhiên dừng lại, Đường Tuyết nhìn không được thúc giục cậu: "Cái kia về sau thì sao?"

Lê Ngữ Băng cánh tay rảnh rồi mà khoác lên đầu vai cô, cánh tay hướng lên trên mà gầy, sờ đến vành tai của cô, ngón cái cùng ngón trỏ nắm vuốt, nhẹ nhàng xoa.

"Em bày tỏ một chút, anh sẽ nói cho em biết." Lê Ngữ Băng nói.

Đường Tuyết ngẩng đầu nhìn cậu, "Bày tỏ như thế nào?"

Lê Ngữ Băng khước miệng cong lên nhìn ra phía ngoài cửa sổ, dưới bầu trời, là chập chùng dãy núi liền nhau.

Cậu chỉ chỉ mặt của mình. Ý tứ rất rõ ràng rồi.

Đường Tuyết: "Lê Ngữ Băng, em lại muốn sờ đầu của anh rồi."

Lê Ngữ Băng dáng vẻ tươi cười liền suy sụp, kéo mũ len xuống, kể tiếp đoạn sau.

Về sau Đường Tuyết nghe rồi ngủ thiếp đi. Lê Ngữ Băng cũng không kể tiếp đoạn sau, một tay ôm lấy cô, câu được câu không mà xoa tóc cùng lỗ tai của cô, mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Mùa đông ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào trên thân người, thời gian dài lâu, có một cổ hoà thuận vui vẻ ấm áp. Đường Tuyết bị ánh sáng chiếu đến mắt, ngủ không yên, Lê Ngữ Băng liền đem tóc cô vò vò, đẩy hết tóc về phía đỉnh đầu, che cả mắt.

Như một người điên.

Cậu liền đối với cô chụp vài tấm hình, sau đó tiếp tục yên tâm thoải mái ngắm phong cảnh.

Xe lửa vượt qua dòng sông, xuyên qua gò núi, giống như thanh xuân của họ, gào thét mà lướt qua.

Đường Tuyết sau đó bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Chữ huấn luyện viên đã đến Lâm đại, gọi điện thoại thông báo cho cô, đội tuyển quốc gia Lưu chỉ đạo hai ngày nữa tới đây.

Đường Tuyết đang gật gù liên bưng tỉnh, có chút không tin, hỏi:
"Có... có ý gì ạ?"

"Còn có thể là ý gì? Tôi lát nữa gửi cho cô mẫu đơn, có bản mẫu, nhìn vào đó mà viết."

"Là đơn của đội tuyển quốc gia sao?"

"Cô nói thử xem?" Chữ huấn luyện viên cảm thấy Đường Tuyết hỏi rất đáng yêu, cười một tiếng, "Chẳng qua cô vẫn còn đi học, vì vậy hiện tại chỉ là đội tuyển quốc gia trên danh nghĩa, không cần phải đi bên kia huấn luyện, trợ cấp phát hành như thường, ngày nghỉ tập huấn là được. Về sau có muốn tạm nghỉ học hay không sẽ xem tình hình."

"Được! Cảm ơn Chữ huấn luyện viên!"

Đường Tuyết giờ phút này tâm tình tựa như túi nylon trong cơn cuồng phong, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng bay đến trời. Cô phấn khởi tay nắm chặt thành quyền, "Em biết ngay đội tuyển quốc gia là tương đối tinh mắt đấy" sau đó lại nghiêm túc vỗ vỗ vai Lê Ngữ Băng, "Thật xấu hổ, huynh đệ vào đội tuyển quốc gia trước một bước. Băng chó phải cố gắng lên."

Chữ Hà rất nhanh gửi cho cô hai cái văn kiện, một bản chưa điền gì, một bản là bản mẫu. Đường Tuyết mở ra nhìn qua, ồ, lại là đơn của một sư tử ở đội trượt tốc độ quãng ngắn của đội tuyển quốc gia.

"Sư tử mạnh khỏe, em sau này cũng sẽ trở thành sư tử." Đường Tuyết đối với cái điện thoại cúi đầu khom lưng.

Lê Ngữ Băng đem bộ dạng ngốc nghếch này của cô quay lại, về sau làm tư liệu sống chế giễu cô.

Cùng sư tỷ chào hỏi xong, Đường Tuyết nghĩ đến một chuyện, hỏi Chử Hà: Chử huấn luyện viên, cái mẫu đơn này Trương Duyệt Vi có không?

Chử Hà: Có, cả hai người các cô.

Đường Tuyết lặng lẽ yên tâm.

Chử Hà: Bất quá tôi nhắc nhở cô, thành viên đội tuyển quốc gia rất nhiều đấy, vào được đội tuyển quốc gia cũng không đại biểu được gì. Đội tuyển quốc gia cũng chia một đội thành hai đội, cũng chia ra trọng điểm bồi dưỡng và bình thường để bồi dưỡng, cô cũng đừng cho là nhẹ nhàng.

Chử huấn luyện viên một câu đem Đường Tuyết trở về hiện thực. Nói vậy cũng đúng, vào đội tuyển quốc gia không có nghĩa là có thể vào được thể vận hội Olympic, thể vận hội Olympic tuyển chọn so với đội tuyển quốc gia tuyển chọn tàn khốc hơn nhiều.

Đường Tuyết tính toán một chút, đột nhiên lại có chút uể oải, "Em cùng sư tỷ chênh lệch vẫn có chút lớn."

Lê Ngữ Băng vò đầu cô: "Sợ cái gì. Nữ nhân của Lê Ngữ Băng, sẽ không thua."

Phốc — —

Đường Tuyết bị cậu chọc cười, nhìn cậu, có chút cảm động.

Lê Ngữ Băng cất điện thoại, nhìn vào mắt của cô, "Nam nhân của Đường Tuyết, cũng sẽ không."

...

Ba tháng sau.

Lâm thành, Kiều Long câu lạc bộ khúc côn cầu quán.

Hôm nay là ngày tổng quyết đấu của Tia Đường Cốc, ngoài cửa lớn trận quán tụ tập rất nhiều người, đại bộ phận là đang chờ tìm vận may thu lại vé cũ, một số ít là hoàng ngưu đảng, cũng ở đây thu vào vé cũ.

Không có người bán vé cũ.

Phóng viên đem những việc này chụp lại, làm tin tức ngoài lề phát trực tiếp lúc giữa thi đấu.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, người chủ trì trực tiếp ở giữa đang giới thiệu đội hình cuộc tranh tài. Lúc nói đến Lê Ngữ Băng, lời nói nhin không được cũng trở nên nhiều hơn.

Thông thường thi đấu của các tài năng thiếu niên, chịu tổn thương bệnh phức tạp kéo dài đến bốn tháng, bệnh nặng một lần sinh tử chưa biết, sau khi hồi phục trở lại thi đấu.

Lúc đó lại cũng là quý sau thi đấu tranh vị trí top 8, đội Kiều Long Trung Quốc tại quý sau thi đấu "Bảy trận thắng bốn ", chế độ thi đấu bên trong đã thua ba trận, số phận ở thế treo sọt tóc, nhân duyên với tám vị trí đầu kết cục đã định. Lê Ngữ Băng từ trận thứ tư tranh tài bắt đầu ra sân, bốn trận thắng bốn, nghịch thiên cải mệnh, đem đội Kiều Long tiến vào top 8.

Rất nhiều fans hâm mộ của đội Kiều Long đều không quên được tâm trạng xem tranh tài truy đuổi lúc ấy. Sự mong chờ từng chút từng chút một tăng, hy vọng từng chút từng chút mà lớn dần, thẳng đến khi kỳ tích thật sự xuất hiện. Lúc trận tranh tài thứ bảy kết thúc, trong trận quán fans hâm mộ đứng dậy hô to: "Nếu như kỳ tích cũng có tên, nó nhất định sẽ gọi là Lê Ngữ Băng!" Núi kêu biển gầm, tình cảnh cực kỳ chấn động.

Kỳ tích xuất hiện sau đó cũng không dừng lại. Sau top tám là bán kết, Kiều Long câu lạc bộ thắng tiến bán kết đêm đó, cũng tạo ra một sự kiện lịch sử — bán kết, là đội bóng Trung Quốc đi xa nhất tại cuộc thi này.

Sau bán kết, bọn hắn lại không cẩn thận, đi luôn tới trận chung kết.

Mà Lê Ngữ Băng, cũng rút cuộc dùng cây cơ trong tay làm cho những người từng chất vấn cậu phải ngậm miệng.

Thiếu niên từng vấp ngã, giờ lại lấp lánh đến hoa mắt người.

...

Người chủ trì là fan hâm mộ của Lê Ngữ Băng, nói đến nỗi không dừng lại được, đạo diễn vội vàng nhắc nhở: "Giới thiệu người khác!"

Người chủ trì lập tức đem đội viên khác giới thiệu một lần, lại cùng khách quý trò chuyện trong chốc lát, nói tiếp: "Tốt, trận đấu sắp bắt đầu, chúng ta đem hình ảnh trở lại hiện trường."

Hiện trường, toàn bộ trận quán chật ních, đông nghịt, tất cả đều là người, không ít người giơ lá cờ, tranh hoặc chữ viết, đèn ca tụng, còn có người mang theo loa.

Đường Tuyết ngồi ở ghế VIP, nơi có vị trí quan sát tốt nhất.

Theo đó, trong tay cô cũng cầm một lá cờ, màu đỏ, ánh huỳnh quang ghi chữ to: Nam nhân Đường Tuyết sẽ không thua.

Trong trận quán nổi lên âm nhạc, các cô gái đội cổ động viên khiêu vũ, da trắng mỹ mạo chân dài trong nháy mắt hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

Chờ đội cổ động viên xuống dưới, trận đấu rốt cuộc mở màn.

Xuất hiện trước chính là đội khách, cầu thủ người nối tiếp người xuất hiện, huấn luyện viên từng người một đọc tên, khán giả vỗ tay theo phép lịch sự.

Sau đó là đội chủ nhà.

Lúc Lê Ngữ Băng xuất hiện, nhiệt tình khán giả đột nhiên phóng đại gấp trăm lần, rất nhiều fans hâm mộ điên cuồng tăng bốc, Lê Ngữ Băng đưa tay quơ quơ, fans hâm mộ kích động, gào khóc, Băng Thần nhìn ta! Tiếp tục cổ vũ!

Lê Ngữ Băng ánh mắt tại khán phòng quét một vòng, cuối cùng rơi vào một bóng người ở hàng ghế VIP.

Cậu cách mũ bảo hiểm thủy tinh nhìn cô, Đường Tuyết cũng nhìn cậu.

Hai người nhìn nhau, dường như là cùng một lúc, nở nụ cười.

Vì anh mà đến.

Vì em mà chiến.

— — 《 Đường Phèn Hầm Tuyết Lê 》 chính văn xong

Tác giả có lời muốn nói: Ủây, rốt cục cũng viết xong. Quyển sách này viết thật gian nan, hơn một trăm ngày đêm, cảm ơn mọi người làm bạn, cuối cùng cũng sống tới đây. Chính ta cảm thấy rất hài lòng, hi vọng mọi người cũng có thể thấy vui vẻ. Nghỉ ngơi một tuần, thứ bảy tuần sau (ngày 16 tháng 6) bắt đầu đổi mới phiên ngoại của vai phụ. Về phần phiên ngoại của nhân vật chính, bởi vì nên lời nhắn nhủ đều bàn giao, cho nên muốn viết phiên ngoại hay không liền nhìn cảm giác.

— — Lời editor: Mình không dám nợ qua năm mới đầuuu nên đêm giao thừa rảnh cố gắng ngồi edit luôn chương cuối, chưa thể nói lời tạm biệt được vì còn 10 chương ngoại truyện nữa ~~ Mọi người ơi, năm mới vui vẻ nhé, yêu mọi người:*

*edit by wattpad jamjam1230

Chương 107: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (một)

Liêu Chấn Vũ vĩnh viễn không thể quên được lần đầu tiên gặp Hạ Mộng Hoan.

Vóc dáng trung đẳng, gầy teo, mặt rất nhỏ, ngũ quan thanh tú, màu da trắng bệch, một đôi mắt không tính lớn, nhưng tinh khiết vô hạn, giống như hai quả nho đen.

Cô mặc một bộ váy liền áo, dài đến đầu gối, váy nền trắng với các họa tiết là các bông hoa vụn màu cam, để trần hai bắp chân, đứng ở bên cạnh Đường Tuyết, thế đứng chữ bát (/\) cùng với thế đứng thẳng tắp của lão đại tạo nên sự đối lập rõ ràng. Tựa như một con thỏ trắng nhỏ đứng bên cạnh một con hổ.

Thật đáng yêu!

Đây là phản ứng đầu tiên của Liêu Chấn Vũ, từ thị giác thần kinh đánh tới tâm lý hoạt động.

Liêu Chấn Vũ chính là một thẳng nam — chỉ là tính cách biểu hiện ra bên ngoài lại giống như là chim non nép vào người khác. Hiện tại nhìn thấy Hạ Mộng Hoan, cậu theo bản năng có một chút tim đập nhanh hơn.

Nhưng mà rất nhanh, cậu liền thấy được manh mối lời nói cợt nhả lại liên thiên, bản chất lưu manh, cái gì đáng yêu, cái gì động tâm, hết thảy đều là ảo giác.

Sau đó thì sao? Tại sao lại chiếm hữu người ta vậy?

Thật lâu về sau Liêu Chấn Vũ nhớ lại chuyện cũ, phát hiện hết thảy mọi chuyện đều là có dấu vết mà lần theo.

Cái sự phát triển này khởi điểm không phải là ngày bọn hắn gặp gỡ nhau lần đầu tiên, mà là một lần không hề có chuẩn bị mà lại vô tình gặp nhau.

Ngày đó, cậu vừa học xong tiết giải phẫu, một tay ôm bụng, một tay lái xe đạp, lại bắt gặp Hạ Mộng Hoan đeo cặp sách nhỏ đi ngang qua. Người gầy, cặp sách cũng nhỏ, nhìn bề ngoài thấy như thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui, suy nghĩ lại một chút bản chất... Được rồi.

Liêu Chấn Vũ đánh tiếng chào, "Cậu đi tìm lão đại à?"

Hạ Mộng Hoan lắc đầu, "Không phải, đại vương ở cùng một chỗ với Lê Ngữ Băng. Cậu đang trở về phòng ngủ à?"

"Ừ."

"Vậy cậu chờ tôi về được không, tôi cũng không muốn đi bộ về, mệt quá."

Dù sao cũng không có gì lớn, Liêu Chấn Vũ sáng khoái gật đầu.

Hạ Mộng Hoan vì vậy liền ngồi lên yên xe sau của Liêu Chấn Vũ. Chỗ ngồi phía sau có chút thấp, cô cong chân, chân đặt lên khung bên ngoài bánh xe, chột nhìn như đang ngồi xổm.

Liêu Chấn Vũ một tay vịn tay lái, tay kia như cũ vẫn ôm bụng.

Hạ Mộng Hoan có chút kỳ quái hỏi: "Liêu Chấn Vũ, cậu đau bụng à?"

Không thì cậu thả tôi xuống, tôi tự mình đi thôi."

"Không có việc gì, không cần." Liêu Chấn Vũ tuy rằng đã đem Hạ Mộng Hoan loại ra khỏi danh sách hình mẫu lý tưởng của mình, bất quá lúc này vẫn như trước thể hiện bản lĩnh của một nam tử hán.

Hạ Mộng Hoan tuy gầy nhưng vẫn là một người lớn, Liêu Chấn Vũ một tay đỡ tay lái, không ổn, có hai lần thiếu chút nữa đụng vào người, cậu rút cuộc chịu buông tay ở bụng, hai tay vịn tay lái.

Thời điểm queo cua, xe đạp độ nghiêng rất lớn, Hạ Mộng Hoan có chút sợ hãi, theo bản năng liền vịn lên eo Liêu Chấn Vũ.

Lúc tay cô chạm vào bụng cậu, sợ hết hồn, vội vàng rút lại.

"Cậu..." Hạ Mộng Hoan muốn nói lại thôi, giọng điệu tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

Liêu Chấn Vũ trầm mặc không nói, cô ngửa mặt nhìn cậu, phát hiện lỗ tai của cậu cũng ửng đỏ cả lên.

Hạ Mộng Hoan ngạc nhiên nghi ngờ, "Liêu chấn vũ, cậu mang thai à?"

Kít — —

Theo một hồi tiếng cọt xát chói tai, xe đạp đột nhiên ngừng lại, Hạ Mộng Hoan không hề phòng bị, mặt liền bị đụng vào eo của Liêu Chấn Vũ.

Liêu Chấn Vũ một chân chống xe đạp, quay đầu quỳnh quáng nhìn cô, "Cậu chớ nói nhảm."

Hạ Mộng Hoan vuốt vuốt mặt, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn cậu: "Tôi sờ được thai động rồi."

"Cậu.. cái này — —" Liêu Chấn Vũ nhất thời không tìm thấy từ nào phù hợp để hình dung, cuối cùng chỉ là phiền muộn mà đập một cái lên tay lái, "Cậu đi theo tôi."

Cậu dẫn cô tới một chỗ vắng, xốc quần áo lên, từ bên trong móc ra một thứ, nâng trong tay.

Là một bé thỏ trắng, lỗ tai hướng về phía sau lưng, ngoan ngoãn nấp trong tay cậu, theo hô hấp, thân thể lông xù nhẹ nhàng phập phồng.

Hạ Mộng Hoan tiếp nhận bé thỏ trắng, ôm vào trong ngực, "Ở đâu ra bé thỏ con vậy, thật đáng yêu... Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn đang suy nghĩ cha đứa bé là ai."

"Cậu nghĩ hơi nhiều rồi..."

"Nhưng mà tại sao trong áo cậu lại giấu một con thỏ?"

"Hạ Mộng Hoan, trong phim truyền hình người biết được quá nhiều chuyện, đều sống không được lâu."

"Cậu không nói cho tôi, tôi tự đi hỏi đại vương." Hạ Mộng Hoan nói xong, ôm con thỏ quay người muốn đi, "Hơn nữa con thỏ này cũng không trả lại cho cậu."

Một chiêu này rất có tác dụng, Liêu Chấn Vũ kéo tay cô lại, "Cậu đừng nói cho người khác biết." Sau đó đem chân tướng nói ra.

Nguyên lai bé thỏ con này là cậu trộm từ phòng giải phẫu ra. Giáo sư yêu cầu mổ thỏ, mỗi người một con, Liêu Chấn Vũ giơ dao lên khoa

tay múa chân cả buổi cũng không hạ thủ được, cuối cùng đành phải bắt nó vụng trộm mang về. Cậu không đem cặp, không mặc áo khoác, quần jean túi lại chặt, vì vậy đành phải đem con thỏ giấu ở trong áo thun, vạt áo thun bỏ vào trong lưng quần.

Hạ Mộng Hoan sau khi nghe xong cảm thấy rất khó để lý giải, "Vì sao lại không hạ thủ?"

"Nó còn sống, cứ nhìn tôi."

Hạ Mộng Hoan vẽ mặt kỳ quái, "Cậu giết nó thì nó sẽ chết mà?"

"Cậu..." Liêu Chấn Vũ cảm giác không có cách nào nói chuyện được với cô, hỏi ngược lại, "Chẳng lẽ cậu ở giờ học giải phẫu đều là giờ tay chém xuống chưa bao giờ do dự?"

"Ừ" Hạ Mộng Hoan gật đầu, "Tôi đặc biệt thích học giải phẫu, giáo sư cũng khen tôi."

"Nữ nhân đáng sợ, tạm biệt."

"Tạm biệt..." Hạ Mộng Hoan ôm bé thỏ con, dùng khuôn mặt cọ xát nó, "Con thỏ cho tôi mượn chơi vài ngày được không? Thật đáng yêu."

"Không được, trả lại cho tôi." Liêu Chấn Vũ không muốn đưa con thỏ cho Hạ Mộng Hoan, sợ cô ăn.

Liêu Chấn Vũ đoạt lại thỏ, Hạ Mộng Hoan cũng không ngăn lại, tò mò nhìn Liêu Chấn Vũ: "Cậu chỉ là có con thỏ không thể giết, đừng nói là những con khác cũng không thể giết nha?"

Liêu Chấn Vũ không để ý tới cô, con mắt đảo vòng, nhìn trời.

Hạ Mộng Hoan kinh ngạc: "Không thể nào, cậu như vậy rồi sao học ngành y? Về sau còn làm giải phẫu cho người kiểu gì đây."

"Ai cần cậu lo" Liêu Chấn Vũ tức giận nói, "Còn nữa, không cho phép nói với lão đại."

Dù sao, đối với một sinh viên ngành y mà nói, đây không phải là chuyện có thể diện cho lắm. = =

Sau đó, liên tục ba ngày, Hạ Mộng Hoan luôn luôn trước mặt Liêu Chấn Vũ hát một bài về lưu truyền trên mạng:

"Bé thỏ trắng, trắng lại trắng, hai cái lỗ tai dựng thẳng.

Cắt xong tĩnh mạch cắt động mạch, vẫn không nhúc nhích thật đáng yêu."

Liêu Chấn Vũ nghe vào tai, cơ hồ có thể tưởng tượng được cái hình ảnh đầm máu kia, hết lần này tới lần khác cô còn dùng cái loại giọng điệu nhẹ nhàng mà hát ra, quả thực không thể chịu đựng được. Liêu Chấn Vũ bị ép đến mức nóng nảy, tức hỏn hển nói: "Hạ Mộng Hoan, cậu có phải là đồ biến thái hay không? Như vậy mà lại thích bạo lực đầm máu?"

Hạ Mộng Hoan sững sốt một chút, ngay sau đó, nước mắt ở trong mắt nhanh chóng tích tụ, cô mở to đôi mắt sưng mù mông lung, vô tội nhìn cậu.

Liêu Chấn Vũ không có cách nào để đối mặt với một đôi mắt như vậy, liếc nhìn một chút lại không giải thích được vì sao mà chột dạ. Cậu quay mặt đi hướng khác. (edit by jamjam 1230)

Hạ Mộng Hoan: "Liêu Chấn Vũ, tôi là chỉ muốn điều chỉnh lại một chút tâm lý cho cậu, hy vọng cậu đối với chuyện này có thể tiếp nhận tốt một chút. Tôi không có ý gì khác."

Liêu Chấn Vũ trầm mặc không nói, có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ xin lỗi lại sợ mất mặt.

Hạ Mộng Hoan: "Hơn nữa tôi cũng không phải là đồ biến thái ưa thích máu me bạo lực. Người nào lại thích đi giết mấy con động vật nhỏ đáng yêu kia? Nhưng mà chuyện này vẫn phải làm. Muốn chăm sóc người bị thương, trước tiên tay phải nhiễm máu tươi."

Tuy rằng cô là một bác sĩ thú y mà lại đi đàm đạo với cậu về việc chăm sóc người bị thương, cảm giác này là lạ, bất quá Liêu Chấn Vũ lại vẫn có chút cảm động, cũng có chút áy náy.

"Được rồi, thực xin lỗi, " Cậu thấy được nước mắt trong mắt cô sắp tuôn ra ngoài, liền không tự chủ được mà thanh âm cũng dịu đi vài phần, "Cảm ơn cậu."

Hạ Mộng Hoan xoa xoa khóe mắt, bộ dạng yếu đuối này lại làm cho nội tâm của Liêu Chấn Vũ tăng thêm mấy phần tội lỗi. Hạ Mộng Hoan: "Liêu Chấn Vũ, nếu như cậu thật sự cảm thấy có lỗi với tôi, vậy giúp tôi làm một chuyện."

"Chuyện gì?"

Hạ Mộng Hoan chậm rãi mở cặp sách ra, từ bên trong móc ra một con ếch trâu.

Liêu Chấn Vũ: "... " Cầm muốn rơi xuống đất.

Hạ Mộng Hoan đem ếch trâu đưa cho cậu, "Đem cả nhà nó giết hết."

Ếch trâu chết thẳng cẳng, hai con người vẫn không nhúc nhích, Liêu Chấn Vũ luôn cảm giác nó đang nhìn cậu.

Liêu Chấn Vũ chỉ chỉ ếch trâu, nghi ngờ hỏi: "Tại sao lại là cả nhà? Nó mang thai?"

"Nó huynh đệ năm con, nó là lão Tam."

"..." Liêu Chấn Vũ đỡ trán, vừa bất đắc dĩ vừa hiếu kỳ nói, "Các huynh đệ của nó đâu?"

"Ở quán cơm."

Hạ Mộng Hoan mua năm con ếch trâu ở tiệm cơm cổng trường, nuôi dưỡng tại tiệm cơm, một ngày giữ một con, bảo đảm tùy lúc tùy nơi đều có thể móc ra một con, hơn nữa mọi người còn có thể luân phiên nhau nghỉ ngơi, có thể nói cân nhắc rất chu toàn.

Liêu Chấn Vũ cảm giác Hạ Mộng Hoan quả là nữ tử hiếm thấy.

Hôm nay cậu trước cái nhìn chăm chú của nữ tử hiếm thấy giết năm con ếch trâu, rành mạch rõ ràng, giết hết trả lại cho ông chủ cầm đi làm đồ ăn, một chút cũng không lãng phí.

Giết xong cậu nôn rất lâu, chẳng qua từ đó về sau thần kỳ mà khắc phục được chứng ngại tâm lý của việc làm giải phẫu.

*edit by wattpad jamjam1230

Chương 108: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (hai)

Lại nói tiếp, Liêu Chấn Vũ lên đại học sau đó gặp phải đệ nhất đóa hoa đào, cũng cùng Hạ Mộng Hoan có chút quan hệ.

Từ khi Đường Tuyết chạy tới đội trượt tốc độ, thời gian chung đụng của Liêu Chấn Vũ và Hạ Mộng Hoan càng nhiều hơn. Trải qua sự kiện giết ếch trâu, Liêu Chấn Vũ vẫn như trước khổ tâm mà duy trì hình tượng người đàn ông đích thực, đối với Hạ Mộng Hoan rất chiếu cố, toàn thân tản ra một loại hơi thở "Ta bảo vệ em gái nhỏ".

Có một lần vào Chủ nhật, hai người cùng ở trượt băng quán làm việc bán thời gian, lúc Liêu Chấn Vũ đặt trang bị xuống sân trượt băng, nhìn thấy Hạ Mộng Hoan đã thay ca, lúc này đang đứng ở trước máy bán nước tự động mua đồ uống. Cô xoát xong tiền, khom người lấy chai đồ uống lên, bắt đầu đứng ở đó vắn nắn chai.

Vắn rất dùng sức, cả người như bị bóp méo, nắp chai vẫn là không xoay chuyển.

Liêu Chấn Vũ khịt mũi coi thường đồng thời lại cảm thấy có chút điểm khôi hài, đi qua, không nói lời nào lấy chai đồ uống từ trong tay cô, dễ dàng vặn một cái, sau đó trả lại cho cô.

Hai người cũng không có chú ý đến, hai người ở đây hỗ trợ lẫn nhau đã bị người bên ngoài nhìn thấy.

Hạ Mộng Hoan đưa tay đón chai đồ uống, nói "Cảm ơn".

Liêu Chấn Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua tay của cô, "Tay đỏ hết rồi."

Không rõ câu này chạm vào dây thần kinh nào của cô, Hạ Mộng Hoan cảm thấy mặt có chút nóng lên, cô xấu hổ nhìn cậu, rồi quay người đưa lưng về phía cậu, giả vờ nghiên cứu đồ uống bên trong máy bán nước: "Cậu muốn uống gì, tôi mời."

"Không cần đâu..., cũng không có gì, cậu giữ lại mua thuốc tăng lực uống đi." Liêu Chấn Vũ nói xong, đến gần một chút, chính mình móc điện thoại soát mã hai chiều trả tiền. Hạ Mộng Hoan đứng giữa cậu và cái máy, không gian nhỏ hẹp, rõ ràng không có tiếp xúc thân thể nhưng cô lại có chút khẩn trương, nhịn không được nắm chặt chai đồ uống.

Liêu Chấn Vũ mua xong đồ uống, hai người vừa uống vừa đi ra ngoài, tâm tình cũng không tệ. Rời khỏi trượt băng quán, lúc qua một khúc cua, bọn họ nghe được âm thanh người khác nói chuyện với nhau.

Một nữ sinh đang hỏi nam sinh: "Nam sinh các người có phải hay không đều yêu thích con gái như Hạ Mộng Hoan?"

Nam sinh đáp: "Như thế nào?"

"Chính là ngay cả nắp chai cũng không vặn được đấy." Giọng điệu nữ sinh tràn ngập xem thường.

Nam sinh thẳng thắn đáp: "Con gái như vậy xác thực dễ làm cho người ta đau lòng."

Nữ sinh giọng điệu càng thêm xem thường: "Trách không được nam nhân dễ bị lừa."

...

Hạ Mộng Hoan cùng Liêu Chấn Vũ đã tới khúc cua, nhìn rõ ràng bóng lưng của hai người nói chuyện, chẳng qua hai người vẫn yên lặng thả chậm bước chân, ai cũng không lên tiếng. Chờ bọn họ đi xa, Liêu Chấn Vũ đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu nhìn Hạ Mộng Hoan, có chút lo lắng, "Cậu..."

"Tôi không có gạt người." Hạ Mộng Hoan nói.

"Tôi biết rõ. Tôi là nói, cậu không cần để trong lòng."

"Không sao, cô ấy chỉ là không thích tôi, " Hạ Mộng Hoan cúi đầu nhìn nhìn chai đồ uống trong tay, "Có đôi khi, tôi cũng không thích bản thân mình" Ngữ khí lại có điểm ưu thương.

Liêu Chấn Vũ Liên vội vàng an ủi: "Tôi cảm thấy cậu như vậy rất đáng yêu mà."

Hạ Mộng Hoan cười dịu dàng liếc nhìn cậu, "Thật sao?"

Liêu Chấn Vũ nghĩ tới bản tính thích đùa giỡn của cô, nhin không được liếc mắt: "Cậu không phải là muốn nghe tôi khen cậu đi?"

Hạ Mộng Hoan không trả lời, chỉ chỉ bóng lưng sắp biến mất của nữ sinh kia, nói: "Liêu Chấn Vũ, cô ấy thích cậu."

"Ha ha?" Cái hướng đi này vượt quá suy nghĩ của Liêu Chấn Vũ.

"Bởi vì thích cậu, cho nên sẽ chú ý nhất cử nhất động của cậu, một cái nhăn mày, một nụ cười, lại bởi vì ánh mắt của cậu mà nghĩ ngợi lung tung, cũng sẽ bởi vì một chút thiện ý của cậu mà dựng nên tình địch."

Những lời này của cô căn bản không có chủ ngữ, khiến cho cô tựa như là đang mở miệng thổ lộ với cậu, khiến cho đầu óc của Liêu Chấn Vũ trống rỗng, sợ hãi trong chốc lát mới nói: "Cậu đột nhiên trở nên đứng đắn như vậy, tôi có điểm không thích ứng."

"Tóm lại, đều là bởi vì cậu, tôi mới bị người ta chán ghét."

Liêu Chấn Vũ được muội tử thăm mếu, cũng rất vui vẻ, căn nhắc nói: "Lại bị người ta nhớ thương rồi, haiz, thật phiền."

Hạ Mộng Hoan con mắt đảo vòng, hỏi cậu: "Liêu Chấn Vũ, đại vương cũng cảm thấy cậu đẹp trai à?"

Liêu Chấn Vũ lắc đầu: "Lão đại thích hoa mỹ nam, tiểu kê yếu ớt. Về phần tôi..."

"Như thế nào?"

"Lão đại nói tôi lớn lên giống một người đảng cán bộ ưu tú hoạt động bí mật của Đảng Cộng Sản."

Hạ Mộng Hoan cẩn thận quan sát mặt Liêu Chấn Vũ, đừng nói, hình dung của đại vương rất chuẩn xác. Liêu Chấn Vũ người này mày rậm mắt to, ngũ quan đoan chính, chẳng qua phong cách người này như ánh mặt trời cương nghị, tản ra một loại hào quang của nhân vật nam chính điện ảnh của thế kỷ trước.

Tóm lại chính là soái ca phục cổ. *(edit by wattpad jamjam1230)*

...

Để biểu đạt sự áy náy, Liêu Chấn Vũ dẫn Hạ Mộng Hoan đi tiệm

Internet chơi trò chơi, chơi chính là một trò chơi xạ kích tương đối hot gần đây. Hình thức trò chơi rất đơn giản, một trăm người nhảy vào trong một bản đồ, nhặt đồ vật, giết người, người cuối cùng còn sống sót chính là người thắng trận.

Hạ Mộng Hoan theo nhặt đồ vật liên si mê đến không ngừng, thấy cái gì cũng nhặt, Liêu Chấn Vũ dờ khóc dờ cười: "Cậu là đến đây nhặt ve chai đấy à?"

Hết lần này tới lần khác cô nhặt đồ vật còn đặc biệt chậm, không gian có hạn, phải cẩn thận cân nhắc nhặt cái nào không nhặt cái nào nhặt, chậm rì rì mà chọn, một cái trò chơi xạ kích sinh ra để chơi làm cho cô cảm giác như đang đi dạo Taobao.

"Tôi cảm thấy rất thú vị đấy." Hạ Mộng Hoan bình phẩm trò chơi này.

Từ đầu tới đuôi súng cũng không dùng, cô lại cảm thấy rất thú vị. Liêu Chấn Vũ bất lực, giết người xong, gọi cô đến nhặt vật phẩm rơi xuống trên thân người chơi tử vong: "Đi nhặt đồng nát của cậu đi."

Hạ Mộng Hoan vui thích mà đi nhặt ve chai, kết quả không cẩn thận bị người ta giết chết.

Liêu Chấn Vũ báo thù cho cô xong, trực tiếp nhảy núi tự sát, mở ván kế tiếp chơi.

Một ván một ván lại một ván, Liêu Chấn Vũ bình thường chơi trò này rất nhẹ nhõm, hôm nay mang cái theo cái người nhặt ve chai này, muôn vàn khó khăn. Bất đắc dĩ, cậu tổ hợp với hai người qua đường thành đồng đội, bốn người thành một tiểu đội, dù sao cũng so với tỉ lệ thắng của hai người lớn hơn một chút.

Hai cái người qua đường này là một nam một nữ, nam vào tổ phát

hiện hai bạn nữ, lập tức hưng phấn mà líu ríu, hỏi cái này hỏi cái kia, ồn ào cực kì. Hạ Mộng Hoan mở máy biến thanh, chọn lấy âm thanh một ông cụ thô kệch nói: "Tiểu ca ca, tôi ở Lâm thành, cậu nói muốn đến tìm tôi à."

"Đậu phộng..." Đồng đội nam mắng một câu.

"Tôi cho cậu xem tôi mới mua một cái váy hoa."

"Cút..."

"A đúng rồi, đề cử cho cậu một loại dầu rụng lông, râu ria biến mất siêu sạch sẽ!"

"Ông nội mày."

"Cậu cậu cậu, cái người này sao lại như vậy."

"Đại ca, tôi sai rồi, gặp lại."

Đại khái là vì chứng minh lập trường kiên quyết của bản thân, nam đồng đội dùng một viên đạn - oanh oanh liệt liệt mà tự sát. Hắn vừa mới chết, Hạ Mộng Hoan liền nhào tới, đem vật phẩm của hắn nhặt lên.

Còn lại một đồng đội nữ. Nữ đồng đội phát hiện Liêu Chấn Vũ thao tác tốt, liền leo đéo theo cậu, còn cùng cậu muốn này muốn nọ, Liêu Chấn Vũ tương đối hữu hảo, phân ra trang bị tốt cho cô, cô cầm lấy rồi phát ra âm thanh ngọt ngào: "Tạ tạ tiểu ca ca."

Bằng — —

Hạ Mộng Hoan chơi cái trò này đến nay là phát súng đầu tiên. Ngay

sau đó bằng bằng bằng, một trận loạn thương, đem nữ đồng đội bắn chết.

Liêu Chấn Vũ lại càng hoảng sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Hạ Mộng Hoan bỏ ổi mà nhanh như hổ đói vồ mồi, nhào tới lại bắt đầu nhặt nhặt nhặt.

Liêu Chấn Vũ một hồi trầm mặc, Hạ Mộng Hoan cũng không để ý cậu, hai người trong tai nghe chỉ còn âm thanh trò chơi. Cứ như vậy một lát sau, cậu đột nhiên mở miệng: "Vì sao lại giết đồng đội?"

Hạ Mộng Hoan vênh khöhe miệng, "Vì lấy trang bị không được sao?"

"Tôi nói, cậu mất đi nhân tính rồi à..."

*edit by jamjam1230

Chương 109: Hạ mộng hoan x liêu chấn vũ (ba)

Ngày đó Liêu Chấn Vũ chơi cùng Hạ Mộng Hoan có cảm giác kinh hồn bạt vía một hồi lâu, luôn lo lắng đang chơi đột nhiên bị cô đánh úp. Cũng may sau đó cô đối với cậu cũng coi như còn chút lương tâm, tiếp tục yên lặng mà nhặt ve chai.

Liêu Chấn Vũ cảm giác nhặt ve chai Hạ Mộng Hoan thật sự vừa nhu thuận vừa đáng yêu.

Cậu ngửa đầu nhìn trời, yên lặng rơi lệ.

Tôi là có bao nhiêu đê tiện!

...

Ngày thứ hai là ngày phát tiền lương, các học sinh kiêm chức ở băng quán sau khi nhận được tiền lương liền tổ chức một lần liên hoan. Thật vừa đúng lúc, Liêu Chấn Vũ gặp lại nữ sinh ngày hôm qua nói xấu Hạ Mộng Hoan.

Cũng chính là nữ sinh nghe đồn thầm mến cậu.

Nữ sinh tên Kỷ Oánh, Liêu Chấn Vũ nói qua mấy câu, nói quen cũng không quen, nói xa lạ, cũng không tính là xa lạ. Kỷ Oánh tìm lý do kính Liêu Chấn Vũ rượu, Liêu Chấn Vũ không quá muốn cùng cô ta uống. Chủ yếu là do ngày hôm qua cô ta ở sau lưng nói xấu Hạ Mộng Hoan, làm cho cậu cảm giác người này không được tử tế.

Nhưng nếu như cự tuyệt, công khai hạ thấp mặt mũi nữ sinh, cũng không quá tốt. Liêu Chấn Vũ trên bản chất chính là người hiền lành.

Cậu đang do dự, Hạ Mộng Hoan liền ngồi xuống bên cạnh cậu, một bên cúi đầu nghịch ngón tay, một bên giả như không đếm xỉa tới mà mở miệng: "Liêu Chấn Vũ, cậu không được uống rượu."

"Hả?" Liêu Chấn Vũ lông mày nháy lên, nhìn về phía cô, "Vì sao?"

"Bởi vì uống rượu say sẽ..." Giọng điệu có chút ý vị thâm trường.

Cô chỉ nói nửa câu, Liêu Chấn Vũ chờ cả buổi cũng không đợi được về sau, vì vậy liền hỏi tới: "Sẽ như thế nào?"

Hạ Mộng Hoan hướng cậu ngoắc ngón tay, cậu liền vội cúi người, đem lỗ tai lại gần trước mặt cô. Hạ Mộng Hoan ghé vào lỗ tai cậu nhẹ nhàng nói: "Sẽ bị đau mông nha."

Liêu Chấn Vũ phản ứng một chút mới hiểu được "đau mông" là có ý gì.

A a a a! Lưu manh!!!

Liêu Chấn Vũ mặt thoáng liền biến thành màu gan heo, muốn phản kháng, muốn đánh trả, cũng không biết nên nói gì, đành phải cứng họng mà nhìn cô, vẻ mặt tràn đầy bi phẫn, ánh mắt lên án.

Kỷ Oánh nhìn bọn họ, có chút tức giận, rượu cũng không uống, xụ mặt đi ra.

Liêu Chấn Vũ cũng không đoái hoài tới Kỷ Oánh, cậu khiển trách mà nhìn Hạ Mộng Hoan, môi động cả buổi, cuối cùng chỉ nói: "Cái đồ lưu manh nhà cậu."

Hạ Mộng Hoan vui chơi giải trí, lông mi cũng không động một cái.

...

Sau khi tiệc liên hoan kết thúc, Liêu Chấn Vũ cùng Hạ Mộng Hoan sóng vai đi trên đường cái. Cậu cúi đầu xuống là có thể thấy được bộ dáng thỏa mãn vuốt ve bụng sau khi ăn uống no đủ của cô, nghĩ đến vừa rồi cô đùa giỡn cậu, cậu lại có chút tức giận. Liêu Chấn Vũ: "Cậu là một đứa con gái, như thế nào cả ngày mở miệng đầy lời nói cợt nhả, cậu học ai vậy?"

"Học trên TV đấy."

"Đẹp, trên TV diễn cái này sao?"

"Nhật Bản TV không được sao?"

"Thôi đi, Nhật Bản TV không diễn cái này, cậu cho rằng tôi chưa xem phim Nhật Bản sao? Tôi so với cậu thuần khiết hơn nhiều." Liêu Chấn Vũ nói xong, lại nhìn thấy bộ dạng không biết hổ thẹn của Hạ Mộng Hoan, "Bạn học Hạ Mộng Hoan, tôi rất muốn biết bạn đã trải qua cái gì."

"Được..... Tôi cho cậu biết, cậu không được nói cho người khác biết."

Liêu Chấn Vũ có chút ngoài ý muốn, "Thật là có cố sự gì sao?"

Hạ Mộng Hoan gật đầu nhẹ, "Kỳ thật tôi trước kia cũng rất bình thường, đặc biệt điềm đạm nho nhã, dịu dàng ngoan ngoãn, then thừng, thuần khiết, thiện lương, nhu thuận..." Cô bắt đầu như một tác giả điên cuồng mà xây dựng tính từ.

Liêu Chấn Vũ khinh bỉ nói: "Cậu là muốn tính theo số lượng từ mà thu phí sao?"

"... Tôi chính là muốn nói cho cậu biết, tôi trước kia là hạng người gì."

Liêu Chấn Vũ cảm giác có chút lộn xộn, hoàn toàn không tưởng tượng nổi dáng vẻ điềm đạm nho nhã, dịu dàng ngoan ngoãn, thuần khiết là cái bộ dạng quý gì. Trong lòng của cậu cả kinh! Xong đời, tôi bây giờ đã bị cậu tẩy não rồi!

Chẳng qua Liêu Chấn Vũ còn trái lương tâm mà nói: "Tôi biết rõ trước kia cậu là cái dạng gì rồi, bây giờ nói về sau đi."

"Về sau... Tôi cũng không biết vì cái gì, chung quy là luôn bị người ta trêu chọc, tôi khi đó vẫn còn là con nít." Hạ Mộng Hoan vô tội thở dài.

Liêu Chấn Vũ vừa nghĩ tới tiểu loli Hạ Mộng Hoan bị những gã bỉ ổi kia trêu chọc, lập tức tức giận nói: "Bảo cảnh sát? Đem những kẻ biến thái kia bắt lại hết!"

"Bảo cũng vô dụng, cảnh sát tối đa phê bình giáo dục vài câu. Nếu có ba mẹ ở bên cạnh là tốt rồi, thế nhưng mà cũng không thể lúc nào ba mẹ cũng ở bên cạnh. Về sau có một lần, tôi ở trên đường chứng kiến một đôi vợ chồng cãi nhau, nữ mắng nam là nắm kim châm, người nam đỏ bừng cả khuôn mặt không nói lời nào..."

Cô sau khi về nhà, biết rõ được nắm kim châm có nghĩa là gì, lập tức sáng tỏ, hóa ra nam nhân cũng có cái sợ nha?

Chuyện này cho cô một chút linh cảm, vì vậy liền lần mò mà đi lên con đường tự vệ phản kích.

Tuy rằng lúc đầu chỉ là vì tự vệ phản kích, thế nhưng mà bất tri bất giác, cô ăn nói cợt nhả càng ngày càng trơn tru, thời gian dần qua, đem mình chính thức biến thành một tên lưu manh.

Trải qua cái này, quả thực, người nghe nghe xong cảm thấy thương tâm mà rơi lệ.

Liêu Chấn Vũ nghe xong cảm giác vừa buồn cười vừa đau lòng, đột nhiên liền tha thứ tất cả những việc cô làm, còn đặc biệt muốn sờ sờ đầu của cô.

Sau đó cậu liền thật sự sờ, giơ tay lên, tại trên đầu của cô nhẹ nhàng mà vỗ hai cái, như là trấn an chú chim non bị hoảng sợ.

"Về sau nếu ai dám bắt nạt cậu, cậu nói với tôi, tôi đi đánh hắn." Liêu Chấn Vũ nói xong, quơ quơ quyền.

Hạ Mộng Hoan trong lòng ấm áp, cười nói: "Được." Sau đó cô nhìn qua Liêu Chấn Vũ, nói: "Liêu Chấn Vũ, hiện tại cậu biết bí mật của tôi rồi, công bằng mà nói, cậu cũng phải nói cho tôi bí mật của cậu."

"Hả?" Liêu Chấn Vũ sững sốt một chút, "Tôi không có bí mật."

"Cái kia..." Cô nâng cằm lên suy tư trong chốc lát, "Vậy cậu nói cho tôi biết, vì sao cậu lại cam tâm tình nguyện làm đệ tử của đại vương?"

"Cái đó hả? Chỉ là nói đùa, trên thực tế chính là bạn bè, cũng không phải xã hội phong kiến, còn có giai cấp gì chứ?"

Hạ Mộng Hoan không buông tha, lại hỏi: "Vì cái gì cô ấy là lão đại còn cậu là tiểu đệ, mà không phải là ngược lại?"

"Nam sinh nhường nữ sinh nha."

Hạ Mộng Hoan trầm mặc nhìn vào mắt của cậu, đối với đáp án này tỏ vẻ không hài lòng.

Liêu Chấn Vũ đành phải nói ra: "Được rồi, thật ra là... Lão đại người này rất tốt."

"Tốt chỗ nào?" Hạ Mộng Hoan tựa hồ là quyết định truy vấn đến cùng.

"Tôi khi học cấp 3 lúc ấy trọ ở trường, có khoảng thời gian công ty cha tôi phá sản, khắp nơi vay tiền, sút đầu mẻ trán, hai tháng liền quên gửi tiền sinh hoạt cho tôi, tôi cũng không phải không biết xấu hổ mà đi xin. Lão đại liền mời tôi ăn cơm hai tháng, bữa nào cũng mời." Liêu Chấn Vũ nói xong, cảm khái nói, "Đây chính là định mệnh tình bạn của chúng tôi rồi."

"À " Hạ Mộng Hoan gật đầu nhẹ, mặt không biến sắc mà quan sát nét mặt của cậu, nhẹ nói, "Tôi còn tưởng rằng cậu thích cậu ấy."

Liêu Chấn Vũ trừng hai mắt, như thấy quỷ, nói: "Làm sao có thể! Cậu đừng làm tôi sợ được không? Tuy rằng tôi thừa nhận lão đại rất tốt, chẳng qua tôi cũng không thích hình mẫu đấy."

"Vậy cậu thích hình mẫu gì?"

"Tôi..." Liêu Chấn Vũ nuốt một chút nước bọt, cúi đầu nhìn Hạ Mộng Hoan, nghẹn lời.

Dưới đèn đường ngũ quan Hạ Mộng Hoan dường như sáng tối xen lẫn, lộ ra nhiều đường nét. Một đôi mắt sáng mềm thanh nhuận, ánh mắt đơn thuần hoàn mỹ. Cô nghiêng đầu nhìn cậu, bộ dạng như vậy

giống như một con nai ngây thơ.

Liêu Chấn Vũ rất xấu hổ để nói với Hạ Mộng Hoan, chỉ nhìn một cách đơn thuần ở bề ngoài, hình mẫu cậu thích chính là giống cô vậy.

Thế nhưng cậu vẫn chưa muốn chết đâu...

*edit by jamjam3012

Chương 110: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (bốn)

Kể từ sau khi biết được toàn bộ quá trình Hạ Mộng Hoan biến thành lưu manh, sự dịu dàng của Liêu Chấn Vũ đối với cô đạt tới đỉnh cao, từng li từng tí mà chiều cổ cô. Giúp cô cầm đồ, tại nhà ăn đoạt cơm, xua đuổi hoa đào... Liêu Chấn Vũ tin chắc, thời điểm này tâm tình của cậu đại khái giống như là lão đại đang chiều cổ một tiểu muội.

Nếu đem cậu so sánh với một con chim đại bàng, như vậy Hạ Mộng Hoan chính là con chim nhỏ được bảo vệ dưới đôi cánh của cậu.

Cậu đem cái ví dụ tuyệt vời này chia sẻ cho Hạ Mộng Hoan, Hạ Mộng Hoan lịch đầu suy nghĩ một phen, nói: "Thế nhưng mà, Lão Ưng gặp là ăn chim nhỏ mà."

Liêu Chấn Vũ cảm giác mình khả năng lại bị đùa giỡn, cảm thấy đại khái thân là nam sinh lại tương đối nhạy cảm, dễ dàng đoán mò, đầu óc hỗn loạn một chút, giả bộ hờ hững nói nói, "Quên đi, cậu lúc này chỉ có mấy lượng thịt, không đáng cùng tôi nói chuyện."

Hạ Mộng Hoan im lặng, nghĩ thầm cậu cứ ăn hết mình đi, không cần cân nhắc cảm thụ của tôi.

— —

Thời gian cực nhanh đã đến cuối kỳ. Kỳ thi căng thẳng bận rộn đã kết thúc, Liêu Chấn Vũ thu dọn đồ đạc chuẩn bị một thân một mình ngồi đường sắt cao tốc về nhà. Buổi tối trước ngày xuất phát, cậu đem con thỏ mà bản thân đã nuôi mập mạp giao cho Hạ Mộng Hoan, hơn

nữa còn trịnh trọng dặn dò cô: "Khai giảng trả lại cho tôi, không được phép ăn."

Hạ Mộng Hoan gật đầu, hỏi: "Cậu ngày mai mấy giờ lên tàu?"

"Mười một giờ trưa, làm sao vậy?"

"Em của tôi ngày mai lái xe tới đón tôi về nhà, không bằng tiện đường tiễn cậu ra ngoài ga tàu, cậu cũng không cần phải thuê xe." Hạ Mộng Hoan là người địa phương.

"Rất tốt, tôi quả nhiên không nhìn lầm, cậu đúng là một người "có ơn tất báo"." Liêu Chấn Vũ trong lòng có chút ấm, lại hỏi, "Hóa ra cậu còn có em trai à?"

"Là em họ, so với tôi nhỏ hơn ba tháng. Ngày hôm qua vừa lấy được bằng lái xe."

Liêu Chấn Vũ trong lòng giật mình, "Cái kia..." Ngày hôm qua vừa lấy được bằng lái xe, hôm nay liền lái xe ra đường, có phải hay không là có chút nóng vội...

Trong lòng của cậu sợ sệt, Hạ Mộng Hoan có ý tốt, cậu lại không thể xấu hổ mà cự tuyệt, vì vậy liền không hiểu thấu mà đã đáp ứng. Lo sợ bất an qua một đêm, cái gì tới rồi cuộc tới cũng phải tới.

Em họ của Hạ Mộng Hoan vóc dáng cao lớn, đầu húi cua, có một đôi mắt cười, thoạt nhìn cả người lẫn vật dáng vẻ vô hại, Liêu Chấn Vũ vừa ngồi lên xe của hắn, tựa như Đường Tăng tiến vào Bàn Tơ động, khỏi phải nói vô cùng khẩn trương.

Em họ vừa nhìn thấy Liêu Chấn Vũ, liền hỏi cậu có phải hay không cũng chơi trò chơi XX.

"Tôi nghe chị tôi nói, cậu chơi trò này đặc biệt tốt." Em họ nói.

Làm khó cho Hạ Mộng Hoan rồi, làm một người nhặt ve chai còn có thể phân biệt được ai đánh hay. Liêu Chấn Vũ ừ một tiếng, nhắc nhở hần: "Chậm một chút, không vội, thời gian rất dư dả."

Em họ ranh mãnh nhìn thoáng qua Hạ Mộng Hoan đang ngồi ở ghế lái phụ, chậm rãi cho xe chạy, sau đó liền một cước đạp chân ga.

Làm Liêu Chấn Vũ giật nảy mình, căng thẳng bám vào tay vịn trên cửa xe.

Hạ Mộng Hoan nhắc nhở: "Em lo lái xe đi."

"À, chị của tôi đau lòng." Em họ giả vờ giả vịt mà thở dài, tốc độ xe thả chậm.

Lời này có điểm mờ ám. Liêu Chấn Vũ nhìn về phía kính chiếu hậu, Hạ Mộng Hoan cũng đang xem kính chiếu hậu, ánh mắt hai người trong kính giao nhau, Hạ Mộng Hoan vội vàng tránh đi, mắt liền chuyển lung tung.

Trong xe bầu không khí có vài điểm lúng túng, Hạ Mộng Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, an ủi Liêu Chấn Vũ: "Cậu yên tâm, em của tôi tuy rằng hôm qua mới lấy được bằng lái xe, nhưng đã có 3 năm kinh nghiệm rồi."

Ý là đã sớm bước vào con đường không bằng lái trái pháp luật sao? Nghe cũng không có yên tâm lắm đâu...

Một nhà người này rốt cuộc là như thế nào, luôn luôn ở biên giới giữa đạo đức và pháp luật điên cuồng thăm dò?

...

Hơn nửa giờ sau, Liêu Chấn Vũ an toàn đến được đường sắt cao tốc, mang một loại tâm tình cảm ơn vận mệnh, đối với em họ của Hạ Mộng Hoan nói cảm ơn.

Sau đó cậu vào trạm xét vé, em họ nhìn theo bóng lưng của cậu dần biến mất, hỏi Hạ Mộng Hoan: "Chị thích hẳn ở điểm nào?"

"Em không biết, cậu ấy là một người dịu dàng." Hạ Mộng Hoan nói xong lời này, trên mặt mang theo một tia vui vẻ.

Em họ nôn rãnh: "Được rồi, đừng nói nữa, nhìn chị cười như vậy, em có chút sợ hãi."

Liêu Chấn Vũ sau khi về nhà, nể mặt em họ chơi một ván. Không mang theo không biết, một vùng giạt mình. Nguyên lai em họ là một tên thuần chất tàn phế, ở cấp thấp vùng vẫy ba tháng cho tới bây giờ vẫn không thắng nổi, đã từng một lần giả trang thành một em gái nhỏ ôm bắp đùi hoạt động, rất nhanh đã bị vạch trần... Đây là loại bi thảm cùng xui xẻo cỡ nào. Liêu Chấn Vũ phát hiện gia tộc Hạ Mộng Hoan này có những loại người hiếm thấy khiến cho người ta phải đồng tình.

Cậu mang theo em họ đánh giành được top 1, em họ cực kỳ cảm động, quyết định thật nhanh nói: "Tôi nhận cậu làm anh rể."

Liêu Chấn Vũ có chút quỳnh, "Đừng, đừng gọi tôi là anh rể."

"Vậy kêu là ba ba?"

"Không cần khách khí như thế..."

"Ông xã?"

"..."

Em họ đưa ra ba sự lựa chọn, Liêu Chấn Vũ quyết định một chút, cuối cùng miễn cưỡng tiếp nhận kiểu xưng hô "anh rể".

Thế là, thời điểm ba người cùng chơi, em họ đặc biệt tự nhiên mà gọi anh rể Liêu Chấn Vũ. Liêu Chấn Vũ vốn là người hay nói, lúc này lại luôn trầm mặc, Hạ Mộng Hoan cũng không nói chuyện, trong tai nghe chỉ có em họ cứ anh rể dài anh rể ngắn mà kêu, bầu không khí vừa ồn ào vừa mập mờ.

Liêu Chấn Vũ lặng lẽ nhắn cho Hạ Mộng Hoan: Cậu đừng có đoán mò.

Hạ Mộng Hoan: Được.

— —

Tết âm lịch, Hạ Mộng Hoan theo người nhà cùng nhau đi Thailand chơi vài ngày. Đang trên đường đi vẫn không quên gửi ảnh chụp cho Liêu Chấn Vũ, trò chuyện chính mình xem hết tất cả, Liêu Chấn Vũ có chút nghiêm túc bình phẩm. Hạ Mộng Hoan còn tìm cách mang vật kỷ niệm về cho Liêu Chấn Vũ, điều này làm cho Liêu Chấn Vũ cực kỳ cảm động.

Buổi tối trước khi về nước, Hạ Mộng Hoan vụng trộm đi xem một lần sex show.

Cô đi xem cái loại biểu diễn kia, thuần túy là do tính tình hiếu kỳ, nghe nói những cái biểu diễn này tiêu chuẩn tương đối lớn, cô liền

muốn mở mang kiến thức một chút xem nó đến cùng có bao nhiêu khoa trương.

Vì thế, cô còn làm cái công lược. Trên mạng đều nói cô gái độc thân đi xem dễ bị mời dụ. Hạ Mộng Hoan đề phòng loại chuyện ngoài ý muốn này xuất hiện, liền mang theo em họ.

Vì để tránh cho xấu hổ cô còn chuẩn bị cho em họ một bộ kính râm lớn. Đeo kính râm đen lớn xuất hiện ở nơi biểu diễn ánh sáng tối, trước mắt đen sì cái gì cũng không thấy rõ.

Em họ nội tâm vô cùng buồn chán.

...

Toàn bộ sex show dung tục lại nhằm chán, không có chút nào mỹ cảm để nói, thậm chí có điểm buồn nôn. Hạ Mộng Hoan sau khi xem xong tỏ vẻ rất thất vọng, trở lại khách sạn một hồi than vãn cùng Liêu Chấn Vũ.

Liêu Chấn Vũ nghe xong cô vừa đi làm cái gì, lập tức bùng nổ, huyết Thái Dương thành thịnh trực nhảy, cảm xúc tức giận căn bản không thể kìm chế nổi. Cậu tức giận nói: "Sao cậu lại đi xem cái loại này? Còn đi cùng con trai?"

Cậu tính tình ôn hòa, đây là lần đầu tiên nổi giận với cô, Hạ Mộng Hoan trong lúc nhất thời sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

Liêu Chấn Vũ lửa giận vẫn còn tiếp tục: "Cậu có còn là con gái nữa hay không vậy? Nếu để cho người ngoài biết được, nếu để cho bạn trai về sau của cậu biết được — — "

"Cậu làm cái gì mà hung dữ vậy " Hạ Mộng Hoan cắt ngang cậu, cô

đột nhiên nghẹn ngào, mang theo tiếng khóc nức nở nói, "Tôi chỉ là hiếu kỳ đi xem, sinh vật trên sách học cũng có mấy thứ này, xem lại không phạm pháp, tôi cũng không có vào điểm khách, dựa vào cái gì liền như có tội ác tày trời vậy hả?! Cậu còn hung dữ với tôi, sao cậu lại hung dữ với tôi..." Nói xong thật sự khóc.

Liêu Chấn Vũ nghe tiếng khóc đứt quãng của cô, lửa giận trong bụng cũng không phát ra được. Hạ Mộng Hoan khóc, trực tiếp tắt luôn điện thoại.

Liêu Chấn Vũ nhìn chăm chăm vào điện thoại gần người.

Mình bị gì vậy, cậu nghĩ thầm, làm sao lại đột nhiên lại phát lửa như vậy? Lửa kia lại như được rót xăng, cộng thêm một trận gió lớn thổi qua, lập tức thế lửa ngập trời, như thế nào cũng không thu lại được.

Cần thiết không?

Chính như lời của Hạ Mộng Hoan nói, cô cũng không có đi làm chuyện xấu. Bình tĩnh mà xem xét, nếu như đổi lại là cậu, khả năng cũng sẽ nhin không được hiếu kỳ mà đi xem.

Tuy nói có chút khó có thể mở miệng, nhưng mà... Không đến mức nổi giận như vậy đi?

Liêu Chấn Vũ sờ cằm, trầm tư suy nghĩ cả buổi, cuối cùng cho ra một kết luận: Cậu, có thể là bình thường do thói quen quan tâm tới Hạ Mộng Hoan, thực đem mình trở thành người giám hộ của cô luôn rồi.

Ách...

Ngày hôm sau Liêu Chấn Vũ làm như không có việc gì nhấn cho Hạ Mộng Hoan một tin: Trong nước mấy ngày nay nhiệt độ hạ phạm vi lớn, nhớ mặc thêm quần áo dày, đừng để cảm mạo.

Không hề đề cập tới sự việc hai người cãi nhau ngày hôm qua.

Hạ Mộng Hoan một mực không trả lời cậu.

Liêu Chấn Vũ ngày hôm nay làm gì đều cảm thấy không đúng, thỉnh thoảng sẽ phải liếc mắt nhìn điện thoại, thấy được cô vẫn chưa trả lời cậu, cậu sẽ liên nghĩ, cô có phải hay không còn đang tức giận, làm như thế nào để dỗ cô bây giờ.

Tận tới chín giờ đêm, Hạ Mộng Hoan rốt cuộc chịu nói chuyện cùng cậu.

Hạ Mộng Hoan: Vừa xuống máy bay.

Liêu Chấn Vũ như trút được gánh nặng, lập tức trả lời: Có mệt không?

Hạ Mộng Hoan: Cũng tạm, ở trên máy bay ngủ một đường.

Liêu Chấn Vũ: Bên ngoài lạnh không? Cậu đang mặc cái gì?

Hạ Mộng Hoan: Áo lông.

Liêu Chấn Vũ: Chụp cho tôi xem.

Hạ Mộng Hoan ngại mặc áo lông tự chụp khó coi, vì vậy đem áo lông cởi ra ném cho em họ, làm tư thế tự chụp mấy tấm, chọn lấy một tấm đẹp mắt nhất gửi cho Liêu Chấn Vũ.

Liêu Chấn Vũ nhìn thấy bộ dạng phong phanh của cô, bênh người giám hộ lại tái phát, đặc biệt muốn chỉ trích cô. Nhưng cậu lại cực lực nhịn xuống, chỉ nói là: Nhanh về nhà!

...

Hai người như vậy liền coi như làm hòa rồi. Ngày hôm sau Hạ Mộng Hoan trong lúc rảnh rỗi, lại kéo Liêu Chấn Vũ cùng nhau chơi trò chơi, hiển nhiên, cũng gọi cả em họ.

Liêu Chấn Vũ bây giờ nhìn em họ cực kỳ không vừa mắt. Ba người mở trò chơi, đánh tới cuối cùng còn ba đánh một, bọn hắn chỉ cần giải quyết hết đối thủ cuối cùng kia, là có thể thắng rồi.

Thời điểm này Liêu Chấn Vũ đột nhiên khoát tay, hướng phía em họ bắn một phát.

Một phát nổ đầu.

Trước một khắc còn vui mừng khôn xiết chuẩn bị đạt hạng nhất, sau một khắc liền trơ mắt nhìn màn hình trở thành đen trắng, em họ về mặt kìm nén, "Này, có ý gì?!"

Hạ Mộng Hoan cũng không hiểu, hỏi Liêu Chấn Vũ: "Làm sao lại đi giết người nhà?"

Liêu Chấn Vũ ghé vào bên cạnh thi thể của em họ lục đồ, một bên lý lẽ hùng hồn đáp: "Muốn nhật trang bị không được sao?"

Ba người ở cùng một chỗ, lời này, em họ cũng đã nghe được, nghe xong lập tức bùng nổ: "Trang bị tốt nhất đều ở chỗ của cậu, cậu còn nhật cái quỷ gì nữa? Còn đi giết đồng đội nhật trang bị? Khốn nạn!...

Chị, hẳn chính là nhằm vào em!" Em họ bụng đầy oan ức, nói xong thấy chị không để ý tới mình, cậu liền thay đổi thị giác đến ống kính của đồng đội, phát hiện tỷ tỷ của mình lúc này cũng đang lo nhất trang bị rơi xuống của cậu, gọi là một cách hết sức chuyên chú, tâm vô bàng vụ.

Em họ nội tâm không thể lưu luyến, "Hai người các người chính là cầm thú!"

Liêu Chấn Vũ giải quyết xong truyện gia đình, rất nhanh đem đối thủ kia bắn chết, cậu và Hạ Mộng Hoan cùng nhau đạt top.

Sau đó cậu không thêm để ý tới ở chỗ này em họ đang chít chít quang quác lên án, hỏi Hạ Mộng Hoan: "Hồ thành mấy ngày nay có hội chùa, cậu có muốn tới đây chơi không?"

Hạ Mộng Hoan: "Tốt lắm, vừa vặn, để cậu và đại vương cùng xách đồ."

Bị ghẻ lạnh, em họ trong lòng có điểm lạnh. Cậu nhắn tin cho Hạ Mộng Hoan chất vấn: Chị rốt cuộc là muốn em trai hay là bạn trai?

Hạ Mộng Hoan: Đương nhiên là bạn trai, em trai có phải hay không đối với địa vị của bản thân có chút hiểu lầm nha?

Em họ:... Thật khốn nạn mà!!!

*edit by wattpad jamjam1230

Chương 111: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (năm)

Nếu như thời gian có thể quay lại, Liêu Chấn Vũ nhất định sẽ không rủ Hạ Mộng Hoan đi Hồ thành chơi.

Cô không đi Hồ thành chơi, cũng sẽ không biết được cậu từ Lê Ngữ Băng mà moi được hai đôi giày chơi bóng số lượng có hạn, cô không biết những thứ này, đương nhiên cũng sẽ không nhân cơ hội mà lừa đảo, đem một trong hai đôi chiếm làm của riêng.

Tuy là trong suy nghĩ của Liêu Chấn Vũ đã nhận định Hạ Mộng Hoan không phải là người tốt cho lắm, nhưng thời điểm này, sự nhận định này lại tan vỡ thêm một chút, càng thêm không phải người tốt đẹp gì.

Liêu Chấn Vũ mơ hồ có loại cảm giác, quan hệ của cậu và Hạ Mộng Hoan không phải là điều hâu và chim nhỏ, mà là mèo với chuột.

— — cậu chính là con chuột.

Cái sự thật này quả thực làm cho người ta có một loại cảm giác bị thương.

Chẳng qua, cuộc sống lại giống như núi non trùng điệp, dù sao vẫn là luôn luôn thay đổi, rồi hi vọng sẽ trở lại. Liêu Chấn Vũ tuyệt đối không nghĩ tới, bị Hạ Mộng Hoan cướp mất đôi giày chơi bóng kia, về sau lại bằng một phương thức khác mà quay trở về tay của cậu.

— —

Khai giảng chưa được bao lâu, câu lạc bộ Kiều Long liên hợp với đoàn - ủy trường đại học Lâm Đại, tiến hành hàng loạt hoạt động trượt băng mở rộng, phần thứ nhất là phần thi đấu về những sáng kiến cho hoạt động trượt băng.

Cuộc tranh tài này chủ đề rất thiết thực: Làm thế nào để càng ngày càng có thêm nhiều người đến sân trượt băng, được tiếp xúc và chơi thử cái hoạt động này.

Trận đấu chia làm phần tuyển chọn và phần chung kết, phần chung kết có các giải thưởng nhất nhì ba, không chỉ có tiền thưởng, còn có cả nghiên cứu khoa học.

Nghiên cứu khoa học là sinh viên chưa tốt nghiệp phải nghiên cứu về một nội dung, đại học bốn năm nhất định phải có cái nghiên cứu khoa học mới được chứng nhận tốt nghiệp, vì vậy cái này vẫn là rất trọng yếu.

Thân là người làm thuê ở sân trượt băng, một phần tử của câu lạc bộ, Liêu Chấn Vũ cùng Hạ Mộng Hoan đương nhiên là nhiệt tình đi báo danh rồi.

Hai người tạo thành một đội, báo danh xong, liền hẹn nhau ở chòi nghỉ mát của tiểu hoa viên bên cạnh viện y học, mặt đối mặt, ý nghĩ phong bạo.

Liêu Chấn Vũ hỏi: "Cậu nói, để cho một người bình thường đến sân trượt băng mấu chốt là gì?"

Hạ Mộng Hoan búng tay: "Mấu chốt phải là có thứ hấp dẫn ánh mắt của bọn họ."

"Như thế nào mới hấp dẫn được ánh mắt của bọn họ?"

"Phải có mảnh lới."

"Ví dụ như?"

Hạ Mộng Hoan suy nghĩ một chút, "Ông chủ mang theo cô em vợ bỏ trốn, nhân viên không được phát tiền lương, vé vào cửa được giảm 50%! Khi thuê thiết bị còn được giảm giá!"

Liêu Chấn Vũ đỡ trán, "Quá cũ rồi! Cái mới đi."

"Ông chủ mang theo cậu em vợ bỏ trốn, nhân viên không được phát tiền lương, vé vào cửa giảm — — "

"... Không được!"

"Ông chủ mang theo mẹ vợ — — "

"Phốc khụ khụ khụ..." Liêu Chấn Vũ cười ngất, "Cậu không thể nào tha cho ông chủ sao?"

Hạ Mộng Hoan chỉ cậu, hỏi: "Vậy theo cậu nói như thế nào là tốt?"

Liêu Chấn Vũ hiện tại trong đầu đang bị ông chủ cùng thân thích của hắn chiếm cứ, mạch suy nghĩ rất loạn, nhất thời cũng không biết nên nói gì. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, Liêu Chấn Vũ bất đắc dĩ nói: "Được rồi, trước làm bài tập đã, cứ từ từ."

"Được."

Hai người đem sách giáo khoa ra.

Hạ Mộng Hoan tay cầm sách giáo khoa, nâng cằm nhìn lên trời. Cái

đỉnh nghỉ mát này thực chất cũng không có nóc nhà, hướng trên đỉnh đầu chỉ dùng ống thép chình tề dựng lấy giá đỡ, trên giá thép còn có cây tử đằng bò lên. Lúc này cây tử đằng chỉ vừa mới mọc ra lá mới, chưa che mát được. Đầu mùa xuân ánh mặt trời xuyên qua cành lá thưa thưa chiếu vào trên thân người, ấm áp, vô cùng thoải mái.

Cô híp mắt ngẩn người, đại não trống không, đáy lòng một mảnh yên lặng.

Liêu Chấn Vũ lật lật sách, giương mắt liếc nhìn cô một cái, hừ nhẹ, "Ngốc nghếch."

...

Liêu Chấn Vũ làm một chút bài tập, đầu óc rớt cuộc mình miễn, dùng đầu bút nhẹ nhàng gõ mặt bàn, hơi giống như tư thế hòa thường gõ mõ."Tôi biết rồi." Cậu cười nói.

"Hả...?" Hạ Mộng Hoan nhìn cậu.

Liêu Chấn Vũ nghiêm mặt: "Tôi cho rằng, chúng ta có thể không cần dùng mảnh lời để hấp dẫn khách. Không bằng xuất phát từ bản thân, nhớ xem mình thích cái gì, đem yếu tố mình yêu thích thêm vào, có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất."

Hạ Mộng Hoan gật gật đầu, "Sau đó như thế nào?"

Liêu Chấn Vũ hỏi cô: "Nói một chút đi, cậu thích cái gì?"

"Tôi..." Con mắt đảo vòng, nhìn cây Hoa Ngọc Lan cách đó không xa, "Tôi thích..." Có lẽ là cảnh xuân đẹp để đã cho cô dừng khí, giờ khắc này cô rất muốn cho cậu biết tâm ý của mình, không muốn kìm nén nữa. Vì vậy cô cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói ra, "Tôi thích... cậu."

Bởi vì khẩu trương cùng chột dạ, thanh âm càng ngày càng nhỏ, lúc nói xong lời cuối cùng ở cái chữ mấu chốt nhất, thanh âm nhẹ đến mức không thể nghe thấy, còn có chút mơ hồ, giống như không mở miệng vậy.

Liêu Chấn Vũ: "A, cậu thích cá sao?"

Hạ Mộng Hoan: = =

Liêu Chấn Vũ sờ cằm cẩn thận suy tư tới việc sân trượt băng làm như thế nào để tăng thêm yếu tố cá, vừa nghĩ, vừa dùng bút vẽ lung tung trên giấy, sau một lúc, hai mắt đột nhiên tỏa sáng, "A, có biện pháp rồi!"

Hạ Mộng Hoan ngơ ngác nhìn cậu liên tiếp thần kỳ biểu diễn, giữ im lặng.

Liêu Chấn Vũ: "Chúng ta có thể ở sân trượt băng trong tầng băng thả cá."

"... Ha ha?"

"Đương nhiên không phải là thả cá thật, chỉ cần làm giống như thật là tốt rồi, cái này hẳn là có thể làm được. Thời điểm mọi người trượt băng, khi cúi đầu liền có thể nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn con cá. Cá tuy rằng được cố định trong tầng băng, nhưng vì người ở trên mặt băng chuyển động, cả hai có sự vận động trái ngược nhau, nếu như lấy người làm tham chiếu hệ thì cá tương đương với chuyển động đấy. Cậu hiểu ý của tôi không?"

"... à?"

"Dạng này người ở trên mặt băng trượt, từ thị giác bên trên nhìn, dưới chân cá giống như là đang bơi lội. Tôi nghĩ là, ngoại trừ cá, còn có thể thả những cái khác, ví dụ như tôm, cua, vỏ sò, sứa..." Liêu Chấn Vũ lúc này như một thương nhân buôn hải sản, còn tiếp tục nói, "À đúng rồi, chúng ta có thể đem sân trượt băng làm thành sân trượt băng hình thức, ngoại trừ thế giới hải dương, còn có thể là Hồ Điệp Cốc. Cậu tưởng tượng một chút, thời điểm cậu trượt băng, dưới chân có ngàn vạn con hồ điệp xinh đẹp, sẽ như thế nào nhỉ?"

Hạ Mộng Hoan tròn mắt há mồm.

Cô sẽ không trượt băng, nhưng mà nghiêm túc tưởng tượng một chút được trượt trên những con hồ điệp xinh đẹp kia, cảm giác đó... Rất làm cho người khác hứng thú.

Cô chỉ là tùy tiện thổ lộ một chút, vậy mà kích thích được cậu nghĩ ra nhiều thứ như vậy, quả nhiên, đây chính là sức mạnh của tình yêu sao? Hạ Mộng Hoan có chút khiếp sợ. Cô vuốt vuốt mặt, thuận theo mạch suy nghĩ của Liêu Chấn Vũ mà nghĩ ngợi một chút, gia nhập thảo luận: "Mặt băng dùng trong phòng trượt băng tương đối mỏng, nếu như phía dưới cho thêm vào những bản mô phỏng cá thật khổng định không phù hợp, không bằng dùng tranh vẽ hoặc là điêu khắc, khổng chế tốt độ dày. Hơn nữa những thứ này có thể tạo thành hình ảnh 3D, thị giác bên trên càng chân thật."

"Đúng, còn có, tôi lại nghĩ tới, trong nước làm băng có thể cho thêm thuốc nhuộm, đem toàn bộ băng thể nhuộm thành màu xanh trời, người trượt trên mặt băng, thật sự sẽ có loại cảm giác như đang được vi hành trên biển."

"Đúng đúng đúng, còn có..."

...

Hai người cao hứng bừng bừng mà thảo luận trong chốc lát, phảng phất như sau một khắc liền có thể đứng trong trận chung kết lãnh giải cao nhất về. Thảo luận xong, hai người dự định trở về liền bắt tay làm ngay, lúc đi qua sân trượt băng, vừa đúng gặp được Đường Tuyết.

Đường Tuyết nhìn thấy hai người mặt mày hồng hào, có chút hiếu kỳ, "Hai người các cậu làm sau vậy, nhặt được tiền à? Nhặt được bao nhiêu, đưa cho tôi, tôi giúp hai người đi giao lại cho chú cảnh sát."

"Lão đại, xấu hổ quá, bọn tôi có khả năng so với cậu trước một bước hoàn thành cái nghiên cứu khoa học rồi."

"Ý gì vậy?"

Liêu Chấn Vũ đem thành quả thảo luận vừa rồi của bọn hắn kể hết cho Đường Tuyết.

Đường Tuyết nghe xong, vui vẻ, lắc đầu, nâng ngón trỏ lên điểm một cái lên trán Liêu Chấn Vũ, lại điểm một cái lên trán Hạ Mộng Hoan: "Đồ đại ngốc. Đồ ngốc."

Hạ Mộng Hoan hỏi: "Đại vương, cậu cảm thấy không được sao?"

"Các cậu không biết sao? Nước là trong suốt, nhưng băng không phải, băng nhiều nhất là hơi mờ. Các cậu đem những vật kia đông cứng trong băng, căn bản thấy không rõ lắm. Đến lúc bỏ những thứ kia ở dưới lớp băng, hình dáng mơ mơ hồ hồ, người khác không biết còn tưởng là rác đấy."

"Hả? Không thể nào?"

"Thật. Hai đồ ngốc các cậu, không quan sát cuộc sống à."

Hạ Mộng Hoan suy nghĩ một chút, "Thế nhưng mà khối băng đông lạnh trong tủ lạnh nó trong suốt."

"Tủ lạnh là tủ lạnh, sân trượt băng là sân trượt băng, không tin các cậu đi nhìn thử, nhìn kỹ một chút." Đường Tuyết nói xong, chỉ chỉ về hướng sân trượt băng, "Tôi còn có việc, không đi cùng các cậu được."

Liêu Chấn Vũ trượt băng nhiều như vậy, thật sự là không có để ý tới độ trong suốt của sân trượt. Lúc này cậu cùng Hạ Mộng Hoan tiến vào khu trượt băng, nằm ở trên mặt băng tỉ mỉ quan sát, hành tung mười phần khả nghi.

Quan sát một hồi, hai người thất vọng mà ngồi ở trên mặt băng. Hạ Mộng Hoan ỉu xìu liếc nhìn Liêu Chấn Vũ: "Làm sao bây giờ?"

Liêu Chấn Vũ chỉ vào mặt băng hỏi cô: "Tại sao lại có hơi mờ này?"

"Còn phải hỏi sao, đương nhiên là bởi vì trong nước có không khí, đây là vật lý học sơ trung đấy, chẳng qua chúng ta không để ý đến."

"Nếu là bởi vì không khí, nghĩ biện pháp đem không khí biến mất là tốt rồi."

Rất tốt, hiện tại kế hoạch của hai người phân ra bước đầu tiên: Giảm hàm lượng không khí trong nước xuống, gia tăng độ trong suốt của băng.

Không chỉ có phương pháp, còn phải khả thi, còn phải cân nhắc chi phí khổng lồ...

Hạ Mộng Hoan nghĩ đến đủ loại chuyện phía sau đó, một hồi xoắn xuýt. Vốn dĩ, muốn đem một cái ý tưởng tốt đẹp áp dụng, ngoại trừ cần kinh nghiệm nhiều như vậy còn phải đối mặt với những trắc trở cùng rối rắm sau đó.

Ví dụ như làm cho băng biển thành biển.

Ví dụ như làm cho cậu thích tớ.

Đây chính là cuộc sống.

*edit by wattpad jamjam1230

Chương 112: Hạ Mộng Hoan X Liêu Chấn Vũ (1)

Liêu Chấn Vũ nhìn thấy bộ dạng ỉn ỉu của Hạ Mộng Hoan, không hiểu sao bản thân liền cảm thấy bứt rứt, tự hứa nhất định phải đem chuyện này hoàn thành.

Cậu và Hạ Mộng Hoan mấy ngày sau đó bắt đầu đi tiến hành điều tra nghiên cứu, chạy đến hỏi khoa vật liệu, chạy tới phòng vấn nhân viên câu lạc bộ chịu trách nhiệm chế tạo băng, sau đó Liêu Chấn Vũ liền phát hiện, không phải tất cả mặt băng đều hơi mờ, chỉ những trận đấu quan trọng mới dùng băng trong suốt, bởi vì nước được dùng chế tạo cùng với việc gia công đều rất đáng chú ý, chế ra băng có độ trong suốt tương đối cao tương đương với việc phải chi nhiều tiền.

Về phần tại sao lão đại kiên trì cho rằng băng đều là hơi mờ, đó là bởi vì... Lão đại chưa được tham gia những cuộc thi đấu quan trọng...

Haiz, lão đại thật đáng thương.

Liêu Chấn Vũ tha thứ cho sự ngu ngốc của lão đại, bắt đầu lập ra phương án. Tuy rằng băng ở thế vận hội Olympic phải nói là rất đẹp, nhưng mà thành phẩm cao đến dọa người, nước dùng để chế tạo đều là nước tinh khiết, quá trình chế tạo cũng tương đối phức tạp, thậm chí còn có người vì muốn cho băng đạt được độ hoàn mỹ nhất, đã cho băng nghe âm nhạc. Liêu Chấn Vũ cũng chưa có "mất não" mà đi áp dụng những phương pháp đốt tiền kia. Cuối cùng cậu cân nhắc liên tục, từ khó đến dễ, quyết định trực tiếp đem nước đun lên, sau đó làm lạnh, chế thành nước chuyên dụng tạo băng.

Về phần phương pháp nghe âm nhạc, ngược lại cũng có thể tiếp thu, dù sao mở nhạc tốn cũng không có bao nhiêu điện, coi như là không có hiệu quả cũng không sao..

Giải quyết xong độ trong suốt của băng, bắt tay làm đồ họa.

Khâu này làm cho Liêu Chấn Vũ có chút khó khăn, cậu không biết làm đồ họa, bình thường tự chụp hình bộ lọc còn không mở, hơn nữa hoàn toàn không có năng lực, vóc dáng một mét tám, có thể chụp thành một mét năm.

Hạ Mộng Hoan yên lặng nhìn cậu, "Sao cậu không hỏi tôi thử?"

Có thể là bởi vì trong lòng vẫn còn mang theo tâm niệm lão ưng và chim nhỏ, nên khi Liêu Chấn Vũ cùng làm việc với cô, dù sao vẫn là dễ dàng đảm nhiệm nhiều việc. Lúc này nghe được Hạ Mộng Hoan hỏi, cậu mới phát hiện cậu xác thực lỡ quên mất cô.

Nhưng mà cậu đối với năng lực của cô có chút hoài nghi. Dù sao trong mắt cậu, photoshop là một môn có độ khó kỹ thuật cực cao.

Liêu Chấn Vũ: "Cậu biết làm đồ họa?"

Hạ Mộng Hoan gật đầu: "Biết."

"Ý tôi là đồ họa, không phải là chụp ảnh."

"Tôi hiểu."

Liêu Chấn Vũ nói, "Vậy cậu đem đồ họa trước kia cậu làm cho tôi xem một chút."

"Được thôi."

Buổi tối, vì sự khinh thường ban ngày của Liêu Chấn Vũ mà giờ phải trả giá lớn. Hạ Mộng Hoan gửi cho cậu một tấm hình, tự xưng là "Tác phẩm tiêu biểu" của cô, Liêu Chấn Vũ ấn xem, đó là một tấm ảnh chụp khóa thân.

Trong tấm ảnh nam nhân hai tay để trần, dáng người mập mạp, lộ ra hai điểm, hai tay đem CMND nâng ở trước ngực. Mặt người đó chính là khuôn mặt của Liêu Chấn Vũ, ảnh chụp trên CMND cũng là cậu, thậm chí tên cùng sinh nhật, quốc tịch đều đúng, chỉ có số CMND là sai.

Liêu Chấn Vũ cùng đám bạn đang ngồi trên ghế ở phòng kí túc xá ăn lẩu, lúc này vừa nhìn thấy ảnh chụp, phù phù một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Cái này mẹ nó... Làm cũng giống thật quá đi, hù chết người a!

Bạn cùng phòng thấy Liêu Chấn Vũ đang ăn mà quỳ xuống, không hiểu chuyện liền lại gần nhìn thoáng qua, vẻ mặt ngạc nhiên: "YAA.A.A.., nam cũng có thể khóa thân kiếm tiền hả?...mẹ nó, đây không phải là cậu sao? Liêu Chấn Vũ?!"

Liêu Chấn Vũ lúng túng khoát tay: "Hiểu lầm hiểu lầm!"

Đám bạn cùng phòng không tin, cười hì hì nói: "Liêu Chấn Vũ, cậu đi đâu để khóa thân kiếm tiền vậy? Giới thiệu một chút đi, chúng ta đều là nam với nhau nên không cần so đo nhiều, cho tôi mượn một trăm tệ tôi liền chụp."

"Thật là hiểu lầm thôi..."

"Dừng, keo kiệt. Có còn là anh em không vậy?"

Liêu Chấn Vũ rơi vào đường cùng, nhắn tin cho Hạ Mộng Hoan: Có ở đó không?

Hạ Mộng Hoan: Đây.

Liêu Chấn Vũ: Đám bạn cùng phòng tôi xem xong ảnh rất thích, bọn họ cũng muốn.

Hạ Mộng Hoan:...

Vì vậy, ba người bạn cùng phòng cuối cùng không vay được tiền mà mỗi người lại nhận được một tấm ảnh khỏa thân riêng.

Từ đó về sau Hạ Mộng Hoan dưới con mắt của bọn họ của trở thành một phù thủy.

Buổi tối, Liêu Chấn Vũ nằm trên giường, nghĩ đến cái tấm ảnh khỏa thân không hề có dấu vết pts kia.

Cậu có chút không vui.

— — Hạ Mộng Hoan chọn người pts cho cậu cũng không có thân nha, thân hình của cậu so với nam nhân mập mập tốt hơn nhiều, ok?
 $o(\overline{} \wedge \overline{} o \#)$

Cậu nằm trên giường lật qua lật lại, cảm giác rất không được tự nhiên. Cuối cùng cầm lấy điện thoại, mở wechat của Hạ Mộng Hoan ra, ở trên khung nói chuyện đánh ra một hàng chữ:

Kỳ thật thân hình của tôi rất tốt đấy.

Liêu Chấn Vũ đánh xong chữ, ngón tay dừng ở trên nút gửi đi, chậm chạp không ấn xuống.

Hơn nửa đêm lại đi nhắn cái tin này cho con gái, càng nhìn càng thấy hèn mọn bỉ ổi...

Cậu vô lực cúi đầu xuống, vội vàng đem câu kia xóa bỏ, tắt máy đi ngủ.

— —

Thời điểm Hạ Mộng Hoan thiết kế đồ họa, đề xuất thêm một vấn đề mới: Mật độ băng cùng không khí không giống nhau, ở trong tầng băng thả hình ảnh hoặc là phù điêu, mấy thứ này lúc tiến vào mắt người sẽ phát sinh khúc xạ, từ đó sẽ sinh ra độ lệch với thị giác.

Về phần độ lệch bao nhiêu, còn liên quan đến tỉ lệ khúc xạ.

Vì vậy Liêu Chấn Vũ lại một lần nữa tính toán công thức.

...

Hai người vì cái sáng ý này mà phải làm rất nhiều giai đoạn. Bản thân bọn họ việc học cũng không nhàn, còn phải làm hai việc, thời gian bỏ ra được cũng không nhiều, đảo đi đảo lại, mắt thấy ngày đưa tài liệu ra thì sắp tới mà khâu photoshop còn chưa làm xong.

Rơi vào đường cùng, hai người liền ôm theo máy tính, đi khách sạn đặt phòng.

Liêu Chấn Vũ tuyệt đối không nghĩ tới, cuộc đời mình lần đầu tiên cùng con gái đi thuê phòng, lại là vì làm ppt.

Bởi vì đặt phòng quá muộn, khách sạn không còn phòng, chỉ còn lại phòng đặc biệt gồm một giường lớn. Theo lý cô nam quả nữ cùng ở một phòng, bầu không khí lẽ ra phải có một chút mập mờ. Nhưng Liêu Chấn Vũ cùng Hạ Mộng Hoan giống như đi hành quân trong chiến tranh, trong đầu đều toàn bộ là pts, ai cũng không cảm thấy xấu hổ. Vừa vào phòng, bật máy tính lên liền bắt tay làm.

Liêu Chấn Vũ từ trên bàn trà tìm được hai gói cà phê hòa tan, cậu liền pha cho mỗi người một ly giúp nâng cao tinh thần.

Về sau, cậu có chút hối hận khi uống cà phê.

Ba giờ rưỡi sáng, pts cuối cùng làm xong, Hạ Mộng Hoan lúc này mắt đã không mở nổi nữa, chỉ chỉ giường: "Tôi ngủ bên này, cậu ngủ bên kia."

Liêu Chấn Vũ không được tự nhiên, "Tôi nằm sắp bên cạnh bàn là ổn rồi."

"Không sao, không cần quan tâm đến những chi tiết này, chỉ cần tâm thuần khiết là tốt rồi."

"À..., cũng đúng, " Liêu Chấn Vũ gật đầu, suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, "Cậu không lo lắng tôi làm gì cậu sao?"

Hạ Mộng Hoan nghĩ thầm, tôi đây còn siêu mong đợi đấy được không!

Tự nhiên, lời này cũng chỉ dám suy nghĩ trong lòng.

Hai người phân chia giường xong, Hạ Mộng Hoan vừa dính gối liền ngủ mất, Liêu Chấn Vũ lại không buồn ngủ, thứ nhất là vì mới uống cà phê, thứ hai, nằm bên cạnh lại là một người con gái, làm cho thần

kinh của cậu không có cách nào buông lỏng, toàn bộ lực chú ý đều ở trên người cô. Thân thể của cậu trở nên nhạy cảm kỳ lạ, thậm chí có thể nghe được âm thanh hô hấp của cô.

Một lát sau, Hạ Mộng Hoan động, trở mình. Liêu Chấn Vũ nghiêng mặt nhìn về phía cô, thấy cô đang nằm nghiêng đưa lưng về phía cậu, thân thể bởi vì trở mình, nghiêng ra một góc độ, ôm chần ngủ tương đối an tâm, bờ vai mảnh khảnh theo hô hấp, có tiết tấu mà nâng lên hạ xuống, nhờ ánh đèn nhu hòa phủ xuống, lộ ra vẻ yếu ớt, lại tràn ngập sinh mệnh.

Cậu nhìn bóng lưng của cô, trong nội tâm một mảnh bình tĩnh, nhưng mà, cũng không quá bình tĩnh.

Sau đó, Hạ Mộng Hoan lại động, độ nghiêng thân thể lớn thêm một ít.

Một lúc sau, lại động...

Liêu Chấn Vũ tỉnh cả ngủ, tận mắt nhìn thấy tướng ngủ của Hạ Mộng Hoan—— người này lúc ngủ trên giường lại giống như kim đồng hồ tự động quay, cô kiếp trước rốt cuộc hành tinh cái gì vậy?

Hạ Mộng Hoan chuyển chuyển, đầu chuyển đến trên đùi của cậu, gối lên chân của cậu, ngủ say sưa.

Liêu Chấn Vũ thân thể căng thẳng, vội vàng đẩy đầu của cô ra.

Đẩy xong, cô lại gối lại. Cứ liên tục như vậy.

Liêu Chấn Vũ bất đắc dĩ, nhắc cánh tay của cô lên, đặt ngay ngắn trên giường, mặc dù biết cô không nghe được, vẫn là không nhịn được nói: "Nằm yên."

Hạ Mộng Hoan không biết mơ được cái gì, đột nhiên đâm đầu vào trong ngực cậu, trở tay ôm lấy cậu, đầu ở trước ngực cậu cọ xát.

*edit by jamjam3012